

R. 3599 B.

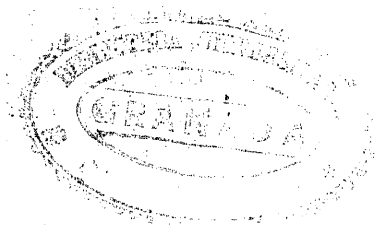
0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22

VRBANI BEL

LVNENSIS, OLIM D. FRAN-
CISCI FAMILIAE, INSTITVTIONVM
in linguam Græcam Gram-
maticarum li-
bri duo.

QVORVM PRIMO QVAE
ad simpliciore[m] octo partiu[m] orationis rationem: SECVN-
DO vero que ad accuratiorem earum-
dem pertinent explicatio-
nem, continentur.

del Collegio de granada

del collegio de la comp[ar]ta de j[ur]is de granada

PARISIIS.

Apud Christianum Wechelum sub scuto Basiliensi, in uico
Iacobeo: & sub Pegaso in uico Bellouacensi.
An. M. D. XLIII.

R. 3599 B.

VRBANI BEL

LVNENSIS, OLIM D. FRAN-

CISCI FAMILIAE, INSTITVTIONVM

in linguam Graecam Gram-

maticarum li-

bri duo.

QVORVM PRIMO QVAE

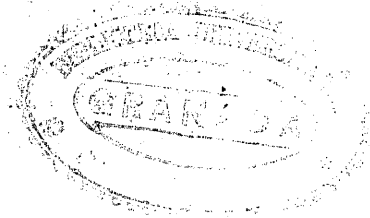
ad simpliciore[m] octo partiu[m] orationis rationem: SECVN-

DO uero quae ad accuratio[n]em earu[m]-

dem pertinent explicatio-

nem, continentur.

del Collegio de granada

del Collegio de la comp^a de J^{es}us de granada

PARISIIS.

Apud Christianum Wechelum sub scuto Basiliensi, in uico

Laobaeo: et sub Pegaso in uico Bellouacensi.

An. M. D. XLIII.

Εἶας Θ' ἀρχομυθίοιο, καὶ ἀντέλλοντ' ἀμ' οὐδας
 Αἰθῆρας, καὶ γαλακτῶν γῆν' ὑψιπέτων.
 Ἐκ λαγόνων βάλλα μὲν ὑπὸ σέγα τέτρα χελιδῶν,
 Φρουρῆ δ' ὡς ἐλίσσασθαι ἔρεα πηλοχίτων.
 Τόφρα χιῶν ζεφύρω καταλείβεται, ἀσπασίως τε
 ἔργα βοῶν φαίνει ἄμβροτ' ἠφροσύνη.
 Προβλήτες δ' ἀνεῶν πάμπαν ἔργμινες ἔασι,
 Πᾶσα τ' ἀκροπόλιν, ἢ ἠνεμόν τε μέν.
 Ἐὐδασὶ νλαεμίητε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πότον,
 Πλοῖα τ' ἀπ' προκαλῆ, κ' ἴμα γαλιωδῶν.
 Δὴ τότ' ἔρυσά μοι τράμβιν μακρὸν εἰς ἄλα δῖον,
 ἔμφορ' ἀφροκόμοις σέλιμασι κατ' ἴλεται.
 Οὐρεβαυοῖο πρῶντ' εὐστροφά πέλοματα βίβλων.
 Λύσατε ὡς τε πλέην γράμμα μακρῆς πέλαγ.
 Ἡδὴ γὰρ κλίσεωμ κρεμερῶν βυθῶν, διδάματε γλώσσης
 Παντοίας τῶν φρονέων ἔδκε νό.
 Ἡδὴ καὶ φθόγων προβολῆς ἐρονέσων, ἔδξεμ
 οὐτ', καὶ κανόνων κρυπτομυθῶν ἀπιδάσας.
 οὐτ' ἔλω ὑμῖν ἀνδρῶν, πρῶτη τε χελιδῶν,
 οὐτ' ἔλω ζέφυρ' ἠπλέετε δαρσαλέοι.

τέλ.

F. Urbani institu- TIONVM IN GRAECAM

linguam Grammaticarum liber primus.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, quae Latine literae dicuntur, sunt qua-
 tuor et uiginti, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο ρ σ
 τ υ φ χ ψ ω. Et in duas diuiduntur partes, eius φω-
 νηεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc est, in uocales et conso-
 nantes. Vocales septem, α ε κ ι ο υ ω. Consonantes ue-
 rò decem et septem, β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ

Sunt itē uo-
 calium alia
 praepositi-
 uae, aliae sub-
 iunctiuae, ex
 quibus diph-
 thongi, de
 quo secūdo
 libro.

χ ψ.

VOCALIS

diuiduntur, εἰς μακρά, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: in longas, breues,
 et anapites. Vocales natura longae duae, η ω μέγα. Natura breues duae,
 ε ψ ἰσόμ, et ο μικρόμ. Anapites tres, α, ι, υ. Diuiduntur etiam εἰς μετα-
 βολικά, καὶ εἰς ἀμετάβολα, hoc est, in mutabiles, et in immutabiles.
 Mutabiles tres. α, ε, ο. α quidem et ε in η mutantur. sed ο in ω μέγα.
 Immutabiles uerò quatuor, η, ι, υ, ω.

Appellan-
 tur et sim-
 plices lib. 2.
 Mutabiles
 quae ex mu-
 tis sunt, ut η
 in χ. ω in
 φ. τ in θ.

CONSONANTIVM AVTEM

quaedam sunt ἡμίφωνα, hoc est, semiuocales. quaedam ἀφωνα: id est, mu-
 ta. Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ, quarū διττῶν: hoc est, dupliae tres,
 ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc est, immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. At σ ἄση-
 μον appellatur.

Quō autē
 sibi inuicem
 opponatur
 lib. 2.

Mutae sunt nouem, quae trifariam diuiduntur, εἰς ψιλά: hoc est, tenues,
 κ π τ, εἰς Δασέα: id est, crassas, ρ φ χ, καὶ εἰς μέσα: hoc est, mediis, β
 γ δ. Ex his literis sic diuisis fiunt syllabae, ut π λ α, ex syllabis dictiones, ut
 πλάτωρ, ex dictionibus oratio, ut πλάτων πρῶτα τῆ, Plato de ambulat.

Interiectio-
 nē quae est
 uerbi χε-
 τλαστικῶν
 nota, sub ad-
 uerbio com-
 prehēdunt.

Huius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία,
 πρόθεσις, ἐπιρῥημα, καὶ σῶμα. hoc est, nomen, uerbum, parti-
 cipium, articulus, pronomen, praepositio, aduerbium, et coniunctio. Horum
 quinque sunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία.
 Indeclinabiles uerò tres, πρόθεσις, ἐπιρῥημα, καὶ σῶμα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ

Προσῶδιαι, hoc est, accentus sunt decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη,
 ἡ, μακρά, βραχέα, δασέα, ψιλά, ἀπόστροφος, ὑφέρ, καὶ ὑπε-
 διάσολη: id est, acutus, grauis, circumflexus, longa linea, breuis, siue
 contracta linea u. aspiratio, leuigatio, siue siccitas, auersio, subunio

De accēti-
 bus et alijs
 syllabae ac-
 cidentibus.

et distinctio,

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

De articulis. ΤΩΝ δὲ ἀρθρῶν, τὰ μὲν προτακτικά, τὰ δὲ υποτακτικά. Articulorum autem, alij sunt prepositiui, alij subiectiui, siue subordinatiui: quos Latini relatiuos appellant.

DECLINATIO ARTICVLORVM PRÆPOSITIUIORVM. Genere masculino.

Ενικά. Nominatiuo, δ. Genitiuo, τῷ. Datiuo, τῷ. Acusatiuo, τὸν. Δυικά. Nominatiuo et acusatiuo, τὸ, ac uerbu aucto solium. Genitiuo et Datiuo, τοῦ. Πληθωτικά. Nominatiuo δι. Genitiuo, τῶν. Datiuo τοῖς. Acusatiuo, τοὺς.

Genere foeminiuo.

Ενικά, ἡ, ῥή, τῆ, τῶν. Δυικά, τὰ, τῶν. Πληθωτικά, αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.

Genere neutro.

Ενικά, τὸ, τῷ, τῷ. Δυικά, τὸ, τοῦ, πλ. κ. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

DECLINATIO ARTICVLORVM SUBIECTIUIORVM. Genere masculino.

De ipsis et. Ενικά, ὁ, οὔ, ᾧ, ὅ. Δυικά, ὁ, οἱ, πλ. κ. ἱ, ᾧ, οἱς, οὓς.

De ipsis et. De ipsis et. De ipsis et.

Genere foeminiuo.

Ενικά, ἡ, ῥή, ἡ, Δυικά, ἡ, αἱ, πλ. κ. ἱ, ᾧ, αἰς, αἶς.

Genere neutro.

Ενικά, ὁ, οὔ, ᾧ, ὅ. Δυικά, ὁ, οἱ, πλ. κ. ἱ, ᾧ, οἱς, ᾧ.

Vocatiuo casu articuli omnino carent, ᾧ uero articulus non est, sed ad uerbum uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune est.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΜΑΤΟΣ.

De nomine. Nominis accidunt quinque, γένος, εἶδος, ἡλικία, ἀριθμὸς, πῆλός τε. hoc est, genus, species, figura, numerus, casus.

Genera sunt quinque, ἄρσενικόμ, θηλυκόμ, οὐδ' ἕτερον, κοινόν, καὶ ἐπίκονον: Masculinum, foeminiuum, neutrum, commune, proniscauum. Masculinum, ut ὁ τολότωρ. Foeminiuum, ut ἡ ἀρετή. Neutrum, ut τὸ δῶρον. Commune, ut ὁ κῆρ ἢ ἀνδρῶν. Proniscauum, ut ὁ ἀετὸς ἢ χελιδόν.

Species due, πρωτότυπον, καὶ δευτερεύον: primitiua et deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανός. Deriuatiua, ut οὐρανός.

Figure tres, ἀσώματον, σώματον, ἡσώματον: hoc est, simplex, composita, et decomposita. Simplex, ut ἵππος. Composita, ut ἑλιπιδής. Decomposita, ut ἑλιπιδής.

Numeri tres, ἐνικός, δυικός, πλῆθωτικός. Singularis, dualis, pluralis. Singularis, ut ἡ κάλας. Dualis, ut τὸ κάλω. Pluralis, ut οἱ κάλοι.

Casus

Casus quinque, ἐνικός, ἄρσενικός, θηλυτικός, οὐδέτερος, κοινός, καὶ ἐπίκονος. nominatiuus, genitiuus, datiuus, acusatiuus, uocatiuus, ablatiuus.

DECLINATIO NOMINVM.

ΩΝ δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἴσων λαβὰ, τὰ δὲ ἴσων λαβὰ. hoc est, Nominum alia parisyllaba sunt, ut Αἰνείας, Αἰνείου, alia imparisyllaba, ut Αἴας, Αἴαντος. Quae sunt parisyllaba, quadrifariam declinantur: quae imparisyllaba, uno modo tantum. Unde quinque fiunt declinationes, prima, secunda, tertia, quarta, parisyllaba: et quinta imparisyllaba. Et haec quidem omnes simplices dicuntur.

DE PRIMA DECLINATIONE.

Prima igitur declinatio est parisyllaborum nominum, masculinorum tantum, in ae desinentium, et in ne, ut δ Αἰνείας, ὁ χρυσῆς, quorum genitiuus in ou desinit. Datiuus in α uel in η diphthongos improprias, secundum uocalem nominatiui. Acusatiuus in η, cum uocali nominatiui.

De in ae nominibus.

Ενικά. Ο Αἰνείας, τῷ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ᾧ Αἰνεία κοινῶς, καὶ ᾧ Αἰνείας ἀπῆλῶς. Δυικά, τὸ Αἰνεία, τοῦ Αἰνείαν, ᾧ Αἰνεία. Πληθωτικά, οἱ Αἰνείαι, τῶν Αἰνείων, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ᾧ Αἰνείαι.

De in ne nominibus.

Ενικά. Ο χρυσῆς, τῷ χρυσοῦ, τῷ χρυσοῦ, τὸν χρυσοῦ, ᾧ χρυσῆ κοινῶς, καὶ ᾧ χρυσῆ ἀπῆλῶς. Δυικά, τὸ χρυσα, τοῦ χρυσοῦ, ᾧ χρυσα. Πλ. κ. ἱ χρυσα, τῶν χρυσοῦ, τοῖς χρυσαῖς, τοὺς χρυσοῦς, ᾧ χρυσοῦ.

Hoc in loco annotandum est, nomina parisyllaba in ne desinentia, facere uocatiuum in η, ὁ χρυσῆς, ᾧ χρυσῆ. Desinentia uero in η parisyllaba, in α correptum, ut ὁ δροῦς, ᾧ δροῦς: ὁ ἵππος, ᾧ ἵππος. Etiam nomina gentilia in ne desinentia, ὁ πέρος, ᾧ πέρος. Si uero eadem fuerint propria, in η, ὁ πέρος, ᾧ πέρος. Hesiodus ἔργων, ἐργάων πέρος, ᾧ πέρος.

Præptio de uocatiuo

DE SECUNDA DECLINATIONE

Secunda declinatio est parisyllaborum nominum in α sine in η desinentium, generis tantum foemini: quorum genitiuus in ae, siue in ne desinit. Datiuus in α, aut in η diph. improprias. Acusati. uero in η, cum uocale nominatiui.

De in α purum, δα, δα, et εα, α in genitiuo et datiuo singulari retinentibus.

Ενικά. Η μάϊα, τῷ μάϊα, τῷ μάϊα, τὸν μάϊα, ᾧ μάϊα. Δυικά, τὰ μάϊα, τὰ μάϊα, τὰ μάϊα, τὰ μάϊα, τὰ μάϊα.

A 3 ταῖς

ταῖρ μᾶϊρ, ὡ μᾶϊ. Πλ. αἱ μᾶϊαι, τῆ μᾶϊῶρ, τοῖς μᾶϊαῖς, τὰς μᾶϊαῖς, ὡ μᾶϊαι.

De in alpha impurum, alpha in genitio et dativo singulari in n mutantibus. Ενικά.

Ἡ μούσα, ἡδὲ μούσης, τῆ μούσης, τῶ μούσῳ, ὡ μούσα. Δυικά. τὰ μούσα, ταῖρ μούσαιρ, ὡ μούσαι. Πλ. αἱ μούσαι, τῆ μούσῶρ, ταῖς μούσαις, τὰς μούσαις, ὡ μούσαι.

De in n. Ενικά.

Ἡ ἡμῆ, ἡδὲ ἡμῆς, τῆ ἡμῆς, τῶ τιμῆρ, ὡ τιμῆ. Δυικά. τὰ ἡμῆ, ταῖρ ἡμῆρ, ὡ ἡμῆ. Πλ. αἱ ἡμῆαι, τῆ ἡμῆῶρ, ταῖς ἡμῆαῖς, τὰς ἡμῆαῖς, ὡ ἡμῆαι.

Præceptio de genitio et dativo.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in alpha purum desinentia, et in delta, et in theta, et in zeta, seruari in genitio, et dativo κοινῶς, ut μάταια, μαίαξ, μαίαξ, ληδῆα, ληδῆας, ληδῆα, μάξδαι, μάξδαι, μάξδαι, ἡμέραξ, ἡμέραξ, ἡμέραξ. Ad δλω α uero, quod apud τοῦ δδλωα κτλ κρᾶσιν fit, etsi in alpha non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat, ad δλωα, αδδλωαξ, αδδλωαξ, αδδλωαξ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Tertia declinatio parisyllaborum nominum, tam masculinorum quam foemininorum, communium et promiscuorum in omnia desinentium, et neutrorum in omni quorum genitius desinit in ou, datiuus in ω, accusatiuus in ρ, cum uocall nominatiui.

De nominibus masculini generis. Ενικά.

Ο λόγος, τῷ λόγῳ, ὅδ λόγῳ, ὡ λόγῳ, κοινῶς, ἡδὲ ὡ λόγῳ, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ λόγῳ, ταῖρ λόγῳ, ὡ λόγῳ. Πλ. οἱ λόγοι, τῆ λόγῶρ, τοῖς λόγοις, τοῖς λόγοις, ὡ λόγοι.

De nominibus foeminini generis. Ενικά.

Ἡ ὁδοῖς, ἡδὲ ὁδοῖς, τῆ ὁδοῖς, τῶ ὁδοῖρ, ὡ ὁδοῖς, κοινῶς, καὶ ὡ ὁδοῖς, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ ὁδοῖς, ταῖρ ὁδοῖς, ὡ ὁδοῖς. Πλ. αἱ ὁδοῖς, τῆ ὁδοῖς, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοῖς, ὡ ὁδοῖς.

De nominibus communis generis. Ενικά.

Ο καὶ ἡ ἀνδρῶρ, τῷ ἡδὲ ἡδὲ ἀνδρῶρ, ὡ ἀνδρῶρ, κοινῶς, ἡδὲ ὡ ἀνδρῶρ, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ καὶ τὰ ἀνδρῶρ, ταῖρ καὶ ταῖρ ἀνδρῶρ, ὡ ἀνδρῶρ. Πλ. οἱ ἡδὲ ἀνδρῶρ, τῆ ἀνδρῶρ, τοῖς ἡδὲ τὰς ἀνδρῶρ, τοῖς ἡδὲ τὰς ἀνδρῶρ, ὡ ἀνδρῶρ.

De nominibus epicœni generis. Ενικά.

Ο ἀετὸς, τῷ ἀετῷ, ὅδ ἀετῷ, ὡ ἀετῷ, κοινῶς, ἡδὲ ὡ ἀετῷ, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ ἀετῷ, ταῖρ ἀετῷ, ὡ ἀετῷ. Πλ. οἱ ἀετοί, τῆ ἀετῶρ, τοῖς ἀετοῖς, τοῖς ἀετοῖς, ὡ ἀετοί.

De no-

De nominibus neutri generis. Ενικά.

Τὸ ζῦλον, τῷ ζύλῳ, ὅδ ζύλῳ, ὡ ζύλῳ, κοινῶς, ἡδὲ ὡ ζύλῳ, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ ζύλον, ταῖρ ζύλον, ὡ ζύλον. Πλ. τὰ ζύλα, τῆ ζύλων, τοῖς ζύλοις, τὰς ζύλοις, ὡ ζύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in ou desinentia, tam substantiua quam adiectiua,mittere genitium in s, ut δ ζύλον, τῷ ζύλῳ, τὸ κάλον, τῷ κάλον, nisi fuerint à masculinis adiectiuorum nominum in ωr communiter desinentium: siue à comparatiuis, siue à participiis, quoniam huiusmodi neutra suorum masculinorum sequuntur declinationem, ut

ὁ κρῆ ἢ ἐνδαίμων, τῷ κρῆ ἢ ἐνδαίμων, τὸ ἐνδαίμων, τῷ ἐνδαίμων, ὁ καὶ ἢ μείζων, τῷ καὶ ἢ μείζων, τὸ μείζων, τῷ μείζων, ὁ τύπος, τῷ τύπῳ, τὸ τύπον, τῷ τύπον. Etiam in neutris nominibus, tam parisyllabis quam imparisyllabis, tres casus esse similes in omni numero: hoc est, nominatiuum, accusatiuum, et uocatiuum, qui licet in singulari, et duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in alpha correptum communiter desinunt, ut τὸ μῆλον, nominatiui et accusatiui casus, ὡ μῆλον, uocatiui. ὁ τυφνός, ὡ τυφνός, ὡ τυφνός, τὰ μῆλα, ὡ μῆλα, τὰ τυφνόντα, ὡ τυφνόντα. Πλ. τὰ μῆλα, ὡ μῆλα, τὰ τυφνόντα, ὡ τυφνόντα.

DE QUARTA DECLINATIONE.

Quarta declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum, masculini generis, et foeminini, ac communis in ως, et neutri in ωρ, Διὰ τὸ ω μεγάλου: quorum genitius et datiuus in ω desinunt, accusatiuus uero in ρ, cum uocall nominatiui.

De nominibus masculini generis. Ενικά.

ὁ μενέλεως, τῷ μενέλῳ, ὅδ μενέλῳ, ὡ μενέλῳ, κοινῶς, ἡδὲ ὡ μενέλῳ, ἀπικῶς. Δυικά. τὸ μενέλεω, τῷ μενέλεω, ὡ μενέλεω. Πλ. οἱ μενέλεω, τῆ μενέλεω, τοῖς μενέλεω, ὡ μενέλεω.

De nominibus foeminini generis. Ενικά.

Ἡ ἀλωῖς, ἡδὲ ἀλωῖς, τῆ ἀλωῖς, τῶ ἀλωῖρ, ὡ ἀλωῖς, κοινῶς, καὶ ὡ ἀλωῖς, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ ἀλωῖς, ταῖρ ἀλωῖς, ὡ ἀλωῖς. Πλ. αἱ ἀλωῖς, τῆ ἀλωῖς, ταῖς ἀλωῖς, τὰς ἀλωῖς, ὡ ἀλωῖς.

De nominibus communis generis. Ενικά.

Ο καὶ ἡ εὐγεῖα, τῷ καὶ ἡ εὐγεῖα, ὅδ καὶ ἡ εὐγεῖα, ὡ καὶ ἡ εὐγεῖα, κοινῶς, ἡδὲ ὡ καὶ ἡ εὐγεῖα, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ εὐγεῖα, ταῖρ εὐγεῖα, ὡ εὐγεῖα.

De nominibus neutri generis. Ενικά.

Τὸ εὐγεῖον, τῷ εὐγεῖῳ, ὅδ εὐγεῖῳ, ὡ εὐγεῖῳ, κοινῶς, ἡδὲ ὡ εὐγεῖῳ, ἀπικῶς. Δυικά. τὰ εὐγεῖον, ταῖρ εὐγεῖον, ὡ εὐγεῖον. Πλ. τὰ εὐγεῖα, τῆ εὐγεῖα, τοῖς εὐγεῖα, τὰς εὐγεῖα, ὡ εὐγεῖα.

Nec quis mirctur communem ordinem declinationum immutatum esse, sciat.

sciat hoc non temere esse factum: quandoquidem derivatum posterius est eo, a quo derivatur. Nam Attica nomina in ωs desinentia, à nominibus in σ communiter terminatibus fiunt, ο in ω mutato, ac penultima correpta. Quae si fuerit α productum, in ε conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadē syllaba, eisi mutata sit syllabarū quantitas. In obliquis uerò communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultima, ut νικολάου, νικολέως, νικόλεω: abiecto u ῥ ου diphthong. Et in accusatiuo plurali similiter, ὄνυξ νικολάους, ζεύς νικολέως. Si uerò fuerit ι, remanet in diphthongo impropria, ἑὸ νικολάου, ἑὸ νικολέω, οἱ νικολάοι, οἱ νικολέω, ζῆρ νικολάοιρ, ζῆρ νικολέωρ, τοῖς νικολάοις, τοῖς νικολέωις.

DE QUINTA DECLINATIONE

impari syllaborum.

Quinta declinatio est omnium impari syllaborum nominum masculinorum, foeminiuorum, neutrorum, communium, et promiscuorum, differentes terminationes habentium, quorum genitiuus desinit in σ, datiuus in ι, accusatiuus in α, et aliquando in ρ.

Generalis forma declinandi nomina masculina.

Ἑνικά, ο αἴας, τὸ αἴωντ, ἑὸ αἴωνι, τὸν αἴωντα, ἑὸ αἴων κοινῶς, ἡλιῶ αἴας ἀπικῶς. Δυνικά, τὸ αἴωντε, ζῆρ αἴωντοίρ, ἑὸ αἴωντε, πλ. αἱ αἴωντες, τῶν αἴωντων, τοῖς αἴοσι, τὸν αἴωντα, ἑὸ αἴωντε.

Foeminita.

Ἑνικά, ἡ τριάς, ἡ τριάς, τὴν τριάδα, ἑὸ τριάς. Δυνικά, τὰ τριάδε, τὰν τριάδοιρ, ἑὸ τριάδε, πλ. αἱ τριάδες, τῶν τριάδων, τὰς τριάσι, τὰς τριάδα, ἑὸ τριάδε.

Neutra.

Ἑνικά, τὸ βῆμα, τὸ βῆματ, ἑὸ βήματι, τὸν βήμα, ἑὸ βῆμα. Δυνικά, τὸ βήματε, τὸν βηματοίρ, ἑὸ βήματε. πλ. τὰ βήματα, τῶν βηματων, τοῖς βήμασι, τὰ βήματα, ἑὸ βήματα.

Sed quoniam huius quintae declinationis uarie sunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per singula genera exempla ponere. Et primum

De nominibus masculinis in σ desinentibus.

ας ὁ θόας, τὸ θόωντ, ἑὸ θόωντι, τὸν θόωντα, ἑὸ θόωντι, ἑὸ θόας. ης ὁ λάχης, τὸ λάχητ, ἑὸ λάχητι, τὸν λάχητα, ἑὸ λάχην, ἡλιῶ λάχης. ις ὁ πάρις, τὸ πάριτ, ἑὸ πάριτι, τὸν πάριτα, ἡλιῶ πάρις, ἑὸ πάρις, ἑὸ πάρις. ες ὁ χαρῖς, τὸ χαρῖεντ, ἑὸ χαρῖεντι, τὸν χαρῖεντα, ἑὸ χαρῖς, ἡλιῶ χαρῖς, ἡλιῶ χαρῖς, ἡλιῶ χαρῖς.

ὁ ἑὸ κῆρ

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, ἡλιῶ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ, ἡλιῶ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

N

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

Ξ

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

P

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

T

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

Exempla foeminiuorum N.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

ὁ ἑὸ κῆρ, τὸ ἑὸ κῆρ, ἑὸ ἑὸ κῆρ, τὸν ἑὸ κῆρα, ἑὸ ἑὸ κῆρ.

Ξ Ξ Ξ

αζ η ἀβλαξ, φη ἀβλακθ, τῆ ἀβλακι, πλὴν ἀβλακα, ὡ ἀβλαξ.
 ηζ η ἀλώπηξ, φη ἀλώπηκθ, τῆ ἀλώπηκι, πλὴν ἀλώπηκα, ὡ ἀλώπηξ.
 ιζ η κνίλιξ, φη κνίλικθ, τῆ κνίλικι, πλὴν κνίλικα, ὡ κνίλιξ.
 οζ η φλόξ, φη φλόγος, τῆ φλόγι, πλὴν φλόγα, ὡ φλόξ.

αθ η δάμαρ, φη δάμαρθ, τῆ δάμαρῶ, πλὴν δάμαρτα, ὡ δάμαρ.
 ειθ η χεῖρ, φη χεῖρος, τῆ χεῖρι, πλὴν χεῖρα, ὡ χεῖρ.
 ηθ η μήτηρ, φη μήτηρθ, φη μήτηρός, τῆ μήτηρι, καὶ μητρὶ, πλὴν μητέ-
 ρα, ὡ μήτηρ.

αε η λαμπάς, φη λαμπάδθ, τῆ λαμπάδι, πλὴν λαμπάδα, ὡ
 λαμπάς.
 εις η δαίς, φη δαίδος, τῆ δαίτι, πλὴν δαίτα, ὡ δαίς.

ης η ειλότης, φη ειλότηος, τῆ ειλότηῦ, πλὴν ειλότηα, ὡ ειλότης.
 ις η κόνις, φη κόνιθ, τῆ κόνιι, πλὴν κόνιρ, ὡ κόνις.
 εις η κλεις, φη κλειδος, τῆ κλειδι, πλὴν κλειδα, φη κλειρ, ὡ κλεις.
 υς η χλαμύς, φη χλαμύθ, τῆ χλαμύδι, πλὴν χλαμύδα, ὡ χλαμύς.
 φη γήυς, φη γήυθ, τῆ γήυι, πλὴν γήυα, ὡ γήυς.

υθ η τρίων, φη τρίωνθ, τῆ τρίωνι, πλὴν τρίωνια, ὡ τρίωνς.
 φη φλέψ, φη φλεβός, τῆ φλεβί, πλὴν φλέβα, ὡ φλέψ.

α το βήμα, τῶ βήματθ, φη βήμαῦ, το βήμα, ὡ βήμα.
 ι δ μέλι, τῶ μέλιτθ, φη μέλιῦ, το μέλι, ὡ μέλι.
 υ το δόρυ, τῶ δόρυθ, καὶ δουρός, φη δόρυι, φη δούρι, φη δόρυ, ὡ
 δόρυ.

αι το πᾶν, τῶ παντός, φη παντί, δ πᾶν, ὡ πᾶν.
 το μέλαν, τῶ μέλανθ, φη μέλανι, το μέλαν, ὡ μέλαν.
 ει το ἰδίον, τῶ ιδίονθ, φη ιδίονι, το ἰδίον, ὡ ἰδίον.
 ου το τυπούν, τῶ τυπούνθ, φη τυπούνι, το τυπούν, ὡ τυπούν.
 ου το ῥόγνυμ, τῶ ῥόγνυμθ, φη ῥόγνυμι, το ῥόγνυμ, ὡ ῥόγνυμ.
 ου δ μείζον, τῶ μείζονθ, φη μείζονι, το μείζον, ὡ μείζον.

αθ το δέλεαρ, τῶ δελείατθ, φη δελείαῦ, το δέλεαρ, ὡ δέλεαρ.
 το ἦπαρ, τῶ ἦπατθ, φη ἦπαῦ, το ἦπαρ, ὡ ἦπαρ.
 ηθ το κῆρ, τῶ κηρός, φη κηρι, το κῆρ, ὡ κῆρ.
 ωρ το ἕδωρ, τῶ ἕδατθ, φη ἕδαῦ, το ἕδωρ, ὡ ἕδωρ.

αε το ἔλας, τῶ ἔλατθ, φη ἔλαῦ, το ἔλας, ὡ ἔλας.

το σαῖς

το σαῖς, τῶ σαῖτος, φη σαῖτι, το σαῖς, ὡ σαῖς.
 το πετυφός, τῶ πετυφόςθ, φη πετυφώ, το πετυφός, ὡ πετυφός.
 Et haec de simplicibus declinationibus. Nunc uero de contractis per κρά-
 σιν, siue συναίρεσιν dicendum.

DE CONTRACTIS.

Quinque igitur sunt et aliae declinationes, quae συναίρεσις, hoc est, contractae appellantur, et a quinta simplicium sunt per syneresim et crasim, quae Graeco communiori uocabulo synaloephas appellant, quae figurae inter se differunt.

Nam syneresis est quaedam coniunctio, siue coherentia duarum separatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium transmutatio, ut Δημοδοθένει, Δημοδοθένει, λητοῖ, λητοῖ.

κράσις autem est quaedam coniunctio, siue contemperamentum duarum separatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum, in quibus aut altera uocalium transmutatur, ut Δημοδοθένειθ, Δημοδοθένους, aut ambe, ut Δημοδοθένεια, Δημοδοθένειν. Nam et ο in ou diphthongum contracta sunt, ubi et omnino transmutatum est: et uero et α in η monophthongum, in qua et si neutra uocalium actu appareat, potestate tamen ambe in ea mixtae sunt. Absiue tamen altera pro altera capitur. Vitraque autem ut plurimum communi uocabulo syneresis appellatur, et si ipsam rarius fieri contingat. Aduertendum est etiam praecedente uocali longa, quantaaunque sit sequens, nunquam est etiam praecedente uocali longa, et semper in longa. Sed sciendum syneresim pro crasi esse accipiendam: nam syneresis, ut supra definiuimus, raro ex praecedente breui fit, et in datiuo singulari tantum, primae et quartae, et quintae declinationis, ut Δημοδοθένει, Δημοδοθένει, λητοῖ, λητοῖ, κρείαι, κρείαι.

Ceterae uero contractiones per crasim fiunt omnes, et ex praecedente breui semper, quae est aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in sequentibus declinationibus liquido apparebit.

DE PRIMA DECLINATIONE CONTRACTORUM NOMINUM IN ης, ες, et θ.

Prima declinatio contractorum est nominum masculinorum, foemininorum, et communium, desinentium in ης, ac neutrorum in ες adiectiuorum, et in θ substantiuorum, quorum genitiuus perfectus et imparisyllabus δία τῶ θ existens, in ους faat contractum. Synereses autem huius declinationis ex ε tenui fiunt semper, et ex quavis uocali pura sequente: hoc est, nulla intercedente consonante. Sic ε et ο in ε diphthongum, et in οι, et ω in ωι, et ι in ε diphthongum semper, et ε et ο duo et aliqua sequente consonante, etiam in ε diphthongum, alioqui in η monophthongum.

B U gum.

Syneresis primae declinatio.

Sum. Sunt igitur in uniuersum synereses quinque, α ου οι η ε ω. quarum singuli genitui singulas foritii sunt. Genitiuus singularis ου, τῆ Δημοδοτι- νεσ, τουσ. Dualis οι, τοῖρ Δημοδοτινεοιρ, νοιρ. Pluralis ω, τῶν Δημοδοτινεωρ, νωρ. Et communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, ερ uoatiuo pluralibus: τῷ Δημοδοτινεῖ, τοῖ Δημοδοτινεεσ νεσ. H uero communis est accusatiuo singulari, ερ nominatiuo ερ accusatiuo duali: τοῖρ Δημοδοτινεα, νη, Δημοδοτινεε, νη. nominatiuo etiam ερ accusatiuo, ερ uoatiuo pluralibus neutrorum: τὰ τετρεα, χη, ὠ τετρεα, χη.

Forma contrahendi nomina masculina. Ενικα.

Ο Δημοδοτινεσ, τοῖ Δημοδοτινεε, Δημοδοτινεοσ, τῷ Δημοδοτινεῖ, νει, τοῖρ Δημοδοτινεεα, νη, ὠ Δημοδοτινεεσ κοινωσ, ηρ, ὠ Δημοδοτινεεσ ἀπικωσ. Duali, τῶ Δημοδοτινεεσ, νη, τοῖρ Δημοδοτινεοιρ, Δημοδοτινεοιρ, τῷ Δημοδοτινεεσ, νη. Pluribus, οἱ Δημοδοτινεεσ, νεσ, ηρ, τῶν Δημοδοτινεεσ, νεσ, τοῖρ Δημοδοτινεεσ, νεσ, τῶν Δημοδοτινεεσ, νεσ, τῶν Δημοδοτινεεσ, νεσ.

Fœminina. Ενικα.

Η τριησ, οἱ τριηεσ, τῷ τριηεῖ, τριηεσ, τῶν τριηεα, ρη, ὠ τριηεσ, και ὠ τριηεσ, και τὰ λοιπα.

Communia. Ενικα.

Ο ηρ, η ἀληθεισ, τοῖ ηρ, οἱ ἀληθεισ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ, ὠ ἀληθεισ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ. Duali, τῶ ἀληθεισ, νεσ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ. Pluribus, οἱ ἀληθεισ, νεσ, τῶν ἀληθεισ, νεσ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ, τῶν ἀληθεισ, νεσ, τῶν ἀληθεισ, νεσ.

Neutra adiectiua. Ενικα.

Τὸ ἀληθεισ, τοῖ ἀληθεισ, τοῖ ηρ, οἱ ἀληθεισ, θη, τῶ ἀληθεισ, ὠ ἀληθεισ, νεσ. Duali, τῶ ἀληθεισ, νεσ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ. Pluribus, οἱ ἀληθεισ, νεσ, τῶν ἀληθεισ, νεσ, τοῖ ηρ, και τῶ ἀληθεισ, νεσ, τῶν ἀληθεισ, νεσ.

Neutra substantiua. Ενικα.

Τὸ τετρεα, τοῖ τετρεα, και τετρεα, τῷ τετρεῖ, χη, τῶ τετρεα, και τῶ τετρεα. Duali, τῶ τετρεα, χη, τοῖρ τετρεοιρ, χοιρ, ὠ τετρεα, χη. Pluribus, οἱ τετρεα, χη, τῶν τετρεωρ, χωρ, τοῖς τετρεσι, τὰ τετρεα, χη, και τετρεα, χη.

DE SECUNDA DECLINATIONE

contractorum nominum in ιε ε ι.

Secunda declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, in masculinorum, fœmininorum, ερ communium, ερ neutrorum: quorum genitiuus Διὰ τοῖ κοινωσ profertur, ερ ερ, ὠ κοινωσ, ερ εωσ ἀπικωσ. Accusatiuus in ιρ solim. Huius autem declinationis una tantum syneresis

Syneresis secundae declinationis.

Syneresis fit propria: hoc est, in i productum. Quia praecedente i, sequente uero quavis uocali, si ex eis syneresis fieri contingat, in i fit semper: quod cuiusvis generis quatuor tantum euenit casibus: hoc est, datiuo singulari, τῷ οἴω, οἴω, τῷ σινηπιῖ, σινηπιῖ. Nominatiuo, accusatiuo, ερ uero pluralibus: οἱ οἴωε, οἴωε, τοῖ οἴωε, οἴωε, τῶ οἴωε, οἴωε, τὰ σινηπια, πι, και σινηπια, πι. In duali numero, nunquam fit syneresis in i. Eodem uero in e conuerso ionico more, eadem sunt synereses, quae sunt in prima declinatione: quandoquidem ex e tenui ερ uocali sequente fiunt, ερ hoc in dictis quatuor casibus, ερ in nominatiuo duali, τῷ οφει, οφει, τῶ οφειε, φη, οἱ οφειε, φειε, τοῖ οφειε, φειε, τῶ οφειε, οφειε. Et in neutris. τῷ σινηπει, πει, τῶ σινηπει, πη, και σινηπια, πη. Sunt igitur tres dumtaxat synereses, i scilicet productum, quae est huic declinationi propria: ερ duae communes cum prima, hoc est, ερ η. Genitiuorum enim nullus patitur syneresim, sed diuersus est secundum diuersarum linguarum proprietates. Nam regula est, quod quandoquaque genitiuus singularis patitur syneresim, etiam dualis ερ pluralis patiuntur: at si non patitur singularis, nec caeteri patiuntur.

Forma contrahendi nomina masculina. Ενικα.

Ο οἴω, τῷ οἴω, κοινωσ, και οφει, ἰωνικωσ, και οφειωσ ἀπικωσ. τῷ οἴω, οἴω, ηρ, οφει, οφει, και οἴω μονομ, και οἴω, και τῶ οἴωε. Duali, τῶ οἴωε μονομ, ηρ, οφει, οφει, και οἴω μονομ, ηρ, οφει, οφει, και οφειωσ, και οἴω μονομ, ηρ, οφει, οφει. Pluribus, οἱ οἴωε, οἴωε, ηρ, οφειε, οφειε, και οἴω μονομ, ηρ, οφειωσ, ηρ, οφειωσ, τοῖς οἴωσι, ηρ, οφεισι, τοῖς οἴωε, οἴωε, ηρ, οφειε, οφειε, και οἴωε, οἴωε, ηρ, οφειε, οφειε.

Fœminina. Ενικα.

Η πόλις, οἱ πόλιε, κοινωσ, ηρ, πόλιε, ἰωνικωσ, ηρ, πόλιεωσ ἀπικωσ, τῷ πόλι, πόλι, ηρ, πόλιε, πόλιε, τῶν πόλιε μονομ, και πόλιε, και τῶ πόλιε. Duali, τῶ πόλιε μονομ, ηρ, πόλιε, πόλιε, και πόλιε, και τῶ πόλιε μονομ, ηρ, πόλιε, πόλιε. Pluribus, οἱ πόλιε, πόλιε, και πόλιε, πόλιε, και τῶν πόλιε, ηρ, πόλιεωσ, ηρ, πόλιεωσ, και πόλιε, πόλιε, και πόλιε, πόλιε, και πόλιε, πόλιε, και πόλιε, πόλιε.

Neutra. Ενικα.

Τὸ σινηπι, τοῖ σινηπι, κοινωσ, και σινηπει, ἰωνικωσ, και σινηπειωσ ἀπικωσ, τῷ σινηπι, σινηπι, ηρ, σινηπει, πει, και σινηπι, και σινηπι. Duali, τῶ σινηπει μονομ, και σινηπει, πη, και τῶ σινηπιοιρ, και σινηπειοιρ, και σινηπειωρ, και σινηπει μονομ, ηρ, σινηπειε, πη. Pluribus, οἱ σινηπια, σινηπια, και σινηπια, πη, και σινηπια, ηρ, σινηπια, ηρ, και σινηπια, πη, και σινηπια, πη, και σινηπια, πη, και σινηπια, πη.

contractorum nominum in dng.

Syneresis
tertia decl.

Tertia declinatio contractorum nominum uniam habet terminationem in dng. & masculinorum tantum, quorum genitius δνὰ τοῦ & fit κοινῶς, ἢ εως ἀπικῶς, καὶ ἢ ἰωνικῶς. Cuius synereses sunt cum prima declinatione communes: quandoquidem ex e tenui praecedente fiunt, & uocall sequentes & duae sunt tantum, & saliat & η. ei enim in datiuo singulari: τῷ βασιλέϊ, λῆ. In nominatio, accusatio, & uocatio pluralibus: οἱ βασιλέες, λῆς, τὸν βασιλέα, λῆς, ὧ βασιλέες, λῆς. η uero in nominatio & uocatio duali, τῶ βασιλέε, λῆ, ὧ βασιλέε, λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur σωμαίρεσιρ, sed diuersus est secundum linguarum diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem, hoc est, ε η δ ο ρ, in omnibus casibus, dempto singulari nominatio & uocatio, in η cōuertit ε δ α ἰωνικῶς, nec ex ea syneresim fieri.

παράδειγμα. Ἐνικῶς.

ο βασιλεύς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, ἢ βασιλέως ἀπικῶς, ἢ βασιλῆος ἰωνικῶς, τῷ βασιλέϊ, βασιλῆϊ, ἢ βασιλῆϊ, τὸν βασιλέα, ἢ βασιλῆα, ὧ βασιλέε, ἢ κοινῶς, ἢ βασιλέε, ἀπικῶς. Δυϊκά, τῶ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε, τῶ βασιλέε, λῆ, ἢ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε, λῆ, ἢ βασιλέε, λῆ. Πληθωδῆκῶς, οἱ βασιλέες, λῆς, καὶ βασιλῆες, ἢ βασιλέων, καὶ βασιλῆων, τοῖς βασιλέεσι, ἢ βασιλῆεσι, τὸν βασιλέα, λῆ, ἢ βασιλῆα, ὧ βασιλέε, λῆς, ἢ βασιλέε, λῆς, ἢ βασιλῆε, λῆς.

DE QUARTA DECLINATIONE

contractorum nominum in ω & ωρ.

Syneresis
quarta decl.

Quarta declinatio contractorum nominum duas habet terminations, in ω & in ωρ, foemininorum tantum. Quorum genitius perfectus & imparisyllabus in & existens, in ους κατὰ κρῶσιρ fiet contractum. Synereses aut a huius declinationis, quae ex o praecedente & uocalli sequente fiunt, tres sunt, ου, οἱ, ω, quae sic ordinantur: duae oo in v in genitio singulari: τῷ λητόε, λητούε, ὃ & i in οἱ in datiuo singulari: τῇ λητόϊ, λητοῖ, ο & α in ω in accusatio singulari: τὴν λητόα, λητόα. Cetera uero tertiam sequuntur simplicium declinationem.

Forma contrahendi nomina in ω. Ἐνικῶς.

η λητόα, ὃ λητόε, λητούε, τῇ λητόϊ, λητοῖ, τὴν λητόα, λητόα, ἀστυ αατυ, ὧ λητοῖ. Δυϊκά, τὰ λητόα, τὰ ἰρ λητοῖρ, ὧ λητόα, πλ. αἱ λητοῖ, ἢ ἰρ λητοῖρ, τὰ ἰρ λητοῖς, τὰ ἰρ λητούς, ὧ λητοῖ.

Nomina in ωρ. Ἐνικῶς.

η αἰδώς, ὃ αἰδός, αἰδῶς, τῇ αἰδούϊ, αἰδοῖ, τὴν αἰδός, αἰδός, αἰδός, ἀστυ αατυ, ὧ αἰδοῖ. Δυϊκά, τὰ αἰδός, τὰ ἰρ αἰδοῖρ, ὧ αἰδός.

contractorum nominum in as purum & ρας.

Quinta declinatio contractorum nominum duas habet terminations, in as purum & ρας, neutrorum tantum. Quorum genitius in ατ & ας definit κοινῶς, & in ατ & ρας subtracto τ ἰωνικῶς, & in ως κατὰ κρῶσιρ & τ ἰωνικῶς.

In hac autem declinatione duae sunt synereses, in α productum, & in ωtex α enim praecedente, & o utamque sequente, siue o paruum sit, & idē siue solium, siue in diphthongo, siue sit ω μέγα, semper fit syneresis in ω, quod genitius tantum euenit. Sequentē uero quauis alia uocalli in α productum fit syneresis.

Syneresis
quinta de-
clinationis.

Forma contrahendi nomina in as purum. Ἐνικῶς.

τὸ κρέας, τὸ κρέατ & κοινῶς, ἢ κρέας ἰωνικῶς, ἢ κρέως ἀπικῶς, τῷ κρέατι, κρέατι, ἢ κρέατι, τὸν κρέα, τὸν κρέα, ὧ κρέας, ὧ κρέας. Δυϊκά, τὰ κρέατε, ἢ κρέατε, καὶ κρέα, τῶν κρέατιρ, ἢ κρέατιρ, ἢ κρέατιρ, ἢ κρέατιρ, ὧ κρέατε, ἢ κρέατε, ἢ κρέα. Πλ. τὰ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέατα, τῶν κρέασιρ, τὰ κρέατα, ἢ κρέατα, καὶ κρέα, ὧ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέα.

Vbi sciendum genitium dualem κρέατιρ κρῶσιρ pati, atque σωμαίρεσιρ, nam ex α & ο crasi facta in ω μέγα, ei per syneresim subscribitur.

Nomina in ρας.

τὸ κέρως, τὸ κέρωτ & κέρωτ, ἢ κέρωτ, ἢ κέρως, τῷ κέρωτι, ἢ κέρωτι, ἢ κέρωτι, ὧ κέρως, ὧ κέρως, & alia sicut τὸ κρέας.

DE NOMINIBVS QVAE CONTRA-

tionem in omnibus casibus

patiuntur.

Proter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quae per omnes numeros & casus syneresim patiuntur: quorum masculina & neutra tertiae sunt simplicium declinationis, foeminina uero secundae, quae a Theodoro Γαζα ὀλοσπαδῶ appellatur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflexio talis est.

Ἐνικῶς.

ο νόος, νόος, ἢ νόου, νοῦ, τῷ νόω, νόω, ὃ νόω, νοῦ, ὧ νόε, νοῦ. Δυϊκά, τὸ νόω, νόω, τῶν νόωρ, νοῦρ, ὧ νόω, νόω, αcentu acuto: quoniam dualis numerus in ω desinens, siue a circumflexis, siue ab oxytonis, acentu, aramflexitur autem nunquam, ut

ὃ καλός, τὸ καλῶ, ὃ ἀργυρός, τὸ ἀργυρῶ, ὃ νοῦς, τὸ νόω. Πληθωδῆς: οἱ νόοι, νοῖ, ἢ νόωρ, νόωρ, τοῖς νόοις, νοῖς, τὸν νόου, νοῦ, ὧ νόοι, νοῖ. Declinatur etiam per quintam declinationem sic:

Ο νοῦς, ἢ νοός, ὡς νοί, τὸ μνόα, ὡς νοί. Sicut βοῦς, βοός, βοί.
 Ο ῥός, ἢ ῥοός, ἢ ῥόου, ῥός, ὡς ῥός, ἢ ῥόου, ἢ ῥόου.
 Ο πλόος, ἢ πλόου, ἢ πλόου, πλόος, ὡς πλόος, ἢ πλόου, ἢ πλόου.
 πλοῦ. Sic ἀπλόος, ἀπλόου, ἀπλόου, ἀπλόου. Et alia quorum foeminae et neutra etiam per omnes numeros et casus syneresim patiuntur.

Ἡ ἀπλόος, ἀπλόου, ἢ ἀπλόου, ἀπλόου, τῆ ἀπλόου, ἀπλόου, ὡς ἀπλόου, ἀπλόου, τὸ ἀπλόου, ἀπλόου, τὸ ἀπλόου, ἀπλόου, ὡς ἀπλόου, ἀπλόου. Δυνά, τὸ ἀπλόου, ἀπλόου, τὸ ἀπλόου, ἀπλόου, ὡς ἀπλόου, ἀπλόου. Πλη. τὰ ἀπλόου, ἀπλόου, ἢ ἀπλόου, ἀπλόου, ὡς ἀπλόου, ἀπλόου, τὰ ἀπλόου, ἀπλόου, ὡς ἀπλόου, ἀπλόου, ὡς ἀπλόου, ἀπλόου.

Ἡ λέξις, ἢ λέξεως, τῆ λέξας, ἢ λέξαι, τὸ λέξις, ὡς λέξις.
 Δυνά. τὰ λέξεως, τὸ λέξεως, ἢ λέξεως, ὡς λέξεως. Πλη. ἢ λέξεως, ἢ λέξεως, ἢ λέξεως, τὰς λέξεως, ὡς λέξεως, sicut nominatiuus. Sic ἡ ἴσως, ἢ ἴσως, ὡς ἴσως, et alia huiusmodi.

De iis quae in paucis contrahuntur.

Sunt et alia nomina in uis desinentia, et imparisyllaba, quae cum in paucis casibus syneresim patiuntur, ὁλιγοπαδῶν et ipsa quoque dicta sunt. et a Theodoro Gaza partim primum u appellatur, et ὀξυτονα sunt, ut ἡδύς, ἡδέος, ὡκός, ὡκέος. Partim uero et secundum u, et grauitona sunt, ut βότρυς, βότρυος, σάχυς, σάχυνος. Quae sunt primi u in datiuo singulari syneresim patiuntur, ut ἡδέει, ἡδέεσι, sicut Δημοοδένει, Δημοοδένεσι. Et in nominatiuo, accusatiuo, et uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες, ἡδέων, ἡδέων, sicut Δημοοδένεις, Δημοοδένεων, nullius tamen sunt contractorum declinationis. Quae uero sunt secundi u, in nominatiuo, actō, et uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur nam praecedente u, sequente uero quauis uocali, si ex eis syneresis fieri contingat, in u fit semper, ut βότρυες, βότρυος, βότρυος, βότρυος, sicut ex i praecedente, et quauis uocali sequente fit syneresis in i, ut in secunda contractorum declinatione dictum est.

Similiter et quae in uis desinunt, et imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum syneresim patiuntur: et ea unice est, scilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ἐνικά.

Ο βοῦς, ἢ βοός, ὡς βοί, τὸν βοά, ἢ βοῦ, ὡς βοῦ. Δυνά, τὸ βοός, τὸν βοῦ, ὡς βοός. Πλη. ἢ βοός, βοός, ἢ βοῦ, ὡς βοῦ, ὡς βοῦ, ὡς βοῦ, βοῦ, ὡς βοῦ, βοῦ.

DE COMPARATIVORVM

contractione.

Compa

Comparatiua quoque in ω desinentia, ὁλιγοπαδῶν et ipsa appellari possunt: cum in accusatiuo singulari masculinorum, et in nominatiuo, accusatiuo, et uocatiuo pluralibus neutrorum in ω fiat syneresis, Atticorum more, ut τὸν μείζονα, μείζω, τὰ μείζονα, μείζω: ex puncto scilicet v, et ο et α in ω contractis. In nominatiuo uero plurali et uocatiuo masculinorum, prius eliso ο et ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζονες, μείζονες. At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto u ut supra, ο et α etiam in ου contrahi necesse est, ut μείζονας, μείζονας, μείζονας: sicut βοός, βοός, βοός, βοός, βοός, et diuum sunt generum, ac in ου neutrum habent formatum, ut ὁ υγιῆς ἢ μείζωρ, τὸ υγιῆς ἢ μείζωνος, τὸ μείζωρ, τὸ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ,

sive adiectiuis.

Τὸν ὠλίγιον, hoc est adiectiuorum, aliqua in α desinunt masculinorum, foemininum in σα, et neutrum in α, ut ὁ παῖς, τὸ παῖδος, ἢ παῖσα, ἢ παῖσα, ὡς παῖς, τὸ παῖδος.

Aliqua uero in ης, diuum generum, et neutrorum in ες, ut ὁ υγιῆς ἢ ἀληθής, τὸ καὶ ἢ ἀληθές, ἀληθόνος, ὡς ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθόνος.

Aliqua uero in ες, foemininum in εσα, et neutrum in ερ, ut ὁ χαρής, τὸ χαρῆς, ἢ χαρῆς, ἢ χαρῆς, ὡς χαρῆς, τὸ χαρῆς, χαρῆς.

Aliqua uero in ις, diuum generum, et neutrum in ι, ut ὁ υγιῆς ἢ εὐλόπος, τὸ καὶ ἢ εὐλόπος, ἢ εὐλόπος, τὸ εὐλόπος, εὐλόπος.

Aliqua autem in υς ὀξυτονα, foemininum in εια, et neutrum in υ, ut ὁ υγιῆς ἢ δάκρυς, τὸ καὶ ἢ δάκρυς, ἢ δάκρυς, τὸ δάκρυς, δάκρυς.

Aliqua uero in υς grauitona diuum generum, et neutrum in υ, ut ὁ καὶ ἢ ἀδάκρυς, τὸ καὶ ἢ ἀδάκρυς, τὸ ἀδάκρυς, ἀδάκρυς.

Desinentia in ου purum, simplicia, communia, trium generum, in α formant foemininum, et neutrum in ου, ut Διούρις, Διούρια, Διούριον. Eodem modo, quae quicque in ultima syllaba habent ς, ut ἀνδρῶδες, ἀνδρῶδες, ἀνδρῶδες: σοφῶν, σοφῶν, σοφῶν et similia Ionica sunt. Desinentia autem in ου ῖο purum, in η foemininum formant, ut ἕρμη, ἕρμη, ἕρμη, σοφῶν, σοφῶν, σοφῶν. Composita uero in ου, Atticorum more diuum sunt generum, et neutrum habent in ου, ut ὁ καὶ ἢ εὐλόπος, τὸ εὐλόπος, εὐλόπος. Aliqua uero in ους diuum generum, et in ου neutrum habent formatum, ut ὁ υγιῆς ἢ πολύπους, τὸ καὶ ἢ πολύπους, τὸ πολύπους, πολύπους, τὸ πολύπους, πολύπους. Ατλωνος uero, et Διτωνος, et μολιβδωνος, et χαλκωνος, et ἀργυρωνος, et χρυσωνος trium sunt generum: quorum masculina et neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, foeminina uero secundam.

De compo-

sit in ους

οω

C

sean

feminae, ut ὁ ἀπλοῦς, τὸ ἀπλοῦς, ἢ ἀπλῆ, ἢ ἀπλῆς, ἢ ἀπλοῦς, τὸ ἀπλοῦς, ὁ ἀργυροῦς, τὸ ἀργυροῦς, ἢ ἀργυρῶς, ἢ ἀργυρῶς, τὸ ἀργυροῦς. Iones tamen χρῖσιν ὅ, χρῖσιν, χρῖσιν diant, ἢ alia similiter.

Ἔσ' ὦμ Attica. Aliqua uero in ὦσ' duum generum, ἢ neutrum in ὦμ, quae Attica sunt, ut ὁ ἠῆ ἢ ἠῆς, τὸ ἠῆ, ἢ ἠῆς, τὸ ἠῆ, ἢ ἠῆς.

Aliqua uero in λω duum generum, ἢ neutrum in σμ, ut ὁ ἠῆ ἢ ἠῆς, τὸ ἠῆ, ἢ ἠῆς, τὸ ἠῆ, ἢ ἠῆς.

Ἔσ' ὦμ. Aliqua in ὦμ duum generum, ἢ neutrum in ὦμ, ut ὁ ἠῆ ἢ ἠῆς, τὸ ἠῆ, ἢ ἠῆς, τὸ ἠῆ, ἢ ἠῆς.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚῶΝ ΟΝΟΜΑΤῶΝ. siue de nominibus numeralibus.

Nomina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur: quae uero duo, dualiter: quae autem plura, pluraliter, ἢ trium sunt generum.

Singularia tantum, quorum est masculinum, ἢ foemini- num, ἢ uero neutrum est.

Ἔσ', ἐνός, ἐνί, ἐνά, μία, μιᾶς, μιᾶ, μίω, ἔμ, ἐνός, ἐνί, ἔμ.

Dualia.

Δύο καὶ δύνω ἀπλοῦς Διὰ τὸ ὦ μεγάλου, δυνῶ, ἢ δύνω, in foeminitio, ὁ in uerso. Declinantur etiam in plurali numero sic: δι δύνω, αἱ δύνω, τὰ δύνω, τοῖς ἠῆ, ταῖς ἠῆ, τοῖς δύνω, τούς δύνω, τὰς δύνω, ἢ τὰ δύνω.

Pluralia quorum τρεῖς ἢ τέσσαρες masculina ἢ foemina sunt, τρία uero ἢ τέσσαρα neutra.

Τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς, duum generum, τρία, τριῶν, τρισί, τρία, τέσσαρες, τεσσαρῶν, τεσσαρσί, τεσσαράς duum generum, τέσσαρα, τεσσαρῶν, τεσσαρσί, τεσσαράς. A quatuor autem usque ad centum omnia sunt in- declinabilia: artialis autem discernuntur, cuius sint generis ἢ casus, sic:

Οἱ πέντε, ἢ πέντε, τοῖς πέντε, τούς πέντε. Αἱ πέντε, ἢ πέντε, καίς πέντε, τὰς πέντε. Τὰ πέντε, ἢ πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε. Eodem modo declinantur ἢ ἕξ, ἢ ἕξ, ἢ ὀκτώ, ἢ ἑννέα, ἢ δέκα, ἢ alia usque ad centum. A ducentis uero omnis numerus per omnia gene- ra pluraliter declinatur, sic:

Οἱ διακόσιοι, ἢ διακοσίων, τοῖς Διακοσίοις, τούς Διακοσίους. Αἱ Διακόσια, ἢ Διακοσίων, ταῖς Διακοσίαις, τὰς Διακοσίας. Τὰ Διακόσια, ἢ Διακοσίων, τοῖς Διακοσίοις, τὰ Διακόσια. Sic ἢ δι τριακόσιοι, ἢ τριακοσίων, τοῖς τριακοσίοις, τούς τριακοσίους.

Αἱ τριακόσια, ἢ τριακοσίων, ταῖς τριακοσίαις, τὰς τριακοσίας. Τὰ τριακόσια, ἢ τριακοσίων, τοῖς τριακοσίοις, τὰ τριακόσια. Οἱ τριακόσιοι, ἢ τριακοσίων, τοῖς τριακοσίοις, τὰς τριακοσίους. Αἱ τριακόσιοι, ἢ τριακοσίων, ταῖς τριακοσίαις, τὰς τριακοσίας. Τὰ τριακόσια, ἢ τριακοσίων, τοῖς τριακοσίοις, τὰ τριακόσια. Πυρτακόσιοι, ἢ πυρτακοσίων, ταῖς πυρτακοσίαις, τὰς πυρτακοσίας. Τὰ πυρτακόσια, ἢ πυρτακοσίων, τοῖς πυρτακοσίοις, τὰ πυρτακόσια. Πεντακόσιοι, ἢ πεντακοσίων, ταῖς πεντακοσίαις, τὰς πεντακοσίας. Τὰ πεντακόσια, ἢ πεντακοσίων, τοῖς πεντακοσίοις, τὰ πεντακόσια.

Table with 3 columns: Ενικά, Δυνικά, Πληθυντικά. Rows list various Greek numerals like ἑνός, δύο, τρία, τεσσαράς, etc.

Table titled 'Articuli praepositivi' showing combinations of articles and prepositions like ὁ, τῷ, τῇ, τῷ, etc.

Table showing declension patterns for 'Prima declinatio est masculinorum tantum in ας ἢ in ος' and 'Secunda est foeminarum tantum, quae in α ἢ in η terminant'.

Nomina tamen, quae in α purum, δα, δα, ρα finiunt, seruant a in genitiuo ἢ datiuo singulari: ut δειά, δειᾶς, ληδία, ληδίας, μάρδρα, μάρδρας, ἡμέρα, ἡμέρας.

Table showing declension patterns for 'Tertia declinatio est singularum generum in ο excentium, ἢ neutrorum in ομ'.

Aduerte Atticos in omnibus casibus facere uocatiuum nominatiuo similem.

Table showing declension patterns for 'Quarta est Atticorum, quae fit à tertia, mutato o in ω, quod in omnibus casibus retinet'.

Haec quatuor superiores dicuntur parisyllabae, quia non crescunt in obliquis, sed pares efficiuntur nominatiuo.

Quinta est generum omnium quae crescunt in obliquis, quorum terminatio uaria est. Sed haec quinque consonantes diuersis uocalibus iunctae, nunc satis erunt.

ΕΥΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΛΙΚΑ.																			
<table border="0"> <tr><td>μ.</td><td rowspan="5">} ος. ι. α. α. μ.</td><td rowspan="5">} μ.</td><td rowspan="5">} ε. ομ. ε.</td><td rowspan="5">} ες. ωμ.</td><td rowspan="5">} σ.</td><td rowspan="5">} ζ.</td><td rowspan="5">} ι.</td><td rowspan="5">} ας. ες.</td></tr> <tr><td>ξ.</td></tr> <tr><td>ρ.</td></tr> <tr><td>ς.</td></tr> <tr><td>ψ.</td></tr> </table>	μ.	} ος. ι. α. α. μ.	} μ.	} ε. ομ. ε.	} ες. ωμ.	} σ.	} ζ.	} ι.	} ας. ες.	ξ.	ρ.	ς.	ψ.								
μ.	} ος. ι. α. α. μ.									} μ.	} ε. ομ. ε.	} ες. ωμ.	} σ.	} ζ.	} ι.	} ας. ες.					
ξ.																					
ρ.																					
ς.																					
ψ.																					

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus accusatiuos & uocatiuos suis nominatiuis similes ubique faciēs, eorum plur. alia in α, ut & Latina.

Περί τῶν συνηρημένων, sive de contractis nominibus.

Ab hac quinta, alie quinque fiunt declinationes, quae syneresiate dicantur, quod syneresim, id est, contractionem patiuntur: quarum

Prima est masculinorum, foemininorum, communium desinentium in ης: neutrorum uero desinentium in ες, adiectiuorum: & in ϑ substantiuorum.

<table border="0"> <tr><td>ης.</td><td>δύ. α.</td><td rowspan="5">} εα. ες. ης.</td><td rowspan="5">} η. ομ. η.</td><td rowspan="5">} εε.</td><td rowspan="5">} ω.</td><td rowspan="5">} εα. ες.</td><td rowspan="5">} εε.</td></tr> <tr><td>ες.</td><td>εος εἰ</td><td rowspan="4">} ϑ.</td><td rowspan="4">} εε. εομ. εε.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} εωμ. εστ.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} η.</td></tr> <tr><td>ϑ.</td><td></td><td rowspan="3">} ος.</td><td rowspan="3"></td><td rowspan="3">} εα.</td><td rowspan="3">} εα.</td><td rowspan="3">} εα.</td><td rowspan="3">} εα.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td rowspan="2">} ϑ.</td><td rowspan="2"></td><td rowspan="2">} εα.</td><td rowspan="2">} εα.</td><td rowspan="2">} εα.</td><td rowspan="2">} εα.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td rowspan="1">} ϑ.</td><td rowspan="1"></td><td rowspan="1">} εα.</td><td rowspan="1">} εα.</td><td rowspan="1">} εα.</td><td rowspan="1">} εα.</td></tr> </table>	ης.	δύ. α.	} εα. ες. ης.	} η. ομ. η.	} εε.	} ω.	} εα. ες.	} εε.	ες.	εος εἰ	} ϑ.	} εε. εομ. εε.	} η.	} εωμ. εστ.	} η.	} η.	ϑ.		} ος.		} εα.	} εα.	} εα.	} εα.			} ϑ.		} εα.	} εα.	} εα.	} εα.			} ϑ.		} εα.	} εα.	} εα.	} εα.							
ης.	δύ. α.	} εα. ες. ης.							} η. ομ. η.	} εε.							} ω.	} εα. ες.							} εε.																						
ες.	εος εἰ																									} ϑ.	} εε. εομ. εε.	} η.	} εωμ. εστ.	} η.	} η.																
ϑ.																			} ος.		} εα.	} εα.	} εα.	} εα.																							
											} ϑ.		} εα.	} εα.	} εα.	} εα.																															
			} ϑ.		} εα.	} εα.	} εα.	} εα.																																							

In qua declinatione quinque haec synereses colliguntur, hoc est, εο in ου, εἰ in ει, εα & δυο εε etiam in α, & in η, εοι in οι, εω in ω.

Secunda est masculinorum, foemininorum, & communium in ις desinentium, & neutrorum in ι, quorum genitiuus in ϑ communiter facit, in ε ϑ Ionice, in εως Atticè.

<table border="0"> <tr><td>ις.</td><td>ιος.</td><td>ι.</td><td>α.</td><td rowspan="5">} ι.</td><td rowspan="5">} ι. η.</td><td rowspan="5">} ιομ. η.</td><td rowspan="5">} ι.</td><td rowspan="5">} α.</td><td rowspan="5">} ιωμ.</td><td rowspan="5">} ι. α.</td><td rowspan="5">} ι. α.</td></tr> <tr><td></td><td>εος.</td><td>ι.</td><td>ι.</td><td rowspan="4">} ις.</td><td rowspan="4">} ις.</td><td rowspan="4">} ιομ. ις. εε.</td><td rowspan="4">} ις. εες.</td><td rowspan="4">} εωμ. ιστ. ιας. εας. ις. εες.</td><td rowspan="4">} εωμ.</td><td rowspan="4">} ι. η.</td><td rowspan="4">} ι. η.</td></tr> <tr><td></td><td>εως.</td><td>ι.</td><td>ι.</td><td rowspan="3">} ις.</td><td rowspan="3">} ις.</td><td rowspan="3">} ιομ.</td><td rowspan="3">} ις.</td><td rowspan="3">} εωμ.</td><td rowspan="3">} ι. η.</td><td rowspan="3">} ι. η.</td><td rowspan="3">} ι. η.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td></td><td rowspan="2">} ις.</td><td rowspan="2">} ις.</td><td rowspan="2">} ιομ.</td><td rowspan="2">} ις.</td><td rowspan="2">} ις.</td><td rowspan="2">} ι. η.</td><td rowspan="2">} ι. η.</td><td rowspan="2">} ι. η.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td></td><td rowspan="1">} ις.</td><td rowspan="1">} ις.</td><td rowspan="1">} ιομ.</td><td rowspan="1">} ις.</td><td rowspan="1">} ις.</td><td rowspan="1">} ι. η.</td><td rowspan="1">} ι. η.</td><td rowspan="1">} ι. η.</td></tr> </table>	ις.	ιος.	ι.	α.	} ι.	} ι. η.	} ιομ. η.	} ι.	} α.	} ιωμ.	} ι. α.	} ι. α.		εος.	ι.	ι.	} ις.	} ις.	} ιομ. ις. εε.	} ις. εες.	} εωμ. ιστ. ιας. εας. ις. εες.	} εωμ.	} ι. η.	} ι. η.		εως.	ι.	ι.	} ις.	} ις.	} ιομ.	} ις.	} εωμ.	} ι. η.	} ι. η.	} ι. η.					} ις.	} ις.	} ιομ.	} ις.	} ις.	} ι. η.	} ι. η.	} ι. η.					} ις.	} ις.	} ιομ.	} ις.	} ις.	} ι. η.	} ι. η.	} ι. η.											
ις.	ιος.	ι.	α.	} ι.									} ι. η.	} ιομ. η.	} ι.	} α.									} ιωμ.	} ι. α.	} ι. α.																																												
	εος.	ι.	ι.																									} ις.									} ις.	} ιομ. ις. εε.	} ις. εες.	} εωμ. ιστ. ιας. εας. ις. εες.	} εωμ.	} ι. η.	} ι. η.																												
	εως.	ι.	ι.																										} ις.	} ις.	} ιομ.	} ις.	} εωμ.	} ι. η.	} ι. η.	} ι. η.																																			
																	} ις.	} ις.	} ιομ.	} ις.	} ις.	} ι. η.	} ι. η.	} ι. η.																																															
					} ις.	} ις.	} ιομ.	} ις.	} ις.	} ι. η.	} ι. η.	} ι. η.																																																											

In neutris aduertendū est tres plurales casus. In qua declinatione propria syneresis una est, i. productum. Nam ubi aequae euenit syneresim fieri ex ι, & quavis uocali sequente, fit contractio in ι. Cui uerò mutatur ι in ε Ionice, fiunt synereses quae sunt in prima.

Tertia est masculinorum tantummodo in δυς exeuntium: quorum genitiuus in ε ϑ fit communiter, in εως Atticè, & in η ϑ Ionice: & ita singulatim unumquodq; idioma potes uariare.

ΕΥΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΛΙΚΑ.																																																																					
<table border="0"> <tr><td>δυς.</td><td>εος. εἰ.</td><td rowspan="5">} εα.</td><td rowspan="5">} εω.</td><td rowspan="5">} εε.</td><td rowspan="5">} εομ.</td><td rowspan="5">} η.</td><td rowspan="5">} εε.</td><td rowspan="5">} εε.</td><td rowspan="5">} εε.</td><td rowspan="5">} εε.</td><td rowspan="5">} εε.</td></tr> <tr><td></td><td>εως. α.</td><td rowspan="4">} εα.</td><td rowspan="4">} εω.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} εομ.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} η.</td><td rowspan="4">} η.</td></tr> <tr><td></td><td>ηος. ηἰ.</td><td rowspan="3">} ηα.</td><td rowspan="3">} ηω.</td><td rowspan="3">} ηε.</td><td rowspan="3">} ηομ.</td><td rowspan="3">} ηε.</td><td rowspan="3">} ηε.</td><td rowspan="3">} ηε.</td><td rowspan="3">} ηε.</td><td rowspan="3">} ηε.</td><td rowspan="3">} ηε.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td rowspan="2">} ηα.</td><td rowspan="2">} ηω.</td><td rowspan="2">} ηε.</td><td rowspan="2">} ηομ.</td><td rowspan="2">} ηε.</td><td rowspan="2">} ηε.</td><td rowspan="2">} ηε.</td><td rowspan="2">} ηε.</td><td rowspan="2">} ηε.</td><td rowspan="2">} ηε.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td rowspan="1">} ηα.</td><td rowspan="1">} ηω.</td><td rowspan="1">} ηε.</td><td rowspan="1">} ηομ.</td><td rowspan="1">} ηε.</td><td rowspan="1">} ηε.</td><td rowspan="1">} ηε.</td><td rowspan="1">} ηε.</td><td rowspan="1">} ηε.</td><td rowspan="1">} ηε.</td></tr> </table>	δυς.	εος. εἰ.	} εα.	} εω.	} εε.	} εομ.	} η.	} εε.	} εε.	} εε.	} εε.	} εε.		εως. α.	} εα.	} εω.	} η.	} εομ.	} η.	} η.	} η.	} η.	} η.	} η.		ηος. ηἰ.	} ηα.	} ηω.	} ηε.	} ηομ.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.			} ηα.	} ηω.	} ηε.	} ηομ.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.			} ηα.	} ηω.	} ηε.	} ηομ.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.											
δυς.	εος. εἰ.	} εα.											} εω.	} εε.											} εομ.	} η.											} εε.	} εε.											} εε.	} εε.	} εε.																				
	εως. α.																																						} εα.	} εω.	} η.	} εομ.	} η.	} η.	} η.	} η.	} η.	} η.																							
	ηος. ηἰ.																										} ηα.	} ηω.	} ηε.	} ηομ.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.																																			
															} ηα.	} ηω.	} ηε.	} ηομ.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.																																															
			} ηα.	} ηω.	} ηε.	} ηομ.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.	} ηε.																																																											

In qua declinatione duae synereses fiunt, quae à prima sunt: hoc est, ε & ι in α, δυο εε in ε, & in η, & α etiam in α.

Quarta est foemininorum solum, in ω, uel in ες exeuntium.

ω	<table border="0"> <tr><td>ον.</td><td>οἷ</td><td>ω.</td><td rowspan="5">} ω.</td><td rowspan="5">} ομ.</td><td rowspan="5">} ω.</td><td rowspan="5">} οι.</td><td rowspan="5">} ωμ.</td><td rowspan="5">} οις.</td><td rowspan="5">} ους.</td><td rowspan="5">} οι.</td></tr> <tr><td>οδ.</td><td>οἷ</td><td>οα.</td><td rowspan="4">} ου.</td><td rowspan="4">} οι.</td><td rowspan="4">} ω.</td><td rowspan="4">} οι.</td><td rowspan="4">} ωμ.</td><td rowspan="4">} οις.</td><td rowspan="4">} ους.</td><td rowspan="4">} οι.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="3">} ου.</td><td rowspan="3">} οι.</td><td rowspan="3">} ω.</td><td rowspan="3">} οι.</td><td rowspan="3">} ωμ.</td><td rowspan="3">} οις.</td><td rowspan="3">} ους.</td><td rowspan="3">} οι.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="2">} ου.</td><td rowspan="2">} οι.</td><td rowspan="2">} ω.</td><td rowspan="2">} οι.</td><td rowspan="2">} ωμ.</td><td rowspan="2">} οις.</td><td rowspan="2">} ους.</td><td rowspan="2">} οι.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="1">} ου.</td><td rowspan="1">} οι.</td><td rowspan="1">} ω.</td><td rowspan="1">} οι.</td><td rowspan="1">} ωμ.</td><td rowspan="1">} οις.</td><td rowspan="1">} ους.</td><td rowspan="1">} οι.</td></tr> </table>	ον.	οἷ	ω.	} ω.	} ομ.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.	οδ.	οἷ	οα.	} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.				} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.				} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.				} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.
ον.	οἷ	ω.	} ω.	} ομ.									} ω.	} οι.	} ωμ.									} οις.	} ους.	} οι.																														
οδ.	οἷ	οα.																																	} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.														
																											} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.																						
																} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.																																	
					} ου.	} οι.	} ω.	} οι.	} ωμ.	} οις.	} ους.	} οι.																																												

In qua quidem tres haec εε, οι, οα, synereses in singulari tantum habentur: alij uerò duo numeri tertii iam sequuntur simplicium declinationem.

Quinta est neutrorum in ας purum, uel in ϑαε exeuntium.

<table border="0"> <tr><td>ας.</td><td>ατ ϑ.</td><td>αἰ.</td><td rowspan="5">} ας.</td><td rowspan="5">} ας.</td><td rowspan="5">} ατε.</td><td rowspan="5">} ατομ.</td><td rowspan="5">} ατε.</td><td rowspan="5">} ατα.</td><td rowspan="5">} ατωμ.</td><td rowspan="5">} ασι.</td><td rowspan="5">} αα.</td><td rowspan="5">} αα.</td></tr> <tr><td></td><td>α ϑ.</td><td>αἰ</td><td rowspan="4">} ας.</td><td rowspan="4">} ας.</td><td rowspan="4">} ατε.</td><td rowspan="4">} αομ.</td><td rowspan="4">} αε.</td><td rowspan="4">} αα.</td><td rowspan="4">} αωμ.</td><td rowspan="4">} ασι.</td><td rowspan="4">} αα.</td><td rowspan="4">} αα.</td></tr> <tr><td></td><td>ως.</td><td>α.</td><td rowspan="3">} ϑαε.</td><td rowspan="3">} ϑαε.</td><td rowspan="3">} α.</td><td rowspan="3">} ωμ.</td><td rowspan="3">} α.</td><td rowspan="3">} α.</td><td rowspan="3">} ωμ.</td><td rowspan="3">} ασι.</td><td rowspan="3">} αα.</td><td rowspan="3">} αα.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="2">} ϑαε.</td><td rowspan="2">} ϑαε.</td><td rowspan="2">} α.</td><td rowspan="2">} ωμ.</td><td rowspan="2">} α.</td><td rowspan="2">} α.</td><td rowspan="2">} ωμ.</td><td rowspan="2">} ασι.</td><td rowspan="2">} αα.</td><td rowspan="2">} αα.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="1">} ϑαε.</td><td rowspan="1">} ϑαε.</td><td rowspan="1">} α.</td><td rowspan="1">} ωμ.</td><td rowspan="1">} α.</td><td rowspan="1">} α.</td><td rowspan="1">} ωμ.</td><td rowspan="1">} ασι.</td><td rowspan="1">} αα.</td><td rowspan="1">} αα.</td></tr> </table>	ας.	ατ ϑ.	αἰ.	} ας.	} ας.	} ατε.	} ατομ.	} ατε.	} ατα.	} ατωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.		α ϑ.	αἰ	} ας.	} ας.	} ατε.	} αομ.	} αε.	} αα.	} αωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.		ως.	α.	} ϑαε.	} ϑαε.	} α.	} ωμ.	} α.	} α.	} ωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.				} ϑαε.	} ϑαε.	} α.	} ωμ.	} α.	} α.	} ωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.				} ϑαε.	} ϑαε.	} α.	} ωμ.	} α.	} α.	} ωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.											
ας.	ατ ϑ.	αἰ.	} ας.											} ας.	} ατε.	} ατομ.											} ατε.	} ατα.	} ατωμ.											} ασι.	} αα.	} αα.																																		
	α ϑ.	αἰ																																									} ας.	} ας.	} ατε.	} αομ.	} αε.	} αα.	} αωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.																								
	ως.	α.																												} ϑαε.	} ϑαε.	} α.	} ωμ.	} α.	} α.	} ωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.																																					
																	} ϑαε.	} ϑαε.	} α.	} ωμ.	} α.	} α.	} ωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.																																																		
				} ϑαε.	} ϑαε.	} α.	} ωμ.	} α.	} α.	} ωμ.	} ασι.	} αα.	} αα.																																																															

In hac declinatione duae sunt synereses, in genitiuis in ω, in reliquis casibus in α.

Sunt quaedam nomina, quae per omnes casus patiuntur syneresim, ut νόϑ, ῥόϑ, ἀπλόϑ, & alia huiusmodi.

ΕΥΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΛΙΚΑ.																																																																											
<table border="0"> <tr><td>ου.</td><td>ου.</td><td>ω</td><td>ου.</td><td>ου.</td><td rowspan="5">} ω.</td><td rowspan="5">} ομ.</td><td rowspan="5">} ω.</td><td rowspan="5">} οι.</td><td rowspan="5">} ω.</td><td rowspan="5">} οι.</td><td rowspan="5">} ου.</td><td rowspan="5">} οἷ.</td></tr> <tr><td>οϑ.</td><td>οου.</td><td>οε.</td><td>οομ.</td><td>οε.</td><td rowspan="4">} ω.</td><td rowspan="4">} οομ.</td><td rowspan="4">} δω.</td><td rowspan="4">} οοι.</td><td rowspan="4">} οωμ.</td><td rowspan="4">} οοις.</td><td rowspan="4">} οους.</td><td rowspan="4">} οοι.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="3">} οε.</td><td rowspan="3">} οε.</td><td rowspan="3">} οω.</td><td rowspan="3">} οομ.</td><td rowspan="3">} δω.</td><td rowspan="3">} οοι.</td><td rowspan="3">} οωμ.</td><td rowspan="3">} οοις.</td><td rowspan="3">} οους.</td><td rowspan="3">} οοι.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="2">} οε.</td><td rowspan="2">} οε.</td><td rowspan="2">} οω.</td><td rowspan="2">} οομ.</td><td rowspan="2">} δω.</td><td rowspan="2">} οοι.</td><td rowspan="2">} οωμ.</td><td rowspan="2">} οοις.</td><td rowspan="2">} οους.</td><td rowspan="2">} οοι.</td></tr> <tr><td></td><td></td><td></td><td rowspan="1">} οε.</td><td rowspan="1">} οε.</td><td rowspan="1">} οω.</td><td rowspan="1">} οομ.</td><td rowspan="1">} δω.</td><td rowspan="1">} οοι.</td><td rowspan="1">} οωμ.</td><td rowspan="1">} οοις.</td><td rowspan="1">} οους.</td><td rowspan="1">} οοι.</td></tr> </table>	ου.	ου.	ω	ου.	ου.	} ω.	} ομ.	} ω.	} οι.	} ω.	} οι.	} ου.	} οἷ.	οϑ.	οου.	οε.	οομ.	οε.	} ω.	} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.	} οους.	} οοι.				} οε.	} οε.	} οω.	} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.	} οους.	} οοι.				} οε.	} οε.	} οω.	} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.	} οους.	} οοι.				} οε.	} οε.	} οω.	} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.	} οους.	} οοι.												
ου.	ου.	ω	ου.	ου.	} ω.									} ομ.	} ω.	} οι.	} ω.	} οι.									} ου.	} οἷ.																																																	
οϑ.	οου.	οε.	οομ.	οε.																									} ω.											} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.	} οους.	} οοι.																															
			} οε.	} οε.																										} οω.	} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.	} οους.	} οοι.																																								
																			} οε.	} οε.	} οω.	} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.												} οους.	} οοι.																																						
						} οε.	} οε.	} οω.	} οομ.	} δω.	} οοι.	} οωμ.	} οοις.																																		} οους.	} οοι.																													

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur, ut νός, νοός, νοῖς, νόα.

Nomina numeralia.

<table border="0"> <tr><td>εἷς.</td><td>ἑνός.</td><td>ἑνί.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td><td rowspan="5">} εἷς.</td></tr> <tr><td>μία.</td><td>μιάς.</td><td>μιά.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td><td rowspan="4">} μίας.</td></tr> <tr><td>ἑμ.</td><td>ἑνός.</td><td>ἑνί.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td><td rowspan="3">} εἷς.</td></tr> <tr><td>οἷ</td><td></td><td></td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td><td rowspan="2">} οἷς.</td></tr> <tr><td>αἷ</td><td></td><td></td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td><td rowspan="1">} οἷς.</td></tr> </table>	εἷς.	ἑνός.	ἑνί.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	μία.	μιάς.	μιά.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	ἑμ.	ἑνός.	ἑνί.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	οἷ			} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	αἷ			} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.												
εἷς.	ἑνός.	ἑνί.	} εἷς.											} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.											} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.											} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.																																			
μία.	μιάς.	μιά.																																									} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.	} μίας.																									
ἑμ.	ἑνός.	ἑνί.																												} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.	} εἷς.																																						
οἷ																	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.																																																			
αἷ				} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.	} οἷς.																																																																

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ῥήμα ἔστι μέρ ϑ λόγου κλιτικόν μετὰ διαφορῶν χρόνων, ἡνέγγειον, ἢ πᾶρ ϑ ἢ οἷ δέτερον ἢ σημαῖον: hoc est, Verbum est pars orationis declinabilis, cum diuersis temporibus, actionem uel passionem, uel neutrum quiddam significans.

DE VERBO.

Verbo acci- dunt octo.	ἔγκλισίς, & sunt 5.	ὀρισμένη. προσακλιτική. ευκλιτική. ὑπερκλιτική. ἁπλοῦς ἐμφατική.	Indicatiuus. Imperatiuus. Optatiuus. Subiunctiuus. Infinitiuus.	τύπῳ. τύπῳ. τύπῳ μὲν. ἔσῳ τύπῳ. τύπῳ αἰ.
	ἄξιον, & sunt quinque.	ἄξιον ἁκλιτικόν. παθητικόν. ουδέτερον. κοινόν ἢ μέσον. ἁπλοῦς κλιτικόν.	actiuum. passiuum. neutrum. cōmune, medium. deponens.	τύπῳ. τύπῳ μαι. ὑγιαίνω. βιάζομαι. μάχομαι.
	ἔιδον, & sunt duo.	πρωτότυπον. ἁπλοῦς ἄγραφον.	primitiuu. deriuatiuu.	ἄσῳ. ἄσῳ Δεῦω.
	ἁπλοῦς, & sunt tria.	ἁπλοῦς. σύνθετον. ἁπλοῦς ἀσύνθετον.	id est simplex. composita. decomposita.	ἰσῳ. ἡσῳ. ἡσῳ ἄνω.
	ἁριθμῶς.	ἑνικός. δυσικός. πληθυντικός.	singularis. dualis. pluralis.	τύπῳ. τύπῳ τε. τύπῳ μαι.
	πρόσωπον, & sunt tres.	πρῶτον. δευτέρον. ἴσον.	prima. secunda. tertia.	ἡσῳ. ἡσῳ ρ. ἡσῳ φ.
χρόνον, & sunt sex.	ἄριστος. ἁπλοῦς ἁκλιτικός. ἁπλοῦς ἀσύνθετος. ἁπλοῦς σὺν ἁπλοῦς κλιτικός. ἁπλοῦς ἁσύνθετος. ἁπλοῦς ἁκλιτικός.	presens. preteritū imperfe. preteritū perfe. preteri. plusq̄fect. Indefinitum. futurum.	τύπῳ. ἔτυπῳ. τέτυπα. ἔτετυπα. ἔτυπα. τύπῳ.	

Συζυγία, hoc est, coniugatio, & sunt tredecim. Sex ἁπλοῦς ἁκλιτικῶν, hoc est, grauiōnorum tres τῶν ἁπλοῦς ἁκλιτικῶν, id est, circumflexorum in ῶ desinentiῶν, & quatuor in μι.

CONIUGATIONVM
distinctiones, Prima.

Prima igitur grauiōnorum coniugatio est, quae per ῶ, uel ω, uel φ, uel π.

uel π profertur, ut λέω, τέρω, ἡσῳ, τύπῳ. Quorum futurum per φ, ut λέψω, τέρψω, ἡσῳ, τύπῳ. Praeteritum uero per φ, ut λέλεφα, τέρεφα, ἡσῳ, τύπῳ.

Secunda.

Secunda coniugatio est, quae per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, ut λέγω, παλέω, τέρω, τίκτω. Quorum futurum per ζ, ut λέξω, παλέξω, δρέξω, τέξω. Praeteritum uero per χ, ut λέλεχα, πατέλεχα, τέξεχα, τέτεχα.

Tertia.

Tertia est, quae per Δ, uel θ, uel τ, ut ἄδω, πλῆθω, ἀνύω. Quorum futurum per σ, ut ἄσω, πλήσω, ἀνύσω. Praeteritum uero per κ, ut ἄκα, πῆκα, ἀνύκα.

Quarta.

Quarta est, quae per ζ, uel geminum σσ, ut φράζω, δρῶ, σινοῦ, ὄρω, ἄσῳ, ἄσῳ. Quorum futurum nunc per σ, ut φράσω, ἄσῳ, ἄσῳ. Et praeteritum nunc per κ, ut φράκα, ἄσῳ, ἄσῳ.

Quinta.

Quinta est, quae per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ξ, ut φάλλω, νέμω, κρήνω, σπείρω. Quorum futurum penultimam corripiens, ac extremam in eius flexione, per easdem immutabiles enunciatur, ut φάλλω, altera immutabili expuncta, νιμῶ, κρηνῶ, σπείρω, subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ἡσῳ, ἡσῳ. Praeteritum per κ, ut ἐφάλλα, νενέμικα, κρηναίκα, σπείρακα.

Sexta.

Sexta uero per ω purū, ut ἀκούω, ἵπτεύω. Quorum futurū per σ, ut ἀκούσω, ἵπτεύσω. Praeteritum uero per κ, ut ἀκούκα, ἵπτεύκα.

Quo in loco sciendum est, coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorū Gazam in quinque redigere: hoc est, Quaecumque uerba ante ω habent siue ῶ, siue π, siue φ, siue π, primam constituere coniugationem: ut λέω, τέρω, ἡσῳ, τύπῳ. Quaecumque uero γ, siue κ, siue χ, siue κτ, siue geminātū σσ, siue ζ, & in futuro ζ, secundā, ut λέγω, παλέω, ἡσῳ, τέρω, δρέω, τέξω. At quaecumque Δ, siue θ, siue τ, siue ζ, siue geminātū σσ, siue ω purum, & in futuro σ, tertiam: ut ἄδω, πλῆθω, ἀνύω, φράζω, δρῶ, σινοῦ, ὄρω. Quae uero quamquam immutabilem habent, quartam constituere necesse est, ut φάλλω, νέμω, κρήνω, σπείρω. Quintam uero, quaecumque in μι desinunt uerba, ut τίδημι, ἵσημι, δίδωμι, ἔλγυμι, de quibus propriis locis dicitur.

Sed ante uerbi inflexionem haec pauca amotanda sunt: hoc est, Cūm Praeceptio prima persona pluralis numeri in μι exeat, primā dualē omnino desinere: nec quod

quod omnibus accidit actiuis, tam in ω quam in μ. desinentibus, & ambobus etiam aoristis passiuis, & preterito perfecto medio, cum & ipsa actiuā sequantur literaturam. Etiam tertia persona plurali in ι, aut in α, exeitit, hoc est, in actiuis, & α in passiuis, secundam & tertiam dualis numeri similes esse. Si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre. Etiam in modo imperatiuo, & subiunctiuo futurum desiare, sed pro his aoristos in usu haberi. Etiam presens, & preteritum imperfectum, preteritū perfectum, & preteritum plusquamperfectum in modo indicatiuo diuisim inflecti, † in aliis uero coniunctim.

† ut in imperatiuo, optatiuo, & subiunctiuo, ubi imperfectū presentis solent coniungi, & plusquamperfectum.

Preterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in aliis modis & participis omnino amittere. Excipiuntur preteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græcè μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.

Ratio coniugandi uerbi grauitona
ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ.

	ἰνεσῶς χρόνῳ	Tempus presens.	
τύπῳ	τύπῃς	τύπῃα.	έν.
	τύπῃετορ	τύπῃετορ	δυ.
τύπῳμῶ	τύπῃετε	τύπῃουσι	πλ.
	παρὰταλιῶς χρόνῳ	Preteritum imperfectum.	
ἔτυπῳρ	ἔτυπῃς	ἔτυπῃε	έν.
	ἔτυπῃετορ	ἔτυπῃέτιω	δυ.
ἔτυπῳμῶ	ἔτυπῃετε	ἔτυπῃορ	πλ.
	παρὰκειμῶν χρόνῳ	Preteritum perfectum.	
τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε	έν.
	τέτυφατορ	τέτυφαδμ	δυ.
τέτυφαμῶ	τέτυφατε	τέτυφασι	πλ.
	ὑπὸσῶντελιῶς χρόνῳ	Preteritum plusquamperfectum.	
ἔπετύφην	ἔπετύφῃς	ἔπετύφῃα	έν.
	ἔπετύφῃδμ	ἔπετυφείτιω	δυ.
ἔπετύφῃμῶ	ἔπετύφῃτε	ἔπετύφῃσῶ	πλ.
	ἀόριστος α.	Indefinitum pret. primum.	
ἔτυφα	ἔτυφας	ἔτυφε	έν.
	ἔτύφατορ	ἔτυφέτιω	δυ.
ἔτύφαμῶ	ἔτύφατε	ἔτυφῶ	πλ.
	ἀόριστος β.	Indefinitum pret. secundum.	
ἔτυπων	ἔτυπῃς	ἔτυπῶε	έν.
	ἔτύπωντορ	ἔτυπέτιω	δυ.
ἔτύπωνμῶ	ἔτύπωντε	ἔτυπων	πλ.
	μέλλων α.	Futurum primum.	
		τύπω	

τύπῳ	τύπῃς	τύπῃα.	έν.
	τύπῃετορ	τύπῃετορ.	δυ.
τύπομερ	τύπῃετε	τύπῃουσι	πλ.
	μέλλων β.	Futurum secundum.	
τυωῶ	τυωῃς	τυωῃε.	έν.
	τυωῃετορ	τυωῃετορ.	δυ.
τυωνμῶ	τυωῃετε	τυωῃουσι.	πλ.
	ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Imperati. modus.		
	ἰνεσῶς καὶ παρὰταλιῶς.	Presens & imperfectum.	
τύπῃε		τύπῃέτω.	έν.
τύπῃετορ		τύπῃέτωρ.	δυ.
τύπῃετε		τύπῃέτωσῶ.	πλ.
	ὑπὸσῶν καὶ ὑπὸσῶν.	Preteritum perfectum & plusquamperfectum.	
τέτυφε		τέτυφέτω.	έν.
τέτυφεδμ		τέτυφέτωρ.	δυ.
τέτυφετε		τέτυφέτωσῶ	πλ.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
τύπορ		τύφάτω.	έν.
τύφατορ		τύφάτωρ.	δυ.
τύφατε		τύφάτωσῶ	πλ.
	ἀόριστος β.	Indefinitum secundum.	
τύπῶε		τυπέτω.	έν.
τύπῶετορ		τυπέτωρ	δυ.
τύπῶετε		τυπέτωσῶ	πλ.
	ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optatiuus modus.		
	ἰνεσῶς καὶ ὑπὸσῶν.	Presens & preteritum imperfectum.	
τύπῃοιμι		τύπῃοι	έν.
		τυπῃοίτιω	δυ.
τύπῃοιμῶ		τύπῃοις.	πλ.
	παρὰκειμῶν χρόνῳ καὶ ὑπὸσῶν.	Preteritum perfectum & plusquamperfectum.	
τέτυφοιμι		τέτυφοι	έν.
		τέτυφοίτιω	δυ.
τέτυφοιμῶ		τέτυφοις.	πλ.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
τύφαιμι		τύφαι	έν.
		τυφάιτιω	δυ.
τύφαιμῶ		τύφαις.	πλ.
	ἀόριστος β.	Indefinitum secundum.	
τύπῶοιμι		τύπῶοι	έν.
		τυπῶοίτιω	δυ.
		πλ.	

πλ.	τύποιμι μέλλω α.	τύποιτε Futurum primum.	τύποιμι
έν.	τύποιμι	τύποις	τύποι
δυ.		τύποιτομ	τύποιτίω
πλ.	τύποιμι μέλλω β.	τύποιτε Futurum secundum.	τύποιμι
έν.	τυποίμι	τυποίς	τυποί
δυ.		τυποίτομ	τυποίτίω
πλ.	τυποίμι ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ.	τυποίτε Subiunctivus modus.	τυποίμι
	ένεσώδε καὶ ἤσασα.	Presens et pret. imperfectum.	
έν.	ἔαμ τυπίω	τύπις	τύπι
δυ.		ἔαμ τυπίητομ	τύπίητομ
πλ.	ἔαμ τυπίωμι ἤσασα καὶ ἤσασω.	τύπιτε Pret. perfect. et plusquamperfectum.	τυπίωσι.
έν.	ἔαμ τυπίω	τέτιφης	τετιφῆ
δυ.		ἔαμ τετιφῆτομ	τετιφῆτομ
πλ.	ἔαμ τετιφωμι ἀόριστος α.	τετιφῆτε Indefinitum primum.	τετιφωσι.
έν.	ἔαμ τυφω	τύφης	τύφῆ
δυ.		ἔαμ τυφῆτομ	τυφῆτομ
πλ.	ἔαν τυφωμι ἀόριστος β.	τύφῆτε Indefinitum secundum.	τυφωσι.
έν.	ἔαμ τυπω	τύπης	τύπῆ
δυ.		ἔαμ τυπῆτομ	τυπῆτομ
πλ.	ἔαμ τυπωμι	τύπητε	τυπωσι.
	ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ.	Infinitivus modus.	
	ένεσώδε καὶ ἤσασα.	Presens et pret. imperf.	τύπιεμ.
	ἤσασα καὶ ἤσασω.	Pret. perfect. et plusquamperfect.	τετυφέναι.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	τυφαι.
	ἀόριστος β.	Indefinitum secundum.	τυπῆν
	μέλλω α.	Futurum primum.	τυφῆν.
	μέλλω β.	Futurum secundum.	τυπῆν.
	ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.	Participia activa.	
	ένεσώδε καὶ ἤσασα.	Presens et pret. imperfect.	
δ	τύπιωμ	τυ τυπίοντι	
ή	τυπίεσα	εντυπίεσθε	
το	τυπίομ	τυ τυπίοντι	
	ἤσασα καὶ ἤσασω.	Pret. perf. et plusquamperf.	
δ	τετυφώδε	το τετυφόντι	

ἐτετυφ

ή	τετυφίαι	εντυφίαις	
το	τετυφός	το τετυφόντι	
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
δ	τυφας	το τυφάντι	
ή	τύφασα	εντυφάσθε	
το	τύφαι	το τυφάντι	
	ἀόριστος β.	Indefinitum secundum.	
δ	τυπῶμ	το τυπόντι	
ή	τυπῶσα	εντυπῶσθε	
το	τυπῶμ	το τυπόντι	
	μέλλω α.	Futurum primum.	
δ	τύφωμ	το τυφόντι	
ή	τύφασα	εντυφάσθε	
το	τύφομ	το τυφόντι	
	μέλλω β.	Futurum secundum.	
δ	τυπῶμ	το τυπούντι	
ή	τυπῶσα	εντυπούνθε	
το	τυπῶμ	το τυπούντι	

Aduertendum est, participia masculina et neutra ad quintam simplicitatis declinationem referri, feminina uero ad secundam.

DE VERBIS PASSIVIS.

N passiuis uero haec sunt annotanda, hoc est, dualem numerum omnes habere personas, cum prima pluralis non in μων, sed in δα exeat, demptis aoristis passiuis, qui a ceterorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem praeteriti perfecti passiuo omnino desicere, si tertia singularis ante ται finalem syllabam aliam habeat consonantem; pro ea autem participio eiusdem temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idem patitur et praeteritum perfectum modi optatiui et subiunctiuo, in omnibus numeris et personis; cum nullo modo recte formari possit, si prima personae praeteriti passiuo aliquam habeat consonantem ante μαι finalem.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Indicativus modus.

	ένεσώδε.	Presens.	
τύπιμαι	τύπις	τύπιεταί	έν.
τυπιόμενοι	τύπιεσθε	τύπιεσθαι	δυ.
τυπιόμεθα	τύπιεθε	τύπιονται	πλ.
	ἤσασα καὶ ἤσασω.	Praeteritum imperfectum.	
ἐτυπιόμην	ἐτύπιε	ἐτύπιεσθε	έν.
			ἐτυπιόμην

δύ. ἐτυπήσομαι	ἐτύπησομαι	ἐτυπήσασθε
πλ. ἐτυπήσομεθα	ἐτύπησθε	ἐτύπτοντο
	<i>ῥῶα κείμην</i> α.	<i>Præteritum perfectum.</i>
έν. τέτυμμαι	τέτυπαί	τέτυπται
δύ. πέτυμμεθον	πέτυψον	πέτυψον
πλ. πέτυμμεθα	πέτυψθε	πέτυμψίσοι έισί.
	καὶ ἰωνικῶς	πέτυφαται.
	<i>ὑπέσσω τελικῶς</i>	<i>Præteritum plusquamperfectum.</i>
έν. ἐτέτυμμην	ἐτέτυπο	ἐτέτυπτο
δύ. ἐτέτυμμεθον	ἐτέτυψον	ἐτέτυψίλω
πλ. ἐτέτυμμεθα	ἐτέτυψθε	πέτυμψίσοι ἦσαν
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτέτυφατο.
	<i>ἀόριστος</i> α.	<i>Indefinitum primum.</i>
έν. ἐτύφθην	ἐτύφθη	ἐτύφθη
δύ. ἐτύφθητον	ἐτύφθητον	ἐτύφθησθην
πλ. ἐτύφθησθε	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν
	<i>ἀόριστος</i> β.	<i>Indefinitum secundum.</i>
έν. ἐτύπην	ἐτύπη	ἐτύπη
δύ. ἐτύπητον	ἐτύπητον	ἐτύπησθην
πλ. ἐτύπησθε	ἐτύπητε	ἐτύπησαν
	<i>μέλλων</i> α.	<i>Futurum primum.</i>
έν. τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεσθε
δύ. τυφθήσομεθον	τυφθήσεσθε	τυφθήσεσθε
πλ. τυφθήσομεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται
	<i>μέλλων</i> β.	<i>Futurum secundum.</i>
έν. τυψήσομαι	τυψήσῃ	τυψήσεσθε
δύ. τυψήσομεθον	τυψήσεσθε	τυψήσεσθε
πλ. τυψήσομεθα	τυψήσεσθε	τυψήσονται
	<i>μετ' ὀλίγου μέλλων. Mox futurum.</i>	
έν. τετύφομαι	τετύφη	τετύφεται
δύ. τετύφομεθον	τετύφεσθε	τετύφεσθε
πλ. τετύφομεθα	τετύφεσθε	τετύφονται.
	ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Imperativus modus.	
	<i>ῥῶα κείμην</i> α. <i>Præsens et præter. imperfectum.</i>	
έν. τύπτου	τύπτειτω	
δύ. τύπτεσθε	τύπτειτω.	
πλ. τύπτεσθε	τύπτεσθωσαν.	
	<i>ῥῶα κείμην</i> β. <i>Præter. perfectum et plusquamperfectum.</i>	
έν. πέτυπο	πέτυψον.	
δύ. πέτυψον	πέτυψον.	

πλ. πτ.

τέτυφθη	τέτυφθισσάμην.		πλ.
	<i>ἀόριστος</i> α. <i>Indefinitum primum.</i>		
τύφθη	τύφθητω		έν.
τύφθητον	τύφθητω.		δύ.
τύφθητε	τύφθητωσαν.		πλ.
	<i>ἀόριστος</i> β. <i>Indefinitum secundum.</i>		
τύψθη	τύψθητω		έν.
τύψθητον	τύψθητω.		δύ.
τύψθητε	τύψθητωσαν.		πλ.
	ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.		
	<i>ῥῶα κείμην</i> β. <i>Præsens et præter. imperfectum.</i>		
τύψοίμην	τύψοιτο	τύψοιτο	έν.
τύψοίμεθον	τύψοιτο	τύψοιτο	δύ.
τύψοίμεθα	τύψοιθε	τύψοιντο.	πλ.
	<i>ῥῶα κείμην</i> γ. <i>Præter. perfectum et plusquamperfectum.</i>		
τέτυμψίμην	τέτυμψίμην	τέτυμψίμην	έν.
τέτυμψίμοι	τέτυμψίμοι	τέτυμψίμοι	δύ.
τέτυμψίμοι	τέτυμψίμοι	τέτυμψίμοι	πλ.
	<i>ἀόριστος</i> α. <i>Indefinitum primum.</i>		
τύφθίμην	τύφθίμην	τύφθίμην	έν.
τύφθίμοι	τύφθίμοι	τύφθίμοι	δύ.
τύφθίμοι	τύφθίμοι	τύφθίμοι	πλ.
	<i>ἀόριστος</i> β. <i>Indefinitum secundum.</i>		
τύψίμην	τύψίμην	τύψίμην	έν.
τύψίμοι	τύψίμοι	τύψίμοι	δύ.
τύψίμοι	τύψίμοι	τύψίμοι	πλ.
	<i>μέλλων</i> α. <i>Futurum primum.</i>		
τύφθησοίμην	τύφθησοίμην	τύφθησοίμην	έν.
τύφθησοίμεθον	τύφθησοίμην	τύφθησοίμην	δύ.
τύφθησοίμεθα	τύφθησοίμην	τύφθησοίμην	πλ.
	<i>μέλλων</i> β. <i>Futurum secundum.</i>		
τυψήσοίμην	τυψήσοίμην	τυψήσοίμην	έν.
τυψήσοίμεθον	τυψήσοίμην	τυψήσοίμην	δύ.
τυψήσοίμεθα	τυψήσοίμην	τυψήσοίμην	πλ.
	<i>μετ' ὀλίγου μέλλων. Mox futurum.</i>		
τετύφοίμην	τετύφοίμην	τετύφοίμην	έν.
τετύφοίμεθον	τετύφοίμην	τετύφοίμην	δύ.
τετύφοίμεθα	τετύφοίμην	τετύφοίμην	πλ.
	ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.		
	<i>ῥῶα κείμην</i> γ. <i>Præsens et præter. imperfectum.</i>		

ἐν. ἐὰν τύπῳμαι	τύπῃ	τύπῃμαι
Δυ. ἐὰν τυπῶμενοι	τύπῃσθε	τύπῃσθε
πλ. ἐὰν τυπῶμεθα	τύπῃσθε	τύπῃσθε
ἢ τυφθῆσομεν, ἢ τυφθῆσομεθα.		
ἐν. τετυμυμῶμαι	ἢ τυφθῆσομαι	ἢ τυφθῆσομαι
Δυ. τετυμυμῶμεθα	ἢ τυφθῆσοσθε	ἢ τυφθῆσοσθε
πλ. τετυμυμῶμεθα	ἢ τυφθῆσοσθε	ἢ τυφθῆσοσθε
ἢ τυφθῆσομεν, ἢ τυφθῆσομεθα.		
ἐν. ἐὰν τυφθῶ	τυφθῆ	τυφθῆ
δυ. ἐὰν τυφθῶμεθα	τυφθῆσθε	τυφθῆσθε
πλ. ἐὰν τυφθῶμεθα	τυφθῆσθε	τυφθῆσθε
ἢ τυφθῆσομαι, ἢ τυφθῆσοσθε.		
ἐν. ἐὰν τυπῶ	τυπῶ	τυπῶ
δυ. ἐὰν τυπῶμεθα	τυπῶσθε	τυπῶσθε
πλ. ἐὰν τυπῶμεθα	τυπῶσθε	τυπῶσθε

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

ἐνεσώε κη ἴσθαι.	Præsens ἢ præf. imperf.	τύπῃσθαι.
ἴσθαι κη ἴσθαι.	Præt. perfect. ἢ plusq̄perf.	τυφθῆσθαι.
ἄορις α.	Indefinitum primum.	τυπῶσθαι.
ἄορις β.	Indefinitum secundum.	τυφθῆσθαι.
μέλλω α.	Futurum primum.	τυπῆσθαι.
μέλλω β.	Futurum secundum.	τυφθῆσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλω.	Mox futurum.	τετύφῃσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑ I. Participia passiva.

ἐνεσώε κη παρτααίνος.	Præsens ἢ imperfectum.	
ὁ τυπῶμενος	τῷ τυπῶμενῷ	
ἢ τυπῶμενη	ἢ τυπῶμενης	
τὸ τυπῶμενον	τὸ τυπῶμενον	
ἢ τυφθῆσομενος	ἢ τυφθῆσομενης	
ἢ τυφθῆσομενη	ἢ τυφθῆσομενης	
τὸ τυφθῆσομενον	τὸ τυφθῆσομενον	
ἄορις α.	Indefinitum primum.	
ὁ τυφθῆσθαι	τῷ τυφθῆσθαι	
ἢ τυφθῆσθαι	ἢ τυφθῆσθαι	
τὸ τυφθῆσθαι	τὸ τυφθῆσθαι	
ἄορις β.	Indefinitum secundum.	
ὁ τυπῶσθαι	τῷ τυπῶσθαι	
ἢ τυπῶσθαι	ἢ τυπῶσθαι	
τὸ τυπῶσθαι	τὸ τυπῶσθαι	

μέλλω

μέλλω α.	Futurum primum.
ὁ τυφθῆσομενος	τῷ τυφθῆσομένῳ
ἢ τυφθῆσομενη	ἢ τυφθῆσομένης
τὸ τυφθῆσομενον	τὸ τυφθῆσομένον
μέλλω β.	Futurum secundum.
ὁ τυφθῆσομενος	τῷ τυφθῆσομένῳ
ἢ τυφθῆσομενη	ἢ τυφθῆσομένης
τὸ τυφθῆσομενον	τὸ τυφθῆσομένον
μετ' ὀλίγον μέλλω.	Mox futurum.
ὁ τετύφῃσθαι	τῷ τετύφῃσθαι
ὁ τετύφῃσθαι	ἢ τετύφῃσθαι
τὸ τετύφῃσθαι	ἢ τετύφῃσθαι

Aduertendum est, participia passiva in μου α. masculina, ἢ neutra in ῶσθαι, tertie esse simplicium declinationis: foemina uero eorum, secundae. At participia utriusque aoristi passivi, masculini generis ἢ neutri, quinta declinationis: eorum uero foemina, secundae.

DE VERBO MEDIO.

Incipit in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam imitatus, communi ordine relicto, per omnes modos ἢ tempora, uerba media seorsum uariare. Cū alij partim actiuis, ut praeteritū perfectum, ἢ praeteritum plusq̄perfectum, partim uero passiuis, hoc est, ambos aoristos, ἢ utriusq̄ futurū admisuerint. Quod quidem eo consilio fecimus, ut faciliore discipulis uia ostenderemus. Est igitur tertio loco eorū perfectū ac distincta uariatio: quae quidē in praesenti, ἢ praeterito imperf. passiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Indicativus modus.

Ενεσώε. Præsens.		
ἐν. τυπῶμαι	τύπῃ	τύπῃται
Δυ. τυπῶμενοι	τύπῃσθε	τύπῃσθε
πλ. τυπῶμεθα	τύπῃσθε	τύπῃσθε
ἢ τυφθῆσομαι, ἢ τυφθῆσοσθε.		
Præteritum imperfectum.		
ἐν. ἔτυπῶμαι	ἔτυπῶ	ἔτυπῶτο
δυ. ἔτυπῶμενοι	ἔτυπῶσθε	ἔτυπῶσθε
πλ. ἔτυπῶμεθα	ἔτυπῶσθε	ἔτυπῶσθε
ἢ τυφθῆσομαι, ἢ τυφθῆσοσθε.		
Præteritum perfectum.		
ἐν. τέτυπα	τέτυπα	τέτυπε
Δυ. τέτυπαμεθα	τέτυπασθε	τέτυπασθε
πλ. τέτυπαμεθα	τέτυπασθε	τέτυπασθε
ἢ τυφθῆσομαι, ἢ τυφθῆσοσθε.		
Præteritum plusquamperfectum.		
ἐν. ἔτετύπα	ἔτετύπα	ἔτετύπε

ἔτετύπε

δ'υ.	ἔτετυπέμην	ἔτετυπέτω
πλ.	ἔτετυπέμεθα ἀόριστος α.	ἔτετυπέσθω Indefinitum primum.
έν.	ἔτυψάμην	ἔτυψατο
δ'υ.	ἔτυψάμεθα	ἔτυψάσθω
πλ.	ἔτυψάμεθα ἀόριστος β.	ἔτυψάσθω Indefinitum secundum.
έν.	ἔτυπόμην	ἔτυπετο
δ'υ.	ἔτυπόμεθα	ἔτυπέσθω
πλ.	ἔτυπόμεθα μέλλω α.	ἔτυπόντο Futurum primum.
έν.	τύψομαι	τύψεται
δ'υ.	τύψομεθα	τύψεσθω
πλ.	τύψομεθα μέλλω β.	τύψονται Futurum secundum.
έν.	τυπῶμαι	τυπῆται
δ'υ.	τυπῶμεθα	τυπῆσθω
πλ.	τυπῶμεθα	τυπῆσθω τυπῶνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperativus modus.

έν.	τύπῆσαι	τύπῆσθω
δ'υ.	τύπῆσθε	τύπῆσθω
πλ.	τύπῆσθε	τύπῆσθωσαν.

Ἰσοκλιση ἢ ἰσοκλιση. Præter. perfect. et plusquamperfect.

έν.	τέτυπε	τέτυπέτω
δ'υ.	τέτυπετον	τέτυπέτω
πλ.	τέτυπετε ἀόριστος α.	τέτυπέτωσαν Indefinitum primum.

έν.	τύψαι	τύψασθω
δ'υ.	τύψασθε	τύψασθω
πλ.	τύψασθε ἀόριστος β.	τύψασθωσαν Indefinitum secundum.

έν.	τυπῶ	τυπῆσθω
δ'υ.	τυπῆσθε	τυπῆσθω
πλ.	τυπῆσθε	τυπῆσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.

έν.	τυπῶμαι	τύπῶ	τύπῶντο
δ'υ.	τυπῶμεθα	τύπῶσθω	τυπῶσθῶ
πλ.	τυπῶμεθα	τύπῶσθε	τύπῶντο.

ἰσοκλιση

ἰσοκλιση ἢ ἰσοκλιση. Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

τετύποιμι	τετύποις	τετύποι	έν.
τετύποιμι	τετύποισθε	τετύποισθῶ	δ'υ.
τετύποιμι	τετύποισθε	τετύποισθῶ	πλ.

ἰσοκλιση ἢ ἰσοκλιση. Indefinitum primum.

τύψαιμι	τύψαιο	τύψατο	έν.
τύψαιμι	τύψασθε	τύψασθῶ	δ'υ.
τύψαιμι	τύψασθε	τύψασθῶ	πλ.

ἰσοκλιση ἢ ἰσοκλιση. Indefinitum secundum.

τυποίμι	τύψοιο	τύψοιτο	έν.
τυποίμι	τύψοισθε	τυποίσθῶ	δ'υ.
τυποίμι	τύψοισθε	τυποίσθῶ	πλ.

μέλλω α. Futurum primum.

τύψοιμι	τύψοιο	τύψοιτο	έν.
τύψοιμι	τύψοισθε	τύψοισθῶ	δ'υ.
τύψοιμι	τύψοισθε	τύψοισθῶ	πλ.

μέλλω β. Futurum secundum.

τυποίμι	τυποῖο	τυποῖτο	έν.
τυποίμι	τυποῖσθε	τυποῖσθῶ	δ'υ.
τυποίμι	τυποῖσθε	τυποῖσθῶ	πλ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

έν.	τύπῶμαι	τύπῆ	τύπῆται	έν.
δ'υ.	τύπῶμεθα	τύπῆσθε	τύπῆσθῶ	δ'υ.
πλ.	τύπῶμεθα	τύπῆσθε	τύπῆσθῶ	πλ.

ἰσοκλιση ἢ ἰσοκλιση. Præteritum perf. et plusqperf.

έν.	τετύπων	τετύπων	έν.
δ'υ.	τετύπων	τετύπων	δ'υ.
πλ.	τετύπων	τετύπων	πλ.

ἰσοκλιση ἢ ἰσοκλιση. Indefinitum primum.

έν.	τύψωμαι	τύψῃ	τύψῆται	έν.
δ'υ.	τύψωμεθα	τύψῆσθε	τύψῆσθῶ	δ'υ.
πλ.	τύψωμεθα	τύψῆσθε	τύψῆσθῶ	πλ.

ἰσοκλιση ἢ ἰσοκλιση. Indefinitum secundum.

έν.	τυπῶμαι	τύπῃ	τύπῆται	έν.
δ'υ.	τυπῶμεθα	τύπῆσθε	τύπῆσθῶ	δ'υ.
πλ.	τυπῶμεθα	τύπῆσθε	τύπῆσθῶ	πλ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ - ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

έν.	τύπῆσαι	τύπῆσθαι
δ'υ.	τύπῆσθαι	τύπῆσθαι
πλ.	τύπῆσθαι	τύπῆσθαι

Ε

ἰσοκλιση

ἄορις α.	Indefinitum primum.	τυ·φα·δῶ.
ἄορις β.	Indefinitum secundum.	τυπε·δῶ.
μέλλω α.	Futurum primum.	τυ·φε·δῶ.
μέλλω β.	Futurum secundum.	τυπε·φῶ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.
 ἔνεσῶς ἢ ἔπαυσα. Praesens et praeteritum imperfectum.

ὁ τυπῆ·όμλῶ.	το τυπῆ·ομλῶ
ἡ τυπῆ·ομλῆ.	το τυπῆ·ομλῆς
ὁ τυπῆ·όμλῶμ.	το τυπῆ·ομλῶμ.
ἔνεσῶς ἢ ἔπαυσα.	Praet. perfectum et plusquamperf.
ὁ τετυπῶς.	το τετυπῶς
ἡ τετυπῆ.	το τετυπῆς
το τετυπῶς.	το τετυπῶς
ἄορις α.	Indefinitum primum.
ὁ τυ·φα·μλῶ.	το τυ·φα·μλῶ
ἡ τυ·φα·μλῆ.	το τυ·φα·μλῆς
το τυ·φα·μλῶμ.	το τυ·φα·μλῶμ.
ἄορις β.	Indefinitum secundum.
ὁ τυπόμλῶ.	το τυπόμλῶς
ἡ τυπῆ·μλῆ.	το τυπόμλῆς
το τυπόμλῶμ.	το τυπόμλῶμ.
μέλλω α.	Futurum primum.
ὁ τυ·φο·μλῶ.	το τυ·φο·μλῶς
ἡ τυ·φο·μλῆ.	το τυ·φο·μλῆς
το τυ·φο·μλῶμ.	το τυ·φο·μλῶμ.
μέλλω β.	Futurum secundum.
ὁ τυπου·μλῶ.	το τυπου·μλῶ
ἡ τυπου·μλῆ.	το τυπου·μλῆς
το τυπου·μλῶμ.	το τυπου·μλῶμ.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ
 ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis
 circumflexis.

Circumflexa uerba à sexta coniugatione grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: sed ab his solis, quae in penultima habent siue ε, siue α, siue ουτ ποιέω, βοάω, χρεσθώ. Et dicuntur circumflexa, eo quod circumflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut ποιέω, βοάω, βοῶ. χρεσθώ, χρεσθῶ. Patiuntur autem syneresim in praesenti, et praeterito imperfecto modi indicatiui, quae quidem tempora in aliis modis, et etiam participiis simul uariantur. Et cum in his uerbis uariae sint synereses, uarias coniugatio-

conjugationes esse oportet, quae per supradictas tres uocales: hoc est ε, α, et ο distinguuntur, quae χαρακτηριστικά, id est, formatiuas literas appellare possumus: quemadmodum et consonantes in grauitonis. Est igitur χαρακτηριστικὸν primae coniugationis circumflexorum, α secundae, ο tertiae.

ΠΡΩΤῆ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

De uerbis in εω circumflexis primae coniugationis.

Prima coniugatio circumflexorum à uerbis sextae coniugationis grauitonorum, in εω desinentibus, per syneresim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in σω desinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc est ε in η conuersa, ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalem et praeteritum perfectum in κα desinens seruat, hoc idem et praeteritum plusquamperfectum et aoristus primus faciunt: ut πεποίηκα, ἔπεποιήκαρ, ἔποίησα. Quaedam tamen inueniuntur, quae in huiusmodi temporibus et immutatum retinent, ut τελέω, τέλω, τέλεσα, ὀλέω, ὠ, ὀλέσω. καλέω, ὠ, καλέσω. ἀρκέω, ὠ, ἀρκέσω, et alia, sicut et quae utrunque habent: ut φρονέω, ὠ, φρονέσω, ἢ φρονήσω, ἀνέω, ἀνέσω, ἢ ἀνήσω. κορέω, ὠ, κορέσω, ἢ κορήσω, et alia. Synereses autem huius coniugationis, quae semper ex e praecedente, et uocali sequente fiunt, sex sunt, ε, ου, οι, η, κ, ω. Nam si post e alterum sequatur ε, in ε diphthongum fit syneresis: ut ποιέετορ, ποιέετορ. Si η in η, ut ποιέετε, ποιήτε. Si ο, in ου, ut ποιέομλῶ, ποιέομλῶ. Si ω, in ω, ut ποιέω, ποιῶ. Si uero diphthongus, in eadem fit syneresis: ut ποιέειρ, ποιίειρ, ποιέειρ, ποιήειρ, ποιέοιμι, ποιόοιμι, ποιέουσι, ποιέουσι.

χαρακτηριστικὸν ε
 η η. Si post e sequitur diphthongus, in eadem
 ο ου. fit syneresis,
 ω ω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚῆ

Indicatiuus modus actiuus. ἔνεσῶς, Praesens.

Ποιέω, ὠ,	ποιέειρ, εἶρ,	ποιέειρ, εἶρ	ἐν.
ποιέομλῶ, ἔμλῶ,	ποιέετορ, εἶτορ	ποιέετορ, εἶτορ	δυ.
ποιέομλῶμ, ἔμλῶμ,	ποιέετε, εἶτε,	ποιέετε, εἶτε	πλ.
ἔποιορ, οω,	ἔποικε, εἶρε,	ἔποικε, εἶρε	ἐν.
ἔποιομλῶ, ἔμλῶ,	ἔποιετορ, εἶτορ,	ἔποιετορ, εἶτορ	δυ.
ἔποιομλῶμ, ἔμλῶμ,	ἔποιετε, εἶτε,	ἔποιορ, οω.	πλ.
πεποίηκα	πεποίηκαρ	πεποίηκε	ἐν.
	πεποίηκατορ	πεποίηκατορ.	δυ.

πλ.	πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι
	ἢ πῶσ'ωτελικός Præteritum plusquæperfectum.		
ἐν.	ἔπεποιήκαμεν	ἔπεποιήκατε	ἔπεποιήκασι
δυ.		ἔπεποιήκατον	ἔπεποιήκατον
πλ.	ἔπεποιήκαμεν	ἔπεποιήκατε	ἔπεποιήκασι
	ἄορις α. Indefinitum primum.		
ἐν.	ἔποιήσα	ἔποίησας	ἔποίησε
δυ.		ἔποίησατον	ἔποίησατον
πλ.	ἔποιήσαμεν	ἔποίησατε	ἔποίησαν.
	μέλλω α. Futurum primum.		
ἐν.	ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει
δυ.		ποιήσετον	ποιήσετον
πλ.	ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

Hic annotandum est, medium præteritum, et secundum aoristum raro inueniri in prima, et secunda coniugatione aransflexorum: et à themate in ω non purum desinente fieri, ac imparces habere syllabas cum primis: ut Δουπῶ, μέλλω, δουπήσω, πῶσ'ακέμεν, δ'εδ'ον'ωκκα. μέσ' πῶσ'ακέμεν, Δέδ'ουσα, ἄορις α. ἔδ'επ'κσα. ἄορις β. ἔδ'ου-
τηρ. At in tertia coniugatione nunquam inueniri. Futurum uero secundum omnino desisse.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperatiuus modus.

	ζυεσῶς ἢ πῶσ'ατ. Præsens et præteritum imperfectum.		
ἐν.	ποίητε	ποιέτω	ποιέτω
δυ.	ποιέτωρ	ποιέτωρ	ποιέτωρ
πλ.	ποιέτε	ποιέτωσιν	ποιέτωσιν.
	πῶσ'ακ. ἢ ὑπῶσ'ω. Præteritum perfectum et plusquæperfectum.		
ἐν.	πεποίηκε	πεποίηκετω	
δυ.	πεποίηκετον	πεποίηκετων	
πλ.	πεποίηκετε	πεποίηκετων	
	ἄορις α. Indefinitum primum.		
ἐν.	ποίησον	ποίησάτω	
δυ.	ποίησατον	ποίησάτων	
πλ.	ποίησατε	ποίησάτων	

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Optatiuus modus.

	ζυεσῶς ἢ πῶσ'ατ. Præsens et præteritum imperfectum.		
ἐν.	ποιέοιμι, οἶμι	ποιέοις, οἶς	ποιέοι, οἶ
δυ.		ποιέοιτον, οἶτον	ποικέοιτων, οἶτων
πλ.	ποιέοιμεν, οἶμεν	ποιέοιτε, οἶτε.	ποιέοιμεν, οἶμεν
	πῶσ'ακ. ἢ ὑπῶσ'ω. Præteritum perfectum et plusquæperfectum.		
ἐν.	πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι

πτε

	πεποιήκοιτον	πεποιήκοιτων	δυ.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιτων	πλ.
	ἄορις α. Indefinitum primum.		
ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι	ἐν.
	ποιήσοιτον	ποιήσοιτων	δυ.
ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιτων	πλ.
	μέλλω α. Futurum primum.		
ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι	ἐν.
	ποιήσοιτον	ποιήσοιτων	δυ.
ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιτων	πλ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctiuus modus.

	ζυεσῶς ἢ πῶσ'ατ. Præsens et præteritum imperfectum.		
ἔάν ποιέω, ὦ.	ποιέης, ἦς	ποιέη, ποιή	ἐν.
	ἔάν ποιέωτον, ὦτον.	ποιέωτον, ἦτον	δυ.
ἔάν ποιέωμεν, ὦμεν.	ποιέητε, ἦτε.	ποιέωσι, ὦσι	πλ.
	πῶσ'ακ. ἢ ὑπῶσ'ω. Præteritum perfectum et plusquæperfectum.		
ἔάν πεποίηω	πεποίηκῃς	πεποίηκῃ	ἐν.
	ἔάν πεποίηωτον	πεποίηκῃτον	δυ.
ἔάν πεποιήωμεν	πεποιήκητε	πεποιήκωσι	πλ.
	ἄορις α. Indefinitum primum.		
ἔάν ποιήσω	ποιήσῃς	ποιήσῃ	ἐν.
	ἔάν ποιήσωτον	ποιήσῃτον	δυ.
ἔάν ποιήσωμεν	ποιήσῃτε	ποιήσωσι.	πλ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitiuus modus.

	ζυεσῶς ἢ πῶσ'ατ. Præsens et præteritum imperfectum.		
πῶσ'ακ. ἢ ὑπῶσ'ω.	Præteritum perfectum et plusquæperfectum.	ποιέειν, εἶν.	
ἄορις α.	Indefinitum primum.	ποιήσαι.	
μέλλω α.	Futurum primum.	ποιήσεαι.	

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ. Participia actiua.

	ζυεσῶς ἢ πῶσ'ατ. Præsens et præteritum imperfectum.		
ὁ ποιέων, ποιῶν	τῶ ποιέοντι, ποιῶντι		
ἡ ποιέουσα, ποιούσα	τῆ ποιέουσα, ποιούσα		
ὁ ποιέων, ποιῶν	τῶ ποιέοντι, ποιῶντι		
	πῶσ'ακ. ἢ ὑπῶσ'ω. Præteritum perfectum et plusquæperfectum.		
ὁ πεποιήκως,	τῶ πεποιήκῳτι		
ἡ πεποιήκῃς,	τῆ πεποιήκῃς		
ὁ πεποιήκως,	τῶ πεποιήκῳτι		
	ἄορις α. Indefinitum primum.		
ὁ ποιήσας,	τῶ ποιήσῳτι		
ἡ ποιήσασα,	τῆ ποιήσῃς		

τὸ ποιήσω,	τῷ ποιήσωσι
μέλλω α.	Futurum primum.
ὁ ποιήσω,	τῷ ποιήσονται
ἢ ποιήσουσα,	ἢ ποιήσουσιν
ὅ ποιήσω,	τῷ ποιήσονται

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΠΑΘΗΤΙΚῆ.

indicativus modus passivus. Εντελής, Praesens.		
ἐν. ποιέομαι, ἔμαι	ποιέη, ποιῆ	ποιέεται, ἔται
δυ. ποιέομεθον, ἕμεθον	ποιέεσθον, ἔσθον	ποιέεσθων, ἔσθων
πλ. ποιέομεθα, ἕμεθα	ποιέεσθε, ἔσθε	ποιέεσθαι, ἔσθαι.
ἤρατα ἄκοδ. Praeteritum imperfectum.		
ἐν. ἐποιέομην, ἕμην	ἐποιέου, ἔου	ἐποιέετο, ἔτο
δυ. ἐποιέομεθον, ἕμεθον	ἐποιέεσθον, ἔσθον	ἐποιέεσθων, ἔσθων
πλ. ἐποιέομεθα, ἕμεθα	ἐποιέεσθε, ἔσθε	ἐποιέοντο, ἔντο.
ἤρατα ἐμην. Praeteritum perfectum.		
ἐν. πεποιήμαι	πεποιήσαι	πεποιήσεται
δυ. πεποιήμεθον	πεποιήσθον	πεποιήσθων
πλ. πεποιήμεθα	πεποιήσθε	πεποιήσεται.

ὑπερσυντελικός. Praeteritum plusquamperfectum.

ἐν. ἔπεποιήμην	ἔπεποιήσο	ἔπεποιήτο
δυ. ἔπεποιήμεθον	ἔπεποιήσθον	ἔπεποιήσθων
πλ. ἔπεποιήμεθα	ἔπεποιήσθε	ἔπεποιήντο.
ἤρατα ἄκοδ. ἔπεποιήσεται.		

ἄοριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐποιήσῃ	ἐποιήσῃς	ἐποιήσῃ
δυ. ἐποιήσῃμεθον	ἐποιήσῃσθον	ἐποιήσῃσθων
πλ. ἐποιήσῃμεθα	ἐποιήσῃσθε	ἐποιήσῃσθων.

μέλλω α. Futurum primum.

ἐν. ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται
δυ. ποιηθήσομεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθων
πλ. ποιηθήσομεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται.

μετ' ὀλίγου μέλλω. Mox futurum.

ἐν. πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται
δυ. πεποιήσομεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθων
πλ. πεποιήσομεθα	πεποιήσεσθε	πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperativus modus.

ἄνευ ἢ ἤρατα. Praesens et praeter. imperf.

ἐν. ποιέε, ποιέε	ποιέεσθω, εἰσθω
δυ. ποιέεσθον, ἔσθον	ποιέεσθω, εἰσθω,

ποιέε-

ποιέεσθε, εἴσθε	ποιέεσθωσαν, εἰσθωσαν.	πλ.
ἤρατα. ἢ ὑπερσυν.	Praeteritum perf. et plusq. perf.	
πεποιήσθω	πεποιήσθων	ἐν.
πεποιήσθον	πεποιήσθων	δυ.
πεποιήσθε	πεποιήσθωσαν.	πλ.

ἄοριστος α. Indefinitum primum.

ποιήσῃ	ποιήσῃς	ἐν.
ποιήσῃμεθον	ποιήσῃσθον	δυ.
ποιήσῃμεθα	ποιήσῃσθων.	πλ.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Optativus modus.

ἄνευ ἢ ἤρατα. Praesens et praeteritum imperfectum.		
ποιεοίμην, οἰμην	ποιεοιο, ποιοιο	ποιεοίτο, οἴτο
ποιεοίμεθον, οἰμεθον	ποιεοίσθον, οἴσθον	ποιεοίσθων, οἴσθων
ποιεοίμεθα, οἰμεθα	ποιεοίσθε, οἴσθε	ποιεοίντο, οἴντο, πλ.

ἤρατα. Praeteritum perfectum et plusquamperfectum.

πεποιήμην	πεποιήσθω	πεποιήσθων
πεποιήμεθον	πεποιήσθον	πεποιήσθων
πεποιήμεθα	πεποιήσθε	πεποιήντο. πλ.

Accentu arcumflexo super penultima secundae et tertiae personae cuiusvis numeri, nisi longa sequatur, quae in omnibus sane uerbis arcumflexis obseruanda est.

ἄοριστος α. Indefinitum primum.

ποιηθῆίμην	ποιηθῆίς	ποιηθῆί
ποιηθῆίμεθον	ποιηθῆίσθον	ποιηθῆίσθων
ποιηθῆίμεθα	ποιηθῆίσθε	ποιηθῆίσθων

μέλλω α. Futurum primum.

ποιηθήσοίμην	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοίτο
ποιηθήσοίμεθον	ποιηθήσοίσθον	ποιηθήσοίσθων
ποιηθήσοίμεθα	ποιηθήσοίσθε	ποιηθήσοίντο. πλ.

μετ' ὀλίγου μέλλω. Mox futurum.

πεποιήσοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοίτο
πεποιήσοίμεθον	πεποιήσοίσθον	πεποιήσοίσθων
πεποιήσοίμεθα	πεποιήσοίσθε	πεποιήσοίντο. πλ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

ἄνευ ἢ ἤρατα ἄκοδ. Praesens et praeter. imperfect.		
ἔαμ ποιέωμαι, ὦμαι,	ποιέη, ποιῆ	ποιέηται, ἔται
ἔαμ ποιέωμεθον, ὦμεθον	ποιέεσθον, ἔσθον	ποιέεσθων, ἔσθων
ἔαμ ποιέωμεθα, ὦμεθα	ποιέεσθε, ἔσθε	ποιέεσθαι, ἔσθαι. πλ.

ἤρατα. Praeteritum perfectum et plusq. perf.

ἔαμ πεποιήμαι	πεποιήσῃ	πεποιήσῃται
ἔαμ πεποιήμεθον	πεποιήσῃσθον	πεποιήσῃσθων

ἔαμ πε-

πλ.	ἔὰρ πεποιθῶ μενῶ	πεποισθῆ	πεποισῶνται.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.	
ἐν.	ἔὰρ ποιηθῶ	ποιηθῆς	ποιηθῆ.
δύ.		ἔὰρ ποιηθῆτορ	ποιηθῆτορ.
πλ.	ἔὰρ ποιηθῶμι	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco advertendū est, subiunctivum in μαι desinentia, si à ἀρανσle-
xis existant, ἀρανσlecti penultimam: ἔὰρ νοῶ, ἔὰρ νοῶμαι, ἔὰρ ποιῶ, ἔὰρ
ποιῶμαι. Eiam si sint præteriti perfecti: ἔὰρ πεποιθῶμαι, ἔὰρ βεβωῶ-
μαι. Gravari autem, si à gravitonis exiterint: ἔὰρ τύπῃω, ἔὰρ τύπῃωμαι.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

ἐνεσῶς ἢ ἤατ.	Præsens ἢ præter. imperfect.	ἡρέεσθῶ, ἡρέσθῶ.
ἤατ. ἢ ὑπῆστωτ.	Præteritū perf. ἢ plusq̄perf.	πεποιθῆσθῶ.
ἄορις α.	Indefinitum primum.	ποιηθῆσθῶ.
μέλλω α.	Futurum primum.	ποιηθῆσεσθῶ.
μετ' ὀλίγον μέλλω α.	Mox futurum.	περησῆσεσθῶ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ. Participia passiva.

ἐνεσῶς ἢ ἤατ. Præsens ἢ præter. imperfect.

ὁ ποιουμένης, ὄμνῳ	τῷ ποιουμένῳ, ποιουμένης.
ἡ ποιουμένης, ὄμνῳ	τῇ ποιουμένης, ποιουμένης.
τὸ ποιουμένον, ὄμνῳ	τῷ ποιουμένῳ, ποιουμένης.
ἡ ποιουμένης, ὄμνῳ	τῇ ποιουμένης.
τὸ ποιουμένον, ὄμνῳ	τῷ ποιουμένῳ.
ἡ ποιουμένης, ὄμνῳ	τῇ ποιουμένης.
τὸ ποιουμένον, ὄμνῳ	τῷ ποιουμένῳ.
ἄορις α.	Indefinitum primum.
ὁ ποιηθέντης,	τῷ ποιηθέντι.
ἡ ποιηθέντης,	τῇ ποιηθέντης.
τὸ ποιηθέν, ὄμνῳ	τῷ ποιηθέντι.
μέλλω α.	Futurum primum.
ὁ ποιηθῆσομένης,	τῷ ποιηθῆσομένῳ.
ἡ ποιηθῆσομένης,	τῇ ποιηθῆσομένης.
τὸ ποιηθῆσομένης,	τῷ ποιηθῆσομένῳ.
μέτ' ὀλίγον μέλλω α.	Mox futurum.
ὁ πεποιθῆσομένης,	τῷ πεποιθῆσομένῳ.
ἡ πεποιθῆσομένης,	τῇ πεποιθῆσομένης.
τὸ πεποιθῆσομένης,	τῷ πεποιθῆσομένῳ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΜΕΣΗ.
Indicativus modus medius.

ἐνεσῶς, Præsens.

ἐν.	ποιέομαι, ὄμαι.	ποιεῖ, ποιῆ.	ποιεῖται, ἔται, ἔσ.
	ἤατ.	ποιεῖσθαι, ἔσθαι.	ἔσθαι, ἔσθαι.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.	ποιεσθῶ.

ἔποισθῶ

ἔποισθῶ, ὄμνῳ ἔποισθῶ, ἔποισθῶ ἔπεισθῶ, ἔπεισθῶ ἐν.
Ad similitudinem passivorum cætera uariabis.
Præteritum perfectum medium, ἢ præteritum plusquamperfectum,
ἢ secundus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt.

ἄορις α. Indefinitum primum.

ἔποισθῶμι	ἔποισθῶ	ἔποισθῶτο	ἐν.
ἔποισθῶμεν	ἔποισθῶσθε	ἔποισθῶσθω	δύ.
ἔποισθῶμεθα	ἔποισθῶσθε	ἔπεισθῶντο.	πλ.
μέλλω α.	Futurum primum.		
ἡρήσομαι	ἡρήσῃ	ἡρήσεται	ἐν.
ἡρήσομεν	ἡρήσεσθε	ἡρήσεσθω	δύ.
ἡρήσομεθα	ἡρήσεσθε	ἡρήσονται.	πλ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Imperativus modus.
ἐνεσῶς ἢ ἤατ. Præsens ἢ præter. imperfect.

ποιέου, ἡριού. ut passivum.

ἄορις α. Indefinitum primum.

ἡρήσῃ	ἡρήσῶ	ἐν.
ἡρήσεσθε	ἡρήσῶσθε	δύ.
ἡρήσονται	ἡρήσῶσθε	πλ.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.
ἐνεσῶς καὶ ἤατ. Præsens ἢ præter. imperfectum.

ποιεοίμην, οίμην ἡρέοιο, οἶο ἡρέοιτο, οἶτο, ἔσ.

ἄορις α. Indefinitum primum.

ἡρήσομαι	ἡρήσοιο	ἡρήσοιτο	ἐν.
ἡρήσομεν	ἡρήσοισθε	ἡρήσοίτω	δύ.
ἡρήσομεθα	ἡρήσοισθε	ἡρήσονται.	πλ.
μέλλω α.	Futurum primum.		
ἡρήσοίμην	ἡρήσοιο	ἡρήσοιτο	ἐν.
ἡρήσοίμεν	ἡρήσοισθε	ἡρήσοίτω	δύ.
ἡρήσοίμεθα	ἡρήσοισθε	ἡρήσονται.	πλ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.
ἐνεσῶς ἢ ἤατ. Præsens ἢ præteritum imperfectum.

ἔὰρ ποιέωμαι, ὄμαι ποιέῃ, ποιῆ ἡρέκτῃ, ἔται, ἔσ.

ἄορις α. Indefinitum primum.

ἔὰρ ποιήσωμαι	ποιήσῃ	ποιήσῃται	ἐν.
ἔὰρ ποιήσωμεν	ποιήσεσθε	ποιήσεσθω	δύ.
ἔὰρ ποιήσωμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσωνται.	πλ.

ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.
ἐνεσῶς ἢ ἤατ. Præsens ἢ præter. imperfe.

ἄορις α.	Indefinitum primum.	ποιήσῶ, ἔσῶ.
		ποιήσῶσθῶ.

F μέλλω

μέλωρ α.	Futurum primum.	ἤϊσε δὲ.
ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.		
ἔνεώε, ἢ πῶατ.	Præsens ἢ præter. imperfect.	
ὁ ἤϊε δὲ μὲν, ἢ πῶατ.	τὸ ἠερομένου, ἢ μείνου.	
ἢ ποιεομένη, ἢ μείνη.	ἢ ποιεομένης, ἢ μείνης	
ὁ ποιεομένου, ποιεομένης,	τὸ ποιεομένου, ποιεομένης.	
ἄορις θ α.	Indefinitum primum.	
ὁ ποικσά μιν,	ἢ ποικσά μιν	ὁ ποικσά μιν.
μέλωρ α.	Futurum primum.	
ὁ ποικσά μιν,	ἢ ποικσά μιν	τὸ ποικσά μιν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.
De uerbis in αω anaflexis secundæ coniugationis.

Eandæ coniugatio anaflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω desinentibus, per syneresim fit: ut γελάω, γελώ. Cuius futurum in αω desinens, à uerbo perfecto fit, nunc penultima uocali seruata: ut γελάω, ὦ, γελάσω. nunc in η conuersa: βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandæ quoque penultimam ἢ præteritum perfectum in κα desinens seruat: ut γεγάλακα, βεβόηκα. Sic ἢ præteritum plusquamperfectum, ἢ primus aoristinus. Synereses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex α præcedente, ἢ uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt, α saliat ἢ ω. Nam post ipsum α, aut ε sequitur aut η, aut ο μικρόν, aut ω. Si ε aut η sequantur, in α productum fit crasis: ut βοάετε, βοᾶτε, βοᾶντε, βοᾶτε. Si ο μικρόν, aut ω, in ω μέγα fit semper: ut βοάω, βοῶ, βοῶμι, βοῶμι. At ubi in diphthongo repertum fuerit, idem facti crasi, in diphthongum impropriam per syneresim resumendum erit, ut βοάεε, βοᾶεε, βοᾶε, βοᾶε, βοᾶοιμι, βοᾶοιμι. Si uero ὀ, omnino abiiciendum, ut βοᾶουσι, βοᾶουσι.

Χαρακτηριστικὸν α. $\left\{ \begin{matrix} \kappa \\ \omicron \\ \omega \end{matrix} \right. \alpha$ Si post α sequitur, in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ἘΓΚΛΙΣΙΣ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚῆ.
indicatiuus modus actiuis.

	ἔνεώε, Præsens,	
ἔν.	βοάω, ὦ	βοάεε, ᾶε
δυ.		βοάετορ, ᾶτορ
πλ.	βοᾶοιμι, ὦμι	βοᾶσσι, ὦσι,
		πῶατ.

ἘΠΙΘΕΤΙΚΑ.		
ἔβόαορ, ἔβόωρ	Præteritum imperfectum.	ἔβόαε, ἔβόαε
ἔβόαορ, ὦ μιν	ἔβόαετορ, ᾶτορ	ἔβόαετορ, ᾶτορ
ἔβόαορ, ὦ μιν	ἔβόαετε, ᾶτε	ἔβόαορ, ἔβόωρ
ἔβόαορ, ὦ μιν	πῶακεί μιν θ.	
ἔβόαορ	Præteritum perfectum.	ἔβόακε
ἔβόαορ	ἔβόακατορ	ἔβόακατορ
ἔβόαορ	ἔβόακατε	ἔβόακασι.
ἔβόαορ	πῶατω τε λδε:	
ἔβόαορ	Præteritum plusquamperfectum.	ἔβόακαε
ἔβόαορ	ἔβόακατορ	ἔβόακαίτω
ἔβόαορ	ἔβόακαίτε	ἔβόακασι.
ἔβόαορ	πῶακεί μιν θ.	
ἔβόαορ	Indefinitum primum.	ἔβόασε
ἔβόαορ	ἔβόασατορ	ἔβόασάτω
ἔβόαορ	ἔβόασατε	ἔβόασαμ.
ἔβόαορ	Futurum primum.	βοήσεε
ἔβόαορ	βοήσετορ	βοήσετορ
ἔβόαορ	βοήσετε	βοήσουσι.
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚῆ ἘΓΚΛ. Imperatiuus modus.		
ἔβόαορ	ἔνεώε, ἢ πῶατ.	Præsens ἢ præter. imperf.
ἔβόαορ	βοάετω, βοάτω	ἔν.
ἔβόαορ	βοάετωρ, βοάτωρ	δυ.
ἔβόαορ	βοάετωσιν, βοάτωσιν.	πλ.
ἔβόαορ	πῶακεί μιν θ.	
ἔβόαορ	Præteritum perfectum.	ἔβόακετω
ἔβόαορ	ἔβόακετορ	ἔβόακετωρ
ἔβόαορ	ἔβόακετε	ἔβόακετωσιν.
ἔβόαορ	ἔβόαορ	ἔβόαορ
ἔβόαορ	ἔβόασατορ	ἔβόασατορ
ἔβόαορ	ἔβόασατε	ἔβόασάτωσιν.
ἘΥΚΤΙΚῆ ἘΓΚΛΙΣΙΣ. Optatiuus modus.		
ἔβόαορ	ἔνεώε, ἢ πῶατ.	Præsens ἢ præteritum imperfectum.
ἔβόαορ	βοᾶοιε, βοᾶοιε	βοᾶοι, βοᾶοι
ἔβόαορ	βοᾶοιτορ, ᾶτορ	βοᾶοίτω, ᾶίτω
ἔβόαορ	βοᾶοιτε, ᾶτε	βοᾶοιμι, ᾶμι.
ἔβόαορ	πῶακ. ἢ ἢ πῶατω.	
ἔβόαορ	Præteritum perf. ἢ plusqperf.	ἔβόαοιε
ἔβόαορ	ἔβόαοι	ἔν.

2υ.	Βεβοήκοιτορ	Βεβοήκοίτω
πλ.	Βεβοήκοιμι	Βεβοήκοιμ
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.
εν.	βοήσαιμι	βοήσαι
2υ.	βοήσαιτορ	βοήσαιτω
πλ.	βοήσαιμι	βοήσαιμ.
	μέλλω α.	Futurum primum.
εν.	βοήσοιμι	βοήσοι
2υ.	βοήσοιτορ	βοήσοίτω
πλ.	βοήσοιμι	βοήσοιμ

ΠΡΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

	ἐνεσώς ης ή παραταλικός.	Præsens et imperfectum.
εν.	ἐὰν βοάω, βοῶ	βοάη, βοᾷς βοᾷ, βοᾷ
2υ.		ἐὰν βοᾷτορ, ᾄτορ βοᾷτορ, ᾄτορ
πλ.	βοάωμι, ᾄμι	βοᾷτε, ᾄτε βοᾷσι, ᾄσι
	ἤτοι κείμι ή ή ὑπόσω.	Præteritū perf. et plusq̄perf.
εν.	ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκη, βεβοήκη
2υ.		ἐὰν βεβοήκτορ βεβοήκτορ
πλ.	ἐὰν βεβοήκωμι	βεβοήκητε βεβοήκωσι
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.
εν.	ἐὰν βοήσω	βοήσῃ, βοήσῃ
2υ.		ἐὰν βοήσῃτορ βοήσῃτορ
πλ.	ἐὰν βοήσωμι	βοήσητε βοήσωσι

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

	ἐνεσώς ή ή ἤτοι α.	Præsens et præter. imperf.	βοάει, βοᾷ.
	ἤτοι κείμι ή ὑπόσω.	Præter. perf. et plusq̄perf.	βεβοήκεναι.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	βοῆσαι.
	μέλλω α.	Futurum primum.	βοήσεμ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ. Participia activa.

	ἐνεσώς ή ή ἤτοι α.	Præsens et præteritum imperf.
ο βοάω, βοῶ	το βοᾷοντ., ᾄοντ.	
ή βοάουσα, βοῶσα	τι βοᾷσθε, ᾄσθε	
το βοάω, βοῶ	το βοᾷοντ., ᾄοντ.	
	ἤτοι κείμι ή ὑπόσω.	Præteritum perfect. et plusq̄perf.
ο βεβοήκω,	το βεβοήκοντ.	
ή βεβοήκω,	τι βεβοήκωσθε	
το βεβοήκω,	το βεβοήκοντ.	
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.
ο βοήσας	ή βοήσασσα, ὁ βοήσων.	
	μέλλω α.	Futurum primum.

βοή-

ή βοήσω, ή βοήσουσα, ὁ βοήσων.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ

Indicativus modus passivus.

Ενεσώς, Præsens.

βοάομαι, βοῶμαι	βοᾷ, βοᾷ	βοᾷται, βοᾷται	εν.
βοαόμενος, ὡμεινός	βοαέσθω, ᾄσθω	βοαέσθω, ᾄσθω	2υ.
βοαόμεθα, ὡμεινά	βοαέσθε, ᾄσθε	βοαόνται, ᾄνται.	πλ.

ἤτοι κείμι ή ὑπόσω, Præter. imperfectum.

ἐβοαόμην, ὡμην	ἐβοᾷς, ἐβοῶ	ἐβοᾷτο, ᾄτο	εν.
ἐβοαόμην, ὡμεινός	ἐβοαέσθην, ᾄσθην	ἐβοαέσθην, ᾄσθην	2υ.
ἐβοαόμεθα, ὡμεινά	ἐβοαέσθε, ᾄσθε	ἐβοαόντο, ᾄντο.	πλ.

ἤτοι κείμι ή ὑπόσω, Præteritum perfectum.

βεβοήμην,	βεβοήσθην	βεβοήσθην	εν.
βεβοήμην,	βεβοήσθην	βεβοήσθην	2υ.
βεβοήμεθα	βεβοήσθε	βεβοήσθην.	πλ.

ἤτοι κείμι ή ὑπόσω, Præteritum plusq̄perfectum.

ἐβεβοήμην	ἐβεβοήσθην	ἐβεβοήσθην	εν.
ἐβεβοήμην,	ἐβεβοήσθην	ἐβεβοήσθην	2υ.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβοήσθε	ἐβεβοήσθην.	πλ.

ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐβοήθην	ἐβοήθη, ἐβοήθη	ἐβοήθη	εν.
	ἐβοήθητορ	ἐβοήθητω	2υ.
ἐβοήθημι	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.	πλ.

μέλλω α. Futurum primum.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται	εν.
βοηθήσομαι	βοηθήσῃτορ	βοηθήσῃτορ	2υ.
βοηθήσομεθα	βοηθήσθε	βοηθήσονται.	πλ.

μετ' ὀλίγον μέλλω α. Mox futurum.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται	εν.
βεβοήσομαι	βεβοήσῃτορ	βεβοήσῃτορ	2υ.
βεβοήσομεθα	βεβοήσθε	βεβοήσονται.	πλ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Imperativus modus.

ἐνεσώς ή ή ἤτοι α. Præsens et præter. imperfect.

βοᾷ, βοῶ	βοαέσθω, βοᾷσθω		εν.
βοαέσθω, ᾄσθω	βοαέσθω, βοᾷσθω		2υ.
βοαέσθε, ᾄσθε	βοαέσθωσαν, βοᾷσθωσαν.		πλ.

ἤτοι κείμι ή ὑπόσω. Præteritū perfect. et plusq̄perf.

βεβοήσθην	βεβοήσθην		εν.
βεβοήσθην	βεβοήσθην		2υ.
βεβοήσθην	βεβοήσθην		πλ.

DE VERBO

	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
έν.	βοήθησα	βοήθησα	βοήθησα
δυ.	βοήθησατε	βοήθησατε	βοήθησατε
πλ.	βοήθησατε	βοήθησατε	βοήθησατε
ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Optativus modus.			
ένεσώς ή ήπατατ. Praesens et praeteritum imperfectum.			
έν.	βοηθούμην	βοηθούσῃ	βοηθούσῃ
δυ.	βοηθούμεθα	βοηθούσθε	βοηθούσθε
πλ.	βοηθούμεθα	βοηθούσθε	βοηθούσθε
ήπακ. ή ήπασω. Praet. perfectum et plusquamperf.			
έν.	βέβοηκα	βέβοηκα	βέβοηκα
δυ.	βέβοηκατε	βέβοηκατε	βέβοηκατε
πλ.	βέβοηκατε	βέβοηκατε	βέβοηκατε
ἀόριστος α. Indefinitum primum.			
έν.	βοηθείη	βοηθείη	βοηθείη
δυ.	βοηθείητε	βοηθείητε	βοηθείητε
πλ.	βοηθείητε	βοηθείητε	βοηθείητε
μέλλω α. Futurum primum.			
έν.	βοηθήσομαι	βοηθήσομαι	βοηθήσομαι
δυ.	βοηθήσομεθα	βοηθήσομεθα	βοηθήσομεθα
πλ.	βοηθήσομεθα	βοηθήσομεθα	βοηθήσομεθα
μετ' ὀλίγου μέλλω α. Mox futurum.			
έν.	βέβοησομαι	βέβοησομαι	βέβοησομαι
δυ.	βέβοησομεθα	βέβοησομεθα	βέβοησομεθα
πλ.	βέβοησομεθα	βέβοησομεθα	βέβοησομεθα
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subjunctivus modus.			
ένεσώς ή ήπατατ. Praesens et praeter. imperfect.			
έν.	ἐάν βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
δυ.	ἐάν βοήσωμεθα	βοήσωμεθα	βοήσωμεθα
πλ.	ἐάν βοήσωμεθα	βοήσωμεθα	βοήσωμεθα
ήπακ. ή ήπασω. Praeteritum perf. et plusquamperf.			
έν.	ἐάν βέβοημαι	βέβοημαι	βέβοημαι
δυ.	ἐάν βέβοημεθα	βέβοημεθα	βέβοημεθα
πλ.	ἐάν βέβοημεθα	βέβοημεθα	βέβοημεθα
ἀόριστος α. Indefinitum primum.			
έν.	ἐάν βοήσῃ	βοήσῃ	βοήσῃ
δυ.	ἐάν βοήσῃτε	βοήσῃτε	βοήσῃτε
πλ.	ἐάν βοήσῃτε	βοήσῃτε	βοήσῃτε
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.			
ένεσώς ή ήπατ. Praesens et praeter. imperf. βοήσῃ, βοήσῃ.			

ήπακ. ή ήπασω. Praet. perfectum et plusquamperf.	βέβοηκα	βέβοηκα	βέβοηκα
ἀόριστος α. Indefinitum primum.	βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
μέλλω α. Futurum primum.	βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
μετ' ὀλίγου μέλλω α. Mox futurum.	βέβοησομαι	βέβοησομαι	βέβοησομαι
ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ. Participia activa.			
ένεσώς ή ήπατατ. Praesens et praet. imperf.			
ὁ βοοόμενος, ὠμίω	ὁ βοοόμενος, ὠμίω	ὁ βοοόμενος, ὠμίω	ὁ βοοόμενος, ὠμίω
ήπακ. ή ήπασω. Praet. perf. et plusquamperf.	βέβοηκα	βέβοηκα	βέβοηκα
ὁ βέβοημένος	ὁ βέβοημένος	ὁ βέβοημένος	ὁ βέβοημένος
ἀόριστος α. Indefinitum primum.	βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
ὁ βοήσων	ὁ βοήσων	ὁ βοήσων	ὁ βοήσων
μέλλω α. Futurum primum.	βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
ὁ βοήσων	ὁ βοήσων	ὁ βοήσων	ὁ βοήσων
μετ' ὀλίγου μέλλω α. Mox futurum.	βέβοησομαι	βέβοησομαι	βέβοησομαι
ὁ βέβοησων	ὁ βέβοησων	ὁ βέβοησων	ὁ βέβοησων
ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΜΕΣΗ.			
Indicativus modus medius. ένεσώς, Praesens.			
βοοόμενος, ὠμίω	βοοόμενος, ὠμίω	βοοόμενος, ὠμίω	βοοόμενος, ὠμίω
ήπατατ. ὠμίω.	ήπατατ. ὠμίω.	ήπατατ. ὠμίω.	ήπατατ. ὠμίω.
ἐβοοόμενος, ὠμίω	ἐβοοόμενος, ὠμίω	ἐβοοόμενος, ὠμίω	ἐβοοόμενος, ὠμίω
ἀόριστος α. Indefinitum primum.	βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
ἐβοήσων	ἐβοήσων	ἐβοήσων	ἐβοήσων
ἐβοήσων	ἐβοήσων	ἐβοήσων	ἐβοήσων
μέλλω α. Futurum primum.	βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
βοήσων	βοήσων	βοήσων	βοήσων
βοήσων	βοήσων	βοήσων	βοήσων
βοήσων	βοήσων	βοήσων	βοήσων
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperativus modus.			
ένεσώς ή ήπατ. Praesens et praet. imperfect.			
βοήσω, βοήσω	βοήσω, βοήσω	βοήσω, βοήσω	βοήσω, βοήσω
ἀόριστος α. Indefinitum primum.	βοήσωμαι	βοήσωμαι	βοήσωμαι
βοήσων	βοήσων	βοήσων	βοήσων
βοήσων	βοήσων	βοήσων	βοήσων
βοήσων	βοήσων	βοήσων	βοήσων
ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Optativus modus.			
ένεσώς ή ήπατ. Praesens et praet. imperf.			
βοοόμενος, ὠμίω	βοοόμενος, ὠμίω	βοοόμενος, ὠμίω	βοοόμενος, ὠμίω
ἀόριστος β. Indefinitum primum.	βοήσων	βοήσων	βοήσων
βοήσων	βοήσων	βοήσων	βοήσων

Δυ. βοήσαιμεθον	βοήσαισθον	βοήσαισθίτω
πλ. βοήσαιμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο,
μέλλω α.	Futurum primum.	
έν. βοήσοίμεν	βοήσοιο	βοήσοιτο
Δυ. βοήσοίμεθον	βοήσοισθον	βοήσοίσθω
πλ. βοήσοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

ένεως ή πρσάτ.	Præsens et præf. imperf.	
έν. έάρ βοάωμαι, ώμαι,	βοάη, βοά	βοάητι, βοάητι, ε' α.
αόρις α.	Indefinitum primum.	
έν. έάρ βοήσωμαι	βοήση	βοήσηται
Δυ. έάρ βοήσωμεθον	βοήσησθον	βοήσησθω
πλ. έάρ βοήσωμεθα	βοήσησθε	βοήσηνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

ένεως ε' πρσάτ.	Præsens et præf. imperf.	βοάειδ', αόδ'.
αόρις α.	Indefinitum primum.	βοήσασθ'.
μέλλω α.	Futurum primum.	βοήσεδ'.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.

ένεως ή πρσάτ.	Præsens et præteritum imperf.	
δ βοαόμην, ώμην, ή βοαομηνή, ωμηνή	το βοαόμηνον, ώμηνον.	
αόρις α.	Indefinitum primum.	
δ βοασάμην, ή βοασάμηνή,	το βοασάμηνον.	
μέλλω α.	Futurum primum.	
δ βοασόμην, ή βοασόμηνή,	το βοασόμηνον.	

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΣΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ. DE VERBIS CIRCUNFLEXIS tertiæ coniugationis.

ertia coniugatio circumflexorum, à verbis sextæ coniugationis grauitonorum in ωω desinentibus, per syneresim fit: ut χρυσώω, χρυσώω. Cuius futurum ante σωω ut plurimum ωω habet. Cognoscatur autem sic: Nam quandoanque uerbum nomen habet præiacens à quo derivatur, tunc futurum habet ωω: ut ἀργυρόω, ἀργυρόω, αἰώω, ἀργυρόω. Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo derivatur, tunc futurum retinet ο μικρόν: ut ὁμόω, ὁμόω, ὁμόω. Præteritum quoque perfectum in κα desinens, et præteritum plusquamperfectum, et aoristus primus eandem seruant penultimam, quam habet futurum: ut κεχρυσώκα, ὠμοκα.

Synereses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ου, ω. Nam si post ο sequitur ε, aut alterum α, siue solū, siue in ε diphth. fit syneresis in ει: ut χρυσόετον, χρυσόετον.

σόετον, χρυσόετον, χρυσόομεν, χρυσόομεν, χρυσόουσι, χρυσόουσι. Si κ, aut ω, in ω μέγα, ut χρυσόητε, χρυσώτε, χρυσόωσι, χρυσώωσι. Si uerò ε in quariam diphthongo reperiuntur fuerit, in οι semper fiat syneresis, χρυσόετες, χρυσόετες, χρυσόοιμι, χρυσόοιμι, χρυσόη, χρυσόη.

χαρκτηριστικόν ο. } ο ου Sequentes in quavis diphthongo fit syneresis in οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ.

Indicativus modus actiuus.

ένεως, Præsens.			
χρυσώω, χρυσώω	χρυσόεις, χρυσόεις	χρυσόει, χρυσόει	έν.
	χρυσόετον, ε' τον	χρυσόετον, ε' τον	Δυ.
χρυσόομην, ε' μην	χρυσόετε, ε' τε	χρυσόεσι, ε' σι	πλ.
πρσάτ. αλιός, Præter. imperfectum.			
έχρυσόομαι, έχρυσόομαι	έχρυσόεις, υ' εις	έχρυσόει, έχρυσόει	έν.
	έχρυσόετον, ε' τον	έχρυσόετιω, ε' τιω	Δυ.
έχρυσόομην, ε' μην	έχρυσόετε, ε' τε	έχρυσόομαι, σ' αιω	πλ.
πρσάτ. κείμηνος, Præteritum perfectum.			
κεχρυσώκα	κεχρυσώκας.	κεχρυσώκει	έν.
	κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον	Δυ.
κεχρυσώκαμην	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι	πλ.
πρσάτ. υπρσάτ. κείμηνος, Præteritum plusquamperfectum.			
έκεχρυσώκεν	έκεχρυσώκεις	έκεχρυσώκει	έν.
	έκεχρυσώκατον	έκεχρυσώκειτιω	Δυ.
έκεχρυσώκαμην	έκεχρυσώκατε	έκεχρυσώκισαι	πλ.
αόρις α. Indefinitum primum.			
έχρυσώσασα	έχρυσώσασας	έχρυσώσασε.	έν.
	έχρυσώσασατον	έχρυσώσασάτιω	Δυ.
έχρυσώσασαμην	έχρυσώσασατε	έχρυσώσασαι.	πλ.
μέλλω α. Futurum primum.			
χρυσώσω	χρυσώσεεις	χρυσώσει	έν.
	χρυσώσετον	χρυσώσετον	Δυ.
χρυσώσομαι	χρυσώσετε	χρυσώσοισι.	πλ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Imperativus modus.

ένεως και πρσάτ. αλιός. Præsens et præf. imperf.		
χρυσόε, χρυσόου	χρυσόετω, σ' ετω	έν.
χρυσόετον, σ' ετον	χρυσόετω, ε' τω	Δυ.
χρυσόετε, σ' ετε.	χρυσόετωσαν, σ' ετωσαν.	πλ.

	πρᾶκ. κ. ἢ ὑπὸ σω.	Præteritum perfect. et plusq̄perf.
ἔν.	κεχρυσώκε	κεχρυσώκέτω
δυ.	κεχρυσώκετον	κεχρυσώκέτων
πλ.	κεχρυσώκετε	κεχρυσώκέτωσαν
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.
ἔν.	χρυσώσασθαι	χρυσώσάτω
δυ.	χρυσώσασθον	χρυσώσάτων
πλ.	χρυσώσατε	χρυσώσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.

	ἔνεως ἢ ἢ πρᾶτα ἄλλοις.	Præsens et præter. imperf.
ἔν.	χρυσόοιμι, χρυσόοιμι.	χρυσόοις, χρυσόοις, χρυσόοι, χρυσόοι.
δυ.	χρυσόοιμι, σοιμι.	χρυσόοιτον, σοιτον χρυσόοιτην, οἴτω.
πλ.	χρυσόοιμι, σοιμι.	χρυσόοιτε, σοιτε χρυσόοιτην, σοιτην.
	πρᾶκ. κ. ἢ ὑπὸ σω.	Præter. perf. et plusq̄perf.
ἔν.	κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοις κεχρυσώκοι.
δυ.	κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοιτον κεχρυσώκοιτων
πλ.	κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοιτε κεχρυσώκοιτην.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.
ἔν.	χρυσώσαιμι	χρυσώσαις χρυσώσαι.
δυ.	χρυσώσαιμι	χρυσώσαιτον χρυσώσαιτων
πλ.	χρυσώσαιμι	χρυσώσαιτε χρυσώσαιτην.
	μέλλω α.	Futurum primum.
ἔν.	χρυσώσοιμι	χρυσώσοις χρυσώσοι.
δυ.	χρυσώσοιμι	χρυσώσοιτον χρυσώσοιτων
πλ.	χρυσώσοιμι	χρυσώσοιτε χρυσώσοιτην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

	ἔνεως ἢ ἢ πρᾶτ.	Præsens et præter. imperf.
ἔν.	εἰ μὲν χρυσώω, χρυσώω	χρυσώω, χρυσώω, χρυσώω, χρυσώω.
δυ.	εἰ μὲν χρυσώωμεν, σῶμεν.	εἰ μὲν χρυσώωμεν, σῶμεν χρυσώωμεν, σῶμεν.
πλ.	εἰ μὲν χρυσώωμεν, σῶμεν.	εἰ μὲν χρυσώωμεν, σῶμεν χρυσώωμεν, σῶμεν.
	πρᾶκ. κ. ἢ ὑπὸ σω.	Præter. perfectum et plusq̄perfectum.
ἔν.	εἰ μὲν κεχρυσώκω	κεχρυσώκησ κεχρυσώκη.
δυ.	εἰ μὲν κεχρυσώκωμεν	εἰ μὲν κεχρυσώκητον κεχρυσώκητον
πλ.	εἰ μὲν κεχρυσώκωμεν	εἰ μὲν κεχρυσώκητε κεχρυσώκησιν.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.
ἔν.	εἰ μὲν χρυσώσω	χρυσώσῃς χρυσώσῃ.
δυ.	εἰ μὲν χρυσώσωμεν	εἰ μὲν χρυσώσῃτον χρυσώσῃτον
πλ.	εἰ μὲν χρυσώσωμεν	εἰ μὲν χρυσώσῃτε χρυσώσῃσιν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

	ἔνεως ἢ ἢ πρᾶτ.	Præsens et præter. imperf.
ἔν.	χρυσόοιμι, σοιμι.	χρυσόοις, σοις.

	πρᾶκ. κ. ἢ ὑπὸ σω.	Præter. perf. et plusq̄perf.	κεχρυσώκεναι.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	χρυσώσαι.
	μέλλω α.	Futurum primum.	χρυσώσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ. Participia actiua.

ὁ χρυσόωμ, ὄμωμ	ἡ χρυσόουσα, ὄσα	ὁ χρυσόωμ, χρυσόωμ	ἔν. ἢ πρᾶτ.
ὁ κεχρυσώκω	ἡ κεχρυσώκῃσα	ὁ κεχρυσώκω	πρᾶκ. κ. ἢ ὑπὸ σω.
ὁ χρυσώσῃς	ἡ χρυσώσῃσα	ὁ χρυσώσῃς	ἀόριστος α.
ὁ χρυσώσωμ	ἡ χρυσώσῃσα	ὁ χρυσώσωμ	μέλλω α.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΠΛΗΘΗΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ

Indicativus modus passivus.

	ἔνεως, Præsens.
χρυσόομαι, σῶμαι	χρυσόη, χρυσόη χρυσόη, σῶται ἔν.
χρυσόομαι, σῶμαι	χρυσόοι, χρυσόοι χρυσόοι, σῶται δυ.
χρυσόομαι, σῶμαι	χρυσόοι, χρυσόοι χρυσόοι, σῶται πλ.
	Præteritum imperfectum.
ἐχρυσόομην, σῶμην	ἐχρυσόοι, σοι ἐχρυσόοι, σῶτο ἔν.
ἐχρυσόομην, σῶμην	ἐχρυσόοι, σοι ἐχρυσόοι, σῶτο δυ.
ἐχρυσόομην, σῶμην	ἐχρυσόοι, σοι ἐχρυσόοι, σῶτο πλ.
	Præteritum perfectum.
κεχρυσώμην	κεχρυσώσασθαι κεχρυσώσασθαι ἔν.
κεχρυσώμην	κεχρυσώσασθον κεχρυσώσασθον δυ.
κεχρυσώμην	κεχρυσώσασθε κεχρυσώσασθαι πλ.
	Præteritum plusq̄perfectum.
ἔκεχρυσώμην	ἔκεχρυσώσασθαι ἔκεχρυσώσασθαι ἔν.
ἔκεχρυσώμην	ἔκεχρυσώσασθον ἔκεχρυσώσασθον δυ.
ἔκεχρυσώμην	ἔκεχρυσώσασθε ἔκεχρυσώσασθαι πλ.
	Indefinitum primum.
ἐχρυσώσθην	ἐχρυσώσθην ἐχρυσώσθην ἔν.
ἐχρυσώσθην	ἐχρυσώσθην ἐχρυσώσθην δυ.
ἐχρυσώσθην	ἐχρυσώσθην ἐχρυσώσθην πλ.
	Futurum primum.
χρυσώσθωμαι	χρυσώσθωμαι χρυσώσθωμαι ἔν.
χρυσώσθωμαι	χρυσώσθωμαι χρυσώσθωμαι δυ.
χρυσώσθωμαι	χρυσώσθωμαι χρυσώσθωμαι πλ.
	Mox futurum.
κεχρυσώσομαι	κεχρυσώσῃ κεχρυσώσῃται ἔν.
κεχρυσώσομαι	κεχρυσώσῃ κεχρυσώσῃται δυ.
κεχρυσώσομαι	κεχρυσώσῃ κεχρυσώσῃται πλ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Imperativus modus.

	ἔνεως ἢ ἢ πρᾶτ.	Præsens et præter. imperf.
χρυσόοιμι, σοιμι.	χρυσόοις, σοις.	

έν.	χρυσόου, χρυσέ.	χρυσόεδα, εδα.
Δυ.	χρυσόεδοι, χρυσέδοι	χρυσόεδα, εδα.
πλ.	χρυσόεδοι, εδοι, χρυσόεδοι, εδοι, χρυσόεδοι, εδοι, χρυσόεδοι, εδοι.	χρυσόεδοι, εδοι, χρυσόεδοι, εδοι.
έν.	κεχρυσώσο	κεχρυσώσω
Δυ.	κεχρυσώσοι	κεχρυσώσω
πλ.	κεχρυσώσοι	κεχρυσώσω
έν.	χρυσώδη	χρυσώδη
Δυ.	χρυσώδη	χρυσώδη
πλ.	χρυσώδη	χρυσώδη
ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.		
ένεσώε ή ή ατ. Praesens et praeteritum imperfectum.		
έν.	χρυσόοιμω, οίμω	χρυσόοιο, σοιο χρυσόοιτο, σοιτο
Δυ.	χρυσόοιμεθον, οίμεθον.	χρυσόοιδοι, οιδον. χρυσόοιδη, οισδη
πλ.	χρυσόοιμεθα, οίμεθα, χρυσόοιστε, οιστε. χρυσόοιντο, σοιντο.	χρυσόοιστε, οιστε. χρυσόοιστε, οιστε.
έν.	κεχρυσώμω	κεχρυσώω
Δυ.	κεχρυσώμενοι	κεχρυσώω
πλ.	κεχρυσώμεθα	κεχρυσώω
έν.	χρυσώδει	χρυσώδει
Δυ.	χρυσώδει	χρυσώδει
πλ.	χρυσώδει	χρυσώδει
έν.	χρυσώδησοιμω	χρυσώδησοιο
Δυ.	χρυσώδησοιμενοι	χρυσώδησοιο
πλ.	χρυσώδησοιμεθα	χρυσώδησοιο
έν.	κεχρυσώσοιμω	κεχρυσώσοιο
Δυ.	κεχρυσώσοιμενοι	κεχρυσώσοιο
πλ.	κεχρυσώσοιμεθα	κεχρυσώσοιο
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subjunctivus modus.		
ένεσώε ή ή ατ. παραταλικός. Praesens et praet. imperfectum.		
έν.	έσμε χρυσώμα, σώμα.	χρυσώη, χρυσώη, χρυσώη, σώη
Δυ.	έσμε χρυσώμεθον, σώμεθον, χρυσώσθον, σώσθον, χρυσώσθον, σώσθον.	χρυσώσθον, σώσθον, χρυσώσθον, σώσθον.
πλ.	έσμε χρυσώμεθα, σώμεθα, χρυσώσθε, ώσθε, χρυσώνται, ώνται.	χρυσώσθον, σώσθον, χρυσώσθον, σώσθον.
έν.	έσμε κεχρυσώμα.	κεχρυσώη
Δυ.	έσμε κεχρυσώμεθον	κεχρυσώη
πλ.	έσμε κεχρυσώμεθα	κεχρυσώη

έν.	έσμε κεχρυσώμα, σώμα.	κεχρυσώη	κεχρυσώη	πλ.
έν.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	έν.
Δυ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	Δυ.
πλ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	πλ.
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.				
ένεσώε ή ή ατ. Praesens et praet. imperf. χρυσόεδα, εδα.				
έν.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	έν.
Δυ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	Δυ.
πλ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	πλ.
ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ. Participia passiva.				
ένεσώε ή ή ατ. Praesens et praeteritum imperfectum.				
έν.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	έν.
Δυ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	Δυ.
πλ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	πλ.
ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΜΕΣΗ. Indicativus modus medius.				
ένεσώε. Praesens.				
έν.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	έν.
Δυ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	Δυ.
πλ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	πλ.
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Imperativus modus.				
ένεσώε ή ή ατ. Praesens et praet. imperfectum.				
έν.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	έν.
Δυ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	Δυ.
πλ.	χρυσώω	χρυσώω	χρυσώω	πλ.

ΕΙΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Optatiuus modus.

Ενεσώρ η η πατ. Praesens et praeteritum imperfectum.

εν.	χρυσοοίμλω,οίμλω	χρυσόοιο,σοίο	χρυσόοιτο,σοίτο
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
εν.	χρυσώσάμλω	χρυσώσ(α)ο	χρυσώσ(α)το
δυ.	χρυσώσ(α)ίμεθω	χρυσώσ(α)οιθω	χρυσώσ(α)οιθω
πλ.	χρυσώσ(α)ίμεθα	χρυσώσ(α)οιθε	χρυσώσ(α)οιθω
	μέλλων α.	Futurum primum.	
εν.	χρυσώσοίμλω	χρυσώσοιο	χρυσώσοιτο
δυ.	χρυσώσοίμεθω	χρυσώσοιθω	χρυσώσοιθω
πλ.	χρυσώσοίμεθα	χρυσώσοιθε	χρυσώσοιθω

ΧΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctiuus modus.

Ενεσώρ η η πατ. Praesens et praet. imperfectum.

εν.	ἐάν χρυσώμαι,σώμαι	χρυσόμ,χρυσόμ	χρυσόμην,σώμαι
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
εν.	ἐάν χρυσώσωμαι	χρυσώσῃ	χρυσώσῃται
δυ.	ἐάν χρυσώσωμεθω	χρυσώσῃθω	χρυσώσῃθω
πλ.	ἐάν χρυσώσωμεθα	χρυσώσῃθε	χρυσώσῃθω

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Infinitiuus modus.

Ενεσώρ και η πατ. Praesens et praet. imperfectum.

	ἐνεσώρ και η πατ.	χρυσόεομ,σοεομ
	ἀόριστος α.	χρυσώσαομ
	μέλλων α.	χρυσώσεομ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.

εν. η η πατ.	χρυσσοόμενος,σοόμενος	η χρυσσοομένη,εμένη	ε χρυσσοομένων,ομένων
ἀόριστος α.	χρυσσωόμενος	η χρυσσωομένη	το χρυσσωομένων
μέλλων α.	χρυσσωόμενος	η χρυσσωομένη	το χρυσσωομένων

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis in μι.

Verba in μι desinentia fiunt à uerbis sextae coniugationis grauitonorum: partim ab iis quae patiuntur syneresim, partim ab iis quae non patiuntur. Deriuata à grauitonis syneresim patientibus: quae idcirco παρῶ μιν α dicta sunt: reduplicationem plerumque suscipiunt, et ea quidem trisyllaba esse debent, connumerata saliet ea syllaba, quam per geminationem, siue reduplicationem assumunt: et si apud Poetas aliqua inueniatur trisyllaba, quae omnino reduplicatione carent: ut Διημι, ὄνημι, et similia. Est autem reduplicatio (quae Graece ἀναδιπλασιασμός dicitur) eiusdem consonantis, aut proprii antistichi cum uocali correpta assumptio. Est duplex, propria et impropria.

Propria, in qua eadem reperitur consonans cum i breui korwō: ut Δω, Διδω.

Διδω, Διδωμι. Hoc idem fit, si etiam duae sint consonantes, quarum prior sit muta, altera uero liquida, quae quidem communem faciunt syllabam: tunc enim prior repetitur, muta saliet, cum i hoc in loco pro breui habeatur: ut πλω, πλωλω, πίπλωμι, κωκω, κωκωκω, κωκωκωκω, κωκωκωκωκω. At si ab aliqua aspiratarum uerbum ināpiat, non eadem repetitur aspirata, propter inconannitatem: sed in eius locum ἀντίστοιχον suum, hoc est, propria tenuis subrogatur: ut δω, ἰδω, τίδημι, χρω, κωκω, κωκωκω.

At impropria reduplicatio est, in qua nulla fit consonantis repetitio, sed tantum uerbo praepōnitur, idque duobus etiam modis fieri contingit. Uno, cum uerbum ināpit à uocali: ut ὦ, ἰω, ἴωμι, altero autem, quando à s principium capit, ut σῶ, ἰσῶ, ἴσωμι, ubi σ non repetitur: quādoquidem ἰωτα productum existit, cum post ipsum duae sequantur consonantes, hoc est, σ et τ, non autem muta cum liquida, ut supra.

Illud autem sciendum est, reduplicationem hanc, siue propria sit, siue impropria, in praesenti et praeterito imperfecto modi indicatiui: uerborum in μι exeuntium, fieri debere: quae quidem tempora, ut in aliis modis, sic et in participiis simul uariantur.

Illud quoque memoria tenendum, uerba in μι in praesenti solum tempore propriam habere inflexionem.

At praeteritum imperfectum, et aoristum secundum in omnibus modis, ac etiam participiis, formationem passui aoristi sequitur: et si eorum penultima a plerumque uariari contingat.

Praeterea futurum à perfecto themate fieri, penultima quae in praesenti breuis est, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut δέω, δέωσω, σάω, σάωσω, δόω, δόωσω.

Cetera uero tempora ad grauitonorum similitudinem uariari.

Quae uero à uerbis grauitonis non patientibus syneresim deducuntur, ab his solum fiunt, quae ante ω, u habent anāpitem: et ea quoque plerumque trisyllaba sunt, quāquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut λδν γνύω, λεν γνύμι.

Cum igitur uerborum grauitonorum tres sint coniugationes, et ab unaquaque earum uerba in μι deducantur: item à uerbis grauitonis in uo desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in μι omnino esse oportet, et eas quidem per quatuor uocales distinctas, et saliet, α, ο, ε, υ, quas χαρκτηριστικὰ hoc est, figuratiuas appellare possumus. Est igitur e figuratiua primae coniugationis uerborum in μι, α secundae, ο tertiae, υ quartae. De quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

De prima coniugatione uerborum in μι, à prima circumflexorum in ω descendente.

Rima igitur coniugatio uerborum in μι, a perfectis uerbis primæ coniugationis aoristis fit, extrema in μι, ac penultima quæ breuis est, in η mutatur: ut ἴδω, ἴδῶ, τί- δημι. In duali uerò et plurali, ac in passiuis η in ε iterum uersa, τίδετορ, τίθεμι, et τίθεμαι dicitur.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ.

Indicatiuus modus actiuus.

Ἐνεώς, Præsens.

ἔν. τίθημι	τίθης	τίθης
δύ. τίθετορ	τίθετορ	τίθετορ
πλ. τίθεμι	τίθετε	ἴθεσι

ἠδῶ αὐκός, Præteritum imperfectum.

ἔν. ἔτιθῶ	ἔτιθης	ἔτιθης
δύ. ἔτιθετορ	ἔτιθετορ	ἔτιθετορ
πλ. ἔτιθεμι	ἔτιθετε	ἔτιθετε

ἠδῶ αὐκός, Præteritum perfectum.

ἔν. τέθεικα	τέθεικας	τέθεικας
δύ. τέθεικατορ	τέθεικατορ	τέθεικατορ
πλ. τέθεικαμερ	τέθεικατε	τέθεικασι

τέθεικα tamen esse debuerat, διὰ το η, ἀπὸ το θησῶ futuro, sed Βαο- torum mos obtinuit, ut η mutaretur in ε diphthongum.

ἠδῶ αὐκός, Præteritum plusquamperfectum.

ἔν. ἔτεθεικα	ἔτεθεικας	ἔτεθεικα
δύ. ἔτεθεικατορ	ἔτεθεικατορ	ἔτεθεικατορ
πλ. ἔτεθεικαμερ	ἔτεθεικατε	ἔτεθεικατε

ἄορις α, Indefinitum primum.

ἔν. ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκας
δύ. ἔθηκατορ	ἔθηκατορ	ἔθηκατορ
πλ. ἔθηκαμερ	ἔθηκατε	ἔθηκασι

ἔθηκα tamen dicendum fuerat διὰ το σ, quæ est futuri consonans: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauionis: hoc est, ἔθῶ α, ἔθῶ γ- κα: tres uerò in uerbis in μι, quæ sunt ἔθηκα, ἔθῶκα, ἔθηκα, quoniam nō seruant consonantes suorum futurorum.

ἄορις β, Indefinitum secundum.

ἔν. ἔθῶ	ἔθῶς	ἔθῶς
δύ. ἔθετορ	ἔθετορ	ἔθετορ
πλ. ἔθεμερ	ἔθετε	ἔθετε

μέλλω α, Futurum primum.

ἔν. θήσω	θήσεις	θήσεις
----------	--------	--------

θήσετορ

ἴδω	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperatiuus modus.

ἔνεώς η ἠδῶ ατ. Præsens et præteritum imperfectum.

τίθε	ἴθε	ἴθε
τίθετορ	ἴθετορ	ἴθετορ
τίθετε	ἴθετε	ἴθετε

ἠδῶ ατ, η ἠδῶ ατ. Præteritum perf. et plusqperf.

τέθεικα	τέθεικα	τέθεικα
τέθεικατορ	τέθεικατορ	τέθεικατορ
τέθεικατε	τέθεικατε	τέθεικατε

ἄορις α, Indefinitum primum.

ἄορις β, Indefinitum primum. ἄορις β, Indefinitum primum. ἄορις β, Indefinitum primum.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Optatiuus modus.

ἔνεώς η ἠδῶ ατ. Præsens et præter. imperfect.

ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ

ἠδῶ ατ, η ἠδῶ ατ. Præteritum perf. et plusqperf.

τέθεικα	τέθεικα	τέθεικα
τέθεικατορ	τέθεικατορ	τέθεικατορ
τέθεικατε	τέθεικατε	τέθεικατε

ἄορις α, Indefinitum primum.

ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ

μέλλω α, Futurum primum.

θήσειμι	θήσεις	θήσεις
θήσειτορ	θήσειτορ	θήσειτορ
θήσειμι	θήσειτε	θήσειμι

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctiuus modus.

ἔνεώς α ἠδῶ ατ. Præsens et præteritum imperfectum.

ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ

ἠδῶ ατ, η ἠδῶ ατ. Præteritum perf. et plusqperf.

τέθεικα	τέθεικα	τέθεικα
τέθεικατορ	τέθεικατορ	τέθεικατορ
τέθεικατε	τέθεικατε	τέθεικατε

ἄορις α, Indefinitum primum.

ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ
ἴδῶ	ἴδῶ	ἴδῶ

Table with 3 columns: Greek forms (πλ., εν., Δυ.), English forms (αόριστος, ενος, Δυ.), and Latin forms (Indefinitum secundum, Infinitivus modus).

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος, αόριστος, μέλλων), English forms (Presens, Präteritum, Indefinitum, Futurum), and Latin forms (Infinitivus modus).

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ. Participia activa.

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος), English forms (Presens, Präteritum, Futurum), and Latin forms (Participia activa).

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗ.

Indicativus modus passivus.

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος), English forms (Presens, Präteritum, Futurum), and Latin forms (Indicativus modus passivus).

τένεμαι tamen esse debuerat: quoniam präteritum passivum verborum in μι amari habere in penultima propriam uocalem coniugationis, et eam quidem breuem: ut Δέσθωκα, Δέσθωμαι, έσθωκα, έσθωμαι. Sed quoniam präteritum actiuum huius uerbi τίνθημι propriam amisit penultimam, et assumpsit et diphthongum Βοσωρον more eadem etiam retinuit et präteritum passivum: ut τέσθηκα, τέσθημαι.

Πρσσωτελικός. Präteritum plusquamperfectum.

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος), English forms (Presens, Präteritum), and Latin forms (Präteritum plusquamperfectum).

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος, ενος), English forms (Indefinitum primum, Infinitivus modus), and Latin forms (Indefinitum primum).

μέλλων α. Futurum primum.

Excipitis η ε post δ, omnino hac futura similia sunt.

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος), English forms (Presens, Präteritum, Futurum), and Latin forms (Indicativus modus).

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperatiuus modus.

ενος η ενος. Presens et präteritum imperfectum.

Differunt autē à präterito pfecto et plusqperfecto solo η ε τε ε α.

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος), English forms (Presens, Präteritum, Futurum), and Latin forms (Imperatiuus modus).

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Optatiuus modus.

ενος η ενος. Presens et präter. imperfect.

Cognoscuntur à präterito pfecto et plusqperfecto, solo η ε τε.

Table with 3 columns: Greek forms (ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος, ενος), English forms (Presens, Präteritum, Futurum), and Latin forms (Optatiuus modus).

Accentu circumflexo super penultimam secundae et tertie personae, cuiusuis numeri, tam presentis temporis quam präteriti pfecti, nisi longa sequatur.

sequatur, quod et in aliis coniugationibus uerborum in μ omnino ser- uandum est.

	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
έν.	τεθείμω	τεθείμω	τεθείμω
Δυ.		τεθείμωτο	τεθείμωτο
πλ.	τεθείμωμι	τεθείμωτε	τεθείμωσαν

Habet hoc futurum post θ, alterum uero ε.

	μέλλω α.	Futurum primum.	
έν.	τεθήσοίμω	τεθήσοιο	τεθήσοιτο
Δυ.	τεθήσοίμενοι	τεθήσοιδο	τεθήσοιδω
πλ.	τεθήσοίμεθα	τεθήσοιδε	τεθήσοιντο

μετ' ὀλίγου μέλλω, Mox futurum.

έν.	τεθήσοίμω	τεθείσοιο	τεθείσοιτο
Δυ.	τεθήσοίμενοι	τεθείσοιδο	τεθήσοιδω
πλ.	τεθήσοίμεθα	τεθείσοιδε	τεθείσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctiuus modus.

Ενεώς ηυ ή πρῶατ. Præsens et præteritum imperfe.

Differunt autem à præterito perfecto et plusquamperfecto solo ἴ τε.

έν.	ἔαρ τιθῶμαι	ἴθῃ	ἴθῃτα
Δυ.	ἔαρ τιθώμενοι	ἴθῃδο	ἴθῃδω
πλ.	ἔαρ τιθώμεθα	ἴθῃδε	ἴθῃντα

πρῶακ. ηυ ή πρῶσω. Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

έν.	ἔαρ τιθῶμαι	τεθῆ	τεθῆτα
Δυ.	ἔαρ τιθώμενοι	τεθῆδο	τεθῆδω
πλ.	ἔαρ τιθώμεθα	τεθῆδε	τεθῆντα.

ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

έν.	ἔαρ τεθῶ	τεθῆς	τεθῆ
Δυ.		ἔαρ τεθῆτο	τεθῆτο
πλ.	ἔαρ τεθῶμι	τεθῆτε	τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitiuus modus.

	Ενεώς ηυ ή πρῶατ.	Præsens et præter. imperfe.	τιθῶμι.
	πρῶακ. ηυ ή πρῶσω.	Præter. perfect. et plusquamperfect.	τεθῆκα.
	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	τεθῆσθαι.
	μέλλω α.	Futurum primum.	τεθήσεσθαι.
	μετ' ὀλίγου μέλλω, Mox futurum.		τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ. Participia passiuæ.

έν. ηυ ή πρῶατ.	ὁ ἰδέμενος	ἢ ἰθεμῆν	τὸ ἰδέμενον
πρῶακ. ηυ ή πρῶσω.	ὁ τεθῆμενος	ἢ τεθῆμῆν	τὸ τεθῆμῆν
ἀόριστος α.	ὁ τεθείς	ἢ τεθείσα	τὸ τεθείς.
μέλλω α.	ὁ τεθήσομενος	ἢ τεθήσομῆν	τὸ τεθήσομενον.

ὁ τεθείς

ὁ τεθήσομενος ἢ τεθῆσομῆν τὸ τεθήσομενον. μετ' ὀλίγου μέλλω.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΜΕΣΗ.

Indicatiuus modus medius. Ενεώς, Præsens.

τιθῶμι	τιθῆσαι	τιθῆται ετ.	έν.
πρῶατ. α. ἴκω.			

ἔτιθῶμι	ἔτιθῆσαι	ἔτιθῆται.	έν.
---------	----------	-----------	-----

	ἀόριστος α.	Indefinitum primum.	
ἔτιθῶμι	ἔτιθῆσαι	ἔτιθῆκατο	έν.
ἔτιθῶμενοι	ἔτιθῆσατο	ἔτιθῆκατο	Δυ.
ἔτιθῶμεθα	ἔτιθῆσαντο	ἔτιθῆσαντο.	πλ.

	ἀόριστος β.	Indefinitum secundum.	
ἔτιθῶμι	ἔτιθῆσαι	ἔτιθῆτο	έν.
ἔτιθῶμενοι	ἔτιθῆσαντο	ἔτιθῆσαντο	Δυ.
ἔτιθῶμεθα	ἔτιθῆσαντο	ἔτιθῆσαντο.	πλ.

	μέλλω α.	Futurum primum.	
τιθῶμαι	τιθῆσθαι	τιθῆσεται	έν.
τιθῶμενοι	τιθῆσονται	τιθῆσονται	Δυ.
τιθῶμεθα	τιθῆσονται	τιθῆσονται	πλ.

Aduertendum est, medium præteritum perfectum et præteritum plusquamperfectum in his uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis arcæ flexis, à quibus deriuantur, neque futurum secundum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperatiuus modus.

Ενεώς ηυ ή πρῶατ. Præsens et præter. imperfe.

τιθῆσο, ηυ ή τίθου	ἴθῆσθω	έν.
τιθῆσθε	τιθῆσθε	Δυ.
ἴθῆσθε	ἴθῆσθε	πλ.

	ἀόριστος β.	Indefinitum secundum.	
τιθῆσο, ηυ ή τίθου	τιθῆσθε	τιθῆσθε	έν.
τιθῆσθε	τιθῆσθε	τιθῆσθε	Δυ.
ἴθῆσθε	ἴθῆσθε	ἴθῆσθε	πλ.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optatiuus modus.

Ενεώς ηυ ή πρῶατ. Præsens et præter. imperf.

τιθῆμι	ἴθῆο	ἴθῆτο.	έν.
--------	------	--------	-----

	ἀόριστος β.	Indefinitum secundum.	
τιθῆμι	τιθῆο	τιθῆτο	έν.
τιθῆμενοι	τιθῆσαντο	τιθῆσαντο	Δυ.
τιθῆμεθα	τιθῆσαντο	τιθῆσαντο.	πλ.

	μέλλω α.	Futurum primum.	
τιθῶμαι	τιθῆσοιο	τιθῆσοιτο	έν.
τιθῶμενοι	τιθῆσοιδο	τιθῆσοιδω	Δυ.

Η 3 θησοίμε-

ΠΡΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.
 Ενσώζ ηϋ πϋατ. Praesens et praeteritum imperfe.
 εν. ἰδῶμαι τιδῆ ἰδῆται
 ἀόριστος β. Indefinitum secundum.
 εν. ἴδωμαι ἰδῆ ἰδῆται
 Δυ. ἴδωμαι ἰδῶτορ ἰδῆτορ
 πλ. ἴδωμαι ἰδῶτε ἰδῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.
 Ενσώζ ηϋ πϋατ. Praesens et praet. imperfe. τῖδεωδῶ
 ἀόριστος β. Indefinitum secundum. ἰδέωδῶ
 μέλλω α. Futurum primum. θήσεωδῶ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.

εν. ἡ πϋατ. ὁ ἰδέμεν
 ἀόριστος β. ὁ ἰδόμεν
 μέλλων α. ὁ ἰδόμεν

ἡ ἰδόμεν τὸ ἰδέμενον
 ἡ ἰδόμεν τὸ ἰδόμενον
 ἡ ἰδόμεν τὸ ἰδόμενον

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΗΤΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

De secunda coniugatione verborum in μι, à secunda circumflexorum in ὦω descendente.

Secunda coniugatio verborum in μι à perfectis verbis secunde coniugationis circumflexorum fit, extrema in μι ac penultima in η mutatis: ut ἰσῶω, ἰσῶ, ἰσημι. In duali uerò et plurali, ac in passivis et in α iterum uersa: ἰσατορ, ἰσαμεν, ἰσαι διαμιν.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ. Indicativus modus actiuis.

Ενσώζ, Praesens.
 εν. ἴσημι ἴση ἴσησι
 Δυ. ἴσατορ ἴσατορ ἴσατορ
 πλ. ἴσαμεν ἴσατε ἴσασι.

πϋαταλικός, Praeteritum imperfectum.
 εν. ἴσῶω ἴση ἴση
 Δυ. ἴσατορ ἴσατορ ἴσατορ
 πλ. ἴσαμεν ἴσατε ἴσασι.

πϋακείμεν β. Praeteritum perfectum.
 εν. ἴσακα ἴσακας ἴσακα
 Δυ. ἴσακατορ ἴσακατορ ἴσακατορ
 πλ. ἴσακαμεν ἴσακατε ἴσακασι.

ἴσακα tamen esse debuerat διὰ τὸ η, à futuro ἴσῶω, sed ne colliadat cum ἴσηκα, quod est medium praeteritum ἀπὸ τῶ ἴσηκω, mutata est η in α.

εῖσακα factum est.
 ἡ πϋαταλικός, Praeteritum plusquamperfectum.
 ἴσακατορ ἴσακατορ ἴσακατορ
 ἴσακαμεν ἴσακατε ἴσακασι.

ἀόριστος α. Indefinitum primum.
 ἴσησα ἴσησα ἴσησε
 ἴσησατορ ἴσησατορ ἴσησατορ
 ἴσησατε ἴσησατε ἴσησασι.

ἀόριστος β. Indefinitum secundum.
 ἴσῶω ἴση ἴση
 ἴσητορ ἴσητορ ἴσητορ
 ἴσητε ἴσητε ἴσησι.

μέλλω α. Futurum primum.
 ἴσησῶω ἴσησῶω ἴσησῶω
 ἴσησῶωτορ ἴσησῶωτορ ἴσησῶωτορ
 ἴσησῶωτε ἴσησῶωτε ἴσησῶωσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperativus modus.

Ενσώζ ηϋ πϋατ. Praesens et praet. imperfect.
 ἴσατι ἴσατω
 ἴσατορ ἴσατωρ
 ἴσατε ἴσατωσαν.

πϋακ. ηϋ ἡ πϋατω. Praet. perf. et plusquamperf.
 ἴσακε ἴσακέτω
 ἴσακατορ ἴσακέτωρ
 ἴσακατε ἴσακέτωσαν.

ἀόριστος α. Indefinitum primum.
 ἴσησορ ἴσησάτω
 ἴσησατορ ἴσησάτωρ
 ἴσησατε ἴσησάτωσαν.

ἀόριστος β. Indefinitum secundum.
 ἴσησι ἴσητω
 ἴσητορ ἴσητωρ
 ἴσητε ἴσητωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.

Ενσώζ ηϋ πϋατατ. Praesens et praet. imperfectum.
 ἴσαιω ἴσαιω
 ἴσαιτορ ἴσαιτωρ
 ἴσαιτε ἴσαιτωσαν.

πϋακ. ηϋ ἡ πϋατω. Praeteritum perfectum et plusquamperf.
 ἴσαικα ἴσαικα
 ἴσαικατορ ἴσαικατορ
 ἴσαικατε ἴσαικατε

Εν.	ἔσονται	ἔσονται
Δυ.	ἔσονται	ἔσονται
Πλ.	ἔσονται	ἔσονταισαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἔσονται	ἔσονται
Δυ.	ἔσονται	ἔσονται
Πλ.	ἔσονται	ἔσονταισαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Optativus modus.

ἦνεως ἢ ἡσυχίας, Praesens et praeter. imperfect.		
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

ἦνεως ἢ ἡσυχίας, Praesens et praeteritum imperfe.		
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.

Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς	ἴσῃσαν.	Πλ.
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
	ἄορις α.	Indefinitum primum.		
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς	ἴσῃσαν.	
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
	ἄορις α.	Indefinitum primum.		

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ Participia passiva.

Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς	ἴσῃσαν.	Πλ.
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
	ἄορις α.	Indefinitum primum.		
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς	ἴσῃσαν.	
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
	ἄορις α.	Indefinitum primum.		

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΜΕΣΗ.

Indicativus modus medius.

Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς	ἴσῃσαν.	Πλ.
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
	ἄορις α.	Indefinitum primum.		
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς	ἴσῃσαν.	
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
	ἄορις α.	Indefinitum primum.		

Indefinitum secundi medij nullus est usus.

Futurum primum.

Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς	ἴσῃσαν.	Πλ.
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε	ἴσῃσθεσαν.	
	ἄορις α.	Indefinitum primum.		

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperativus modus.

ἦνεως ἢ ἡσυχίας, Praesens et praeter. imperfect.		
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Optativus modus.

ἦνεως ἢ ἡσυχίας, Praesens et praeter. imperfect.		
Εν.	ἴσῃμι	ἴσῃς
Δυ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθε
Πλ.	ἴσῃμε	ἴσῃσθεσαν.
	ἄορις α.	Indefinitum primum.

ἐν. σήσαιμι	σήσαιο	σήσαιτο
δύ. σήσαιμεν	σήσαισθε	σήσαισθω
πλ. σήσαιμεθα	σήσαισθε	σήσαιντο

ἐν. σήσοιμι	σήσοιο	σήσοιτο
δύ. σήσοίμεν	σήσοισθε	σήσοισθω
πλ. σήσοίμεθα	σήσοισθε	σήσοιντο

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

ἐν. ἴσῳμαι	ἴσῳ	ἴσῳται
δύ. ἴσῳμεθα	ἴσῳ	ἴσῳσθαι
πλ. ἴσῳμεθα	ἴσῳσθε	ἴσῳσθαι

ἐν. ἴσῳμαι	ἴσῳ	ἴσῳται
δύ. ἴσῳμεθα	ἴσῳσθε	ἴσῳσθαι
πλ. ἴσῳμεθα	ἴσῳσθε	ἴσῳσθαι

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Infinitivus modus.

ἐν. ἴσῳμαι	ἴσῳ	ἴσῳσθαι
δύ. ἴσῳμεθα	ἴσῳσθε	ἴσῳσθαι
πλ. ἴσῳμεθα	ἴσῳσθε	ἴσῳσθαι

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.

ἐν. ἴσῳμαι	ἴσῳ	ἴσῳσθαι
δύ. ἴσῳμεθα	ἴσῳσθε	ἴσῳσθαι
πλ. ἴσῳμεθα	ἴσῳσθε	ἴσῳσθαι

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΤΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΠΗΜ.

De tertia coniugatione uerborum in μι, à tertia coniugatione aransflexorum in οω descendente.

Tertia coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis tertiae coniugationis aransflexorum fit, extrema in μι, ac penult. in ω mutatis: ut Διδῶ Διδῶμι. In duali uerò ac plurali, ac in passiuis ω in ο iterum uerfo: Διδῶτο, Διδῶμι, Διδῶμαι diāmus.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ.

Indicativus modus actiuus. Eνεσώρ, Præsens.

ἐν. Διδῶμι	Διδῶ	Διδῶσι
δύ. Διδῶμεθα	Διδῶσθε	Διδῶσθω
πλ. Διδῶμεθα	Διδῶσθε	Διδῶσθω

ἐν. Διδῶμι	Διδῶ	Διδῶσι
δύ. Διδῶμεθα	Διδῶσθε	Διδῶσθω
πλ. Διδῶμεθα	Διδῶσθε	Διδῶσθω

Προακείμην, Præteritum perfectum.

Δέλωκα	Δέλωκα	Δέλωκα	ἐν.
Δεδώκατο	Δεδώκατο	Δεδώκατο	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	ἐν.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	δύ.
Δεδώκαμεν	Δεδώκατε	Δεδώκασι	πλ.

πλ. Διδόμηναι Διδόικτε Διδόικ(σ)ν ή Διδόικτεμ

πρῶται. ή ήπρωσω. Præteritū perf. et plusq̄perf

έν. Δεδώκοιμι Δεδώκοις Δεδώκοι.

Δυ. Δεδώκοιτορ Δεδώκοιτις Δεδώκοιτις

πλ. Δεδώκοιμι Δεδώκοιτε Δεδώκοιςν.

αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

έν. Δόικω Δοίξ Δοίξ

Δυ. Δοίκοιτορ Δοίκοιτις Δοίκοιτις

πλ. Δοίκοιμι Δοίκοιτε Δοίκοιςν, ή Δοίκοιςν.

μέλλω α. Futurum primum.

έν. Δώσοιμι Δώσοις Δώσοι.

Δυ. Δώσοιτορ Δώσοιτις Δώσοιτις

πλ. Δώσοιμι Δώσοιτε Δώσοιςν.

ΙΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.

ένεσώς ή πρῶτατ. Præsens et præteritum imperfectum.

έν. εάρ Διδώω Διδώωξ Διδώω

Δυ. εάρ Διδώωτορ Διδώωτις Διδώωτις

πλ. εάρ Διδώωμι Διδώωτε Διδώωσι.

πρῶται. ή ήπρωσω. Præteritū perf. et plusq̄perf.

έν. εάρ Δεδώκω Δεδώκωξ Δεδώκω

Δυ. εάρ Δεδώκωτορ Δεδώκωτις Δεδώκωτις

πλ. εάρ Δεδώκωμι Δεδώκωτε Δεδώκωσι.

αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

έν. εάρ Δώω Δώωξ Δώω

Δυ. εάρ Δώωτορ Δώωτις Δώωτις

πλ. εάρ Δώωμι Δώωτε Δώωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

ένεσώξ ή πρῶτατ. Præsens et præteritum imperfectum.

πρῶται. ή ήπρωσω. Præteritum perfectum et plusq̄perfectum.

αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

μέλλω α. Futurum primum.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ. Participia activa.

έν. ήπρωσάτ. δ Διδόουξ, τω Διδόντ(σ) ή Διδόουσα τὸ Διδόν

πρῶται. ή ήπρωσάτ. δ Δεδώκωξ ή Δεδώκωσα τὸ Δεδώκός.

αόρις Θ β. δ Δοίξ, τω Δοίκτ(σ) ή Δοίξ ή Δοίξ τὸ Δοίξ

μέλλων α. δ Δώσω ή Δώσου(σ) τὸ Δώσομ,

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗ, Indicativus modus passivus.

ένεσώξ. Præsens.

έν. Δίδομαι Διδόσαι Δίδοται

Διδό-

Διδόμενον Διδόσθω Διδόσθω Δυ.

Διδόμενα Διδόσθε Διδόνται. πλ.

πρῶτα αόρις. Præteritum imperfectum.

εδίδόμην εδίδόσο, ή εδίδόθ εδίδόστο έν.

εδίδόμενον εδίδόσθω εδίδόσθω Δυ.

εδίδόμενα εδίδόσθε εδίδόντο. πλ.

πρῶται αόρις Θ β. Præteritum perfectum.

Δέδομαι Δέδοθαι Δέδοται έν.

Δεδόμενον Δεδόσθω Δεδόσθω Δυ.

Δεδόμενα Δεδόσθε Δεδόνται. πλ.

ήπρωσωτελικός. Præteritum plusquamperfectum.

εδέδομην εδέδοσο εδέδοστο έν.

εδεδόμενον εδέδοσθω εδέδοσθω Δυ.

εδεδόμενα εδέδοσθε εδέδοντο. πλ.

αόρις Θ α. Indefinitum primum.

εδόθην εδόθη έν.

εδόθητορ εδόθητις εδόθητις Δυ.

εδόθημι εδοθητε εδόθησι. πλ.

μέλλω α. Futurum primum.

Δοθήσομαι Δοθήσθαι Δοθήσεται έν.

Δοθησόμενον Δοθήσθω Δοθήσθω Δυ.

Δοθησόμενα Δοθήσθε Δοθήσονται. πλ.

μετ'όλιγον μέλλω. Mox futurum.

Δεδόσομαι Δεδόσθαι Δεδόσεται έν.

Δεδόσομενον Δεδόσθω Δεδόσθω Δυ.

Δεδόσομενα Δεδόσθε Δεδόσονται. πλ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperativus modus.

ένεσώξ ή πρῶτατ. Præsens et præteritum imperfectum.

Διδόσο, ή Δίδου Διδόσθω έν.

Διδόσθω Διδόσθω Δυ.

Διδόσθω Διδόσθωσαν. πλ.

πρῶται. ή ήπρωσω. Præteritum perfectum et plusq̄perf.

Δέδοσο Δεδόσθω Δεδόσθω έν.

Δεδόσθω Δεδόσθω Δυ.

Δεδόσθω Δεδόσθωσαν. πλ.

αόρις Θ α. Indefinitum primum.

Δοθήτω Δοθήτω έν.

Δοθήτωρ Δοθήτωτις Δοθήτωτις Δυ.

Δοθήτωμι Δοθήτωτε Δοθήτωσι. πλ.

ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.

ένεσώξ ή πρῶτα αόρις. Præsens et præteritum imperfectum.

Διδόμηναι Διδόμηναι Διδόμηναι

πλ.	Διδόμην	Διδόκετε	Διδόμην, η, ή, δίδοντες, ης, ήων
εν.	Δεδώκομαι	Δεδώκατε	Δεδώκαμαι, ης, ήων
Δυ.	Δεδώκομαι	Δεδώκατε	Δεδώκαμαι, ης, ήων
πλ.	Διδώκομαι	Διδώκατε	Διδώκομαι, ης, ήων
εν.	Δώσω	δώσετε	δώσω, ήων
Δυ.	Δώσω	δώσετε	δώσω, ήων
πλ.	Δώσωμαι	δώσεσθε	δώσωμαι, ήων
εν.	Δώσομαι	δώσεσθε	δώσομαι, ήων
πλ.	Δώσομαι	δώσεσθε	δώσομαι, ήων
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.			
	ήν εως ή ήπισηται.	Præsens et præteritum imperfectum.	
εν.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
Δυ.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
πλ.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
εν.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
Δυ.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
πλ.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
εν.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
Δυ.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
πλ.	είμι	είσθε	είμι, ήσθε
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.			
	ήν εως ή ήπισηται.	Præsens et præteritum imperfectum.	Διδόναι.
	ήν εως ή ήπισηται.	Præter. perfe. et plusq. perfe.	Δεδόναι.
	ήν εως ή ήπισηται.	Indefinitum secundum.	Δίδοναι.
	ήν εως ή ήπισηται.	Futurum primum.	Δώσασθαι.
ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ. Participia activa.			
εν.	διδόμενος, η, ή	διδόντων, ης, ήων	διδόμενος, ης, ήων
πλ.	διδόμενος, ης, ήων	διδόντων, ης, ήων	διδόμενος, ης, ήων
εν.	διδόμενος, ης, ήων	διδόντων, ης, ήων	διδόμενος, ης, ήων
πλ.	διδόμενος, ης, ήων	διδόντων, ης, ήων	διδόμενος, ης, ήων
ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗ, Indicativus modus passivus.			
	ήν εως.	Præsens.	
εν.	Δίδομαι	Διδάσμαι	Δίδομαι

Διδό-

Διδόμενος	Διδόντι	Διδόντων	Δυ.
Διδόμενος	Διδόντι	Διδόντων	πλ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	εν.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	Δυ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	πλ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	εν.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	Δυ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	πλ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	εν.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	Δυ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	πλ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	εν.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	Δυ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	πλ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	εν.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	Δυ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	πλ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	εν.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	Δυ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	πλ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	εν.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	Δυ.
είδομαι	είδομαι	είδομαι	πλ.
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperativus modus.			
	ήν εως ή ήπισηται.	Præsens et præteritum imperfectum.	
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	εν.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	Δυ.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	πλ.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	εν.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	Δυ.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	πλ.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	εν.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	Δυ.
Διδόντω	Διδόντω	Διδόντω	πλ.
ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.			
	ήν εως ή ήπισηται.	Præsens et præteritum imperfectum.	
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	εν.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	Δυ.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	πλ.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	εν.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	Δυ.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	πλ.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	εν.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	Δυ.
Διδόντων	Διδόντων	Διδόντων	πλ.

Διδόμενος

ἔν. Διδόμιμιν	Διδότω	Διδότω
δυ. Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω
πλ. Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.
ἔν. Δεδόμην	Δεδότω	Δεδότω.
δυ. Δεδάμενοι	Δεδάσθαι	Δεδάσκω
πλ. Δεδάμεθα	Δεδάσθε	Δεδάσκοντες.
ἔν. Δοδέω	Δοδέω	Δοδέω.
δυ. Δοδέμενοι	Δοδέσθαι	Δοδέσκω
πλ. Δοδέμεθα	Δοδέσθε	Δοδέσκοντες.
ἔν. Δοδῶμαι	Δοδῶμαι	Δοδῶμαι.
δυ. Δοδῶμενοι	Δοδῶσθαι	Δοδῶσκω
πλ. Δοδῶμεθα	Δοδῶσθε	Δοδῶσκοντες.
ἔν. Δοδῶμαι	Δοδῶμαι	Δοδῶμαι.
δυ. Δοδῶμενοι	Δοδῶσθαι	Δοδῶσκω
πλ. Δοδῶμεθα	Δοδῶσθε	Δοδῶσκοντες.
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ἙΓΚΛ. Subiunctivus modus.		
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ἙΓΚΛ. Infinitivus modus.		
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.
ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ. Participia passiva.		
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάμενοι	Διδάμενοι.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσκοντες	Διδάσκοντες.
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσκοντες	Διδάσκοντες.

ἔν. ἔαμ Διδάμεθα

ἔν. Δεδόμην	ἢ Δεδόμην	τὸ Δεδόμην	ἢ Δεδόμην
δυ. Δεδάμενοι	ἢ Δεδάμενοι	τὸ Δεδάμενοι	ἢ Δεδάμενοι
πλ. Δεδάμεθα	ἢ Δεδάμεθα	τὸ Δεδάμεθα	ἢ Δεδάμεθα
ἔν. Δεδόμην	ἢ Δεδόμην	τὸ Δεδόμην	ἢ Δεδόμην
δυ. Δεδάμενοι	ἢ Δεδάμενοι	τὸ Δεδάμενοι	ἢ Δεδάμενοι
πλ. Δεδάμεθα	ἢ Δεδάμεθα	τὸ Δεδάμεθα	ἢ Δεδάμεθα
ΟΡΙΣΤΙΚΗ ἙΓΚΛΙΣΙΣ ΜΕΣΗ.			
Indicativus modus medius.			
ἔν. Διδόμαι	Διδόμαι	Διδόμαι.	ἔν.
δυ. Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω	δυ.
πλ. Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.	πλ.
ἔν. Διδόμαι	Διδόμαι	Διδόμαι.	ἔν.
δυ. Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω	δυ.
πλ. Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.	πλ.
ἔν. Διδόμαι	Διδόμαι	Διδόμαι.	ἔν.
δυ. Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω	δυ.
πλ. Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.	πλ.
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ἙΓΚΛΙΣΙΣ.			
Imperativus modus.			
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.	ἔν.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω	δυ.
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.	πλ.
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.	ἔν.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω	δυ.
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.	πλ.
ΕΥΚΤΙΚΗ ἙΓΚΛΙΣΙΣ. Optativus modus.			
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.	ἔν.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω	δυ.
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.	πλ.
ἔν. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάτω	Διδάτω.	ἔν.
δυ. ἔαμ Διδάμενοι	Διδάσθαι	Διδάσκω	δυ.
πλ. ἔαμ Διδάμεθα	Διδάσθε	Διδάσκοντες.	πλ.

ἔν. ἔαμ Διδάμεθα

Δυ. Δωσόμεθον	Δώσομεθον	Δωσοίμεθον
πλ. Δωσοίμεθα	Δώσοσθε	Δώσοιντο.
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctivus modus.		
Ενεσώς η' η' πατ. Praesens et praeteritum imperfe.		
εν. Εέρ Διδώμαι	Διδώ	Διδώτα, ε' σ.
αιός η' β. Indefinitum secundum.		
εν. Εάρ Δώμαι	Δώ	Δώτα
Δυ. Εάρ Δώμεθον	Δώσοθον	Δώσοθον
πλ. Εάρ Δώμεθα	Δώσθε	Δώσται.
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.		
Ενεσώς η' η' πατ. Praesens et praeter. imperf. Διδώσθαι.		
αιός η' β. Indefinitum secundum. Διδώσθαι.		
μέλλω η' α. Futurum primum. Δώσομαι.		
ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.		
ο Διδόμενον	η Διδομένη	το Διδόμενον
ο Δώμενος	η Δωμένη	το Δώμενον
ο Δωσόμενος	η Δωσομένη	το Δωσόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

εις μι βήματα.

De quarta coniugatione uerborum in μι, ab uo descendente.

Quarta coniugatio uerborum in μι, a uerbis grauitonis sextae coniugationis in ω desinentibus fit, extrema in μι mutata, quorum penultima singularis actiui u habet productum: ut ζυγνω, ζυγνωμι. In dualis et pluralis ac passivi penultima, idem u correptum: ut ζυγνωτον, ζυγνωμενον, ζυγνωμαι. u enim anaps est, nec ullum habet αντιστοιχον in quod mutari possit, sed μακροα, η βραχέα, hoc est longa, siue correpta linea notatur sic, u u.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ.

Indicativus modus actiuis. Ενεσώς, Praesens.

εν. ζυγνωμι	ζυγνως	ζυγνωσθαι
Δυ. ζυγνωτον	ζυγνωσθε	ζυγνωσθαι
πλ. ζυγνωμεθα	ζυγνωσθησθε	ζυγνωσθαι
πατα αιός. Praeteritum imperfectum.		
εν. εζυγνωμι	εζυγνωσθαι	εζυγνωτο
δυ. εζυγνωτον	εζυγνωσθησθε	εζυγνωτο
πλ. εζυγνωμεθα	εζυγνωσθησθησθε	εζυγνωτο.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiusmodi uerba, si polysyllaba sunt,

in praes-

in praesenti solum, et praeterito imperfecto declinantur, tam in actiuis quam in passiuis. Si uero dissyllaba, et futurum primum, et secundum aoristum habent: ut κλυμι, μέλλω, κλυσω: αός η' β. κλυω, sicut praeteritum imperfectum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperatiuus modus.

Ενεσώς η' η' πατ. Praesens et praeteritum imperfectum.

ζυγνωμι	ζυγνωτω	εν.
ζυγνωτον	ζυγνωτω	δυ.
ζυγνωτε	ζυγνωτωσαν.	πλ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛΙΣΙΣ.

Infinitivus modus.

Ενεσώς η' η' πατ. Praesens et praet. imperf. ζυγνύσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Participia actiua.

Ενεσώς η' η' πατ. Praesens et praet. imperfect.

ο ζυγνών	το ζυγνώων
η ζυγνύσθαι	η ζυγνύσθαι
το ζυγνώων	το ζυγνώων

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗ.

Indicativus modus passiuus

Ενεσώς, Praesens.

ζυγνωμαι	ζυγνωσαι	ζυγνωται	εν.
ζυγνώμεθον	ζυγνώσθε	ζυγνώσθαι	Δυ.
ζυγνώμεθα	ζυγνώσθησθε	ζυγνώσθαι	πλ.
πατα αιός. Praeteritum imperfectum.			
εζυγνώμι	εζυγνώσθαι	εζυγνώτο	εν.
εζυγνώμεθον	εζυγνώσθησθε	εζυγνώτο	Δυ.
εζυγνώμεθα	εζυγνώσθησθησθε	εζυγνώτο.	πλ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperatiuus modus.

Ενεσώς η' η' πατ. Praesens et praeteritum imperfe.

ζυγνωσο	ζυγνώσθαι	εν.
ζυγνώσθον	ζυγνώσθαι	δυ.
ζυγνώσθε	ζυγνώσθαι.	πλ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitivus modus.

Ενεσώς η' η' πατ. Praesens et praet. imperfect. ζυγνύσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ. Participia passiu.

ο ζυγνόμενος η ζυγνυμένη το ζυγνόμενον.

Optatiuus modus, et subiunctiuus in hac quarta coniugatione no inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΥ ΡΗΜ. hoc est, De coniugatione uerbi substantiui εἰμι, quod est sum. ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ Indicatiuus modus.

Table of verb forms for the Indicative mood (ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ). Columns include Present (Παρόντων), Imperfect (Ἐπιπλέοντων), and Pluperfect (Ἐπιπλέοντων). Rows show singular and plural forms for first, second, and third persons.

Reliquorum temporum praeteritorum, perfecti salicet et plusquamperfecti, indefinitus nullus est usus: sicut nec futuri, quod esse debebat, εἶσω, loquor tamen huius uimur futuro medio, quod est,

Table of verb forms for the Imperative mood (ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ.). Columns show Present and Imperfect forms for singular and plural.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Imperatiuus modus. Ενσώζ ηῦ πατ. Praesens et praeteritum imperfectum.

Table of verb forms for the Optative mood (ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ.). Columns show Present and Imperfect forms for singular and plural.

ΕΥΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Optatiuus modus. Ενσώζ ηῦ πατ. Praesens et praet. imperfect.

Table of verb forms for the Subjunctive mood (ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ.). Columns show Present and Imperfect forms for singular and plural.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΛ. Subiunctiuus modus. Ενσώζ ηῦ πατ. Praesens et praet. imperf.

Table of verb forms for the Infinitive mood (ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ.). Columns show Present and Imperfect forms for singular and plural.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ ΕΓΚΛ. Infinitiuus modus. Ενσώζ ηῦ πατ. Praesens et praet. imperf. Futurum primum mediū.

ΜΕΤΟΧΑΙ, Participia

ὁ ὧν, τῶ ὄντων, ἡ οὐρα, οὐρα, τὸ ὄν, τῶ ὄντων, ἢ ἐσομένων, τὸ ἐσομένων. Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quae in communi usu habeantur.

Hec nunc de uerbo satis.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΙΜΙΑΣ.

ΑΝΤΩΝΙΜΙΑ, ὅστις μέρους λόγου κλιτῶν, ἀντὶ ὀνόματι, ἢ ἀλάμβανόμενον, id est, Pronomē est pars orationis declinabilis, pronomine assumpta. Cui accidunt quatuor genera, numeri, casus et personae. ΑΝΤΩΝΙΜΙΩΝ ἢ μὲν πρῶτον τὸ τυπὸν, ἢ δὲ κτηλική, ἢ δὲ δεικτικὴ, ἢ δὲ ἀναφορικὴ, ἢ δὲ σῶν δεικτικῶν. Pronominiū aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.

PRIMITIVA

quidem tria, ἐγὼ, σὺ, ὅς. Horum declinationes positivae haec. Πρὸς τῶν πρῶτου προσώπου. Ενικό. ἢ εὐδ' ἔα, ἐγὼ, ἢ γηλική, ἐμοί, ἢ Δολική, ἐμοί, ἢ αἰαλική, ἐμοί. Δυϊκό. ἢ εὐδ' ἔα, ἢ αἰαλική, νῶν, ἢ γηλική, ἢ Δολική, νῶν. Πλκ. ἢ εὐδ' ἔα, ἢ μῆες, ἢ γηλική, ἢ μῶν, ἢ Δολική, ἢ μῶν, ἢ αἰαλική, ἢ μῶν. Τῶν δευτέρου. Ενικό. σὺ, σοί, σοί, σέ. Δυϊκό. σφῶ, σφῶν. Πλκ. δ. ὑμῆες, ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν. Τῶν τρίτου προσώπου. Ενικό. ὅς, οὗ, οἷ, ἐ. Δυϊκό. σφε, σφί. Πλκ. δ. αὐτοί, αὐτοί, αὐτοί, αὐτοί.

Appellantur enim κλίσεις δεμαλικῶν: hoc est declinationes positivae, quoniam unaquaeque uox suis suis est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus et uerbis.

POSSESSIVA

uero a primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὅς, νῶν, ἢ σφῶν, ἢ ὑμῶν, ἢ αὐτῶν, ἢ ἐμῶν, ἢ σφῶν, ἢ ὑμῶν, ἢ αὐτῶν. Quorum tria a gentiuis singularibus fiunt: hoc est, ἐμὸς, ἢ τῶ ἐμοί, σὸς, ἢ τῶ σοί, ὅς, ἢ τῶ οὗ. Duo uero a nominatiuis dualibus: hoc est, νῶν, ἢ σφῶν, ἢ ὑμῶν, ἢ αὐτῶν, ἢ τῶν σφῶν, ἢ τῶν ὑμῶν, ἢ τῶν αὐτῶν. A duali numero tertiae personae non fit pronomē possessiuū. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina: hoc est, ἢ ἐμῶν, ἢ ὑμῶν, ἢ αὐτῶν, ἢ τῶν ἐμῶν, ἢ τῶν ὑμῶν, ἢ τῶν αὐτῶν. Et haec omnia triū sunt generum, masculina enim et neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, foemina uero

το secundam, et in eorum declinatione articulos suscipiunt, tanquam adiectiva nomina: ut ο εμοδς, τω εμου, η εμη, φη εμη, δ εμου, τω εμου, fiat ο καλοδς, η καλη, δ καλομ. Sic et ο σοδς, η ση, δ σεμ, ο δε, η η, το ομ. Derivata uero in ς, in α mittunt femininum, et id quoque in obliquis seruant: ut νοιτερ, η νοιτερα, φη νοιτερα, τη νοιτερα, et c.

DEMONSTRATIVA

autem duo, ουτ, ηυτ: quorum talis est inflexio.

Ευκα, ουτ, τον, του, τον, τω, τω, τω, ουτ. Δυκα, τδτω, τδτω, τω, τδτω. Πλη, δυτω, τδτω, τδτω, τδτου, τδτου, ουτω.

Θηλυκα, αυτη, ταν, της, ταν, τη, ταν, τω, αυτη.

Ουδεπερα, τωτο, τδτου, τδτω, τωτο, τωτο.

Εκεν, εκενου, εκενω, εκενωρ.
Εκην, εκηνε, εκηνε, εκηνεω.
Εκενο, εκενου, εκενω, εκενω.

RELATIVUM

autem unum, et ipsum quoque trium existit generum, αυτο, αυτω, αυτω, αυτομ. Αυτη, αυτη, αυτη, αυτω. Αυδ, αυτω, αυτω, αυτο. Huius autem pronominis proprium est, significatio trium personarum: ut αυδς εγω, αυτης συ, αυτος εκεν. Et lenem spiritum semper habet. Si uero αυτω, αυτω, αυτω, aspirata reperiantur, sciendum est ea pronomina reciproca esse, et ab αυτω deducta κατὰ ἀφαιρησιν. Nam aspiratio quae erat super e, eadem etiam super α seruatur.

COMPOSITA.

Pronomina composita tria, quae nominatiuum non habent, scilicet εμου, αυτω, αυτω. Et haec quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primae et secundae personae in tribus casibus singularis numeri solum uariari: tertiae uero etiam in plurali: nec solum coniunctim, sed etiam diuisim.

De compositis tertiae personae.

Masc. Εμου, εμου, εμου. Fem. Εμου, ημου, ημου. Neut. Εμου, εμου, εμου.

Secundae personae.

Masc. Σεαυτω, σεαυτω, σεαυτομ. Fem. Σεαυτη, σεαυτη, σεαυτημ. Neut. Σεαυτω, σεαυτω, σεαυτω. Σεαυτω, σεαυτω, σεαυτω.

Tertiae personae.

Masc. Εαυτω, εαυτω, εαυτομ. Fem. Εαυτη, εαυτη, εαυτημ. Neutr. Εαυτω, εαυτω, εαυτω. Πλη. Εαυτωμ, ηυτωμ, αυτωμ, εαυτωμ, ηυτωμ, αυτωμ, εαυτωμ, ηυτωμ, αυτωμ, εαυτωμ, ηυτωμ, αυτωμ.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Προθεσις

Προθεσις οστι, μερος λογου ακλιτην προταηομνηομ παντων του λογου μερωμ κατὰ σωθεσιν, η κατὰ ηαθεσιν, ητοι σωταηιμ: hoc est, Praeposito est pars orationis indeclinabilis, quae praepositur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue constructionem. Per compositionem, ut εμου, περτω. Per appositionem siue constructionem, ut εν οικω, in domo.

Accidunt autem praepositioni tria: το οζαεοδς, id est, aai. το φιλοσδοαι, hoc est primariam syllabam leuigari, demptis quae in principio u habent: ut υποδ, υποερ. το βραχυκατααλκητηρ, hoc est, extremam syllabam corripit duabus exapiis, uidelicet εις et δς. Sunt autem numero decem et octo tantum, diuersas singulae habentes significationes, quarum sex sunt monosyllabae, scilicet, εν, εις, δς, σω, περ, προ. duodecim uero dissyllabae, ut ανα, κατὰ, δια, μετα, ηα, αντι, επι, περι, αμφι, απο, υπο, υπερ. Sed de earum compositione, et constructione in secundo tractatu latissimè dicitur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Πιρρημα οστι μερ του λογου ακλιτην προταηομνηομ αυτω του ηηματ, η υποταηομνηομ, hoc est, aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quae praepositur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo, εις, και ηημα: hoc est, species et figura. Species duae: Primitiua, ut νεω, Deriuatiua, ut νωι. Figure duae: simplex ut παλαι, composita, ut προπαλαι.

Aduerbiorum aliqua sunt χρονου σημαυα: id est, temporis significatione: ut νεω, nunc, τότε, τω, ητε, aliquando. ηδ, iam, ας, super, αυτημα, statim. ηα, ημα, statim. αυδις, rursus. ηα, φη, repente. τω, interea, tantisper. εως, donec, usque. ηνιμα, quando. εωετα, μετετα, postea. εωει, εωει, εωει, postquam, cum. σημ, hodie. αυριωμ, cras. μεταυριωμ, perendie. χδ, ηυ, ηυ, heri. προχδ, nudius tertius. παλαι, diu, olim. ας, τω, modo. ενδυ, ηυ, ενδυ, statim. ηωι, manè. εωερα, uesper. εφοσομ, dum. αυ, αυ, αυ, semper. οφρα, donec, dum, τόπρα, tantisper, interea.

Aliqua autem τωτη id est, loca, ενταυδα, hic, εκ, illic, ibi, εκ, illuc, εκ, inde, ενσω, ενσω, intus, intro. εξω, foris, foras. αυ, illic, ηρι, quò, ορι, quò, ορι, unde οδεντη, undecumque. αυ, ορι, ex eodem loco. Δεω, hic, αυτοσε, istuc. ανω, supra. κατω, infra. εμ, προσ, ante, οπι, retro. εν, προ, proprie. πο, προ, ubi. ουσ, αμ, ubi. ουσ, αμ, nusquam. ορι, ubi. ορι, unde. εν, δυ, inde. εω, ultra. μακρ, longe, προ, εκ, δε, dextrorsum. ηα, αρι, sinistrorsum.

Aliqua

Aliqua autem ἡϊότης ἰδ est qualitatis, ut ἔυ, bene, καλῶς, benè, ἡδύως, iucundè, σοφῶς, sapienter, ὡραίως, pulchrè. Quæ nempe ἑ medietatis dicuntur, quoniam à genitivo plurali nominum adiectivorum fiunt, qui medius dicitur, id est communis, cum sit omnis generis: ut ἡϊ καλῶν, ἡϊ σοφῶν, in quibus v in σ uerso, καλῶς fit, ἑ σοφῶς. Cætera uerò cū aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem: ut κωνιδῶν, ἀνινῆ. βοτρυδῶν, ρααματῖν, ἀγελαδῶν, gregatim.

Aliqua uerò ἡϊότης ἰδ est, quantitatis, ut ἄπαξ, semel. Δίς, bis. Τρίς, ter. τετρακίς, quater. ἡϊάκις, sæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως, id est, congregationis, ut ἄμα, simul. ὁμοῦ, unà. συλλήθεω, comprehensim. ἀθροίσεως, confertim.

Aliqua autem Διαίρεσεως, id est, diuisionis, ut ἄνδρα, sine. χωρῖς, seorsum.

Aliqua uerò ἐπιθέσεως, id est, electionis, siue exæptionis, ut πάλιν, præter.

Aliqua autem ἡϊακλεισεως, id est, hortationis, ut ἔια, eia. ἄγε, age. ἄγετε, ageτε. εὐγε, euγε. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως, id est, ordinis, ut ἐξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθύς, εὐδίως, statim. ἐξαίφνης, repente. ἀντίκα, statim.

Aliqua autem ὁμοιωσεως, id est, similitudinis, ut ὡς, tanquam, ὡσπερ, quemadmodum. ὅντως, sic, καθὰ, sicut, καθὰ, sicut, sicut, ἢ, uelut, ueluti. ὡςτε, uti, ὅντως, quemadmodum.

Aliqua autem ἀπείσεως, id est, separationis, ut ὡςτε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως, id est, comparationis, ut μᾶλλον, magis, πλείον, plus. ἕττον, minus.

Aliqua autem ἐπιθέσεως, id est, intentionis, ut λίαν, ualde. ἄγαν, multum. πάντως, prorsus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maximè.

Aliqua ἀνέσεως, id est, remissionis, ut ἡρέμα, quiete. ἡσυχῆ, quiete. μόγις, μόλις, uix. βραδέως, tardè. βιάσθω, passim. ὡσεὶ, ferè.

Aliqua autem βεβαιώσεως, id est, confirmationis, ut διλάτῃ, profectò. Διήρηθον, nempe. πάντως, omnino. ὄντως, uere. ἢ, reuera.

Aliqua autem κατωμόσεως, id est, iurandi, ut ναί, artè, νῆ, per.

Aliqua autem ἀτωμόσεως, id est, abiurandi, ut μᾶ, per.

Aliqua autem ἀρνήσεως, id est, negandi, ut οὐ, non. οὐχι, non. οὐκουν, non igitur. οὐδ᾽ αὐ, nullo modo. ἡκιστα, minimè. οὐτε, neque. οὐδὲ, neque.

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, id est, prohibitionis, ut μή, ne. μηδέ, nequæquam.

Aliqua autem ἐκασμοῦ, id est, euentus, ut ἴσως, fortè. τὰχα, fortuitò. τυχόν, fortè.

Aliqua

Aliqua autem ἐρωτησεως, id est, interrogationis, ut πότε, unde. πῶ, ubi. τί, quò.

Aliqua autem Δεξέσεως, id est, demonstrattonis, ut ἰδού, ecce. ἐνί, en. ὧδε, huc. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε, hic.

Aliqua autem κλήσεως, id est, uocandi, ut ὦ, ο.

Aliqua autε Διαφθέσεως, id est, declarationis, ut ἡγώω, uidehat, οἶον, ut, uidehat. τουτέστι, hoc est.

Aliqua autem δέσεως, id est, positionis, ut ἀναγνωσεῶν, legendum. γράψῃ, scribendum. πλῆθεῶν, nauigandum. dicantur enim positionis, quoniam determinant siue positionem rei, siue deliberationem.

Aliqua autem εὐχῆς, id est, notii, ut εἶδε, ὠφελον, utinam.

Aliqua autem χετλασμοῦ, id est, exclamationis, ut ὦ, heu. ἴου, hei. ὁμοι, hei mihi. ἄ, ἰω, heu.

Aliqua autε θαυμασμοῦ, id est, admirationis, ut ὦ φεῦ.

Aliqua autε θασμοῦ, id est, furentis, ut εὐοἶ, heu, euoe. εὐάυ, heu.

Aliqua autε ἐκπληξεως, id est, percussionis, siue terroris, ut ἄ, ἄ, ἡρά, κλας, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

γινόμενος ὅτι μέρ ὁ λόγου ἀκλιτον, σωδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἐς Διόνοισιν μετὰ τάξεως. hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni ἡμίμα, Figura: simplex, ut ἐπεὶ, composita, ut ἐπειδή.

Coniunctioni aliqua συμπλεκτικοῖ, id est, copulatiuæ, ut μὲν, quidē, δέ, autem. τε, γ, καί, ἑ. ἀλλὰ, ἀτάρ, ἀντάρ, sed. ὅτι, quod.

Aliqua autem Διαζευκτικοῖ, id est, disiuunctiuæ, ut ἢ, uel. ἢτοι, siue. ἢε, siue.

Aliqua autem σωμαπτικοῖ, id est, continuatiuæ, ut εἰ, si. εἰπὺ, εἰδ᾽ ἵπυ, siquidem.

Aliqua autem ἡϊασωμαπτικοῖ, id est, subcontinutiuæ, ut ἐπειδὴ, ἐπειπὺ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδὴ, quoniam.

Aliqua autem αἰολογοτικοῖ, id est, causales, ut ἵνα, ὅπως, ὅφρα, ut. γοῖ, enim. ὅτι, quia. διότι, quia. καθὸ, quoniam. ἐνεκα, causa. οὐνεκα, quia.

Aliqua autem ἀπερημιτικοῖ, id est, dubitatiuæ, ut ἔρα, an. μὲν, num. μή, an.

Aliqua autem συλλογισμοῖ, id est, collectiuæ siue rationales, ut ἔρα, ergo. ἀλλὰ, ἀλλὰ μὲν, at. οὐ, igitur. τοῖνυν, igitur. τοιγάρα, itaque. τοιγάρα, ergo.

L Aliqua

Alique autem ῥαπληρωματικοί id est repletive ut Δῆ, iam, ῥα, nempe. Δὴ, quidem, ὡς, ἄρτι, ἵνα, τοι, αὐ, οὖν, πῆρ, πῶ, μὲν, ὅτι, γὰρ, quidem. At γὰρ non solum repletiva est, sed etiam diminutiva pro saltem, et casualis.

Alique autem δυνατικοί id est potestatis, ut ἄρ, κέ, κέρ, utique, que apud poetas repletive etiam inveniuntur.

Alique autem ἐλαττικοί, siue ἑταλαττικοί: id est differtive, siue electivæ: ut ἦ, quàm.

Alique autem ἐλαττικοί id est extenuative, siue diminutive, ut γοῶν, γέ, saltem.

Alique uero ἐναντιωματικοί id est aduersative, ut ὅ μὲν, tamen, καὶ τοι, et si, καὶ πῶς, quāvis, ἔμω, tamen, ἐκὼς, et si.

QUAE AD CONIUGATIONEM VERBORUM, temporum quoque ratione pertinent, alius repetita.

Mne uerbum aut in ω definit, et id quidem si grauem habet accentum, βαρυτόνον appellatur, ut τῆσσι. Si arcum flexum, περισπωμένον, ut ποίω. Aut in μ, et id à terminatione nomen assumpsit, ὅτις μ: hoc est uerbum in μ, ut ut τῆσσι. βαρυτόνον, quidem in sex distinguuntur coniugationes, partim per consonantes, partim per uocales, atque diphthongos.

Prima igitur coniugatio tres mutas ante ω finalem sibi uendicat, scilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet γ, κ, χ. Tres etiam extremas, hoc est δ, θ, τ. Quarta ex duplatis unam tantum, ζ salicet, et geminatum os. Quinta quatuor immutabiles, hoc est λ, μ, ν, ς. Sexta omnes uocales, præter u, et omnes diphthongos proprias, et unam impropiam υ salicet. Que quidem omnes, siue consonantes sint, siue uocales, siue diphthongi, cum immediate ω finalem ipsius thematis præcedant, χαρᾶκτεςικῶ, hoc est figuratiue literæ appellantur. Per eas enim unumquodque uerbum discernitur quomodo sit coniugationis. Que uero superfluum ex dictis literis, hoc est ψ, ζ, σ, χαρᾶκτεςικῶ sunt futurorum. Nam futurum primæ coniugationis ψ sibi uendicat, secundæ ζ futurum uero tertie, et aliarum que sequuntur σ, et si uerba quintæ coniugationis ob inconiunctam illud abnuat, et quatuor immutabiles, hoc est λ, μ, ν, ς, ut propria χαρᾶκτεςικῶ sibi uendicant. Tot etiam sunt perfectorum præteritorum χαρᾶκτεςικῶ, uidelicet φ, χ, κ. Nam si futurum habet ψ, præteritum habet φ. Si ζ, χ. Si σ, aut quamquam ex immutabilibus, u. Unde cum sex tempora uerborum quaedam habeant inter se cognationes, consonantes quoque inter se sortita sunt.

Cognationes Nam præteritum imperfectum cum naturam presentis sapiat, eiusdem sibi temporum, consonantem asuit, ut τῆσσι, ἔτυπτο. Præteritum uero plusquamperfectum.

Quemadmodum et primus aoristus futurum: ut τῆσσι, ἔτυπτο. At medium præteritum consonantem præsentis, quam figuratiue uerbi appellamus, assumpsit: ut τῆσσι, μέσο. ῥαπληρωματικοί, τῆσσι. Eandem quoque secundus aoristus, et secundum futurum sibi uendicant: ut ἔτυπτο, τῆσσι. Exapiuntur uerba quartæ coniugationis: quoniam cum ζ, et geminatum os earum sint figuratiue literæ, neutram tamen illarum assunt medium præteritum: sed nunc γ, nunc autem Δ, γ quidem sibi asuit, cum futurum ζ habeat ante ω finalem, ut κῆρ, κῆρ, μέσο. ῥαπληρωματικοί, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ. Si uero futurum σ habuerit, medium præteritum δ sibi uendicabit: ut φῆρ, φῆρ, φῆρ, φῆρ, φῆρ, φῆρ. Si in usu habeatur. Hoc idem et secundus aoristus, et secundum futurum sequentur. At si ante ω diuersa fuerint consonantes, hæc est π, κτ, μν, sicut priorem illarum figuratiue esse, nam π et κ per ῥαπληρωματικοί sibi asuit: μ uero uel κόπτο, μέσο. ῥαπληρωματικοί, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ.

De præterito perfecto medio.

In desinentibus autem in σκω, etsi ante ω duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiue locum possidet, cum huiusmodi uerba nullus sint coniugationis: quandoquidem à futuro in σω fiunt τλεονοσομῶς, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ, κῆρ. Similia que usque ad paratitum solum uariantur, duobus exceptis, que etiam futurum habent: hoc est, ἀλλοσκω, ἀλλοξω, secundum aliquos et διψοσκω, διψοξω. Sed quoniam huiusmodi uerba que partim defectiua sunt, partim uero anomala, multa et uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci possunt, propriis locis relinquimus discernenda.

CONIUGATIONVM TYPI.

Table showing conjugation types with columns for present, future, and perfect forms, and rows for different conjugation classes (e.g., πω, φω, κω).

Ενεσώγ.

num e, quod syllabam augmentum appellatur: ut ἀειρω, πᾶτα ἀκός, λᾶσσορ, ἀκακίμυθ, ἔσασσα, ἰπῆσω, ἔσασσα, ἀόριστος, ἔσασσα, ἀόρις θ, ἔσασσα. At præteritū perfectū præter e (quod est cōmune augmentū) & præsentis consonantem repetit, si tamē sola ac simplex existat: quia tunc e correptū remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut τῦπῳ, πᾶτα, ἔτυπῳ, ἀκακί, τέτυφα, λῆσω, ἔλεγον, λέλεχα. His exceptis quæ a s principium habent, quandoquidem in eorum præteritis s nempc geminandum est: ut ἔσπῳ, ἔξῆρῳ, ἔξῆρα, non autē ἔξῆρα: quoniā e productum existit, cū due sequantur consonantes, hoc est s geminatum. At ἔξῆρω μὲν partiarum præteriti passivi est, id est ἔξῆρα, τῶμα, ἀπὸ τῶ ἔπῳμα, ἔμοι, e habet correptum metri gratiā, altero quidē s transposito: idcirco geminat s præsentis consonantē. Οὐσείας ἔξῆρα, πᾶτα μὲν πλωέου, τᾶμοι ἔξῆρω μὲν κῆτα.

Sic ἔξῆρα, ἐκ τῶ ἔξῆρα, & alia huiusmodi. Cur autē s sit geminatum, in secundo tractatu, hoc est, in præterito imperfecto activo abundē dicitur. Si uero ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, sed earū loco tenues subrogantur: ut θῆνω, τέθνα, φάσω, πέφαγα, χάζω, κέχασσα. At si due fuerint consonantes, neutra illarum geminatur, cum e, quod natura breue existit, positione factum sit longum: ut φθῆνω, ἔφθασσα, nisi muta cum liquida sequatur e, quia tunc repetitur muta: quandoquidem e hoc in loco pro breui habetur. Nā muta cum liquida siue immutabili, communem faciunt syllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ a γν & γσ principium habent, in quibus γ non repetitur, quia longam faciunt syllabam, ut γναφῶ, ἔγναφθῆκα, γνώω, ἔγνωκα, γσκηγῶ, γσκηγῶ, ἔγσκηγῆκα. Inueniuntur μᾶμνημα ἀπὸ τῶ μνάομα, ῶμα, κέκτημαι, ἀπὸ ἔκταομα, ῶμα, & πέπῳμα, ἀπὸ τῶ πῳομα, ῶμα, & πέπῳκα, ἀπὸ ἔπῳ αχρήσου. In quibus præteritū perfectum priorem repetit. Nā κτ, μν, & πσ, apud poetās communem faciunt syllabam: sicut & muta cum liquida, sic Herodianus. Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ῥ, ξ, ψ, nullam illarum geminat præteritū perfectum: cum e breue positione producat, ut ῥάω, ἔρῆκα, ξέω, ἔξεικα, φάλλω, ἔφαλκα. In his igitur uerbis a consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est, an præteritum imperfectum e, quod est syllabicū augmentum, correptū habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfectum cum ipso e correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba, quoniā hoc in loco pro breui reputatur: ut λέω, ἔλεγον, λέλεχα, κρήνω, ἔκρηνον, κέχηκα. Si uero præteritum imperfectum e productum habeat, nequaquam præteritum perfectum geminationem suscipit. Quoniam omnis geminatio siue reduplicatio communis per breuem uocalem, scilicet, siue e semper fit, nunquam autem per longam.

Præceptio.

De

DE VERBOR. COMPOSITORVM AVGMENTO.

Scias uero hæc non tradi de his, quæ cum nominibus componuntur. nā huiusmodi simplicium modo augeri solent, ut *Ὀλοσοφῶ, ἔολοσοφου, neq; de iis, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἐμμελῶ, ἐμμέλου, &c.* sed de illis solum, quorum compositio ex præpositionibus constat, & uerbis simplicibus in usu existentibus.

Vandocūque præpositiones nihil plus significant in compositioe uerborū, q̄ ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius cōpositi, & tanquā simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, q̄ ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est: ut *ἐπέπω, ἕλω, &c.* q̄ in præpositione & ἔσω, qd̄ idē significat, hoc est, dico. Si autē plus significat præpositiones q̄ ipsum uerbum simplex, fit augmentū inter ipsam præpositionē & uerbum: ut *ἀκούω, ἀκούσομαι*, in u conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est, ἀκούω, audio significat, præposita uero *ἀκούω* præpositione, mutata est uerbi significatio. Nā *ἀκούω* ob audio significat, & decipio. Aduertendū est in his compositis, præpositiones abiacere extremam uocalem, alia sequēte uocalem, tam in præsentis q̄ in præteritis: ut *ἀδέχομαι, ἀδέχομαι*, ex *ἀδέχομαι* & *ἔχω*: ἀπαύσομαι, ἀπαύσομαι. Quocirca etiam in uerbis a consonantibus incipientibus, cum in præteritis suscipiant e syllabicum augmentum pari modo præpositiones abiacunt extremam uocalem: ut *λέλω, ἔλεγον, κἀλάω, κἀλάω, κἀλάω*. At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas: ἄπῳμαι, κἀπῳμαι, ἐπῳμαι, κἀπῳμαι. *πῳ* uero & *πῳ* extremam retinent uocalem, etsi cum uocali incipientibus componantur: ut *πῳπέπῳ, πῳδέχομαι, πῳδέχομαι, πῳδέχομαι*. Sunt quæ Atticorum more in principio cōpositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt: ut *ἐμὸλοσοφῶ, ἔμολοσοφου, ἀνύσολω, ἔνύσολου*. Quædam intrinsecus, ut *ἀπῳλάω, ἀπῳλάω, ἔπῳλάω, ἔπῳλάω, ἔπῳλάω*, ἐπῳλάω, ἐπῳλάω, ἐπῳλάω, ἐπῳλάω. Quædam etiam a Δυς, & δυ incipientia, hoc idē patiuntur: ut *δυῳφῶ, δυῳφῶ, δυῳφῶ, δυῳφῶ*, δυῳφῶ, δυῳφῶ, δυῳφῶ, δυῳφῶ.

De iis quæ dupliciter augeri solent.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicam scilicet, & temporalem: ut *μέλω, ἔμμελον, δῶμαι, ἔδῳμα, βούλωμαι, ἔβουλω, προέμμελον, ἐδῳμα, ἔδῳμα*. Quædam uero in principio, & in medio: ut *ἐνοχῶ, ἐνώχου, ἀνοχῶ, ἀνώχου, ἀνέχομαι, ἔνυχόμενος* secundum quosdam: *πῳόνω, ἔπῳόνου*.

Omne uerbum incipit aut à

Voali, aut		Consonante, aut	
Simplici aut		Diphthongo aut	
mutabili	immutabili	mutabili	immutabili
α ε ο	η ι υ ω	αι αυ οι	ου ε ου
α κ α κ ω, α λ α λ ω, α π α π ω, α ρ α ρ ω, α σ α σ ω, α τ α τ ω, α θ α θ ω, α φ α φ ω, α χ α χ ω, α ψ α ψ ω	η κ η κ ω, η λ η λ ω, η π η π ω, η ρ η ρ ω, η σ η σ ω, η τ η τ ω, η θ η θ ω, η φ η φ ω, η χ η χ ω, η ψ η ψ ω	αι κ αι κ ω, αι λ αι λ ω, αι π αι π ω, αι ρ αι ρ ω, αι σ αι σ ω, αι τ αι τ ω, αι θ αι θ ω, αι φ αι φ ω, αι χ αι χ ω, αι ψ αι ψ ω	ου κ ου κ ω, ου λ ου λ ω, ου π ου π ω, ου ρ ου ρ ω, ου σ ου σ ω, ου τ ου τ ω, ου θ ου θ ω, ου φ ου φ ω, ου χ ου χ ω, ου ψ ου ψ ω
α κ α κ ω, α λ α λ ω, α π α π ω, α ρ α ρ ω, α σ α σ ω, α τ α τ ω, α θ α θ ω, α φ α φ ω, α χ α χ ω, α ψ α ψ ω	η κ η κ ω, η λ η λ ω, η π η π ω, η ρ η ρ ω, η σ η σ ω, η τ η τ ω, η θ η θ ω, η φ η φ ω, η χ η χ ω, η ψ η ψ ω	αι κ αι κ ω, αι λ αι λ ω, αι π αι π ω, αι ρ αι ρ ω, αι σ αι σ ω, αι τ αι τ ω, αι θ αι θ ω, αι φ αι φ ω, αι χ αι χ ω, αι ψ αι ψ ω	ου κ ου κ ω, ου λ ου λ ω, ου π ου π ω, ου ρ ου ρ ω, ου σ ου σ ω, ου τ ου τ ω, ου θ ου θ ω, ου φ ου φ ω, ου χ ου χ ω, ου ψ ου ψ ω
α κ α κ ω, α λ α λ ω, α π α π ω, α ρ α ρ ω, α σ α σ ω, α τ α τ ω, α θ α θ ω, α φ α φ ω, α χ α χ ω, α ψ α ψ ω	η κ η κ ω, η λ η λ ω, η π η π ω, η ρ η ρ ω, η σ η σ ω, η τ η τ ω, η θ η θ ω, η φ η φ ω, η χ η χ ω, η ψ η ψ ω	αι κ αι κ ω, αι λ αι λ ω, αι π αι π ω, αι ρ αι ρ ω, αι σ αι σ ω, αι τ αι τ ω, αι θ αι θ ω, αι φ αι φ ω, αι χ αι χ ω, αι ψ αι ψ ω	ου κ ου κ ω, ου λ ου λ ω, ου π ου π ω, ου ρ ου ρ ω, ου σ ου σ ω, ου τ ου τ ω, ου θ ου θ ω, ου φ ου φ ω, ου χ ου χ ω, ου ψ ου ψ ω

Si à simplici consonante incipiat uerbum, prateritum perfectum prater e quod est commune augmentū in omnibus prateritis uerborum à consonante incipiētium, eadem assumit simplicem: ut τύπῳ τέτυφα. his exceptis quæ à ρ principium habent, in quibus ς non repetitur. Demptis etiam quæ ab aspiratis incipiunt, quoniam pro eis proprie tenues suffragantur. Si à duplici actu, prateritum perfectum neutram assumit: ut ἀπειρώ ἐσάρας κα, nisi fuerit muta cum immutabili, quia tunc repetitur muta, ut κρήνω, κέκρηκα. Excipiuntur quæ à γν ἢ χσ initium habent, in quibus γ non repetitur: ut γνωρίζω, ἐγνωρίκα, γυμνάσω, ἐγυμνάσκα. Si à duplici potestate, ut sunt εζ, ψ, nulla earū in prater. perf. repetitur.

DE

DE RATIONE OMNIVM PERSONARVM,
cuiuscunque sint numeri siue singularis, siue dualis, aut pluralis,
in omnibus modis et temporibus.
Indicatiui modi actiui Tempus præsens.

τύπῳ à nullo fit, cum sit totius uerbi thema. Secūda persona τύπῃ ες à prima fit, extrema in ες conuersa. Tertia τύπῃ ε à secūda expuncto σ. Δυϊκά. Prima persona formari non potest, quandoquidē prima pluralis in μδϋ desinit. Secūda persona à secūda singulari, expuncto σ ac ι subiūctiua uoali diphthongi, et addita τορ τύπῃ ετορ. Tertia eadem est cū secūda, τύπῃ ετορ. Πλκ. Prima persona à prima singulari fit, ω m o cōuerso, et adiuncta μδϋ, τύπῃ ομδϋ. Secūda à prima, extrema in τε, et o in ε mutatis, τύπῃ ετε. Tertia etiam à prima, extrema in σι conuersa, ac u penultima uoali adiuncto, τύπῃ ουσι.

Præteritum imperfectum.

ἔτυπῃ ορ, à τύπῃ ω prima singulari præsens tēporis, extrema in ορ mutata, ac ε communi augmento præposito. Secūda persona à prima eiusdem tēporis, extrema in ες conuersa, ἔτυπῃ ες. Tertia à secūda, expuncto σ, ἔτυπῃ ε. Δυϊκά. Prima persona formari non potest, sicut neq; in duali præsens temporis. Secūda persona à secūda singulari fit, expuncto σ, et appositā τορ, ἔτυπῃ ετορ. Tertia à secūda duali, extrema in τλω cōuersa, ἔτυπῃ ετλω. Nā quādoanque tertia persona pluralis desinit aut in ι, aut in ω, secūda et tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi et hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandoanque extrema, quæ breuis est, in longam mutatur. Πλκδωτ. Prima persona à prima singulari, interiecta με inter o et v, ἔτυπῃ ομδϋ. Secūda à prima plurali, extrema in τε, ac penultima uoali in ε mutatis, ἔτυπῃ ετε. Tertia ἔτυπῃ ορ, quæ à genitiuo sui partiāpij fit expuncta τ σ syllaba, ac ε augmento præposito, ut τυπῃ ορ, τύπῃ οντ σ, ἔτυπῃ ορ, et est par syllabis primæ personæ singulari, quod nempe et ambo bus aoristis cūenit.

Præteritum perfectum.

τέτυφα, à τύπω uenit futuro, extrema saliet in φα mutata, cum sit uerbum primæ coniugationis grauitonorum, geminata etiam primapali consonante præsens, quæ præponitur et breui, quod est commune, ut modo diximus, augmentum. Quæ quidē consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit præcedentem syllabā positione longam. De qua res, cum de præteritorum augmento tractaretur, satis locuti sumus.

Penultimam quoque habet eandem aom futuro, id quod ferè omnibus quidē uerbis commune est: ut λέω, λέξω, λέλεχα. πείδω, πείσω, πέπεκα. Attā tamen in dissyllabis primæ et secūdæ coniugationis, habentibus

ε in penultima, uertentes ε in ο faciunt praeteritum: ut πέμω, πέτω, μφα κοινώς, κρη) πέσω, μφα ἀπικώς. Exapiuntur etiam uerba dissyllaba quinta coniugationis, quae in futuri penultima ε habent, quo in α conuerso, fit commune praeteritum: ut σπείρω, σπείρω, έσπασκα. Vbi aduertendum est, immutabilem illam, quam ante κα finalem inuenies, loco non moueri, si tamen, aut λ fuerit aut ε: ut ψάλλω, έψαλλκα. φθείρω, έφθαξα. μ uero sequente κ, cū ma. ε inter se cohaerant, assumit κ: ut νέμω, νενέμηκα, pro νέμηκα. τέμω, siue τέμνω, τετέμηκα, quae quidē in praeterito ε seruata, quāquam eorum futura dissyllaba sint. At uertitur in γ, sequente κ, quod nēpe fit, quoties illud u ante γ, κ, ζ, χ, inuentum fuerit: ut φαίω, πέφαγκα. Si uero penultima praesentis dissyllabi aut i fuerit, aut u, omnino abijatur: ut κρήνω, κρήνα. δάω, τέδωκα: etiam si fuerit ei diphthongus: ut κρένω, έκτακα. Praeter: i si praeteritum in κα desinens longam habuerit penultimam, expuncto κ, Ionice corripit eandem: ut βέθηκα, βέθεα. γέγηκα, γέγεα. Secunda persona a prima deducitur, adiuncto σ, τέτυφας. Tertia a secunda, extrema in ε mutata, τέτυφε. Δυικά. Secunda persona a secunda singulari expuncto σ, et apposita τω, τετύφατω. Tertia eadem est cum secunda, τετύφατω. Πλη. Prima persona a prima singulari, adiuncta μω, τετύφαμυ. Secunda a prima, extrema in τε mutata, τετύφατε. Tertia quoque ab eadem fit, μω in σι conuersa, τετύφασι.

De praeterito Attico.

Sciendum autem Atticos in uerbis a mutabilibus uocalibus inapientibus, hoc est α, ε, ο, proprium facere praeteritum actiuum, medium, et passiuum: principales duas literas praesentis, communi praeterito praepoentes, corripentes in super tertiam a principio syllabam, si supra tres syllabas praeteritum extiterit: ut ἀγείρω, ήγούκα κοινώς, και ἀγήγυκα, ἀπικώς: unde passiuum ἀγήγυμαι, άκουω, ήλουκα, και μέσθ' άκουα, κοινώς, κρη) άκήκα, ἀπικώς. Vbi sciendum, praeteritum actiuum et passiuum Atticum, non posse habere pauiores quatuor syllabis. Vult enim habere principalem syllabam praesentis temporis, eamque breuem: quoniam praeteritum Atticum nunquam a longa principium habet: sed a quapiam trium iam dictarum, α saliet correpta, ε et ο. Scandam uero et tertiam, per eandem consonantem geminatam, et cum uocali longa u saliat, siue ω. Nam α et ε ex temporali augmento in praeteritis mutantur in η, ο uero in ω, quae quidem uocales in communi praeterito primum tenent locum: in Attico uero, secundum: ut ἀλείφω, ήλειφα κοινώς, η) αλλήλα, ἀπικώς. άρνύω, άρρυχα, κοινώς, κρη) άρνώχα, ἀπικώς. At quartam syllabam sibi uendicat, quae per propriam figuratum praeteriti consonantem cum α finali enunciat. Medium uero praeteritum trium syllabarum esse potest, quod nempe euenit, cum uerbum dissyllabum forte extiterit. Nam prima syllaba eadem est

nam prima praesentis, fiat in actiuo et passiuo praeterito. Secunda et tertia per eandem consonantem geminatam enunciat, quae quidem consonans et figuratiua est praesentis temporis, et praeteriti medij: ut άρω, ήρα, κρη) μέσθ' ήρα κοινώς, και άρα, ἀπικώς, cuius extrema per ς, quae est praeteriti medij figuratiua, effertur, et eade repetitur in secunda et tertia syllaba secundum regule praepositione sic: έδω ήκα, η) μέσος ήδα κοινώς, κρη) έδωκα, ἀπικώς, et alia huiusmodi. Sūt quaedam uerba ab ο incipientia, quorum praeterito communi solū ε Attia praepoere consueuerunt: ut ώρακα, έώρακα, ε. σ. μ. α. έωσ. μ. α. quos poete imitati, in praeterito imperfecto, et in ambobus aoristis hoc idem facere consueuerunt: ut ώρωρ, έρωρ. ωνον μλω, έωνον μλω. ήκα, έηκα, έηκε, unde ζωέηκε, έιωσα, έιωσα, et similia. Sed quoniam dictum est, tertiam syllabam a principio esse corripendam, aduertendum est quo pacto id faciendum: quia κ mutatur in ε: ut αλλήδω, ήληκα, κοινώς, και αλλήλεκα, ἀπικώς: ω in ο, ut έρωτῶ, ήρώτηκα κοινώς, κρη) έρωτήκα, ἀπικώς. Si fuerit diphthongus ε, uel ου, uel οη, uel ου, ε quidem abijatur: ut αλείφω, ήλειφα, αλλήλα. ου quoque abijcit ε: ut έηλενδω, ήληκα, έληλυκα, κρη) μέσθ' έληλυδα, οη uero abijcit: ut έτοιμάζω, ήτοίμακα, έπατόμακα. At ου abijcit u: ut άκονω, ήκουκα, άκήκα, κρη) μέσθ' άκήκα. Sed de hoc satis, quandoquidem in secundo tractatu plenius dicitur.

Praeteritum plusquamperfectum.

Ετετύφερ a τέτυφα, praeterito perfecto deducitur, extrema in ερ mutata, cui et alterum ε omnino praepoitur: quod fit quandoquocumque praeteritum perfectum a consonante principium habet. At si a sola uocali incipiat praeteritum perfectum, ab eadem quoque et plusquamperfectum inchoare necesse est: ut άκουω, ήλουκα, ήκουκα, σπείρω, έσπασκα, έσπείρα. Secunda persona a prima fit u in σ uerso, έτετύφας. Tertia a secunda expuncto σ, έτετύφα. Δυικά. Secunda persona a secunda singulari expuncto σ, et adiuncta τω, έτετύφατω. Tertia a secunda duali, τω in τλω mutata, έτετυφείτω. Πλη. Prima persona a prima singulari, abiecto v, et adiuncta μω, έτετύφαμυ. Secunda a prima plurali μω in τε conuersa, έτετύφατε. Tertia etiam a prima, μω in σω conuersa, έτετύφασω.

Indefinitum primum.

Ετυφα a futuro trahitur, ω in α mutato, eademque consonante seruata, et communi augmento praeposito: ut τυπῶ, τυψω, έτυφα. Exapiuntur έτωα άπε το έτω, έψω, et λιέγκα άπε το γνέγω, γνέγω. et έδηκα, άπε το τίδημι, δίσω, et έδωκα άπό το δίδωμι, δώσω, et ήκα άπε το ήμι, ήσω, quae suorum futurorum consonantes omnino abnuerunt. Penul-

timā uerò habet eandē cū futuro primus aoristus, et cā aut natura aut positione productā. Igitur si penultima futuri breuis extiterit, sicut uerbis quibus conjugationis euenit, omnino erit producēda. Nā si fuerit α ab ipso themate, id mutabitur in η: ut φάλλω, φάλλω, ἐφάλλω. Si α diphthongus, eadem fiet mutatio in η Atticorū more: ut χάλω, χάλω, ἐχάλω, μιλώ, μιλώ, ἐμιλώ. Cōmuniter tamen ἐμίωα dicitur et ἐμίωα, ἀπὸ τῆς σημαίω, α existente lōga. Si uerò i aut u, cū sint anapites, producūtur: ut κρήω, κρήω, ἐκρήω, ὄρω, ὄρω, ἐόρω, ὄρω, ὄρω. Si e fuerit, assumet i in diphthongū: ut φθείρω, φθείρω, ἐφθείρω. Sūt et qui penultimā correptā seruā: ut ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Secūda persona ἐτυφε, tertia ἐτυφε: sicut ἀτέτυφα, ἀτέτυφα, ἀτέτυφε. Δικῶ. Secūda persona à secūda singulari expuncto σ, et adiuncta τω, ἐτύφατω. Tertia à secūda duali, extrema in τω mutata, ἐτύφατε. Πλ. Prima persona à prima singulari adiuncta μῆ, ἐτύφαμῆ. Secūda à prima plurali μῆ in τε conuersa, ἐτύφατε. Tertia à genitiuo sui partiapī abiecta τω syllaba, et syllabico augmento preposito: ut τύφας, τύφαυ, τῶ, ἐτύφαυ. Sicut à prima singulari, adiuncta υ, ἐτύφα, ἐτύφαυ.

Indefinitum secundum.

Ἐτυωρ à primo fit, extrema in ορ mutata cū presentis consonāte, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborū formatione supra dictum est: aut e quoque cōmune augmentū preponitur, et eandē habet inflexionē in omnibus numeris, quā et preteritū imperfectum. Est etiā syllabis par primo aoristo, si thema grauitonum fit: ut τύπω, ἐτύφα, ἐτυωρ. Si uerò circumflexum, una minuitur syllaba: ut δουπέω, ἐδουπέω, ἐδουπερῶ, ἐχῆω, ἐχῆω, ἐχῆω. Vbi aduertendum est secundum aoristum in hoc à preterito medio differre, quoniam etsi à primo aoristo una syllaba minuitur, dissyllabus tamen esse potest, etiam augmento syllabico cōnumerato: ut ἐχῆω, ἐχῆω, ἐχῆω, quo abiecto fit χῆω, ἢ προστακτικῶν, ἢ προοδῆσα τῶ σ, χῆω: unde προχῆω, κατὰ χῆω, abundat enim σ, quoniam monosyllabū est, ut inquit Zenodotus. Penultimā autem corripit primus aoristus à themate grauitono existens, si polysyllabus sit, ut λίσσω, ἐλάσω. Nam dissyllabi augmenti gratia ut plurimū penultimam producant, cū eadem etiam principalis sit: ut ἐδουπέω, εἰλωρ, εἰλωρ, et alia. Vertitur enim η in α, quoniam secundus aoristus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam si fuerit e in dissyllabo themate aliqua preecedente immutabili, siue sequentes: ut plurimum uertitur in α: ut Δέξω, ἐδέξω, πλέκω, ἐπλάκω, λέγω tamen ἐλέγω, φλέγω, ἐφλέγω, βλέπω, ἐβλέπω. Si uerò ω, id quoque in α mutatur: ut τρώω, ἐτρώω. Si due fuerint bitemporee siue ancipites, abijcitur secūda: ut κείω, ἐκείω, πείω, ἐπείω, unde ἐπέω ἢ ἀνεπέω aoristus secundus passiuus in usu. Si θυ, aut ει, abijcitur e: ut φεύω, ἐφυω, λείω, ἐλώω. Exciipiuntur dissyllaba quinte conjugationis, in quibus expuncto i diphthong, e in α mutatur: ut σπείρω, ἐσπείρω, ὀφείλω, uerò

Præceptio.

uerò ὀφείλω, ἐσπείρω, ἠέρω, ἐγείρω, ἠγέρω, et similia, trisyllaba enim sunt. A themate uerò circumflexo existens secūda aoristus corripit penultimā si ante ω finalē sola consonans existat: ut πείω, ὠ, ἐπέω. Exciipiunt δουπέω, ἐδουπέω, εἰρω, ἐύρω. Si due extiterint consonantes, positione produciuntur penultima: ut βλάσω, ἐβλάσω, ὀλοῦμαι, ὀλοῦμαι.

Futurum primum.

Futurum primum à presenti fit, et in ω desines idem habet principium: ut τύπω, τύπω. Tria tamen excipiuntur, quæ principalem syllabā habent aspiratam: hoc est δρέξω, δρέξω, ἐξω: quorum themata eandem habent leuigatam, id est tenuem: ut τρέξω, τρέξω, ἔχω: et quidem propter sequentem aspiratam. Nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Consonantes autem futuri iam dictum est tres esse proprias: etsi futurum uerborum quinte conjugationis expuncto σ, quatuor immutabiles, ut proprias figuratiuas, sibi uendicauerit: ut φάλλω, φάλλω, νέμω, νέμω, κρήω, κρήω, Δέξω, Δέξω. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum presenti: ut λέγω, λέξω. Exciipiuntur uerba quinte conjugationis, quæ penultimam corripunt, cū aut alteram immutabilem abijciāt: ut τίλλω, ἰλλω, κέμνω, κέμνω, aut i diphthongizet: ut φάλλω, φάλλω, κείρω, κείρω. Sūt et quædā alia, quæ differentē habent penultimā: ut πλέω, πλέω, σάβω, σάβω, πνέω, πνέω, κείω, κείω, κλάω, κλάω. Est etiā futurū par syllabis presentis, nisi synæresim, aut reduplicationem presens patiatur: ut est ποιῶ, ποιῶ, τίθημι, τίθημι. Quædā tamen sunt uerba, quæ ex circumflexis grauitona facta sunt, ἐδει ἄτημι, ut δέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω: ἀπὸ τῆς δέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω: quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed à circumflexorum perfectis est: ut δελήσω ἀπὸ δέλω, μελήσω ἀπὸ μέλω, ὀφελήσω ἀπὸ ὀφείλω, βουλήσω ἀπὸ βούλω. Hoc quidem et ἀνέξω patitur et ἀλέξω, et ἐπέω, ἀπὸ τῆς ἀνέξω, ἀλέξω, ἐπέω. Futurum uerò ἀνέξω, ἀλέξω, ἐπέω, ab eo quod est ἀνέξω, ἀλέξω, ἐπέω, et alia quæcumque inueniantur similia. Inflexionem autē eandē habet futurū in omnibus numeris, quā et presens.

Præceptio.

Futurum secundum.

Secundum futurum fit à secūdo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ω circumflexum mutata, eademque penultima uocali, ac extrema consonāte, quæ figuratiua conjugationis est, seruatis: ut τύπω, ἐτυπορ, τυπῶ, σπείρω, ἐσπείρω, σπείρω. Cuius inflexio talis est, τυπῶ, τυπῶ, τυπῶ. Δύκω, ἐδύκω, δύκω, ἐδύκω, ἀπὸ τῆς δύκω, ἀπὸ τῆς δύκω, ἀπὸ τῆς δύκω. Prima persona à prima singulari expuncto σ, et addita τω syllaba. Πλ. Prima persona à prima singulari, ω in ου mutata, et adiuncta μῆ syllaba, τυπούμῆ. Secūda à prima plurali ou in φ, et μῆ in τε mutatis, τυπέτε. Tertia et ipsa quoque à prima, extrema in σ conuersa, τυπῶσι, acentu circumflexo obseruato.

IMPERATIVVS MODVS.

Tempus presens.

M 3. Τύπω.

τῷ πῆ δὲ τertia persona prateriti imperfecti, expuncto e syllabico aug- mento, ἔτυπῆ, τῷ πῆ. Tertia persona à secunda deducitur, adiuncta τω, τυπῆ τω. Δυνά. Secunda persona à secunda persona singulari, appposita τω, τυπῆ τω. Tertia, à tertia singulari, addito v, τυπῆ τω. Πλ. Sec- anda persona, à secunda singulari, adiuncta τε, τυπῆ τε. Tertia à tertia singulari, addita (ε, τυπῆ τω σσ. Vbi uariatis syllabis ac syllabarū nu- mero, accentiis quoque locum uariari neasse est.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

τέτυφε à tertia persona præteriti perfecti, nulla mutatione facta.

Tertia persona à secunda fit, appposita τω, τε τυφέτω. Δυνά, ἢ Πλ. ἢ Π. præsentis formationem omnino sequuntur.

Indefinitum primum.

τῷ φω à tertia sui temporis ἔτυφε, expuncto augmento, et extrema in op mutata, Syracusanorum more. Tertia persona à secunda fit, expuncto v, et o in a uerso, et appposita τω syllaba, τῷ φτω. Δυνά, τῷ φτω, τυ- τῷ φτω. Πλ. τῷ φατε, τῷ φτω σσ, α ubique seruato. Nam primus aor- istus tam actiuorum, quam mediourum α ancipitem uocalem natura sibi a- sinit in omnibus modis, ac etiam participiis, dempto subiunctiuo.

Indefinitum secundum.

τῷ σε, τῷ σε τω, à tertia sui temporis penultima acuta, sicut τῷ πῆ, τῷ πῆ τω: demptis tribus, uidelicet ἔτυσε, ἔλθε, ἔψε.

OPTATIVVS MODVS.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μι uersa, et abiecto v, quando interfuerit, ac penultimæ adiuncto i. ou uerò quoties inaderit, in oi mutabitur, ut semper sit diphthongus Διὰ τῷ i.

Præsens et præteritum imperfectum.

ο τῷ πῶ, τῷ τῷ πῶ, extrema genitiui in μι, ac expuncto v, et eius loco i uocali assumpta, fit τῷ πῶ μι. Secunda persona à prima, extre- ma in σ mutata, τῷ πῶ σ. Tertia à secunda, σ solū expuncto, τῷ πῶ σ.

Δυνά. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ, et adiuncta τω, τῷ πῶ στω. Tertia à secunda duali, τω in τῷ conuersa, τῷ πῶ σ- τῷ. Πλ. ἢ. Prima persona à prima singulari extrema in μι mutata, τῷ πῶ σμι. Secunda à prima plurali, μι in τε conuersa, τῷ πῶ στε. Tertia etiam à prima, expuncto μι tantum, τῷ πῶ στε.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

δ τετυφῶς, τῷ τετυφῶτ. unde τετυφοίμι, extrema scilicet geni- tiui in μι, et i penultimæ appposito. Secunda persona, τετυφῶς. Tertia τετυφοί, augmento ubique seruato, et c.

Sic quoque indefinitum primum.

δ τῷ φας, τῷ τῷ φωντ. τῷ φαιμι τῷ φας τῷ φαι. Indefinitum secundum.

δ τῷ

δ τυφῶρ, τῷ τυφῶντ. τῷ φοίμι τῷ φῶς τῷ φαι. Futurum primum.

δ τῷ φωρ, τῷ τῷ φωντ. τῷ φοίμι τῷ φῶς τῷ φαι. Futurum secundum.

δ τυφῶρ, τῷ τυφῶντ. τυφῶμι τυφῶς τυφῶ. Acentu circumflexo ubique seruato, nisi postrema obstiterit.

SVBIVNCTIIVS MODVS.

Subiunctiuus omnibus præponitur ἔαρ coniunctio que Latine cum si- gnificat. Sed aduertendum est actiuos omnes subiunctiuos uerborum in ω desinentium, similem habere inflexionem et formationem cum indicatiuo præsentis temporis, et tamen ubi fortè extiterit in u mutato, etiam si in di- phthongo fuerit, et o in ω conuerso: ac u uocali subiunctiuus omnino abiecta: ut τῷ πῶ, τῷ πῶ ες, τῷ πῶ ε, ἔαρ τῷ πῶ, τῷ πῶ ες, τῷ πῶ ε, τῷ πῶ ετω, τῷ πῶ ετωρ, ἔαρ τῷ πῶ κτω, τῷ πῶ κτω. τῷ πῶ μω, τῷ πῶ ετε, τῷ πῶ εσι, ἔαρ τῷ πῶ μω, τῷ πῶ κτε, τῷ πῶ ωσι. Quam quidem literaturam et præteritum perfectum, et anbo aoristi sequuntur.

Præsens et præteritum imperfectum.

ἔαρ τῷ πῶ, à prima persona præsentis indicatiui uenit: siue à prima im- perfecti ἔτυπῶ ueterum more, abiecto incremento, pariter et p finali, et o in ω mutato.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

ἔαρ τετυφῶ à prima sui temporis τέτυφε, et in ω conuerso, et ac- centu in penultimam translato.

Indefinitum primum.

ἔαρ τῷ φω, à prima aoristi ἔτυφα, expuncto augmento, et in ω mutato.

Indefinitum secundum.

ἔαρ τῷ σε, à prima fit aoristi secundi, eodem modo, quo de præsentē dictum est.

INFINITIIVS MODVS. Tempus præsens.

τῷ πῶ fit à tertia singulari præsentis temporis indicatiui modi, adiu- cta p. τῷ πῶ ε, τῷ πῶ ερ.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

τέτυφέναι à tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita uoc syllaba. Indefinitum primum.

τῷ φαι à tertia sui aoristi ἔτυφε, abiecto augmento, ac et tenui in α di- phthongum uerso.

Indefinitum secundum.

τυφῆρ à tertia secundi aoristi ἔτυφω, expuncto augmento, et i cum v addito, ac ultima circumflexa.

Futurum primum et secundum.

τῷ φω

τυφωρ et τυωρ, eodem modo formantur, quo et praesens, v scilicet adiuncto.

INFINITIVVS

actiuus uerborum circumflexorum a tertia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, expuncto scilicet augmento, et addita v consonante: ut επολα, ποιεω, εσοα, βοα, μω, χρω, σου, χρω, σοα. Nil tamen prohibet, quin a perfecto infinitiuo praesentis temporis, in unaquaque circumflexorum coniugatione contractus, ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. Nam si ex ea, quae est finalis diphthongus infinitiuui perfecti, subtrahatur i subiunctiua uocalis, et ex propria figuratiua cuiusuis coniugationis, et sequente quae ex ea diphthongo relicta est, fiat syneresis. Id quidem eueniet ut unaquaque coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortitur syneresim: ut ποιεω, ποιεω, ποιεω, βοαω, βοαω, βοαω, χρωω, χρωω, χρωω, σοαω. Siquidem duae ee in ea contrahuntur, α et in α productum, o et in ou. Et sic duplicem huiusmodi infinitiuorum formationem habes.

PARTICIPA ACTIVA. Tempus praesens.

τυπωρ, το τυπωρ, a prima fit praesentis temporis, addito v. h τυπωρ α a genitiuo masculini, extrema in & conuersa, ac o penultima uocali adiuncto u. prius tamen v consonante expuncta. το τυπωρ a genitiuo masculini, extrema syllaba tantum expuncta.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

ο τετυφωρ, το τετυφωρ, a secunda sui temporis, α in ω mutato, et accentu in ultimam translato. h τετυφωρ a genitiuo masculini, extrema in α, et o penultima uocali expuncta, ac eius loco y diphthongo impropria interiecta το τετυφωρ, το τετυφωρ, a nominatiuo masculini, ω in o mutato: uel a genitiuo, abiecta το syllaba.

Indefinitum primum.

ο τυφωρ, το τυφωρ, a secunda sui aoristi, expuncto e syllabico augmento, et accentu in penultima translato. h τυφωρ a nominatiuo mascul. α tantum uocali adiuncta. δ τυφωρ, a genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Indefinitum secundum.

ο τυπωρ, το τυπωρ, a prima sui aoristi, o in ω mutato, et acuto accentu ad ultimam reiecto. h τυπωρ a genitiuo masculini, sicut h τυπωρ α, accentu tamen circumflexo super penultimam posito, ubi postrema nō fuerit producta. δ τυπωρ a genitiuo masculini extrema syllaba abiecta.

Futurum primum.

ο τυφωρ, η τυφωρ, a prima primi futuri adiuncto v. h τυφωρ α, sicut h τυπωρ α. το τυφωρ, sicut το τυπωρ.

Futurum secundum.

ο τυπωρ, το τυπωρ, a prima secundi futuri, v addito, et accentu circi-

tu circumflexo ubique seruato, nisi extrema fuerit impedimento. h τυπωρ α a genitiuo masculini, extrema in & conuersa, sicut in τυπωρ α dictum est, accentu circumflexo ubique seruato, ubi postrema non obstitit. το τυπωρ α, το τυπωρ α, a genitiuo masculini, accentu circumflexo seruato, ut supra.

INDICATIVVS MODVS PASSIVS.

Tempus praesens.

τυπωμαι, a prima persona praesentis actiui, ω in o mutato, et addita μαι syllaba. Secunda persona a prima deducitur, expuncto μ, et o in e conuerso, τυπωμαι ιωνικωσ: uero et α in η κατὰ κράσιν uersis, ac subscripto ι, fit τυπωμαι κωνωσ. Tertia a secunda persona perfecta τυπωμαι, interiecta τ, τυπωμαι. Δυικα. Prima persona a prima singulari, extrema in μεθω uersa, τυπωμαι. Secunda a tertia singulari, ται in οθω uersa, τυπωμαι. Tertia similis est secunda, τυπωμαι. Πλη. Prima persona a prima duali, θω in δα conuersa, τυπωμαι. Secunda a secunda duali, extrema in ο uersa, ac v consonante interiecta, τυπωται.

Præteritum imperfectum.

ετυπωμην a prima imperfecti actiui, ετυπωρ, μη inter o et v posita. Secunda persona a prima fit, penultima in e, et extrema in o uersis, ετυπωρ ιονικε, et κρασωρ τωρ, η ο εις ε, ετυπωρ, communiter. Tertia persona a secunda perfecta ετυπωρ, interiecta τ, ετυπωρ. Δυικα. Prima persona a prima singulari, extrema in μεθω uersa, ετυπωρ. Secunda a tertia singulari, extrema in θω uersa, ετυπωρ. Tertia a secunda duali, extrema in οθω conuersa, ετυπωρ. Πλη. Prima persona a prima duali, θω in δα conuersa, ετυπωρ. Secunda a secunda duali, extrema in ο uersa, ετυπωρ. Tertia a tertia singulari, e in o conuerso, ac v consonante interiecta, ετυπωρ.

Præteritum perfectum.

τετυπωμαι, fit a praeterito actiui τετυφωρ. Pro quo annotandū est, treis esse terminationes numeri singularis passiu praeteriti, μαι saliat prima persona: σαι secunda, uel actu, uel potestate: ται uero tertia: ante quas cum uariis sint consonantes, uarias quoque formationes esse oportet. Nam prima coniugatio treis habet mutas, β, τ, φ, et duplicem unam, hoc est ψ, quae αντισχημα sunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur: τυφω enim futurum ψ duplicem sibi uendicat, qua in simplicis resoluta, hoc est, in π et σ, cum eas potestate contineat, fit τυφω. at σω in α conuersa, ac tenui in aspiratam, hoc est π in φ, praeteritum fit actiuum τετυφω. unde α in μαι mutata, et φ in β, prima fit passiu praeteriti persona τετυβμαι, at μαι in σαι, et β in π uersis, fit secunda τετυπσαι. ω uero et σ iterum unius, hoc est in ψ reuersis, fit τετυψαι, at σαι, in ται conuersa, fit tertia τετυπται, τετυβμαι τα-

μαι tamen non dicimus ob ineptam consonantium structuram, sed τέτυμ-
 μαι, s; in μ conuerso, cum alterum μ sequatur. Δυϊκά. Prima persona
 à prima fit singulari, extrema in μεδου conuersa, τέτυμμαι, τετύμμε-
 δου. Secūda uerò ε̄ tertia à tertia singulari, αι in ου, ε̄ tenuibus in pro-
 priis aspiratas uersis, τέτυπ̄αι, τέτυφδου. Πλη. Prima persona à pri-
 ma duali, δου in δα conuersa, τετύμμεδα. Secūda à secūda duali, ου in
 ε conuersa, τέτυφδε. Tertia uerò formari non potest, si tertia singularis, à
 qua formanda est, aliquam habeat consonantem ante ται: cum inter ipsam ε̄
 penultimam, u consonans omnino sit interponenda. Nam τέτυωνται di-
 cendum quidem foret, si talem literarum structuram ulla dictio reciperet.
 Ergo supplendum erit per proprium participium ε̄ substantiuum uerbum:
 ut τετυμυδίοι ε̄ισ̄ιρ. Vbi uerò nulla intercesserit consonans, apta fiet for-
 matio: ut πεποίηται, πεποίηται. At Ionico more in omnibus uerbis
 propemodū tertia persona pluralis præteriti passiui formari potest, cū ante
 ται loco u consonantis α uocalē appetat, quā hoc in loco sic formare poterim-
 us. Nā in prima ε̄ secūda coniugatione grauitonoriū, à prima persona
 præteriti actiui fit tertia passiui Ionice, adiuncta ται syllaba, seruata ta-
 men penultima præteriti passiui: ut τέτυφα, τετύφαται, λέλεχα, λε-
 λέχαται. In tertia uerò ε̄ quarta à medio fit præterito, seruata ut su-
 pra penultima præteriti passiui: ut πείδω, μέσ̄ π̄δ̄ακ̄ιμ. πέποι-
 δα, ποδ̄κ̄ιμ, πέπεισαι, πεπειδαται, φράζω, πέφραδα, πέφρα-
 σται, πέφραδάται. In quinta uerò coniugatione ea solū uerba hanc
 tertiam personam Ionice formatam habent, quæ in ω desinunt, ε̄ à me-
 dio præterito formari potest, seruata (ut dictum est) penultima præteriti
 passiui: ut πείρω, έπωρα, έπωραται, έπωραται. uel à tertia singulari,
 hoc est έπωραται, α uocali solū interposita, έπωραται. At in uerbis
 in ω purum desinentibus, siue grauitonis, siue circumflexis, ac etiam in μι,
 aptius formabitur, si à tertia quoque singulari præteriti passiui nullam an-
 te ται habente consonantem deduxerimus, penultimam scilicet corripien-
 tes, si longa fortè existat, ε̄ α uocalem interponentes: ut κλείω, κέκλειται,
 κελιάται, ποιέω, ώ, πεποίηται, πεποίηται. χρυσόω, ώ, κεχρυσό-
 ται, κεχρυσόται, δίδωμι, δέδοται, δέδοται. At βεβοάται, ε̄
 έβόαται non diuimus διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poëtae tamen metri gratiā
 nonnunquam ante penultimam productam seruant: δδ̄ωσ̄ιαι ε̄ ᾱ. ᾱ δ̄ιοπ̄ας
 τοι διχ̄δα δ̄ε δ̄ᾱᾱται, έχατοι ανδ̄ρω̄. In his uerò quæ σ habent ante
 ται, nequaquam formari potest tertia persona ionikōs̄ ide quā in secūdo
 tractatu latius dicitur.

In secūda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ scilicet, κ, χ, ε̄ ζ
 duplex: ε̄ hæ quoque αν̄τισοιχᾱ sunt, ε̄ altera quidem in alterius locum
 succedit, eodem ordine quo ε̄ superiores in prima coniugatione monstra-
 uimus: ut λέγω, μέλλω, λέξω, duplici uerò in simplici resoluta, hoc est

ει κ̄ ε̄

in κ̄ ε̄ σ̄ fit λέξω, præteritum actiuum λέλεχα, passiuum λέλεγμαι,
 λέλεκαται. uerò ε̄ σ̄ iterum in ζ̄ restituitis, λέλεζαι, σ̄ου uerò in ται
 fit λέλεκαται.

Præteritum uerò passiuum aliarum coniugationum tam grauitonorum,
 quàm circumflexorum, ε̄ uerborum in μι, ab actiuo fit, κα in μαι con-
 uersa: sed ante μαι, aut σ̄ habet, aut quampiam immutabilem, uocalē uer-
 aut diphthongum, σ̄ quidem habet, si tertia sit coniugationis, aut quarta, nisi
 præteritum actiuum in χᾱ desinat: quia tunc ad secūdam refertur coniuga-
 tionem. Etiam si sextæ fuerit coniugationis, σ̄ plerumq; sibi as̄s̄at. Si uerò
 quintæ, quampiam sibi uendat immutabilem: ut πέψομαι, πέφρασμαι,
 έπαρσμαι, ήκουσμαι, βεβασ̄ιλυμαι, πεποίημαι, τέδεμαι. Hoc idem
 ε̄ tertia persona habet ante ται: ut πέψοται, πέφρασται, έπαρται, ήκου-
 σται, βεβασ̄ιλυται, πεποίηται, τέδεται. Secūda uerò persona semper
 in σ̄αι desinit, in qua nunquam σ̄ geminatur: ut πέπεισται, έπαρσται, πε-
 ποίησται. Sed de hoc in secūdo tractatu latius dicitur. Δυϊκά. Prima per-
 sona à prima singulari, μαι scilicet in μεδου conuersa: ut πέπεισμαι, πε-
 ποίησμαι. Secūda ε̄ tertia à tertia singulari, ται in δου mutata: ut
 πέπεισται, πέπεισδου, έπαρσται, έπαρδου. Vbi uerò nulla intercesse-
 rit consonans, addetur σ̄: ut πεποίηται, πεποίηδου. Πλη. Prima perso-
 na à prima duali deducitur, extrema in δα conuersa: ut πεπεισμεδα.
 Secūda à secūda duali, ου in ε, πέφραδου, πέφραδε. Tertia non fit,
 quandoquidem in tertia singulari ante ται consonans existit.

Penultima uerò eadem est cum præterito actiuo, si à uerbo in ω desinē-
 te ueniat: ut τέτυφα, τέτυμμαι. Exaripiuntur uerba dissyllaba primæ ε̄
 secūdæ coniugationis, quæ in penultima presentis ε̄ habent: quod quidem cũ
 in præterito actiuo in ο conuersum fuerit Atticorum more, in passiuo post-
 modum præterito in ε̄ pristinum reuertitur: ut λέτω, λέλοχα, λέλεγμαι.
 Verba quoque habentia ζ̄ in presenti cum aliqua consonante impliatum, si
 in penultima presentis ε̄ habeant, id in α uertunt: ut τρέφω, τέτρεφα, τέ-
 τρεμμαι.

Præteritum plusquamperfectum.

Επετύμμω à præterito passiuo fit, μαι in μω conuersa, ac altero ε̄
 præposito, sicut in actiuis: ut τέτυμμαι, επετύμμω. Si uerò passiuū præ-
 teritum à uocali incœperit, ab eadem ε̄ plusquamperfectum primariū ha-
 bebūt: ut ήκουσμαι, ήκουσμω. Secūda persona à secūda præteriti, ex-
 tremam in φο mutat: ut τέτυφαι, έτέτυφο. Tertia uerò à tertia, postre-
 ma in π̄σ̄: ut τέτυπ̄αι, έτέτυπ̄σ̄. Δυϊκά. à τετύμμεδου fit επετύμ-
 μεδου, à τέτυφδου, έτέτυφδου. Πλη. à τετύμμεδα, επετύμμεδα,
 fit, à τέτυφδε, έτέτυφδε. à τετυμυδίοι ε̄ισ̄ιρ, τετυμυδίοι ήσαν, η̄σ̄αν
 ιωνικōς̄ επετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus seruandum est.

Indefinitum primum.

Ν 2

ε̄τύφθω

Ετύφθλω à tertia persona prateriti passivi, extrema in θλω mutata, et exprincta prima consonante, quæ in praterito perf. geminatur. In quo aduertendum est, tertiã personam prateriti passivi, aut in ται puram desinere, aut cum aliqua præcedente consonante iungi, quæ aut muta sit, et ea quidem tenuis, aut σ, aut immutabilis. Si in ται puram desinerit, ται in θλω mutabitur: ut κέκερται, έκέρθλω, πεπερηται, έπερηθλω.

Si autem aliqua præcesserit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aspiratam: ut τέτυπται, έτύφθλω, λέλεκται, έλέχθλω.

Si uero σ, aut immutabilis, eadem ante θλω permanebunt: ut πέπασσαι, έπέασθλω, πέφρασσαι, έφράσθλω, έψαλλται, έψαλλθλω, έσπασται, έσπασθλω. Exciipiuntur έσώθλω, έπεί τω σέσσωσαι, in quo σ tollitur: quod quidem έξέσωθλω suscipit, έπεί τω έξέσωται. Et έμνήσθλω, έπεί τω μέμνηται.

Penultimam autem primus aoristus habet eandem cum passiuo praterito: ut τέτυμμαι, έτύφθλω. Excipitur, εύρημαι, quod ευρέθλω facit, et έπρήνμαι, έπρήνέθλω. Circumflexa autem composita άπό τω άιρω eadem penultimam non seruant: ut καδήρημαι, έκαθηρέθλω. Addantur illa etiam quæ rhabet cum aliqua implicitum consonante, quæ in praterito perfecto passiuo e in α transferunt, et in aoristo, α in ε restitunt: ut έσφαμμαι, έπεί τω έσφεφα, έσφεφθλω. Secunda persona έτύφθης, à prima in σ conuersa. Tertia έτύφθης, à secunda exprincto σ. Δυϊκά, έτύφθητορ, έτυφθήτω. Πλη, έτύφθημερ, έτύφθητε, έτύφθησσω, à prima plurali, extrema in σσω mutata: uel à tertia singulari, adiuncta σσω.

Indefinitum secundum.

Ετύωλω, έτύωης, έτύωης, fit à secundo aoristo actiuo έτυρηρ, op in λω conuersa, et eandem habet cum primo aoristo inflexionem.

Futurum primum.

Futurum primum à secunda primi aoristi persona formatur, abiecto augmento, et apposita ομαι: ut έτυφθης, τυφθήσομαι, τυφθήση, τυφθήσεται.

Futurum secundum.

Futurum autem secundum τυωήσομαι, τυωήση, τυπήσεται, à secunda fit secundi aoristi, eodem modo, quo primum futurum formari diximus.

Mox futurum.

Paulo post futurum, quod Græcè μετ' όλιτορ μέλλωρ dicitur, scilicet τετύφομαι, τετύφη, τετύφεται, à secunda persona passiuo prateriti uenit, inter φ και diphthongon ομ interposita: ut τέτυφαι, τετύφομαι. In quo quidem futuro sciendum est, idem seruari augmentum, quod in praterito, à quo ducitur, inuenies. Quod ideo quidem admonendum putauimus, quia in cæteris futuris augmentum tollitur eius temporis à quo trahuntur.

IMPERATIVVS MODVS. Tempus presens.

τύπται.

τύπται ou à secunda imperfecti passiuo έτύπται, abiecto augmento, uenit.

Tertia persona à tertia temporis eiusdem, extrema in σθω conuersa, et accentu in penultimam translato: ut έτύπταιτο, τυπταισθω. Δυϊκά. Secunda persona τυπταισθωρ, à tertia singulari, ω in ορ conuersa, et accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta est.

Tertia quoque ab eadem fit, adiuncto uult τυπταισθωρ. Πληθ. Secunda persona à secunda duali, op in ε conuersa, τυπταισθε. Tertia à tertia singulari, adiuncta Ορ, τυπταισθεΟρ.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

Τέτυπο à secunda persona prateriti plusquamperfecti, simile cum præterito perfecto incrementum habens. Tertia persona à tertia fit eiusdem temporis, extrema in θω conuersa, seruat tamen consonantibus, quæ ante το forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit, in propria uertatur aspiratã. Vbi autem nulla incidit consonans, σ addatur necesse est: ut τέτυπται, ο, τετύφθω, έπέφθαστο, πεπεσθω, έσπαστο, έσπασθω, έπερηστο, πεποσθω. Et alia ad presens inflexionem.

Indefinitum primum.

Τυφθη à tertia persona primi aoristi, adiuncta η. quaquam ratio postulabat ut δι adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniã cum præcedens syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit, ut pro θ, eius αυτισο, χορ, hoc est τ poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aspiratam, adiuncta δι secunda fiet persona, quod aut em ad tertiam, et eas quæ sequuntur atinet, illud θ in τ mutabitur. Tertia persona fit à secunda, extrema in τω mutata, et accentu ad penultimam translato: ut τυφθη, τυφθήτω. Δυϊκά, τυφθητορ, τυφθήτωρ. Πληθω, τυφθητε, τυφθήτωσσω.

Indefinitum secundum.

Τυπηθι à tertia secundi aoristi formatur, abiecto salicet augmento, et apposita δι: ut έτύωης, τυπηθι. Tertia τυπήτω, δι in τω conuersa, Δι à τω τ. Δυϊκά, τυπητορ, τυπήτωρ. Πλη, τυπητε, τυπήτωσσω.

OPTATIVVS MODVS.

Optatiui omnes passiuæ uocis à proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μλω conuersa, et adiuncto i penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus Δι à τω ι, ut τυπταιομαι, τυπταιοίμλω, πεποίημαι, πεποίημλω. Vbi uero ante μαι fuerit aut consonans, aut υ, aut diphthongus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

Præsens et præteritum imperfectum.

Τυπταιοίμλω deducitur à prima persona presens τυπταιομαι, ut supra dictum est. Secunda persona à prima formari potest, extrema in ο conuersa, et accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema

brevi facta est: ut τὴν οἰο. Tertia à secunda, interiecto τ, τὴν οἰοτο. Δὴ καὶ τὴν οἰομένην, à prima singulari, μλω in μεμένην conuersa. Secunda persona τὴν οἰομένην. Tertia τὴν οἰομένην, Πλη, τὴν οἰομένην, τὴν οἰομένην, τὴν οἰομένην.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι consonantem habeat, ut supra dictum est. Igitur per participium eiusdem temporis, et substantiuum uerbum, suppletur, sic uidelicet: τετυμμένον, ἐίλω, ἐίσι, ἐίην.

Indefinitum primum.

Τυφθέντων à genitiuo sui participij, extrema in λω mutata, et addito i penultima, actiuorum more: ut τυφθέντων, τυφθέντων. Secunda persona à prima fit, v in σ uerso: τυφθέντων. Tertia à secunda expuncto σ: τυφθέντων. Δὴ καὶ. Secunda persona, à secunda singulari, expuncto σ, et adiuncta τω, τυφθέντων. Tertia à secunda duali, extrema in τλω uersa: τυφθέντων. Πλη. Prima persona à prima singulari, interiecta με inter η et ρ, τυφθέντων. Secunda à prima plurali, μλω in τε conuersa, τυφθέντων. Tertia quoque à prima, extrema in τω mutata, τυφθέντων.

Indefinitum secundum.

Τυφθέντων, à genitiuo sui participij, τυφθέντων, τυφθέντων, sicut et primus.

Futurum primum.

Τυφθέντων, τυφθέντων, τυφθέντων, à prima persona primi futuri passiuī τυφθέντων, sicut et præsens.

Futurum secundum.

Τυφθέντων, τυφθέντων, τυφθέντων, à prima secundi futuri passiuī τυφθέντων.

Paulo post futurum.

Τυφθέντων, τυφθέντων, τυφθέντων, à prima persona paulo post futuri τυφθέντων.

SVBIUNCTIIVS MODVS. Tempus præsens.

Ἐὰν τὴν οἰομαι, à prima persona presentis indicatiui modi passiuī. Pro quo aduertendum est, ο in ω, et ε in η ubique uertenda esse: ut τὴν οἰομαι, Ἐὰν τὴν οἰομαι, τὴν οἰομαι, Ἐὰν τὴν οἰομαι, τὴν οἰομένην, Ἐὰν τὴν οἰομένην, et sic de aliis. Potest etiam à prima persona subiunctiuī actiuī deducā, adiuncta μαι. Nam regula est, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἢ κτλ. ἢ ἄλλοις ἢ ἄλλοις προσδέσθαι, καὶ ἄλλοις γίνεται, Ἐὰν τὴν οἰομαι, Ἐὰν τὴν οἰομαι, hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι, passiuum fit.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante μαι consonans forte extiterit, aut υ, aut diphthongus ex eo consistens. oportet igitur aliam esse monophthongum, qua in ω circumflexum mutata apte formari potest, ut

τετυμμένον

tert, ut τετυμμένον, Ἐὰν τετυμμένον. Ictus hoc etiam in loco per participium passiuī præteriti, et substantiuum uerbum, ut supra quoque dictū est, supplendum erit, cū ante μαι consonans existat: ut τετυμμένον, Ἐὰν τετυμμένον.

Indefinitum primum.

Ἐὰν τυφθέντων, τυφθέντων, τυφθέντων, à tertia persona primi aoristi ἐτύφθην, extrema in ω circumflexum mutata, et augmento syllabico expuncto.

Indefinitum secundum.

Ἐὰν τυφθέντων, τυφθέντων, τυφθέντων, à tertia secundi aoristi ἐτύφθην, sicut et primus.

INFINITIIVS MODVS.

Tempus præsens et præteritum imperfectum.

Τὴν οἰομένοι, à secunda persona pluralis numeri τὴν οἰομένοι, et tenui in αι diphthongum uerso.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

Τὴν οἰομένοι, à secunda pluralis præteriti passiuī τὴν οἰομένοι, in αι diphthong. conuerso, et accentu in penultimam translato.

Indefinitum primum.

Τυφθέντων, à tertia persona singularis numeri primi aoristi ἐτύφθην, adiuncta ναι, expuncto tamen prius augmento.

Indefinitum secundum.

Τυφθέντων, à tertia singulari secundi aoristi ἐτύφθην, eodem modo.

Futurum primum.

Τυφθέντων, à secunda pluralis numeri temporis eiusdem τυφθέντων, sicut et præsens.

Futurum secundum.

Τυφθέντων, à secunda pluralis numeri eiusdem temporis τυφθέντων.

Paulo post futurum.

Τυφθέντων, à secunda pluralis eiusdem temporis τυφθέντων. Possimus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in οι desinunt, à tertia singulari suorum temporum formare, extrema saluat in οι conuersa: τὴν οἰομένοι, τὴν οἰομένοι, τυφθέντων, τυφθέντων.

PARTICIPA PASSIVA. Tempus præsens.

Ο τυφθέντων, et τυφθέντων, à prima indicatiui, μαι in μλω uersa.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum,

Ο τετυμμένον, τω τετυμμένον, à prima præteriti passiuī eodem modo.

Indefinitum primum.

Ο τυφθέντων, τω τυφθέντων, à secunda primi aoristi ἐτύφθην, extrema in αι uersa.

Indefinitum secundum.

Ο τυφθέντων, τω τυφθέντων, à secunda secundi aoristi, eodem modo.

μέλλ.α. ὁ τυφθνοόμω } ἀ prima suorum temporum, μαι in με
 μέλλ.β. ὁ τυφθνοόμω } ν ulla uersa.
 μετ' ὄληγ. ὁ τυφθνοόμω }

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

De uerbis
mediis.

Verborum mediiorum praesens et praeteritum imperfectum
 cum passiuis prorsus conueniunt. praeteritum perfectum et
 plusquamperfectum, actiuam sequuntur terminationem. Re-
 liqua uero tempora passiuam.

INDICATIVVS MODVS. Tempus praesens,

τυφθνοόμω, τυφθ, τυφθεταί ab actiuo sicut et passiuum.

Praeteritum imperfectum.

ἔτυφθόμω, ἔτυφθου, ἔτυφθετο etc.

Praeteritum medium.

τέτυθα, ἀ praeterito actiuo fit, idem habens partiāpium, et in α de-
 finens cum praesenti is consonante, quae quidem χαρακτηρισκόμωφ συνζυ-
 γία, hoc est figuratiua coniugationis appellatur: ut λέλω, πῶκα. λέλεφα.
 μέσθ πῶκα. λέλοιφα. λέτω, πῶκα. λέλεχα. μέσθ πῶκα. λέλογα.
 Excipiuntur uerba quarta coniugationis, quoniam cum ζ et geminatum
 ω earum sint figuratiuae litterae, neutram tamen illarum assumit medium
 praeteritum: sed nunc γ, nunc uero δ, γ quidem sibi assecat, cum futurū ζ ha-
 beat ante ω finale: ut κτάζω, κτάζω, μέσθ πῶκα. κέκταγα, κτάζω,
 κτάζω, κέκταγα. Si uero futurum σ habuerit, mediū praeteritum Δ sibi
 uenditabit. ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐφράσω, ἐφράσω, ἐφράδα: si in usu
 habeatur. At si praesens duas diuersas habuerit consonantes, uidelicet π, ζ,
 κ, τ, et μ, ν, medium praeteritum priorem assumit, cum sit proprium coniu-
 gationis χαρακτηρισκόμωφ. τυφθω, μέσθ πῶκα. τέτυθα. τίητω, τέτο
 κα. τέμνω, τέτομα. nam τ et ν cum per πῶκα μέσθ πῶκα extrinsecus acce-
 sita sint, χαρακτηρισκόμωφ coniugationis esse non possunt. Quatuor tamen
 inueniuntur uerba, quae et si per πῶκα enuntiantur, eorum tamen praeteri-
 tum medium non π, sed partim β, partim uero φ sibi uendit: ut βλά-
 πῶ, βέβλαβα. καλύπῶ, κέκλυφα. κρύπῶ, κέκρυβα. σκώπῶ, ἐ-
 σκώφα. quae consonantes propriae sunt suorum perfectorum figuratiuae: ut
 βλάβω, καλύβω, κρυβω, et σκώβω, et si omnia in usu non sint. At ἔβ-
 ζογα medium praeteritum ἀπὸ τῶ ζέγω, unde βόγω uerbale no-
 men, licet ambas serauerit consonanteis, sato tamen κ solum esse χαρακτηρισ-
 κόμωφ. Nam γκ in eadē syllaba minime comprehendī possunt, sed per δια-
 σσει, in diuersis locari syllabis, etc. Si uero in ω furum desinat uerbum,
 siue monophthongus praedat, siue diphthongus, eandem et medium pra-
 teritum seruat: ut λνω, πῶκα. λέλυκα. μέσθ πῶκα. λέλυα. ἄκοιω. πα-
 γκα. ἄκουα. μέσθ πῶκα. ἄκουα. Paucā tamen inueniuntur huiusmodi
 uerba,

ἔβζογα.

uerb. quae medium habeant praeteritum: sed quae aut ου aut ou habeant, om-
 nino arent, praeter ἄκοιω, ut dictum est. Est autem praeteritum medium
 par syllabis actiuo, quando a themate grauitono deducatur: ut τυφθω, τέ-
 τυφα. μέσθ πῶκα. τέτυθα. Si autem a circumflexo, una minuitur sylla-
 ba. Nam quandoanque futurum primum superat praesens circumflexum,
 tunc medium praeteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aori-
 stus a primo: ut δουτώ. μέλλω, δουτήσω. πῶκα. δεδούτωκα.
 μέσθ πῶκα. δεδούπα. ἀόριστ πῶκα. δεδούτωκα. ἀόριστ πῶκα. δεδούτω.
 Quae syncope penultima uocalis praeteriti actiui eliditur, et sequens conso-
 nans, quae a finali iuncta erat, hoc est σ. Vnde apparet medium praeteri-
 tum haud dubie sequi praesens circumflexum, cum par sit ei syllabis, augmen-
 to detracto, cumque eandem suscipiat consonantem, quam praesens habet ar-
 cumflexum ante ω finale, tanquam coniugationis figuratiuam: ut δουτώ,
 δεδούτω. sicut in grauitonis, πέιδω, πέποιδα. Praeterea sciendum est,
 uerba circumflexa, quae a consonante incipiunt, praeterito medio quando-
 que deficere: id uero accidere, quando circumflexum thema monosyllabum
 existit. Tunc enim necesse est actiuum praeteritum ex tribus tantum con-
 stare syllabis, medium uero ex duabus, annumerata etiam ea syllaba, quam
 ex augmento syllabico suscipit: ut χῶ, χήσω, ἐχῆκα. μέσθ πῶκα. ἐχα.
 ex puncto ε, χα, monosyllabum remanet, sicut et eius praesens circumfle-
 xum χῶ, quod nempe absurdum est.

Præceptio.

Circūflexa

Quandoquidem nullum inuenitur praeteritum, siue a consonante, siue
 a solo ε incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum. Penultimam quo-
 que habet eandem medium praeteritum cum actiuo: ut τέτυθα, τέτυθα.
 nisi forte in dissyllabo futuro ε, siue solum siue in diphthongo existat: tunc
 enim ε in ο mutatur: ut λέτω, λέξω, λέλεχα. μέσθ πῶκα. λέλογα. πείσω,
 πέπεικα. μέσθ πῶκα. πέποιθα. ἀείρω, ἀείρω, ἀείρωκα. μέσθ πῶκα.
 ἔαυρα. Δρέμω, Δρέμω, Δεδρέμικα. μέσθ πῶκα. Δεδρόμα. Οδυσ-
 σείας ζ. λθική Δ ὠδιδέδρομω ἀγλη. Verum τέπελα et μέμε-
 λα, et alia huiusmodi, quorum themata uidentur esse grauitona, τέλω si-
 licet, et μέλω, quae ex circumflexis τέλω et μέλω, grauitona facta sunt
 Atticorum more: si quis a perfectis circumflexorum deduceret, non erra-
 ret, hoc est a τελέω, ὦ. τελέσω, τετέλεκα. μέσθ πῶκα. τέπελα. μέλέω,
 ὦ. μελήσω, μεμέληκα. μέσθ πῶκα. μέμελα, ἢ μέμελα, ε in η mu-
 tato. Si autem in penultima praesentis fuerit α solum, idem seruatur in
 praeterito medio: ut φάλλω, ἐφέλλα. Nonnunquam uero in η muta-
 tur: ut δάλλω, τέδηλα, ἢ μετοχή, τεδηλώ. Οδυσσεύας μ. τῶδ Δ
 ἐν ἐριπέδῳ ὅτι μέγας φηλοισι τεδηλώ. Si uero fuerit α diphthō-
 gus, tunc α mutabitur in η, et i subscriptur in medio praeterito, ut χῶ-
 νω, κέχῆνα. Accidit etiam uerbis primae et secundae coniugationis, in

φ et χ

φ & χ desinentibus, medium prateritum idem esse cum actiuo: am eadem consonantes ratione coniugationum figuratiue sint φ presentis temporis, & prateriti actiui, quas etiam medium recipit: ut γράφω, γέγραφα, μέσθαι, γέγραφα. Est enim φ presentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τρυχώ, τέτρυχα, μέσθαι, τέτρυχα, διὰ τὸ χ, cum sit figuratiua presentis temporis secundæ coniugationis.

Præteritum plusquamperfectum.

Ἐτετύωα, à praterito medio τέτυωα, sicut à τέτυφα, ἐτετύφα.

Indefinitum primum.

Ἐτυλάμω, à prima persona primi aoristi actiui ἐτύλα, adiuncta μω. Secunda persona à prima fit, extrema in o uersa, & accentu in antepenultimam retracto, ἐτυλάμω, ἐτύλαο. α uerò φ in ω contractis, ἐτύλω fit. Tertia persona à secunda fit perfecta, interposito τ, ἐτύλαο, ἐτύλατο, &c.

Indefinitum secundum.

Ἐτυπόμω, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μω, sic ἐτυπήόμω, ἀπὸ τῶ ἐτυπήο.

Futurum primum.

Τυλόμαι, à prima primi futuri actiui, sicut & presens. Nam omne futurum actiuum in ω desinens, assumens μαι syllabam, ac uertens ω in ο, si grauitonum est: si uerò circumflexum, in ε, medium futurum facit: ut λέξω, λέξωμαι, φάλω, φάλωμαι.

Futurum secundum.

τυπήμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum est supra.

IMPERATIVVS MODVS. Presens & præter. imperf.

τύπθου, τυπήσθω, à secunda imperfecti temporis ἐτύπθ, abiecto augmento, ut in passiuis dictum est.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

τέτυωε, τετυώετω, à tertia præteriti medijs, sicut τέτυφε.

Indefinitum primum.

τύλαι, τυλάσθω, à prima primi aoristi medijs ἐτυλάμω, expruncta μω finali syllaba, & adiuncto ι, ut ἐτυλάμω, τυλάι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito penultimæ, ἐτυλά, τυλάι. Tertia à tertia actiui, τω in εω conuersa: τυλάσθω, τυλάσθω. Δυικῶ. τυλάσθω, τυλάσθω. Πλν. τυλάσθω, τυλάσθωσσω, α quidem ubique seruato.

Indefinitum secundum.

τυπήσθω, τυπέσθω, à secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circumflexo super extremam syllabam posito.

OPTATIVVS MODVS. Presens & præter. imperf.

τυπήοιμω, τυπήοιο, τυπήοιτο, à τυπήομαι, sicut & passiuum.

Præteri-

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

Τετύρημι, τετύρωε, τετύρωι, à genitiuo participij τετύρωτός.

Indefinitum primum.

τυλάμω, τυλάιτο, à prima primi aoristi medijs ἐτυλάμω.

Indefinitum secundum.

τυρήμω, τυρήοι, τυρήιτο, à secundo aoristo ἔτυωόμω.

Futurum primum.

τυπόμω, τυπόιο, τυπόιτο, à primo futuro τυπόμαι.

Futurum secundum.

τυπόμω, τυπόιο, τυπόιτο, à secundo futuro τυπήμαι, ου in ο uersa, & μαι in μω, ac circumflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui longa facta est.

SVBIVNCTIVS MODVS. Presens & præter. imperf.

Ἐὰν τύπωμαι, τυπήη, τυπήηται, sicut & passiuum.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

Ἐὰν τετύπω, à praterito medio τέτυπα, sicut à τέτυφα, ἔαυ τετύπω.

Indefinitum primum.

Ἐὰν τύλωμαι, à prima primi aoristi medijs, ἐτυλάμω, penultima in ω, & μω in μαι mutatis, expuncto prius augmento. Nam regula est, ὅτε πᾶν παθητικόν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικόν, τρέπετ' εἰς ἐλάτω εἰς μαι, καὶ ἔν τῇ πρῶτῃ ἀληγοῦσι προσλαμβάνον τὸ ω μέγαν, ὅπως κλιτικόν γίνεται, hoc est, Omne passiuum siue medium, habens in fine μ κλιτικόν, uertens extremam in μαι, & in penultima assumens ω, subiunctiuum fit.

Indefinitum secundum.

Ἐὰν τυπέωμαι, à secundo aoristo ἐτυπόμω, eodem modo.

INFINITIVVS MODVS. Presens & præter. imperf.

τυπήσθαι, à secunda plurali presentis temporis, ε in αι diphthogum conuerso.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

τετυπέσθαι, à tertia præteriti medijs, adiuncta ναι, sicut τετυφέναι.

Indefinitum primum.

τυλάσθαι, à secunda plurali eiusdem aoristi ἐτυλάσθω, sicut & presens.

Indefinitum secundum.

τυπέσθαι eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτυπέσθω, accentu tamen in penultimam translato.

Futurum primum.

τυπέσθω, à secunda plurali primi futuri medijs τυπέσθω.

Futurum secundum.

τυπέσθω

τῶσδαι accentu circumflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medij τῶσδε.

Poteris etiam hæc infinitiva, quæ in δαι finiunt, à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in δαι conuersa, sicut in passiuis dictum est: ut τῆσαι, τῆσδε, ἐτύφατο, τυφασθε, sic et de aliis, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

PARTICIPIA MEDIA. Præsens et præter. imperf.

ὁ τυπόμενος, τῆσδου, à prima persona presentis indicatiui.

Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

ὁ τετυμένος, τῶ τετυμένῳ, à secunda persona præteriti medij τῆσδαι, α in ω uersa.

Indefinitum primum.

ὁ τυφόμενος, τῶ τυφόμενῳ, à prima primi aoristi ἐτύφασθε.

Indefinitum secundum.

ὁ τυφόμενος, τῶ τυφόμενῳ, à prima secundi aoristi ἐτυφώμεθα.

Futurum primum.

ὁ τυφόμενος, τῶ τυφόμενῳ, à prima primi futuri τυφώμεθα.

Futurum secundum.

ὁ τυφόμενος, τῶ τυφόμενῳ, à prima secundi futuri τυφώμεθα.

LIBRI PRIMI FINIS.

F. Urbani institu-

TIONVM IN GRAECAM

linguam Grammaticarum,

LIBER SECVNDVS.

VPERIORE libro de octo partibus orationis locuti sumus, sed secundum linguam communem: nunc quia magna inter hæc et alias diuersitas est, de eisdem secundum eas dicimus, additis quibusdam regulis generalibus, quas inutiles fore non puto, tam nominum quam aliarum partium orationis, iterum sumpto à literis initio: quæ (ut dictum est) quatuor et uiginti bipartito diuiduntur in φωνήεντα, ἤθη, ἐν σφραγισσά, hoc est in uocales et consonantes. Vocales sunt septem, α ε ι ο υ ω. Consonantes uero decem et septem. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

DE VOCALIBVS.

Vocales trifariam diuiduntur: in μεταβολικά, καὶ ἀμετάβολα, hoc est in mutabiles et immutabiles: in μακρά, καὶ βραχέα, καὶ διχρόνα, longas, breues, et ἀντίπερθε, in προτακτικά, καὶ ὑποτακτικά, hoc est, præpositiuas et subiunctiuas. Mutabiles sunt α ε ο μικρόν, quæ sic appellate sunt, quod in uerborum præteritis mutantur, hoc est, α ε in η, ο μ κρόν uero in ω μέγα: ut ἀκούω, παρὰ τὰ ἄλλα ἤκουον, ἐθέλω, ἠθέλω, ὄφειλον, ὄφειλον. Immutabiles uero sunt η ι υ ε ω, quæ cum in præteritis non mutantur; hoc sortita sunt nomen: ut ἦκω, παρὰ τὰ ἄλλα ἤκουον. ἦξιον, ἦξιον. ὑβρίζω, ὑβρίζω. ὠδῶ, ὠδῶ. Vocales naturâ longæ duæ, η ε ω μέγα, natura breues duæ, ε ψιλόν, ε ω μικρόν. Ancipites tres, α ι ε υ, De ancipites, quas alij aliis nominibus nuncuparunt. Quidam δὲ μίσηλον, hoc est indifferentes et ambiguas, tanquam dubias, quoniam interdum sunt longæ, interdum breues. Alij ἠγρόν, hoc est liquidas, siue labiles ad tempus et longæ et breuis syllabæ. Alij autem appellauerunt ipsas διχρόνα: quod obtinuit, interdum enim suscipiunt tempus longæ syllabæ, interdum uero breuis. Quod et Dionysius Thrax dicit, propter hoc ipsas διχρόνα dictas esse, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur et arripiuntur. Non tamen omnino plenam et absolutam sortite sunt licentiam, ut ubi-ancque sitæ sint, et longæ et breuis syllabæ locum possideant. Sed de eis etiam dantur regulæ. Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regu- De quantitate uocalium naturâ breuium uel longarum sequuntur. Aut in principio siue

apio siue medio dictionis: hoc dupliciter. Vel enim quibusdam Grammaticorum regulis. Poetarumque auctoritate coarctatur: ne quis ex arbitrio eas in una eadem dictione nunc longas nunc breues indifferentem accipiat, et sic quae semel breues sunt non nisi breues esse possunt, et contra, exempli gratia: πάλαι δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθει ἄλγεα ὄρυκατὰ θυμῶν. Nam πάλαι penultima corripit, cum sit acristi secundi ῥ βαρυτόνων, qui quidem natura appetit penultima breuem. τεύφασι uero. penultima producit, quoniam omnia uerba in σι desinentia ante finalem natura habet longam, etsi Poetae nonnunquam eam corripiant: ut etiam Herodianus ἐν τῷ πρῶτῳ χροῶν asserit, his utens exemplis. Ὀδυσσεύς λ. τε δὲ αἴσι, ἡμῶν δ' ἡλε- λόγγασιν ἰσα δεοισι. ἢ πρὸς ξενοφάνει δὲ ἀρχαῖς καὶ δ' ὄμμορ, ἐπεὶ μεμαθῆκασι. πολλάς. Multa tamen sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit, et contra, quae semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipse ancipites propriam exera- re potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione et longae esse possint, et breues: et sic Δίχρον, hoc est ancipites merito ap- pellandae sunt. Exemplum de α. Ἰλιάδ' α. ε. ἄρες ἄρες βροτολογί- μαι φόνε, τ' ἀρχισπύτα. Nam ἄρες primo loco producit primam, se- cundo uero corripit eandem. De ι, Ὀδυσσεύς: ωῖο μῶν, ἢ καὶ ἔπειτα καπιφέεεσδόμεν αἰεῖ. Et in eodem, μὴ ἰομῶν, μὴ πον' ἄε ἐποσῶ- στόν κακῶν εὔρη. in primo uersu ἰομῶν producit primam, in secundo uero corripit eandem. De υ, Ὀδυσσεύς: εἰ μὲν κατὰ βόμῶν. Συγδὸς ἴδωρ, ὄσε μέγισ. Ἐ Ἰλιάδ' β. ἀξίς, ὄν καλλισομ ἴδωρ ἐπιμίδναται αἰών. in primo uersu υ producit, in secundo uero correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripitur secundum regulam Grammaticorum: ut πάλαι, βῆμα, et id genus alia. Aut semper producuntur: ut ἠέων, τῶν, μῶν, et similia. Aut eadem aliquando corripuntur, et aliquando pro- ducuntur: ut ἀπόλλω, ἰομῶν, ἴδωρ. Haec ut arbitror dicuntur proprie à Grammaticis ἀμείβομαι, id est, ambiguae siue ancipites. Δίχρον uero, id est, bitēporeae generali nomine appellantur cuiuscumque ordinis, tā illae quae pro breuibus semper accipiuntur, quae pro longis, et quae in eadem di- ctione modo longae modo breues sumuntur: sed de his satis. Praepositiuae uo- cales sunt α ε η ο ω. Subiunctiuae uero ι ε υ. Praepositiuae enim dictae sunt, quoniam subiunctiuis praepositiuae diphthongos faciunt. Subiunctiuae ue- ro, quoniam praepositiuis in constitutione diphthongorum supponuntur, ex α enim ε ι fit diphthongus αι. ε ex ε ε ι fit ει. ε sic de aliis, u autem ε si fit subiunctiua nonnunquam tamen praepositur, ut ἴδωρ, μῆα, ἀγ- πύα. Diphthongorum quae ex dictis uocalibus constituuntur, aliae proprie aliae improprie. Proprie sunt sex, αι αυ ει ου οι ωι. et haec εὐφωνοί dicun- tur, id est sonore: uel (ut uerbum uerbo reddamus) benefonae. Improprie item

Verè an- cipes.

ἀμείβο- λαι.

Δίχρον.

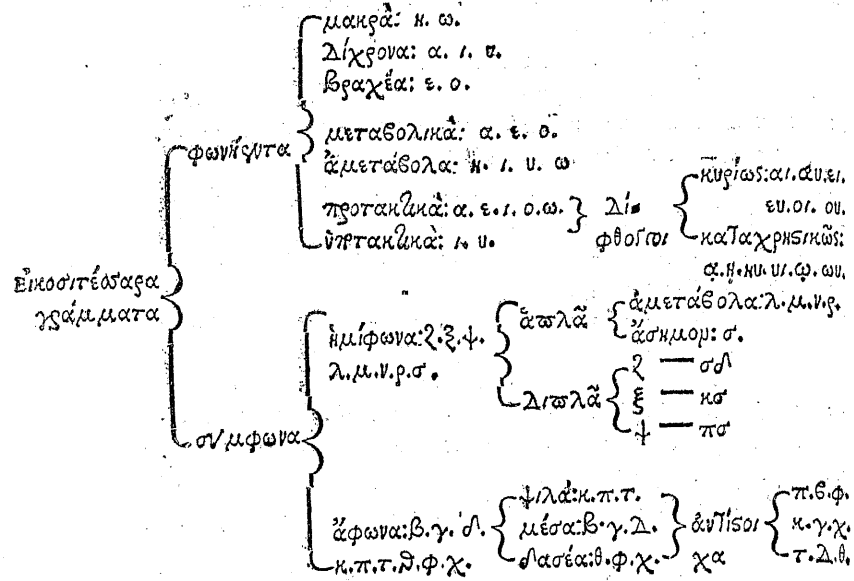
Diphthong.

sex, quinque communes α η η υ φ, et una ἰώνων propria ωνιτ ωνδ's pro- αὐδ's, quarum tres sunt κακόφωνοι, id est dissonae uel malefonae, hoc est, η η ω, tres uero ἀφωνοί, id est asonae, α salicet, η ε ω.

DE CONSONANTIBVS.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἀφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα, hoc est, Consonan- tium autem aliqua muta, aliqua semiuocales. Muta sunt nouem, β γ δ κ τ ρ θ φ χ. Quae in quadrati figuram dispositae, duobus modis possunt cō- siderari. Vno modo, quatenus ex eis tres aere aspirazione, et haec β λ α, hoc est tenues literae nuntiantur, κ π τ. Tres plenam eam possident, et haec Δ α σ ε α, hoc est crassae diantur, θ φ χ. Tres neque prorsus aere aspi- ratione, neque eam plenam possident, et haec μέσα, hoc est mediae habentur, β γ Δ. Et sic earum tres habentur ordines. Vnus medius, hoc est, β γ Δ. Alter leuis, π κ τ. Et tertius dexter, φ χ θ. ita quod β media sit inter π ε φ. γ inter κ ε χ. Δ inter τ ε θ. Alio modo quatenus inuicem pro se ponuntur, et ita tres alij fiunt earum ordines transuersi. Primus π β φ. Secundus κ γ χ. Tertius τ Δ θ. Et hoc modo ἀντιστοιχία appellantur. nā tenues pro aspiratis ponuntur: hoc est π pro φ: κ pro χ, ε τ pro θ: ut φράζω, πέφραδα. χαίρω, κέχαρκα. δαίω, τέθακα: pro φέφραδα, χέ- χαρκα, δέθακα. quod non diamus propter uocis asperitatem. Item aspira- te pro tenuibus ponuntur, quandoanque post ipsas tenues sequitur dictio a uocali aspirata inaptiens, siue in compositione, siue in diuisione: ut ἐπισκ- μι, οἰχ' ὄωωρ, μεθ' ὦν. ob quam rem in ἐπι prepositione, et μετὰ, extrema uocali abiectione per apostrophum, mutatae sunt tenues in proprias aspiratas. Sic in ὄνκ aduerbio negandi, κ in χ transit, sequente ὄωωρ. Se- miuocales autem sunt octo, ζ ξ λ μ ν ς σ. Quae in duas partes diuidun- tur, εἰς Διωλῶν, καὶ ἀπλωλῶν: id est duplices et simplices. Duplices sunt tres, ζ ξ λ, quae sic appellantur, quoniam unaquaeque illarum uim habet duarum consonantium, ζ σ ε. ξ κ ε. λ π ε σ. Simples uero bifariam et ipse diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγῶν, καὶ εἰς ἀσμμορ. hoc est in immutabiles, siue liquidas, et in asemum. Immutabiles sunt quatuor, λ μ ν ς. Quae sic appellatae sunt, quoniam non mutantur in declinationibus no- minum, neque in futuris uerborum: ut νέωρ, νέσορ. ἐλλω, ἐλλω. ἀλλω, ἀλλω. κέρω, κέρω. ἀσμορ uero unum σ scilicet: quae idcirco ita nuntiantur, quoniam non habet alteram sibi peculiarem significationem ut aliae: Nam ξ ε semiuocalis est, et duplex, ut ζ ε λ. Sic λ ε semiuo- calis est, et immutabilis, ut μ ν ς. At σ solum semiuocalis, unde ἀσμορ dicitur. A quibusdam etiam ut refert Diomedes Grammaticus, μοναδ' ἰσφ' appellatur, quod siue cuiusdam potestatis sit.

DE DIVISIONE LITERARVM TYPVS.

DE SYLLABARVM DIVISIONE.

Συλλαβὴ ὄστι σωέλθισις τοῦλάχισου δυο γράμματων: hoc est, syllaba est concursus ad minimum duarum literarum. Vel sic, συλλαβὴ ὄστι συνήψε συμφώνων μετὰ φωνήεντ, ἢ φωνήεντων: hoc est, syllaba est comprehētio consonantium cum uocali, siue uocalibus. Vel sic, συλλαβὴ ὄστι συμπολοκὴ σοιχείων κατὰλλήλ, ἢ φ' ἕνα τόνου, καὶ ἐν πνεύμα ἀδυνασάτωρ ἀγομῶν: id est, syllaba est conexio siue copulatio elementorum adinuitam sub uno tono, et uno spiritu indistanter et sine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abusuē uerò et solē uocales syllabae dicuntur: ut ἄω, ἦρο.

SYLLABARVM

aliae longae, aliae breues, aliae communes. Longae, aut naturā sunt, aut positione fiunt. Sed haec quae naturā sunt, modis tribus ordinantur. Aut quando per longa elementa enuntiantur: ut ἦρω. Aut quando habent anapitē aliam

quam per productionem assumptam: ut ἄρω. Aut quando habent diphthongum: ut αἶω. Positione longa fit syllaba modis quinque. Uno, cum correpta uocalis in duas definit consonantes: ut ἄλω, δέω, μαρω. Altero, si desinat in duplicem literarum ἄρω, κόρω. Tertio, cum in comprehensione duae inferuntur consonantes, ita tamen quod non sit muta cum liquida: ut νέω, ἐκτώ. Quarto, si sequens a duplici incipiat: ut ἄρω, ἔω. Quinto, si desinat in unam consonantem, et sequens item a consonante incipiat: ut ἔρω, ἔρω. Breues sunt quae correptam uocalem habent, et non desinunt in duas consonantes, uel in aliud, quod possit pro duabus consonantibus accipi: ut λόγ, βρεφ. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam: ut νῶ, ἄλω. Οδυσείω β. καὶ τότε νῶ δουλό ἄλω δ' εἰρωσε. α enim ubique correpta est. Communis syllaba est, longa in breuē, uel contra, certis obseruationibus uersa. Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est, cum locum breuis longa occupat, finita parte orationis uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante. ἰλιάδ, γ. οὐδ' μοι αὐτῆ ἐοσι, θεοὶ νῦ μοι αἰῶι ἐοίρω. Secundus, cum breui uocali, siue ancipiti correpta, duae inferuntur consonantes: quarum prima sit muta, sequens uerò liquida. ἰλιάδ, τ. πάτροκλέ μοι δ' εὐλῆ πλῆστον κεχαρισμῶν θυμῶ: hoc est, Patrocle mi miserere animo gratissime nostro. Tertius, cum dictio praecedens desinat in uocalem breuem, seu puram, seu cum aliqua consonante, et sequens incipiat a uocali, non quauis tamen, sed iōτα tantummodo. Sic enim inuenio traditum a quibusdam, quod etiā Priscianus uidetur sensisse, ubi de diphthongis loquitur. Sed aduertendum eum locum esse mancum. Οδυσείω, κ. ἢ δὲ μέ, γα, ιά, χουσα ἦ, πέδρα με, καὶ λάβε, γωνίω, et ἰλιάδ, ξ. ἦ δὲ μέ, γα, ιά, χοντε, πέδρα μου, ἦνε ἀ, χαίω. Et in eodem, νέωρα, δ. οὐκ ἔλα, θυῶ, χ. ἢ πῖ, νοντά, ἦδ, ἔμπη. τὸ μέγα enim extremam habet productam sequente iōτα, quae alioqui breuis est, sic ἔλαδεν. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic, καὶ πῶ ἐξ ἦ ἐχῆ ἀτ' φωνήεντ, ἔρω, μοιῶ, hoc est, et sequentem habeat a uocali incipientem, nec ullam faciunt de iōτα, mentionem, secundum quos esset illud Homeri ἰλιάδ, ζ. αἶ κε κακὸς ὡς νόσθιρ ἀλυσκάρω πολέμοιο. nam κ, communis est syllaba. Et illud Hesiodi ἐν ἔρωιοι, ἦν ἴδιον γούρ' ἐπ, εἰπῆρ, βόε δὸς κοῖ ἀμαζαν. nam π, cum breuis sit, hic pro longa habetur, sicut et illud Homericum κ.

DE DITIONE.

λέξις ὄστι μέρ, ἔλάχισον τὸ κατὰ σῶταξιν λόγου διαίρεσις, ἢ κῶρ, id est, Dictio est minima pars orationis composita, quae diuidi potest.

DE ORATIONE.

λόγ, ὄστι λέξιων σῶταξισ διάνοιαν αὐτοπλήν δηλοῦσα, hoc est, Oratio est dictionum compositio, sententiam perfectam demonstrans: di-

atur autem πρὸ τὸ λέγω, quod est dico. Nam nomina derivata a verbis habentibus e in penultima, loco e habent o: ut φέρω, φός. Τρέχω, τρέχος. sic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, προθέσις, ἐπίρρημα, σὺνδεσμός. Horum declinabiles sunt quinque, ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, προθέσις, ἐπίρρημα, σὺνδεσμός.

DE NOMINE AC EIVS

accidentibus.

νομά ὄσι μέρ. λόγου πῶλον, σῶμα ἢ πρᾶγμα. σημάδιον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον: id est, Nomen est pars orationis casualis, corpus uel rem significans, communiter siue proprie dictum. Corpus, ut λῖθ. Rem, ut καιδέια. Communiter dictum, ut ἀνδρῶν. Proprie, ut πλάτων. Nam apud Grammaticos id dicitur corpus, quod tactu ac visu percipitur. Res uero, quod sola mente comprehendi potest.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, ἡλικία, ἀριθμός, ἡρώσις: genus, species, figura, numerus, et casus.

Genus

Γένος, genera quinque, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, ἐπικοινόν: hoc est, masculinum, foeminiuum, neutrum, commune, promiscuum. ἀρσενικόν, cui nominatio casu numeri singularis preponitur articulare ὁ, ut ὁ δέος. θηλυκόν, cui nominatio singulari preponitur articulare ἡ, ut ἡ ἄραξις. οὐδέτερον, cui nominatio singulari preponitur articulare τὸ, ut τὸ ζέλον. κοινόν, cui nominatio singulari preponuntur duo articularia, ut ὁ ἢ ἀνδρῶν. ἐπικοινόν, quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur, et simul significat etiam foeminiuum genus, ut ὁ σφουδρός, hic passer. Aut declinatur specie foeminiui generis, ac etiam masculinum genus significat, ut ἡ χελιδόν, hæc hirundo: et sic sub uno genere utrunque intelligitur. Nam inter commune et epicœnum hoc interest, quod commune est ubi visu scernimus sexum, ut κύν, canis. Epicœnum est e contrario, ubi visu nō scernimus sexum, ut κόραξ, coruus.

Species

Εἶδος δύο, Species due, πρωτότυπον, ἢ ἀνάγωγον: primitiua et derivatiua. Primitiua, ut οὐρανός, γῆ. Derivatiua, ut οὐρανός, γῆ. κοίτης, terrestris. Derivatiuorū autem septem sunt species: παρωνυμικόν, κτηνικόν, συγκριτικόν, ὑπερκόριστικόν, ὑπερνωμικόν, ῥημικόν, ἰκτικόν. De quibus post nominum declinationes dicitur.

Figure

Σχήματα, Figures tres, ἀπλοῦν, σὺνδετορον, ἢ ἀσύνδετορον: simplex, composita, et decomposita. Simplex, que secundum seipsam simpliciter dicitur: ut ἴππος. Composita, que ex duabus componitur dictionibus: ut ἑλιππος. Decomposita, que a compositis derivatur: ut ἑλιππίδης.

Figure

Figura composita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis: ut χερίσκος, ex χερῖ datiuo casu, et σοφός. Aut ex duobus corruptis: ut σοφοκλής, ex σοφός et κλέ. Aut ex perfecto et corrupto: ut πρὸ κλής, ex πρὶ prepositione, et κλέ. Aut ex corrupto et perfecto: ut ἐλιόδημος, ex ἐλιός et δῆμος.

Numeri

Ἀριθμοί, Numeri sunt tres, ἐνικός, δύοικός, πλὴθυντικός: singularis, dualis, et pluralis. Singularis, ut ὁ ἀνδρῶν. Dualis, ut τῶ ἀνδρῶν. Pluralis, ut οἱ ἀνδρῶν.

Casus

Πέντε, Casus quinque: ὄρθος, ῥημική, δοτική, ἀιτιατική, καὶ κλητική: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, et uocatiuus. ὄρθος δὲ πῶσις, id est rectus casus sic appellatur, quod recte substantiam rei significat. Dicitur autem ἐνδέξια ὄνομαστική, ἐνδέξια quidem, quoniam σὺννομον est ἐνδὺ τῶ ὄρθος ὄνομαστική δὲ, id est, nominatiuus, quod uolentes nominare res, τῷ ὄρθος, hoc est, recto utimur. Reliqui autem quatuor casus πλάγιαι, id est, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea que sunt, aut fiunt ἀρα substantiam. Volētes enim solem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum que sunt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hominis prudentia, leonis fortitudo.

DE ACCENTIBVS

Προσῳδία, ὄσι τόνος φωνῆς ἐγγραμμᾶτου: hoc est, Accentus est tonus uocis literate. ἄλλως, προσῳδία, ὄσι σημεῖον ἐγγραφοῦ, ὃ οὐ γνωρίζεται ἢ ὕγιος τῶν φωνῶν προφορᾶ, χροῶν καὶ πηδύματων, ἢ ἢ διαφορᾶ τῶν σημαυνομένων τῶν λέξεων: hoc est, Accentus est signum quoddam scriptum, per quod cognoscitur integra uocem prolato, temporum et spirituum, et differentia significati dictionum. Dicitur autem προσῳδία πρὸ τὸ πρὸς ἀντὶ ἄρα ἡμᾶς τὰς φωνῶν. Sicut apud Latinos, Accentus dicitur est ab accanendo, quod sit quasi quidam cuiusque syllabe cantus.

Accentus

Sunt autem decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βαρεῖα, λαοῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑπερ, ἢ ὑποδιαστολή: id est, Acutus, grauis, arcus flexus, longa linea, breuis linea secundū Priscianum, siue longus et breuis secundum Diomedem, aspiratio, leuigatio siue siccitas, auersio, subunio, siue coniunctio, et distinctio. ὀξεῖα est nota a sinistra parte ascendens in dextram, sic, qua syllaba acuitur. βαρεῖα est nota a summo in dextrā partem descendens, ita, qua syllaba deprimatur ac deponitur. περισπωμένη est nota ex acuto et graui facta, ita, qua acuitur et deprimatur syllaba. μακρά est nota a sinistra in dextrā partē equaliter ducta, ita, que est signi pductæ uocalis: ut ἀντιπῶν κταμένιοι, ἢ ἐνὶ pducta est, iacō supra se characterē habet ἢ μακρῶς. βαρεῖα est nota iacēs similiter supra correptam.

diuisio

correctam

correctam, sed panda & contractior, quasi sursum spectans, quae est signum correpte uocalis: ut ἀρεε, ἀρεεε βροτολογε. ἂ secundo loco correpta existens, supra se habet characterem Ϡ, βραχέας, his enim duobus accentibus in ambiguis dictionibus, hoc est, α, υ, ueteres utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uidere licet. Δασεία ad summam uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, & hac notatur figura Ϡ, quae est leua pars circuli: ut ἠμέρα, ὤρα. Ψάλι etiam ad summam uocalem leuigatam, id est, in aspiratam ponitur, quae in principio dictionis leui spiritui enuntianda sit, & hac notatur figura Ϟ, quae est dextera pars circuli, aspirationis notae opposita, ut ἄλας, ἀνίς. Veteres tamen diuidentes uocalem, leua quidem parte pro aspirationis nota utebantur, ut ἄγρος. Dextera uero pro leui: ut ἄργός. Vbi aduertendum est, quod omnis dictione a uocali incipiens uel a diphthongo, aut ἀσεία signatur, aut ψάλι, non item incipiens a consonante, nisi a ϑ incipiat, quae semper aspiratur: ut ἑρως, ἑίπιον. Excipitur ῥός Ϟ, ῥαγία, & ῥόγιον. Sed de his cumulatius in praeterito imperfecto actiuo grauitonorum, hoc est ἐτυπῆορ, habebis. Ἀπόσρορ Ϟ est itē dextera pars circuli ad summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quae fit ita. Hac nota ostendimus parti orationi de esse ultimam uocalem: ut ἄρ ὄντος, pro ἄρα οὐτως, quod quatuor accidit uocalibus, duabus breuibus, & saliet & ouit φέε ἐπε, pro φέε ἐπέ. τωτ ἐμὸρ, pro τωτο ἐμὸρ. Et duabus incipientibus, hoc est α & η, si correpte fuerint: ut παρ ἠμῶρ, pro παρ ἠμῶρ ἔφ ἠμῶρ, pro ἔφ ἠμῶρ. Hoc idem & duabus euenit diphthogis, α uel eliat & oi, cum pro breuibis habeantur ποιηκῶς: ut βονλομαι ἐγὼ, pro βονλομαι ἐγὼ. οἶμ ὡς ἄχδομαι, pro οἶμοι ὡς.

Subunio. χφέρ, nota quā utimur cum duas dictiones coniungimus, quae natura diuise sūt. Est nūq̄ ὕφερ̄ subiecta uirgula uersui arcumflexa ita, ut ὁ πωσ, οὐῶ. τωολιασολι, est dextera pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, quae nota male coherētia discernitur ut ὁ, ἴ, τό, τε. ἐσι, νοσ. Exigit hic locus, ut de accentibus aliquid in super diuam, definitionēq̄ quam Georgius ὁ χοροβοσκός, Herodiani Alexandrini, Apollonij ueteris Grammatici filij, asserit esse, in medium afferam, quae huiusmodi est:

προσωνία ὄσι ποία τὰσις ἔγγραμμάτου φωνῆς ὕγμονι, κατὰ τὸ ἀπαγγελλικὸν Ϡ, λέξεως ἐκφρασεικῆς, μετὰ ἰν Ϟ πῶ στωεζον γμῶρ πρὸ μιαν συναβῶν, ἢ τοι ἤ τῃ σωηδία Διαλέκτου δημολογουμῆς, ἢ τοι ἤ τῃ ἀναλογικὸν ἔσορ καὶ λόσορ: hoc est ut uerbū uerbo reddam, Accentus est quaedam extensio uocis literate sane secundum enuntiationem dictionis prolatae, cum aliquo eorum quae sunt coniuncta circa unam syllabam, siue secundum consuetudinem linguae artae, siue secundum definitionem, quae secundum proportionem existat & rationem. Dictus est autem accentus ab eo, quod accinit & congruit dictioni subiectae. Sunt autem

Præceptio.

Apostrophus.

Subunio.

Subdistinatio.

Alia de accentibus ex Geor. Choerobasco.

tem accentus decem, per numeri perfectionem, ex quibus septem, qui sunt a literis, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abusiue, qui a literis non fiunt. Ex Δ diuiso in duas partes, fit acutus & grauis. Ex θ tres fiunt, circumflexus ex superiori semicirulo, breuis ex inferiori, longus autem ex linea media. Ex υ diuiso duo fiunt spiritus, ac pars sinistra est densus, dextera tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uero omnes in quatuor τῆς τόνοϋ, χρονοϋ, πνεύματος, καὶ πάσης: id est, tonos: tempora, spiritus & passionēs. Toni sunt tres: acutus, grauis, & circumflexus: qui extendunt uoces ad similitudinem currentium. tot enim sunt etiam uia uel accliuēs uel decliuēs aut curuē. Et acutus quidem acuens uocem, assimilatur uia recte & sursum ferenti. Grauis autem deprimens, & secundum aequalitatem ductus, comparatur uia decliuē. At circumflexus, qui medius est, circumflectit. Horum duo proprij sunt toni, acutus & circumflexus. Nam grauis, syllabicus tonus dicitur, iacens super syllabis quae non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni simplices, circumflexus autem compositus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circumflexus toni dictionum dicuntur, grauis syllabarum. Omnis uero dictione siue monosyllaba, siue polysyllaba, unum horum suscipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in antepenultima. & unusquisque tonus sortitus est proprium locum. Acutus, tres, ultimam uellicet syllabam, penultimam & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod suscepturum est eum, fit longum absque syneresi, uel breue: ut ἀνίς, σοφός. talia enim perse posita acuiuntur. In consequentia uero, hoc est in contextu plurium dictionum, grauiantur: ut καλός ἀνδρῶν Ϟ σοφός ἀνὴρ ἦρ. Omnis enim dictione acutum in fine suscipiens per se acuitur: in consequentia autē acutus in grauē mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quando id quod suscipit, natura sit longum, uel positione, & finalis sit longa. Longa enim anteloga nō inflectitur: si nō inflectitur, acuitur necessario. Nā grauis accentus, si signandus est, ultimū solum sortitur locū. Item supra longam positione circumflexus non ponitur, sed acutus: etiam quando suscipiens accentum sit breue, & ultima syllaba breuis, aut longa, ut λόγος, πόνϞ, λέξας, ἔσας. Nam super breui inflexus non ponitur sed acutus. Item in antepenultima, acutus solus, siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba, ac finalis sit breuis: ut δημίτριϞ, θελόσοφϞ. Longa uero existente finali, dictione non potest acui: in antepenultima κοινῶς, ἀπικῶς uero potest: ut αὐτῆς, λέξας. Ante duas syllabas circumflexus non ponitur, sed acutus ex necessitate. Iamcō habens ὀξῶν in ultima syllaba, ὀξύτονον appellatur. In penultima πρὸξύτονον, siue βαρύτονον. In antepenultima πρὸ πρὸξύτονον, siue βαρύτονον ὀξύτονον enim dicitur, quod ultima syllaba acuiatur. παρὸξύτονον, quod penultima. πρὸ πρὸξύτονον, quod antepenultima. βαρύτονον.

Locū accentuum.

ὀξύτονον, πρὸξύτον, πρὸ πρὸξύτον, βαρύτονον.

P. ϑύτονον.

ἢ τοῦ ἄνω ἢ τοῦ ἑξῆς, quod ultima grauat, a qua omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autē accentus, cum opus sit, super uocalibus & diphthogis. Grauis accentus, si signandus est, unū tantum possidet locū, extremam scilicet syllabam, ut supra dictum est. Ponitur namque super, ipsam grauas & per se: ut τὸν, τὸν, ἄνω. Ac etiam ἢ τῆ σὺν ἑξῆς, hoc est, in consequentia. est enim σὺν ἑξῆς σὺν ἑξῆς ἢ τῆ σὺν ἑξῆς, ut τὸν ἢ τῆ σὺν ἑξῆς, ubi quatuor dictiones omnes accentum grauem habent cum se inuicem sequantur, & simul alia aliam trahat, nec inter eas spiritus suspensio fiat ulla. Etenim in aliis syllabis nunquam signatur grauis accentus, et si quælibet syllaba, præter illam quæ acuitur aut arcumflexitur, graui accentu enuncietur. Tot enim sunt accentus graues in unaquaque dictione, quot sunt syllabæ, illa excepta quæ propriam habet: ut ἀγαθὸν, καλόν. ὅσα enim propriam habet accentum, acutum scilicet: cæteræ uero, tam præcedentes, quam sequentes, grauem. Circumflexus uero arcumflexus dictionem, duo loca occupauit, ultimam scilicet syllabam, & penultimam. Ponitur autem in polysyllabis super ultimam, cum ex syneresi longa fit: ut ναυσικάα, ναυσικάα. Omnis enim syneresis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam super simpliciter longam: ut ἄμῃς.

Σωίπια.

Præceptio

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens acutum suscipientem, inflectitur: ut ἀρετῆς, ἀρετῆς, καλῶς, καλῶς. quemadmodum & nominatiuus, & accusatiuus acuitur, ἀρετῆ, ἀρετῶν, καλός, καλόν. Etia & diphthongus finalis habens uocalē si suscipit tonum, arcumflexitur, εἶ, φεῖ, οὐδὰμοις: præter annotata, uidelicet ἰδόν, ἰόν, & οἶ. Ponitur etiā supra penultimam, cum longa sit naturā, & ultima breuis: ut μαῖα, γαῖα, μοῖσα. Omnis enim naturā longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex syneresi penultima longa fuerit: ut βοῦται, βοῦται. Omnis namque syneresis ex acuto & graui arcumflexum facit. Idcirco habens arcumflexum in extrema syllaba πρὸς ὠμίον appellatur, ut ποιεῖς habens uero in penultima, πρὸς ὠμίον: ut ποιεῖς μα.

Questio de accentu circumflexo.

Quæri potest hoc in loco, cur arcumflexus nō tot sortitus sit loca, quot acutus, ultima scilicet, penultimæ & antepenultimæ. Respondetur, quod huius gratiæ non potest arcumflexus super tertiam syllabam locari, quia ex acuto & graui per crasim compositus est. Acutus enim & grauis concurrentes arcumflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accentus ante tres syllabas, ob ineptam ac diffialem prononciationem (nam si super quartam syllabam ponatur acutus, ut ἀπόλλωνιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa prononciatione per ἄσπιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficiat, & aderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enunciandæ) huius gratiæ neque circumflexus ante duas syllabas locari potest, ut γειώργι, ποιοῖς μω.

Si enim

Si enim circumflexus super 3^{am} syllabam ponatur & super 2^{am}, quæ a fine tertia est, liquidò apparet acutum acutum quartū possidere locum. Nā tametsi non omnis dictionis habens circumflexum ex crasi consistat, ac saltem ipse circumflexus ut ac potestate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam appetit quæ sit aut naturā aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut tacta, aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionē & ipse circumflexus diuidatur, in acutum scilicet & grauem: ut πύλων, πύλων. Quamobrem cum secundum eius syllabæ tempus, quæ circumflexo pronuntiat acutum, grauem habere uideatur, identidem sequeretur tres graues accentus post unum acutum prononciari: ut ποιοῖς μα, ποιοῖς μα, quod quidem ineptissimum est. Dicitur est etiam circumflexum poni super penultimam si sit naturā longa & extrema breuis: ut μαῖα, μοῖσα. At si fortè euenierit, ut ultima, quoque sit naturā longa, nequaquā penultima circumflexum super se habere potest: quomodo enim ambæ, siue acutus siue potestate diuisibiles sunt, ad quorum diuisionem, & arcumflexum diuidi necesse est, in acutum uidelicet & grauem: & sic acutus quartum possidebit locum, grauis tertium, & demaps ut supra. Idcirco cautum est, ut longa ante longam acuat, quæ si in duas dissoluatur syllabas, acutum qui simplex est, super penultimam manere necesse est: ut πύλων, πύλων, ποιοῖς μα, ποιοῖς μα. Etiam si penultima sit positione longa, licet extrema breuis existat, non ob hoc arcumflexitur, sed acuitur. Quandoquidem uocalis quæ ex se naturā breuis est, & unum tantum habet tempus, uirtute consonantium producit: nec ulla ratione dissolui potest, sicut dissoluitur quæ est naturā longa. huius gratiæ simpliciter appetit accentum, acutum scilicet: ut ὄσπρι, ἔργα.

Tempora.

Ἐξόνοι δὲ, id est, tempora duo sunt, μακρὰ, καὶ βραχέα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His namque signis siue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut supra annotauimus, ostendentes quæ earum longæ essent, & quæ breues.

Spiritus.

Πνεύματα autem, hoc est spiritus, duo, λαοῖα & ψιλῆ, quæ ad summam uocalē, siue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aspiratur & 3, cum in principio dictionis ponitur: ut ἔωμν.

Passiones.

Πάθη τρία, ἀπόστροφος, ὑφέρ, καὶ ὑποδιαστολή. he tres notæ non proprie appellantur accentus, cum a literis factæ non sint, sed πάθη, hoc est passiones, quod circa dictiones patientes uersentur, nec super uocales ponuntur, sicuti alij accentus. Nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, super extremam consonantem locatur. ὑφέρ uero & ὑποδιαστολή dictionibus supponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ naturā diuise sunt, alterum uero, ut malè coherentis discernat.

Nominum declinationes sunt quinque: quatuor parisyllabæ; quinta uerò imparisyllaba. et hæc quidem simplices dicuntur, quando neque syneresi, neque crasi patiuntur.

DE PRIMA DECLINATIONE

parisyllaborum.

Prima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in ας, et in ης desinentiū: ut δ' ἀνείρας, δ' ἄλλοις. Quorum genitius ob id quidem uariis est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, preponenda censuimus. Atque ut ordinem casuum sequamur, primum quidē sciendum est, quod ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in ας desinentibus (nisi Dorica fuerint, sicut est δ' ἰαίας, τῶν ἰαίων, et δ' ἄλλων, τῶν ἄλλων) uertere α in η, ac dicere, δ' ἐρμείης, ἀντὶ τοῦ δ' ἐρμείας. Καλλιμάχῳ ἐν ὕμνοισι, δ' ἐ δ' ὠμάτοσ ἐκ μυχάτοιο ἐρχεται ἐρμείης. Dores uerò contrariū faciētes in nominibus in ης desinentibus uertere η in α produciunt, et dicere δ' χρισίας, ἀντὶ τοῦ χρυσίης. et δ' κρονίδας, ἀντὶ τοῦ κρονίδης. Θεόκριτῳ ἐν Πτολεμαίῳ, δ' ἄ σφέων κρονίδας μελέων ἐξέλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in ας, aut in ης desinens, apud poetas in α ad similitudinem uocatiui terminatur. Ἐδὲ ἀιολικῶν, βοιωτικῶν, Ἐπειωτικῶν: ut δ' ἀρχύται, ἀντὶ τοῦ ἀρχύταος, δ' θυέσα, ἀντὶ τοῦ θυέσης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντὶ πῶσων esse, hoc est uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de cōstructione scribit, sic inquit: Antiquis quoq; mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus Ἰλιάδος γ' κέλεος δ' ἐ πάντ' ἐφορῶσι, Ἐ πάντ' ἐπακονῶς, quem secutus Vergilius in xi.

Corniger Hesperidum fluius regnator aquarum. fluius pro fluiue dixit. Maædones autem et Thessali contrariò uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homer. Ἰλιάδα. α. μάλισα ἢ κηλέτα Ζεὺς. hic uocatiuus pro nominatiuo, κηλέτα pro κηλέτης. Unde Romani frequentissimè huiusmodi nomina, et maxime appellatiua per uocatiuum Graecum, etiam pro suo nominatiuo: ut sophista, atharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit:

Censori enue tuum, uel quod trabeatē salutas. trabeatē dixit pro trabeatu: hæc Priscianus.

Genitiuus. Η γλυκίη, τῶν ἐρμείων κοινῶς, ἢ ἄπικῶς, ἢ ἐρμείων, ἢ ὠρμείων. Nam Δωρεῖς in huiusmodi nominibus in ας communiter desinentibus, siue ex conuersione η in α, ἢ δ' ἀ Δωρικῶς, abiecto σ faciunt genitiuum: ut δ' κρο-

νιδας, τῶν κρονίδων, ἀπὸ τῶν κρονίδης, κρονίδου. δ' ἰλιόνδων, τῶν ἰλιόνδων. Θεόκρ. ἐν νομεισίν, εἶπέ μοι ἄ κορυδῶν, τίνθ' εἰ βότες, ἢ ἔα ἰλιόνδων. ἀντὶ τῶν ἰλιόνδων. Sic igitur δ' ἐρμείας, ἢ ἐρμείων. Cui si addatur ο μικρόν, fit ἐρμείων ἀιολικῶς, ἢ βοιωτικῶς: sicut βορέας, βορέων, βορέων. Καλλιμάχος ἐν ὕμνοισι, ἀμφὶ τῶν θεῶν τῶν βορέων κατὰ τὴν ἔρχεται. Μνηστὶς uerò α in ε, et ο in ω μέγα, fit ἐρμείων ἰωνικῶς cum accenti aucto in antepenultima, quanquam extrema sit natura longa. Quoniam autem genitiui Διῶ τῶν ἰωνικῶς, si a communibus genitiuis grauitatis sint, acciunt antepenultima: ut ἀργείης, ἀργέσων, ἀργέσων: ni forte synopsam patiuntur, ut βορέας βορέων, βορέων ποιητικῶς. Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, νόσφι νότου, βορέων τε ἠὲ ἀργέσων, ἠὲ φέρον τε. Si uerò a d' ἀναflexis genitiuis sint, πρὸς ἑὸν ἄντακτι ἀυλητῆς, ἀυλητῶν, ἀυλητῶν.

Η δ' ἰλιονδῶν, ἐρμείων κοινῶς, ἢ ἐρμείων ἰωνικῶς, τροπῆ' α' εἰς η, sicut in nominatiuo. Καλλιμάχῳ, ὅσ' παρ' ἐρμείην κυκλίω, ὅσ' Διὶ κρητῆ. Dores uerò e contrario in nominibus desinentibus in ης κοινῶς, uertunt η in α, sicut in nominatiuo: ut δ' ἀιακίδων, ἀπὸ τῶν ἀιακίδης, ἢ ἀιακίδος. Θεόκρ. ἐν Πτολεμαίῳ. ἀλλὰ δ' ἐλέε βαδύκοιλῳ ἀκοντῆσ ἀρχιλῶν, ἀιακίδων πηλῆ, ἀντὶ τῶν ἀιακίδων; ἰὼτα tamen ubique subscripto. Quoniam autem omnis datiuus singularis aut in i ἐκφωνοῦμενον hoc est prolatum, desinit: ut ἰω ἀϊωνί: aut in i non prolatum, sicut est in di-

phthongis, τῶν ἀρχύται, τῆ ἀρετῆ, τῶν λόγων. Sic enim ueteres propositiuus uocalibus in diphthongis etiam impropriis, adscribere solebant. Nunc uerò in tribus impropriis, hoc est, α η ω, usus obtinuit ut i subscriptum, quod ideò quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in ues desinentia, quæ per abiectionem σ inflectuntur: ut δ' κάμνεις, τῶν κάμνεις, ἢ κάμνεις, τῶν ἀπφνῆ, τῶν ἀπφνῆ, ἢ ἀπφνῆ, et similia, quorum datiuus omnino respuit, quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in u diphthongum desinat. Quoniam etiam Aeoles datiuus in ω desinentibus non adscribunt. Datiuus uerò dualis cum semper in diphthongū, siue propriam, siue impropriam excat, non prolatum semper habet: ut τῶν ἐρμείων, τῶν ἀϊωνί, τῶν ἀϊωνί. At datiuus pluralis aut in i prolatum desinit: ut τῶν ἀϊωνί, τῶν γυναικῶν: aut non prolatum: ut τῶν ἐρμείων, τῶν λόγων, τῶν ἀϊωνί.

Η ἀϊωνίη, τῶν ἐρμείων κοινῶς, ἢ ἐρμείων ἰωνικῶς, τροπῆ' τοῦ α' εἰς η, ut supra. Ἰλιάδῳ ω. ἀλλ' οὐχ ἐρμείων ἐρισώων ὑπνοεῖ μὲν πῆ. Et ἐρμείων sicut ζέγγων, ζέγγων. Dissolunt enim Iones η in εα, et abijūti u. nam α ἀπελευκόν ὄσ' τῶν, hoc est abiectiuum, nisi à declinatione: ut η μολῶσα, τῶν μολῶσαν: et ἐτυφά, ἐτυφάν. Herodotus historiarum 7. ἀποδείξας δὲ βασιλεῖα, πέρισσι Δαρῆ' Ζέγγων ἑρμάτο δ' ἀταύεθ. Sic Δεωπότιω, Δεωπότιω, et similia. Dores uerò in nominibus in

Datiuus

Præptio generalis

Nota in us

Dit̄is dual

Datiū plu

Accusati

nibus in ης desinentibus, uertentes in η α, sicut in aliis casibus, τὸν κρονίδαυ...

Voatiuus.

Η κλητικὴ ὡς ἐρμεία κοινῶς, καὶ ἐρμεία ἀπικῶς. Nam Attica in omnibus numeris cuiusvis declinationis, parem faciunt uoatiuum nomina...

Genitiuus pluralis.

Η γλυκὴ ἑπληθυσιαστικῶν, ἢ ἐρμείων κοινῶς, ἢ ἐρμείων Δωρικῶς, ἢ ἑρμείων...

Datiuus pluralis.

Η Δολικὴ τοῖς ἐρμείαις κοινῶς, ἢ ἐρμείαις, ἢ ἐρμείαισι ἰωνικῶς, ὅτε animaduertendū est, omnē datiuum plurale in σ desinentē κοινῶς, assumere...

ἢ Ἰσθμίου: Sic Ionum mutare α in η φησι Διοφθόγγου. Sic Homerus Ἰλιάδι...

Accusatiuus.

Η αἰολικὴ, τοῖς ἐρμείαις κοινῶς. Inuenitur etiam huiusmodi accusatiuum pluralem et in eas desinere: tanquam a singulari accusatiuo Ionico...

Paradegma declinandi nomina in αε secundum dialectos.

Ἐνικά, ὁ ἐρμείας κοινῶς, καὶ ἐρμείας ἰωνικῶς. Τὸ ἐρμείου κοινῶς καὶ ἀπικῶς, ἢ ἐρμεία Δωρικῶς, ἢ ἐρμεία ἀιολικῶς...

Nomina in ης.

Ο κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδαε Δωρικῶς. Τὸν κρονίδαυ κοινῶς, ἢ κρονίδαε Δωρικῶς, ἢ κρονίδαο ἀιολικῶς, ἢ κρονίδαε βοιωτικῶς...

DE SECUNDA DECLINATIONE PARISYLLABORUM, secundum Dialectorum uarietates.

Secunda declinatio est parisyllaborum nominum in α sive in η desinentium, generis tantum foeminini: quorum genitiuus in αε, uel in ης, datiuus in α, uel in η diphthongos improprias desinit...

Cum quibus literis α uel η finales cōiungantur.

nullas utrunque appetere. e quidem ε, α sibi uendiant: ut ξέα, Θιλία, υ uerò ε ω appetunt κίον, ζών. α ε ο utrunque postulant: ναυσικάα, δαυαίν, χροά, ε ακοή. Eodem modo ex consonantibus quedam appetunt α: ut ρξ, ψ, σ simplex ac duplex, ε geminatum. Μιτ φύσα, Δόξα, Δίψα, μοι'σα, δάλασα, Δικελλα. Έλλα tamen nomen proprium mulieris, ε πέλλα, quod est urbis nomen, excipiuntur. Quedam præterea κuit β ε γ, ε simplex λ, siue per se, siue in alterius complexione consonantis, ε μ π τ φ χ: ut βίβη, σέγη, άυλη. Excipiuntur, παύλα, ε άνω αυλα, όμιχλη, κίχλη, ζεύχλη, ε ζενγλα secundū ueteres, όμη, καλλιόπη, άρετή, w μφη, τύχη. At Δ θ κ ν, appetunt α ε κuit λήθη, κνήθη, κισαίθη, λήθη, ναυσικά, πλοκή, χλαίνα, τέχνη. Etiam in ρα desinentia, siue uuius sint generis, siue trium, α debent habere finalem: ut ήμέρα, Διφθέρα, πρ'ισορά, φοβρά, σιγορά. Excipiuntur άσρη, κόρη, κόρη, άδίαρη, Δέρη, κύρη, έφύρη, τριχόρη, κάθηρη, όλυκη, άχρη, ίρη, άνύσρη. Adiectiua quoque feminini generis, quæ a nominibus masculinis in Θ purum desinentibus fiunt, α finalem desiderant: ut λόγιθ, λογιόθ, άνδρ'εθ, άνδρ'εθ, excipitur όγδοθ, όγδοθ. Si uerò masculina in Θ pō purū terminabuntur, feminina oportebit in η desinere: ut καλόε, καλή, ταπεινόε, ταπεινή. Excipiuntur quæ habent ε ante Θ: ut ήμέτ'εθ, ήμετέρεα. άυγουςα uerò άπό τω άυγουςθ, quia latinum est, η in α correptum transiit: nam άυγουςθ dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more η in α correptum uertere consueuerunt. Id quoque ε Iones faciunt. w μφα enim dicunt pro w μφη. Ιλιάθ ε γ. Δεσ'θ' δι νύμφα Θίλη. ηθ' όδυσείας δ' νύμφα Θίλη. αυ' αυ' με κατάκτανε νηλεή χλαηθ. nam φα breuis est: quare in genitiuo, ε datiuo ipsam α in η reuertitur, άυγουςη, άυγουςη, ε νύμφη, νύμφη. Cum uerò αυουσα proprium est nomen, α productum habet: id est in obliquis seruat ε: δει δωρικθ: ut αυουσα, αυουσαε. Nam Dorum est uertere η in α productum: ut Θιλομηλα, pro Θιλομηλη. σελάνα, pro σελάνη. θεός, εν φαρμακοντρία, αλλά σελάνα φαίνε καλόμ. ηθ' άθόνα pro άθώνη. ε κρένα pro κρήνη, ε alia. Καλλιμαχθ εν ύμνοις, τήν δε χολωσα μιλία πρ' όμωσ προσέφασεν άδάνα. Et in eodē ύμνω, επί κρένα έλικωνίδι καλα έόισα: ε alia. Iones uerò conu'ά in huiusmodi nominibus α productum in η uertunt, nisi Dorica fuerint: ut ίσοξη, ίσοξη, ίσοξη, pro ίσοξια, ίσοξιαε. Herodotus ipso statim historiarum initio. ηροδότου άλικαρνασθ' ίσοξη από Δαξιδε ήδε. ή μέρη pro ήμέρα, idem in eodem. ώε δε ή μέρη τ' άχισα έγεγονε. άδλωαίν pro άδλωαία. Οδυσείας ζ. τήν μου άδλωαίν δ' ήκερ Διδε έκγεγαία μέριζονα.

Genitiuus. Obseruati-

In genitiuo singulari, annotandum est sola nomina in α purum, nec non in δα, in δα, ε in ρα desinentia, seruare α in genitiuo ε datiuo κοινώς: ut μάια.

ut μάια, μάιαε, μάια. λήθα, λήθαε, λήθα. σιμαίδα, σιμαίδαε, σιμαίδα. ήμέρα, ήμέραε, ήμέρα. άδλωα uerò ε ναυσικά, ε μνά, quæ ηθ' παθ' θ' fiunt, licet in nullam dictarū desinant terminationū: α tamen in genitiuo seruant ε datiuo: sicut eorū perfecta quæ in α purum exeunt: hoc est άδλωα, ναυσικά, ε μνά. Est enim άδλών, unde άδλωαία: sicut άσελών σελώαία, abiecto uerò i, άδλωα, ηθ' ηθ' άδλωα: sicut μναία, μνάα, μνά. Idcirco extremam produciūt, ε circumflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est, άδλωα, άδλωαε, άδλωα. ναυσικά, ναυσικάε, ναυσικά. ε μνά, μνάε, μνά. Cetera uerò omnia uertunt α in κuit μοι'σα, μοι'σαε, μοι'ση. δίψα, δίψαε, δίψη.

Aduertendum est, huius declinationis datiuum singularem apud Poetas metri gratiā pati μεταπλάσμομ: ut ύσμίν Διά τ' όι, άντι' τ' ύσμίν Διά τ' όι η Διφθόγγου. Et άλκι, άντι' τ' άλκι, ε similia. άλκι tamen άπό τ' άλξ άλκός deduci potest: sicut πλακί άπό πλάξ, τ' ό πλακός. Patitur etiam προσχημαίσομ' όθι Θι. συλλαβή: ut παλάμη, άντι' τ' παλάμη. Quæ figura etiam in aliis casibus tam singularis numeri quam pluralis, apud Poetas frequentissimo habetur in usu: nec solum in hac secunda declinatione, sed in aliis. In pronomibus etiam ε aduerbiis, nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. Quorum omnium hæc sint exempla.

In nominatiuo secundæ declinationis. Ησίοθ' εν έργοις, όδ' όε δε έτέρηθ' ηθ' έλθ' έμ κρείσσω. άντι' τ' έτέρα, όδ' όε. In genitiuo. Οδυσ. β. όρνι' θ' έννηθ' άντι' τ' θ' έννηθ' ηθ' Ιλιάθ' θ. ή θ' καί άλλου' όιστομ' άπό νύρηθ' ίαλλου. άντι' τ' άπό νευράε. In datiuo. Οδυσ. ε. πύξ μου έθ' έχθόθ' μέγα καίκο. άντι' τ' ύπ' έχάρεθ'. In accusatiuo. Ιλιάθ' π. ήυτε τανέρομ' έπεφνε λέωμ' άγέληθ' μετελθώμ. άντι' τ' μετ' άγέλω. ηθ' Ησίοθ' εν έργοις. μήδ' άναβάλλεθ' έε τ' άυριου έε τ' έηνθ' άντι' τ' έε έννλω. In uocatiuo. Ουρανία Θι Θίλη, άντι' τ' ύ' ουρανία Θίλη. In datiuo plurali. Οδυσ. ε. προς κοτυληθ' Δονόθ' πυκινάι λάιγγε έχονται. άντι' τ' προς τ' άε κοτυληθ' όσι. Sic Eustathius. Nam προς προpositio datiuo iuncta, inheretiam quandam significat, quæ constructio in sequenti uersu expliatē posita est, uidelicet, ώε τ' προς πέτρησι θρασιάωμ' άπό χερσ' όρν' άπέδρυφθ' άντι' τ' προς τ' άε πέτρησι: In accusatiuo plurali. Ιλιάθ' ν. έλποντο δε νήαε άχαιώμ' αίρήσ' έμ, κτενέεμ δε τ' άπό τ' άυτ' άε άχαιούε. άντι' τ' πρ' άυτ' άε νήαε. In genitiuo singulari tertie declinationis. Οδυσ. ω. ώε κρητηλεφανήε εκ ποντόθ' άνδρ' άσ' έμ. άντι' τ' εκ πόντου. Θ' Ιλιάθ' κ. άει μ' ύπο τ' νήαε άπ' ερατόθ' προάελλ' άντι' τ' άπό ερατ'. In datiuo singulari. Οδυσ. γ. νκός έθ' ήκρίόθ' έμ

men semper mutationē α in η. ε κ in α: ut σο-Θίς pro σο-Θίας, ύμ'ός pro ύμ'ός. sic ε in datiuo et accusatiuo.

Datiuus Enallage casuum.

Paragoge ε Θι.

πρ'ός cum datiuo.

κατα-

καταλέξεταί, ἀντί τῶν ἡμερῶν. In genitivo plurali. Ο δυνάστες ζ. τῶν δ' ἡδὴ μέλλουσι κἀντες ταχέες τ' οἰωνοὶ ξινόμ' ἀπ' οὐρανόθεν ἔρβου. ἀντί τῶν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν. In dative plurali. Ο δυνάστες ἐδούσαντες ὅσοι λακρυόφιμ' ἔτεροντο. ἀντί τῶν λακρυόφιμ'. In accusativo. Ο δυνάστες. φθίνουσα δ' ἀμφ' ὀρεόθεν χεῖρας. ἀντί τῶν ἀπὸ τῶν ὄρεων. In genitivo singulari quintae declinationis. Ἰλιάδ. ἐκλυγ' ἔξ ἐρέβου. σὺν ἀμείλιχον ἤτρ' ἔχουσα. ἀντί τῶν ἔξ ἐρέβου. In genitivo plurali. Ο δυνάστες ἔξ ἡμερῶν κατατήχετ' ἐν ἀκροπόλει σὺν ὄρεσιν. ἀντί τῶν ὄρεων. καὶ Ἰλιάδ. μ. ἔξ ἐρέβου πρὸ ἀναστῆσαι ἐλθούσας ἔξ ἀντὶ κέλευθα. ἀντί τῶν ἀπὸ νηῶν. In dative. Ἰλιάδ. εἰ. ἔξ ἐρέβου δὲ τόνγε ἀνακτα. παρ' ἵπποισι καὶ ὄρεσιν. ἀντί τῶν ὄρεων. In accusativo. Ἰλιάδ. β. ἰδρῶσα μούτῳ τελαμών ἀμφὶ σῖδεσσι. ἀντί τῶν σιδέων τὰ σῖδεα. In pronominibus. Ἰλιάδ. λ. πῆλε δὲ χαλκός ἀπ' αὐτοῦ. ἀντί τῶν οὐρανόθεν ἔξ ἐρέβου. ἀντί τῶν ἀπὸ αὐτοῦ. In dative. Ἰλιάδ. μ. εἰπὶ γὰρ ἔξ ἐρέβου παρ' αὐτόφιν βώτορας ἀνδράσιν. ἀντί τῶν παρ' αὐτοῦ. In adverbis. Ο δυνάστες χ. κτήμασ' ὀπίσθεν τοῖ ὄρεσιν, τὰ τ' ἐνδοθί, ἢ τὰ ἐξ ἡμερῶν. ἀντί τῶν ἐκδοθί, τούτεσιν, ἔξ ἡμερῶν. In quibus enumerandis paulo acriosior fui, quod sciebam esse plerisque, qui terminationem huiusmodi conderent, in dative tantum, uel paucis admodum casibus usuratam.

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuus pluralis.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur: sicut et genitiuus pluralis primae declinationis, in ω κοινῶς, ut ἡμερῶν, in αῶν Δωρικῶς: ut ἡμερῶν καὶ ἡμερῶν ἔξ ἡμερῶν, τὸ δ' ὡς τ' ἀλέκτρινον ἔξ ἡμερῶν ἔξ ἀμαρῶν ἀνέδου, pro ἀμαρῶν, acentu arcumflexo super extremam, etiam si genitiuus communis acutum habeat in penultima: ut κινέων, κινέων, ἀμφοτέρων, ἀμφοτέρων, et sic de aliis. In αῶν βοιωτικῶς ἔξ ἀιολικῶς: ut ἀδινῶν. Ἰλιάδ. β. ἡνὶ μετώων ἀδινῶν ἐδνεα, πολλα: pro μετώων, ἀδινῶν. Et in εῶν ἰωνικῶς, ut ἡμερῶν. Herodotus hystoriarum libro primo, τῶν ἡμερῶν ἀπασίων ἡμερῶν ἔξ ἡμερῶν ἀπασίων ἔξ ἡμερῶν. Et περὶ ἡμερῶν.

Datis plur.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quae et datiuus pluralis primae, hoc est προσημασμένον τῶν ἡμερῶν, ἔξ ἡμερῶν ἰωνικῶς, ἀπικῶς ἢ Δωρικῶς: ut πύλας, πύλας, πύλας: sicut ἀτρυδάεις, ἀτρυδάεις, ἀτρυδάεις. Herodotus hystoriarum libro primo, δασείω δὲ ἡμερῶν Δασείω εἶναι τῆσι πύλασι ταύτησι μηδὲν χρεεῖον. Ceteri uero casus communem sequuntur inflexionem.

Paradigma dialectorum.

ἡ ἡμέρα, ἢ ἡμέρας, τῆ ἡμέρας, τῶν ἡμερῶν, ὡ ἡμέρα, κοινῶς, ἢ ἡμέρη, ἢ ἡμέρας, τῆ ἡμέρη, τῶν ἡμερῶν, ὡ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυῖν ἡμέρα, ἢ ἡμέρας.

ἡμέρα, τὰ ἡμέρα, ὡ ἡμέρα, πλκδ. ἀτ ἡμέρα, ἢ ἡμέρα, ἢ ἡμέρα κοινῶς, καὶ ἡμέρα Δωρικῶς, ἢ ἡμέρα ἀιολικῶς, ἢ ἡμέρα βοιωτικῶς, ἢ ἡμέρα ἰωνικῶς: τὰς ἡμέρας, ὡ ἡμέρα.

ἡ κρῶν, ἢ κρῶν, τῆ κρῶν, τῶν κρῶν, ὡ κρῶν κοινῶς. ἡ κρῶν, ἢ κρῶνας, τῆ κρῶνας, τῶν κρῶνας, ὡ κρῶνας Δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE parisyllaborum secundum dialectos.

TERTIA declinatio est parisyllaborum nominum, tam masculinorum quam foemininorum, communium et pronominum in ο desinentium, et neutrorum in ορ. Quorum genitiuus desinit in ου κοινῶς, in οιο ἀπικῶς ἢ ἰωνικῶς, et in ω Δωρικῶς. Datiuus autem in ω diphthongon impropria. Accusatiuus in ρ, cum uocali nominatiui. De qua declinatione, praeter ea quae in primo tractatu dicta sunt, aliqua omnino et hic sunt annotanda: Sciendum est igitur, complura inueniri nomina, quae in singulari numero aut sunt masculini generis aut foeminini: in plurali uero neutri: ut ὁ δῖος, τὰ δῖα, ὁ πρῶτος, τὰ πρῶτα, ὁ λυχνός, τὰ λυχνά, ὁ μοχλός, τὰ μοχλά, ὁ σαθμός, τὰ σαθά, ὁ Δεσμός, τὰ Δεσμά, ὁ νῶτος, τὰ νῶτα, ὁ θυγός, τὰ θυγά, ἡ κέλευθα, τὰ κέλευθα, ὁ ἀνδράς, τὰ ἀνδράς, τὰ τείταρα, τὰ τείταρα. Quorum exempla apud poetas passim inuenies. Sunt et quae duplicem habent declinationem: ut τὸ Δένδρον, τὸ Δένδρον, ἢ τὸ Δένδρον, τὸν Δένδρον, ἢ τὸν Δένδρον, τὸν Δένδρον, ἢ τὸν Δένδρον, τὸν Δένδρον, ἢ τὸν Δένδρον. Haec enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu sunt. τὰ Δένδρα, uero quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ Δένδρος, sed ἀπὸ τοῦ Δένδρον fieri.

Heteroclit.

Genitiuus.

Etiam aduertendum est, Atticos et Iones, et Thessalos genitiuū singularē per οιο enūciare, ἔσθη τ' ε δισθόγος εἰς τ' οιο, ἢ προδίσθη τ' οιο κρῶ: ut ὁ δόμος, τὸ δόμος, δόμοιο. Ο δυνάστες. καλὶμακα, δ' ἡμερῶν κατεβήκατο οἰο δόμοιο. Doros uero abijcentes u ἢ διδθόγους, ac uerentes ο μικρόν in ω μέγα, enunciare τὸ καλῶ, nec subscribere ι, ο, ε, και μάρ ἐς τὸ μάλιμον ἐλαίωτα ἐσ τε τὰ φύσκα. ἀντί τὸ φύσκα.

Datiuus uero singularis in quibusdam nominibus diuersorum generum, μεταπλάσμων patitur διὰ τῶν ἡμερῶν: ut κλάδι, ἀντί τῶν κλάδων. τῶν πολυπατάγι, ἀντί τῶν πολυπατάγων. τῆ διχομίλι, ἀντί τῆ διχομίλιος. τῶν μελιγκρά, ἀντί τῶν μελιγκράτων. τῶν λιτι, ἀντί τῶν λιτιών. Quare illud etiam Homeri, λιτὸν ἐλάω, datiu casus est. Patitur etiam ἀπικοπλῶν ἢ ἀπικοπλῶν, ἀπὸ τῶν λιτῶν. Ο δυνάστες. ἀπὸ τῶν λιτῶν.

Datiuus.

Accusatiuus. Accusatiuum quoque singularem apud Poetas scito μεταπλασμούρ pati. λιτα, enim dicunt αντι το λιτόμ. τλιαδ θ. έρματα, Δ έμωμοίσι τίδα η λιτα, πετάεε, ubi mutata literatura, accentus quoque mutatus est, et locus eius.

Genitiuus et diuus dual. In duall uero ώμοίρ inuenitur pro ώμοιρ. et ποδοίρ pro ποδοίρ, et alia eiusmodi infinita, κατ' επέκτασιρ το ι. έδα ιωνικώ.

Diuus plur. Pluralem etiam datiui pati manifestum est, non solum προσημαίωσμούρ το ι, sicut in aliis declinationibus: ut λότοισι νόμοισι, sed etiam μεταπλασμούρ: ut έσρασι, pro έσροις, et εγκασι pro εγκάτοις, et πρόσασι pro πρόσαι, et πέταλασι, pro πετάλοις. τοίσδε uero pro τοίς, et σχημαίωσμούρ το ι patitur, έδα ιωνικώ, et έπέκτασιρ η δε. Nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra suam naturam) circumflectatur. Quod sane factum est (ut inquit Eustathius οδυσ. φ.) ne τοίς datiuus pluralis suam prorsus amittat proprietatem, οδυσειάς β. εγγυς έώρ τοίσδεσι φόνορ, ηυλ κήρα, φυτενει. Possunt etiam due esse appositiones, δε scilicet et σι, quandoquidem apud Homerum τοίσδε inuenitur absque σι. οδυσειάς ξ. έδτε δαιμόνε ζηνωρ, ηυλ τέρωο τοίσδε. αντι τοι του τοίς. Nam ο artículus praepositiuus assumens δε conuentionem, uim habet pronominis demonstratiui ουτ θ.

Accusatiuus pluralis. Accusatiuum etiam pluralem in es communiter desinentem, sciendum est per es enunciari Δωρικώε. τώε λότωε, pro τώεε λότους: τάεε άμπέλωε, pro τάεε άμπέλουε. Doxes enim abiicietes u εδ. ου Διφθόγγου, uertunt ο μικρόρ in ω μέγα. θεός, ην όδοι τώροισι, μη μιν λωβασειθε τάεε άμπέλωε, εντι γαρ άβα ετ rursum, ηυλ γαρ έγώρμισέω τώεε και θάρωε, δι τά φιλωνόσα. Vbi aduertendum est syllabam corripi, uel potius άμείμακρορ. In quibusdam tamen codicibus inuenimus huiusmodi accusatiuos per ο μικρόρ, άμπέλ θ, et και θάε θ, subtracto scilicet u ex e diphthongo Δωρικώε: sicut νάσ θ pro νήσους apud Pindarum εν δλυμτοίς, εν δα μακάρω νάσ θ ώκεανίστεε άυραι τωρι τνέουσι: hoc est. Vbi beatorum insulas oeanee aurea circumflant: quod magis quidem consentaneum uideatur.

Paradigma dialectorum.

ο λόγ θ, λότου κοινώε, ηυλ λόγοιο άπηκώε, ηυλ ιωνικώε, ε λώτω Δωρικώε, εδ λόγω, εμ λότορ, ω λόγε κοινώε, κατ' ω λόγ θ άτλικώε. Δυικά. τώ λόγω, τοίρ λότοιρ κοινώε, ηυλ λογοίρ ιωνικώε, ε λώτω, Πλη. δι λόγοι, τώρ λότωρ, τοίς λότοις κοινώε, ηυλ λότοισι ιωνικώε. τώεε λότους κοινώε, ηυλ λώτωε, ηυλ λόγ θ Δωρικώε, ω λότοι, et alia huiusmodi nomina κατ' αναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECLINATIONE PARISYLLABORUM, et eius dialecto scilicet Attica.

Quarta

QVARTA declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum masculini generis, et foeminini, ac communis in ωε, et neutrorum in ωρ, Διά το ω μεγάλου. Quorum genitiuus et datiuus in ω desinunt: accusatiuus uero in u am uoali nominatiui. Sed quoniam communem ordinem declinationis mutauimus, Theodorum Gazam imitati, sari uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum esse. Nam nomina in θ desinentia masculini generis et foeminini, et in ορ neutri, quae secundum alios in ordine simplicium declinationum quartum tenent locum, Attici referunt ad propriam declinationem, quae est in ωε, et in ωρ, per ω sicut dictum est: ut ο πεπεδοκονωε, ο πεπεώε άπηκώε, το χρέω κοινώε, ο χρέωρ άπηκώε ο paruo in ω magnie mutato, quae cum a communi declinatione pendeat, post ipsam merito locanda est. Vbi aduertendum est, quod cum proprium sit Atticorum in huiusmodi nominibus uertete, non solum ο μικρόρ in ω μέγα, sed etiam α finalen in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes casus cuiusuis generis et numeri, in ω μέγα desinant: siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit ο, omnino abijatur: si uero ι, seruetur, et sic ex ω ε fit diphthongus impropria, quod quinque accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali et plurali, et nominatiuo plurali, et uocatiuo masculini generis, et foeminini et comunis.

Corripiunt etiam penultimā, quae si fuerit α productum, uertunt in ε: ut ναός, νώε, λαός, λεώε, πώροσιλα θ, πώροσιλεωε. Si uero correptū, nequaquam. Non enim ab eo quod est ονομα θ, ονομάου fit ονομέωε, ονομέω άπηκώε, quandoquidem penultima α fallit breuis est, et sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentuum regulas non omnino sequuntur, nam ultima existente longa, acciunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimā. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiae declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia:

ο νικόλα θ κοινώε, ο νικόλεωε άπηκώε, το νικόλαου κοινώε, το νικόλεω άπηκώε: εδ νικόλαω κοινώε, εδ νικόλεω άπηκώε, τώρ νικόλαορ κοινώε, δ μ νικόλεωρ άπηκώε, ω νικόλαε κοινώε, ω νικόλεω άτλικώε. Vocatiuus enim in omni numero similis est nominatiuo Atticorum more. Δυικά. τώ νικόλαω κοινώε, τώ νικόλεω άπηκώε, τοίρ νικόλαοιρ κοινώε, τοίρ νικόλεωρ άπηκώε, ω νικόλαω κοινώε, ω νικόλεω άπηκώε: Πληδ. δι νικόλαοι κοινώε, δι νικόλεω άπηκώε. ην νικόλαωρ κοινώε, ην νικόλεωρ άπηκώε: τοίς νικόλαοίε κοινώε, τοίς νικόλεωε άπηκώε, τώεε νικόλεους κοινώε, ο υε νικόλεωε άπηκώε, ω νικόλαοι κοινώε, ω νικόλεω

Vocatiuus

κόλιετ ἀπικώε. Annotantur quedam quæ à supradictis deviant, videlicet κάλθ, κάλωε, κάταλόε, ταλώε, in his enim α remanet immutabilis, quod factum puto, quoniam non desinunt in θ purum: sicut λαόε, νάόε, ἔθωε, ἔθωε uero mutato accentu ἔθωε sicut, ἔλαγώε, λαγώε.

Paragoge 80.

Quedam etiā inveniuntur apud poetas, quæ in genitio singulari, gratia metri assumunt ο μικρόν: ut ταλώ, ταλώο, μίω, μίωο, πεπώ, πεπώο. Ἰλιάδ θ β. τῆ δ' αὐτῆ ἡγεμόνιδ ἴδε πεπώο μῆθεαυέε, ταλώο uero quidam uolunt esse ἐκ τῶ ταλόο, τρωπῆ τῶ ο φθι διφθόρου εἰς ω μέγα. ideo censuerunt, esse subscribendum ταλαωο. Sunt et pauca quedam foemina propria urbium nomina: ut τρωε, τλώε, ἔωε, κώε, quæ antiq̄ Atticè declinantur. δώε uero, quoniam nec propriū est, nec circumflexum, solū indeclinabile existit: significat autem dationem. Hesiodus ἐν ἔργοις, δώε ἀγαθῆ. ἀρπαξ δὲ κακῆ θανάτοιο δότρεα. Quatuor etiam annotantur, quæ absque u accusatiuum singularem faciunt: hoc est, ἀδθ, ἀδω, κώε, κώ, τέωε, τέω, λαγώε, λαγώ. Quidam addunt ἔωε, ἔω.

DE QUINTA DECLINATIONE imparisyllaborum.

QUINTA declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculinorum, foeminarum, neutrorum et promiscuorum, differentes terminationes habentium. Quorum genitius desinit in θ, datiuus in ι, accusatiuus in α. Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ, ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis quàm in foeminis, et in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generales regulas uniuscuiusque terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, et qui eum secuti sunt: ne ob regularum inculationem fastidio rudes lectores afficiantur, sed ea duntaxat, sine quibus non facile intelligi possit, quomodo unumquodque nomen sit declinandum. Sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes.

Et primum de masculinis dicendum est.

Quorum finales literæ, siue elementa, quinque sunt, ν ξ ς σ ψ. Omne enim masculinum græcè declinatum in aliquam harum desinit consonantè: ut Δίωρ, φοίνιξ, νέσωρ, αἶαε, ἀράψ, ἀσφουεαλ uero et βόααλ, et νεκάμελ, et similia, barbara sunt. At ἰακώε, Δαμῆλ, ἀδάμ, ἀσραάμ, Ἡβραεα, reduci tamen ad Græcam declinationem possunt: ut ἰακώε θ, ἰακώου, Δαμῆλ θ, Δαμῆλου, ἀδάμ θ, ἀδάμου, ἀσραάμ θ, ἀσραάμ. Ex uocalibus uero nulla est, in quam masculinum nomen desinat. τοῖος δὲ enim ἀντὶ τῶ τοῖός, et τοσόσδε ἀντὶ τῶ τοσόδε, et οὗτος ἀντὶ τῶ οὗτου.

τοῖος δὲ

Γθ,

Γθ, et similia, κατ' ἐπέκτασιν facta sunt. At νεφεληγορέα, ζεύε, et ἰππότα νεσωε, et similia, ut quibusdam placet, μεταπλασμός est, ἀντὶ τῶ νεφεληγορέαε et ἰππόταε. Alij tamen uolunt ἀντὶ τῶσιν εἶσε, id est, uocatiuum pro nominatio, ut in prima declinatione dictum est. Ex consonantibus igitur quatuor sunt imparisyllaborum nominum finales: hoc est, ν ξ ς ψ, quæ in θ mittunt genitiuum: ut Δίωρ, Δίωρ θ, κίεϋξ, κίεϋξ θ, νέσωε, νέσωε θ, πέλωψ, πέλωψ θ. σ uero communis est terminatio et parisyllaborum, et imparisyllaborum. Parisyllaba enim in ου mittunt genitiuum: ut ἀνείαε, ἀνείου, σοφός, σοφός: Imparisyllaba uero, ut dictum est, in θ habent genitiuum: ut μίνωε, μίνω θ, σάχυε, σάχυθ, χυθ, Σοκράτους uero et Δημοσθένους, et similia, genitui sunt ψ σωαίρεσιν. Desinentia in σ ante ipsam omnes uocales habere possunt præter eum ἀρχίαε, χερύσας, μάνιεε, καλός, ταχύνε, ἥρωε, et tamen inuenitur ante σ non quidem solū, sed cum ι, aut u in diphthongo: ut χαρσίαε, βασιλεύς. Sunt et quæ in ουε desinunt: ut μελάμωουε, Δίωουε, unum in ουε: ut πώεε, παδός, ψ σωαίρεσιν. De quibus dicendum est, et primum de nominibus in αε desinentibus cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam et imparisyllabam, suntq; uariatu faciliora. Propterea et ueteres Grammatici, et iuniores ab eis initium sumpserunt.

Parisyllaba. Imparisyllaba.

Nomina i

De in αε parisyllabis.

Parisyllaba igitur in αε primæ sunt declinationis, et genitiuum habent partim in ου, partim in α. Quæcumque enim in αε purum desinunt polysyllaba habentia, in penultima: ut νικίαε, λυσίαε, uel ε: ut ἀγείαε, πύρειαε, uel ψ diphthongum: ut ἀνείαε, ἑγμείαε, uel υ, ut μαρσν αε: et quæcumq; in εαε desinunt, habentia ο μικρόν in penultima, ut ζήναγός αε: in ου mittunt genitiuum. Si uero aliquot horum in α genitiuum habuerint, Dorica erit declinatio: ut Πυδαγόραε, Πυδαγόρα. Nam sunt quæ abiectione σ, in α solū faciunt genitiuum: quæ quidem cisi Dorica sunt, eorum tamen usus communi lingue frequentissimus est: ut ὁ σοῦιδ αε, τῶ σοῦιδ α, ὁ λάαε, τῶ λάα, ὁ ἄεαε, τῶ ἄεα. Sed cum multa sint et uaria, opus est ut per literarum ordinem accuratissimè ea perarramus, discernamusq; ab ijs quæ imparisyllaba sunt. Nomina igitur in αε desinentia monosyllaba pauca sunt, ac uolunt aut circumflectuntur, et partim sunt parisyllaba, et declinantur per abiectionem τῶ σ. Et partim imparisyllaba, et ea declinantur per υτ. Sunt enim parisyllaba hæc, ὁ γρῶε, τῶ γρῶ, ὁ λῶε, τῶ λῶ, ὁ πῶε, τῶ πῶ, diminutiuum ἔω ο τῶ πατήρ, ὁ φῶε, τῶ φῶ, ὁ δῶε, τῶ δῶ, Imparisyllaba hæc, ὁ κρῶε, τῶ κρῶ, per τ solū. ὁ πῶε, τῶ πῶ, τριῶ, trium generum, genitiuum habens ὁ ξυ τῶου. Ζῶε uero ζῶνθ, et φῶε, φῶνθ: cum participij sumpserint terminationem, accentū quoque in genitio ad eius similitudinem seruauerunt: ut σῶε, σῶνθ. Desinentia

Monosyllaba in αε.

Desinentia

In as poly-
syllaba.

βας

γας

Δας

ζας

θας

κας

ξας

ψας

λας

μας

νας

πας

ρας

σας

τας

φας

gentia in as polysyllaba circumflexa, que sint parisyllaba, in α mittunt genitium: ut δωμάδες, δωμά. κοσμάδες, κοσμά. μλωάδες, μλωά. Imparisyllaba uero in τ faciunt genitium: ut πελεκάδες, πελεκάντ. Inueniuntur quedam Ionica, que in Δ mittunt genitium: ut βιπτάδες, βιπτά. δ. κυράδες, κυρά. Etiam desinentia in βας, ante β aliam consonantem habentia, dummodo non sit ρ, in α faciunt genitium: ut δσάμβας, τσάμβα. δ χάλβας, τσάλβα. δ κρισβας, τσκρισβα. His similia sunt δΐσας, τσΐσα. δ βωνέβας, τσβωνέβα. δ αννίβας, τσαννίβα. Etiam in γας desinentia dissyllaba solū propria: ut δ μέγας, τσμέγα. δ άλλας, τσάλλα. δ μέγας, τσμέγα. quod extremam producit. Excipitur σάλλγας quod σάλλγαντ. At δ μέγας, τσμέγαλου, heteroclitum est, et adiectiuum. μέγας enim quinte declinationis μέγα. sicut λόας, λόα. et extremam habet correptam. At μεγάλ. μεγάλου παροξυτονου tertie declinationis est parisyllaborum, et adiectiuum. μέγα enim προσωροξυτονου, et per geminum λ, proprium est nomen η. τσους παλαίων. hęc Eustathius εν τσ. σ. σ. ο. Δουος. Etiam polysyllaba: ut δ σατύργας, τσσατύργα. δ σροάγας, τσσροάγα. excipitur δ ακροάγας, τσακροάγαντ, nomen fluij Sicilie, unde η ακροάγας, τσακροάγαντ nomen urbis. Etiam in Δας dissyllaba et polysyllaba. λάσας, τσλάσα. δΐσας, τσΐσα. δ λεωνίσας, τσλεωνίσα. δ ΐμαχίσας, τσΐμαχίσα. excipiuntur que diphthongum habent in penultima: ut δ αφείσας, τσαφείσαντ. Etiam in ζας, θας, κας, ρας, ψας: ut δ αριζας, τσαρίζα. δ ανθας, τσανθαν. δ πελέκας, τσπελέκα. δ αλιξας, τσαλιξα. δ άψας, τσάψα. Etiam in λας, άπλά, dissyllaba, que sint unius generis, et non habeant penultimam naturā longam, et etiā polysyllaba duo λ habentia: ut δ ύλας, τσύλα. δ γέλας, τσγέλα. δΐλλας, τσΐλλα. δ άσόλλας, τσάσόλλα. Etiam in μας consonantem habentia ante μ. δ σνλμας, τσσνλμα. δ άκαματοχάρμας, τσάκαματοχάρμα. excipitur δ τσλμας, τστσλμαντος. Etia desinentia in μας προσωμα: ut δ σαλάμας, τσσαλάμα. δ σπιτάμας, τσσπιτάμα. Etiam in νας: ut δ πινας, τσπίνα. excipitur δ κάνας, τσκάναντ. Etiam in πας desinentia unius generis: ut δ πάπας, τσπάπα. δ κάλπας, τσκάλπα. δ λάμπας, τσλάμπα. Excipitur δ κνπας, τσκνπαντ. πας uero παντος, adiectiuum et monosyllabum. Etiam in ρας non habentia primam et secundam syllabam ab eadem consonante, uel antisticho. eius incipientem: ut δ σιμόρας, τσσιμόρα. δ κνδρας, τσκνδρα. Etiam in σας desinentia dissyllaba, que nō habeant ε in penultima: ut δ χρνσας, τσχρνσα. δ κέρας, τσκέρα. Etiam in τας: ut δ αργύτας, τσαργύτα. δ ευρώτας, τσευρώτα. excipitur δ πελντας, τσπελνταντ. Etiam in φας desinentia dissyllaba, et

ba, et in χας: ut δ Δέλφας, τσΔέλφα. δ άλλας, τσάλλα. κύφας uero κύφαντ. fiat. δ καλλίχας, τσκαλλίχα. δ λάχας, τσλάχα. κάλλχας uero κάλλχαντος. Etiam in ας a uerbis arciflexis composita: ut δ πατραλοίας, τσπατραλοία, άπό του άλοιω τσ τήτω. Etiam in ας a nominibus femininis composita: ut η φασέτρα, δ ευφασέτρας, τσευφασέτρα. η βία, δ ευρυσίας, τσευρυσία. η άπορα, δ πυθαγόρας, τσπυθαγόρα. πυθαγόρου. quauis hoc nomen, alij aliunde deducunt. η άνία, δ παυσανίας, τσπαυσανία. Et hęc de pariter declinatis.

De in as imparisyllabis.

Desinentia in as purum dissyllaba grauitona, et que Dorica non sunt, Διά του ντ declinantur: ut δ άιας, τσάια. δ άαντ. δ σσας, τσσσαντος. excipitur δ λόας, τσλόα, cum proprium est nomen. cum uero appellatiuum est, δ λόας, τσλόας. fiat, η κρσσει λσος. Οδυσ. θ. λσος ύπαι ριπής. τσ λσάι, λσάι. Ιλιάδος π. βάλει δ έτερος ινοχσάι πτωρ ηνι έχοντα μετώπιον όζει λαί. Δυικά. τω λσάι, λσάι. Ιλιάδος ψ. λσά δε του εκάτορδην ερκεσάται Δνολδνκώ. Declinatur etiam δ λόας, τσλόα. τσ λσά. τσ λσάν. Etiam in ας monosyllaba άξυτονα, in τσς faciunt genitium: ut δ προάς, τσπροάντος. Etiam polysyllaba: ut δ ανδριάς, τσανδριάντος. Etiam in βας desinentia, si anapästic correptam in penultima habuerint: ut δ βίβας, τσβίβαντος. δ λυκάβας, τσλυκάβαντος. δ άλλβας, τσάλλβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur δ βαρναβας, τσβαρναβαν. δ λάβας, τσλάβαν. δ κάβας, τσκάβα. δ άβας, τσάβα. εδνικόν. At δ άβας, τσάβαντος, propriū nomen. Similiter et ίόβας, τσίόβαν. τσ ρήβας, τσρήβαν. Etiam in βας, et que ante β habent ρ, impariter declinantur: ut δ φόρβας, τσφόρβαντος. δ κύρβας, τσκύρβαντος. Etiam in γας desinentia dissyllaba propria, et appellatiua, siue gētilia: ut δ γίγας, τσγίγαντος. δ βρήγας, τσβρήγαντος. Etiam in Δας dissyllaba, et que habeant diphthongum in penultima: ut δ αφείσας, τσαφείσαντος. δ οίδας, τσοίδαντος. Etiam polysyllaba, siue dissyllaba a uerbis grauitonis deriuata: ut μείδομαι, δ μείδας, τσμείδαντος. είδω, δ είδας, τσείδαντος. χαρίζομαι, δ χαρίδας, τσχαρίδαντος. Etiam desinentia in ρας, habentia u ante ρ: ut δ βνρzas, τσβνρζαντος. δ πύζας, τσπύζαντος. Etiam in λας dissyllaba monosyllaba, et que habeant penultimam naturā longam: ut δ φύλας, τσφύλαντος. δ χήλας, τσχήλαντος. Similiter et que habent consonantem cum λ: ut δ άτλας, τσάτλαντος. Etiam habētia duo λ: ut δ πάλλας, τσπάλλαντος. δ βάλλας, τσβάλλαντος. δ μέλας uero, τσμέλανος. et δ τάλας, τστάλλαντος, trium generum sunt. Etia in μας dissyllaba et polysyllaba, et que ante μ breuē uocalē habent: ut δ άδάμας, τσάδάμαντος. δ πολυδάμας, τσπολυδάμαντος. et ante his δ θανμας, τσθανμαντος.

χας.
In as com-
posita.

βας

γας

Δας

ζας

λας

μαυτ. Etiam in φαε dissyllaba, habentia primam et secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem: ut ο βαεφαε, τω βαεφαντ. ο προφραε, τω προφραντ. ο τευδραε, τω τευδραντ. Similiter et ea quae paria prius inclaunt: ut ο πείραε, τω πείραντ. ο άραε, τω άραντ. Similiter et quae habent a ante ε: ut ο τάραε, τω τάραντ. ο κάραε, τω κάραντ. Etiam desinentia in σαε polysyllaba, et quae in penultima habent e: ut ο άπέσαε, τω άπέσαντ. Etiam in φαε desinentia polysyllaba, ut ο κορυφαε, τω κορυφαντ. ο έλέφαε, τω έλέφαντ. ονοφαε uero ονοφαε fiat. Desinentia in αε composita, simplicium seruant declinationem: ut λυκοβοσαε, λυκοβοσαντ. quoniam βοσαε βοσαντ. σιμωσαε, σιμωσαντ. quoniam ωσαε παντός diamus.

Composita.

Et haec de nominibus in αε desinentibus, et eorum genitiuis. Nunc de aliis casibus nominum quintae declinationis: pro quibus ο άιαε commune sit exemplum.

Genitiuis. ο άιαε, η γλυκη, τω άιαντ. Nam desinentia in αε purum dissyllaba grauitona, penultimam productam habentia δια τω vt declinantur. Datiuis. Η Δολκη, τω άιαντι, et genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in α desinens, mutata α in ι, datiuum singularem facit. Η αυτιατμη, τω άιαντα, et datiuo. Nam omnis datiuus singularis in ι prolatum desinens, in α conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintae declinationis aut in α correptum desinere, aut in η. In α correptum, τω άιαντα, τω άιαντα. In η, quum genitiuus singularis in α purum desinens, anapitum uocalem habet in penultima, a nominatiuo fit, et in η conuerso: ut ιχθυε, ιχθυη, ιχθυω, οφει, οφειη, οφειω, παριε, παριη, παριω. Exciptur Διοε, Διοη. Desinentia uero in υε, etsi frequentii usu in η mittant accusatiuum: ut ταχυε, ταχυη, οξυε, οξυη, nonnunquam tamen in α faciunt accusatiuum: ut ευρεα, ποντορ, η πολεα στρατόρ. Similiter et in ουε desinentia, nunc in α mittant accusatiuum, nunc in η, sed in η frequentius, raro autem in α ut τω βερα, και βοα. Η κληλικη, ω άιαη, a genitiuo fit, extrema syllaba abiecta. Nam in nominibus δια τω vt declinatis, et quae syneresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singularis: ut βοαε, βοαντ, ω βοαη, λαοδαμαε, λαοδαμαντ, ω λαοδαμαη. Poetae tamen huiusmodi uocatiuum absque η proferre consueuerunt. Οδυσσ. θ. λαοδαμα μάλα ττω επη μωι μοιραμ έειπεε. Η Ιλιαδ. ν. ηλυδαμα, ου μωυ αυ τω ερικαε παντας αρισουε. Σιμωε, et πλαυδε, et similia etiam η extrema syllaba abijciunt: ut σιμωντ, ω σιμωη, πλαυδοντ, ω πλαυδωη. Exciptur οδουε, οδουη.

τ. Huius enim uocatiuus solus similis est nominatiuo, ω οδουε. In quibus uero genitiuus δια τω εος existens in υε faciunt syneresiatum a nominatiuo fit, et in e conuerso. ο Δημοδηνε, ω Δεμοδηνε. In desinentibus uero in ω, siue in ωε foeminiis, a nominatiuo fit, extrema in ο μικρομ mutata, ac in diphthongu assumptum: η λητω, ω λητοι. η αιδαω, ω αιδοι. In his uero quae exeunt in λω, siue in αε, quorum neutrum in υη est formatum, a genitiuo fit, abiecta οε syllaba: ut τερω, τερευε, ω τερευη, χαριε, χαριεντ, ω χαριη. In desinentibus autem in ηε grauitonis, fit uocatiuus in υε: ut μητεε, ω μητηε. Exciptur ω τωη. Ex oxytonis uero quatuor sunt his similia, πατηε, ω πατηε, Δαηε, ω Δαηε, σωτηε, ω σωτηε, ανηε, ω ανηε. Etiam in quibusdam similis est uocatiuus nominatiuo prorsus: in quibusdam uero et sine σ profertur. Nam in his quae in ουε, aut in ουε exeunt, etiam sine σ am diphthongu enunciat. ω βασιλεη, ω βαση, nisi quid prohibeat. Nam ω ποιε, et ω οδουε solum diamus: ne coincidunt cum πω aduerbio, et οδω. Etiam in appellatiuis grauitonis in ιε desinentibus, quae non exeunt in natura longam, et omnino in desinentibus in ιε grauitonis: ut ο οφειε, ω οφειη. Etiam in υε grauitonis, ο βοευε, ω βοη. Etiam in oxytonis quae sunt triu generum, ο ηδυε, ω ηδω. In υε uero desinentibus masculinis, producta habentibus penultimam, similis est uocatiuus nominatiuo: et omnino in desinentibus in ω, pure autem declinatis, siue per τ, praefer foemina oxytona, ο ηρωε, ω ηρωε. Etiam in ηε grauitonis iambicis, et omnino in ηε desinentibus, declinatis autem per τ: ut ο λαχηε, ω λαχηη. Etiam in ιε oxytonis: ut η περιαιε, ω περιαιη. Etiam in υε oxytonis: ut η χλαμηε, ω χλαμηη. Etiam in αε oxytonis: ut παλλαε, ω παλλαη. Etiam in λω: ut ο έλαε, ω έλαη. Etiam in aliquam duplicium, ο αναε, ω αναη. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus: ut ο έλλω, ω έλλω, praefer superius annotata.

Dualis numerus.

Η δυομασμη ηετ αιτιατικη τω αυτωρ, τω άιαντε, a datiuo singulari. Omnis enim datiuus singularis in ι prolatum desinens, mutato ι in ε, nominatiuum et accusatiuum dualem facit. τω άιαντι, τω άιαντε. Η γενηκη και Δοτικη, τω άιαντορ. Omnis nominatiuus dualis in ε, siue in ω existens, in ορ facit genitiuum et datiuum dualem: ut τω άιαντε, τω άιαντορ, τω λοτω, τω λοτορ, τω αιδαω, τω αιδοιρ.

Nominatiui et accusatiui. Genitiuus et datiuus.

Pluralis numerus.

Η ευθεια ηετ κλητικη πλαυωτικη, οι άιαντε, ω άιαντε. Omnis enim nominatiuus dualis in ε desinens, appposito σ, nominatiuum pluralem facit, τω άιαντε, οι άιαντε, neutris tamen exceptis. Η γλυκη, τω άιαντορ. Omnis genitiuus pluralis communis cuiusuis generis, in ωρ exit. Η Δολκη, τω άιασι. Vbi aduertendum est datiuu pluralem partim a nominatiuo singulari fieri, partim a datiuo. Si a nominatiuo,

Nominatiui et accusatiui. Genitiuus et datiuus.

hæc datur regula: Omnis nominatiuus singularis in σ desinens cum longa si-
ue uocali, siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens geni-
tium contractum, appositio i datiuum pluralem facit: ut ὁ δόας, τοῖς δόα-
σι. ὁ λέων, τοῖς λέωνσι. ὁ τρώς, τοῖς τρώσι. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεύσι.
Annouantur τοῖς ποσὶ, quod à datiuo singulari fit ποδῖ, ἔσ' τοῖς ἕνεσι
ἄπικῶς, ἀπ' τοῦ ἕνός, ἔσ' Δρομέσι, ἀπὸ τοῦ Δρομῆος, pro ἕνός, ἔσ' Δρομεῦσι.
Sacndum est autem nominatiuum in vs productam desinentem,
assumpto i, ac u correpto, datiuum pluralem facere: ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύ-
σι, excipitur τοῖς μῦσι ἀπ' ἑ μῦς: quod solum produuntur. Etiam nomina-
tiuus extiens in aliquan duplicium, eodē modo datiuū pluralem facit. ὁ ἄρ-
τωάζ, τοῖς ἄρτωάζι. A datiuo uerò singulari fit datiuus pluralis, cū nomi-
natiuus singularis aliā habeat terminationē. Pro quo aduertendū est, quod si
datiuus singularis in i purū exeat, assumpto σ ante i, datiuum pluralem fa-
ciat. ἡδ' ὄφιι, τοῖς ὄφισι, ἡδ' ἡδ' ἑί, τοῖς ἡδέσι. ἡδ' Δημοσθένει, τοῖς
Δημοσθένεσι. ὄφισ enim ἔσ' ἡδ' ἑνός extremam habent correptam, Δημο-
σθένεος uerò, ἔσ' si in σ cum uocali longa exeat, genitiuum tamen habet per
syneresim. Si uerò datiuus singularis consonantem habeat ante i, assumpto
σ, ac consonantibus abiectis, quæ cum ipso minime audiri possunt, datiuum
pluralem facit: ut ἡδ' ἄκων, τοῖς ἄκωνσι. Si uerò datiuus singularis in sōlli
habeat ante i, mutato v in σ, datiuum pluralem facit: ut Πλάτωνι, Πλάτων-
σι, ποιμῶνι, ποιμῶσι. etsi alibi v ante σ inueniatur: ut ἔλμνος. Sed aduertē-
dum penultimam datiuū pluralis, aut parem esse penultimæ aliorum obli-
quorum, aut maiorem. Quæ si fit aneps, ἔσ' per abiectionem consonantium
facta sit breuis, rursus in seipsam productam mutari: ut ἡδ' δόων, τοῖς
δόωσι, δόωσι. Si uerò breuis fuerit, et saluet aut o μικρόν, quidē assum-
pto i in diphthongum producit: ut ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός. o uerò assum-
pto u: ut ἡδ' λέων, λέωνσι, λέωνσι, ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός. et similia cum
in es desinant Διὰ σὺν ε Διφθόγγου, ἔσ' imparibus inflectantur sylla-
bis, nec habeant genitiuum contractum: à nominatiuo singulari datiuum plu-
ralem deducere possunt assumpto i: ut χαρτίς, χαρτίσι, ἔσ' ἡμῶς, ἡμῶ-
σι, sicut à βασιλεύς, βασιλεύσι. Possunt etiam formari à datiuo singula-
ri, v ἔσ' τ prius expunctis, ac σ interiecto: ut χαρτίων, χαρτίσι. ἡμῶν, ἡμῶ-
σι. ἔσ' adiuncto i penultimæ uocali fit χαρτίσι, ἔσ' ἡμῶσι: si-
cut à ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός, ἡδ' ἑνός. Quidam tamen non ἰστέα, sed
alterum σ addentes χρίσι dicunt: ut Gregorius Scholarius asserit: quod
factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum pe-
nultima. Additur etiam v consonans huiusmodi datiuus in i prolutum desinē-
tibus, uocali sequente: ut τοῖς ἄκωνσι. Sed apud poetas etiam consonante
sequente additur v. quod quidem metri gratiā fit. Ἰλιόδος α.

ut es

addi diō

ἔσ' δὲ οἱ ἕτεροι σήδεσσι λαοίσι Διάνδρα μὲν ἡμῶν, ἔσ' in eodem.
πῶς

πῶς τις τοῖς πρόσθεσι πέσιν πεδίον ἀχαιῶν.
ἢ ἀχαιῶν, τοῖς ἀχαιῶσι. Nam omnis accusatiuus singularis in α desinens assumpto σ, accusatiuum pluralem facit. τὸν αἰώντα, τοῖς αἰώντα. ἢ κληῖκα, ὁ αἰώντες, nominatiuum pluralem omnino similis. Aduertendum est hoc in loco, Acoles huiusmodi nomina in α desinentia, διὰ δφθόγγου enunāare: ut τάλαιε pro τάλαιε, μέλαιε pro μέλαιε. ἔσ' δόαιε pro δόαιε, non tamen αἰαιε pro αἰαιε διανε, Διὰ τῆς ἑσπαλλήλων ἄπ' φωνέντων. At genitiuus nonnunquam ἀποκοσῶν patitur ποικίλως metri gratiā: ut αἰών pro αἰώντι, δόων pro δόωντι. Datiuus uerò ποῖ-
Datiui ex-
tremā
lientia aliquando produat extremam. hoc est i, facta communi syllaba: tremā quā-
ut αἰών, ἀχαιῶν, cum regula id corripit exposulat. nonnunquam κατὰ τα.
κράσιν eandem produat: ut δέδι, δέδι, δέδι. Ἰλιόδος πάντα δέδι καλ-
λιπλοκάμω sic κηῖδι, κηῖδι, κηῖδι. Οδύσος. ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
κηῖτε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοσῶν: ut ἰδρῶν, ἰ-
δρῶν. Ἰλιόδος ἔσ' τριεὶ δ' ὁμοῦ καμάτω, ἡδ' ἰδρῶν ἀποκοσῶν. Ac-
cusiatiuus quoque idem patitur: ut ποσειδῶνα, ποσειδῶν. ἰδρῶτα, ἰδρῶ.
Ἰλιόδος. αὐτοῖς δ' ἰδρῶ πολλοῖς ἀπενίροντο δαλάσῃ. In comparatiuis
Cōparatiua
uerò in ω desinentibus crasim patitur ἀπικῶς: ut μέλιονα, ἀποδολῆ τῶ
v. μέλιονα, ἡδ' κρᾶσι τῶ ο καὶ α εἰς ω, μέλιω. Nec solum accusatiuus
singularis dictorum comparationum hoc patitur, sed etiam nominatiuus,
accusatiuus, ἔσ' uocatiuus pluralis numeri patiuntur, ἔσ' si nō in ω, sed in ou
crasim fieri contingat ἔσ' ἀπικῶς: ut οἱ μέλιονες, μέλιονες, μέλιονες. Sic
Attici.
accusatiuus casus, μέλιονα, μέλιονα, μέλιονα, ἔσ' uocatiuus similis est no-
minatiuo. Nam regula est, ὅτι πᾶσα ἐν δ' εἰα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα,
Præptio.
ἡδ' σιωπῆς κληῖκα κατὰ δ' τέλῃ, τῶν ἀχαιῶν ἔχει ὁμόφωνον, ἔσ'
ὁμοχρονον, ἡδ' τῶν κληῖκῶν id est, quod omnis nominatiuus pluralis in
σ desinens, ἔσ' ἀπὸ finem syneresim patiens, accusatiuum ἔσ' uocatiuum ha-
bet sibi consonum ἔσ' contemporalem. At in nominatiuo, accusatiuo ἔσ' uo-
catiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit crasis, quæ in accusatiuo singu-
lari masculinorū: ut τὰ μέλιονα, μέλιονα, μέλιονα. Datiuus pluralis πῶ-
Dūs plu-
riones.
σῶν patitur ἔσ' ἰωνικῶς ἡδ' αἰολικῶς: ut δόωντες. ἔσ' fit à nomina-
tino plurali in ε desinente, siue masculini generis sit, siue foemini, addita
σ, syllaba: ut κῶες, κῶεσι. γυναικες, γυναικῶσι. In neutris uerò, aut à
nominatiuo plurali, extrema in ε mutata, ἔσ' adiuncta σ: τείχεα, τεί-
χεες, ταχέεσι. uel à genitiuo singulari, o in ε conuerso, τείχεσ, τεί-
χεες, ταχέεσι. idcirco duplici ὄσ scribitur, nisi metri gratiā alterum eijāa-
tur.

Forma declinandi nomina in αε masculina.
secundum dialectos.

Ο δόας κοινῶς, ἡδ' δόαιε αἰολικῶς. τῶ δόωντι κοινῶς, ἡδ' δόα-
R 3 ποιητῶν

ποικιλῶς. ἢ δὲ δὴ ἴσως, τὸν δὴ ἴσως. ἢ δὴ ἴσως κοινῶς, ἢ δὴ ἴσως ἀπὸ
κῶς. Δυνικῶς. τὸν δὴ ἴσως, τὸν δὴ ἴσως. Πληθ. οἱ δὴ ἴσως
τες, ἢ δὴ ἴσως, τὸν δὴ ἴσως κοινῶς, ἢ δὴ ἴσως οἱ ἴσως ἢ ἀπο-
ληκῶς, τὸν δὴ ἴσως, ἢ δὴ ἴσως.

DE NOMINIBVS IN NE MASCV-
linis, et primum de parisyllabis.

NOMINA in ne desinentia, cum et ipsa partim sint a-
qualiter declinata, partim uero inequaliter: et que equali-
ter declinantur, aliqua mittunt genitium in ou, aliqua in κ, ἢ
δα Δωρικῶς, ordine quodam et ipsa uarianda sunt, et dia-
sarcnenda que sunt parisyllaba, ab his que imparisyllaba

Gravitona.

sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitium in ou. Desinentia igitur
in ne gravitona spondiata, in ou faciunt genitium: ut ὁ χρυσός, τὸν χρυ-
σοῦ. ὁ ξέρξης, τὸν ξέρξου. Excipitur ὁ μάλαθης, τὸν μάλαθι. ὁ κέρ-
ρης, τὸν κούρη. ὁ πήρης, τὸν πήρη. ὁ τήρης, τὸν τήρη. φάτης,
φάτη. φάτης, τὸν φάτη. φάτης, τὸν φάτη. φάτης, τὸν φάτη. φάτης, τὸν φάτη.

Circūflexa.

ἢ δὲ ἴσως, ἢ δὲ ἴσως. Etiam in ne circumflexa, in ou faciunt genitium: ut
ὁ δαλῆς, τὸν δαλον. ἢ δὲ ἴσως, τὸν δαλῆ. ὁ ἐρμῆς, τὸν ἐρμῆ.
ὁ σωλῆς, τὸν σωλον. ὁ μωσῆς, τὸν μωσοῦ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν μωσοῦ.
ὁ μωσοῦ, τὸν μωσοῦ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν μωσοῦ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν μωσοῦ.

δης

in ne gravitona, a femininis in κ desinentibus derivata: ut ἡ λέξις, ὁ λέξις,
τὸν λέξι. ἢ δὲ ἴσως, τὸν λέξι. ἢ δὲ ἴσως, τὸν λέξι. ἢ δὲ ἴσως, τὸν λέξι.
τὸν κωνοχαίτου. etiam in δης desinentia πατρωνυμικά: ὁ ἀτρεΐδης,
τὸν ἀτρεΐδου. Etiam in δης propria, πατρωνυμικά formam habentia, ὁ
δουκιδῆς, τὸν δουκιδῆ. ὁ μιλιάδης, τὸν μιλιάδου. ὁ εὐρι-
πιδῆς, τὸν εὐριπιδῆ. Etiam in ne desinentia gravitona, siue simplicia
sunt, siue decomposita, a nominibus in ο desinentibus: ut ἄραξ, ὁ ἄραξ,
τὸν ἄραξ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἄραξ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἄραξ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἄραξ.

της

δης

νης

λης

que composita non sunt a uerbo κρατῶ: ut ὁ Δότης, τὸν Δότου. ὁ χάρ-
της, τὸν χάρτου. ὁ Δύτης, τὸν Δύτου. In δης quoque desinentia his
similia sunt: ὁ σκιδῆς, τὸν σκιδῆ. Etiam in ανης, νης, ονης, ωνης, ἢ δὲ ἴσως,
ωνης, ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἴσως. ὁ ἀρχίνης, τὸν ἀρχίνου. ὁ γη-
ροῦνης, τὸν γηροῦ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν γηροῦ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν γηροῦ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν γηροῦ.

ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἴσως. Etiam in ne desinentia, super duas syl-
labas habentia ante ne immutabilem quamprimum geminata: ὁ ἰωάννης, τὸν
ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τὸν καβάλλου. Excipitur ὁ πόλλης, τὸν πόλλου.
τὸν πόλλου. Etiam in ne, que sunt unius generis, et a uerbis composita: ut πωλῶ, ὁ
πωλῶ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πωλῶ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πωλῶ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πωλῶ.

βιβλιο-

βιβλιοπώλης, τὸν βιβλιοπώλου. μετρώ, ὁ γεωμέτρης, τὸν γεω-
μέτρου. τρέβω, ὁ παιδοτρέβης, τὸν παιδοτρέβου. βαίω, ὁ χρονοβά-
της, τὸν χρονοβάτου.

Monosyllaba in ne desinentia circumflexa, abiecto σ faciunt genitium
uim: ut ὁ Δρῆς, τὸν Δρῆ. ὁ Τρῆς, τὸν Τρῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ, solea, quod
disyllabum est.

De in ne,
habentibus
genit. in κ.

DE IN NE IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ne gravitona iambica, a presenti uerbo deri-
uata, cuius consonantem seruant, in τ mittunt genitium:
ut λείβω, ὁ λείβης, τὸν λείβου. ἢ δὲ ἴσως, τὸν λείβου. ἢ δὲ ἴσως, τὸν λείβου.
λάχνη, ὁ λάχνης, τὸν λάχνης. ἢ δὲ ἴσως, τὸν λάχνης. ἢ δὲ ἴσως, τὸν λάχνης.

Deriuatiue

πλανῶ, ὁ πλανῆς, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ.
πλανῆ, ὁ πλανῆς, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ.
πλανῆ, ὁ πλανῆς, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ.
πλανῆ, ὁ πλανῆς, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν πλανῆ.

Monosylla-
ba.

Etiam in ne que habent ante ne immutabilem, et ante immutabilem uo-
calem aliquam: ut ὁ ὑπέρης, ὁ ὑπέρης. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ὑπέρης. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ὑπέρης.
ἢ δὲ ἴσως, τὸν ὑπέρης. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ὑπέρης. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ὑπέρης.

Immutabi-
lis ante ne.
Circūflexa
ab es.

De nominibus in ne, que per crasim in oue faciunt genitium:

Nomina in ne circumflexa, composita ἀπὸ τοῦ κλέ, in οὔ κρῶ-
σιμ faciunt genitium: ut ὁ ἀνδρόκλῆς, τὸν ἀνδρόκλέ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἀνδρόκλέ.
ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἀνδρόκλέ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἀνδρόκλέ. ἢ δὲ ἴσως, τὸν ἀνδρόκλέ.

δ. Αρῖσο-

ὁ Ἀριστοτέλης, Ἡ Ἀριστοτέλειος, Ἀριστοτέλου, Ἐπ' αὐτῆρα huiusmodi. *Exci-*
piuntur ὁ ἀμέλιος, Ἡ ἀμέλιος, Ἐπ' ὁ ἀρλίης, Ἡ ἀρλίης. Etiam adie-

Adiectiua. *ctiua in ηεὸ ὀξυτονῶν, Ἐπ' grauitona habentia neutrum in ε: ut δ Ὀ ἢ ἄλη-*
θής, Ἡ ἡλύ, Ἡ ἡλί, Ἠ ἀληθῆος, ἀληθῆους, ὁ κοῦ ἢ ἐμυθῆος, τοῦ κοῦ ἡ ἐμυθῆ-
ος, ἐμυθῆους. ὁ ἡλύ ἢ κακοῦθῆος, Ἡ ἡλύ ἡ κακοῦθῆος κακοῦθῆους. Etia
in ηηε dissyllaba, ὁ πλήρης, Ἡ πλήρης, τωλήρης, ἄρης uerὸ ἄρου, Ἐπ' ἄρης,
ἄρητος, Ἐπ' ἄρης, ἄρεος, ἄρους. Ἐπ' ἄρης, ἄρεος κοινῶς, ἡλύ ἄρηος ἰωνι-
κῶς. ἡλύ ἄρηος ἀπικῶς, ἡλύ ἄρηος ἀπολικῶς. Etiam in ωηε desinen-
tia, Ἐπ' in ηηε, Ἐπ' ωηε: ut Διώρης, Ἡ ἡρῆς, λοιμῶδης. Etiam in ηηε ὀξυ-
τονῶν: σφῶδης, γαλλῶδης. Desinentia quoque in ηε, ἀ nominiibus in us de-
clinata: βαρῦς, ἀ βαρῆς, ὠκύς, ποδῶκῆς. Hic aduertendum est, nomina in
ηε cōposita ἀ neutris in Ὀ desinentibus, si sint propria, grauari, Δημοδοτέ-
νης, Ἀριστοτέλης. Si uerὸ adiectiua, acui: ut εὐμυθῆς, Δεσμυθῆς, Διετῆς, Ἡρε-
τῆς, τετρηετῆς. Deriuata autem ἀ τῶ ἔτος, grauantur ἦ δει ἀπικῶς:
Διέτης, τρηέτης, τετρηέτης, Ἐπ' alia. Grauantur quoque Ἐπ' adiectiua com-
posita ἀ trissyllabis nominiibus in Ὀ, Ἐπ' etiam dissyllabis, habentibus η in
penultima, si post eam sequatur consonans: ut μέγεδος, πομμυγέδης,
κῆτος, μεγακῆτης, ἦδος, κακοῦθῆς, μῆκος, ὠδὶ μῆκος, Ἐπ' c. Hoc etia an-
notandum est, desinentia in ηε impariter declinata, si per τ uariantur, eun-
dem habere Ἐπ' nominatiuum Ἐπ' uocatiuum: ut λάχης, λάχητος, Ἡ λά-
χης, λέθης, λέθητος, ὠ λέθης. Si uerὸ Διὰ τῶ ντ, in νmittere uocatiuum,
ὠ μῆς, ὠ μῆτος, ὠ μῆος.

Paradigma.

Ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, Ἠ λάχητι, τὸν λάχητα, Ἡ λάχης. Δυϊ-

κῶς τῶ λάχητε, τὸν λάχητοιμ, Ἡ λάχητε. Πλη. οἱ λάχητες, Ἡ λά-

χητῶν, τοῖς λάχησι, τοῦς λάχητας, ὠ λάχητες.

De nominiibus in ιε, in οε purum genitiuum faciētibuz.

Ὁ μάνης, τοῦ μάντιος, Ἠ μάντι, τὸν μάντιμ. Ἡ μάντι κοινῶς,

ἡλύ ὠ μάντις ἀπικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, Διὰ τῶ Δ, γὰρ ὁ τα-

μέ: in compositione uerὸ frequentissimē: ut πρόμαντις, προμάντιδος, ὀρ-

θόμαντις, ὀρθόμάντιδος, μάντιος uerὸ prosa oratione frequentius.

De nominiibus in ιε, in οε impurum genitiuum faciētibuz.

Ὁ μέρις, Ἡ μέριδος, Ἠ μέριδι. ὁ κανῶν. τῶ ἐς is λιγονατ,

ἔχοντα πρὸ τῶ Δι' ο ἀμετάστολα, Διὰ Ἡ ὀος κλίνονται. βάλλας,

βάλλιδος, species herbæ. ὀρνις ὀρνιδος, auis: sed hæc pauca sunt. Quo in

Præceptio. loco aduertendum est, nomina tam masculina quam foeminiua in is desinen-

tia, siue per i, siue per u faciētia genitiuum in Ὀ purum: si habeant ante

Ὀ Δίχρονον, in η solūm mittere accusatiuum: ut ὀλις, ὀλιος, ὀλιμ. πό-

λις, πόλιος, πόλιμ. Hoc idem faciunt Ἐπ' ὀξυτονῶν in ηε. Quamquam ante

ε ος Δίχρονον non habeant: ut ἡδύς, ἡδέος, ἡδῶν, εὐρύς, εὐρέος, εὐρώ.

At εὐρέα

At εὐρέα πόντορ, Ἐπ' πολλῆα θρατὸρ, Ἐπ' similia poetica sunt. Si uerὸ in

⊕ non purum desinant, sed cum aliqua consonante, si sint ὀξυτῶν, in α σο-

lūm mittunt accusatiuum: ut κρηπίς, κρηπίδος, κρηπίδα. χαλαμύς, χαλα-

μύδα ⊕, χαλαμύδα. Si uerὸ sint grauitona, non solum in α, sed in η

faciunt accusatiuum: ut χάρης, χάριτος, χάριτα, ἡλύ χάρημ. μῶις, μή-

νιδος, μῶιδα, ἡλύ μῶιμ, ἐπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, ⊕ ἔπηλω.

Videntur tamen huiusmodi nomina que in Δ ⊕ mittunt genitiuum, non

ex eadem declinatione duplicem habere accusatiuum, sed ex diuersa. De-

clinantur enim Διὰ τῶ Δ κοινῶς: ut πάρις, πάριδα ⊕, πάριδι, unde

πάριδα. μῶις, μῶιδα ⊕, μῶιδι, μῶιδα. Subtracto uerὸ Δ, ἰωνι-

κῶς fit πάρις, πάριος: sicut ὄλις, ὄλιος. Ἰλιάς. γ. Αψ ὀρόωμ πά-

ριος ὅτι δουῶς ἐκκληῖς ⊕ ὄρουσαν. Vnde accusatiuus πάριμ, qui ἀ nomi-

native fit: sicut ἀπ' τῶ ὄλις, ὄλιμ. Et μῶις, μῶιδα ⊕. Οδύσσειας γ.

μῶις ὅτι ὀλοῖς γλαυκὸς πῆλος ὀβριμοπάρις. Vnde accusatiuus

μῶιμ ἀπ' ἑ δειδῶ. Nam Iones in nominiibus desinentibus in ιε grauito-

nis, declinatūς Διὰ τῶ Δος, abijcētes Δ propriū faciunt genitiuum:

quod non faciunt in ὀξυτόνῶν. Non enim dicunt ἀπῶις, ἀπῶιδος, ἀπῶις.

Sed horum usus uariius est.

De nominiibus masculinis in eis.

Ὁ τιμῆας, τῶ τιμήντος, Ἠ τιμήντι, τὸν τιμήντα. Ἡ τιμῆς,

ἡλύ τιμῆς κοινῶς, καὶ τιμῆς ἀπικῶς. Δυϊκῶς. τῶ τιμήντε, τὸν τι-

μήντομ, Ἡ τιμήντε. Πλη. δωτωτι. οἱ τιμήντες, Ἡ τιμήντων, τοῖς

τιμήσιν, ἡλύ τιμήσιν, τοῦς τιμήντας, ὠ τιμήντες.

De nominiibus masculinis in ηε, u in in obli-

quis mutantibus.

Ὁ εὐρῆς, τῶ εὐρέος. Ἠ εὐρέι, ἡλύ εὐρέι, τὸν εὐρέα, ἡλύ εὐρώ. Ἡ

εὐρῆ κοινῶς, ἡλύ ὠ εὐρῆς ἀπικῶς. Δυϊκῶς. τῶ εὐρέε, τὸν εὐρέομ, ὠ

εὐρέε. Πλη. δω. οἱ εὐρέες, εὐρέε. Ἡ εὐρέωμ, τοῖς εὐρέσι, τοῦς εὐρέας,

εὐρέε. ὠ εὐρέες, εὐρέε.

De nominiibus in us, u in obliquis seruatiuibuz.

Ὁ νέκυσ, τῶ νέκυος. Ἠ νέκυι, τὸν νέκυω, ὠ νέκυ κοινῶς, ἡλύ ὠ νέκυς

ἀπικῶς Δυϊκῶς. τῶ νέκυε, τὸν νέκυομ, ὠ νέκυε. Πλη. δωτωτικῶς.

οἱ νέκυες, νέκυς. Ἡ νέκυωμ, τοῖς νέκυσι. ὀ υς νέκυας, νέκυς. ὠ νέκυες,

νέκυς.

Diminutiua in ηε circumflexa, abiecto σ, paribus syllabis declinantur: ut

ὁ καμῆς, τῶ καμῆ, Ἠ καμῆ, τὸν καμῆω: ὁ Διονῆς, τὸν Διονῆ, Ἠ

Διονῆ, τὸν Διονῆω. ὁ κλαυσῆς: τῶ κλαυσῆ, Ἠ κλαυσῆ, τὸν κλαυ-

σῆω. Quorum datiuus in u solūm abiecte i desinit: ut in prima simplicium

declinatione dictum est, Ἐπ' in singulari numero tantum inflectuntur.

De nominiibus masculinis in οε.

Ὁ βούς.

ο βουζε, το βοοζ, ης βουζι ποικιλως. non autem βοοζε, quoniam desinentia in sigma diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abijciunt in genituo, ex artibus κλασει, κλασει, λασει, λασει, ο παυζε, τω παυζε. Τω βοι, non autem βοι κατα σωαιεσιν, sicut λητοι, λητοι, quoniam datiuus disyllabus extremam corripiens, syneresim non patitur. τω βοα, και βοω. ο βου. Δυικα. τω βοε. τω βοοι, ο βοε. Πληθωα. Οι βοοζε, βουζε, ην βοω. τοιζ βοοσι κοινως, ης βοοσι ιωνικως. Ιλιαδ. κ. αλλοι δε ηνοιζε, αλλοι δε αυτοισι βοοσι. τουε βοοζε, βοοζε ο σ α, in ou diphthongum contractis, non autem βοοζε, secundum communem regulam. ο ου και α. εις ω μεγα. Quandoquidem in huiusmodi contractis casibus propria assignatur regula, quae est, ου πασα ευδεα. πληθωα. εις σ ληγουσα. σ σωηρημυη η τα τέλ. πω αιτιακων χει δ ομοφωνον ης δ ομοχρονον, η πω κληδωνω. ο βοοζε, βοοζε, ο παυζε, τω παυζε, ης ποσει, ορι ποσει, ορι ποσει, ορι ποσει.

De nominibus masculinis in ωε.

Ο ιδρωε, τω ιδρωε, ης ιδρωε, ης ιδρωε, ης ιδρωε, ης ιδρωε, ης ιδρωε. Δυικα. τω ιδρωε. τω ιδρωε, τω ιδρωε, τω ιδρωε. Πληθωα. οι ιδρωε, ην ιδρωε, τοιζ ιδρωεσι, τουε ιδρωε, ο ιδρωε. Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ορι κρωε, ορι κρωε.

Triplex nominu in ωε declinat.

Quo in loco aduertendum est, nomina in ωε desinentia oxytona. μονοσυλλαβα, habentia unam ex consonantibus terciae conjugationis grauitonorum, hoc est, Δ ρ τ, per os purum uariariunt. Δμωε, Δμωε, ορι Δμωε, ορι Δμωε, ορι Δμωε. Que uero nullam dictarum consonantium habent, si sint ατωαδη, hoc est, si non patiantur per τοε uariariunt. φωε, φωε, ορι φωε, ορι φωε, ορι φωε, ορι φωε. Si autem patiantur, abicito σ, ad similitudinem Atticae declinationis uariariunt. ο σωε, τω σωε, ορι σωε, ορι σωε, ορι σωε, ορι σωε. ορωε, κωε, ορι κωε, ορι κωε, ορι κωε, ορι κωε. Quoniam ex acento graui ορωε non fit circumflexus.

Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε. Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε. Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε. Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε.

Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε. Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε. Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε. Ο κρωε, τω κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε, ης κρωε.

De nominibus in λε.

Ο αλε, τω αλε, ης αλε, ης αλε, ης αλε, ης αλε. Δυικα. τω αλε, τω αλε, τω αλε. Πληθωα. οι αλε, ην αλε, τοιζ αλεσι, τουε αλε, ο αλε. Quod in masculino genere sal significat, in feminino uero mare, et in numero singulari tantum declinatur.

De nominibus in ρε.

Ο μακαρε, τω μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε. Ο μακαρε, τω μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε. Ο μακαρε, τω μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε, ης μακαρε.

καρε. Quod nomen tres habet nomina, uidelicet δ μακαρε, μακαρε, μακαρε. abiectis uero duabus extremis syllabis, et tamen ac sigma manentibus, fit μακαρε, exprimitur deinde sigma, fit μακαρε, μακαρε. Οδυσ. ε. τρις μακαρεσ Δαναοι, ης τετρακιε δι τοτ ολοντο.

DE NOMINIBVS MASCVL. IN N.

Et primo de αν.

Ο παμ, η παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ. Ο παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ. Ο παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ. Ο παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ.

Ο παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ. Ο παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ. Ο παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ. Ο παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ, ης παμ.

De nominibus in λω.

Ο ελλω, τω ελλω, ης ελλω, ης ελλω, ης ελλω, ης ελλω.

Ο σωλλω, τω σωλλω, ης σωλλω, ης σωλλω, ης σωλλω, ης σωλλω.

De nominibus in ιμ.

Ο δελφιμ, τω δελφιμ, ης δελφιμ, ης δελφιμ, ης δελφιμ, ης δελφιμ.

Aduertendum est nomina in ιμ desinentia δικαταληκτα appellari, quoniam in ιε etiam desinent: ut δελφις, quod est Theodorus asserit, sic inquietus: δικαταληκτα τε καλεσται ου παρα μων τοις αρχαιοις εις ιε ληγα, παρα δε τοις νεωτεροις εις ιμ. ακτημ, ης ακτημ, ης ακτημ, ης ακτημ. eadem tamen seruiatur declinatio, et ubique manet productum. exarpiuntur τιε, ανωε, quod i habet natura correptum, nec δικαταληκτομ est.

De nominibus in ω.

Ο φορκω, τω φορκω, ης φορκω, ης φορκω, ης φορκω, ης φορκω. Ο φορκω, τω φορκω, ης φορκω, ης φορκω, ης φορκω, ης φορκω.

Ο φορκυε, τω φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε.

Ο φορκυε, τω φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε.

Ο φορκυε, τω φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε, ης φορκυε.

De nominibus in ωμ.

Nomina in ωμ desinentia, aut accipiuntur, ut ελικωμ: aut grauantur: ut πλατωμ: aut circumflectuntur: ut ποσειδωμ. Oxytona enim, appositae syllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim seruiunt ω μεγα: ut κοιτωμ, κοιτων. partim uero uertunt illud in ο μικρον: ut σαρωτωμ, σαρωτων. Grauitona uero, aut adiuncta syllaba declinantur, nunc seruato ω magno in obliquis: ut πλατωμ, πλατων. nunc in ο rauium uerso, ut σωφρωμ, σωφρων. aut per ut, ω magno in ο rauium mutato: ut δεζωτωμ, δεζωτων. At circumflexa ut pluri: ut Δια τω ντ declinantur, et in obliquis ω magnum omnino seruiunt: ut δημοφωμ, δημοφων.

Variis genera nominum in ωμ.

Sed quia huiusmodi nomina multa et uaria sunt, eundem ordinem in his seruibimus, quo et Ioannes Charax usus est, et primum de mono-

Monosyllaba.

Monosyllaba in omega desinentia accipiuntur, et apposita o syllaba declinantur, seruanturque omega magnum in obliquis: ut παρῶν, παρώνος, κλών, κλώνος, θῶν, θώνος, χθῶν uero χθονός (terra) per o paruum, quoniam solum femininum: idcirco ab Herodiano μόνηρος, hoc est, unicum, siue solum dicitur.

Comparatiua.

Desinentia in omega comparatiua, per o paruum declinantur: ut κρείσσω, κρείσσονος, χείρῶν, χείρονος, ἀρείῶν, ἀρείονος.

Patronymica.

Desinentia in omega patronymica, per omega magnum uariantur: πηλείῶν, πηλεΐωνος, ἀτρεΐῶν, ἀτρεΐωνος, κρονίων uero κρονίωνος, apud Poetas temporis quantitatem mutauit, Ἰλιάδος ξ, Ζήως δ' ἄρκ' ἄρ' ἔτωγε κρονίωνος ἄσσω κοιμῶ.

Diminutiua.

Diminutiua quoque in omega seruantur omega magnum: ut ζώνων, ζώνωνος, λάκκων, λάκκωνος, βόκκων, βόκκωνος, μορίων, μορίωνος.

Deriuatiua.

Desinentia in omega, quae a futuro uerborum deriuantur, per o paruum inflectuntur: ut νοήσω, νοήσω, νοήμονος, σήσω, σήσω, σήμονος.

Iambica.

Desinentia in omega iambica, siue accipiuntur siue grauentur, seruantur omega magnum, si ante finalem, i habeam: ἔβω, ἔβωνος, σίμω, σίμωνος, πιθῶ, πιθῶνος, χιτῶ, χιτῶνος.

Oxytona.

Desinentia in omega oxytona, foemina super duas syllabas, uertuntur omega magnum in o paruum: λαίρῳ, λαίρῳνος, πηλεῶν, πηλεῶνος.

Gentilia.

Nomina gentilia in omega grauitona, in obliquis seruantur omega magnum. μύτων, μύτωνος, κύνων, κύνωνος, καδμείων, καδμείωνος, excipitur κίκων, κίκωνος. Si uero proprium sit nomen, κίκων facit excipitur etiam μαλιδῶν, μαλιδῶνος.

In omega purum.

Desinentia in omega purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per o paruum inflectuntur: ἰκετῶν, ἰκετῶνος, μαχάων, μαχάωνος, ἀρετῶν, ἀρετῶνος, ὤριων uero ὤριωνος, si in corruptum habeat. Euripides, τὰτ' ἄσφα, καὶ τὸν ὤριονα Δέρκομαι. Ne assariō enim quarta sedes iambum habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero productum, ὤριονος facit. Homerus tamen ὤριονα dixit, existente longa. Oδυσσεΐας λ. τὸν δὲ μετ' ὤριονα πελώριον εἰσαόησα. et Ἰλιάδος χ. ὄντε κύν' ὤριονος ἐπικλίστη καλέουσι.

Desinentia in omega purum grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per omega magnum uariantur: ἀμειτῶν, ἀμειτῶνος, ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in omega, quae habent epsilon in penultima, omega seruant in obliquis: πηλεῶν, πηλεῶνος, ποσειδῶν, ποσειδῶνος.

Desinentia

Desinentia in omega, omnia per omega magnum inflectuntur: τρέσω, τρέσω, ἄμω, ἄμω, βουβῶν, βουβῶνος, ἀραβῶν, ἀραβῶνος.

Desinentia in omega dissyllaba, grauitona. Διὰ τὸν ω μεγάλου uariantur: πῶτων, πῶτωνος, ἄκων, ἄκωνος.

Desinentia in omega grauitona, simplicia, omega magnum seruant in obliquis: δῶν, φάιδῶν, φάιδῶνος, σῶδῶν indifferens est. κνώδῶν uero κνώδωντος, quoniam compositum est πῶδ' ἄ τὸ δ' οὐδ', ὀδόντος, cuius declinationem seruaui. ὡς πῶδ' ἄ σφοκλῆ ἐν ἄκωνι, πῶς δ' ἄποσῶσσω πακροντῶ δ' αἰόλου κνώδωντος ἢ τάλας. Est autem κνώδῶν proprie datus ensis ades, sed pro ipso ense ponitur.

Desinentia in omega, quae aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per omega magnum inflectuntur: αἰδῶν, αἰδῶνος, σφῶν, σφῶνος, βράχων, βράχωνος, γλαύκων, γλαύκωνος, λάμπων, λάμπωνος, πλοντων, πλοντωνος.

Desinentia in lambda, omnia per omega magnum inflectuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, βάλλων, βάλλωνος.

Desinentia in mu, quae habent epsilon ante mu, per omega minus declinantur: ἠγεμῶν, ἠγεμῶνος, κηδεμῶν, κηδεμῶνος. Aliud autem habentia ante mu omega magnum seruant in obliquis: ποταμῶν, ποταμῶνος, χαμῶν, χαμῶνος, λφῶν, λφῶνος. Si uero mu cum aliqua consonante impliatum sit, per o paruum uariatur: φράδαμῶν, φράδαμῶνος, ἄκμων, ἄκμωνος.

Desinentia in nu, omega magnum seruant. ξίνων, ξίνωνος, κόνων, κόνωνος, ἀμεινων uero ἀμεινωνος: quoniam comparatiuum, amittitur et κομῶν, κομῶνος.

Desinentia in zeta, omnia per omega magnum uariantur: ἔζων, ἔζωνος, χείρων, χείρωνος, proprium nomen. Comparatiuum uero χείρονος facit.

Desinentia in zeta, quae aliis non subiunguntur regulis, per omega magnum inflectuntur. ξίλων, ξίλωνος, ἄζων, ἄζωνος, τὸ δὲ μείλων, μείλωνος, et ὀλίγων, ὀλίγωνος, ἀπὸ τῶν ὀλίγων, Comparatiua sunt, et communis generis.

Desinentia in zeta, quae non habent partiapialia nomina, Διὰ τὸν ω μεγάλου κλίνονται: Δράξων, Δράξωνος, ἄξων, ἄξωνος.

Desinentia in sigma, per omega magnum declinantur: γράσων, γράσωνος, δρασῶν, δρασῶνος, ἰάσων uero ἰάσωνος, πῶδ' ὅλ ποιητῆ.

Aduertendum est nomina partiapialia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, duntaxat declinari: ut χαρναβῶν, χαρναβῶνος, οὐκαλέων, οὐκαλέωνος, Troiani nomen. Ἰλιάδος γ. οὐκαλέωντε, καὶ ἀντιῶν πεπνυμένω ἄμφω. κελῶν, κελῶνος, ὑψίλων, ὑψίλωνος, φάιδῶν, φάιδῶνος. Neque hoc ignorandum est quaedam esse no-

ωμ

ωμ
φωμ
χωμ

λωμ

μωμ

νωμ

ζωμ

ζωμ

ζωμ

σωμ

Participia -
lia.

mina, quae cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranque declinantur: ut χέρωρ, quod quatenus partiapiale est ἀπό τῶν χάρωρ, κατ' εὐφραμίωρ, χέρωντος φαί: quatenus uero desinit in ωρ, χέρωνος. Sic Ἐδράκωρ, quatenus habet femininum δ' ἀ τῶ ἀνα, per ut uariatur, Δράκωρ, Δράκοντος: quatenus uero in ωρ, Δράκωνος φαί.

Definitia in ωρ, si in penultima aut diphthongum habuerint, per ω magnam inflectuntur, ἀκείωρ, ἀγαίωνος, βαίωρ, βαίωνος, ἀδωαίων, ἀδωαίων.

ειώρ

Composita.

Composita in ωρ simplicium seruant declinationem: Ὀλοπλάτωρ, Ὀλοπλάτωνος, ἀσυγείτωρ, ἀσυγείτωνος. Seruant etiam Ἐ τὸν ωρ. Exaripiuntur dissyllaba, quae cum sine ὀξυτονω, in penultimam retrahunt accentum: ut χιτῶρ, χαλκοχίτωρ, μονοχίτωρ, αἰώρ, μακρῶρ.

Circūflexa.

Definitia in ωρ circumflexa, Διὰ τῶν κλίοντων, seruantiς ω μέγαρα in obliquis. Ζυνοφῶρ, ζυνοφῶντος, ἀγλαοφῶρ, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶρ, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶρ, ποσειδῶνος, Ἐ τῶρ, τῶνος, Ἐ τυφῶρ, τυφῶνος, ἀπό τῶ τυφῶ, τῶ καίω, hoc est ardeo. Ἐ ἀπικῶρ τυφῶς, τυφῶ. Dicitur Ἐ τυφεῶρ, τυφεῶνος: Ἐ τυφοῦρ, τυφοῦρος: Ἐ τυφῶρ, τυφῶνος. Inueniuntur etiam apud poetās δημοφῶρ Ἐ δημοκόρ, quae perfecta sunt eorum quae sunt δημοφῶρ Ἐ δημοκῶρ. Nam ex ο Ἐ ω. fit crasis in ω μέγαρα, Ἐ ex aauto Ἐ graui fit arcumflexus accentus. Sic Ἐ ποσειδῶρ, ab eo quod est ποσειῶρ, sine ποσειδῶρ.

De uocatio horum nominiū in ωρ desinentium.

Aduertendum est, desinentia in ωρ oxystona, eundem habere nominatiuum Ἐ uocatiuum: ut ὁ ἐλαιῶρ, ὠ ἐλαιῶρ, ὁ ἐλικῶρ, ὠ ἐλικῶρ. Similiter circumflexa, ut ὁ ζυνοφῶρ, ὠ ζυνοφῶρ. Exaripiuntur ὁ ποσειδῶρ, ὠ ποσειδῶρ, ἠὲ ποσειδῶρ, ἀπ' τῶ ποσειδῶρ, ποσειδῶνος. Grauitona uero à genitiuo formant suum uocatiuum, abiecta finali syllaba ut τρυφῶρ, τρυφῶνος, ὠ τρυφῶρ, δέωρ, δέωνος, ὠ δέωρ, λέωρ, λέωντος, ὠ λέωρ. Sed aduertendum est, quaedam composita polysyllaba, in ωρ finire uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto: ut ἀγαμέμνωρ, ἀγαμέμνωνος, ὠ ἀγαμέμνωρ, ἀπόλλωρ, ἀπόλλωνος, ὠ ἀπόλλωρ. At Acoles corrigiunt ω in uocatio casu omnium nominiū in ωρ desinentium: ut ἀκείωρ, ὠ ἀκείωρ, χελιδῶρ, ὠ χελιδῶρ.

Forma declinationis nominiū in ωρ.

Ὁ ἐλικῶρ, τῶ ἐλικῶνος, ἡ ἐλικῶνι, τῆ ἐλικῶνα, ὠ ἐλικῶρ. Διὸ καὶ τῶ ἐλικῶνε, τῆ ἐλικῶνοι, ὠ ἐλικῶνε. Πλ. κ. δι. ἐλικῶνες, τῆ ἐλικῶνωρ, τοῖς ἐλικῶσι, τῶς ἐλικῶνας, ὠ ἐλικῶνες. Ὁ ποσειδῶρ, τῶ ποσειδῶνος, ἡ ποσειδῶνι, τῆ ποσειδῶνα, ἠὲ ποσειδῶ κατ' ἀποκοπῆν, ὠ ποσειδῶρ.

Ὁ πλά-

Ὁ πλάτωρ, τῶ πλάτωνος, ἡ πλάτωνι, τῆ πλάτωνα, ὠ πλάτωρ.

Ὁ ἀπόλλωρ, τῶ ἀπόλλωνος, ἡ ἀπόλλωνι, τῆ ἀπόλλωνα, ἠὲ ἀπόλλω κατ' ἀποκοπῆν, ὠ ἀπόλλωρ.

DE NOMINIBVS. MASCVLINIS

in ζ, ψ, σ ς.

Omnia in ζ, η, ψ, φ desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui ut νάξ, νάξος, σκώληξ, σκώληκος. Exaripitur ἀλώπικξ, ἀλώπικκος, quod in ε uertit: ut κνίλω, κνίλωπος. μῶλω, μῶλωπος. Omne nomen in aliquam duplicem desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in ξ, consonantes secundae coniugationis grauitonorum seruant in obliquis, hoc est γκ, χι: ὄρτυξ, ὄρτυγος, κόραξ, κόρακος, ὄνυξ, ὄνυχος. Ἐ datiuum pluralem in ζ mittunt. Desinentia uero in ψ, consonantes primae coniugationis seruant, uidelicet β, π, φ: ut ἄραψ, ἄραψος, κνίλωψ, κνίλωπος, κίνυψ, κίνυφος. Ἐ datiuum pluralem in ψι mittunt.

Paradegmata.

Ὁ ἄρπαξ, τῶ ἄρπακος, ἡ ἄρπακι, τῆ ἄρπακα, ὠ ἄρπαξ. Διὸ καὶ τῶ ἄρπαγε, τῆ ἄρπαγι, τῆ ἄρπαγα, ὠ ἄρπαγε. Πλ. κ. δι. ἄρπαγες, τῶ ἄρπαγωρ, τοῖς ἄρπαξι, τῶς ἄρπαγας, ὠ ἄρπαγες.

Ὁ κόραξ, τῶ κόρακος, ἡ κόρακι, τῆ κόρακα, ὠ κόραξ.

Ὁ ἀναξ, τῶ ἀνακτος, ἡ ἀνακτι, τῆ ἀνακτα, ὠ ἀναξ, ἠὲ ἀνακτι. Καλλιμαχος κυνιμοιος. Καὶ γοῦρ τάφορ ὠ ἀνα σῆο κρητες ετεκτηνωτο. Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est, ἀνακτος, ἐκ τῶ ἀναχος factum esse παρεμφῆσιν Ἐ τ. Et quoniam tenuis tenuis est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum ἀνακος esse, Διὸ τοῦ κ. Sed à nominatiuo proprii nominis, hoc est, ὁ ἀνακος, τοῦ ἀνάκος diffinit, interpositum est τ, Ἐ sic ἀνακτος factum est.

Ὁ ὄνυξ, τῶ ὄνυχος, ἡ ὄνυχι, τῆ ὄνυχα, ὠ ὄνυξ.

υξ.

Ὁ τέπιξ, τῶ τέπιγος, ἡ τέπιγι, τῆ τέπιγα, ὠ τέπιξ.

ξ.

Ὁ κήρυξ, τῶ κήρυκος, ἡ κήρυκι, τῆ κήρυκα, ὠ κήρυξ.

υξ.

Ὁ βῶξ, τῶ βῶκος, ἡ βῶκι, τῆ βῶκα, ὠ βῶξ.

ωξ.

De nominibus in ς.

Ὁ μάκας, τῶ μάκαρος, ἡ μάκαρι, τῆ μάκαρα, ὠ μάκας. Διὸ καὶ τῶ μάκαρε, τῆ μάκαρι, τῆ μάκαρα, ὠ μάκαρε. Πλ. κ. δι. μάκαρες, τῶ μάκαρωρ, τοῖς μάκασι, τῶς μάκαρας, ὠ μάκαρες.

ας.

Ὁ σωτήρ, τῶ σωτήρος, ἡ σωτήρι, τῆ σωτήρα, ὠ σωτήρ.

Ὁ Δαίης, τῶ Δαίηρος, ἡ Δαίηρι, τῆ Δαίηρα, ὠ Δαίης.

Ὁ αἰνῆς

Ο άνήρ, του άνέρος, ηχη άνδρός, ὡς άνήρι, και άνδρι. τὸν άνέρα, ηχη άνδρα, ὡς άνερ. Δυϊκά. τὼ άνέρες, ηχη άνδρες, τὸν άνέροιν, ηχη άνδροϊν, ὡς άνέρες, ηχη άνδρες. Πλη. οἱ άνέρες, ηχη άνδρες, τῶν άνέ- ρων, ηχη άνδρων, τοῖς άνδράσι, ηχη άνδρεσι ποιητικῶς. τούς άνέρας, ηχη άνδρας, ὡς άνέρες, ηχη άνδρες.

Ο πατήρ, του πατέρος, και πατρός, ὡς πατέρι, ηχη πατρί. ὃν πατέρα μονορ. ὡς πάτερ ημέτερε κρονίδη ὕπατε κρεόντων. Ὠς.

Præptio- nes. άνής.

Hic aduertendum est, ex nominibus in ης exeuntibus, quædam pati syn- copam in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est ὁ άνής, του άνέ- ρος, και άνδρός. άνός tamen esse debuerat: sed v ante η neque in com- prehensione, neque in distinctione locum habet. In comprehensione, quo- niam immutabilis præcedere non potest aliam immutabilem in eadem syl- laba comprehensam, nisi μν: ut μνῶ, μνῆμα. In distinctione uero, quoniam η non uult aliam habere consonantem iuxta se, præter alterum η: ut ἀξέησος, huius gratiã interpositum est Δ, ὡς άνδρός factum est. Cuius accusatiuus singularis est άνδρα ἡροζυτόνωος, ἀπὸ του άνέρα. Licet ex communi re- gula accusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua Ὠ genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis: quorum genitiuus dissyllabus in ος definit. In his enim genitiuus auitur, accusatiuus uero grauat: ut βοός, βόα, Διός, Δία. Sic άνδρός, άνδρα, tanquam dissyllabum faciens genitiuum in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατήρ in omnibus obliquis: nisi quid obstat, ut dictum est. Nam non dicimus in accusa- tiuo ὃν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doriam est, pro ἡ πάτρα, cuius genitiuus est ἡ πατρός. Demosthenes ἡρὶ σεφάνος, οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς Διῆλυ ἐδεντο ὄπαλα, hoc est, patrie gratiã. Etiam ex huiusmodi nominibus quatuor annotantur, hoc est σωτήρ, Δαίης, άνής, πατήρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in ες, accentu etiam in penultimam retracto. Quoniam desinentia in η, supra unam syllaba, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam: ut σωτήρ, Δαίης, άνής, πατήρ. Duo horum etiam datiuum pluralem proprium faciunt: hoc est, άνής, άνδράσι. Ὠ πατήρ, πατράσι, ἀπὸ του άνδρι, και πατρί datiuis singularibus, τρωῆ του ἰεις α, ηχη προοδῆσει ἡρι σι. Inuenitur etiam άνδρεσι, à nominatiuo plurali άνδρες, adiuncta σι syl- laba. Οδυσείας λ. Δωτινίω τελέσω, πομπίω Δ άνδρεσι με- λίσσα.

Accentus accusatiui.

πατήρ.

Σωτήρ. Δαίης.

Αυτοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν άνδρῶν ἡρωζυτόνωος, ἀπὸ του άνέρα. Licet ex communi re- gula accusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua Ὠ genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis: quorum genitiuus dissyllabus in ος definit. In his enim genitiuus auitur, accusatiuus uero grauat: ut βοός, βόα, Διός, Δία. Sic άνδρός, άνδρα, tanquam dissyllabum faciens genitiuum in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατήρ in omnibus obliquis: nisi quid obstat, ut dictum est. Nam non dicimus in accusa- tiuo ὃν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doriam est, pro ἡ πάτρα, cuius genitiuus est ἡ πατρός. Demosthenes ἡρὶ σεφάνος, οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς Διῆλυ ἐδεντο ὄπαλα, hoc est, patrie gratiã. Etiam ex huiusmodi nominibus quatuor annotantur, hoc est σωτήρ, Δαίης, άνής, πατήρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in ες, accentu etiam in penultimam retracto. Quoniam desinentia in η, supra unam syllaba, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam: ut σωτήρ, Δαίης, άνής, πατήρ. Duo horum etiam datiuum pluralem proprium faciunt: hoc est, άνής, άνδράσι. Ὠ πατήρ, πατράσι, ἀπὸ του άνδρι, και πατρί datiuis singularibus, τρωῆ του ἰεις α, ηχη προοδῆσει ἡρι σι. Inuenitur etiam άνδρεσι, à nominatiuo plurali άνδρες, adiuncta σι syl- laba. Οδυσείας λ. Δωτινίω τελέσω, πομπίω Δ άνδρεσι με- λίσσα.

εις. υς.

Ο φθίρ, του φθιρός, ὡς φθίρι, τὸν φθίρα, ὡς φθίρι. Ο μάρτυρ, του μάρτυρος, ὡς μάρτυρι, ὃν μάρτυρα, ὡς μάρτυρ. Declinatur etiam, ὁ μάρτυρος, ἡ μάρτυρου, ὡς μάρτυρ. Ὠ σαιρα. Ιλιαδ. α. τὼ Δ αυτῶ μάρτυροι ἔσωρ.

ως.

Ο ἑκτωρ, ἡ ἑκτορος, ὡς ἑκτορι, τὸν ἑκτορα, ὡς ἑκτωρ. Ο ἰχώρ, τὸν ἰχώρα, ὡς ἰχώρι.

Ο ἰχώρ, τὸν ἰχώρα, ὡς ἰχώρι. Desinentia in ως ὀξυτόνα, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, Ὠ grauitona etiam habentia λ ante ω, in obliquis seruant ω μέγα, ut φώρ, φωρός, ἰχώρ, ἰχώρος, πέλωρ, πέλωρ. Cetera uero mutant ω μέγα in ο μικροῖν: ἑκτωρ, ἑκτορι. μιλύτωρ, μιλύτορι. Poëtae tamen me- tri gratiã Ὠ producta corripiunt, Ὠ correpta produunt.

De nominibus in ψ.

Desinentia in ψ, aut β, habent in obliquis aut π aut φ, ut supra dictum est: sed uniuersaliter per π uariantur, siue monosyllaba sint, siue polysylla- ba: ut ὡψ, ὡπός, κνκλωψ, κνκλωπ. Quatuor inueniuntur mono- syllaba, quæ per β inflectuntur: φάψ, φάβος, φλέψ, φλέβος. νίψ, νίβος. λίψ, λίβος. Et dissyllaba totidem: ἄραψ, ἄραβ. χάλυψ, χάλυβ. χέριψ, χέριβ. ἡρῆψ, ἡρῆβ. Tria uero Διὰ τὸ φ: κώνψ, κώνφ. σκύραψ, σκύραφ. κατήλιψ, κατήλιφ. At composita ἀπὸ τὸ τριβω, Διὰ τὸ β inflectuntur παιδότριψ, παιδότριβ. ὀκότηριψ, ὀκότηριβ. Aduertendum autem est nomina in οψ super u- nam syllabam per ο μικροῖν scribi: ἀιδίοψ, ἀιδίω. μέροψ, μέροψ. ὀνοψ, ὀνωποε. Annotantur κνκλωψ, μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, υνκτά- λωψ, Διὰ τὸν ω μεγάλου.

Παραδείγματα.

Ο ἄραψ, τὸν ἄραβ, ὡς ἄραβι, ὃν ἄραβα, ὡς ἄραψ. Δυϊκά. αψ τὼ ἄραβε. τὸν ἄραβοιν, ὡς ἄραβε. Πλη. οἱ ἄραβες, τῶν ἄραβων, τοῖς ἄραψι, τούς ἄραβας, ὡς ἄραβες.

Ο κνκλωψ, τὸν κνκλωπ, ὡς κνκλωπι, τὸν κνκλωπα, ὡς κψ κνκλωψ.

Ο κίνυψ, ἡ κίνυφ, ὡς κίνυβι, ὃν κίνυφα, ὡς κίνυψ. υψ

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

Oeminiuorum nominum octo sunt literæ finales, α η ω μ ξ ς ψ. Desinentia in α Ὠ in η foemina æquisyllabica, se- cundæ sunt declinationis simpliæ. Quæ uero in ω defi- niunt, quartæ sunt declinationis contractorum, Ὠ in ous κα- τὰ κρῶσι φαυnt genitiuum: de quibus proprio loco dice- tur. Nunc de aliis terminationibus: Ὠ primò de his quæ in η desinunt.

Foemina in eu aut in cy non inueniuntur: sed in λω ηρ ω Ὠ ωρ Desinentia in λω foemina, adiecta Ὠ syllaba, faciunt genitiuum, ser- uantque η in obliquis: ut τροιζίω, τροιζίω. συρλώ, συρλώ. excipiunt φρλώ, φρενός ed quòd monosyllabum est. Inuenitur autem Ὠ γλώ in- declinabile, ἀπὸ ἡ γλῶκ, ἀπεβόλῃ τὸν η.

Paradigma.

τ η σερλώ,

Η σαρω, εφί σαρω, τή σαρω, τώ σαρω, ω σαρω. Δυ- κὰ. τὰ σαρω, τὰ σαρω, ω σαρω. Πληθ. ἀι σαρω, σαρω, τὰ σαρω, τὰ σαρω, ω σαρω.

Η φρω, εφί φρω, τή φρω, τώ φρω, ω φρω. Desinentia in ip Διατράκτα simplia, auunt extremam, et adie- ctione. Sicut faciunt genitivum, seruantque ubique, productum, sicut et masculina: ut σαλαμίρ, σαλαμίν, ακτήρ, ακτήρ, dicuntur autem Διατράκτα, quod nunc in v, nunc in σ desinunt, ut supra dictum est.

Η σαλαμίρ, ηφί σαλαμίρ, εφί σαλαμίνος, τή σαλαμίν, τώ σαλαμίν, ω σαλαμίν, ω σαλαμίν, ω σαλαμίν, ω σαλαμίν, ω σαλαμίν, ω σαλαμίν.

Desinentia in ur foemina pauca sunt, et apposita. Sicut faciunt genitivum, seruantque in obliquis u productum, quemadmodum et masculina.

Η γόρτω, εφί γόρτω, τή γόρτω, τώ γόρτω, ω γόρτω. In ur desinentia foemina aut grauantur: ut τρήρ, μήκωρ, aut auuntur: ut τρήρ, μήκωρ, nunquam autem arcumflectuntur.

Desinentia in ωρ grauitona, apposita or syllaba, ac etiam ω magno seruiato, genitivum faciunt: ut μήκωρ, μήκων, Similiter et urbium nomina, sicut οχυονα, sicut grauitona: ut πυθώρ, πυθών, σιδώρ, σιδών, κλυθώρ, κλυθών, πλθωρ, πλθών, κρωτωρ, κρωτών, λακεδάμων uero seruians simplicis declinationem laque δαίμων, sicut δαίμων enim δαίμων.

Desinentia in ωρ οξυτονα, et quae non sint urbium nomina, uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρόν: ut τρωθώρ, τρωθόν, χελιδώρ, χελιδόνος, εκκίρτωρ, εκκίρτωνος, τυφωθώρ, τυφωθώνος, τυφωθώρ, τυφωθώνος.

Etiam in Δωρ nomina urbium, et quae habent κ in penultima, uertunt in ω μέγα in ο μικρόν: ut ισκιδών, ισκιδόν, ασπιδών, ασπιδόν, ανθιδών, ανθιδόνος, εσθιδών, εσθιδόνος, καρχιδών, καρχιδόνος. His similia sunt et ερμκώρ, ερμκόνος, βιωρ, βιονός, ήνωρ, ήνόνος, δλοσσώρ, δλοσσόνος. Poete tamen nunc producta corrigunt, nunc utraque produant, ut metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Η χελιδώρ, ηφί χελιδόν, τή χελιδόν, τώ χελιδόν, ω χελιδόν. Δυκὰ. τὰ χελιδόν, τὰ χελιδόν, ω χελιδόν. Πληθ. ἀι χελιδόν, χελιδόν, τὰ χελιδόν, τὰ χελιδόν, ω χελιδόν.

DE NOMINIBVS FOEMININIS IN 3.

Desinentia in αξ foemina simplia, polysyllaba, per κ declinantur, ac extremam corrigunt, unde arcumflectunt penultimam, quaeque eam habent a longam habent: ut αυλαξ, αυλακ, κλίμαξ, κλίμακος, πίδαξ, πίδακος.

πίδακος, πίδακος, πίδακος.

Paradigma.

Η κλίμαξ, εφί κλίμακος, τή κλίμακ, τώ κλίμακα, ω κλίμαξ. Δυκὰ. τὰ κλίμακα, τὰ κλίμακα, ω κλίμακα. Πληθ. ἀι κλίμακα, κλίμακα, τὰ κλίμακα, τὰ κλίμακα, ω κλίμακα.

Η γωαίξ, εφί γωαίξ, τή γωαίξ, τώ γωαίκα, ω γωαίξ. Η γωαίξ, εφί γωαίξ, τή γωαίξ, τώ γωαίκα, ω γωαίξ. Η γωαίξ, εφί γωαίξ, τή γωαίξ, τώ γωαίκα, ω γωαίξ.

Η αίξ, εφί αίξ, τή αίξ, τώ αίγα, ω αίξ.

Η πήληξ, εφί πήληκος, τή πήληκ, τώ πήληκα, ω πήληξ.

Η έλιξ, εφί έλικος, τή έλικ, τώ έλικα, ω έλιξ.

Η άντυξ, εφί άντυπος, τή άντυγ, τώ άντυγα, ω άντυξ.

Η νύξ, εφί νυκτος, τή νυκτι, τώ νυκτα, ω νύξ. Η νύξ, εφί νυκτος, τή νυκτι, τώ νυκτα, ω νύξ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS IN 3.

Η δάμαξ, εφί δάμακος, τή δάμακ, τώ δάμακα, ω δάμαξ. Η δάμαξ, εφί δάμακος, τή δάμακ, τώ δάμακα, ω δάμαξ.

Η χείρ, εφί χείρος, τή χείρ, τώ χείρα, ω χείρ. Η χείρ, εφί χείρος, τή χείρ, τώ χείρα, ω χείρ.

Η μήτηρ, εφί μητρος, τή μητρι, τώ μητρα, ω μήτηρ. Η μήτηρ, εφί μητρος, τή μητρι, τώ μητρα, ω μήτηρ.

Η θυγάτηρ, εφί θυγατρος, τή θυγατρι, τώ θυγατρα, ω θυγάτηρ. Η θυγάτηρ, εφί θυγατρος, τή θυγατρι, τώ θυγατρα, ω θυγάτηρ.

Η δημήτηρ, εφί δημητρος, τή δημητρι, τώ δημητρα, ω δημήτηρ. Η δημήτηρ, εφί δημητρος, τή δημητρι, τώ δημητρα, ω δημήτηρ.

Η γαστήρ, εφί γαστρος, τή γαστρι, τώ γαστρα, ω γαστήρ. Η γαστήρ, εφί γαστρος, τή γαστρι, τώ γαστρα, ω γαστήρ.

In ωρ non inueniuntur quae sint foemini generis solam, sed communis: ut ο ηξ, η απάτωρ, τω ηξ, εφί απάτορος, ο ηξ, η πανταμάτωρ, τω ηξ, η πανταμάτορος.

DE NOMINIBVS FOEMININIS IN 3.

Η τριάξ, εφί τριάκος, τή τριάκ, τώ τριάκα, ω τριάξ. Η τριάξ, εφί τριάκος, τή τριάκ, τώ τριάκα, ω τριάξ.

Η δαίξ, εφί δαίτος, τή δαίτι, τώ δαίτα, ω δαίξ. Η δαίξ, εφί δαίτος, τή δαίτι, τώ δαίτα, ω δαίξ.

κς Η κακότης, φησι κακότης, τῆ κακότης, τῶ κακότης, ὡ κακότης.

ις Η δέμις, φησι θέμις, κοινῶς, φησι δέμις, Δαρικῶς, δέμις, πλεονασμῶ τούτ' σ, τῆ δέμις, φησι δέμις, καὶ δέμις. Ἐ in aliis casibus similiter.

Η μύτις, φησι μύτις, κοινῶς, φησι μύτις, ἰωνικῶς, τῆ μύτις, τῷ μύτις, καὶ μύτις, ὡ μύτις, ἔ μύτις.

Η δέλις, φησι δέλις, κοινῶς, καὶ δέλις, ἰωνικῶς, τῆ δέλις, καὶ δέλις, ἰωνικῶς, ἀπερολή, φησι δέλις, κρέσσιν, Δύο ἢ εἰς ἐμ μακρόν. τῶ δέλις, ὡ δέλις, φησι δέλις.

Η μήτις, φησι μήτις, τῆ μήτις, ἔ μήτις, μήτις. Οδυσσ. ν. ἐγώ, δέ ἔν πασι θεοῖσι μήτις τε κλέομαι, ἔ κέρεισιν.

Η ὀπίτις, φησι ὀπίτις, τῆ ὀπίτις, τῶ ὀπίτις, ὡ ὀπίτις.

Η ἐριννίς, φησι ἐριννίς, τῆ ἐριννίς, τῶ ἐριννίς, κοινῶς, φησι ἐριννίς, ποικιλῶς, ὡ ἐριννίς.

Η ἄλις, τῶ ἄλις, τῆ ἄλις, τῶ ἄλις, ὡ ἄλις.

Definitia in ως fœminina, ἔ κοινῶς, φησι βαρυτόνα, φησι, φησι πρῶτον, φησι προπαροξύτονα Attica in ω faciunt genitium, ἢ ἄλις, φησι ἄλις, ἢ ἔως, φησι ἔως. Sed de his in quarta simplicium declinatione satis dictum est.

Duo inveniuntur fœminina in ως οχλύτα, φησι in ως faciunt genitium per synæresin, ἢ ἀιδώς, φησι ἀιδώ, φησι ἀιδώ, ἢ ἠώς, φησι ἠώς, φησι ἠώς.

Η λαίλαψ, φησι λαίλαψ, τῆ λαίλαψ, τῷ λαίλαψ, ὡ λαίλαψ.

Η ὄψ, φησι ὄψ, τῆ ὄψ, τῶ ὄψ, ὡ ὄψ.

DE NOMINIBVS NEVTRIS.

Neutrorum nominum sex sunt littere finales, α, ι, υ, ν, ρ, σ. τὸ κῆμα, τὸ μέλι, τὸ πῶν, τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ, τὸ δέμας, ἢ νερό, ἔ ο μικρόν, ἔ ω μέγα, εἰσι in eas aliqua neutra desinant, non ob hoc tamen finales littere appellandæ sunt, cum huiusmodi nomina a prope patiuntur. In κατ δ κέρη, ἀπὸ τού κέρηων Ἰλιά. χ. κέρη δ ἄπων ἐν κοινήσι κῆτο πάρις, φησι χάρην. Velut quibusdam pliat ἀπὸ τού κέρη, τρῶπῆ τού α. εἰς ἰωνικῶς κέρη, νερο quidam volunt ἀπὸ τού κέρηων, quod Doricum est. Θεόκριτος ἐν δραπέτη, ἐυπλόκαμον τὸ κέρηον ἔχει Διταμάρ τὸ πρόσωπον. Quidam νερό τὸ κέρη, τού κέρητος, φησι κέρη declinant, inveniuntur etiam τὸ κέρηος, τού κέρητος. Apollonius Argonaut. quarto, ἔλον δ ἀπὸ χάρη κέρητος ἡρέμα πέπλον. φησι κέρη. Καλλιμαχος.

Ὡς ἂ μύτις

Ὡς δ μόν ἐπιπῶν μῦθον ἐπεκρήθη κέρη.

Ὡς συγκοπή, κέρη, φησι κέρη. Οδυσσεύς ο.

Ὡς δι ὑπέσω πρώτον, ἐμφ δ ὑπέσω κέρη.

Εἴητι ἢ κέρη, φησι κέρη, ὀζυτόως, καλλιμαχος, ἄρτεμης, ὡς κέρη, κέρη ὡμοσα, σόντε βίον. Εἴητι ἢ κέρη, φησι κέρη. Οδυσσεύς, ο. κέρη.

Αὐτὰς ὡς κέρηος λιμνί, φησι ἔρε ἀχλάον ὕδωρ.

τῆ κέρη. Οδυσσεύς, χ.

κέρη, δ ἔπ ἰφθίμω κυνέω ἐτυκτορ ἔδκεμ.

Super hoc tamen dubitat Eustathius, ἐν φησι μ. φησι Οδυσσεύς, an sit masculini generis, an fœminini, ubi dicitur: φέρει δ κέρη ἐκάσφ φῶς φέρει ἄρτεμης νεῶς κυκλωπρωροιο. sic enim legit ipse. κοῖντ αὐτῶν in m-deano, fœminino genere indubitanter usus est. Διηγήσας τῷ κέρη ἰφθί κέρη νεύρα, βόαια. Invenitur etiam κέρη. Οδυσσεύς, χ.

Σφ δ αὐτῶ κέρη τῖσας.

ἔ κέρη in plurali. Ἰλιά, φησι τ.

Ἄλλ ἄρα ἦγε κατ ἀνδρῶν κέρη βόαια.

ὅ ὅτι κατὰ κεφαλὰς, ἔ κέρη, Apollonius Argonautico, quarto. κέρη δ εὐφνλλοις, ἐπε μύνοι ἀκρεμόνεσι.

Sed de hoc satis. In quoque multa exerunt neutra nomina, abiecto v ἔρε ἀφικῶ. ut τοιοῦτο, πηλικόντο, ἄλλο, τῶτο, ἐκῆνο. quæ cum in m etiam desinere inveniuntur: ut τοιοῦτο, τοσοῦτο, non erit o propria eorum terminatio. In ω μέγα etiam κατὰ ἀποκοπῶν: ut δῶ, ἀπὸ τού δῶμα.

De neutris in α.

Τὸ σῶμα, τῶ σώματ, φησι σώμα, τὸ σῶμα, ὡ σῶμα.

Τὸ μέγα, τῶ μεγάλου, φησι μεγάλω, τὸ μέγα, ὡ μέγα, ἐπεράκλιτον: sicut ἔ masculinum eius, ὁ μέγας, φησι μεγάλου.

Nomina literarum indeclinabilia sunt: δ ἄλφα, τὸ βῆτα, δ δέλτα ἔ cætera.

Literarum nomina.

Ἀλφα νερό ἔ λίπα, ἔ ὕφα, ἔ σκέπα, ἔ γάλα, ἔ κέρη, εἰσι in α desinant, non tamen est propria eorum terminatio: quoniam ἀποκοπῶν patiuntur. Eorum νερό perfecta sunt ἄλιφας, λιπαρόν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κέρηον, ut dictum est. γάλαξ tamen nō dicitur, cum nullum neutrum in ξ desinat. Quamquam eius obliqui in usu habentur: τού γάλακτ, φησι γάλακ, πλεονασμῶ τού τ, sicut ἄναξ, ἀνακτ.

De neutris in ι.

In ι desinentiū unum solum inveniuntur quod Græcum sit, τὸ μέλι: ἔ μελί, τῶ μέλι, τῶ μέλι, φησι μέλι, δ μέλι, ὡ μέλι. Similiter ἔ ab eo composita: τὸ ὄνομέλι, φησι ὄνομέλι, φησι.

T 3 Neutra.

An neutra quosq; in η, aut ο, αμτ ω.

κέρη

κέρη

Neutra uero communium nominum in is desinentium seruant declinationem: τής, ἄνός, τής, ἄνός, ὁ καὶ ἡ εὐχαρίε, εὐχαρίτ, τὸ εὐχαρί, τὸ εὐχαρίτ, ὁ καὶ ἡ ἐλοπάτριε, τὴν καὶ τὴν ἐλοπάτριδ, ὁ καὶ ἡ ἐλοπάτριε, ἡ ἐλοπάτριδ, ἔσ' ἄλλα ἴμια.

Σὺνται uero, ἔσ' πέπυ, ἔσ' κόμυ, καὶ κινώδεα, ἔσ' ἄλλα huiusmodi barbara sunt. Variantur tamen διὰ τὸ κοινῶς, καὶ ἔσ' ἰωνικῶς, καὶ ἔσ' ἀπικῶς, τὸ σὺνται, τὸ σὺνταί, ἔσ' σὺνταί, ἔσ' σὺνταί, ἔσ' σὺνταί. Quae cum syneresim patiuntur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. καὶ uero, ἔσ' ἄλλυ, ἔσ' ἔρι, ἔσ' τρέψυ, ἀροωpen patiuntur, quorum perfecta sunt τὸ κρέμμον, ὁ ἄλλυτορ, τὸ ἔριτορ, τὸ τρέψυμορ. Quae re, non est propria eorum terminatio, ἔσ' sic indeclinabilia sunt.

De neutris in u.

Desinentia in u per os purum declinantur: ὁ γόνυ, τὸν γόνυ, ἔσ' γόνυ. Sed quae longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato u in e declinantur: ὁ πῶν, τὸν πῶνε, ὁ ἡδύ, ἡδύ, ἔσ' ἡδέ, αἷς masculinum est ὁ ἡδύ, ἡδέος, foemininum ἡ ἡδέα, ἡδέα, ἡδέα.

τὸ πῶν, ἔσ' πῶνε, ἔσ' πῶν, ἔσ' πῶν, ἔσ' πῶν.

τὸ ἄσυ, ἔσ' ἄσει, ἔσ' ἄσει, ἔσ' ἄσυ, ἔσ' ἄσυ.

Haec duo nomina etsi per eos inflectuntur, non tamen syneresim patiuntur: sicut τὸ τείχος, τείχεος, καὶ τείχου.

τὸ δάκρυ, τὸν δάκρυ, ἔσ' δάκρυ, τὸ δάκρυ, ἔσ' δάκρυ.

καὶ ἄλλως.

τὸ δάκρυορ, τὸν δάκρυορ, sicut τὸ ξύλορ, τὸν ξύλορ.

τὸ γόνυ, ἔσ' γόνυορ, ἔσ' γόνυορ, ἔσ' γόνυορ, ἔσ' γόνυορ. Πληθύνω. τὰ γόνυα, καὶ τὸν γόνυα, ἔσ' γόνυα, ἔσ' γόνυα.

τὸ γόνυα, τὸν γόνυα, ἔσ' γόνυα, ἔσ' γόνυα, ἔσ' γόνυα.

καὶ ἄλλως.

τὸ πῶνα, ἔσ' πῶνα, ἔσ' πῶνα, ἔσ' πῶνα, ἔσ' πῶνα.

τὸ δόρυ, ἔσ' δόρυορ, ἔσ' δόρυορ, ἔσ' δόρυορ, ἔσ' δόρυορ. Δορυ, ἔσ' δόρυ, ἔσ' δόρυ.

τὸ δόρυα, τὸν δόρυα, ἔσ' δόρυα, ἔσ' δόρυα.

καὶ ἄλλως.

τὸ λούρα, ἔσ' λούρα, ἔσ' λούρα, ἔσ' λούρα, ἔσ' λούρα.

τὸ δόρυορ, τὸν δόρυορ, ἔσ' δόρυορ, ἔσ' δόρυορ. Αἰγισφόνη, ἔσ' δόρυορ, ἔσ' δόρυορ.

Neutra in u desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur: ut ὁ ἐυρέ, τὸν ἐυρέορ, τὸ ἐυρέ, τὸν ἐυρέορ, ὁ ἄκω, τὸν ἄκωορ, ὁ ἄκω, ἔσ' ἄκωορ. Illud uero Hesiodi ἐυρέορ, ἔσ' ἄκωορ, ἔσ' ἄκωορ, ἔσ' ἄκωορ.

Δάκρυ, γόνυ, δόρυ, ματριο modo declinari.

DE NEVTRIS IN μ.

Neutra in au desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequuntur: ὁ πᾶρ, τὸν πᾶρτορ, τὸ πᾶρ, τὸν πᾶρτορ, ὁ μέλαρ, τὸν μέλαρ, ἔσ' μέλαρ, τὸν μέλαρ. Eodem modo ἔσ' partiapia in au desinentia: ὁ τύψαρ, τὸν τύψαρτορ, ἔσ' τύψαρ, τὸν τύψαρτορ.

In ou quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duum: ὁ χαρίαρ, ἔσ' χαρίαρτορ, τὸ χαρίαρ, τὸν χαρίαρτορ, ὁ καὶ ἡ τέρω, τὸν τέρω, ἔσ' τέρω, τὸν τέρω. Sic ἔσ' partiapia ὁ τυφθέαρ, ἔσ' τυφθέαρτορ, τὸ τυφθέαρ, τὸν τυφθέαρτορ.

Etiam in oup desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue partiapia: ὁ Δίωρ, τὸν Δίωρτορ, ὁ Δίωρ, τὸν Δίωρτορ, ὁ τυφθέαρ, τὸν τυφθέαρτορ, τὸ τυφθέαρ, τὸν τυφθέαρτορ.

Partiapia quoque in up hoc idem faciunt: ὁ ῥόνηαρ, τὸν ῥόνηαρτορ, ἔσ' ῥόνηαρ, τὸν ῥόνηαρτορ.

Neutra in op partim sunt tertie declinationis simplicium, partim quintae, de quibus satis dictum est in primo tractatu.

Neutra in ωρ, quae productionem patiuntur, a neutris communibus in ωρ desinentibus, Atticorum more in ω mittunt genitiuum, ἔσ' paribus syllabis uariantur, ἔσ' ἔωρ, τὸν ἔωρ, ἔσ' ἔωρ, τὸν ἔωρ. Partiapia uero contracta imparibus syllabis declinantur, τὸ βῶρ, τὸν βῶρτορ.

DE NEVTRIS IN ρ.

Neutra in αρ semper grauiora sunt. Quae si sint dissyllaba, ἔσ' penultimam habeant naturā longam, per τ uariantur: ut ἔσ' ἔωρ, τὸν ἔωρτορ, ἔσ' ἔωρ, τὸν ἔωρτορ. Si breuiem διὰ τοῦ ρ, ut ἔσ' ἔωρ, τὸν ἔωρτορ, ἔσ' ἔωρ, τὸν ἔωρτορ. Annotantur ἔωρ, quod ἔωρτορ facit, ἔσ' φρέαρ, φρέαρτορ, quorum etsi penultima breuis est, non tamen uariantur διὰ τοῦ ρ. Sed sciendum est prius fuisse ἔωρ, ἔσ' φρέαρ, penultima naturā longam: unde ἔωρτορ, ἔσ' φρέαρτορ, in quibus licet sit abiectum, ex diphthonga, non ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uerē heteroclitā sunt.

Polyssyllaba quoque διὰ τοῦ τ uariantur: ut ὄνειαρ, ὄνειαρτορ, Δέλεαρ, Δέλεαρτορ, καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα.

Dubitari posset hoc in loco, ar ἔσ' cum immutabile sit, tam in obliquis nominum, quam in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non sit seruatum. Si uero heteroclitā, ar regulis erecta sunt? Respondetur, huiusmodi nomina indubitatō esse heteroclitā, cum proprij eorum recti in αρ desinant: ut ὁ Δέλεαρ, τὸ ἔωρ, τὸ φρέαρ, ἔσ' ἄλλα. Sed quoniam haec multa sunt, opus fuit ea regulis subijcere: quamquam in heteroclitis hoc inuariatū sit.

Desinentia

Definentia in αρ si habeant ω in penultima, indeclinabilia sunt: ut μῶμαρ, δ μέγαρ, ἢ δ μωρός, βῶμαρ, δ βωμός, νῶκαρ, ἢ ἐξήστis φθι. ψυχῆς, ἢ δ Δυσκίνητος.

Definentia in ηρ pauca sunt, et per crasim fiunt a nominibus in αρ definentibus: ob quam rem circumflexum habent accentum: ut δ κῆρ, τοῦ κηρός, ἀπό τοῦ κέαρ, κέαρρος. τὸ ἦρ, τὸ ἦρος, ἀπὸ τῆ ἦαρ, ἦαρρος.

In υρ unum tantum, ideoque μόνυρες ab Herodiano nuparatur: et appositione ορ facit genitium: ut τὸ πῦρ, τοῦ πυρός, ἔθ' πυρί, δ πῦρ. Producit enim u in nominatiuo, sed in obliquis illud corrumpit.

Definentia in ορ pauca sunt: ut ἦτος, ἄος, ἄνος, κάλορ. quae per ο μικρόν declinantur, ἦτορος, ἄορος, ἄνορος, κάλορος.

In ωρ neutra, appposita ορ syllaba faciunt genitium, et in obliquis seruant ω μέγα, δ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος, δ τέκμωρ, τὸ τέκμωρος. δ σκῶρ, τοῦ σκάτος, ἔθ' σκάω, heteroclitum est. σκῶρ enim σκατός facit, et σκῶρ, σκωρός. Etiam ὑδῶρ, ὑδάτος, nam ὑδάτος facit, et ὑδάρ, ὑδάτος. Declinatur etiam δ ὑδός, τοῦ ὑδέος, ἔθ' ὑδέϊ, ὑδέα ποιητικῶς, Hesiodus, γαῖαυ ὑδέα φνρεμ.

DE NEUTRIS IN Σ.

Neutra in αρ purum et correptum, et in ραρ, in τος multum genitium κοινῶς, et in αος, ἰωνικῶς, et in ωρ ἀπικῶς: ut κρέαρ, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαρρος, καὶ κρέωρρος. de quibus in quinta contractorum declinatione dicitur.

In λαρ uero definentia, in ατος faciunt genitium. τὸ ἄλαρ, τὸ ἄλατος, τὸ ἐρυσίπελαρ, τοῦ ἐρυσίπελατος, δ δέ σέλαρ, ἀκλιτορ. Quae uero aliam habent consonantem ante αρ, indeclinabilia sunt: τὸ Δέμαρ, τὸ λέπασ, δ βρέταρ, Δέπασ uero ἔθ' ἰωνικῶς declinatur, τοῦ Δέπασρος, ἔθ' Δέπασϊ. Apollonius Argonauticorum tertio.

Λέπασ ἐκ Δέπασρος, συμβλήϊα ἔργα μελιωῶρ.

Et Homerus ἑδυσ. γ. κρυσεῶν ἔθ' Δέπασϊ.

Et in plurali, κρυσεῶν Δεπάσασϊ.

In αωρ neutrum unum inuenitur: δ σάωρ, τοῦ σάωτος.

Definentia in ερ adiectiua declinationem masculinorum sequuntur: ut δ ἄλκῆδῆρ, τοῦ καὶ φθι ἄλκῆδέος, ἄλκῆδοῦς. δ ἄλκῆδέρ, τοῦ ἄλκῆδέος, ἄλκῆδοῦς, μονογενές (id est unius generis) uero unum tantum: τὸ κηνοσακέρ, δ μ. οἶως τοῖς πρῶτα γαμματισμῶν ἐκλίδῃ Διὰ δ ρ χραρα κπῆρ φθι καταλήξειωρ.

Neutra in ορ unius tantum sunt generis, et grauitona, patiunturque syneresim: ut τὸ τέχωρ, τοῦ τείχεος, καὶ τείχουρ. Sed de his in prima declinatione contractorum dicitur: ὄφελος uero et ἦδος indeclinabilia sunt.

Neutra in ωρ duo inueniuntur circumflexa: τὸ φῶρ, τοῦ φωτός, δ ὄρ, τὸ ὄτος.

τὸ ὄτος, a quo diminutium τὸ ὄτιον, τὸ ὄτιον. Sciendum est autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄ. Nam quae patiuntur, perfectorum seruant declinationem: illorum autem genitium καὶ σωμαίρεσιρ sunt φάους ἀπὸ τοῦ φάος, et ἄους ἀπὸ τοῦ ἄος. Sed primum καὶ ὑπέρδεσιρ fit φάος, et ὄος, quorum genitium sunt φάατος, et ὄατος, καὶ κρῆσα φῶρ, φωτός, et ὄρ ὄτος fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitios, hoc est, φῶρ et ὄτος, non a perfectis genitiuis φάατος et ὄατος per crasim fieri: quoniam eorum penultima circumflectenda esset, quandoquidem aatus et grauis conacrentes, accentum faciunt circumflexum, ut κέαρρος, κῆρρος, et ἦρρος, ἦρρος. Sed potius a nominatiuis monosyllabis φῶρ saliet et ὄρ deducit, ideoque huiusmodi obliqui extremam auunt, tanquam dissyllabi perfecti, non autem contracti secundum regulam praepositionem, quae est: πᾶσι γυνικῆ Δισυλλάβος ἐς ὅς ἀκλιτοῦ, μη σωμακλιμῶν ἢ ὀζῶνεται, χλιτός, ἰωτός, φωτός, φῶρ uero, quod uirū significat, masculini generis est, et acutū habet accentum: quoniam non per syneresim fit, sed a uerbo φῶρ, τὸ λέπω, deriuatur, utrunque tamen per τ declinatur, seruatque ω μέγα, in obliquis: ut δ φῶρ, τοῦ φωτός, καὶ τὸ φῶρ, τὸ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc est, τὸ φῶσιρ καὶ ἄνδρῶν: τὸ φῶσιρ δ φῶσιρ καὶ πυρσῶν id est cum lumen significat. τὸ χρέωρ, τὸ χρέω Atiam est.

Præptio. φῶρ.

In ουρ unum inuenitur, et illud quidem indeclinabile, hoc est ὄος. Theodorus tamen ὄρ, ὄτος diat. est etiam ὄος, οὔατος.

DE CONTRACTIS NOMINIBVS.

Ominum aliqua sunt ἀπασῶν, hoc est perfecta et simplia, cum neque syneresim patiantur, neque crasim: quorum (ut dictum est) quinque sunt declinationes, et ipsae simplices appellatae. Aliqua uero ἐμπαδῶν, hoc est affecta, et ea sunt quae syneresim patiuntur, siue crasim. Differt autem Syneresis a crasi, quoniam syneresis est contractio duarum uocalium, quae ambae in ipsa coniunctione seruantur, Δημοδένει, Δημοδένει enim et ι, fit ei diphthongus. Crasis uero est contractio duarum uocalium quae in coniunctione mutantur, aut ambae: ut Δημοδένεια, Δημοδένει, aut altera illarum: ut Δημοδένειος, Δημοδένειος. Vbi sciendum est praecedente uocali longa, quantumque sit sequens, nunquam ex eis fieri syneresim: ut Emanuel Chrysolora manifestè asserit, fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui et longa, et semper in longam. Sed sciendum Emanuelem syneresim pro crasi accepisse, quandoquidem saepius altera pro altera ponitur, hoc est syneresis pro crasi. Nam syneresis, quatenus a crasi differt, ut supra declaratum est, praecedente breui, raro fit, et in datiuis singularibus

Syneresis. Crasis. Præptio.

prima, et quarta, et quinta inflexionis duntaxat ut δημοσθένει, δημοσθένα, λιτόι, λιτόι, κρέαί, κρέα. longa uero, et maxime ηη κρέασιν frequenter, atque in diphthongum semper impropriam: ut κρησίς, κρησίς, κρέασιν, κρέασιν, κρέασιν. At ceterae contractiones, quae in his declinationibus syneresiatis reperuntur, per crasim fiunt omnes, et ex praecedente uocali breui semper, quae est aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipsis declinationibus liquidò apparebit. Si autem post ipsam uocalem breuicem sequatur diphthongus, et ex eis contractionem fieri contingat, soluta prius diphthongo, aut altera uocalis ipsius diphthongi, hoc est subiunctiua κατὰ ἐκδλιψιν, omnino abijcitur: ut δημοσθένει, δημοσθένει, πλακίοει, πλακίοει, aut facta crasi ex duabus in unam, tertia assumitur in diphthongum impropriam ηη σωαίσει, κρέασιν, ut κρέασιν. quoniam in eadem syllaba non possunt tres uocales actu simul esse. Nam syneresim et crasim ex duabus tantum uocalibus fieri constat, ut ex earum diffinitione liquidò apparet: non autem ex uocali praecedente et diphthongo integra sequente, ut uulgò creditur. Etiam si fortè euenerit, ut ex aliqua diphthongo praecedente fiat syneresis, siue crasis, et ex quauis uocali sequente. prius enim subiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἐκδλιψιν prorsus eliditur. nam si altera cuiusuis solutae diphthongi uocalis est attendenda, certè subiunctiua communiter expungenda est, ut appendix et omnibus prepositiuis uocalibus communis ac subiectis. deinde ex uocali relicta, et ea quae sequitur, etiam si initium alterius existat dictionis, fit syneresis siue crasis: ut ἐμοί, ἴσσομαι, ἐμοσομαι, κρη, ἐγω, καγω. nec amplius resumitur in diphthongum, cum ea semel ex praecedente diphthongo elisa sit. Sed de his habebis in tractatu περὶ παρθών Tryphonis Grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione δημοσθένει, primum abijcitur ηη ἐκδλιψιν, quae quidem est subiunctiua uocalis diphthongi. deinde uero ex ε et ο fit crasis iterum in oritur δημοσθένει. Quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοι, siue propriam, siue impropriam desinere neesse est: cum aliàs ε et ο in ou diphthongum per communem regulam contrahantur: ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare faciendum est, regulas generales, pro locorum exigentia, particularibus aliquando addere. δημοσθένει enim in ε diphthongum, contractum facit, δημοσθένει saluat: cum ε et α per communem regulam, nunc in α, nunc in η contrahantur. Sed βόας, βοῦς, ο saluat et α in ou diphthongum contractis, non autem βῶς, τρωή, το ο κρη, α ε ε ω μέγα secundum communem regulam: quandoquidem huiusmodi accusatiui peculiarem sibi uendiant regulam, quae est: παῖσα ἐνθφα πλινθωνάεις σ λ'τουσα, κη σωρημλῶν ηη δ'τέλος, τῶν ἀλλὰ κινῶ ἐχθ' δμσφονορ ηη δμδχρονορ, ηη τ' κληκῶν: hoc est, omnis nominatiuus pluralis in ε desinens, et syneresim patiens.

Βόας

Preceptio de accusati

tiens circa finem, accusatiuum habet sibi consonum et contemporalem, et uocatiuum: ut δημοσθένει, νει, et δημοσθένει, δημοσθένει, βόας, βοῦς, βόας, βοῦς, et sic de aliis, ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre dissentienti. Apollonius enim syneresios esse speciem, uel apparentiam, non autem re syneresim putat, quod ut etiam concedamus, aliud tamen eam formari neesse est. In alia uero dictione, hoc est κρέασιν, soluta prius ο diphthongo, α et ο in ω monophthongum ηη κρέασιν contrahuntur. Deinde ex ω et ι ηη σωαίσει fit ω diphthongus impropria: ut κρέασιν, quod et ipse Emmanuel affirmat, dicens: το κρη ο μικρόν ηη τ' ο διφθόγη ε ε ω μέγα κρησῶται, το δ'ε προσγρῶφεται.

Contractorum species.

Contractorū nominum aliquis sunt, quae per omnes casus synereses suscipiunt: unde δλοπαθῶν appellatur, et parisyllaba sunt: ut νόθ, νῆε, νόθ, νῆς, φόθ, φῆς, φόθ, φῆς. Aliqua uero in pluribus casibus, quae πολυπαθῶν dicuntur, et imparisyllaba sunt, qualia sunt δημοσθένει, οη, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde δλιπαθῶν cognominantur, et haec quoque imparisyllaba sunt: ut βασιλεύς, ἀιδώς, βῆς, βότρυς, κηδύς. Sed quoniam huiusmodi nomina uarias patiuntur synereses, uarias quoque declinationes habere neesse est. Horum igitur aliae quinque sunt declinationes, à quinta saluat simplicium declinatione, partim ex his quae πολυπαθῶν appellatur, partim ex quibusdam quae sunt δλιπαθῶν: quae cum sint imparisyllaba, et linguarum proprietatem suscipiant, σωρημλῶν, hoc est contracta proprie appellatur. Ne quis miretur, si etiam in his declinationibus plura ponentur, quam ab aliis iunioribus tradita sunt, quoniam non ea solum quae frequenti habentur in usu, sed etiam quae apud poetas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

DE PRIMA DECLINATIONE NOMINUM CONTRACTORUM IN ηε, εε, et θ.

PRIMA igitur declinatio contractorum, est nominum masculinorum, femininorum, et communium in ηε, neutrorum uero in εε desinentium adiectiuorum, et in θ substantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, et imparisyllabus, διὰ τοθ εθ existens, in oue facit contractum κατὰ κρέασιν, et datiuus in ε diphthongum κατὰ σωαίσει κονωε, de quibus primo libro secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersae ab illis secundum linguarum uarietatem apud Poetas inueniuntur synereses, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est ε ηιλόρ et ο μικρόρ, in genitiuo singulari contrahi in ου κονωε, Δωρεκῶε νερό in ουε, ut inquit

Contractio nes ε et ο,

Eustathius ἐν τῷ ω. ὅτι οὐδ' ὁμοειδέσιν ἐξέβη, ἐξέβη, ἰλιόδοξοι... ἐξέβη, ἰλιόδοξοι... ἐξέβη, ἰλιόδοξοι... ἐξέβη, ἰλιόδοξοι...

Præptio.

Est enim regula (quam supra etiam posuimus) quod omnis nominatiuus pluralis in e desinens, et circa finem syneresim patiens, accusatiuum habet sibi consonum ac contemporalem, et uocatiuum: et sic tres casus plurales, masculini generis et foemini eandem sortiuntur syneresim: ut ὅτι δημοοδένεες, δημοοδένεες, δημοοδένεες, δημοοδένεες, δημοοδένεες...

Paradigma.

Ο δημοοδένεες, τῶ δημοοδένεος ἰωνικῶς, ἢ δημοοδένεος κοινῶς, ἢ δημοοδένεος ἀττικῶς, καὶ δημοοδένεος δωρικῶς, ἢ ἀιολικῶς. τῶ δημοοδένεος ἰωνικῶς, ἢ δημοοδένεος κοινῶς, ἢ δημοοδένεος ἀττικῶς, ἢ δημοοδένεος δωρικῶς, ἢ δημοοδένεος ἀιολικῶς...

δημοοδένεες κοινῶς ἢ ἀττικῶς. τῶ δημοοδένεος ἰωνικῶς, ἢ δημοοδένεος κοινῶς, ἢ δημοοδένεος ἀττικῶς, καὶ δημοοδένεος δωρικῶς, ἢ ἀιολικῶς...

De nominibus in es desinentibus, quae a κλέσιν componuntur.

Nomina in es desinentia, a κλέσιν composita, si sint adiectiua, eandem habent declinationem, quam et δημοοδένεες: ut ὁ ευκλεής, τῶ ευκλεέος, ἢ ευκλεέος, ἢ ευκλεέος...

Paradigma.

Ο Ἡρακλῆς, τῶ Ἡρακλέος ἰωνικῶς, ἢ Ἡρακλέος κοινῶς, ἢ Ἡρακλέος ἀττικῶς, καὶ Ἡρακλέος δωρικῶς, ἢ ἀιολικῶς. τῶ Ἡρακλέος ἰωνικῶς, ἢ Ἡρακλέος κοινῶς, ἢ Ἡρακλέος ἀττικῶς, ἢ Ἡρακλέος δωρικῶς, ἢ Ἡρακλέος ἀιολικῶς...

Ο Ἡρακλῆς, τῶ Ἡρακλέος ἰωνικῶς, ἢ Ἡρακλέος κοινῶς, ἢ Ἡρακλέος ἀττικῶς, καὶ Ἡρακλέος δωρικῶς, ἢ ἀιολικῶς. τῶ Ἡρακλέος ἰωνικῶς, ἢ Ἡρακλέος κοινῶς, ἢ Ἡρακλέος ἀττικῶς, ἢ Ἡρακλέος δωρικῶς, ἢ Ἡρακλέος ἀιολικῶς...

DE SECVNDA DECLINATIONE

nominum contractorum in is et i.

Eandem declinationem contractorum nominum, dualis habet terminationes, in is masculinorum et foemininorum, et in i neutrorum. Quorum genitiuus δια τον ἰσ κοινῶς, ἢ ἰσ, ἢ ἰσ, ἢ ἰσ...

V 3. patii

patri syneresim κοινῶς. Nam praecedente i, et sequente quavis uocali, fit syneresis in i, ut dictum est: et sic dicendum esset ὄλιε, ὄλι, πόλιε, πόλι. συνήπιε, συνήπι. Sed his aduersatur regula quaedam dualis numeri propria: quod nominatiuus dualis nihil habet finale, nisi α ε η ω. Huius gratiā non habet ἄνεκφωνκτορ, hoc est non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνον μλκτορ, hoc est prolatum, ὄφει uero ἰωνικῶς Μοσχορπιυς omnino negat syneresim pati: et hanc adduat regulam: ὠνῶνωρ η ἄρνησι τῶν ἐκφώνων οὐ συνάεσται, τὸν τωρ οὔτε η ἐνδῆσιν, ἢ ἐνδῆσιν ἢ ἐνδῆσιν τῶν Δυϊκῶν στωαίεσιν ὑπὸ δέχεται, hoc est, Quoruncunque genitiuus singularium non contrahitur, horum neque nominatiuus et accusatiuus dualium syneresim suscipiunt. Apud Theodosium tamen, et alios ueteres Grammaticos sic inuenimus, ὄφει, ὄφη, ὠς δὴ μοσδένει, δὴ μοσθῆν, ὅτι τὰ δῖνα εε ὑπὸ μου εὐδῆσιν τῶν Δυϊκῶν εἰς κηκιστῶνται, ὑπὸ δὲ εὐδῆσιν τῶν Πληθωτικῶν εἰς τῶν εὐδῆσιν τῶν Δυϊκῶν. Hoc quoque annotandum est genitiuum singulari etiam in η desinere, διὰ τὸν η ποιητικῶς, πόλη. ὄφει. ὄφης. α. Νηΐε δὲ μοι η δὲ εσηκμ ἐπὶ ἀρχοντῶν πόλη. Quod et in aliis casibus et numeris seruatum est. In datiuo. Ἰλιὰδ ὄφη. Πατρίτε σὺ μέγα πῦμα, πόληνίτε, πωυτίτε Δῆμω. In accusatiuo κοῖντος, ὡς εἰ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φέρω. Et Hesiodus εὐ ἀσπίδι.

Ὁ εὐδῆσιν κηκιστῶν μνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis, Σχεδόνδερ δὲ δι' εἰσι πόληε. In accusatiuo plurali idem Orpheus, μέμωρ εἰς ἠγαδέω πελάγῃ, ἰοράε τε πόληαε Ἀπίδ. Et Homerus Ὀδυσσεύας δ. καὶ πάντων ἴσασι πόληαε, καὶ πίνοναε ἀρχοντῶν.

Paradigma nominum in ιε masculinorum.

Ὁ ὄλιε, τῶ ὄλιε κοινῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, τὸν ὄφει μόνον, ὃ ὄφει κοινῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς. Δυϊκῶς τῶ ὄφει κοινῶς, ἢ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, τὸν ὄφει κοινῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, ὃ ὄφει κοινῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς. Πληθ. δι' ὄφειε, καὶ ὄφειε κοινῶς, ἢ ὄφειε ἰωνικῶς, καὶ ὄφειε ἰωνικῶς, τῶν ὄφειω κοινῶς, καὶ ὄφειω ἰωνικῶς, καὶ ὄφειω ἰωνικῶς, τὸν ὄφεισι κοινῶς, καὶ ὄφεισι ἰωνικῶς, ἢ ὄφεισι. τὸν ὄφειε καὶ ὄφειε κοινῶς, καὶ ὄφειε ἰωνικῶς, ἢ ὄφειε ἰωνικῶς, ὃ ὄφειε καὶ ὄφειε κοινῶς, ἢ ὄφειε ἰωνικῶς, ἢ ὄφειε ἰωνικῶς.

Paradigma nominum in ιε foemininorum.

Ἡ πόλιε, τῶ πόλιε κοινῶς, ἢ πόλιε ἰωνικῶς, καὶ πόλιε ἰωνικῶς, καὶ πόλιε ἰωνικῶς.

Ioannes.

ἰωνικῶς, καὶ πόλη. ποιητικῶς. τῆ πόλιε καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλιε ἰωνικῶς, καὶ πόλιε ἰωνικῶς, καὶ πόλιε ἰωνικῶς. τῶ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλιε ἰωνικῶς, ἢ πόλιε ἰωνικῶς, καὶ πόλιε ἰωνικῶς. Δυϊκῶς τὰ πόλιε, ἢ πόλιε, πόλιε, πόλιε. τὰν πολίσι, καὶ τὰν πολίσι, ἢ πόλιε, πόλιε, πόλιε, πόλιε. Πληθ. εἰ πόλιε πόλιε, ἢ πόλιε πόλιε, ἢ πόλιε πόλιε. τῶν πολίσι, ἢ πόλιε, καὶ πόλιε, ἢ πόλιε. τὰν πόλιε, ἢ πόλιε, ἢ πόλιε, ἢ πόλιε. τὰν πόλιε, ἢ πόλιε, ἢ πόλιε, ἢ πόλιε. ἢ πόλιε, ἢ πόλιε, ἢ πόλιε, ἢ πόλιε.

Paradigma nominum neutrorum in ι.

τὸ σῆνπι, τῶ σῆνπι κοινῶς, καὶ σῆνπι ἰωνικῶς, καὶ σῆνπι ἰωνικῶς. τῶ σῆνπι, σῆνπι, καὶ τὰ λογιστά.

DE TERTIA DECLINATIONE nominum contractorum in ουε.

TERTIA declinatio contractorum τῶν ὀλιγοτάκτων, unam tantum habet terminationem in ουε masculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τὸν ε fit κοινῶς, καὶ ἰωνικῶς, ἢ εως ἰωνικῶς. Cuius synereses sunt cum prima declinatione communes: quoniam ex e praecedente semper sunt, et uocali sequente. Sed sciendum est, nomina in ουε desinentia masculini generis, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, ὀξωεὺς, κοινῶς: ut ὀδυσσεύς, ἀχιλλεύς, ζεύς, φεύς, ὁ διονύσιος. Δνεύς nomen unibis ἀιολικῶς uero βαρῶν, βασιλίδε, ἀχιλλεύς. Etiam aduertendum est, huiusmodi nomina in ουε diuersos habere genitiuos: ut ὀδυσσεύς κοινῶς, ὀδυσσεύε ἰωνικῶς, ἢ ὀδυσσεύε ἢ τὸν παλαιὸν ἰωνεὺς, ἢ ἀιολεῖς, ἢ ὀδυσσεύε, ἢ ὀδυσσεύε, ἢ τὸν παλαιὸν ἀιολεῖς, ἢ ὀδυσσεύε διὰ διφθόγῃ ἢ τὸν νεωτέρους, ἢ ὀδυσσεύε βασιλικῶς, ἢ ὀδυσσεύε πριτωμυλίως Δωρικῶς, ἢ ἀιολικῶς. Ὀδυσσεύας ω. ὀδυσσεύς δὲ λαβῶν κῦσε χεῖρ ὑπὸ κρηπῶ. ἀντὶ τὸν ὀδυσσεύε. Nec patitur syneresim, nisi e purum ante ωε fortè inueniatur ἐδφ ἰωνικῶς: ut ἐρετρεύς, ἐρετρεύε, ἐρετρεύς, πηραεῖς, πηραεῖας, πηραεῖας. Accusatiuus quoque horum uariis est: ut ἡ βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ε desinens, accusatiuum singulari in α habere debet ὁμόχρονον, ἢ ὁμότονον, hoc est eiusdem temporis, et toni: ut αἰωνεῖον, αἰωνεῖα. Attica uero, quoniam in genitiuo singulari mutant o in ε: ut ὁμόχρονον, ἢ ὁμότονον, hoc est eiusdem temporis, et toni: ut αἰωνεῖον, αἰωνεῖα. Attica uero, quoniam in genitiuo singulari mutant o in ε: ut ὁμόχρονον, ἢ ὁμότονον, hoc est eiusdem temporis, et toni: ut αἰωνεῖον, αἰωνεῖα.

Εὐρηπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καὶ μὲν Δέδορκα, τὸν τε πηλέα πέλας. ἢ
 quibus uerò faciunt genitiuum in ω contractum, in α solū faciunt ἢ
 κρᾶσιρ eorum accusatiuum: ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πφραῶς, πφ-
 ραίεα, πφραῖα. At Ἴωνες δὲ αὖτις βασιλῆα: Δῶρες uerò βασιλῆ, πηλῆ,
 τυδῆ, μμηιστῆ. Sic enim in antiquis ἔσφιγatis codicibus inueni Ἰλιά-
 δ. ἢ ἀντὶ ἀγγελίῳ ἠὲ τυδῆ σῆλαρ ἀχαιοί. τούτεςιρ, διὰρ-
 γῆσι ἔπεμψον πρεσβόντων τυδέα πρὸς τὸς θεαίους. Et Ἰλιάδ. ο.
 μμηιστῆ Δ ἔλε πουλυδάμας, ἀπὸ τῶ μμηισέα ἢ κρᾶσιρ. non
 autem τυδῆ, ut quidam legunt, neque μμηισῶ pro μμηισέα. Vel ut
 Eustathio placet, κατ' ἀποκοπῶν, hæc enim sunt eius uerba, τὸ δὲ τυδῆ,
 οὐκ ἀπὸ τῶ τυδέα σιωπῆται, ἀλλ' ἀποκόπηται ἐκ τῶ τυδῆα,
 καὶ δ' ἀπ' ἀρέσκη τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ Ἐπὶ δ' οὐσῶν δ' οὐσῶν ὄσιρ
 ἐπιθῆρ, ἢ ἔπερα δὲ ὄμοια. In nominatio duali duo ee in κ contrahi-
 unt, ut Theodosio placet, τὸ βασιλέε, βασιλῆ: sicut δημοσθένεε, δημο-
 σθένη, ἔφεε, ὄφκ. Etiam annotandum, duo ee in nominatio plurali in
 ῖ diphthongum semper contrahi in nominibus propriis. In appellatiuis ue-
 ρὸ in ῖ diphthongum κοινῶς, βασιλέεε βασιλῆεε, ἔ in ἠ ἀπικῶε, βα-
 σιλῆεε.

Paradigma.

Ο βασιλεύε κοινῶς, Ἐ βασιλέος ἀπικῶς, Ἐ βασιλῆος ἰωνικῶς, Ἐ βασιλῆος ἠπικῶς, ἢ βα-
 σίλκκος ἀιολικῶς, Ἐ βασιλφος, Ἐ βασιλφος βοιωτικῶς, Ἐ βασιλευε
 φωρικῶς Ἐ ἀιολικῶς. Ἐ βασιλέε κοινῶς, Ἐ βασιλῆ ἀπικῶς, ἢ
 βασιλῆ ἰωνικῶς. Ἐ βασιλέα κοινῶς, ἢ βασιλέα ἀπικῶς, Ἐ βασι-
 λῆα ἰωνικῶς, Ἐ βασιλῆ φωρικῶς. Ἐ βασιλέε κοινῶς, Ἐ βασι-
 λεύε ἀπικῶς. Δυϊκᾶ. τὸ βασιλέε κοινῶς, Ἐ βασιλῆ ἀπικῶς, Ἐ βα-
 σιλῆ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέοιρ κοινῶς, Ἐ βασιλῆοιρ ἰωνικῶς. Ἐ βα-
 σιλῆε κοινῶς, Ἐ βασιλῆ ἀπικῶς, Ἐ βασιλῆ ἰωνικῶς. Πλη. δι βασι-
 λέεε Ἐ βασιλῆε κοινῶς, Ἐ βασιλῆε ἀπικῶς, ἢ βασιλῆε ἰωνικῶς,
 ἢ βασιλέωρ κοινῶς, καὶ βασιλῆωρ ἰωνικῶς, τοῖς βασιλέεσι κοι-
 νῶς, ἢ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τὸς βασιλέας κοινῶς, Ἐ βασιλῆ ἀπικῶς,
 ἢ βασιλῆα ἰωνικῶς. Ἐ βασιλέεε κοινῶς, ἢ βασιλῆε ἀπικῶς, καὶ
 βασιλῆε ἰωνικῶς.

DE QVARTA DECLINATIONE

nominum contractorum in ω ἔ ωε.

Qvarta declinatio contractorum nominum ἢ ὀλιγοπα-
 δῶν, duas habet terminationes, in ω, ἔ in ωε, foeminino-
 rum tantum. Quorum genitiuus perfectus ἔ imparisylla-
 bus in οοε existens, in ουε ἢ κρᾶσιρ sicut contractum.
 Synereses autem huius declinationis, quæ ex ο ἔ sequente
 uoali

uoali fiunt, sic ordinantur, οο ουοῖ οἰ οα ω. Aduertendum est hoc in lo-
 co nomina huius declinationis in ω desinentia omnia aui in extrema: ut
 κλωπῶ, ἐρατῶ, κλειῶ. Similiter ἔ quæ in ωε desinunt: ut ἠῶε, ἀιδῶε.
 Patitur autem syneresim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc
 est in genitiuo, datiuo ἔ accusatiuo. Cætera uerò omnia tertiam sequun-
 tur declinationem simplicium. Etiam genitiuus nominum in ω desinentium
 uario modo inuenitur secundum uarios idiomatum usus. Nam Iones, ἔ qui-
 dam Dores perfectio utuntur genitiuo, λητό, σαπφοῖ. Attia uerò ἔ
 communis lingua: λητοῖε diaunt, ἔ σαπφοῖε. At Aeoles ἔ Lacones,
 qui ἔ Dores, addentes σ nominatio casui, proprium faciunt genitiuum: ἢ
 λητῶ, ἢ λητῶε, ἢ σαπφῶ, ἢ σαπφῶε. Datiuus uerò in οἰ omnibus
 idiomatis est communis. Sed accusatiui uariis est usus: soli enim Aeoles ad-
 dentes ν, nominatio casui proprium faciunt accusatiuum. ἢ λητῶ, τὴν λη-
 τῶρ, ἢ σαπφῶ, τὴν σαπφῶρ. Iones uerò in ουω. τὴν λητοῶν. τὴν
 σαπφοῦρ. At communis lingua ἔ Attia τὴν λητῶ diaunt, καὶ τῶ σαπ-
 φῶ, accentu acuto super extremam, licet ex crasi sit longa, ἔ accentum susci-
 piat. Est enim regula, quod omnis casus eundem sonum habens, siue litera-
 turam cum alio casu eiusdem numeri ἔ idiomatis, eundem accentum habere
 debet: ut ἢ μοῦσα, ὠ μοῦσα. Sic ἢ λητῶ, τὴν λητῶ, τῆ λητοῖ, ὠ λητοῖ.
 Additum est eiusdem numeri, quoniam τῆ λητοῖ datiuus singularis circum-
 flectitur. Sed ἔ λητοῖ nominatiuus pluralis acuitur, additum est ἔ idio-
 matis, quoniam βασιλέε nominatiuus singularis κοινῶς acuitur, ἔ βα-
 σιλέε, genitiuus singularis φωρικῶς circumflectitur. Accusatiuus uerò
 nominum in ωε exeuntium circumflectitur: quoniam non eundem sonum, siue
 literaturam habet cū nominatio: ut ἢ ἀιδῶε, τῆ ἀιδῶ. Voatiuus etiā nō
 solum in οἰ desinere inuenitur apud Poetas, sed etiam in ω Atticorum more.
 Apollonius in principio tertij Argonauticorū: Εἰ δ' ἄρε νῶ ἐρατῶ, πῶ αἰ-
 ἴσασο, καὶ μοι ἐνισσε. ἐρατῶ dixit, ἀντὶ τῶ ἐρατοῖ. Fit autem uoatiuus
 in οἰ à nominatio singulari, τῶ τῶ ω μεγάλου εἰε ο μικροῦ, καὶ
 προσδέσει τῆ λητοῖ. Quo in loco queri potest, cur nominatiuus foemi-
 ninorum nominum in ω desinentium, plures habeat uocales proprio nomi-
 natio: ut ἢ σαπφῶ, ὠ σαπφοῖ. cum regula dicat. ὄ ἢ ουδέποτε δέλεε-
 χερ πλείονα φωνήεντα φθὶ ἰδῶε εὐδεῖαε ἢ κληκῆ. Respondetur,
 quod genitiuus in ουε desinens, maius tempus uult habere, quàm uoatiuus:
 ut τῶ δημοσθένεουε, ὠ δημοσθνεε. τῶ εὐσεβουε, ὠ εὐσεβεε. Huius
 gratiā correptum est ω magnum in ο paruum. Sed quoniam uoatiuus ulti-
 mam erat habiturus breuem, ἔ accentum in fine acutum, ac ob id regula
 aduersaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in ο breuem desinens, quæ super
 unam syllabam sit, acuat: ut ἐκῆνο, ἀλλοιο, exceptis ἀυδῶ, ὑπῶ, ἀπῶ, assum-
 psit ι, ἔ ita uoatiuus λητοῖ cum accentu circumflexo factus est, quoniam
 datiuo

datiua singulari inuadit, hoc est τῆ λητοῖ.

Paradigma.

Ἡ λητώ, ὅτι λητό... ἰωνικῶς καὶ Δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς καὶ ἄπικῶς, καὶ λητῶς ἀιολικῶς καὶ λακωνικῶς, τῆ λητοῖ καὶ λητοῖ. πλὴ λητόα, καὶ λητῶ κοινῶς καὶ ἄπικῶς, καὶ λητῶ ἀιολικῶς, καὶ λητοῦ ἰωνικῶς, καὶ λητοῖ, καὶ ὠ λητῶ ἄπικῶς. Δυῖκα. τὰ λητῶ, τὰ μ λητοῖ, ὠ λητῶ. Πλη. ἐν λητοῖ, ἴν λητῶν, τὰ μ λητοῖς, τὰς λητοῖς, ὠ λητοῖ.

DE QVINTA DECLINATIONE NOMINUM contractorum in ae purum et ras.

Vinta declinatio contractorum nominum ἴν πολυτῶ... ἴν, duas habet terminationes, ae purum, et ras neutrorum nominum. Quorum genitiuus in ατος definit κοινῶς, et in αος ἰωνικῶς subtracto τ, et in ωσ ἡλ κρέασι, ἄπικῶς. Synereses autem huius declinationis due sunt, α productum et ω μέγα, præcedente enim α, et ο utamq; sequente, semper fit syneresis in ω, quod quidem solis genitiuus euenit. Sequentem uero quauis alia uocali, in α productum fit crasis. At syneresis in datiuo singulari tantum, κρέατι, κρέα. Nonnunquam apud Poetas ipsum α non per crasim, sed per apoopen correptum inuenitur. Οδυσ. μ. σῖτον Ἐ κρέα πολλὰ.

Paradigma.

τὸ κρέας, τὸ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέα... ἰωνικῶς, Ἐ κρέως ἄτακῶς. Ἐ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέατι ἰωνικῶς, Ἐ κρέα ἄπικῶς. Ἐ κρέας, ὠ κρέας. Δυῖκα. τὸ κρέατε, καὶ κρέατε, καὶ κρέα, Ἐ τὰ λοιπὰ, sicut in primo tractatu.

DE ALIIS CONTRACTIS NOMINIBVS.

Quaedam præterea inueniuntur nomina, que et ipsa syneresim patiuntur, differentia tamen ab his que supra commemorata sunt: que quidem idcirco separatim locanda censuimus, quia nullam supradictarum declinationum sequuntur.

Ἡ οἷς, οἷς, ὅτι οἷ... οἷος, τῆ οἷοῖ, οἷοῖ. πλὴ. ἐν οἷος, καὶ οἷος, καὶ οἷος. ἴν οἷω, καὶ οἷω. τοῖς οἷσι, καὶ οἷσι. τὰς οἷσας, καὶ οἷας, καὶ οἷς. Vbi aduertendum est genitiuum singularem οἷος, et datiuum οἷοῖ extremam auere, tanquam à nominatiuo monosyllabo οἷος non autem à genitiuo perfecto οἷοῖ, et datiuo οἷοῖ: quoniam eorum penultima circumflectenda fuisset ex syneresi, quam solus nominatiuus admittit, sicut φῶς, φωτός, et ὤς, ὠτός. Inuenitur etiam οἷς in genere masculino apud Homerum, Ἰλιάδ. Ὁ ω.

τοῖς

τοῖς δὲ οἷς λάσι... μέγας ἐν κλισίῃ ἰερόντο. et in eodem, ἴν ἀκαίξας ὅρι ἀργυροφω ὠκυσ ἀχιλλεύς σφάξε. et in plurali, Ἰλιάδ. πολλοὶ Δ οἷες, Ἐ μῆκαστες αἰγες. Sic φθόοις, φθοῖς, et φθόοις, φθοῖς, et φθόοις, φθοῖς.

Ὁ πλακῶς, πλακῶς, Ἐ πλακῶντος, πλακῶντος, Ἐ πλακῶντι, πλακῶς, πλακῶντι, Ἐ πλακῶντα, πλακῶντα, Ἐ πλακῶν, πλακῶν.

Ὁ σιμόσας, σιμόσας, Ἐ σιμόντος, σιμόντος, Ἐ σιμόντι, σιμόντι, σιμόσας, σιμόντι, Ἐ σιμόντα, σιμόντα, Ἐ σιμόν, σιμόντι.

Ἰν quod filium significat, in omni numero et casu patitur syneresim, nisi præterquam in nominatiuo singulari, et uocaliuo. Quoniam si in his fieret syneresis, inueniretur consonans post u diphthongum, ut uis, uis, quod communi regule aduersatur. nam post u diphthongum nunquam sequitur consonans, sed uocalis tantum: ut uis, ἄραρα. fit tamen in datiuo plurali, sequente consonante, sed interponitur α, ut uisι, uisι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴν... ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Δυῖκα. τὸ uisι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Πλη. Δυῖκα. δι uisις, uisις. ἴνι, ἴνι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, καὶ ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι, ἴνι.

καὶ ἄλλως. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. et c. ut βασιλευς, καὶ ἄλλως. Ὁ uis, τὸ uisι, sicut ὁ λόγι, τὸ λόγι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι.

Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. Ὁ uis, τὸ uisι, ἴνι, ἴνι. τὸ uisι, ἴνι, ἴνι.

Herodianus inquit, Nomina in re monosyllaba, uolunt habere produ-
ctum, & id quoq; in genitiuo seruari, ex apw τῆς, ἄνός. Διός uero, i habet
corruptum, non igitur ἀπό τῆς Διός uidetur esse deductum. Sunt qui ἀπό τῆς
Δεινῆς deriuari putent, quod Bæotiorum est proprium, cuius genitiuus κατὰ
analogiam est Δείου, ubi mutato ε in ι fit Διός, κατὰ βοιωτῶν εἰς νέου
ἰωνῆς, sicut ἀχιλλέου, ἀχιλλίου, hoc magis quidem consentaneum est.

Quid uero de accusatiuo ῥῶ diendum est? quo casu Homerus ter in Iliade
ῥῶ accusat. usus est: loci quidem hi sunt, Ἰλιάδῃ ρ. Δ.

Τρῶα εἰς ἀπώσαοις, εἰς ἑρκεμῆϊ ἐυρύποα ῥῶ.

Αὐτῶν ἢ ἐντὶ ἀκαχοίτο. Et Ἰλιάδῃ ρ. ε.

Ἡ φῆς ὧς τρῶεσσι ἀρηγέ, ἠλλῆ ἐυρύποα ῥῶ.

Ως ἱρακλῆϊ πῆρι. Et Ἰλιάδῃ ρ. ω.

Παύσει, ἠὲ γαμῆροι τῶ Δ' οὐ λάδορ ἐυρύποα ῥῶ.

Ἐς πεδίορ προφωεντε. Quo in loco diendum ne ῥῶ accusatiuum im-

perfectum esse ἀπό τῶ ῥῶα, an perfectum ἀπό τῶ ῥῆς. Si imperfe-

ctum esse dixerimus, aut per apocopen fieri necesse est, aut per apostro-

phum. Si per apocopen, sciendum est extremam syllabam integram omni-

no abijciendam fuisse, hoc est να, ἀπό τῶ ῥῶα, sicut Δῶ, ἀπό τῶ Δῶμα.

Ἐ ἀπόλλω, ἀπό τῶ ἀπόλλωνα. ῥῆ uero penultimam syllabam absque u,

relinquendam fuisse. Si uero apostrophum esse uoluerimus, ut meminit Eu-

stathius, aduertendum est, solam uocalem quæ est extrema præcedentis di-

ctionis, abijciendam esse: aut si in eadem syllaba aliqua adiuncta fuerit con-

sonans, illam eandem iungendam esse uocali, siue diphthongo dictionis se-

quentis: ut τούτο ἐμὸρ, τούτ' ἐμὸρ κατὰ ἡμᾶς, κατὰ ἡμᾶς. Sic

igitur in dictis Homeri uersibus, u quæ est extrema consonans τῶ ῥῶ, in

quam prior uersus desinit, iungenda est primæ uocali dictionis sequentis:

quæ quidem est secundi uersus principium, ut liquidò patet. Et sic scriben-

dum est, ἐυρύποα ῥῶ αὐτῶ. Et in secundo, ἐυρύποα ῥῶ ὧς ἱρακλῆος.

Item in tertio, ἐυρύποα ῥῶ ἔς πεδίορ. Quòd si nempe hoc cuiusdam no-

uum uidebitur, eorum sententiam sequi poterit, qui afferunt ῥῶ integrū

ac perfectum esse accusatiuum à nominatiuo ῥῆς, ut supra dictum est. Quan-

doquidem antiquorum extant exempla: ut ζῶ τε, ἔ ῥῶ παύσαι, in qui-

bus nemo dicit apostrophum esse, cum post u nulla sequatur uocalis, sed cō-

sonans: neq; apocopen, cum extrema syllaba integrè non sit expuncta.

Duo nomina foemina solum inueniuntur in aue exeuntia circumflexa,

ἔ per ῶ purum declinata: quorum quidem uaria inflexio talis est,

Ἡ ναύς, ἔ νηύς, ῶ νηός, καὶ νηός, ἠὲ νηός, καὶ νηός, τῆ νηί, καὶ νηί, πῶ

ναύς, ἔ νηύς, ἔ νηός, ὧ νηός, καὶ νηός, καὶ νηός. Δυϊκά, τὰ νᾶε, καὶ νῆε,

ταῖρ ναοῖρ, ἔ νηοῖρ, ὧ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθῶν, αἱ νᾶε, καὶ νῆε, καὶ

νῆε, τῶ νᾶωρ, καὶ νῆωρ, καὶ νῆωρ, τᾶε ναοῖ, καὶ νηοῖ, καὶ νῆεσι, τᾶε

ναύς, ἔ

ναύς.

ναύς, καὶ νηύς, ἔ νηός, καὶ νηός, ὧ νηός, καὶ νηός, τῆ νηί, καὶ νηί, πῶ
νηί, πῶ νηί, καὶ νηί, ὧ νηός, καὶ νηός, τῆ νηί, καὶ νηί, πῶ
νηί, καὶ νηί. Δυϊκά, τὰ νᾶε, καὶ νῆε, ταῖρ ναοῖρ, καὶ νηοῖρ, ὧ νᾶε,
καὶ νῆε. Πληθῶν, αἱ νᾶε, καὶ νῆε, τῶ νᾶωρ, καὶ νῆωρ, ἔ
νηοῖρ, ταῖς νηοῖσι, καὶ νηοῖσι, καὶ νῆεσι, τᾶς νᾶας, καὶ νῆας,
ὧ νᾶε, ἔ νῆε.

DE ACCIDENTIBVS NOMINIS.

Nomini accidunt quinque prius dicta: ἡ ἰδέσθαι, ἡ ἰδέσθαι, ἡ ἰδέσθαι, ἡ ἰδέσθαι, ἡ ἰδέσθαι.
μα, ἀριδμορ, πῆσι. Quorum ἔ genus abusuē ali-
quod commune, ἔ aliquod promissuum erit. Masculino
enim soli articulo subiunctum masculinum erit. Foemino
autem solum foemininum. Neutro neutrum. Ambobus, ἔ
masculino ἔ foemino commune erit. Alterutro autem ambo genera si-
gnificans, promissuum: ut ὁ ἀετός, ἡ χελιδών. Species autem alia primiti-
ua: ut λόγος, alia deriuatiua: ut λόγιος. Deriuatiuorum autem septem
maximè sunt species: συγκριτικῶρ, ὑπερθετικῶρ, πατρωνυμικῶρ, ἰσοκο-
ριστικῶρ, κτηνικῶρ, πρῶνυμορ, ἔ ἑμμελικῶρ. hoc est, comparatiuum, su-
perlatiuum, patronymiam, diminutiuum, possessiuum, denominatiuum, ἔ
uerbale.

Deriuatiu
rū species.

DE COMPARATIVIS ET SUPERLATIVIS.

Comparatiui ἔ superlatiui formationes ita se habent. Nomina adie-
ctiua trium generum in οε desinentia, mutatione ε in τ, ἔ adiectio-
ne ερ ἔ comparatiua fiunt: ut ἐνδοξός, ὑπεροξότερος. assumptione
autem ατος, superlatiua: ut ἐνδοξότατος. Exarbitur καλός, ἔ κακός,
ἔ alia quedam. καλλίωρ enim καλλίς, ἔ κακίωρ κακίς. βελ-
τίωρ βέλτις, ἀμεινίωρ κρείττωρ, ἀριστός, χείρωρ, ἐλάττωρ, ἡσώωρ,
μειώωρ, ἐλάχιστός, μέλιζωρ, μέγιστός, ῥάωρ, ῥᾶστος. ἔ hæc ano-
mala sunt.

Adiectiua
in οε.

Si autem in ηε positiuum desinens per ε ἔ declinetur, à neutro in εε,
assumptione περ ἔ fiunt comparatiua: ὁ καὶ ἡ ἀλκιδής, τὸ ἀλκιδέες, ἀλκιδέ-
σις. ὁ ἔ ἡ ευσέβης, τὸ ευσέβεις, ευσέβεις. assumptione autem
τατ ἔ superlatiua, ἀλκιδέστατος, ευσέβιστατος.

Si autem in υε desinat positiuum, commune triū generum à neutro simili-
ter fiunt: βραχύνες, βραχύν, βραχύνος, βραχύντατος. præter ἡδύες,
πλήν, ταχύνες, ἡδύωρ, ἡδύος, ἔ πλείωρ, πλείος, ἔ ταχίωρ, τά-
χιστός. Quauis ἔ hæc formari possunt adiectione περ ἔ τατ ἔ:
εκαπτο πολύς, ἡδύπερ, ἡδύτατος, ταχύνπερ, ταχύντατος.
Ex his igitur quæ desinunt in υε, aliqua faciunt simplex comparatiuum ἔ

X. 3. superlati-

Superlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut ευρύτερον, ενιμ εν ευρύτερον, ενιμ ενιμ. Duplex autem, ut ισχυρότερος, εν γλυκύτερος, εν ωκύτερος. Hęc enim non solum in τερος εν in τατος, sed in ωρ, εν in σος, ut ισχύωρ, ισχύος. γλυκίωρ, γλυκίος, ωκίωρ, ωκίος. His autem similia sunt ἀχρόος, εν ενχρόος, διχίωρ ενιμ ἀχίσιος, εν ενχίσιος, εν ενχίσιος. Si autem βεράσσωρ, εν δάσωρ, και πάσωρ pratermittere non oporteret, quaedā possent triplicem sic formam praeberē. Nā ab his quę sunt βραχύτερος, εν βραδύτερος, εν βραδύωρ, εν βραδύωρ, εν βραδύωρ. Nam utrunque positiuum idem habet comparatiuum in σωρ, quo Homerus in secunda significatione manifestē usus est, Ιλιάδος κ.

Αλλά τε δι βεράσσωρ τε νόος, λεπτή δέ τε μύθε, εν οβτι βραδύτερος νόος. Et ά ταχύς, ταχύτερος, ταχίωρ, ταάσωρ, ενιμ δάσωρ, τροπή τω τ εις δ. Ιλιάδος ν. θάσσωρ ενιμ ίρήκωρ ενιμ ίρηκωρ και καλύτερη ενιμ ίπησος. εντι τω ταχυτέρους. Et ά παχύς, παχύτερος, παχίωρ, πάσωρ. Οδυσσεύς ζ. τὸν μὲν ἀδλωαίνδην Διὸς ἐκγεγάσθη. μείζονα τ' εἰσιδέειν, και πάσσωρ. εντι τω παχύτερος, γλυσσωρ quoque ab eo quod est γλυκίος Aristophanes usus est: ut γλυσσονα ενιμ, εντι τω γλυκύτερα. Vbi attendendum est, comparatiua in ωρ definitia dissyllaba, diphthongum habere in penultima: ut μείωρ, πλείωρ, χείωρ, polysyllaba uero monophthongum: ut βελτίωρ, καλλίωρ, ταχίωρ. Exaruntur ά μείνωρ, άρείωρ, χείωρ, quę in penultima a diphthongum habent.

Quę autem in aliquam aliam definiunt terminationem, in έσος, εν ενστος formant comparatiua εν superlatiua: ut σώφρωρ, σώφρονος, σωφρονές, εν, σωφρονέστατος, χαρής, χαρήςωρ, χαρήςωρ, χαρήςωρ, χαρήςωρ. Exaruntur ά μείνωρ, άρείωρ, χείωρ, quę in penultima a diphthongum habent.

Comparatio aliarum quoque, prater nomen, partium orationis.

Non solum autem a nominibus comparatiua fiunt, sed a uerbis quoque: ut βάλω, βέλτερος, φέρω, φέρτερος. A partiapiis, ut έρρωμυθί, εν ενρρωμυθί, εν ενρρωμυθί. A praepositionibus autem, ut πρότερος, εν ενέρτερος. Et ab aduerbiis: ut ενγύτερος, πορύτερος. Praterca quę in ότερος εν ότατος definiunt si ante o syllabam breuem habeant, per ω μέγα scribuntur: ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipiuntur ενότερος, εν ενκυτότερος. Si uero λόγαν, uel naturά, uel positione, per ο μικρόρ: ut εν ενόρ, εν ενόρ, εν ενόρ.

Comparatiuorum εν superlatiuorum constructio. Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, necnon εν plurali,

Præceptio.

plurall, si res comparata, εν qui comparatur, diuersi fuerint generis: ut άχιλλεύς άνδρφότερος εν έκτορος, εν εν τρώωρ. Quod si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. διορ, άχιλλεύς άνδρφότερος εν άώντος τω τελαμωνίου. Nam si eiusdem generis sint, εν plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur se quoque ipsum in ea re quę uenit in comparationem superare. Iungitur etiam datiuo significanti exassum. διορ, άάας ό τελαμώνιος μείζωρ εν τω διλέως τέσσαρσι Δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. διορ, άμυρορ ενγύετο σοφώτατος πάντων ενιμ ποιητώρ, nisi nomen ipsum singulare multitudinem significat.

DE PATRONYMICIS.

Atronymiam nomen est, quod a propriis tantummodo patrum nominibus deriuatur, εν filium significat: ut περιμίθης, ό τω περιάμου υός, πηλείδης, ό τω πηλέως υός, hoc est Achilles, idcirco superfluum est patronymico addere τώ υός, quandoquidem per id utrunque intelligitur.

Quod autem Homerus dixit Ιλιάδος λ.

Αίας δέ τρώεσση επάλμου ενιμ εἶλε δόρυκλον περιμίθω νόδου υόρ.

Scire debemus, Poëtam non ad patronymiam περιμίθω, sed ad νόδου retulisse, ut ά legitimis discerneret. Abusu e quoque fit ab auis patronymiam, non tamen, secundum Homerum, simpliater, sed ab his solum qui ab Ioue originem traxerunt: ut άιακίδης, άπό τω άιακός, hoc est Achilles Aeaci nepos, Δαρδανίδης, άπό τω Δαρδάνου, hoc est Priamus Dardani nepos, uterque enim, εν Aeacus εν Dardanus, ex Ioue nati sunt. Sunt εν alia nomina propria, quę patronymicorum formam secuti sunt: sed cum illa neque a patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis denominatiua: ut φωκυλίδης, δουκυλίδης, φυλομυλείδης, ό εν λείσθου βασιλεύς, άρισείδης, εν similia.

Patronymica masculina.

Patronymicorum aliud masculinum, aliud foemininum. Masculini quidem tres sunt formę, εις δης κοινώς: ut κρονίδης, εν ενωρ ιωνκώς: ut κρονίωρ. εις άδης άιολκώς: ut εν ενράδης, ό πιπτακός τω εν ενρά υός, εν ενρας enim ωρ rex Μιτυληνεορων fuit. Pittacus uero eius filius, ex septem sapientibus unus. Penultimę autem terminationes patronymicorū quatuor sunt, uocales duę, α saliet εν ι: ut ενιεντάδης, πελοπιδης: diphthongi uero totidem a εν οι κατά σωφρέσει: ut πηλείδης, άπό τω πηλείδης, βοηδοίδης, άπό τω βοηδοίδης. Est autem patronymicum masculinum ά genitiuo singulari Formatio.

in εν

in Θ desinente, siue in ως Διά τω μεγάλου, siue in ουε κατά κρῶ-
στην extrema in ιδης conuersa: ut μέμνων, μέμνον Θ, μεμνονίδης, πη-
λεύς, πηλέως, πηλείδης, δημοθένης, δημοθένου, δημοθένιδης. E-
tiam si in ου desinat genitiuus, à nominibus tertie declinationis non habentibus, in penultima: ut πριάμοε, πριάμου, πριάμίδης, ὄμηρος, ὄμηρου, ὄμηρίδης. Quod si i habuerint in penultima, in αδης fit patronymicum: λαέρτιος, λαέρτιος, λαέρτιάδης, ἥλιος, ἥλιος, ἡλιάδης. Præterea si prime fuerint declinationis, omnino in αδης exit patronymicum: ut βορέας, βορέας, βορέαδης, ἰππότης, ἰππότης, ἰπποτάδης. Vbi sciendum est patronymicum, si perfecta sint, una syllaba primitiuum superare. Si uero synæresim patiantur, ex totidem syllabis constare, et in penultima habere aut e diphthongum: ut πηλείδης, ἀπό τῶν πηλείδης: aut οἱ: ut παυδοίδης ἀπό τῶν παυδοίδης, ὁ τῶν παυδοοῦ ἴος. ἡλιάδος υ.

Præceptio.

Οἱ Δ ἐς παυδοοῖδω ἀγαπῶντα πουλυδάμωτα.
Θ βοκδοοῖδης ἀπό τοῦ βοκδοοῖδης, ὁ τῶν βοκδοοῦ πάς. Οδυσ. Δ.
Οὐ μὲν νῆπιος ἦεν ἀ βοκδοοῖδης ἔπεων ἐσ.
Sunt quæ duarum syllabarum synæresim patiantur: ut Δουκαλίδης, ἀπό τῶν Δουκαλιωνίδης, ἰδομυειδης, ὁ τοῦ Δουκαλιωνος ἴος. ἡλιάδ υ.
Δουκαλίδης πη τῶν ἀρ μέμονας καταδάωαι ὄμιλον.
ὑπερίδης, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id est, Sol Hyperionis filius.
Οδυσ. λ. ἡλίου τῶν ὑπεριονίδης ἔνακτος.
ἡλιῶς ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ,
κίρκη Δ ἡλίου, θυγάτης ὑπεριονίδης.
ἡλιῶς τῶν ἡλιῶς ἐν ἰωνικῶς fit ὑπεριονίω: sicut ἀτρείδης, ἀτρείω.
ἡλιῶς πηλείδης, πηλείω, ἡλιῶς συγκοπῆ ὑπεριω, ὑπεριονός. Οδυσ. α.
νῆπιος δι κατὰ βοῦς ὑπεριονος ἡλίου ἰδοιο ἰδοιο.

Syncope.

Sunt et quæ contrarium patiantur, ἐπεὶ ἐκαστην scilicet duarum syllabarum: ut ἰαπετιονίδης ἀπό τοῦ ἰαπετίδης, cuius primitiuum est ἰαπετιός, ἰαπετιῶν. Apollonius Argonauticorum tertio, ἐν θ α, προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δουκαλιωνα, ἡλιῶς ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδης πάντων τῶν μῆδεα ἐιδός.

Patronymica fœminina.

Fœminini quoque patronymici tres sunt terminationes, ας scilicet, ιε et υη. Quæ in ας et in ιε desinunt, à propriis masculinis fiunt, subtracta δὲ extreme syllabæ: ut βορέαδης, βορέας, νεσορίδης, νεσορίε. Quæ uero in υη desinunt, si à primitiuis habentibus, in penultima fiant, ω μέγα habent ante uel ἰκαρίε, ἰκαρίου, ἰκαρίων, ἀκρίσιος, ἀκρίσιου, ἀκρίσιω.

Patronymica fœminina.

Οὐ δὲ ὅτε πρὸ Δαναῶς καλλισφύρου ἀκρίσιωνης.
Si autem non habuerint, in υη patronymicum formant: ut ἀδρησῶς, ἀδρησῶν.

ἀδρησῶν, ἀδρησῶν. ἡλιάδ Θ.
μηδῶν ἀργιάλεια πρὸ φρω ἀδρησῶν.
ὠκεανός, ὠκεανός, ὠκεανίη. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ.
ἡλιῶς δὲ ἀκάμωαι τέκε κλυτὸν ὠκεανίη.
Πορσίε. ἔυλω Θ, ἔυλῶν, ἔυλωνίη. ἡλιάδος ι.
κοῖρη μαρπίσσης καλλισφύρου ἔυλωνίης.
Hoc etiam sciendum est, Homerum nunquam à matribus formare patronymicum, nec ab auis, nisi à Ioue (ut dictum est) originem traxerunt. Quod illi quidem in utroque opere, ὁδυσσεύεσσι scilicet et ἡλιάδος, uidemus constanter seruari. Sed quid de μολίωνε sciendum? qua dictione usus est Homerus ipse cum de Cæto, et Euryto loqueretur ἡλιάδος λ.
ἡλιῶς ἡκεμ ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάτωρα.
Nam hi duo uenera Neptuni fuerunt filij et Molionis Moli filia. Denominatiue uero Actoris, à quo ἀκτορίωνε dicti sunt, hoc est Actoris filij. Sed de Molione dicendum est, non patronymicum à matre esse, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuum nomen, ἀντὶ τῶν πολεμικῶν, hoc est, bellicosus: sic enim in uetustissimis codicibus legitur, ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν μάχην μολίσσεως. In hymnis tamen, qui quidem an eiusdem poetæ sint, ambigitur, λητοίδης usus est, sicut et alij poetæ, præsertim epigrammatarij, qui huiusmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipse ἐν ἔργῳ μὲν, λητοίδης Δ ἀπὸ τῶν ἰδῶν ἐνόησε βοείας.
et in eodem hymno,
λητοίδου ὑπὲρ χρῆσιν Δ ἔκπερσεν οἶον πρὸς αἶμα.
λητοίδης enim dictus est Apollo à Latona matre, quæ Græcè λητώ dicta est, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητό Θ patronymicum est formatum, extrema in ιδης uersa, λητοίδης. Patronymica masculina primæ sunt declinationis: ut πριάμίδης, πριάμίδης. Fœminina uero quintæ: ut πριάμης, πριάμίδης.

Patronymica nulla à matribus, aut auis secundum Homerum.

λητοίδης.

DE DIMINVTIVIS.

Diminutiuum est à propriis, et appellatiuis formantur, ut à ἡλώδω-
ρος Θ, ἡλώδης, καὶ μλωδῶρος Θ, μλωδῶς. Appianus enim Menodorum uocat Gn. Pompeij libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod est ἀνδρωπῶς, ἀνδρωπίσκῶς. Formæ autem masculinorum sex, in ων diminutiuum duarum syllabarum. Βάκχωρ, βακχυλίδης. In ων terminans penultimam, ἰ. μωρίωρ, ὁ μωρός. Ἰαξ, ἰξοδάξ, ὁ ἰξοδῶς. In ας ἡλώδης, μητράς. In κοε, ἀνδρωπίσκοε. In λοε, ναυτίλῶς, ὁ ναυτίλης. Fœmininorum autem tres in ων: ut ὑψωρ, ἢ ὑψηλή. In ις, θῆραπα-
θίς, θῆραπαυαί. In κη, παυδῶσκη, ὁ παυδῶς. Neutrorum autem una forma in ον. μῆρακίλλιον, γερσόνιον.

Masculina.

Fœminina.

Neutra.

Possessiva autem a propriis, et appellatiuis deducuntur: et ab iis quae desinunt in ους, terminantur in εορ: κλειες, κλειως, κλειορ, sed non ab his solis. nam ab eo quod est ανδρωπορ, fit ανδρωπορ. Desinentia in κορ, et in ωδες ueniunt ab ijs quae desinunt in ος, λόγος, λογικός. Sed non ab his solis. Nam a βασιλεύς, βασιλικός. et a δακτέλφ, δακτελικός, πόλεμος δ πελοποννησιακός. Potest tamen et hic Grammaticus ambas species ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non sit in usu. Vt enim ab eo quod est ανδρωπ, ανδρωπικός, et ανδρωπορ: sic ab eo quod est δμην, δμηκός, et δμηκφορ. et ab eo quod est πλάτωρ, πλατωνικός, et πλατωνορ. Nonnulli autem appellant δικαιοματικά possessiva ea, quae a loco denominatiue dicuntur: ut ουρανός, ἀπ' τῶν ουρανῶν. et δαλαός, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, et similia. Quare licet sic etiam possessiva tribus modis esse. Aut enim δικαιοματικώς: ut ουρανιορ. Aut σωματικώς, hoc est professiuē: ut γραμματικός. Aut μετουσιαστικώς: ut λιδικός.

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species. Et licet ab unoquoque nomine denominare. Masculinum quidem in ωρ: ut ἄλφ, ἄλωρ. Femininum autem in οης unius generis: ut ἄλφης. Neutrum uero in ιορ, et omnino in ορ trium generum: ut ἄλιορ, ἄλικός. Non simpliciter autem trium generum, sed ut ultima et penultima species se habent. ανδρωπικός enim et ανδρωπορ, et ανδρωπώδες, et πάλιορ, et ανδρός, et omnino secundum formationem species nominis traditam. Considerare etiam oportet, utrum species tria suscipiant genera: quia desinentia in ορ neutra, non omnino communia sunt trium generum, ζώοιορ igitur, et μαερακίλλιορ, et λεβήλιορ, et omnino diminutius, unius generis sunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, secundum differentiam species: ut in diminutiuo λιδικός, ανδρωπικός, κλωός. In patronymico autem in δικ.

DE VERBALIBVS.

Verbalia (ut in uniuersum dicam) a passiuo praeterito sunt, uidelicet a prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona sunt, πεποίμαι, ποίμα. λελόγισμαι, λογισμός. Feminina autem in ις a secunda persona: ut λέλυσαι, λύσις, λέλεξαι, λέξις. Desinentia autem in τος communia trium generum, a tertia ηκουσαι, ακουσός. Et praeter appellatiua in ήριορ: ut πέρεται, ποτήριορ.

Decomposita figura. Est praeter ea quae dicta sunt, etiam figura decomposita, uidelicet quae a compositis deriuatur: ut ἄλιπτος, ἄλιπτιδής.

πρὸς ὑποσημειωκότων ἐιδῶν τῶν ὀνόμα.α.

De speciebus nomini subiectis.

Pater commemoratas deriuatiuorum species, quae (ut diximus) septem maxime sunt: inueniuntur et aliae, quas Graeci ὑποσημειωκότα τῶν ὀνόμα.α. hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex et uiginti, uidelicet κνριορ, προσκορικός, ἐπίθετορ, πρὸς τι ἔχορ, ὡς πρὸς τι ἔχορ, δμῶνυμορ, σωῶνυμορ, φῶνυμορ, διῶνυμορ, ἐπῶνυμορ, ἐθνικός, ἐρωτηματικός, ἀόριστορ, ἀναφορικός, ῥητορικός, ἐπιμνηστικός, ῥητορικός, πεποίμαι, ποιμα, ῥητορικός, εἰδικός, ταντικός, ἀξιωματικός, μετουσιαστικός, ἀπολελυμένος, χρονικός, καὶ τοπικός. hoc est, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, siue dictum, quasi ad aliquid habens, aequiuocum, inuocum, agnomen, dionymum, eponymum, gēale, interrogatiuum, infinitiuum, relatiuum, siue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehensiuum, factiuum, generale, speciale, ordinale, numerale, materiale, absolutum, temporale, et locale.

κνριορ igitur est, quod propriam cuiusque rei substantiam et qualitatem significat, et unius tantum generis est, masculini scilicet uel foemini: ut πλάτωρ, πτωελόων.

Proprium

προσκορικός, hoc est appellatiuum dicitur, quod communem substantiam et qualitatem significat: ut ανδρωπ. Appellatiuorum autem quaeunque significant animalia communia, duum generum plerumque sunt: nonnulla tamen sunt promiscua.

Appellatiuum

ἐπίθετορ autem est, quod in propriis uel appellatiuis aequiuocè positum, aut laudem aut uituperium: importat, tripartitamque accipitur: ab anima, a corpore, et ab iis quae extra sunt. Ab anima quidem: ut σώφρων, ἀκόλαστος, id est modestus et immodestus. A corpore: ut ταχύς, βραδύς, id est uelox, tardus. Ab iis quae sunt extrinsecus: ut πλούσιος, πέννης, id est diues, pauper. et est trium generum, si proprie sit adiectiuum: ut σοφός, σοφός, σοφός. Si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuum accipitur: ut ευργέτης, et πολιτής, et similia, duum generum communia sunt. Tale autem est τρηφών columba.

Epitheton

Ιλιός φ. τ. Δ ὑπαί νεφέων ἰδετο τρηφώνα πέλαα. id est, timidam columbam. Sic et πῖος lepus. Ιλιός, χ. Αστάρωρ ἄεν ἀμαλύν, ἢ πῖκα λαγωός. hoc est, timidum leporem.

πρὸς τι ἔχορ, quod quidem dialecticā correlatiuum appellant, est quod aliquid refert, ita quidem, ut sine eo nec ipsum quidem possit consistere, ὡς πατὴρ ἢ υἱός, δεσπότης καὶ δούλος. hoc est pater et filius, dominus et seruus. Correlatiua enim ob id sunt, quod nec pater quis esse potest, si filium non habeat: nec dominus sine seruo sit, et e conuerso. Sublatu enim

Ad aliquid

Correlatiuum

X 2 pater,

patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, seruus appellatur.

Quasi ad aliquid. Quasi ad aliquid dictum idcirco est, quod quamuis aliquid habeat contrarium, et quasi si semper adherens, non tamen ipso nomine illud idem significat, neque ex illo denominationem accipit: ut dies, nox. Nam quamuis alterum inireat, non tamen et illud secum interit, quod illi adhaerebat. Quinimo nec eodem tempore, nec ullo pacto simul esse possunt.

Acquiuocum. Ομώνυμοι autem nomē est, quod equiuocē ponitur. In propriis quidem, ut αἰῶς ὁ τελαμώνιος, καὶ αἰῶς ὁ οἰλίεως. Hęc enim τῆ δμωνυμία, id est equiuocatione communicant: sed locali significatione differunt. In appellatiuis autem: ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής, id est, mus marinus, et mus terrestris. Similiter et hęc δμωνυμία participant: differentia autem maris et terrę dissimilia sunt. δμωνυμοι enim Latine equiuocum.

Uniuocum. Σωώνυμοι autem est, quod diuersis nominibus idem significat: ut ἄορ, ζῆφ, μάχαλα, φάσγαυοι, πωάδης, micro, culter, gladius, spatula. Nam σωώνυμοι Latine uniuocum dicitur.

Διώνυμοι autem, quod a Prisciano agnomen appellatur, est quod ab aliquo eueni siue accidente alicui solet imponi: ut Ἰσάμηνος, filius Orestis: et μεγαπέντης, Menelai filius. Nam cum Orestes ulcisceretur Clytemnestram matrem, quę Agamemnonem patrem suum occiderat, euenit ut ei nasceretur filius, quem Ἰσάμηνος appellauit, ἀπὸ τοῦ τίσαοθα, quod est ulsa. μεγαπέντης quoque et ipse ab accidente simili ductus est. Nam cum propter raptam Helenam Menelai uxorem, tota Gręcia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quam filius nasceretur: qui μεγαπέντης, id est, magno luctu natus, ductus est.

Dionymium. Διώνυμοι, est cum duo propria nomina alicui imponuntur: ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος, σκομάμαδος, ὁ καὶ ζάνδρος. Differt autem Διώνυμοι τοῦ σωώνυμου: quoniam Διώνυμοι de propriis nominibus dicitur, ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύρρος Achilles filius. Σωώνυμοι uero de appellatiuis tantum: ut ἦτορ, καρδία, id est, cor, ἄος, ζῆφ, id est, casus.

Eponymium. Ἐπωνυμοι autem est, quod proprio nomini in una et eadem substantia, tanquam proprium eius adiectiuum iungitur: ut τοῦ ποικίλου Ζεύς, φοῖβος ἀπόλλων, ἕνος ἰγαιος πασείδωρ. Ἐπωνυμοι tamen ab adiectiuo nomine differt, quoniam Ἐπωνυμοι propriis tantum nominibus adiungitur, et quod uni competit, aliis iungi non licet, ἕνος ἰγαιος enim soli Neptuno conuenit, idcirco pro illo ponitur, et ut proprii nominis fungitur, uniusque tantum generis est. Ἰλιόδος θ.

καὶ ἕνα πασείδωνα μέγαυ δεδρῶντιον ἦνδαι.

ὧ ποιοι ἕνος ἰγαι εὐροθνεές.

Quemadmodum et illud de Mercurio, Ἰλιόδος θ.

Αὐτὰς ἄρα Ζεύς Δῶκε Δακτόρω ἀργαφόντη

Ερμείας δὲ ἄναξ Δῶκε πέλωσι πληζίπτη.

Vbi et illud sciendum est, quandocumque duo ponuntur sine proprio nomine Ἐπωνυμοι, alterum illorum proprii nominis uiam gerere, quemadmodum in præcedentibus uersibus Δακτόρος ἀργαφόντης, et ἕνος ἰγαιε εὐροθνεές. Nomen uero adiectiuum, et propriis nominibus appellatiuis indifferenter adiungitur, et per se positum nec proprii nominis uiam gerit, nec appellatiui: nec ullo modo absque his subsistere potest, et communiter trium est generum. Differt etiam Ἐπωνυμοι τοῦ Διώνυμου, quoniam Ἐπωνυμοι conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. Nam ποσειδῶρ, ipse est, et ἕνος ἰγαιωρ. et contra ἕνος ἰγαιωρ, ipse est et ποσειδῶρ. Sic et φοῖβος ἀπόλλων, et τῆ ποικίλου Ζεύς, et παλλὰς siue ἀδλωα, δεξιμοσάτη hoc est, Pallas fortis patrem habens. Διώνυμοι uero non conuertuntur. Nam cisi σκομάμαδος ipse est et ζάνδρος, ζάνδρος tamen non omnino conuertitur: cum plures Xanthi sint, et diuersa significant. nam simulus etiam Lyde, et proprium philosophi nomen. Sic et πάρις et ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic et νεοπτόλεμος et πύρρος, cum plures πύρροι fuerint. nam et Epyrrhorarum rex πύρρος est appellatus.

Ἐθνικὸν proprie est quod gentem significat: ut γαλάτης: ἀπὸ τῆ γαλατίας. φρυγῆ, ἀπὸ τῆ φρυγίας. Improperie uero trifariam dicitur. ἀπὸ τῆ χῶρας, ἀπὸ τῆ πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλείως. hoc est a regione, ab urbe, et a rege.

Ἐρωτηματικόν, ὁ καὶ πέντικόν, hoc est interrogatiuum, quod et per antistatium dicitur, est quod cum interrogatione profertur, et est commune trium generum: ut τίς, τί, ποῖος, ποῖα, ποῖον. et uocatio caret omnino. Accipitur autem uel secundum substantiam: ut τίς, quis, uel secundum quales: ut ποῖος, qualis, uel secundum locum: ut τῆ δαπῶς, αιῖς.

Ἀόριστον, hoc est infinitum, interrogatio est contrarium, et id commune est trium generum, et singula a singulis perconctatiuis formantur, adiectiōne τοῦ οἰ: ut ποῖος, ὁποῖος: πότις, ὁπότις.

Ἀναφορικόν autem, quod relatiuum dicitur, est quod similitudinem significat: ut τοιοῦτος, talis: τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem ἕνα τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quę sita: ut τοιοῦτος, οἷος, talis, quavis.

Πληθυντικόν autem, quod Priscianus collectiuum appellat, est quod in singulari numero multitudinem significat: ut δῆμος, populus, ὄχλος, turba, et unius tantum generis est.

Ἐπιμνηστικόν, hoc est diuiduum, siue partiuum, quatuor accipitur modis. Aut enim unum ex duobus: ut ἕτερος, alter. Aut duo per unum: ut

Υ 3. ἐκείπερ

Αὐτὰς

ἐκάτερος, uterque ut ἕτερος σφῆρα ἀναγινώσκει, ἢ ἐκάτερος σφῆρα
καὶ δ᾿ ἄλλῃ. hoc est, alter uestrum legit, et uterque uestrum disat. Aut unum
ex multis: ut ἄλλος, alius. Aut multi per unum: ut ἕκαστος, quilibet: ut
ἄλλοι ἢ μὲν ἄλλοι, καὶ ἕκαστος ἢ μὲν τέρεται. id est, alius uestrum
cantat, et quilibet uestrum oblectatur.

Comprehē
siuum.

Πρὸς τὸν ἀκούον, hoc est comprehensiuum, est quod in seipso comprehendit
aliquid contentum: ut Δαφνῶν, lauretum, quod plures contineat lauros. ἄμ-
πελών, uinetum, quod plures in se uites comprehendat, et unius tantum
generis est.

Factitium.

Περὸς τὸν ἀκούον, quod a proprietate sonorum, per imitationem di-
citur: ut φλοισβός, aquarum sonitus. ξοῖλος, sibilus cum stridore.

Generale.

Γενικόν, est quod in plures species diuidi potest: ut ζωόν, φυτόν, ani-
mal, planta. Nam ζωόν commune est ad ἄνθρωπον, ἵππον, et λέοντα;
φυτόν uero ad omnes plantas, ἄμπελον, et ἔλαιον, et similia.

Speciale.

Ἐιδνικόν, quod ex genere diuiditur: ut ἄνθρωπον, ἵππον,
λέον, ἐκ τῶν ζωόν. ἔλαιον, δάφνη, ἐκ τῶν φυτόν.

Ordinale.

Τακτικόν, ordinale est, quod ordinem significat, et est trium generum:
ut πρῶτον, πρῶτη, πρῶτον. Δεύτερον, δεύτερη, δεύτερον.

Numerale.

Ἀριθμητικόν, est quod numerum significat: ut ἕξ, δύο, τρεῖς.

Materialē.

Μετουσιαιτικόν, est quod de alius substantia participat: ut πνεῦμα, igneus.
Δένδρον, quernus. Substantialia autem siue materialia ab his solum
fiunt, quae similia quidem sunt partium. πνεῦμα enim et δένδρον, et ὄστον,
et σάξ: hoc est, ignis, quercus, os, et caro sunt similia partium, quoniam
quaelibet pars ignis, est ignis, et quaelibet pars carnis, est caro. Et in du-
as maxime terminationes diuiduntur. aut enim in uocem: ut πῦλον, aut in
ὠδόν: ut πῦλον ὠδόν, coeneum. Eorum tamen quae sunt ex metallis, propria
est terminatio, in εον et in ου, κατὰ κέρας: ut χρυσέον, ἀργυρέον, καὶ
χρυσῶν, ἀργυρῶν. quae quidem κλίμαρον scutum est.

Abolutum.

Ἀπολυτικόν, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pe-
det. Nam δεός, σοφία, πᾶσι δόσι, πεπερωμένη, λόγος, et similia nul-
lam habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud: cum omnes alie
species, aut cum aliis, aut ex aliis intelligentur: et hac de causa ἀπολυ-
τικόν, id est, absoluta uocantur.

Χρονικόν, quod tempus ostendit: ut μῶν, ἔτος, mensis,
annus.

Τοπικόν, quod locum significat: ut πῆσι, propinquus. Δέξιός, dexter,
ἀριστερός, sinister.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΗΜΑΤΟΣ

Ἡμᾶς ὅσι μέρ, λόγου ἀπώτον. hoc est, Verbum est De uerbo.
pars orationis, sine casu, quae suscipit tempora, et personas,
et numeros: et actionem uel passionem significat. Verbum
igitur, una ex octo partibus orationis. Sine casu autem di-
citur ad differentiam participiorum, et nominum. Verbum
enim non suscipit casus, sed inflexiones tres: ut λέω, λέγεις, λέγει. Su-
scipit autem personas, et numeros. Actionem, uel passionem significat. Acti-
onem, ut τυπώ: passionem, ut τυπώμαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλι-
σις, γλῶσσος, ἢ διαδέσεις, εἰσδοξίαι, ἄριστοι, πρόσσωπον, χροόν, Verbo acci-
καὶ συζυγία. De quibus etsi in priori tractatu dictum sit: ab re non erit e-
tiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.

Verbo acci-
dentia.

Modus uerbi.

Ἐκκλίσις igitur, id est affectus, est electio, secundum quam animus in-
clinatur ad aliquid, in quod uidelicet reperit. Inclinat enim ad indicandum, ad
imperandum, ad optandum, et similia. Sacundum autem antiquos ἔγκλι-
σις et διαδέσεις, communiter διαδέσεις nuncupasse. Sed postea diui-
siffe ipsas, et animi quidem appellasse ἔκκλισις, id est inclinationes: cor-
poris uero διαδέσεις, id est dispositiones: ut εὐθυμηθῶμαι, τυπώ, hoc
est cogitare, uerberare ἔκκλισις appellant, in quod animus inclinatur. τὸ δὲ
εὐθυμηθῶμαι καὶ τυπώ, hoc est agere et uerberare, διαδέσεις. Διαδέσεις
autem tres sunt, συνέργεια, πάσις, καὶ μεσότης, id est, actio, passio, et
medietas. συνέργεια, ut τυπώ, πάσις, ut τυπώμαι. μεσότης autem,
quae interdum actionem significat, interdum passionem. Actionem, ut γά-
φομαι, et passionem, ut γάφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quae neque
actionem, neque passionem significant, et ὁυδέτερον appellantur, hoc est,
neutra: ut ζῶ, δάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit:
genera, εὐτοσίη, ἰκνήκον, hoc est, per se actiuum: ut μάχομαι, pugno. καὶ
εὐτοπαθῆνικόν, hoc est, per se passiuum: ut πάσχω, patior.

DE CONIUGATIONE.

Ἰζυγία δὲ ὅσι ἀκόλουθῶν ζήματων κλίσις, hoc est,
Coniugatio autem est consequens uerborum declinatio. quae
sic appellata est per translationem sumptam ab his anima-
libus, quae sub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parum
faciunt arsum: sic et haec, quae eandem sub eandem coniuga-
tionem reducuntur, unam faciunt declinationem. Vnde rationabiliter Gra-
ecέ συζυγία, appellata est, ex σὺν prepositione, et ζυγός. ζυγός uero
πρὸς τὸ δῶρο ἄγειρ, διαγός, καὶ τρωπῆ. τὸ δὲ εἰς ζυγῶν συγκοπῆ ζυ-
γός, quod iugum significat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum
coniuncta, et tanquam sub unum existens iugum, et hoc ualet ipsa in uer-
bo, quod

ἢ μ. α.

bo, quod character in nominibus diuersas enim uocis sub unum motum agit. Et quemadmodum dicimus nomina masculina in Θ desinentia sic declinamus, et spondiaca terminata in ης, sic eodem modo et in uerbis dicimus. Quaecumque uerba per β π φ enunciantur, secundum themā sic declinamus. Sic enim inuicem coniungit uerba omnia, unum et consequentem inuicem motum facit. Consequens enim uerborum declinatio est, priuatiu u-

Coniugatio nes tredecim.

namquamque coniugationem conuenienter sibi et consequenter declinari. Verborum autem coniugationes tredecim sunt: sex grauitonorum, quae in ω μέγα grauitonum desinunt: tres circumflexorum, quae et ipse in ω μέγα, sed circumflexum finiunt: quatuor in μι. tot enim sunt uerborum terminationes. hoc est ω grauitonum: ut τύπω, ω circumflexum, ut ποιῶ. et μι, ut τίδημι. Sed cum ita sit, quoniam patet quare circumflexa ita sint appellata, et terminata in μι, latet autem plerisque cur grauitona sint nūcupata, antequam ulterius progrediar, id ostendendum esse putauī. Grauitona igitur sunt dicta, eo quod habeant accentum grauem super extremam syllabam, a qua omnis ratio accentus pendet: quod etiam nomen ipsum declarat. Nam grauitonum dictum est ex eo quod est βαρυς, quod idem est quod grauis: et τόνος, quia grauis toni. Nam omnis dictio quae super ultimam syllabam neque circumflexum habet accentum neque acutum, grauem indubitato habet potestate, si non acutum: hoc est, si non signatur. Quod ne quis miretur, sciendam est omnes syllabas quae aequaliter legantur, accentū grauem habere, siue praecedant acutum aut circumflexum, siue sequantur. Ob quam rem syllabicus accentus appellatur: cum alij duo proprii nuncupentur: ut in accentuum tractatu dictum est.

Grauitona uerba.

DE PRIMA CONIVGATIONE.

Præfens.

Prima igitur grauitonorum coniugatio formatur per primam consonantem β ante ω μέγα. Et quoniam β media est inter π et φ, effertur prima coniugatio grauitonorum per β, uel π, uel φ: ut λέλω, τέρω, γράω. Et quoniam proprietates coniugationis non seruantur, si consonantes formatiuae sint tres (proprie enim coniugatio dicitur ab eo quod duo agat) propter hoc assumit τ ex tertia coniugatione, sitq; π. Et quod reliquum est prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari a quatuor, hoc est β, uel π, uel φ, uel π: ut λέλω, τέρω, γράω, τύπω. Propter hoc autē τ abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) praesens analogiam habet cum genitiuo et quia innatum est τ abundare in genitiuo, ut ἀνακός, ἀνακτός, γάλακος, γάλακτός: idcirco ad imitationem genitiui, τ abundat in praesenti. Ob hanc autem causam est cum π in prima coniugatione, et rursus cum κ in secunda: quia eodem modo ipse tenues sunt, sicut

et τ.

et τ. Est autem regula, quod tenues tenuibus praecedant, et crassae crassissis, et mediae mediis, κατὰ σύλλαμιν. hoc est, per comprehensionem: ut πῖσις, χῆρ, ἐργάου. Futurum autem huius coniugationis uerborum, et habet ante ω finalem: ut λέλω, τέρω, γράω, τύπω.

Futurum.

Præteritum uero φuit λέλαφα, τέπεφα, γέγραφα, τέτυφα.

Præteritū.

DE SECUNDA CONIVGATIONE.

Secunda coniugatio grauitonorum per secundam consonantem; hoc est γ effertur. Et quia γ media est inter κ et χ, secunda coniugatio grauitonorum enunciat per γ, uel κ, uel χ: ut λέω, πλέω, τρέω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare nequit: propterea assumit τ ex tertia coniugatione, et ita inuenitur enunciar per γ, uel κ, uel χ, uel κτ: ut λέω, πλέω, τρέω, τίκτω. Horum futurum et habet ante ω: ut λέξω, πλέξω, τρέξω. Præteritum uero ο χ: ut λέλεχα, πέπλεκα, τέτεχα.

Præfens.

Futurum.

Præteritū.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

Tertia autem coniugatio grauitonorum per tertiam est consonantem, hoc est δ. Et quia media est δ inter θ et τ, propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ, uel θ, uel τ: ut ἄδω, πλῆδω, ἀντῶ. Et quia hic non inuenimus id, quod est proprium coniugationis, seruari (quoniam additum est, eam efferi per tres consonantes, quod non est proprium coniugationis, nam coniugatio, ut dictum est, proprie nuncupatur ab eo quod duo agat) idcirco authores diligenter perscrutati, seruauit tertiam grauitonorum coniugationem carere τ, et per solum δ, uel θ enunciar: ut ἄδω, πλῆδω, ἀντῶ enim quod Atticum est, ἀντῶ dicunt. τ autem raro inuenitur formatiuum tertiae coniugationis grauitonorum: ut πέτω, πέτομα, λίτω, λίτομα. Futurum uero horum uerborum per σ enunciat: ut ἄσω, πλῆσω, ἀντσω. Et præteritum per κ: ut ἤκα, πέωλκα, λίωκα.

Præfens.

Futurum.

Præteritū.

DE QUARTA CONIVGATIONE.

Quarta coniugatio grauitonorum per quartam consonantem, uidelicet ρ effertur. Et quoniam et non habet ullam aliam consonantem ad proprietatem coniugationis replendam: nec potuit aliam accipere consonantem, quia occupatae fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neque ζ, neque ψ assumere ualens, quia he figuratiuae sunt futuri grauitonorum, et quidem primae coniugationis, et autem secundae, et quorundam quartae: ut ὀρῶ, ὀρῶζω, σφάζω, σφάζω. Non possunt autem figuratiuae futuri grauitoni, esse figuratiuae etiam praesentis grauitoni, ut quae figuratiua est grauitoni, quemadmodum νόσω, non est figuratiua etiam grauitoni praesentis, sed circumflexi ut in φούω, νοσῶ. additum est grauitoni futuri propter κείρω, κείρω.

Z Ecce

Eae enim s cum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam grauitoni praesentis. Sed non est figuratiua grauitoni futuri, sed aramflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum quodammodo sigma mutatur, et ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta grauitonorum coniugatio effertur per z, uel geminatum os, ut φρῶζω, ὄρνυω, ἠρῶζω, utroque os in η mutato.

Præsens.

Consueuerunt enim Attici uertere sigma in tau, siue simplex sit: ut σεῦτλον, τεῦτλον, siue geminatum: ut γλωσσα, γλωττα. Et propria seruaturs consequentia coniugationis. Habet enim lambda duplex, habet et os geminatum: quod parem uim habet tau. Propter hoc autem duplicatur os: primum, ut parem uim habeat cum lambda, quae duplex est: deinde, quia (ut dictum est) sigma cum sit figuratiua grauitoni futuri, non potest figuratiua esse praesentis. De futuro uero horum uerborum sciendum est, desinentia in zeta super duas syllabas, praeter χεῖλιος ἄκω, ut plurimum in sigma mittere futurum. τωδίζω, τωδίσω. παρῶζω, παρῶσω. σαλπίζω, σαλπίσω, et σαλπίζω ποικιλῶς. Similiter βαστῶζω, βαστῶσω, ἠρῶζω, ἠρῶσω, ἠρῶζω, ἠρῶσω, ἠρῶζω, ἠρῶσω, ἠρῶζω, ἠρῶσω. Quae χεῖλιος sunt, hoc est, miseratōnis significatiua, in zeta faciunt futurum: ut οἰμῶζω, οἰμῶσω, αἰῶζω, αἰῶσω, σφῶζω, σφῶσω, ὄρνυζω, ὄρνυσω, ὄρνυζω, ὄρνυσω. At dissyllaba nunc in zeta mittunt futurum: ut παῖζω, παῖσω, παῖζω, παῖσω, παῖζω, παῖσω, παῖζω, παῖσω. Nunc in sigma: ut κτίζω, κτίσω, φρῶζω, φρῶσω. Desinentia uero in omega, uel eta, uel iota, ut plurimum zeta habent in futuro: ut ὄρνυω siue ὄρνυτῶ, ὄρνυζω, παρῶω siue παρῶτῶ, παρῶζω, et alia. Exarbitratur πλαῶω, ἔρεω, ἰμάω, ἰνάω, πιάω, λάω, λείω, σῶω, λάω, λείω, et in praeterito kappa. Idcirco quae horum habent in futuro zeta, ad secundam reducantur coniugationem: quae uero sigma, ad tertiam.

Præteritū.

An tau sint duo, an tau gamma, ut Theodorus Gaza existimasse uidetur. Neque hoc praetermittendum censui, quod plerique dubitare solent. Nam Theodorus Gaza, uir et Graece et Latine doctissimus, in primo libro eius τῶς αἰῶς, in secunda coniugatione grauitonorum, inter alias figuratiuas literas eiusdem coniugationis, etiam duplices ponit, zeta salicet, duplex os, duplex eta, siue tau, et iota: ut φρῶζω, ὄρνυω κοινῶς, ὄρνυτῶ, ὄρνυζω, et ὄρνυτῶ, ὄρνυζω. Sed de hac ultima terminatione, hoc est tau, dubitari solet, an sint duo eta ex geminato os, conuersa et iota, sicut γλωσσα, γλωττα: an uero sint duo diuersa elementa, tau salicet et gamma. Si enim duo sunt eta, hoc modo disposita et connexa tau, ne toties calami ductus iteretur (nam scriptores et aptiores scribendi modum semper quaerunt et breuiorem) ut duo os in unum cum geminanda sunt, conueniantur: nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exemplaribus etiam aliae innumerae dictiones inueniantur huiusmodi characteribus.

characteribus scripti: ut θάλασσα, θεῖσα, κρέτω, et τῶς αἰῶς: pro θάλασσα, θεῖσα, κρέτω, et τῶς αἰῶς. At si pro tau et gamma, quae sunt elementa diuersa, accipere uelimus, ut ὄρνυτῶ, γλωττα, κρέτω, et τῶς αἰῶς, uidetur profecto noua quaedam pronuntiatio et duriscula. Theodorus tamen in tertio libro eius τῶς αἰῶς, ubi de consonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnia diuersa elementa esse, tau salicet et gamma. Sed ut quidam asserunt, solum hoc accipere putat uerbis duplex eta habentibus, Atticorum more: ut φρῶτῶ, πέτῶ, ταρατῶ, ἀιμάτῶ, et c. Eius uerba haec sunt: εὐλογώτερον μὲν τοι ὡς τῶ ὄρνυτῶ ἠρῶζω ὁμοίω, τὸ γράφειν ὄρνυτῶ, καὶ δὲ πρὸς τὸ πάλαιότερον ἠρῶζω ἀνὰ γράφω ὄρνυτῶ. Sed Theodorus id scripsisse uidetur hac potissimum ratione, quod in medio praeterito uerborum in zeta desinentium, si dissoluamus zeta in eas consonantes, quas potestate in se continet, hoc est sigma et lambda, numerum lambda erit figuratiua litera uerbi ut φρῶζω, φρῶσῶ: sicut μελίζω, μελίσσω, δωρικῶς, quam literam medium praeteritum accipit: ut πέφρασα. A simili igitur habentia duplex eta, si eorum medium praeteritum suscipit gamma, uidentur profecto mutare posse alterum tau in gamma: ut ὄρνυτῶ, ὄρνυτῶ, φρῶτῶ, φρῶτῶ, πλῆτῶ, πλῆτῶ, quorum media praeterita sunt ὄρνυσῶ, πέφραγα, πέπληγα, et sic de similibus. Sed quid hoc asserentes de aliis uerbis dicunt, quae in zeta desinunt, et futurum habent in zeta, nunquid dissoluto zeta, ut supra, medium praeteritum eorum accipiet desinentia, sed gamma potius: ut κρέζω, κρέξω, μέσῳ, κέκρηκα, non autem κέκρησα. Ex contrario in uerbis habentibus duplex os, siue duplex eta, et in futuro sigma, ut ἔρετῶ, μέλλῳ, ἔρεω, mutato altero tau in gamma, sicut in supradictis, nunquid medium praeteritum eorum suscipiet gamma: ut ἔρετῶ, ἔρεω, κρηγα. Quare potius eorum sententia adhaereo, qui uolunt huiusmodi uerba tam in zeta quam in eta habentia in futuro sigma, accipere desinentiam in medio praeterito. Si zeta gamma. Nam sigma cognationem habet cum desinentia, ut in declinationibus nominum, ac uerborum liquidò apparet. πῶς enim πῶς desinentia facit, τρῶπις τῶς desinentia, et ἄσῶ, ἄσῶ facit in futuro, mutato e contra desinentia in sigma. At zeta cognationem habet cum gamma: ut τέττις, τέττις, et λέτω, λέξω, ob quam rem indubitato temeo huiusmodi characteres tau gamma, pro duplici eta ubique esse suscipiendos.

DE QUINTA CONIUGATIONE.

Quinta coniugatio grauitonorum per quatuor immutabiles effertur, hoc est lambda mu nu eta, ut πάλω, νέμω, κρινῶ, ἄπειρω. Quorum futurum aramflexum penultimam corripiens, per easdem immutabiles effertur: ut πάλω, νέμω, κρινῶ, ἄπειρω. Praeteritum uero habet kappa, ut ἔπαλακα, νενέμικα, κέκρικα, ἔπαρεκα.

Præsens.

Futurum.

Præteritum

DE SEXTA CONIUGATIONE.

Sexta coniugatio per omega purum: ut ἰππεύω, πλέω, ἀκίζω. Consumptis enim decem et septem consonantibus, partim in praesenti, partim in futuro

Præsens,

rationabiliter, sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonantes formaretur, per uocales formati est, acceptis in penultima diuersis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes, cum alie coniugationes ex diuersis elementis figurarentur, ut dictum est, quomodo sextam coniugationem per ω purum dicimus formati. Dicendum est igitur, licet per ω purum dicamus can enunciari, non tamen per hoc ostendimus ω esse figuratiuum sexte coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales, aut diphthongos, quae sint ante ipsum, ut θεω, χρισω, νοιω, ακουω. Quorum futurum habet σ, & praeteritum κ, ut θεσω, τεθεικα. χρισω, κέχρικα. νοισω, νενακα. ακουσω, ακουκα.

Futurum.
Praeteritū.

Epilogus χερσικησικωρ sex coniugationum.

Sunt igitur in uniuersum, formatiue literae presentis temporis, quibus grauitonorum coniugationes inter se distinguuntur, haec mutae omnes: ut λειω, τετραπω, χραφω, λειω, πλειω, τερεχω, αδω, πλειδω, αντω. Una duplex ξ cum α geminato: ut φραξω, ορνωω. Quatuor immutabiles: ut τιλλω, νεμω, κρηνω, σπειρω. Vocales omnes, praeter κ, ut φάω, Δέω, τίω, βόω, Δύω, βόω. Inuenitur tamen apud Homerum, Δήω, ε ευρισκω, inuenio, Διδάτω κ. Οδυσσείας κ.

Δήω.

Δήεις δε Διοτρεφέας βασιλίας Δαίτλιυ Δαινυλλίους.
ε Οδυσ. δ. Οικ ανυσιρ ανα Διομεδου.

Vnde η Διδω, εδιδω, δηουε, Ceres. Sciendum est hoc solum inueniri uerbum habens κ ante ω, ob idq; ab Herodiano inter dictiones, quae μονήεις dicuntur, hoc est sole, siue unica, annumeratum est. Quocirca seponi potest. η μίκα γαρ χελιδών φασι. Diphthongi proprie omnes: ut παίω, φαίω, σείω, έύω, οίω, κεδω. Impropria una, οπιώ. Quae sequuntur, partim futuri sunt, partim praeteriti perfecti. Futuri ψ ξ σ. & quatuor immutabiles, λ μ ν ρ. ψ futuri uerborum primae coniugationis: ξ uerbo secundae, & quorundam etiam quartae: σ uero tertiae, & ceterarum coniugationum, tam grauitonorum, quam circumflexorum, desinentium in μι, praeter quintam grauitonorum, cuius futurum per immutabiles, uidelicet λ μ ν ρ communiter effertur. Consonantes praeteriti tres, φ χ κ: φ praeteriti primae coniugationis, χ secundae, κ reliquarum, tam grauitonorum, quam circumflexorum, & terminatorū in μι, quia ubi ψ est in futuro, illic praeteritum habet φ. Quae uero habent ξ in futuro, ea in praeterito habent χ. Et quae in futuro habent σ, in praeterito habent κ.

Futurum.

Praeteritum

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

Sed quoniam dictum est, sex esse uerborum tempora, hoc est, ενεστώτα, παρταλικωρ, παρκεϊμλιωρ, υπηρωτελικωρ, αορισωρ, ε μελλωντα, & solum de tribus mentio facta est: hoc est praesenti, praeterito perfecto, & futuro, non erit ab re de eisdem iterum, & reliquis aliquid dicere.

Tempora

Tempora igitur proprie sunt tria, ενεστώε, παρταλικωρ, υπηρωτελικωρ. Praesens. Ex quibus ενεστώε non suscipit diuisionem, quia dubitatur sit tempus, nec ne: quia ut dicunt quidam, si tempus semper mouetur, non potest consistere: quod si non consistit, non est tempus praesens, aut praesens non est tempus. Sed dicimus, quod si tempora non consistunt, neque etiam praeterierunt: quoniam enim modo potest praeteriisse, quod non consistit? Dies enim hesternus nisi prius ortus esset, nunquam praeteriisset. & rursus, si quis timxerit digitum in fistula, siue canali semper fluente, uel pedem in flumio semper fluente, procul dubio neque in praeterito, neque in futuro potest illum tingere, sed in praesenti tempore, uel in praesenti aqua. Et impressio facta ex rota, nimirum per praesens fit, non per praeteritum, neque per futurum. Et quaecumque dicuntur, & quaecumque fiunt, ea in praesenti tempore dicuntur, & fiunt. Praesens autem est sine capite, hoc est principium non habet, id est, cum dicitur, pariter habet esse. Quod cum ita sit, merito nullam suscipit diuisionem. Sciendum est autem, quod apud Grammaticos praesens habet dilationem, hoc est, latitudinem subostendit: ut cum dicimus, praesens annus talis est. Apud philosophos autem, ut dictum est, principium non habet, hoc est, cum dicitur, pariter habet esse. Παρεκλυδωε autem, qui ε παρωχμλιωρ dicitur, hoc est praeteritum, cum habeat dilationem, diuersas suscipit diuisiones. Praeterita enim uel in parte praeterierunt, & nondum perfecta sunt, & perficiunt id quod dicimus παρταλικωρ: ut ετυπρω, ελεωρ. Nondum enim res perfectae sunt, sed in parte praeterierunt. Vnde παρταλικωρ dicitur, ab eo quod extensam & imperfectam habeat significationem, αρα ε τενω quod porrigo, siue extendo significat. Vel nuper praeterierunt res quae factae sunt, & paulo ante completa est res, & perficit tempus, quod Graece παρκεϊμλιωρ dicitur: ut τετυφα, πετωικα, quod etiam propter hoc uocatur παρκεϊμλιωρ, quoniam perfectio adiacet praesenti, hoc est nuper perfecta est, αρω το παρκεϊμου, quod adiacet significat. Vel praeterita multo ante praeterierunt, & perficiunt υπηρωτελικωρ: ut ετετυφαρ, quod propter hoc υπηρωτελικωρ dicitur, quod multo ante res completa sit. σωτελικωρ enim idem est, quod πετωικωρ μλιωρ, id est, completus & perfectus: unde υπηρωτελικωρ plusquamperfectus, αρω εδι υπερ προδεσεως, κελ το τελω ω, quod perficio significat. Sciendum autem παρκεϊμλιωρ habere in seipso αρα, hoc est nuper, quia τετυφα ostendit rem nuper completam: υπηρωτελικωρ autem το παλαι, hoc est multo ante. ετετυφαρ enim rem multo ante completam ostendit. Si autem praeterita inuenta sunt, quando praeterierunt, perficiunt αορισωρ: ut ετυφα. Inartum est enim utrum paulo ante, an multo ante praeterierunt, & propter hoc αορισωρ, id est, indefinitum dicitur, & indeterminatum. Sciendum αορισωρ, si assumpsit αρα, tantum ualere, quantum παρκεϊμλιωρ, quia ετυφα, Z. 3. αρα.

Praeteritum imperfectū.
Philip. Me-
lanchthō in
institution.
Gram. grae.
de uerbis.
Praeteritum perfectum.
Praet. plusquamperfectum.
αρα.
παλαι.
Indefinitum.

Futurum.

Mox futurum.

Cognationes temporum tres.

ἀέλι, par est τέτυφα, hoc est uerberaui. Si autem πάλαι, par est preterito plusquamperfecto. nam ἔτυφα πάλαι, par est ἔτετύφην, hoc est, uerberaueram. μέλλω autem, hoc est, futurum cum etiam ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisionem. Futura enim aut paulò post futura sunt, aut nullò post. Sed quoniam futura incognita sunt, incognita autem non possunt, tanquam ignorata diuisionem suscipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurum. Athenienses tamen diuiserunt ipsum in μετ' ὀλίγου μέλλοντα, hoc est, paulò post futurum. Inueniuntur igitur in uniuersum sex tempora, ἄνεως, ἔ μέλλω, ἔ quatuor diuisiones preteriti temporis. hoc est, ἄτα αὐκός, ἄκακέ μιν, ἔ ἕπεσσω τελευκός, ἔ ἄόρις. Horum autem cognationes sunt tres. Nam ἄτα αὐκός cognationem cum ἄνεως habet, ut τύπῳ ὃ ἄτα αὐκός, ἔ τυπῳ. Quemadmodum enim ἄνεως imperfectus est (ἄνεως μιν ἰδ' est, instantem enim ἔ imperfectam habet significationem, unde merito à quibusdam Latihorum præsens instans, imperfectum appellatur) sic ἔ ἄτα αὐκός imperfectus est. Nam ἄτα αὐκός, hoc est, iuxta intensam, ἔ imperfectum habet significationem. ἔ ἕπεσσω τελευκός cognationem habet cum ἄκακέ μιν, quia utrunque significat rem perfectam: licet ἄκακέ μιν significat rem paulò antè perfectam: ἕπεσσω τελευκός uerò nullò antè. ἄόρις autem habet cognationem cum futuro: ut τύπῳ, ἔ τυφά. Et uidetur contrarium esse. Quoniam enim pacto preteritum potest affinitatem habere cum futuro: contrarium enim est, ut res preterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἄόρις ἔ μέλλοντα, inter se affinitatem habere: quoniam utrunque significat infinitum siue indeterminatum ἔ incertum. Etenim ἄόρις, ut μέλλω inartus est. Quæ cum ita sint, nemo mirabitur non easdem consonantes in omnibus temporibus, sed alias in aliis inueniri. Quia quæ tempora habent cognationem inter se, illa easdem consonantes siue literas habent sicut est ἄνεως ἔ ἄτα αὐκός: ut τύπῳ, ἔ τυπῳ, παρακακέ μιν ἔ ἕπεσσω τελευκός: ut τέτυφα, ἔ τετύφην, μέλλω ἔ ἄόρις: ut τύφῳ, ἔ τυφά. At μέσ ἔ ἄτα αὐκός, ἕπεσσω τελευκός, ἄόρις, ἕπεσσω τελευκός, ἔ ἄόρις, ἕπεσσω τελευκός, formatiuas literas coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis: ut in proprio loco latissimè dicetur.

De augmento preteritorum priori tractatu satis dictum est. Sed de eorum formatione ἔ si illic aliqua dicta sunt, quæ ad eruditionem incipientium satis esse putauimus. hoc in loco tamen ἔ quedam repetere, ἔ plura alia dicere statuimus, iterum ab ipso themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM
ACTIUIORVM.

ἔ

ὀριστικά ενεργητικά, ενεστῶς,
indicatiuus actiuus.

ἔ πῶ a nullo fit cum sit thema totius uerbi. Secunda persona à prima fit, extrema in εἰς mutata, τύπῳ εἰς, καὶ δωρικῶς τύπῳ εἰς, abiecto i diphthongi, καὶ ἄιολικῶς τύπῳ ης, τρῶσιν τῷ εἰς η. Tertia persona à secunda fit, expuncto σ, τύπῳ εἰ, καὶ δωρικῶς τύπῳ η, καὶ ἄιολικῶς τύπῳ η. Dualis numerus à plurali deductur, antiquorum morciliat ordine nature numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis à ueteribus Grammaticis nusquam inuenimus seruatum. Nam maiores nostri, ἔ maxime Aeoles, duali numero non utebantur, sed singulari tantummodo, ἔ plurali. Quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut à primordio sermonis à natura prodicti in obsauro habitus ignorabatur: sic diuinius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quam pluralem latebat. Serò autem superuentibus sæculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus ceceptus, quasi intercalaris irrepfit, ἔ hæc de causa aquid ueteres rarò reperitur. Prætere à superfluis antiquis uisus est. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quòd quando-cunque prima persona pluralis definit in μιν, tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. Quarum prima est, quòd dualis numerus uerbi natura, appetit extremam syllabam desinere, aut in τ in actiuus, aut in θ in passiuus, ἔ sic formandum fuerat τύπῳ ομιν, τύπῳ οθιν. Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum, ut τυπῳ ὀμεθα, τυπῳ ὀμεθον, exceptis pronominiibus primitiuus, quæ à regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμοί. Δυικά, νῶϊ, ἡγῶ, ἡγῶ. ἔ c. ἔ sic dicendum fuerat ἀπὸ τῷ τύπῳ ομιν, τύπῳ ομιν. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hæc quidem appetente, ἔ illa uerò μ, cuenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. Quo factum est, ut prima persona dualis numeri omnium actiuorum omnino defectarit, cum prima persona pluralis in μιν syllabam exeat. Vnde datur talis regula: Εἰ πᾶσι τοῖς ἡμασίμ, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔ πλεθωτικῶν τὸ μ ἰνὶ φθι τελευταίας συλλαβῆς ἔχα, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔ δυνῶν. Quod potissimum est argumentum, pluralem numerum prius formatum fuisse quam dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Et si primo libro Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à singulari ubique deduxerimus, hic tamen antiquorum traditionem sequemur. Secunda igitur persona dualis numeri à secunda plurali fit, πειν τῷ

Præceptio- nes.

mutata.

mutata: ut τῆς τε, τῆς τοῦ. Tertia similis est secundae, τῆς τε τοῦ. Πλῆ-
θω δὲ καὶ. Prima persona pluralis fit à prima singulari: ut τῆς, τῆς οἰ-
κῆς, καὶ Δωρικῶς τῆς οἰκῆς: sicut πρῶτος οἰκῆς pro πρῶτος οἰκῆς. Θεο-
κρίτῳ ὅτι θυωνήχῳ.

Præptio.

Πρῶτος οἰκῆς οὐχ ὡς λῶσα θυωνήχῳ.
Secunda persona à prima fit, τῆς οἰκῆς, τῆς τε. Tertia quoque persona
à prima fit, extrema in σι, ἔσ' adiuncto v penultima uoali: ut τῆς οἰκῆς,
τῆς οἰκῆς. estq; omnino similis datiuo plurali participij eiusdem temporis.
Nam regula est, quod tertia persona pluralis presentis temporis, ἔσ' futu-
ri actiuorum omnium, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis:
ut ὁ τῆς οἰκῆς, τῶ τῆς οἰκῆς, τοῖς τῆς οἰκῆς, ὁ τῆς οἰκῆς, τῶ τῆς οἰκῆς,
τοῖς τῆς οἰκῆς. At τῆς οἰκῆς dicunt Doræ pro τῆς οἰκῆς, ad similitudinem
datiuo singularis participij presentis: ἔσ' τῆς οἰκῆς pro τῆς οἰκῆς, ad simili-
tudinem datiuo singularis participij futuri, uidelicet ὁ τῆς οἰκῆς, ἔσ' τῆς οἰκῆς,
à futuro Dorico τῆς οἰκῆς. At præterito perfecto non hoc euenit, ἔσ' si tertia
persona pluralis in σι desinat κοινῶς, ἔσ' in ἡ Δωρικῶς: ut τῆς οἰκῆς, τῆς
οἰκῆς. Quandoquidem non omnino eadem est literatura cum datiuo eius-
dem temporis, ἔσ' τῆς οἰκῆς, τοῖς τῆς οἰκῆς. Fit autem à tertia communi,
σ in τ conuerso, ac v interiecto, τῆς οἰκῆς, τῆς οἰκῆς, ἔσ' ἡ οἰκῆς, ἔσ' ἡ οἰκῆς.
Θεοκρίτῳ ὅτι ἔσ' ἡ οἰκῆς, ἔσ' ἡ οἰκῆς.

Ὡς ἔσ' ἡ οἰκῆς, ἔσ' ἡ οἰκῆς.
Quo in loco aduertendum est, tertiam personam uerborum desinentium in
i, sequente uoali assumere: ut τῆς οἰκῆς, ἔσ' ἡ οἰκῆς, quoniam natura appetit
v, quodcumque σ præcedit ipsum, in fine dictionis, siue acti, siue potesta-
te: ut τῆς οἰκῆς, φοίνικῆς, datiuo plurales à τῶ τῆς οἰκῆς, τῆς οἰκῆς, ἔσ' φοίνικῆς,
φοίνικῆς. Sic in tertis personis uerborum in i desinentibus: ut τῆς οἰκῆς,
τῆς οἰκῆς. Attici tamen etiam sequente consonante addunt v, Iones uerò
neque consonante sequente, neque uoali. Quod nos Athenis in arca marina
reos Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus,

Αἱ δ' εἰς ἀδριανῶν, ὁστέως ἢ πηρὶ πόλις.
Et in fronte orientem uersus,
Αἱ δ' εἰς ἀδριανῶν, ὁστέως ἢ πηρὶ πόλις. pro αἱ δ' εἰς ἀ-
δριανῶν, ἔσ' αἱ δ' εἰς ἀδριανῶν. Et Homerus Οδυσσεύς δ'

οὐδ' αἰεὶ ἄλλοις εἰς, οἴκῃ κατὰ Δῆμον ἀλάκοιεν κακὸπαιτα. ἀντι-
τῶ εἰς οἴκῃ. Sic faciunt ἔσ' in tertia persona singulari eiusdem uerbi
substantiuo εἰς. Σοφοκλῆς ἐν αἰώνῳ,
καὶ δόξα μὲν εἰς ὅτι Διῶνός Ατρεΐδης ἀντόχῃς κτείνειν ἔχωρ.
Et in eodem, οὐ γὰρ εἰς ὅπου λόγῳ ἀκούσσαι. pro ὅσι ὅτε, ἔσ' ὅσι
ἔσ' οἰκῆς. Nam si dictæ tertiæ personæ in v desinerent, nusquam ἀπὸ ὅσῳ
fieret. Hoc idem ἔσ' patitur Atticorum more, cum tertia persona in id
desinat.

desinat: ut ἔσ' τῆς οἰκῆς, ἔσ' τῆς οἰκῆς. At Iones neque in his quoque v addere con-
sueuerunt. ἰλῶν α.

Αλλ' ἐνεὶ ἀρκητῆς, ὅτι ἡτίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem,
δύνακα τὸν χερσῶν ἡτίμησ' ἀρκητῆρα. pro ἡτίμησ' ἔσ' οἰκῆς.
Quod ἔσ' secundæ personæ imperatiuorum (sicut ἔσ' ipse in e desinunt) ne-
quaquam admittunt: ut τῆς οἰκῆς, τῆς οἰκῆς, τῆς οἰκῆς, τῆς οἰκῆς.

παρὰ τὰ ἰλῶν, Præteritum imperfectum, ἔσ' primo
de syllabico augmento.

ἔσ' τῆς οἰκῆς, fit à prima persona presentis, extrema in oy mutata, ac præ-
posito e syllabico augmento: quod commune est omnibus præteritis uerbo-
rum à consonante incipientium: ut τῆς οἰκῆς, ὁ παρὰ τὰ ἰλῶν ἔσ' τῆς οἰκῆς. Vcl à
genitiuo participij presentis temporis, extrema syllaba abiecta, ac præpo-
sito e augmento, ut τῆς οἰκῆς, τῆς οἰκῆς, ἔσ' τῆς οἰκῆς.

Singularis
numerus.

Sed hic aduertendum, quod quodcumque præsens incipit à ρ, præte-
ritum imperfectum accipit alterum s: ut ἔσ' τῆς οἰκῆς, ἔσ' τῆς οἰκῆς. hoc ut in eo ser-
uetur spiritus presentis temporis. Nam regula est, quod spiritus thematis
ἔσ' in aliis temporibus seruandus est: ut ἔσ' τῆς οἰκῆς, παρὰ τὰ ἰλῶν ἔσ' τῆς οἰκῆς.
Eæ hic seruatum est φ. Si igitur simpliciter præteritum imperfectum scri-
beretur, necessariò tenui spiritu scribendum esset. Nam p etsi in principio
dictionis aspiretur, nihilominus in medio duarum uocalium, in eadem dictio-
ne simpliciter, exiliè spiritum habet: ut χαλκῶ, φέξω. Huius igitur gratià præ-
teritum imperfectum geminatum pp habere debet: ut alterum quidem, hoc
est, in quod prior syllaba desinit, exilem spiritum habeat: alterum uerò, à
quo sequens syllaba initium habet, aspiretur, ut in eo spiritus presentis om-
nino seruetur. Est etiam regula, quod quodcumque duo s inueniuntur,
siue in simplici, siue in composita dictione, alterum quidem exiliè spiritum, alte-
rum uerò aspirato scribitur: ut πόρρῶ, ἀρρῶς. Aeoles tamen aspiratio-
nem omnino fugientes utrumque pp exiliè spiritu scribere consueuerunt: ut
κέρρῶ, φρρῶ, ἀρρῶ: pro κέρρῶ, φρρῶ, ἀρρῶ. Cur autem alterum
s, hoc est primum exilem spiritum habeat, hæc assignatur ratio. Nam apud
Græcos nulli est dictionis aut syllabæ, quæ in ulla aspiratarum desinat, ἔσ' pro-
pterea ubi aliqua earum geminandæ est, prior mutatur in eam tenuem quæ
est ei propria: ut ἀττῆς, σαττῶ, βάρρῳ. Si igitur utrumque s aspiraretur,
exiret ut prior syllaba in aspiratam desineret, quod apud Græcos
absurdum est. Est igitur communis regula huiusmodi licet e ρ, quod quan-
doanque ponitur in principio dictionis, aspiratur tanquam media inter uo-
cales ἔσ' consonantes: ut ἔσ' ἡ οἰκῆς, ἔσ' ἡ οἰκῆς. Excipiuntur, ἔσ' τῆς οἰκῆς, ἔσ'
τῆς οἰκῆς, ἔσ' τῆς οἰκῆς, ἔσ' τῆς οἰκῆς. Ceres ἔσ' τῆς οἰκῆς τὸ βρέφῳ, infans. de quibus ui-
de apud Suidam. Quoniam in nominibus si prima ἔσ' secunda syllaba à s
incipiant, leuem spiritum habere debet, quod non fit in uerbis, neq; partici-

De uerbis à
s incipientibus.

Composita ab du.

piis: ut ξέξημοι, ξέξυσομοί. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, et fiat dictio una, geminatur ξξ. primum quidem habet ψιλόν: alterum uero Δασέον: ut ξίππω, ξέξππω, ξώσός, ξέξώσος. Poetae tamen in omnibus compositis gratia metri simplicia et ali-

quando scribere consueverunt: ut ἀφρεκτορ, ἀμυλίρητ. Composita etiam ab du unico et communiter scribuntur: ut ρῶσος, ξύζωσος, ρόνος, ξύζουος, habet enim du diphthongus pronuntiationem secunda consonantis. Hoc idem et in uerbis faciunt. Homerus,

ἔφραξε θεῶν ἀεὶ ἠδὲ Τόωρ. prateritum imperfectum a uerbo φέξω. et in aliis multis. In quibus sciendum est illud et esse exerendum, quod tenuem habet spiritum, primum saliat, ut appediam et extrinsecus assumptum: alterum uero, hoc est aspiratum, cum id quidem dictio ex ipsa positione sine principio habeat, seruandum ut ξέξφραξε, ἔφραξε, ἀξέφρατ, ἀφρατ.

Tribus enim modis duplicatur et, aut per compositionem: ut ἐξέξρημοι, aut per augmentum syllabam: ut ἐξέξρημοι, aut per naturam: ut πνέξρημοι, δαξέξρημοι, quibus autem inest geminatum naturam, in his dubitant non uul-

De augmento temporali.

Est et aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longam mutatur: quod commune est omnibus prateritis uerborum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἴκω. Iones tamen omnino respuunt incrementum, tam syllabam quam temporale, in omnibus prateritis: ut τύπτε pro ἐτυπτε, ἀκούσε, pro ἴκωσε. ἀφάτο, pro ἴφατο. Hoc idem et Poetae aliquando faciunt. Sunt et alia uerba a uocalibus incipientia, quae partim differentiae causa, partim euphoniae, partim solo usu non augentur in principio prateritorum. Secunda persona ἐτυπτε, Tertia, ἐτυπτε, ἠδὲ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco sciendum est, Iones consueuisse formare tertiam personam prateriti imperfecti, et primi et secundi aoristi actiuorum omnium, abijcentes augmentum, tam syllabam quam temporale, et apponentes σκε syllabam. Sed quia horum penultima uaria est, secundum uarias uerborum coniugationes, sciri uelim, quae sit penultima, in unaquaque coniugatione. Nam tertia persona prateriti imperfecti grauitonorum omnium, et habet ante σκε: ut ἐτυπτε, τύπτεσκε. ἐλέγε, λέγεσκε. et de aliis similiter. Circumflexorum uero, et terminatorum in μι, proprias habet uocales, quae formativae coniugationum appellatur, hoc est ε. ο. υ. et quidem formativa est primae coniugationis, tam circumflexorum, quam terminatorum in μι. α. secunda. ο. tertia. υ. uero: quartae uerborum in μι tantum, quoniam circumflexorum tres sunt coniugationes: ut ἐποίησα, ποίησκε, ἐτίθηκα, τίθησκε, ἐβάσα, βάσκε. ἴσκη, ἴσκα-

De tertia persona omnium coniugationum secundum Iones.

σκε.

σκε. ἐχρυσον, χρυσόσκε. ἐδίδα, δίδασκε. ἐζέγνω, ζέγνωσκε.

At tertia persona primi aoristi omnium uerborum et habet ante σκε, Tertia personam propria sit uocalis primi aoristi, et formari potest a secunda persona, sicut inde definitur: ut ἐτύφαγε, τυφάσκε. ἐποίησα, ποιήσασκε. ἔσπισα, σπύσασκε. Nam si a tertia formare uoluerimus, et in α iterum mutandum est: ut ἐτυψε, τυψάσκε, et sic in aliis coniugationibus. Tertia uero personae secundi aoristi, grauitonorum et circumflexorum omnium, et habet ante σκε: ut ἐτυπτε, τυπάσκε. ἐλούσε, λουάσκε. ἀπό τοῦ λουπέω. ὠέμυκε, μυκέσκε, ἀπό τοῦ μύκαω, ὦ. At tertia secundi Aoristi uerborum in μι, easdem uocales habet, quas tertia prateriti imperfecti eorundem uerborum: ut ἐδη, δέσκε. sicut ἐτίθηκα, τίθησκε. ἔσπη, σπάσκε. sicut ἴσκη, ἴσκασκε. ἐδά, δάσκε. sicut ἐδίδα, δίδασκε. ἐδύ, δύσκε. Ἰλιάδ. Δ. Αὐτὰρ δὲ δῶκε ἰὼν πατρίεω ὡς ὑπὸ μακτέρα, Δύσκερ, εἰς ἄνω. ἀντὶ τοῦ ἐδύ. Hoc autem imitati Poetae primam etiam, et secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primae singulari, huius temporum, hoc eodem modo formantur: ut τυπύσκη, τυπύσκε, et τυπύσκη tertia pluralis. ἐδίδασκε uero et ἐτίθησκη, et ἐγνώσκη, et similia quae augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed a uerbis incipientibus deducuntur, hoc est, δίδασκε, τίθησκε, γινώσκω. Διὸ καὶ. Prima persona dualis non fit, ut in praesenti tempore dictum est. Secunda, ἐτύπτε. Tertia ἐτυπτε, quae inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis, nec in i desinat, nec in α. πλ. Prima persona pluralis ἐτύπομεν, ἠδὲ δωρικῶς ἐτύπομεε, sicut ἐδοκεμεε pro ἐδοκήμεν. Θεός, ἦ ἦλα, οὐχ ἄμην τὸν ἔρωτα μόνον ἐπέχε ὡς ἐδοκήμεε.

Dualis numerus. Pluralis numerus.

ἠδὲ ἐν δαλυσίω. Ηε χροῖν ἀνὴρ ἔω τε ἠδὲ εὐκρίτ, εἰς τὸν ἀλεντα. εἰς πομεε. pro εἰς πομεν. Secunda persona ἐτυπτε. Tertia ἐτυπτε, quae non fit a prima plurali sicut in praesenti, nec pares habet syllabas, sed magis similis est primae singulari, ἐτυπτε. Nam cum participium actiuum desinat in σ ὀξυτονον, tunc tertia persona pluralis par est syllabis primae plurali: ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφαμεν, ἐτετύφασα, quia participium prateriti perfecti, hoc est τετύφασε in σ desinens auit extremam, alioqui dissares sunt, et tunc tertia persona a genitio sui participij fit, abiecta τ syllaba, ac et communi augmento praeposito: ut τύπω, τυπύοντ, ἐτυπτε, ut prima singularis. et τυφάγε, τυφάοντ, ἐτυφάγε. et τυπώ, τυπύοντ, ἐτυπτε. Sed hoc de solo prateritis est intelligendum. Nam praesens et futurum hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tamen ἐδολίδου, ἀντὶ τὸ ἐδολίω. tertia persona pluralis prateriti imperfecti ἀπὲ τὸ δολίω. ὦ. et ἐμάθου pro

A4 2 ἐμάθοι.

Βοεοτι. ἔμαθον, ἔδιδόσω, ἔσμιλλα Βοεοτοῦν ἢ Chalcediorū more. Con-
sueverunt enim ipsi Boeoti in his quae non habent participium in σ οχτω-
num, hoc est, in praeterito imperfecto, ἔ in ambobus aoristis actiuorum,
parcs facere ἔ primam ἔ tertiam personam pluralis numeri: ut ἐτύπιο-
μι, ἐτύπισαν, ἐτύψαμι, ἐτύψασαν, ἐτύπωμι, ἐτύπωσαν, ἀντί τοῦ
ἐτυπον. Contra uero in his quae habent participium in σ ὄξυ τονορ, ἔ de-
clinatum per ῥ, hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, ἔ in praeterito
imperfecto, ἔ secundo aoristo uerborum actiuorum in μι impares
facere primam ἔ tertiam personam pluralis numeri: ut ἐτύθημι, ἐτυ-
θησαν, ἐτύθημι, ἐτύθησαν, ἐτύθημι, ἐτύθησαν, ἐτύθημι, ἐτύθησαν, ἐτύθημι,
ἐτύθησαν, de quibus propriis locis amplissime dicitur.

Παρακείμενον, Praeteritum perfectum.
Singularis numerus. Τέτυφα, a futuro fit, extrema in φα conuersa, cum sit primae coniuga-
tionis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est praeterita omnia cir-
ca principium, aut tempore, aut syllabam augeri, sicut in libro primo de au-
gmento praeteritorum abunde dictum est. Tempore quidem augeri, si uer-
bum a uocali quapiam incipiat. Quae si sit immutabilis, scilicet aut ι, aut υ,
aut ω μέγα, eadem remanet immutabilis, tamen ἔ u, si in praesenti bre-
ues extiterint, produciuntur in praeteritis, cum Δίχροναι sint. At si mutabi-
lis fuerit, hoc est, α, siue ε, siue ο, quidem ἔ in η, ἔ ο in ω naturā lon-
gā uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero syl-
labam contingit, si a quapiam consonante uerbum initium habeat. Quo in lo-
co sciendum est, praeterita omnia uerborum a consonante incipientium, in
principio assumere ε ψιλόν, quod augmentum syllabicum nuncupatur. At
praeteritum perfectum, praesentis consonantem cum eadem uocali, ε scilicet
nonnunquam geminare, quod ei euenit si breuis existat: ut λέγω, ἔλεγον.
nam ε breuis est, cum sola ac simplex sequatur consonans. παρακείμενον λέ-
λεχα, τύπιομι, ἐτύπισαμι, τέτυφα, quae quidem geminatio, siue reduplicatio,
quam Graeci ἀναδιπλασιασμός appellant, communis est, ἔ si alibi per
ι, correptum fieri contingat. Si uero positione longa existat, quod fit cum
duae sequantur consonantes, siue actus, siue potestate, nulla fit consonantium
geminatio: ut παῖς, ἔπαῖσαμι, ἔπαῖσαμι, nisi muta cum liquida fuerit, quia
tunc geminatur muta: ut κρινώ, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicatio-
nis mentio facta est, non erit inutile, praeter ea quae in primo libro diximus,
hoc etiam in loco secundum diuersarum linguarum uarietatem, quaedam ad-

ἀναδιπλασίαν pertinentia dicere. Est igitur ἀναδιπλασιασμός μίαν συλλαβῆν
σισμασ. ἢ ἄλλῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντισοῦχου, id est, Reduplica-
tio, est unius syllabae assumptio, cum eadem consonante, siue antisticho eius.
Est autem duplex: propria ἔ impropria. Propria fit tribus modis: com-
muni, Ionico, ἔ Attico. Sed ex his communis ἔ Ionicus sunt similes inter
si: pra-

se: praeterquam in hoc quod in communi praepositur, in Ionico uero ε.
Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem, cum uerbum a tenui con-
sonante mediāue ināpit: altero autem, cum a crassa inchoat. Nam si a tenui
ināpiat mediāue, ἔ ea quidem siue sola, siue cum alia consonante, eadem
repetitur: ut Δῶ, Διδῶ, πλῶ, πιπλῶ, κλῆσκω, κικλήσκω. Ὀδυσ. χ.

Ερχεο, κικλήσκει σε πατήρ, ἔ μὲς ὄφρα ἔ εἴπω.
Si a crassa, pro ea siue sola sit, siue cum alia consonante, antistichon eius, hoc
est, propria eius tenuis ponitur: ut θῶ, ἔθῶ, χρῶ, κίχρῶ. At Ionice cum ε:
ut κάμω, κέκάμω: τμῶ, τέτμω, κλῶ, κέκλω. Et hac reduplicatione Io-
nes respuentes praeteritorum augmentum, in omnibus modis ἔ temporibus,
maximē autem in ambobus aoristis uti consueuerunt. Cuius usus apud Ho-
merum frequentissimus est in uerbis: nec solum in ω desinentibus, sed etiam
in μι.

Ὀδυσείας δ.
καδῖδ' ἔθαλε κρατῆρας, κεχάροντο δὲ πάντες ἄχαιοι.
ἔ Ἰλιάδος δ.
τὸν δὲ τρώες κέκασοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ἔ Ὀδυσ. γ.
τῶ κένυς κείνων γὰρ ἔκλελεθοιο γάμοιο. ἔ Ἰλιάδος ζ.
θαίλω κερ φέρῃ ἀτέρπου οἴζυρος ἐκλελεθέδης. ἔ Ὀδυσ. δ.
τὸν εἴπω εὖ σὺ δάωιο λοχιστάμην ἔ λελεθέδης.

Hac eadem uimur reduplicatione in communi praeterito per consonantem
praesentis, si ipsum ε corruptum existat, μι supra dictum est: ut τύπιο, τέτυ-
φα, πείδω, πέπεικα. Attico modo fit etiam in praeterito perfecto, quando
uerbum ināpit a mutabilibus uocalibus, hoc est ab α ε ο. Nam primāpales
duae litterae praesentis praepositur communi praeterito, ἔ tertia syllaba a
primāpio corripitur, sicut in praeterito Attico dicitur: ut ἀκονίω, ἔκονκα κοι-
νῶς, ἔ κέκονκα ἀπικῶς, ἔ κέκονκα μέσθ' ἔκονκα, ἀκίκοα. Et haec dicitur
reduplicatio, quandoquidem in ea consonans reduplicatur: ἔ si non eodem
modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. Nam in communi redupli-
catione ἔ Ionica, in prima ἔ secunda syllaba geminatur consonans, ἔ per
ι, siue ε uocales breues: ut Δῶ, Διδῶ, τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαδι, ἔ
τετλάνα, ἔ τετλάμην ἰωνικῶς. Ὀδυσ. γ.

νῶ δὲ χρῆ τετράμων ἔμωκε. in Attica uero, in secunda ἔ ter-
tia syllaba, ἔ per uocalem longam, ἢ salicet, siue ω μέγα: ut ἀλείφω, ἔ λει-
φα κοινῶς, ἔ λειφά ἀπικῶς, ubi λ cum η geminatur. ὄξυ τῶ, ὄξυ
χα κοινῶς, ἔ ὄξυ χα ἀπικῶς, hic uero ε cum ω, α enim ἔ ex tem-
porali augmento in η uertuntur, ο μικρόν uero in ω μέγα. Quae quidem
uocales longe in communi praeterito, ratione augmenti primum tenent lo-
cum: in Attico uero secundum, ut in dictis exemplis uidere licet. Impropria
reduplicatio item duobus fit modis: uno per ι, altero per ε. Per ι item duo-
bus modis: Vno, quando uerbum ināpit a uocali: ut ὠ, ἔ ὠμι. Altero, quan-

Augmentū
Atticum.

Impropria
reduplica-
tio.

do uerbum inapit à sut sō, isō, isμi. in quo σ nō repetitur: quoniam τσ̄ τσ̄ positōne duarum consonantium, σ saliat & τ existit productum. Sed utroque modo i solum preponitur: & hic modus communis est. Per e solum: ut ω, έω, έμ, έε, μαι, ηού, ήμ, α. & hac geminatione Attia uti solent in preteritis uerborum ab o incipientium: ut ώρακα, έώρακα, ώσμαι, έωσμαι. quos Poëtae imitati, etiam in aliis temporibus uerborum, tam in ω quam in μi desinentium, ea frequenter utuntur: ut έταω, έταωα, ήκα, ήκαα, ωσάμω, έωσάμω. quæ quidem reduplicatio impropria dicitur: quoniam nullā repetitur consonans, sed sola uocalis preponitur. Et hæc de reduplicatiōe.

Ultima preteriti.

Formatio preteriti.

Quò ad ultimam uerò syllabam, sciendum est, preteritum perfectum ætiuum uerborum omnium in α desinere, & à futuro fieri, extrema uocalis saliat in α conuersa: sed ante eam diuersam habere consonatē, ut in coniugationum diuisione dictum est. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ ante ω, & preteritum ante α, φ habebit: ut τύψω, τέτυφα. Si uerò secundæ, futurum habebit ξ, & preteritum χ: ut λέξω, λέλεχα. At si tertie, & cuiusuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum, quam circumflexorum, & terminatorum in μ, futurum habebit σ ante ω: quo in κ conuerso, & ω in α fiet preteritum ætiuum: ut πέισω, πέπεικα. Quædam tamen excipiuntur uerba in ρω, & in ωω desinentia quæ cum ρ habent in futuro, χ in preterito habere necesse est. Idcirco ad secundam reducenda sunt grauitonorum coniugationem: ut κρᾶξω, κρᾶξα, κέκραχα, ὄρω, ὄρωα, ὄρωα, ὄρωα.

Verba quintæ coniugationis. Futurum Aeolicum.

Verba autem quintæ coniugationis, & si actu non habent σ in futuro, δὲ τὴν κἀκοφοσίαν, naturā tamen illud appetunt, cum sit propria futuri consonans. Aeoles enim per σ huiusmodi futurum enuuciare consueuerūt: quo in κ conuerso, ac immutabili permanente, fit preteritum perfectum: ut ψάλλω, μέλλω, ψάλλω κοινῶς, ηού, ψάλλω ἀιολικῶς, παρακείμηνος, ψάλλω, κείμηνος, κείμηνος. Habentia uerò μ seruant quidem ipsum μ in preterito perfecto: sed interponunt κ inter μ & η, ob ineptam consonantium structuram. Debebat enim esse ab eo quod est νέμω, νέμω, νέμω, νέμω, & ab eo quod est βρέμω, βρέμω, βρέμω, βρέμω, at νέμω, νέμω, νέμω, νέμω. Nam μ ante κ neque in comprehensione syllabarum, neque in distinctione ponitur. Idcirco huiusmodi uerba aberrauerunt à grauitonorum regu- la, & secuta sunt circumflexorum formam, & hæc sunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. Δέμω, Δεδέμω, ηού συγκοπῆ, Δεδέμω, νέμω, νέμω, νέμω, βρέμω, βρέμω, ηού, Τρέμω, Τετρέμω, Τέμω, ηού, Τέμω, Τέμω, ηού συγκοπῆ, Τέμω, κάμω, ηού, κάμω, κέμω, μική, ηού συγκοπῆ, κέμω, γέμω, γέμω, ηού. Desinentia uerò in ω,

non

non seruant in preterito ætiuo, sed in γ conuertunt, sequente κ. Nam u ante γ κ ξ χ, semper in γ uertitur: ut φαίνομ, φανῶ, πέφαγκα, μένω, εἴμεν, μεμνήκα, facit: tanquam à themate circumflexo deductum, hoc est μεμνέω, μεμνῶ. At dissyllaba habentia ante u siue i, siue e, siue u, prorsus abijciunt in preterito: ut κρήνω, κέκρηκα, κτηνώ, κέκτηκα, δάω, τέδωκα. Sed hæc pauca sunt. Penultima quoque habet eandem cum futuro: id quod omnibus quidem uerbis commune est, ut λέγω, λέξω, λέλεχα, πείσομαι, πέπεικα, quibusdam exceptis, ut libro primo dictum est. Secunda persona τέτυφας. Tertia τέτυφε. Δνικά: τετύφατορ, τετύφατορ. Πληθω. Prima persona τετύφασθαι κοινῶς, ηού τετύφασθαι δωρικῶς, siat Δεδόικαμες, Θεόκρ. ὃν δύρσιδν, Τὸρ πᾶνα Δεδόικαμες, pro Δεδόικαμιν. Secunda persona, τετύφατε. Tertia τετύφασθαι κοινῶς, ηού τετύφασθαι δωρικῶς, siat ἐσθικουί. Θεόκρ. ὃν ἀδωνιαξέσαις, ηού ἐτυμ, ἐσθικουί, ηού, ηού ἐτυμ, ὃν ἀδωνιαξέσαις, ὃν ἐστῆκασι, ὃν ἀδωνιαξέσαις.

Penultima preteriti.

Dualis. Pluralis.

DE PRÆTERITO ATTICO.

Vandoamq; uerbum incipit à mutabilibus uocalibus uidelicet ab æ e o, aliqua sequente consonante, in quam non desinit prima syllaba, sed quæ prius sit principii secunda, ut ἀέω, ἐξείδω, nec à longa incipiat uerbum, ut ἀέω: Attici faciunt proprium preteritum ætiuum, medium, & passiuum, principales diu literas præsentis præponentes communi preterito, primam scilicet uocalem, & sequentem consonantem: ac tertiam syllabam à principio corripientes, si trium syllabarum numerum exasserit: ut ἀέω, ἀέω κοινῶς, ηού ἀέω ἀιολικῶς, ἀέω, ἀέω δωρικῶς, ηού ἀέω ἀιολικῶς, ἀέω κοινῶς, ηού ἀέω ἀιολικῶς, ἀέω κοινῶς, ηού ἀέω ἀιολικῶς. Quo in loco illud sciendum est, preteritum ætiuum, & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quatuor syllabis, uult enim habere, principalem syllabam præsentis temporis, & eam semper breuiem: quoniam preteritum Atticum nunquam à longa principium habet, sed à quapiam trium iam dictarum, α scilicet correpta, & ε ο. At secundam & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali longa: quæ geminatio siue reduplicatio Atticorum est propria. Nam communis reduplicatio, & Ionica, in prima & secunda syllaba fit, & cum uocali breui semper, ut in preterito communi dictum est. Quartam uerò per formatiuam literam preteriti perfecti, quam Græci χαρᾶκτιςικὸν appellant: ut ἐρῆγικα, ἐρῆγισμαι, ἀπὸ τῆς ἐρῆγῆς. Gaudent enim Attici consonantium geminatione, etiam in preterito perfecto uerborum à uocali incipientium. Vbi cū nulla adsit consonans, quam in prima & secunda syllaba geminare possint, sicut in communi preterito τέτυφα & huiusmodi copus fuit ut primæ præ-

sentis

sentis repererent uocalem, ac sequentem consonantem, quæ saltem in secunda et tertia geminari possent, et omnino cum uocali longæ, si scilicet siue ω με-
γα, ut supra diximus. Idcirco ἐδιδόκα ἀπὸ τοῦ ἐδῆκα, quod est præte-
ritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema
est ἐδω, assumpsit δὲ syllabam κατ' ἐπέκτασιν: ut in eo eadem consonans
præsentis, hoc est δ, in secunda et tertia syllaba repereretur: et ea quæ à
principio tertia facta est, corripere. Sicq; ex trisyllabo tetrasyllabum fa-
ctum est. Ἀριστοφάνης ἐν Βατραχείοις,

Τίς πῶ κεφαλῶν ἀπὸ ἐδιδόκα ἐδὶ μανίδ' ὄ.

Vnde passiuum ἐδιδόμομαι, ἐδιδόσομαι, ἐδιδότομαι. Ὀδύσ. χ.

Ὅσα τοὶ ἐκπέπτοται, καὶ ἐδιδότοται ἐν μεγάροισι.

Ἀγνόχα uerò hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοι-
νῶς, καὶ ἄγνηχα, ἄγνηχα, ἀγνῆχα, ἀγνῆχα, abiecit alterum γ δὴ τὴν καλλι-
φωνίαν, et ἀγνόχα factū est. Medium uerò præteritum trisyllabum esse
potest. Nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, si-
cut in actiuo et passiuo. Secundam uerò, et tertiam per eandem conso-
nantem geminatam enunciari oportet, quæ quidem consonans et formatiua
litera est præsentis temporis, et præteriti medij: ut ἄρω, ἦρα καὶ μέσ' ὄ
ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρρα ἀγνῆχα, cuius extrema per ρ, quæ est præteriti me-
dij figuratiua enunciatur, et eadem repetitur in secunda et tertia syllaba,
secundum regulæ præceptionem. Sic ἐδω, ἦκα, καὶ μέσ' ὄ ἦδ' ἀ κοινῶς,
καὶ ἐδιδόκα ἀγνῆχα, ὄλλω, ὄλλα κοινῶς, ὄλλω ἀγνῆχα, ὄπῳ, ὄπα
κοινῶς, ὄπῳ ἀγνῆχα. Sūt quædam uerba ab o incipientia, quo-
rum præterito communi solum et præponere consueuerunt: ut ὠρακα, ὠρακα-
κα, ὠγα, ἔωγα, unde ἀνώγα eius compositum, ὠσμαι, ἔωσμαι, ὠνημαι,
ἔωνημαι. At ἔοκα medium præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema ἔκω sci-
licet, non ab o sed ab ei diphthongo principium habet, idem patitur. Hoc idē
faciūt in præterito imperfecto: ut ὄρω, ὄρωρ, ἔωρωρ, ὠρμαι, ἔωρμαι. Et
in aorist. ut ἦκα, ἔκηκα, ἔκηκα, unde ἔωκέκηκα, ἔωκα, ἔωκα, ἔωκα, ἔωκα,
unde προσέειπε, ὠσάμην, ἔωσάμην, μέσ' ὄ ἀόριστος ἀπὸ τ' ὠσο-
μαι. Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertendum est, uocales præ-
teritis communibus Atticorum more præpositas, præsentis seruare spiritum:

Medium
præteritum

Verba ab o
incipientia.

De spiriti-
bus præte-
ritorum.

De corre-
ptione ter-
tie syllabe
præteriti.

ut ἐλενδω, ἦλκυδα, ἐλήλυδα, ἀνδάνω, ἦνδανωρ, ἐλύδανωρ. ὄρω, ἔω-
ρωρ, ἔωρακα. ὠνώ, ἔωνηκα, ἔωνημαι. Est enim regula, ὅτι τὰ ἀγνῆχα
αυξασίμω τὸ πνεῦμα τ' ἐνέσωτ' ὄ φιλάτῃουσι. hoc est, Atticè au-
cta spiritum præsentis seruant. Sed quoniam dictum est tertiam syllabam
corripendam esse, aduertendum est quo pacto id sit faciendum, quia si mu-
tatur in e: ut ἐλήδω, ἦληκα κοινῶς, καὶ ἀλήληκα ἀγνῆχα, ω in o: ut ἐρω-
τώ, ἦρώπηκα κοινῶς, ἐρωπόπηκα ἀγνῆχα. Si fuerit diphthongus ei, uel θε,
uel οι, uel ου, ei quidem abiecit e: ut ἀλείφω, ἦλειφα, ἀλήληφα, ἐρήρηκα.

tamen

tamen ἀπὸ τ' ἐρέδω, non abijāt e, ne coincidat cum hoc præterito ἐρήρηκα,
aius thema est ἐρίρω δὴ τ' i, quod contendo significat. hoc idem facit et
eius præteriti medij, et passiuū: ut ἦρεδω, ἐρήρηδα, ἦρεσμαι, ἐρήρησμαι:
ἐρήρηδαται uerò tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρησαι ter-
tia singularis ἀγνῆχα corripit tertiam, non e sed i abijciendo, contra regu-
lam iam dictam, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. ου abijcit
e: ut ἐλενδω, ἦλκυδα, ἐλήλυδα, καὶ μέσ' ὄ ἐλήλυδα. οι uerò abijcit i:
ut ἐπομάζω, ἦποίμακα, ἐπητόμακα. At ου abijcit u, ut ἄκονω, ἦκον-
κα, ἀκῆκονκα, καὶ μέσ' ὄ ἀκῆκον. Interdum uerò Dores in huiusmodi
præteritis Atticis tertiam naturā longam seruant: ut ὄρω, ὄρωσσω, ὄρωρηκα, ὄ-
ρωρηκα. ἐλήλημμαι etiam quod ab ἦλειμμαι præterito communi fit,
aius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphtho-
go, cum ex ea abiectum sit e, sed positione, quoniam nō licuit illo modo ab-
ijcere μ consonantem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius for-
mali essentia: quod quidem accidit omnibus passiuis præteritis, quæ ante μαι
finales aliquam habent consonantem ἀλάλημαι uerò et ἀκάχημαι Aeo-
lica sunt, et præsentis temporis uerborum in μ, ut eorum testantur par-
ticipia, hoc est, ἀλάλημυ, et ἀκάχημυ, quæ accentum habent
in antepenultima: sicut ἰδέμυ ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλάλημυ etiam
etiam, ut quibusdam placet, præsentis temporis est. Sed de his in tractatu
uerborum in μ plenius dicetur. Sciendum est etiam quando præsens inci-
pit à λ, siue μ, Atticos abijcientis primum λ, siue primum μ, et inter-
ponentes i, facere proprium præteritum: ut λέιβω, λέλεφα, κοινῶς, καὶ λ
εἰλεφα ἀγνῆχα, μέλεσμαι, μέμασμαι κοινῶς, καὶ εἰμασμαι ἀγ-
νῆχα.

Verba in-
cipientia ab

λ et μ.

τῶσσωτελικός, Præteritum plusquamperfectum.

Επετύφην fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in ep mutata, si-
cut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotandum est,
quod quemadmodum Attici faciunt proprium præteritum perfectum acti-
uum, medium et passiuum, quancumque uerba incipiunt ab aliqua mu-
tabili uocalium, hoc est, α ε et ο: eodem modo faciunt et præteritum
plusquamperfectum eorumdem uerborum, augentes insuper principale uo-
calem, quæ semper in præterito perfecto Attico corripitur, quoniam regula
est, quod uerba à breui uocali incipientia, in præterito plusquamperfecto
Attico tempore augentur, ut ἀγνόχα, ἦγνόχημ, ὄρωρυχα, ὄρωρην, ἀ-
κῆκονκα, ἦκῆκον. Excipiuntur ἐλήλυκα, καὶ μέσ' ὄ ἐλήλυδα, quod ἐλη-
λύκαμ, et ἐλήλυδαμ facit absque augmento. Excipiunt etiam ἐώληπα,
ἀπὸ τοῦ ἐόλωα, et ἔωρημ, ἀπὸ τοῦ ἐόρωα, et ἔωκαμ, ἀπὸ τοῦ ἐοί-
κα, τῶσπῃ τῷ ο μμερον' εἰς ω μέγα, καὶ τῷ i ὑπογεγραμμένου, quo-
rum prima corripitur, media uerò producitur κατ' ὑπερθεσιν, ἀπὸ τ' χρο-
νου, hoc

Bb nou, hoc

Δώρα, τὰ ἐι φαίμετες ἀμύμονες ἤδ' ἔνεκων.
καὶ χρυσοφόρον ἠέμεντα ἠμύνετο.
Vbi aduertendum prius esse ἔνεκω, deinde ἠέμεντα, πλεονασμῶ τῶν,
quo in u uerbo, sicut αἰεὶ, ἐν u uerō in γ sequente κ, fit ἔνεκω.
Penultima. consonantes respuant, purè enunciantur. Penultimam uerò eandem habet
cum futuro, et uniuersaliter naturā aut positione productam: ut ἀκούω,
ἠκούσα. τυπῶ, ἐτυψα. Aliquando uerò naturā et positione: ut ἠμύνα.
Sed de his primo libro satis dictum est.
Secunda persona ἔτυψα. Tertia ἔτυψε. Δυῖκα. Ἐτύψατο, ἔτυψα-
ται. Πληθ. Ἐτύψαμι, κοινῶς, καὶ ἔτυψαμεθ. Δωρεῖται. ἔτυπα,
ἔτυπα, ἀ genitio sui participij fit, cum non sit ὀξύτονος, ἀπὸ τῶν τῶν
syllaba: ut τύψα, τύψατο, ἔτυπα.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

Secundus aoristus actiuorum a priori fit, mutata finali in o breuem, et
figuratiua posita ante o loco eius literæ, que finalem præcedit in primo
aoristo: et est parium syllabarum cum primo, si sit a grauitono themate: ut
τύπῶ, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem a circumflexo, minuitur una syllaba: ut
Δουπέω, Δουπέω, ἐδ' οὐπκα, ἐδ' οὐπορ. Quia quodcumque futurum
primum superat presens circumflexum, tunc medium preteritum minuitur
una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus a primo: ut κτυπῶ, μέλλω κτυ-
πέω, πῶκαί, μεῦ ἐκτύπα. μέσ ἐκτυπα. ἀόριστος πρῶτος
ἐκτύπα. Δευτέρος ἐκτυπορ.

Futurum secundum. Futurum uerò secundum in uerbis circumflexis in usu non est. Que
quidem tempora, hoc est medium preteritum, et secundus aoristus, in pri-
ma et secunda coniugatione circumflexorum raro inueniuntur. In tertia
uerò nunquam, et ab his uerbis solum fiunt, que in ω non purum desinunt,
ut Δουπέω, ἔλαθω. Sed de hoc in preterito medio latius tractatur. Quā-
do uerò futurum pares habet syllabas cum presenti, tunc medium preteri-
tum parium est syllabarum cum actiuo. et secundus aoristus cum primo, et
secundum futurum cum primo: ut τυπῶ, μέλλω τυψα. πῶκαί, μεῦ τε-
τυπα. μέσ τετυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυπα. Δευτέρος τε-
τυπορ. μέλλω α. τυψα. μέλλω Δεύτερος τυπῶ. Corripit autem pe-
nultimam a themate grauitono existens secundus aoristus: ut λίσω, ἔλα-
θορ, παύω, ἔπαορ. Oportet autem illum polysyllabum esse, alioqui hoc
nō esset uniuersale. Εἶδορ enim, et εἶλορ, et ἔκορ, et εἶλορ, et ἔλορ,
et εἶρορ, et ἔκορ, unde ἔγαγορ, longam habent penultimā ratione primi-
palis, hoc est primæ syllabæ. Nam dissyllabi existens, eandem habent et
primam

Penultima.

Preceptio.

Futurum secundum.

Penultima.

primā et penultimam. At ἔχορ, παρασθέσα τ σ producit penultimam
ἀπὸ τοῦ ἔχω δέματ. secundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ χέω
χῶ, χήσω, ἤχσορ, ἔχορ. Qui quidem aoristus, cisi eius thema arcumfle-
xum monosyllabum sit, formari tamen potuit: quod medio preterito non e-
uenit. unde χῶρ, χόντ. eius participium. Οδύος. α.

Αρχὴ ἄωρ κεφαλῶν, ἵνα μὴ πθῶσιν οἱ ἄλλοι. et χέ το πρόσ-
τακτικῶν, καὶ ἄωρ, προδέσα τω σ. καὶ μέσ. ἄωρ, ἄωρ. unde
πῶραχου κνριε. ἴδορ uerò ratione penultimæ corripitur, et poëtam est.
Quædam tamen polysyllaba positione penultimam produciunt: quorum the-
ma quamprimum mutatum habet in ultima, et ante mutam et immutabilem: ut
πέρδω, ἔπαρδορ. Δέρκω, ἔδαρκορ. μάρπη, ἔμαρπη. ἔπαρδορ uerò
et ἔδαρκορ poëta sunt κατὰ μετὰ δεσιν. His adiungitur ἑωγκορ, licet
non habeat ante mutam, et ἔωεφνορ, ἔωελορ etiam, quod penultimam
habet productā differentie causā. ἔπληγορ enim ad corpus refertur, ἔωλα-
τορ uerò ad animam. In circumflexis autem uerbis corripit penultimam se-
cundus aoristus, quodcumque thema solam consonantem habet ante ω fi-
nalem: ut κτυπῶ, ἐκτυπορ. πεσῶ, ἔπεσορ. Εκαρίμυτορ δουπέω, ἔδουπερ.
εἰσῶ, εἴσορ. Quando autem thema duas habet consonantes, penultima po-
sitione produciunt: ut χρῆσσω, ἔχρησορ. ὀλιθῶ, ὠλιθορ. βλασῶ,
ἔβλασορ. ἀλακῶ, ἠλακκορ. ἀμαρτῶ, ἠμαρτορ. ἠμεροτορ uerò mu-
tatione α in ο, et transpositione ρ, et interpositione β inter μ et ρ, cum
nullo modo coherere possint in eadem dictione, corripit penultimam. Quā-
do autem corripitur penultima secundi aoristi, et que in quas mutantur, li-
bro primo satis dictum est. Sed aduertendum est, uerba in ω purum de-
sinentia, si in penultima habuerint aut ω, aut ου, nequaquam formare posse,
neque medium preteritum, neque secundum aoristum: præter ἀκούω, cuius
medium preteritum est ἠκούα, κοινῶς, καὶ ἀκήσα ἀπικῶς. Secundus
aoristus ἠκούορ, ut quibusdam placet. videtur tamen non posse rectè forma-
ri huiusmodi aoristus ἠκούορ, quibusdam regulis inter se pugnantibus, que
huiusmodi sunt:

Penultima positione longa.

Verba in ω purum.

τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, τῆ δὲ ἢ οὐ Διφθόγγῳ πῶαληγόμινον,
μέσορ παρακέμυτορ οὐ ποιῆ. ὄιορ βασιλεύω, ἵπτείνω, δουλεύω,
κρούω. πλῶ τω ἀκούω, ὄδεμ μέσ. πῶακέμυτορ ἠκούα, καὶ ἀτ-
τικῶς ἀκήσα. καὶ πῶς μέσου πῶακαμίνου ὄντ. ὁ Δεύτερος ἀό-
ριστος ὄντ. ἔσιμ; ἐπειδ' ὁ Δεύτερος ἀόριστος πρὸ τ' ἄρ ἔχα τ' σύμ-
φωνορ τω μέσου πῶακαμίνου. τω δὲ μέσου πῶακαμίνου μὴ ἔχορ.
τ. ἀλλὰ κἀδαρύνοντ. ἀπὸ εἰσῶ δὲ Δεύτερος ἀόριστος. καὶ
ἐπειδ' ἡ Δεύτερος ἀόριστος αἰὶ βραχέα πῶαληγεται. ὅτι εἰ ἐρῶ-
το, ἠκούορ ὡφελὲν εἶναι μακρόν, ὡς ἠκούα, ὅπερ ἄποσορ. id est, Verba
in ω desinentia, per ὅτι diphthongum aut ου penultimam habentia, preteri-

tum medium non faciunt: ut βασιλεύω, ἵππτεύω, δουλεύω, κρούω. prater ἀκούω, unde prateritum medium ἠκούα, & Atticē ἀκήκω. Et quomodo existente medio praterito, secundus Aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij prateriti consonantem ante ὄρ habet. Medio autem praterito non habente, sed pure prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit, etsi fieret ἠκούορ, eadem producta esse deberet sicut ἠκούα, quod absurdum est. Inuenitur tamen ἔπαορ ἀόριστος B. unde ἐπάλω, ἠγλ' ἀνεπάλω, ἀόριστος B. παδὴν ἀνός ἐν σωνιδεία id est, in usu. Cuius prateritum medium, hoc est πέτωαα ἐκ τῷ πτώω absque consonante pure profertur, per αυ saliat diphthongum: qua soluta, secundus aoristus α. solum admisit.

ἔπαορ.

Secunda persona a prima singulari fit, ὄρ in ες mutata, ἔτυωρ, ἔτυωε. Tertia ἔτυωε, & alia quae prateriti imperfecti formationem omnino sequuntur.

μέλωρ α. Futurum primum.

τὴν ψ, a τῷ πῖω presenti fit, idem habens principium: quod quidem nō omnibus accidit uerbis. Nam δρέψω & δρέξω per δ scribuntur, & si illorum themata τ habeant antistæchum cuius ut δρέψω & δρέχω. Sciendum tamen hæc quoque per δ scribenda fuisse, δρέψω & δρέχω: sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε Δισύλλαβος λέξις δέλα ἔιναι ἐν χηρίσσει, ἣν προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ Δασείας, ἠγλ' ἣν Δωτέρας ἀπὸ Δασείας, id est, quod nulla dictio dissyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat a crassa, alitra quoque a crassa principium habeat: propterea cautum est, ut prior crassa in presenti in propriam tenuem mutata sit, sed in futuro seruata: quamuis sequatur, quod crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut cum crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiam ἔξω ἀπὸ τῷ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbij loci, secundum aliquos. At Eustathius ἐν τῷ δ' Ὀδυσσεύς, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω, quia usi sumus in τρέψω, & τρέχω, quod Heraclide auctoritate confirmat, dicens: φησὶ γὰρ ὁ βαδύς Ηρακλείδης, ὅτι τῷ ἔχω Δασύ ἢ τὸ ἐ, ἐψιλώδης δὲ Διὰ τὴν ἐπιφορὰν τῷ χ: Διὸ ἐδάσσωδης ὁ ἔξω μέλωρ, Διδάσκωρ ἀπὸ τῷ αὐτῷ τοῖς ἑνεστώσι πνθιμάτωρ ἀρχεὸς τῶν μέλωντας: hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat ἐ, sed tenue factum fuit ob illationem χ, idcirco aspiratum est ἔξω futurum, docens ab eisdem spiritibus cum presentibus incipere futura. Ante ω ψ habet futurum, cum prima sit coniugationis grauitonorum, in quo est σ potestate. Quoniam omne futurum aduis conuagationis hanc appetit consonantem, & eam uel actu, uel potestate habent: λέτω, λέξω, πείδω, πείσω, φράξω, φράσω, ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur

Præptio,

fiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in ω desinens circumflexum, per eandem immutabilem presentis enunciat: ut ψάλλω, μέλωρ ψάλλω, νέμω, νέμω. φαίνω, φαίνω. παίρω, παίρω. Aeoles tamen consueverunt cum σ, & accentu acuto in penultima, hoc idem futurum profecerunt ψάλλω, παίρω, νέμω, νέμω. Sed communiter in usu non sunt, ob difficultatem enunciationis. Multa tamen huiusmodi apud Poetas inueniuntur. Dores uero futurum quodammodo tam actiuum, quam medium, uerborum aliarum coniugationum circumflexum, non solum grauitonorum, uerum etiam circumflexorum & terminatorum in μι: ut τυψώ, πλεξώ, πεσονίμαι, ἔσονίμαι, unde πεσειίμαι, ἔσειίμαι, τρωπή, οὐ εἰς θν. ὡς ἀλώ, ἀλοίίμαι, ἀλεσειίμαι, κατ' ἀναλογία. At in subiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enunciant: ut ἐσπύψω, ἐσπύψω, ἔσπύψω. Vbi aduertendum est, Dores uertere ou diphthongum aliquando in ω, & hoc in nominibus, cum diphthongus non sit ex syneresi: ut μοίσα, μῶσα. Βουκόλ, Βουκόλ. Aliquando autem in οί, quod participiis faeminiis grauitonorum presentis temporis euenit: ut τύπῃουσα, τύπῃουσα. γελάουσα, γελάουσα. Nonnunquam uero in θν, cum ex syneresi sit diphthongus: ut δημοδένε, δημοδένου, δένου, πρέσσει, πρέσει. Eodē modo & in uerbis circumflexis: ut δρχέονται, δρχέονται, δρχέονται. & in mediis futuris indicatiui modi: ut κείσομαι, κείσομαι, κείσομαι. ἄσομαι, ἄσομαι, ἄσομαι. & alia. Nec me fugit quosdam esse, qui afferant, hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circumflexi, & per ei diphthongum scribi: adduantes illud Theocriti, μή μὲν λωβασθεῖθε τὰς ἀμπέλους. Sic enim illi legunt: quibus nequaquam adhaereō: cū presertim in pluribus uetustissimis codicibus λωβάσκηθε προπαροξύτωδες scriptum inuenierim. ἀπὸ τῷ ἐὰν λωβήσωμαι, τρωπή, τῷ κείσασωμαι, λωβάσσωμαι, λωβάσση, λωβάσκηται. quod & in antiquis Theocriti commentariis super illud. Ἀνδρὶς ὄπως εἰσὶν Διομήδης ἄσσορ ἰοῖσα: sic legimus. τὸ δὲ σαση ἕνεκ πρῶτωσιν. ἀλλ' ἀμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑπὸ τὰν ἕκαστῶν ῥημάτων ἁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν εἰσάσωμαι, εἰσάσση, εἰσάσκηται, ἀπὸ τῷ ἐὰν εἰσάσωμαι. τρωπή, τῷ κείσασωμαι. ἄσσωμαι. Attia quoque in uerbis terminatis in λω grauitonis polysyllabis natura breue habentibus, abiecto σ circumflexum faciunt futurum, tam actiuum quam medium: ut νομίλω, μέλωρ νομίσω κοινῶς, ἢ νομίω ἀττικῶς. βαδίσσομαι, μέλωρ, βαδίσσομαι κοινῶς, ἢ βαδίσσομαι ἀττικῶς. Penultimam etiam habet futurum. æqualem tempore cum presentis, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω, & ἐρύκω, ἐρύξω, & ψύχω, ψύξω, quorum penultima presentis est natura longa: futuri uero penultima positione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis.

Verba quintæ coniugationis.

Aeoles.

Dores.

Locus Theocriti emendatus.

Verba in 3ω.

Verba quintæ coniugationis.

ingationis, quæ penultimam futuri corripunt, cum aut alteram immutabilem abijciant: ut φαλάω, φαλάω. δάμωνω, δάμωνω, aut i diphthongis: ut χάνω, χάνω. χείρω, χείρω. Sunt et quæ contrariū patiuntur: ut πλέω, πλείω. σάω, σάω. ξείνω, ξείνω. πνέω, πνέω. quorum futurum assumit u ab antiquis positionibus, hoc est πλείω, ξείνω, πνέω. Etiam annotantur καίω, καύω, κλάω, κλάω, quorum penultima presentis est ai diphthongus, futuri uero ου. Quo in loco sciendum est. καύω, καύω. κλάω, κλάω Aecolia esse. καύω enim et κλάω Aecoles dicunt: non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodum ἀπό τῶ καίω, κάω, κλάω, κλάω dixerunt, subtracto i. Hec igitur Aecoles καύω dicunt, κλάω κλάω. Hoc autem in Δαίω, παίω non faciunt, cum a-

Futurū pares syllabas cū present. habere.

apud Atticos nec Δάω, nec παίω inuenerint. Sciendum est etiam omnia futura pares habere syllabas cum presentibus suis, non plures, neque pauciores: ut τυπύω, μέλλω, τυπύω, ακούω, ακούω. Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis presentibus: aduertendum est, quia ea non sunt eorum futura, sed aliorum: ut δελήσω, μελήσω, δεφελήσω, βουλήσω, et alia huiusmodi, quæ uidentur esse futura eorum, quæ sunt δελώ, μέλω, δεφείλω, βούλω per unum λ, sed non sunt, uerum illorum quæ sunt δελέω, μελέω, δεφελέω, βουλέω, unde δελάω, μελάω, δεφελάω, βουλάω, circumflexa, quæ Attici grauitona fecerunt, θέλω, μέλω, et c. ποιήσω quoque et βοήσω, et χρυσώσω, et alia huiusmodi, non sunt à circumflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, sed ab eorum perfectis, quæ sunt trisyllaba, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπύήσω apud Aristophanem ἐνεφέλασε. τῶν μητέρων, καί σε τυπύήσω. ἀπό τῶ τυπύέω. ὦ, δήσω quoque et σήσω, et δώσω pauciores uidentur habere syllabas presentibus suis, sed non habent, quia non existunt ab eis quæ sunt, τίδημι, ἰσημι, Δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed à primitiuis horum, δέω scilicet, et σάω, et δόω, ut suo loco planius ostendetur. ἀυξέω quoque et ἀλέξέω, et ἔψω Attica sunt themata, et grauitona: quæ quidem secundum regulam communem circumfleuntur.

Verba in φω, et ζω.

Nam uerba in φω, et in ζω desinentia circumfleuntur: ut Διφύω, γιφύω, κνονοφύω, Ουλοδοφύω, αυξέω, ἀλέξέω, ἔψω. αυξέω uero et ἀλέξέω, et ἔψω Atticorum more ex circumflexis grauitona facta sunt. Futura tamen sunt non ab Atticis grauitonis, sed ab his quæ synæresim patiuntur: ut αυξέω. ὦ. αυξήσω. ἀλέξέω. ὦ. ἀλεξήσω. ἔψέω. ὦ. ἐψήσω.

Quæstio de futuro.

Consonantes enim futuri hæ sunt, φ ζ σ λ μ ν ρ. Solet autem queri, cur in prima coniugatione futurum habeat φ, in secunda ζ, in tertia σ, in quarta indifferens sit, in quinta immutabiles, et in sexta etiam σ? Dicendum, presentis proportionem habere ad genitium nominum, futurum uero ad nominum.

ad nominatiuum. Nam cum nominatiuus enudatur per φ, genitiuus declinat per β, aut per π, aut per φ: ut ἀραφ-, ἀραβ-, κνκλωφ, κνκλωπ-, κίνυφ, κίνυφ-. Sic in prima coniugatione presentis, cum proportio habeat ad genitium, effertur aut per β, aut per π, aut per φ, aut per η: ut λέϊβω, τέρβω, γράφω, τυπύω. Futurum uero per φ, cum sit nominatiuo proportionatum, λέϊφω, τέρφω, γράφω, τυφω. Nam φ potest complectitur β π φ. Rursus, quandocumque nominatiuus effertur per ζ, tunc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ declinat. τετξέω, τετξέω. φοίνξ, φοίνκ-, ὄνυξ, ὄνυχ-, ἄναξ, ἀνακτ-. Huius gratia, quandocumque presentis per γ, uel κ, uel χ, uel κτ enudatur, futurum per ζ effertur: ut λέϊζω, λέϊζω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέζω. τίκτω, τίξω. ξ enim uirtute comprehendit γ κ χ. Etiam quandocumque nominatiuus per σ effertur, et imparibus syllabis declinat, tunc genitiuus per δ, aut δ, aut τ, aut per ϑ purum enudatur: ut πάρις, παριδ-, ὄρνις, ὄρνιθ-, λάχης, λάχητ-, βότρυς, βότρυθ-. Huius gratia quoties presentis δ, aut δ, aut τ, aut σ purum habet, sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ effertur: ut ἀδάω, ἀδάω. παίδω, παίδω. πέτω, πέτω. ακούω, ακούω. Imparibus syllabis dictum est propter κοχλίω, κοχλίω, et καλός, καλός. In his enim et similibus nominatiuus effertur per σ. At genitiuus neq; per δ, neq; per δ, neq; per τ, neq; per ϑ purum enudatur, quoniam non imparibus syllabis, sed paribus declinat. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ habet, nunc ζ, sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta, quæ ex quatuor constat immutabilibus, eadem est proportio futuri ad nominatiuum, quæ est presentis ad genitium: quoniam ubique eadem seruantur immutabiles: ut μέμνω, μέμνου-, ἦτος, ἦτος-. Sic et μέλω, μέλω. σάω, σάω. quamobrem ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellate sunt.

μέλλω β. Futurum secundum.

Secundum futurum τυπύω, fit à secundo aoristo, abiecto augmento, et extrema in ω circumflexum mutata, eademq; penultima uoali, ac eius consonante, quæ figuratiue coniugationis est, omnino seruatis: ut τυπύω, ἐτυπύω, τυπύω. ἀείρω, ἔαπαρω, ἀείρω. Secunda persona τυπύεις. Tertia, τυπύει. Δυτικά. τυπύετον, τυπύετον, à secunda plurali τε in τω conuersa. Πληθω. Prima persona à prima singulari, ω in ου diphthongum, et adiuncta μεν syllaba. τυπύω, τυπύω. Secunda à prima plurali, ου in φ, et μεν in τε mutatis, τυπύετε. Tertia etiam à prima plurali, μεν in σ conuersa, τυπύεσι, accentu circumflexo ubique mutato.

FORMATIONES ALIORVM modorum uerborum actiui.

Cc Ad for-

Formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum est primo, presens et prateritum imperfectum declinari simul: prateritum perfectum et prateritum plusquamperfectum simul. Quae tempora in modo indicatiuo distincta sunt: ut supra patuit. Secundo, omnia praterita tempora, hoc est...

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus modus actiuus.

Presens et prateritum imperfectum.

Τυπτε, τυπτετω. Δυικα, τυπτετορ, τυπτετωρ. Πληθ. τυπτετετωρ. Τυπτετωσων. Quo in loco sciendum est, secundam personam imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere syllabam nisi fiat syneresis, qua...

Praterita imperatiua. Πρακειμυος εντησωτ.

Τετυφε, a tertia persona prateriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia a secunda fit, adiuncta τω, πετυφέτω. Δυικα, πετυφετορ, πετυφέτωρ. Πληθω. τετυφετε, τετυφέτωσων.

αδεις α. Indefinitum primum.

Τυφορ, a tertia persona singulari ετυφε, extrema in op conuersa. τυφορ, a tertia persona singulari ετυφε, extrema in op conuersa. τυφορ, a tertia persona singulari ετυφε, extrema in op conuersa. τυφορ, a tertia persona singulari ετυφε, extrema in op conuersa.

Αυσορ, εδυσσεε, εδυσσε, ο μισος εδυσσομυ, εδυσσοι, εδυσσετο. Οδυσ, γ. Δυσετο τ ηελι, σκιδωντο τε πασαι αγαλα. ορω, μελλωρ ορω αιολικωε, ο φνεσωε ορω. ο πρταυικωε ορωσορ, ορωσεε, ορωσε. ο μεσο ορωσομυ ορωσομυ, ορωσο ιωνικωε, το προσταυικωρ ορωσο, ο ορωσο. Ιλιαδ π.

Ορωσο Διογλυεε πατρικωε.

οιω το κομιζω αρχεσορ, ο μελλωρ οισω, ο φνεσωε οισω, ο πρταυικωε οισωορ, οισωε, οισωε, το προσταυικωρ οισωε, οισετω. αντι το κομιζε, ηε.

Οδυσσειαε χ.

οισε δεθωρ γην, κακωρ ακ, οισε Δεμοι πνρ, ο Ιλιαδ. τ.

τα δε δωρα αναξ ανδρωρ αγαμεμνωρ

οισετω εε μεσωω αρχορ.

ατω, ο μελλωρ αξω. ο φνεσωε αξω. ο πρταυικωε ηεσορ, ηεεε, ηεε. το προσταυικωρ, αξε, αξετω. Ιλιαδ π γ.

Αξετε δε πριαμοιο βίλω, οφε ορκια ταμνη.

Quibusdam tamen placet, ut haec sine primi aoristi per transformationem op in eut oisor, oise, αξσορ, αξε. Sed his aduersari uidetur horum penultimae saliet, cum primus aoristus in penultimam α ubique appetat. Non loquor de secunda persona singulari, quae in op definit: sed de tertia, et de his quae sequuntur: ut αξσορ, αξετω, αξετορ, αξετωρ, et reliqua.

Αδεις α. Indefinitum secundum.

Τυπε, a tertia persona secundi aoristi, ετυπε, τυπε, τυπετω παροξυτονωε. Annotantur ab antiquis tres aoristi secundi, qui cum producant penultimam, contra communem regulam, etiam mutauerunt accentus locum: ut ετωε, ελνεε, ευρεε, λαεε uerò, et ιδε communiter grauitona sunt: Attice uerò οξυτονα: ut λαεε, ιδε. Δυικα, τυπετορ, τυπετωρ. Πληθω, τυπετε, τυπετωσων, ηω ακηωε τυπετωρ. Aduertendum est, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo: aoristos uerò utriusque habere significationem.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiuus modus actiuus.

Optatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quam passiuorum, et mediorum: nec grauitonorum solum, uerum etiam arcumflexorum, et desinentium in μυ, proprium est terminare penultimam in diphthongum, siue propriam, siue impropriam. Sed eorum formatio uaria est, quare uidere oportet unde et quomodo singula formentur, et primum de formatione actiuorum.

Tempora igitur optatiui modi actiuorum, sunt a genitiuis partiapiorum eorumdem temporum extremam in μυ mutata, et abiecta u consonante, si in eam

Penultima participij defuerit: cuius loco ponitur uoalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & addito. Si uero penultima participij fuerit ou diphthongus, mutabitur in oi, cum omnino in penultima oporteat diphthongum esse, cuius sit subiunctiua uoalis.

Ενεσώδες καὶ παρὰ τὰ ἀνωτέρω, Præsens & præteritum imperfectum.

Τὴν πρῶτην ἔργον ἐστὶν ἡ γενήτιος ἰσχυρῶς, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Secunda persona à prima fit, extrema in σ conuersa, τὴν πρῶτην. Tertia à secunda expuncto σ, τὴν πρῶτην. Δὴ καὶ. Secunda persona, à secunda plurali, τε in τω conuersa, τὴν πρῶτην τε, τὴν πρῶτην ἔργον. Tertia à secunda duali, extrema in τλω conuersa, τὴν πρῶτην οἷον τλω. Πληθυντικῶς. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in μιν conuersa, τὴν πρῶτην οἷον μιν. Secunda à prima plurali, μιν in τε conuersa, τὴν πρῶτην οἷον τε. Tertia etiā à prima, subtracto μ, τὴν πρῶτην οἷον τε. Et quoniam dictum est, secundam personam singularis numeri à prima fieri, extrema syllaba μ saluat in σ conuersa, nouum fortasse uidebitur hoc considerantibus, uidelicet uocalem in consonantem mutatam esse, cum sint natura diuersæ.

Vocalem in consonantē mutari, ubi fari uelim, mutationem quincun- fariam inueniri.

κατὰ πάθος, hoc est per passionem: ut ἑλαφοβολή, ἑλαφοβο- λή, τροπή τῶ ο εἰς κ.

κατὰ παραγωγήν, hoc est, per derivationem, ut λέγω, λόγος, τρέχω, τρέχος, τροπή τῶ ε εἰς ο.

κατὰ διάλεκτον, hoc est, per linguarum proprietatem: ut ἡδύ, ἄδν, τροπή τοῦ κ εἰς α Δωρικῶς, ὄνιρος, ὄνοιρος, τροπή φθι φ Διφθόγγου εἰς πλω οἷον αἰολικῶς.

κατὰ σύνθεσιν, id est, per compositionem: ut Διμόλογοι.

κατὰ κλίσιν, hoc est, per declinationem: ut ἀνείλας, ἀνείλου, τροπή ῥ ας εἰς ου ἄαντορας, αἰανῶ, τροπή φθι φς εἰς ι, λέγω, λέγεις, τροπή τοῦ ω εἰς φς, τίθημι, τίθης, τροπή φθι μι εἰς ς. τὴν πρῶτην οἷον μιν, τὴν πρῶτην οἷον μεθ' α, τροπή φθι μι α εἰς μεθ' α. ubi una syllaba in duas conuersa est, & alia huiusmodi infinita. Vbi liquidò apparet, & uocales in consonantes, & consonantes in uocales κατὰ κλίσιν mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis μ in ς mutari: quandoquidem hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum est.

Παρακείμενον, Præteritum perfectum.

Τὴν πρῶτην, τὴν φθῆ, τὴν φθῆ, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Δὴ καὶ. τὴν φθῆ ἔργον, τὴν φθῆ ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ οἷον τε, τὴν φθῆ οἷον τε.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

Τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ μιν, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Δὴ καὶ. τὴν φθῆ ἔργον, τὴν φθῆ ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ οἷον τε, τὴν φθῆ οἷον τε.

φθῆ μιν, & αἰολικῶς, τὴν φθῆ, τὴν φθῆ, τὴν φθῆ. Δὴ καὶ. τὴν φθῆ ἔργον, τὴν φθῆ ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ οἷον τε, τὴν φθῆ οἷον τε.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uiri persona, hoc est, τὴν φθῆ. Atticos uero secunda & tertia τὴν φθῆ, τὴν φθῆ. & tertia plurali τὴν φθῆ μιν. Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

Τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ, τὴν φθῆ, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Δὴ καὶ. τὴν φθῆ ἔργον, τὴν φθῆ ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ οἷον τε, τὴν φθῆ οἷον τε.

Μέλλω α. Futurum primum.

Τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ, τὴν φθῆ, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Δὴ καὶ. τὴν φθῆ ἔργον, τὴν φθῆ ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ οἷον τε, τὴν φθῆ οἷον τε.

Μέλλω β. Futurum secundum.

Τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ, τὴν φθῆ, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Δὴ καὶ. τὴν φθῆ ἔργον, τὴν φθῆ ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ οἷον τε, τὴν φθῆ οἷον τε.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

Subiunctiuus modus actiuus.

Præsens & præteritum imperfe.

Ἐὰν τὴν πρῶτην, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Δὴ καὶ. τὴν πρῶτην ἔργον, τὴν πρῶτην ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν πρῶτην μιν, τὴν πρῶτην οἷον τε, τὴν πρῶτην οἷον τε.

Præceptio.

Παρακείμενον, Præter. perfe. & plusq̄perfect.

Ἐὰν τὴν φθῆ, τὴν φθῆ, τὴν φθῆ, ἡ δὲ λέξις ἔργον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως. Δὴ καὶ. τὴν φθῆ ἔργον, τὴν φθῆ ἔργον. Πληθυντικῶς. τὴν φθῆ μιν, τὴν φθῆ οἷον τε, τὴν φθῆ οἷον τε.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

Εὰν τὴν ω, τὴν η, τὴν ς, à prima primi aoristi, hoc est, ἔτυ-βα, α in ω conuerso.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

Εὰν τὴν ω, τὴν η, τὴν ς, à prima secundi aoristi ἔτυπον, extremā in ω mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est: aoristus enim utriusque habet significationem.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Infinitiuus modus.

Infinitiuus formantur à tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duae sunt, v consonans, et a diphthongus: exeunt quidem in v quaecumque habent a diphthongum in finali syllaba, aut ou, aut α, ut τὴν ἔργον, ποιεῖν, χρεῖσθαι, βοᾶν, ὄρναι. In quibusdam uero in ou desinentibus, pro α ponitur η, ἔδεα Δωρικῶς: ut λέγειν, ζῆναι, πέναι, Διόνειον, Διονέω, ὄρναι, ὄρναι, quibus non subscribitur secundum ueteres Grammaticos, ut in tractatu circumflexorum dicitur. Caetera uero omnia, tam actiua quam passiua, in α exeunt. Infinitiuus igitur actiui grauitonorum uerborum terminant partim in ερ, partim uero in αι.

Ενεσώδες ησθαι. Praesens et praeteritum imperfectum.

Τὴν ἔργον, à tertia persona singulari fit, adiuncta v, τὴν ἔργον, τὴν ἔργον, καὶ Δωρικῶς τὴν ἔργον. Illi enim abijciētes i de a diphthongo, formantur in infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiam syllabae quāritas uariata sit: ut ἀκούειν, ἀκούειν, τυτῶν, τυτῶν, γινώσκων, γινώσκων, σφρίζων, σφρίζων.

Θεοκρί, ὅν κύκλωπιν, Συρίαν δ' ὄψιν ὄψιν ἑώσια μαι ὄψιν κύκλωπιν.

Dores.

Aeoles.

Et in eodem, γινώσκων δ' ὀμνά τινυ καλῶς ἰατρῶν ἔδοντα. Quamuis illi eidem τὴν ἔργον etiam dicant, sicut et Aeoles, et in η conuerso τὴν ἔργον quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si commune in ερ, aut in ου, aut in οι desinerit. Si in ερ, aut in ου, abijciētes alteram uocalem diphthongi, hoc est subiunctiuam, ac interponentes μ, deinde α diphthongum addentes, faciūt infinitiuum: ut τὴν ἔργον, τὴν ἔργον, ἀροῦν, ἀροῦν. Si in οι, ante penultima est diphthongus, aut monophthongus: si diphthongus, abijciētes subiunctiuam uocalem, interponunt μ: ut ἀροῦν, ἀροῦν, θύειν, θέσειν, ἔιναι, ἔσειν, ἔμιναι, ἔμιναι. si monophthongus, eadem manebit ante μ: ut ἀροῦν, ἀροῦν, ἀροῦν, ἀροῦν, ἀροῦν, ἀροῦν. Iones uero κατ' ἀρῆ-κοσύν hęc eadem enunciant. τὴν ἔργον, ἀροῦν, ἀροῦν, θέσειν, ἔμιναι, ἔμιναι.

Παρακείμενον ἧσθαι. Praeteritum perfectum et plusquamperfectum.

Τετυφέναι, à tertia praeteriti perfecti τέτυψε, adiuncta ναί, accentuque in penultimam retracto. Nam infinitiua in ναί desinentia, in penultima habent ac-

centum, praeter Dorica, quae in antepenultima accentum habent: ut τυτῶν, ἔμιναι.

Αόριστος Α. Indefinitum primum.

τὴν ἔργον, à tertia persona primi aoristi ἔτυψε, et in αι diphthong. uersa, uel à prima persona adiuncto i, ἔτυψα, τίψαι.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

Τυτῶν, à tertia persona ἔτυψε, et u additis, et accentu circumflexo in ultima, τυτῶν, καὶ Δωρικῶς τυτῶν, καὶ τυτῶν, καὶ τυτῶν, καὶ τυτῶν.

Μέλλω Α. Futurum primum.

Τίψαι, à tertia persona τίψαι.

Μέλλω Β. Futurum secundum.

Τυτῶν, à tertia persona τυτῶν.

De participijs uero hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latissime dicitur.

ΦΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Passiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim à seipsis. Ab actiuis quidem praesens, praeteritum imperfectum, praeteritum perfectum, et secundus aoristus: caetera uero omnia à seipsis, quorum formatio uaria est.

Verbura Passiuua.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Indicatiuus modus passiuus.

Ενεσώδες. Praesens.

Τὴν ἔργον, fit à prima persona praesentis indicatiui actiui, ω magno in paruam uerso, et adiuncta μαι. syllaba: ut τὴν ἔργον, τὴν ἔργον. Secunda persona τὴν ἔργον, et à tertia fit, subtracto τ ε, et α praepositiua uocali αi diphthongus in η contractis: sicut θέλει, θέλει, αι subscriptur i, et fit η diphthongus impropria: ut τὴν ἔργον, τὴν ἔργον ἰωνικῶς, καὶ τὴν ἔργον κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet: πῶν πρῶτον πρῶτον εἶλον το μ κλιτικῶν μετὰ μακράς, ὅτε μόνῃ ἢ γῆ γῆ μετὰ ἦ εἰς ὄϊνον ἔιν, ὡς πεποικῶς, πωικαντα τὸ Δέντερον εἶλον ἢ κατὰ τ τρίτον εἰς γίνεται. διον πεποικῶς, πεποικῶς, πεποικῶς. οτε δὲ μη εἰς ὄϊνον ἔιν, ὡς τὴν ἔργον, πωικαντα τὸ Δέντερον εἶλον το τ τριτοῦ, καὶ κρασαι τῶ φωνέντων γίνεται. διον τὴν ἔργον, τὴν ἔργον, τὴν ἔργον. Hoc est, omnis prima persona habens μ κλιτικῶν am longa, quandoaunque actiuum participium in σ oxytonum extiterit: ut πεποικῶς, tunc secunda persona, mutatione ἀρῆ-τερίαν τ in σ fit: ut πεποικῶς, πεποικῶς, πεποικῶς. Cum uero non in σ oxytonum extiterit: ut τὴν ἔργον, tunc secunda persona subtractione τ ter-

Singularia numeri.

Præceptio.

the ad

tiæ, ac uocalium commiffione fit: ut τύπσομαι, τύπσομαι, τύπσομαι.

Verba ar- Quam formationem omnia grauitona uerba aramflexa primæ coniugatio- anflexa. nis omnino sequuntur. At uerba secunda et tertia coniugationis arcu- flexorum aliam sibi uendicant formationem. Nam tertiã actiuorum, et uoa et literatura, secundam faciunt passiuorũ, ut Theodosio et aliis placet: σοῶ, βοῶ, βοῶμαι, βοῶμαι, χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖς, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attia imitati, et in grauitonis quoque tertiã actiuorum secundam fecerunt passiuorum. Αριστοφάνης ἐν πλουτωνῳ.

πένσεται, σαφῶς γούρῳ δεῖς ἐπέ μοι τοδῖ. hoc est, audies. mauiæ feste enim deus dixit mihi hoc. πένσεται dixit, quæ est tertia persona futuri actiui πένσω, πένσεαι, πένσεαι, pro πένσῃ secunda persona, à futuro medio πένσομαι, πένσῃ, et sic de aliis: ex quibus quatuor etiam apud communes in usu habentur: ut βολομαι, βολομαι, οἶομαι, οἶομαι, ὄψομαι, ὄψομαι, ἔομαι, ἔομαι, κηλῆσεται ἔομαι. Tertia persona à prima fit, o in e, et μοι in ται uersis, τύπσομαι, τύπσομαι. Regula. τὰ εἰς μοι ἔχοντα τὸ μ κλιῶν, τροπή το μ εἰς τ τὸ τρίτον ποιεῖ, τρέποντα τὴν παραλήγουσα. ἐνδοῦ, μή ὅστις ἢ ἐν ἰωνικῇ μετοχῇ εἰς σὸ εἰν τονθ. Δυϊκῶ. Prima persona à prima plurali, extrema in ὄρον uersa, τυπόμεθα, τυπόμεθε. Secunda à secunda plurali, extrema in ὄρον conuersa, τύπεται, τυπείθε. Tertia similis est secunda, τυπείθε. πληθυντικῶ.

Dualis.

Pluralis.

Prima persona à prima singulari fit, μοι in μεθα conuersa, τυπσομαι, τυπόμεθα. Regula. πᾶν πρῶτον πρῶσωπορ ἔχον τὸ μ κλιῶν μετὰ μακροῦς, τροπή εἰς ἐχάτη εἰς μεθετα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς. Ἰωνικῶς, τυπόμεθα, πλεονασμῶ τῳ σ. Secunda persona à tertia singulari fit, ται in εθε uersa, τυπσομαι, τυπείθε. Regula. πᾶν τρίτον ἐνικὸν ἔχον τὸ τ κλιῶν, τροπή εἰς τελευταία συλλαβῆς εἰς εθε, δέντερον πληθυντικὸν ποιεῖ. Tertia etiam à tertia singulari, penultima, hoc est e in o uersa, ac in consonantie interiecta, τυπσομαι, τυπσομαι. Regula. πᾶν τρίτον ἐνικὸν ἔχον τὸ τ κλιῶν, καὶ πρὸ το τ δεχόμενον ὅν, ἢ τὴν παραλήγουσα φυλάσσον τῷ πρῶτῳ προσώπῳ, δὲ τρίτον τὴν πληθυντικὸν ποιεῖ ὅσον λέγεται, λέγονται. ἴσεται δεῖ, ἴσονται. Sed quoniam de hac littera μ, quam Graecorũ more κλιῶν appellauimus, mentio facta est, ac sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammaticorum dictis eliare potuimus, aperire: quod nempe et τ patitur, et ν. Est igitur μ κλιῶν, quod ad formationem siue deductionem aliam uerbi extrinsecus sumitur: ut τύπσω, τύπσομαι, ἐτυπσομαι, ἐτυπόμεναι, ἐτυπώμεναι, ἐτυπώμεναι. Quod idcirco κλιῶν dicitur, ut ab μ, quod δεμακὸν appellatur, differat. Nam uerba in μω, in ipsa prima positione μ habent: ut νέμω, δρέμω, et c. Huius gratiã δεμακὸν merito dici potest. At eorũ passiuã in extrema syllaba μ habent κλιῶν, tanquam ex-

Præptio.

μ κλιῶν

Verba in μω.

quam extrinsecus acersitum: ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodosius Grammaticus asserit, διὰ κλιῶν δὲ μ. ὅτι ὁ μὴ ὄν ἐκ δεμάτος, ἀλλ' ἐκ κλιῶς γε γρηγοριῶν, τὴν μὲν uero ἐῖσημι, et alia huiusmodi uerba in μω, ac etiam ὀρτάϊα in μω: ut τύπσομαι, τετύφομαι, et si per derivationem μ habent κλιῶν, tanquam extrinsecus acersitũ: ut ἄδῳ, ἄδῳ, τῖθημι, et τύπνοντες, τύπσομαι, non ob hoc sub regula iam dicta comprehendi possunt, cum in breuem desinant uocalium: non autem μετὰ μακροῦς, ut regula exprostat. Itaque ea solũ uerba quæ in μοι aut in μεθω exeunt, huiusmodi regulæ subiecta putantur. Vbi aduertendum, μοι, syllabam et si in fine dictionis communiter pro breui habeatur, diphthongo tamen longã esse. τ quoque κλιῶν et ipsum appellari solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis passiuorum extrinsecus sumitur: ut τύπσομαι, τύπσομαι, μοι saliet in ται uersa, quod ideo κλιῶν appellatur, ut à τ, quod δεμακὸν est, omnino differens sit, sicut est in uerbis in τω τ κλιῶν desinentibus: ut ἀνύτω, φρίτω, λίτω, πέτω. et si hæc duo extrema in usu non sint, λίτωμαι tamen et πέτωμαι frequentissime uiuunt. Hoc idem accidit et uicquoniam infinitiui in vai partim habent κλιῶν ex ipsa deductione: ut ἐτύφθη, τυφθῶμαι, ἐση, ἔσωμαι, partim uero δεμακὸν, cum ab ipso themate sit: ut μένω, ἀπὸ τοῦ ἐμνα πρῶτῳ ἀορίσου, cuius thema est κτείνω, et c. Vbi aduertendum est, quod infinitiua habentia in κλιῶν, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt: quoniam regula est, ὅτι τὰ εἰς vai ἀπαρέμματα ἔχοντα τὸ ν κλιῶν, οὐ δέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγουσιν. Idcirco in uerbis in μω tria excipiuntur infinitiua in vai, quæ per deductionem in κλιῶν, quoniam eorum penultima (aduersante regula iam dicta) diphthongo scribitur, hoc est θῖναι, δουῶναι, εἶναι. At infinitiua habentia in δεμακὸν, hæc non sequuntur regulam, sed indifferenter et diphthongum et monophthongum in penultima habere possunt: ut patet ex κτείναι ἀπὸ τοῦ κτείνω, et φλώναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, et huiusmodi infinitiuis. De his uero quæ in ay exeunt, tametsi illud per deductionem habent: ut τύπθη, τυπθήμαι, τυπθήτω, τυπθήτω, non ob hoc id κλιῶν appellandum censemus, quandoquidem de his tantum quæ in vai desinant, regula loquitur: cum in huiusmodi infinitiuis in nunc δεμακὸν, nunc κλιῶν reperitur: quod nempe in ay desinentibus non euenit.

Παρατακτικῶς. Præteritum imperfectum.

Ετυπόμεναι, à prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta με Singulari inter ο et ρ, ἐτυπόμεναι, ἐτυπόμεναι. Secunda à tertia fit, expuncto τ, ἐτυπείτο, ἐτυπείτο ἰωνικῶς, καὶ κρῶσφ ἦ ε, ἢ ο εἰς ου, fit ἐτυπῆσ κοινῶς, καὶ ἐτυπῆσ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγεθι. Θεόκριτος ἐν δύσσειδι.

Ἐτάσας μὲν ἐλέγεθι, νῦν δ' ἀιπόλω ἀνδρὶ ἔοικας.

Dd Tertia

Tertia à prima fit, o in e, et mu in to uersis, et uerba omnia, et uerba omnia. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali fit, sicut in presenti, et uerba omnia, et uerba omnia. Secunda, à secunda plurali, et uerba omnia, et uerba omnia. Tertia à secunda duali, or in uerba mutata, et uerba omnia. Differunt enim inter se: quoniam tertia pluralis nec in i, nec in ou desinit. Πληθω. Prima persona à prima singulari fit, mu in me da conuersa, et uerba omnia. Secunda à tertia singulari, to in de conuersa, et uerba omnia, et uerba omnia. Tertia etiam à tertia singulari fit interiecto u, et in o mutata, et uerba omnia.

Παρακείμενον. Præteritum perfectum.

Singul. Τέτυμμαι à præterito actiuo fit, de quo priori libro communem secuti usum, satis quidem dixisse uidentur. Satis tamen, synopam τέτυμαι pati, eiusque perfectum ac integrum τετύφμαι esse, et τὸ τέτυφα, adiuncta μου syllaba, sicut à τύψω, τύψομαι. Nam regula est, οὐ τῶν παθητικῶν ἢ μέσων, ἔχον τὸ κλιτικόν, πρὶν τοσυλλαβῶν θέλει τῶν ἐπιγνητικῶν, hoc est: Omne uerbum passiuum, siue medium habens κλιτικόν, syllaba superare uult proprium actiuum, ut τύψω, τύψομαι. τύψω, τύφομαι. Sic τέτυφα, τετύφμαι, τετύφασαι, τετύφασται, ubi facta synopa penultima uocalis tantum, α scilicet, fit quidem τέτυφμαι, τέτυφασαι, τέτυφασται. φ uero in propria ἀντίστοιχα uerso, in β scilicet eius mediam in prima persona, et in π tenuem in secunda et tertia: ut τέτυφμαι, τέτυφασαι, τὸ π ἢ τοι π ἢ τοι σ ἐις ψ, τέτυψαι, τέτυψου προferimus, τέτυφμαι tamen non dicimus, sed τέτυμμαι, cum alterum sequatur μ. Possumus et secundam à tertia deducere, τ in σ uerso, per regulam antiquorum in presenti positam, hoc est, πῶν πρώτων πρόσωπων ἔχον τὸ κλιτικόν, et cæ. ut τετύφασται, τετύφασαι, τέτυψαι, τέτυψασαι, π uero et σ in ψ unilis, fit τέτυψαι. Δυϊκά. Τετύφασμεθον, ἢ συγκοπή τετύφασμεθον, sicut prima singularis. Secunda persona τετύφασθον, ἢ συγκοπή τοι α ἢ τοι σ, τετύφθον, τετύφθον. Πληθω. Τετύφασμεθα, τετύφασθε. Secunda, τετύφασθε, τετύφασθε: sicut τέτυφθον. Tertia τετύφασθαι, à tertia singulari τετύφασθαι, interiecto u.

Tertia per- Vbi aduertendum est tertiam pluralem, hoc est τετύφασθαι, synopam sona plural. non pati, cum ex ea nihil proueniat, quod proferri congrue possit. Subtracto enim α fit τετύφασθαι: que quidem structura prolata impossibilis est, cum tres consonantes, nulla intercedente uocali simul inueniantur, que procul dubio inter se minimè possunt coherere. Nam omnis syllaba à tribus inapiens consonantibus, secundam quidem mutat, tertiam uero immutabilem habet, ut σκῆπτρον. Supplendū est igitur per proprium participiū, et uerbi substantiuū: ut τετύμμενοι εἰσιν, quod et in aliis huiusmodi obseruādū est.

Verba se- Hoc idem fit in uerbis secundæ coniugationis: ut λέλεχα, λέλεχα- cūda cōm. μαι, λέλεχασαι, λέλεχασται, ἢ συγκοπή λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέ- λέχθαι.

λέχθαι. Mutato autem χ in propria ἀντίστοιχα, eodem modo quo supra, fit λέλεγμαi, λέλεχσαι, καὶ ἑοπῆ τὸ κ σ ἐις ζ, λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoque in aliis numeris atque personis contingit. At in ceteris coniugationibus præteritū passiuū pari modo fit ab actiuo, πρόσθεσθαι μαι.

Sed in tertia et quarta coniugatione, et in quibusdam uerbis sextæ, in- Verba tera- terponitur σ ante μαι, ut τῶπεκα, τῶπεκασμαι. πέφρακα, πέφρα- tia, quarte, κασμαι, ἠκῆκα, ἠκῆκασμαι, ἢ συγκοπή φηκα συλλαβῆς, fit πέ- et sextæ πφσμαι, πέφρασμαι, ἠκουσμαι, et alia similiter. Quod autem huius- coniugati. modi præteritum integrum ac perfectè formatum in usu non fit, factum quidem est ob quandam aduersantem regulam, que talis est: Verba passiva Præceptio. que μ κλιτικὸν habent, et syllabis propria actiua excedunt, eandem ser- uare penultimam debent, que in prima pluralis numeri persona suorum a- ctiuorum, necnon in genitiuo participij actiui temporis eiusdem inuenitur: ut τύψομαι, τύψου, τυψομαι, τετύφασμαι, τετύφασθαι, τετύφασθαι. At cum prima persona pluralis numeri præteriti actiui, hoc est, τε- τυφασμαι, et genitiuus participij temporis eiusdem, uidelicet τετυφάσθων, diuersam habeant penultimam, hæc quidem α, illa uero ο μμεθον, accidit ut præteritum passiuum neutram illarum admiserit, sed potius synopam pati noluerit, hoc est, τετύμμαι, λέλεγμαi, πέπεσμαι: pro quibus quidem formandis alius inuentus est modus, ut in priori tractatu uidere licet. Vtraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, et earum que sequuntur, à communi usu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco diare decreuimus.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis et quartæ, ab actiuo deducitur, extremâ syllaba in μαι conuersa, ac σ interiecto. Nam (quemadmodum supra diximus) præteritum quidem uerborum que grauiora sunt, in κα desinens assumit σ in formatione passiuorum, ut τῶιδω, πέπεσμαι, πέπεσμαι, φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quin- tæ coniugationis, et quedam pauca sextæ, que quidem respuunt σ. Secunda persona à prima fit, μαι in σαι mutata, et per unicum σ enunciatur: ut πέπεσμαι, πέπεσσαι, πέφρασμαι, πέφρασσαι. Tertia quoque deducatur à prima, μαι in ται conuersa, πέπεσσαι, πέφρασσαι. Δυϊκά. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θον mutata, πεπείσμε- Dualis, θαι, πεπείσμεθον, πεφράσμεθαι, πεφράσμεθον. Secunda uero persona à secunda fit eiusdem numeri: ut πέπεσθαι, πέπεσθον, πέφρασθαι, πέφρασθον. Tertia demū similis est secundæ. Πληθω. Prima persona plu- Plurarium, ralis à prima singulari fit, extrema in μεθα conuersa: ut πέπεσμαι, πε- πείσμεθα, πέφρασμαι, πεφράσμεθα. Secunda à tertia singulari, ται in θε conuersa, ut πέπεσθαι, πέπεσθαι, πέφρασθαι, πέφρασθαι. At ubi nullo consonans intercesserit, σ omnino erit interponendum: ut πεπεσθαι, λέλεχθαι.

Verba sex-

τρίτου προσώπου ἐν κόμῃ, ἔχουσι τὸ τ-φίλωρ. Ἐ. ε. ε. quod in tertia cō-

Circūflexa
et in μ.

νuni persona tenue est, in tertia Ionica in seipsum aspiratum uertitur: ut

Tertia plu-
ralis pre-
teriti plus-
quamperfecti

ἐπιπέτω, ἐπιπέτω, ἐπιπέτω, ἐπιπέτω: sicut ueniπῆται, ueniφάται, τροπιπῆται, τροπιφάται. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest in his uerbis, quorum tertia singularis σ habet ante ται, ut ἠκισταί, ἐὸ quòd figuratiua littera medij preteriti non est consonans in quam σ mutandum esset, ut supra, sed uocalis, aut diphthongus. At in his, quorum tertia communis in ται puram desinit, hoc est absque σ, tertiam pluralem ἰωνικῶς ἀπτε formare poterimus, si solum α ante ται posuerimus, ac penultima, si longa fuerit, corripuerimus, ut ἐρεῖω, ἐρεῖται, ἐρέω, ἐρέται. Ἰλιό. α. Οἷτε δέ μισαε πρὸς Διδε ἐρεῖν αται. κλειω, κέκλειται, κελίαται. Οδυσ. ε. α. Αἷσ' ἀλλ' κελίαται. Poëta tamen metri gratiā eam aliquando productum seruant. Οδυσ. α. Αἷδιότας τοῖ Διχθὰ Δεδάαται ἔχατο ἀνδρῶν.

Εἰ κῆρον ὕϊ δ' ἀκλωδε ἰδοίκατο νοσήσαντα. ἀντὶ τοῖ ἰδόντο, μέσθ' ἀόρις θ' Δειντε θ'.

Ἐπετύμω, ἀ preterito passiuo fit, μαι in ω conuersa, ac etiā altero ε praeposito, sicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐπετύμω. Si uerò passiuè praeteritum a uocali inceperit, ab eadem ε plusquamperfectum principium habebit, ut ἠκούσμαι, ἠκούσσω, ἔαται, sicut in libro primo satis dictum est.

Αόριστος πρῶτ θ', Indefinitum primum. Ἐπιφθλω, fit à tertia persona praeteriti passiuī, extrema in ω mutata, ε abiecta consonante in principio praeteriti geminata. Pro quo annotandū, quòd si uerbum aut prima fuerit coniugationis, aut secunda, tertia persona praeteriti passiuī semper habebit duas tenues cum αι diphthongo finali, in eadē cōprehēsas syllabas: quibus in proprias densas mutatis, ac etiā extrema in η, fit primus aoristus passiuus, abiecta (ut diximus) cōsonante in praeterito perfecto geminata, si forte extiterit: ut ἤπῃται, ἤφθλω, λέλεκται, ἔλεχθλω. Si uerò alterius fuerit coniugationis, praeteritū perfectum aut in ται puram, aut in ται cum aliqua consonante terminabit. Si in ται puram, mutata τ tenui in propriam aspiratam, puram eandē seruiabit aoristus passiuus: ut κέεργται, ἐκρίθλω, πεποίηται, ἐποίηθλω. ἐκρίθλω tamen ε ἑλινθλω, ε similia inueniuntur apud Poëtas per υ, licet in praeterito omnino abijciatur. Ἰλιό. θ' η.

Consonantes
precedentes
μοαι.

Ως ἀρα φωνήσαντε πρὸς ἰδοῖν ἐν νεκρῶσι κληνθήτων. Ἐμνήθλω etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ, ε εἰρήθλω, ἀπὸ τοῦ ἔρηθται. Si uerò cum aliqua consonante praecedente desuerit, eandē seruiabit aoristus ante θλω, ut πέπρωσαι, ἐπεῖθλω, πέφρωσαι, ἐφρωθλω. At ἐσώθλω absque σ, ἀπὸ τοῦ ἐσώσαι, cuius thema est σῶω. ἐσώθλω enim dicendum fuerat. ἐσώσθλω, ἐσώσθλω. Ἐμνήθλω uerò à praeterito communi, hoc est, μείμωται fit, non autem à praeterito Attico, quod est μείμωσαι διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes praecedentes ται syllabam tertiae personae praeteriti passiuī, π κ λ ρ σ, quas seruat ε aoristus passiuus: π tamen ε η in proprias aspiratas mutatis.

Praeposita

Verba
μ.

Hoc quoque annotandum est, ambos aoristos passiuos simile habere ε formationem ε declinationem cum praeterito imperfecto actiuo uerborum in μ in omnibus modis, ac etiam participiis: paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quando unque participium inuenitur terminatum in σ extremam habens acutam, ac declinatum per υ, ut ἐδέεις, ἐδέεντ θ'. τυφδέεις, τυφδέεντ θ', tunc indicatiuus eiusdem temporis in μ desinit cum uocali longa, secundum propriam uerbi exigentiam: ut in tractatu uerborum in μ pluribus dicitur, ut ἐτίθλω, ἐτίφθλω. Nam in uerbis

Εἰ κῆρ

in μ participium formatur à secunda persona præteriti imperfecti ἐτίθει. Imperatiuus uero in δι definit, τίθει, τίθημι. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda in τ mutatur, ut τίθει, τίθημι. Optatiuus in ω cum diphthongo in penultima, ut ἄδειω, τυφθείω. Subiunctiuus in ω cum flexum, ut ἄειψ ἄειψ, ἄειψ τυφθεῖ. Infinitiuus uero in ναι, ut ἄδειναι, τυφθεῖναι. De penultima autem huiusmodi aoristi, et quæ sequuntur libro primo satis diximus. Sed de tertia persona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit.

Penultima aoristi pri.

Tertia igitur persona pluralis à tertia fit singulari, adiuncta στανι ἐτίθημι, ἐτίθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἐτυφθεῖν, ad similitudinem participij neutri generis eiusdem temporis, præposito syllabico augmento, et accentu in antepenultimam retracto, ut ὁ τυφθείς, τὸ τυφθεῖν, ἐτυφθεῖν. Potest etiam formari à prima persona singularis numeri, extrema in ου mutata, et accentu in antepenultimam retracto, ut ἐτίθημι, ἐτυφθεῖν, ἐκοσμηθεῖν, ἐκόσμηθερ.

Αὐτὰρ ἐπεικόσμηθερ, ἄμ' ἕνε μόνεσσι ἕκαστοι. Quod factum est, ut in uerbis quæ habent participium in σ ὄντων, et declinatum per ντ, prima persona et tertia pluralis numeri impares sint, sicut in præterito imperfecto actiuorum dictum est.

Ἐτίθημι, fit à secundo aoristo actiuo, extrema in ω mutata, ἐτυφθεῖν, ἐτίθημι, ἐτίθησθε, ἐτίθημι. Δυϊκά. ἐτίθητον, ἐτυπήτων. Πληθυντικῶς ἐτίθημι, ἐτίθητε, ἐτίθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἐτυφθεῖν, ἐταμίθημι, ἐταμίθητε, ἐταμίθησαν. Ἰλιαδ' α' γ. Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δ' ἀμύλων, οἱ δ' ἐλίπντο.

μέλλω α. Futurum primum. τυφθείσομαι, à secunda persona primi aoristi passivi, expuncto augmento, et adiuncta ομαι, ἐτίφθης, τυφθείσομαι.

μέλλω β. Futurum secundum. τυπήσομαι, τυπήσθαι, τυπήσεται, à secunda persona secundi aoristi passivi ἐτίφθης, adiuncta ομαι.

μετ' ὀλίγον μέλλω. Paulò post futurum. τετύφομαι, à secunda persona præteriti passivi, interposita ομ, τέτυψαι, τετύφομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤ. Imperat. passiuus.

Ενεσῶς καὶ πρᾶτ. Præsens et præteritum imperfectum. Τύπῃου, à secunda persona præteriti imperfecti passivi fit, expuncto incremento, ἐτυπήομαι, ἐτύπῃου, τύπῃου, καὶ ἰωνικῶς τύπῃεο, καὶ δωρικῶς τύπῃθι, ὡς φείδεο, φείθει. Θεοῖν, ἢ βωκολιασάε, φείδῃ ἢ ἑρίφωρ, φείδῃ λυκε ἢ τὸν τοκέδωρ μόν.

Quæ

Quæ sequuntur uide in primo tractatu.

Παρακείμενον καὶ ὑπερσώτ. Præterit. perfect. et plusquamperf. Τέτυφο fit à secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile augmentum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμμελλω, ἐτέτυφο, τετύφθω.

Αόριστον α. Indefinitum primum. τυφθείη, τυφθείηται, à tertia persona primi aoristi passivi, ἐτύφθην.

Αόριστον β. Indefinitum secundum. τυφθέναι, à tertia secundi aoristi passivi ἐτύπην. Sed de his in primo tractatu uide.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Optatiuus passiuus.

Optatiui passivi omnes à proprio indicatiuo passiuo fiunt extrema in ω conuersa, ac i penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoristis, qui actiuorum more à genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχορ ὡς τέλος τὸ μελλικὸν μετὰ μακρᾶς, πρῶτον τῷ ἐχάτω εἰς μέλι, καὶ πρὸ οὗ μίλι, δευτέρου τὸ ἰ, ὅτι ἐκκικὸν ποιεῖ. hoc est, quod omne passiuum, siue medium, habens in fine μελλικὸν cum longa, uertens extremam in κη, et ante μελι supariēs, optatiuum fiat, ut τύπῃομαι, τυπήομαι, ἐτυψάμελλω, τυψάμελλω.

Præceptio.

Ενεσῶς καὶ πρᾶτ. Præsens et præteritum imperfectum. τυπήομαι, à prima persona presentis τυπήομαι, καὶ in μελι conuersa, et adiuncto i penultimæ uocali, fiat modò dictum est. Δυϊκά. τυπήοιμεθον, τυπήοισθον, τυπήοισθω, πληθυντικῶς τυπήοιμεθα, τυπήοισθε, τυπήοιντο, καὶ κητικῶς τυπήοιατο.

Παρακείμενον καὶ ὑπερσώτ. Præter. perfe. et plusquamperf. Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti perfecti passivi, καὶ in μελι, ac i penultimæ uocali adiuncto, fiat in præsentis, si tamen sola et pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum esse oportet, nõ quavis tamen. Exarbitur enim u, ac omnino diphthongum ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans interadat inter ipsam penultimam et καί, ut πεποίημαι, πεποίημελλω, κηχρυσώμαι, κηχρυσώμελλω, τέθαμαι, siue τέθειμαι, τεθείμελλω, ἔσαμαι, ἔσαίμελλω, δέδομαι, δεδοίμελλω. Alio qui formari non potest: supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, et uerbum substantiuum ἐίμι, ut λέλυμαι, λελυμῆσθε, ἔλω, ἔλθω, ἔκλυμαι, λέλεγμαι, λελεγμῆσθε, ἔλω, ἔλθω, ἔκλυμαι, τετυμῆσθε, ἔλω, ἔλθω, ἔκλυμαι.

Αόριστον α. Indefinitum primum. τυφθείω, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in η mutata, et i penultimæ adiuncto, ut τυφθείς, τυφθέντ, τυφθείω. Δυϊκά. τυφθείτον, τυφθείηται.

Ec τυφθείη-

τυφδέμω, ηδύ συγκοπῆ τυφδέμω. Secunda persona τυφδέμω. Tertia τυφδέμω ηδύ τυφδέμω.

Quo in loco aduertendum est, quod quandoanque prima persona pluralis optatiuorum ante μω diphthongum habuerit, subtracto μ fiat tertia personam pluralem: ut τύπτοιμω, τυπτοισν. Cum uero habuerit monophthongum, hoc est, solam uocalem, tunc in σω mittit tertia pluralem, ut τυφδέμω, τυφδέμω. At si in prima persona ipsa monophthongus per synopam abijatur, non extrema quidem mutata in σω, sed subtracto μ solum, fit tertia pluralis: cum penultima, que prius in integra dictione tertia sine erat, fit diphthongus, mutata etiam accentu aawo in aransflexum: cum natura sit longa ante breuem, ut τυφδέμω, τυφδέμω. quod omnibus optatiuis, tam grauitonorum quam aransflexorum, et terminatorum in μi habentibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis commune est.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

τυφδέμω, τυφδέμω, τυφδέμω, a prima persona primi aoristi passiu τυφδέμω, fiat et presens.

μέλλω Β. Futurum secundum.

τυφδέμω, τυφδέμω, τυφδέμω, a prima persona secundi futuri, τυφδέμω.

μετ' ὀλίγον μέλλω. Mox futurum.

τετυφοίμω, τετυφοίμω, τετυφοίμω, a prima persona paulò post futuri, τετυφοίμω.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuus modus passiuus.

Ενεσώδες Α. Παθητικόν. Presens et præteritum imperfectum.

ΕΑΡ ΤΥΠΩΜΑΙ, a prima persona subiunctiuu actiui adiuncta μω. Nam regula est, ὅτι ἡ γυναικὸς ἐνεσώδες τῶ ὑπερκλιτικῶν, προσδέσει εἰ μω, παθητικὸς γίνεταί. hoc est, Actiuum presens subiunctiuorum, appositione μω passiuum fit, ἔαρ τύπωμαι, ἔαρ τυπώμαι. Secunda persona a tertia fit expuncto saliat τ, τύπηται, τύπηται ἰωνικῶς, ηδύ κρῶσφ τω η, καὶ α εἰς η, ηδύ ὑπογεγραμμένου τω ι, fit τύπηται κοινῶς. At si hæc formandi ratio nõ placet, antiquorū regulam sequi poteris, que talis est, καθόλου τὰ ἕξτα προσώπα τῶ γυναικῶν ὑπερκλιτικῶν, δέντερον εἰσι τῶ παθητικῶν, hoc est, vniuersaliter tertie personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum, ut ἔαρ τύπωμαι, τύπηται, τύπηται, ἔαρ τύπωμαι, τύπηται. Tertia persona τύπηται, a prima singulari, penultima in η et extrema in ται mutatis. Δυνά, ἔαρ τυπώμεθα, τυπώμεθα, τυπώμεθα. Πληθυντικῶν, ἔαρ τυπώμεθα, τυπώμεθα, τυπώμεθα. Possunt et hæc omnia formari a presentis tempore indicatiu passiu, et in κ, et ο in ω ubique mutatis.

Præceptio.

mutatis, ut τύπτοιμαι, ἔαρ τύπτοιμαι, τύπηται, ἔαρ τύπηται, et sic de aliis.

παρὰ κείμην ἢ ὑπερσω. Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti passiu, penultima uocali in ω μέγχα, conuersa, si sola ac pura fuerit, et accentu aransflexo in penultimam retracto, ut πεποιήμαι, ἔαρ πεποιήμαι. μέμνημαι, ἔαρ μεμνήμαι. κεχρυσώμαι, ἔαρ κεχρυσώμαι. Alioqui formari non potest, etiam si penultima eius u fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens: sicut etiam de præterito optatiu passiu dictum est. Idcirco hoc etiam in loco per participium passiu præteriti, et substantiuum uerbum suppleendum erit, ut τετυμωσῆσθαι ἔαρ ὄψης, ἦ.

Αόριστος Α. Indefinitum primum.

ἔαρ τυφδέω, τυφδέω, τυφδέω.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

ἔαρ τυπώ, τυπής, τυπή, a tertia persona singularis numeri suorum indicatiuorum ἐτύφθη, et ἐτύπη, extrema in ω aransflexum mutata.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Infinitiuus passiuus.

Ενεσώδες Α. Παθητικόν. Presens et præteritum imperfectum.

ΤΥΠΕΘΑΙ, a tertia persona presentis indicatiu passiu, extrema in θα mutata, ac σ interiecto. Nam omne uerbum passiuum, siue mediū habens in tertia persona τ κλιτικόν, et id quidem purum, cuiuscunque sit temporis, format infinitiuum extrema in θα mutata, ac σ interposito, ut τύπηται, τύπηθαί, ἐτύπηται, ἐτύπηθαί, expuncto augmento. Si autem ante τ alia extiterit tenuis, ea in propriam aspiratam mutabitur, sicut in præterito perfecto uerborum primæ et secundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco dicitur. Potest etiam formari a secunda plurali tenui in αι diphthongum mutato, ut τύπηθε, τύπηθε, et sic de aliis temporibus, quorum secunda persona pluralis in θε desinit.

παρὰ κείμην ἢ ὑπερσω. Præteritum perfectum et plusquamperfectum.

τετυφθαί, a tertia persona præteriti passiu, tenuibus in densas mutatis. Sed hoc in prima et secunda coniugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, πινφ, et τ in θ uersis, sic λέλεκται, λελέχθαι, in χ, et τ in θ mutatis, accentu quoque in penultimam translato: quanquam regula appetat antepenultimam acui, que est, ὅτι πᾶρ εἰς θαι λήγου ἀσπασέμεφατορ ὀμόχρονον ἢ ὀμότονον θέλει εἶναι τῶ ἰδίῳ ὀριστικῶ. hoc est, Omne infinitiuum in θα desinens, et tempore et tono simile uult esse proprio indicatiu, ut τύπηται, τύπηθε. Sed ab hac regula sato præteritum perfectum passiuum excipitur, cum synopam patitur in uerbo, ac syllabæ defectū, ut supra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam secundus aoristus medius,

Præceptio.

qui τω εδαι infinitivum habet ἄοξιν/τονον. At in aliis coniugationibus ται in δαι mutata sicut in presenti, ac eadem consonante servata, quæ ante ται forte extiterit, sit infinitivum, ut πέπεσαι, πεπεσθαι, ἐφαλται, ἐφάλλ- δαι. Si uero nulla præcesserit consonans, σ omnino interponendum erit: ut πεπόικται, πεποϊσθαι. Potest etiam σ à secunda pluralis numeri formari, ut in presenti dictum est, τέτυφθε, τετύφθαι, λέλεχθε, λέλεχθαι, ἔααρεθε, ἔααρεσθαι. πεποϊσθε, πεποϊσθαι, accentu in penultimam translato, ut supra.

Αόρις α. Indefinitum primum.

Τυφθῶμαι.

Αόρις β. Indefinitum secundum.

Τυφθῶμαι, à tertia singulari proprii aoristi addita ναι. Cetera uero tempora presentis formationem omnino sequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

De mediis uerbis.

Verba media in presenti, et præterito imperfecto formationem habent communem cum passivis, quibus prorsus in his temporibus similia existunt, ut τύπτοιμαι, τύπτηι, τύπτηιη, ἐτύπτοιμω, ἐτύπτηου, ἐτύπτηετο. Nusquam tamen inveni hæc duo tempora ab antiquis posita fuisse, sed præteritum perfectum, præteritum plusquamperfectum, ambos aoristos, et utrunque futurum. Neque hæc seorsum declinata, sed partim actiuis inserta, ut præteritum perfectum, et præteritum plusquamperfectum, cum sint propemodum similia præterito perfecto, et præterito plusquamperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα, ἔτετύφαρ, ἔτετύπερ. Partim passivis, ut ambos aoristos, et utrunque futurum: quoniam hæc tempora similem habent terminationem cum passivis. Sed quia hic ordo licet eruditoribus perspicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas Græcas discere modo aggredientibus, confusionem quandam, ac propè desperationem inducere solet: ausus sum Theodorū Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media seorsum ab actiuis et passivis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, sicut in primo libro positū est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Indicativus medius.

Ενεσώε. Præsens.

Τύπτοιμαι, τυπτή κοινώς, ηὐ τυπτή ἀπικῶς, καὶ τυπταίω ἰστικῶς.

Πηλαταλῶδες. Præteritum imperfectum.

Ετυπτήόμω, ἐτύπτηου κοινῶς, ηὐ ἐτύπτηο ἰστικῶς, ηὐ ἐτύπτηδν. ἰστικῶς.

Πηλακειμῶδες. Præteritum perfectum.

τέτυπα, à præterito actiuo fit, præposita figuratiua litera, quæ Græcè

Græcè χαράκτηριστικὸν ἐν συζυγίᾳ appellatur, ante α finalem loco eius consonantis, quæ fuerit ante α præteriti actiui: quæ accepta, præteritum medium simile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam partiâpiis: ut τέτυφα, τέτυπα, τέτυφε, τέτυπε, τετυφῶς, τετυπῶς. Quomodo autem accipit figuratiuam literam coniugationis, aduerte. Nam præsens aut in ω purum desinit, aut in ω non purum. Si in ω purum, siue diphthongus præcedat ω, siue uocalis: ea sola remanet ante α finalem in præterito medio: ut ἀκονω, ἠκουκα, μέσθ πηακ, ἠκουα. λύω, λέλυκα, μέσθ πηακα.

In ω purum.

λῆλυα. Attamen pauca inueniuntur in ω purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uero ante ω habent aut θι, aut ου, omnino erant medio præterito, præter ἀκονω. Si uero in ω non purum desinat uerbum, aut simplex consonans præcedit ω, aut duplex. Si simplex, ea assumitur ante α: ut λείβω, λείβαφα, μέσθ λέλοιφα, πείθω, πέθεικα, μέσθ πέποιθα. Si duplex, aut actiu, aut potestate. Si actiu, aut in diuersis syllabis κτ

In ω non purum.

δνάσσαρ, et tunc sequitur supradictam regulam: quia medium præteritū eam assumit consonantem: quæ ω finali in presenti iuncta est: ut βέγω, μέσθ βηακ, ἐβόγα. At si os geminatum fuerit ante ω, siue η, tunc futurum aut in ξω desinit, et tunc mediū præteritum γ sibi asfat: ut πλῆσσω, siue πλῆηω, πέπληγα, aut in σω, et tunc medium præteritum Δ sibi uendicat: ut ἐρέσω, μέλλω, ἐρέσω, ἤρεκα, μέσθ ἠρεσθαι, si in usu habeatur. Etiam si potestate duplex consonans præcesserit ω, ut est 2 illud idē intelligendum, quia si futurum in ξω desierit, medium præteritum γ sibi uendicabit: ut κρέζω, κρέζω, κέρραγα, Si σ, Δ, ut φρέζω, φράσω, φρέφραδαι. At si duæ diuersæ fuerint consonantes, hoc est, ηκτ, et μν,

In σω, siue ηω.

medium præteritum priorem assumit, cum sit proprii coniugationis χαράκτηριστικὸν: ut τύπτω, μέσθ πηακειμῶδες, τέτυπα, τικτω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα. Nam τ et υ cum per ἄδέμωσιν extrinsecus accesserint, χαράκτηριστικὰ coniugationis esse non possunt. Quædam tamen inueniuntur, quæ partim β habent ante ω, partim uero φ ut βλάσω, κρυ-

In ζω.

βω, καλύσω, et σκῶφω, quæ cum et ipsa τ aliunde sibi asfascant, opus est ut β, quæ media est, et φ aspirata, in legitimam ac sibi correspondentem tenuem uertant, π fallat, ut tenuis tenuem (secundum regulæ præceptionē) antecedit, hoc est ης, sicut κτ, quandoquidem neque β, neque φ ulla ratione τ præcedere potest, ob incongruam consonantiū structuram. Idcirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω: sic κρύπτω, καλύπτω, σκῶπτω. non autem κρύβτω, καλύβτω, σκῶφτω. Attamen præterita media suorū perfectorum propriam seruant figuratiuam, ut βέβλαβα, μέκευβα, κηκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniā à singulis huiusmodi uerborum singula deriuantur nomina uerbalia, hoc est, βλάβη, ἀπὸ τῶ βλάβω, et κρυβη, ἀπὸ τῆ κρυβω, et καλύβη, ἀπὸ τῶ καλύβω, et σκαφη, ἀπὸ τῶ σκῶφω, et c. orta est illa

ηω, κτω, μνω.

In βω, φω.

communis regula que dicit, οτε ο ενεως δια δυο συμφωνων εκφε-
ται, τοτε ο μεσος ηρακειμω φιλαια το συμφωνορ το ημα-
ζον, οτε οπ το ενεωτ ηραγεται. Que quidem nomina prius
nobis discenda erunt, quam uerba ipsa a quibus deducuntur, et cetera. Sic ο
δωπω dixerim εκ το θαφω, siue τάφω, nec non ο βάπω, εκ τ βά-
φω fieri, mutata ubique aspirata in τ tenuem, ut supra. Idcirco τέταφα,
ο βέβαφα, media preterita dices, si in usu haberentur. Nec ignoro ety-
mologum auctorē aliam horum uerborū a remotis acersitam tradere ori-
ginem. μίμνω tamen εκ το μινω, ερωη η εις ι, ως έχω, έχω, v habet
το χρακτηρισικόρ, unde preteritum medium μέμωνα, μ enim additita
est, tamen si priorē in syllaba locum occupet, ut congrua copulandi literas ra-
tio seruetur: quia μ precedere v literam potest: ut μνίμα, subsequi non
potest. Eodem pacto in uerbo πίπω, quod a πέτω fit, sicut a τέκω, τίκτω,
τροπή το εις ι, π consonans primum syllabæ locum possidet, licet extrin-
secus adducatur: quia τ literæ (quanquam ο ipsa tenuis sit) subijā non pa-
titur, ο sic in aliis huiusmodi, si qua inueniatur. In quibus considerandum
est, quānā sit propria consonans uerbi primitiu, ο que extrinsecus sum-
pta, ut έπω, ίσσω, ο τέκω, τίκτω, sed de hoc satis. Est etiam parium sylla-
barum medium preteritum cum actiuo in uerbis grauitonis, ut τέτυφα,
τέτυφα. In anaflexis uerò una minuitur syllaba, ut δεδονηκα, δε-
δουπα. Penultima quoq; habet eandem cum actiuo, ut τέτυφα, τέτυ-
φα. Sed quoniam ο hæc ο reliqua omnia que ad uerbi medij formatio-
nem inflexionemq; pertinent, iam hoc in loco sequi debeant, satis superq;
(ut puto) libro primo complexus sum, nihil aliud addendum aut repetendum
putaui. Igitur ad grauitonorum uerborum exempla transitum faciens, ad
singulas coniugationes pertinentia scribere decreui: quorum quidem λείβο
per omnes modos, uumerosq; , ac personas, secundum rationem uariorum
idiotatum primi exempli locum sibi uendicabit.

Penultima,
prat. medij.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ

Βυτονων ημαζων.

Ratio coniugandi uerba actiua secundum uaria dialectorum genera.

Et primum de uerbis primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ,

Indicatiuus actiuus. Eνεως, presens.

Λείβο, λείβεις, λείβει, ηρα δωρικως λείβεις, λείβει, η αολικως λεί-
βεις, λείβει. Δυικά. λείβετορ, λείβετορ. Πληθω. λείβομαι,
λείβετε, λείβουσι, ο δωρικως λείβομερ, λείβετε, λείβον.

Πρατ. Preteritum imperfectum.

Ελειβορ, ελαβεις, ελαβει, ηρα ιωνικως λείβεσκε. Δυικά. ελειβε-
τορ, ελαβέτω. Πληθω. ελείβομαι, ηρα δωρικως ελείβομερ, ελεί-

βετε,

βετε, ελειβορ, ηρα βοιωτικως ελείβοσαν.

Πρακειμω. Præteritum perfectum.

Δέλαφα, λείλαφας, λείλαφε. Δυικά. λελείφατορ, λελείφατορ.
Πληθω. λελείφαμαι, λελείφατε, λελείφασι, ο δωρικως λελείφα-
μερ, λελείφατε, λελείφασιν, ο ατικως ελάφα, ελάφας, ελάφε, ο δω-
ρικως ελάφασιν.

Πρακ. ηρα ηρα. Præter. perfect. ο plusquamperfect.

Ελελείφαρ, ελελείφας, ελελείφα κοινως, ηρα ελελείφεα, ελελεί-
φας, ελελείφεε ιωνικως, ο ελελείφην, ελελείφης, ελελείφην. Δια το η,
mi prima ο tertia persona ατικως ηρα δωρικως. Δυικά. ελελείφιστορ,
ελελείφιστω. Πληθ. ελελείφασιν, ηρα δωρικως ελελείφισμερ, ελε-
λείφετε, ελελείφασαν, ηρα ατικως ελελείφαρ, ελελείφας, ελελείφα.

Αόριστος. Indefinitum primum.

Ελαφα, ελαφας, ελαφε, ηρα ιωνικως λείλασκε. Δυικά. ελείφα-
τορ, ελάφασιν. Πληθω. ελείφασιν, ηρα δωρικως ελείφασμερ, ελα-
λείφατε, ελάφασιν.

Αόριστος. Indefinitum secundum.

Ελιβορ, ελιβεις, ελιβει, ηρα ιωνικως λίβεσκε. Δυικά. ελίβετορ, ελι-
βέτω. Πληθω. ελίβομαι, ηρα δωρικως ελίβομερ, ελίβετε, ελιβορ,
ηρα βοιωτικως ελίβοσαν.

Μέλλωρ. Futurum primum.

Λείψω, λείψεις, λείψει, ηρα αολικως λείψω, λείψης, λείψη. Δυικά.
λείψετορ, λείψετορ. Πληθ. λείψομαι, λείψετε, λείψουσι, ηρα δωρικως
λείψω, λείψεις, λείψει. Δυικά. λείψετορ, λείψετορ. Πληθω. λείψο-
μερ, λείψετε, λείψον.

Μέλλωρ. Futurum secundum.

Λίβω, λιβεις, λιβει. Δυικά. λιβέτορ, λιβέτορ. Πληθω. λιβέμεν,
ηρα δωρικως λιβούμερ, λιβέτε, λιβέσι, ηρα δωρικως λιβούμ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus actiuus.

Ενεως ηρα ηρα. Presens ο preteritum imperfectum.

Λείβε, λιβέτω. Δυικά. λείβετορ, λιβέτωρ. Πληθω. λείβετε,
λιβέτωσαν, ηρα ατικως λιβάντωρ.

Πρακ. ο ηρα. Præter. perfect. ο plusquamperfect.

Δέλφε, λελφέτω. Δυικά. λελείφετορ, λελείφέτωρ. Πληθ. λε-
λείφετε, λελφέτωσαν, ηρα ατικως ελάφε, ελάφετω, ηρα αλοιπα.

Αόριστος. Indefinitum primum.

Ελάφορ, λαφάτω. Δυικά. λείφατορ, λαφάτωρ. Πληθω. λεί-
φατε, λαφάτωσαν, ο ατικως λαφάντωρ.

Αόριστος. Indefinitum secundum.

Δίβε, λιβέτω. Δυικά. λιβέτορ, λιβέτωρ. Πληθω. λιβέτε, λι-
βέτωσαν.

βέτωσαν, ηὐχὴ ἀπικῶς λιθόντων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. Optatiuus actiuus.

Ἐνεσῶς ηὐχὴ πῦρατάκως. Praes. et praet. imperfectum.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυνικά, λείβοιτορ, λείβοίτω. Πληθ. λείβοιμι, καὶ Δωρικῶς λείβοιμερ, λείβοιτο, λείβοιερ.

Παρακείμελη, ηὐχὴ ὑπὸσωτ. Praet. perfe. et plusquamperfe.

Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυνικά, λελείφοιτορ, λελείφοίτω. Πληθ. λελείφοιμι, καὶ Δωρικῶς λελείφοιμερ, λελείφοιτε, λελείφοισι, Ἐπικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Αόρις Θ α. Indefinitum primum.

Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυνικά, λείψαιτορ, λείψαίτω. Πληθ. λείψαιμι, ηὐχὴ Δωρικῶς λείψαιμερ, λείψαιτε, λείψαισι. ἀοικῶς ἢ ἀπικῶς λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυνικά, λείψαιτορ, λείψαίτω. Πληθ. λείψαιμι, λείψαιτε, λείψαισι.

Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυνικά, λίβοιτορ, λίβοίτω. Πληθ. λίβοιμι, ηὐχὴ Δωρικῶς λίβοιμερ, λίβοιτε, λίβοισι.

μέλλωρ α. Futurum primum.

Λείφοιμι, λείφοις, λείφοι. Δυνικά, λείφοιτορ, λείφοίτω. Πληθ. λείφοιμι, ηὐχὴ Δωρικῶς λείφοιμερ, λείφοιτε, λείφοισι.

μέλλωρ β. Futurum secundum.

Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυνικά, λιβοῖτορ, λιβοῖτω. Πληθ. λιβοῖμι, ηὐχὴ Δωρικῶς λιβοῖμερ, λιβοῖτε, λιβοῖσι.

ΥΠΟΓΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ, Subiunctiuus actiuus.

Ἐνεσῶς Ἐπῖρατ. Praesens et praet. imperfect.

Ἐὰρ λείβω, λείβης, λείβη. Δυνικά, ἐὰρ λείβητορ, λείβητορ. Πληθ. ἐὰρ λείβωμι, ηὐχὴ Δωρικῶς λείβωμερ, λείβητε, λείβωσι.

Παρακείμελος ἢ ὑπὸσωτ. Praet. perfect. et plusquamperfect.

Ἐὰρ λελείφω, λελείφης, λελείφη. Δυνικά, ἐὰρ λελείφητορ, λελείφητορ. Πληθ. ἐὰρ λελείφωμι, Ἐπικῶς λελείφωμερ, λελείφητε, λελείφωσι. Ἐπικῶς ἐὰρ εἰλείφω, εἰλείφης, εἰλείφη.

Αόρις Θ α. Indefinitum primum.

Ἐὰρ λείψω, λείψης, λείψη. Δυνικά, ἐὰρ λείψητορ, λείψητορ. Πληθ. ἐὰρ λείψωμι, ηὐχὴ Δωρικῶς λείψωμερ, λείψητε, λείψωσι.

Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

Ἐὰρ λίβω, λίβης, λίβη. Δυνικά, ἐὰρ λίβητορ, λίβητορ. Πληθ. ἐὰρ λίβωμι, ηὐχὴ Δωρικῶς λίβωμερ, λίβητε, λίβωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ, Infinitiuus actiuus.

Ἐνεσῶς Ἐπῖρατ. Praesens et praet. imperfect.

Λείβειν

Λείβειν κοινῶς, ηὐχὴ λείβειν Δωρικῶς, Ἐπικῶς ἀοικῶς καὶ Δωρικῶς, Ἐπικῶς ἀπικῶς ἢ Δωρικῶς, ἢ λείβειν ἰωνικῶς.

Παρακείμελη, ηὐχὴ ὑπὸσωτ. Praet. perfect. et plusquamperfect.

Λελείφειναι, Ἐπικῶς εἰλείφειναι, Ἐπικῶς λείφειναι ἀπικῶς ἢ Δωρικῶς, Ἐπικῶς λείφειναι ἰωνικῶς.

Αόρις Θ α. Indefinitum primum.

Λείψαι κοινῶς, Ἐπικῶς ἀπικῶς, ηὐχὴ Δωρικῶς, Ἐπικῶς λείψαι ἰωνικῶς.

Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

Λείβειν κοινῶς, ηὐχὴ λείβειν Δωρικῶς, Ἐπικῶς λείβειναι ἀπικῶς ἢ Δωρικῶς, καὶ λείβειναι ἰωνικῶς.

μέλλωρ α. Futurum primum.

Λείψησιν, sicut et praesens.

μέλλωρ β. Futurum secundum.

Λείβειν, quemadmodum et secundus aoristus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ, Indicatiuus passiuus.

Ἐνεσῶς, Praesens.

Λείβομαι, λείβη κοινῶς, ηὐχὴ λείβη ἀπικῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυνικά, λείβομεθορ, λείβεσθορ, λείβεσθω. Πληθ. λείβομεθα, κοινῶς, Ἐπικῶς λείβομεθα Δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατάκως. Praeteritum imperfectum.

Ἐλείβομην, ἐλείβη κοινῶς, ἢ ἐλείβεο ἰωνικῶς, Ἐπικῶς ἐλείβου Δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυνικά, ἐλείβομεθορ, ἐλεβεσθορ, ἐλείβεσθω. Πληθ. ἐλείβομεθα κοινῶς, ἢ ἐλείβομεθα Δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβονται.

Παρακείμελη, Praeteritum perfectum.

Ἐλείμμαι, ἐλείψαι, ἐλείψαι. Δυνικά, ἐλείμμεθορ, ἐλείψθορ, ἐλείψθορ. Πληθ. ἐλείμμεθα κοινῶς, Ἐπικῶς ἐλείμμεθα Δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς, ἐλείψθε, ἐλείψθε. Δυνικά, ἐλείψομαι, ἐλείψαι, ἐλείψαι. Ἐπικῶς μετὰ ἐλείμμαι, ἐλείψαι, ἐλείψαι.

ὑπὸσωτ, Praeteritum plusquamperfectum.

Ἐλελείμην, ἐλελείψο, ἐλελείψο. Δυνικά, ἐλελείμμεθορ, ἐλελείψθορ, ἐλελείψθω. Πληθ. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεθα Δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς, ἐλελείψθε, ἐλελείψθε. Δυνικά, ἐλελείψομαι, ἐλελείψο, ἐλελείψο. Ἐπικῶς μετὰ ἐλελείμην, ἐλελείψο, ἐλελείψο.

Αόρις Θ α. Indefinitum primum.

Ἐλείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυνικά, ἐλείφθητορ, ἐλείφθην. Πληθ. ἐλείφθην, Ἐπικῶς μετὰ ἐλείφθην, ἐλείφθην. Δυνικά, ἐλείφθην, ἐλείφθην. Πληθ. ἐλείφθην, Ἐπικῶς μετὰ ἐλείφθην, ἐλείφθην.

Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

F

Ἐλείθω,

ελίσσω, ελίβω, ελίβη. Δυικά, ελίβητορ, ελίβήτω, πληθυντικῶς ελίβωμι, ηὐρὶ Δωρικῶς ελίβωμεγ, ελίβητε, ελίβησασιν, ηὐρὶ Βοιωτικῶς ελίβημι.

Μέλλωρ α. Futurum primum.

Λεφθίσσομαι, λήψήσοι κοινῶς, καὶ λήψήσῃ ἀπικῶς, ηὐρὶ λήψησθε σέαι ἰωνικῶς, λήψήσεται. Δυικά, λήψήσόμενον, λήψήσεσθον, λήψήσεσθον. Πληθ. λήψήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήψήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήψήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήψήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήψήσεσθε.

Μέλλωρ β. Futurum secundum.

Λιβήσομαι, λιβήσοι κοινῶς, ὅτι λιβήσῃ ἀπικῶς, ηὐρὶ λιβήσεται ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δυικά, λιβήσόμενον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθ. λιβήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβήσεσθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβήσεσθε.

Μετ' ὄλιτον μέλλωρ, Mox futurum.

Λελείφομαι, λελείψη κοινῶς, καὶ λελείψῃ ἀπικῶς, ηὐρὶ λελείψεται ἰωνικῶς, λελείψεται. Δυικά, λελείψόμενον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πληθ. λελείψετε, ηὐρὶ Δωρικῶς λελείψετε, ηὐρὶ Δωρικῶς λελείψετε, ηὐρὶ Δωρικῶς λελείψετε, ηὐρὶ Δωρικῶς λελείψετε.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus passiuus.

Ἐνεσῶς ηὐρὶ ᾗδατα ἴκωδ. Praesens ἔσ praeteritum imperfectum. Λείβου κοινῶς, ηὐρὶ λείβεο ἰωνικῶς, ηὐρὶ λείβου Δωρικῶς, λείβου. Δυικά, λείβου, λείβου, λείβου. Πληθ. λείβου, λείβου, λείβου, ὅτι ἀπικῶς λείβου.

Παρακείμενον ὅτι ἕπιδωτω. Praeterit. perfect. ἔσ plusquamperf. Λέλιφο, λελείψω. Δυικά, λέλιψο, λελείψω. Πληθ. λέλιψετε, λελείψετε, λελείψετε, ηὐρὶ ἀπικῶς λέλιψο, ελείψω.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Λείφθη, λήφθητω. Δυικά, λείφθητορ, λήφθητωρ. Πληθ. λείφθητε, λήφθητωσιν.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Λίβησι, λιβήτω. Δυικά, λίβητορ, λιβήτωρ. Πληθ. λίβητε, λιβήτωσιν.

ΕΪΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiuus passiuus.

Ἐνεσῶς ηὐρὶ ᾗδατα ἴκωδ. Praesens ἔσ praeteritum imperfectum. Λήβοιμι, λείβοιο, λείβοιτο. Δυικά, λήβοιμενον, λείβοισθον, λήβοισθον. Πληθ. λήβοιμεθα, ηὐρὶ Δωρικῶς λήβοιμεθα, λείβοισθε, λείβοισθε, ηὐρὶ πενηκῶς λήβοιατο.

Παρακείμενον ὅτι ἕπιδωτω. Praeter. perfect. ἔσ plusquamperfect. Λελέλιφο, λελείψω. Δυικά, λελέλιφο, λελείψω.

Πληθυντικῶς.

Πληθ. λελέλιφο, ελελείψω, ἔλελε, ἔλελε, καὶ ἀπικῶς ελελέλιφο, ελελείψω, ἔλελε, ἔλελε, ὅτι ἀπικῶς.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Λεφθίλω, λήφθειε, λήφθειε. Δυικά, λήφθειτορ, λήφθειτωρ. Πληθ. λήφθειτε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήφθειτε, λήφθειτε, λήφθειτε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήφθειτε, λήφθειτε, λήφθειτε.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Λίβησι, λιβήειε, λιβήειε. Δυικά, λιβήειτορ, λιβήειτωρ. Πληθ. λιβήειτε, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβήειτε, λιβήειτε, λιβήειτε, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβήειτε, λιβήειτε, λιβήειτε.

Μέλλωρ α. Futurum primum.

Λήψησοίμι, λήψησοιο, λήψησοιτο. Δυικά, λήψησοίμενον, λήψησοισθον, λήψησοισθον. Πληθ. λήψησοίμεθα, ηὐρὶ Δωρικῶς λήψησοίμεθα, λήψησοίμεθα, λήψησοίμεθα, ηὐρὶ Δωρικῶς λήψησοίμεθα, λήψησοίμεθα, λήψησοίμεθα.

Μέλλωρ β. Futurum secundum.

Λίβησοίμι, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυικά, λιβησοίμενον, λιβησοίσοισθον, λιβησοίσοισθον. Πληθ. λιβησοίμεθα, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβησοίμεθα, λιβησοίσοισθε, λιβησοίσοισθε, καὶ πενηκῶς λιβησοίατο.

ἸΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuus modus.

Ἐνεσῶς ὅτι ᾗδατ. Praesens ἔσ praet. imperfect.

Ἐἴμω λείβομαι, λείβη κοινῶς, ηὐρὶ λείβηκοι ἰωνικῶς, λείβηκοι. Δυικά, Ἐἴμω λήβοιμενον, λείβηκοισθον, λείβηκοισθον. Πληθ. Ἐἴμω λήβοιμεθα, ηὐρὶ Δωρικῶς λήβοιμεθα, λείβηκοισθε, λείβηκοισθε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήβοιμεθα, λείβηκοισθε, λείβηκοισθε.

Παρακείμενον ὅτι ἕπιδωτω. Praet. perfect. ἔσ plusquamperfect.

Λελέλιμω, ἔλελε, ἔλελε. Δυικά, λελέλιμω, ελελείψω, ἔλελε, ἔλελε. Πληθ. λελέλιμω, ελελείψω, ἔλελε, ἔλελε, ὅτι ἀπικῶς ελελέλιμω, ελελείψω, ἔλελε, ἔλελε.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Ἐἴμω λήφθω, λήφθῃε, λήφθῃε. Δυικά, Ἐἴμω λήφθητορ, λήφθητωρ. Πληθ. Ἐἴμω λήφθητε, ηὐρὶ Δωρικῶς λήφθητε, λήφθητε, λήφθητε.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Ἐἴμω λιβῶ, λιβῆε, λιβῆε. Δυικά, Ἐἴμω λιβητορ, λιβητορ. Πληθ. Ἐἴμω λιβήτω, ηὐρὶ Δωρικῶς λιβήτω, λιβήτω, λιβήτω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Infinitiuus passiuus.

Ἐνεσῶς ὅτι ᾗδατ. Praesens ἔσ praet. imperfect.

Λείβεσθαι. Παρακείμενον ὅτι ἕπιδωτω. Λελείψασθαι, ηὐρὶ ἀπικῶς ελελείψασθαι. Ἐπικῶς, λήφθησθαι, λήφθησθαι, λήφθησθαι, ηὐρὶ ἀπικῶς λήφθησθαι, λήφθησθαι, λήφθησθαι.

Δωρικῶς, ἢ ἰωνικῶς, ἢ ἰωνικῶς.
Ἀόρις Θ' β. Indefinitum secundum.
Λίβωαι κοινῶς, ἢ λιβῶμεναι ἀπικῶς καὶ Δωρικῶς, ἢ λιβῶ-
μεν ἰωνικῶς.
Μέλλω α. Futurum primum, secundum, ἢ mox futurum.
Ἀφθίσεσθαι. μέλλω β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγου μέλλω λε-
λείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Indicativus medius.

Ενεσῶς, Praesens.
Λίβομαι, λιβῶ κοινῶς, καὶ λιβῶ ἀπικῶς, καὶ λιβῶαι ἰωνικῶς,
λείβεται. Ἐτὰ λοιπὰ ad passivorum similitudinem.
Παρατακτικῶς, Präteritum imperfectum.
Ἐλίβομαι, ἐλίβου κοινῶς, ἢ ἐλίβεο ἰωνικῶς, ἢ ἐλείβου Δω-
ρικῶς, ἐλείβετο.

Παρακείμενον Θ', Präteritum perfectum.

Ἐλείβω, ἐλείβω, ἐλείβω. Δυϊκά. Ἐλείβωτο, Ἐλείβωτο.
Πληθυντικῶς. Ἐλείβωμεν, ἢ Δωρικῶς Ἐλείβωμεν, Ἐλείβωτε, Ἐ-
λείβασθε, ἢ ἀπικῶς Ἐλείβωμεν, Ἐλείβωμεν, Ἐλείβετε.

Ἰπέρσωτελικῶς, Präteritum plusquamperfectum.

Ἐλελοίβην, ἐλελοίβην, ἐλελοίβην κοινῶς, ἢ ἐλελοίβην, ἐλελοί-
βην, ἐλελοίβην ἰωνικῶς, ἢ ἐλελοίβην, ἐλελοίβην, ἐλελοίβην ἀπικῶς
ἢ Δωρικῶς. Δυϊκά. Ἐλελοίβην, Ἐλελοίβην. Πληθυντικῶς. Ἐλε-
λοίβημεν, ἢ Δωρικῶς Ἐλελοίβημεν, Ἐλελοίβητε, Ἐλελοίβησαν, καὶ
ἀπικῶς Ἐλελοίβημεν, Ἐλελοίβημεν, Ἐλελοίβητε.

Ἀόρις Θ' α. Indefinitum primum.

Ἐλίψωμαι, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψω ἰωνικῶς, ἐλείψω.
Δυϊκά. Ἐλίψομαι, ἐλείψομαι, ἢ Δωρικῶς Ἐλίψομαι, Ἐλίψομαι. Πληθυντικῶς. Ἐλίψομαι,
Ἐλίψομαι, ἢ Δωρικῶς Ἐλίψομαι, Ἐλίψομαι, Ἐλείψομαι.

Ἀόρις Θ' β. Indefinitum secundum.

Ἐλιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, ἢ ἐλίβεο ἰωνικῶς, ἢ ἐλίβου Δωρι-
κῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. Ἐλιβόμεθα, ἐλίβεσθε, ἢ Δωρικῶς Ἐλιβόμεθα,
Ἐλιβόμεθα. Πληθυντικῶς. Ἐλιβόμεθα, Ἐλιβόμεθα, Ἐλιβόμεθα.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ἀείψομαι, λείψη κοινῶς, ἢ λείψη ἀπικῶς, ἢ λείψηαι ἰωνικῶς,
λείψεται.

Μέλλω β. Futurum secundum.

Λιβήσομαι, λιβῆ κοινῶς, καὶ λιβῆ ἀπικῶς, ἢ λιβῆαι ἰωνικῶς, λιβ-
ήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Imperativus medius.

Ἐνεσῶς ἢ ἰπέρσωτε. Praesens ἢ praet. imperfectum.

Λίβου.

Λίβου κοινῶς, ἢ λιβῶ ἰωνικῶς, ἢ λιβῶ Δωρικῶς, λιβῶ-
σθω. Δυϊκά. λιβῶσθω, λιβῶσθω. Πληθυντικῶς. λιβῶσθε, λιβῶ-
σθε, ἢ Δωρικῶς λιβῶσθε, λιβῶσθε.

Πῖνακ. ἢ ἰπέρσωτε. Praet. perfectum. ἢ plusquamperfectum.

Ἐλελοίβην, Ἐλελοίβην. Δυϊκά. Ἐλελοίβην, Ἐλελοίβην. Πληθυντικῶς.
Ἐλελοίβην, Ἐλελοίβην, Ἐλελοίβην.

Ἀόρις Θ' α. Indefinitum primum.

Ἀείψαι, λείψασθω. Δυϊκά. λείψασθε, λείψασθε. Πληθυντικῶς.
λείψασθε, λείψασθε, ἢ Δωρικῶς λείψασθε, λείψασθε.

Ἀόρις Θ' β. Indefinitum secundum.

Λιβήσθω, λιβῆσθω. Δυϊκά. λιβῆσθε, λιβῆσθε. Πληθυντικῶς.
λιβῆσθε, λιβῆσθε, ἢ Δωρικῶς λιβῆσθε, λιβῆσθε.

Εἰκτικὰ μέσα. Optativus medius.

Ἐνεσῶς ἢ ἰπέρσωτε. Praesens ἢ praet. imperfectum.

Ἐλιβοίμην, ἐλιβοίμην, ἐλιβοίμην. Δυϊκά. Ἐλιβοίμην, Ἐλιβοίμην, Ἐλιβοί-
μην. Πληθυντικῶς. Ἐλιβοίμην, Ἐλιβοίμην, Ἐλιβοίμην.

Πῖνακ. ἢ ἰπέρσωτε. Praet. perfectum. ἢ plusquamperfectum.

Ἐλελοίβοιμαι, ἐλελοίβοι, ἐλελοίβοι. Δυϊκά. Ἐλελοίβοιτο, Ἐλελοίβοι-
το. Πληθυντικῶς. Ἐλελοίβοιτο, Ἐλελοίβοιτο, Ἐλελοίβοιτο.

Ἀόρις Θ' α. Indefinitum primum.

Ἀψάσομαι, λείψαιο, λείψαιο. Δυϊκά. Ἀψάσομαι, λείψασθω,
ἀψάσομαι. Πληθυντικῶς. Ἀψάσομαι, λείψασθε, ἢ Δωρικῶς Ἀψάσομαι,
λείψασθε, ἢ ἀπικῶς Ἀψάσομαι, λείψασθε.

Ἀόρις Θ' β. Indefinitum secundum.

Λιβοίμην, λιβοίμην, λιβοίμην. Δυϊκά. λιβοίμην, λιβοίμην, λιβοί-
μην. Πληθυντικῶς. λιβοίμην, λιβοίμην, λιβοίμην.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ἀψοίμην, λείψοιο, λείψοιο. Δυϊκά. Ἀψοίμην, λείψοισθω,
ἀψοίμην. Πληθυντικῶς. Ἀψοίμην, λείψοισθε, ἢ Δωρικῶς Ἀψοίμην,
λείψοισθε, ἢ ἀπικῶς Ἀψοίμην, λείψοισθε.

Μέλλω β. Futurum secundum.

Λιβοίμην, λιβοίμην, λιβοίμην. Δυϊκά. λιβοίμην, λιβοίμην, λιβοί-
μην. Πληθυντικῶς. λιβοίμην, λιβοίμην, λιβοίμην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Subiunctivi medius.

Ἐνεσῶς ἢ ἰπέρσωτε. Praesens ἢ praet. imperfectum.

Ἐάν λιβῶμαι, λιβῶ κοινῶς, ἢ λιβῶ ἰωνικῶς, λιβῶται, ἢ

τά λοιπά.

Παρακείμενον ᾠ ὑπέρσω. Prateritū perfect. & plusquamperfect.
ἔαρ λελοίβω, λελοίβης, λελοίβη. Δυνικά. ἔαρ λελοίβητορ, λελοίβητορ.

ἔαρ λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψωμεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψωμεθα, ἢ λείψωμεθα, ἢ Δωρικῶς ἔαρ λείψωμεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

ἔαρ λίσσωμαι, λίσῃ κοινῶς, ἢ λίσῃ ἰωνικῶς, λίσῃται. Δυνικά.
ἔαρ λίσσωμεθορ, λίσῃσορ, λίσῃσορ. Πληθω. ἔαρ λίσσωμεθα, ἢ λίσσωμεθα, ἢ Δωρικῶς λίσσωμεθα, λίσῃθε, λίσῃται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ, Infinitivus medius.
ἔαρ λείψασθαι, λείψῃσθαι. Præsens & præ. imperfect.

ἔαρ λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψομεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψομεθα, ἢ λείψομεθα, ἢ Δωρικῶς λείψομεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

ἔαρ λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψωμεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψωμεθα, ἢ λείψωμεθα, ἢ Δωρικῶς λείψωμεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

ἔαρ λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψωμεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψωμεθα, ἢ λείψωμεθα, ἢ Δωρικῶς λείψωμεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

ἔαρ λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψωμεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψωμεθα, ἢ λείψωμεθα, ἢ Δωρικῶς λείψωμεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ

Table with 3 columns: Infinitivus medius, Præteritum, and Præteritum plusquamperfectum. Rows include various verb forms like τρέπω, τρέπωμαι, τρέπομαι, etc.

Table with 3 columns: Infinitivus medius, Præteritum, and Præteritum plusquamperfectum. Rows include various verb forms like γράφω, γράφομαι, γράφωμαι, etc.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ

Table with 3 columns: Infinitivus medius, Præteritum, and Præteritum plusquamperfectum. Rows include various verb forms like λέγω, λέγωμαι, λέγομαι, etc.

Table with 3 columns: Infinitivus medius, Præteritum, and Præteritum plusquamperfectum. Rows include various verb forms like δέχομαι, δέχομαι, δέχομαι, etc.

Table with 3 columns: Infinitivus medius, Præteritum, and Præteritum plusquamperfectum. Rows include various verb forms like δέχομαι, δέχομαι, δέχομαι, etc.

μετ' ὀλίγ. μέλλωμι.
ἔαρ λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψωμεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψωμεθα, ἢ λείψωμεθα, ἢ Δωρικῶς λείψωμεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

ἔαρ λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψωμεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψωμεθα, ἢ λείψωμεθα, ἢ Δωρικῶς λείψωμεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

ἔαρ λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, ἢ λείψῃ ἰωνικῶς, λείψῃται. Δυνικά.
ἔαρ λείψωμεθορ, λείψῃσορ, λείψῃσορ. Πληθω. ἔαρ λείψωμεθα, ἢ λείψωμεθα, ἢ Δωρικῶς λείψωμεθα, λείψῃθε, λείψῃται.

Ἐνεώς.	τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.
πῶατατ.	ἐτρύχομ,	ἐτρύχόμην,	ἐτρύχόμην.
πῶακείμ.	τέτρύχα,	τέτρύγμαι,	τέτρύχα,
ὑπῶσω.	ἐπετρύχεμ,	ἐπετρύγην,	ἐπετρύχεμ.
ἀόριστος α.	ἐτρύξα,	ἐτρύχθην,	ἐτρύξαμην.
ἀόριστος β.	ἐτρύχον,	ἐτρύχην,	ἐτρύχόμην.
μέλλωρα.	τρύξω,	τρύξθῆσομαι,	τρύξομαι.
μέλλωρα β.	τρύξω,	τρύξομαι,	τρύξομαι.
μετ' ὀλίγ.	τρύξω,	τρύξομαι,	τρύξομαι.
μέλλωρ.			

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Tertia coniugatio.

	Ἐνδυνάμει.	Παθητικά.	Μέσα.
	Activa,	Passiva,	Media.
Ἐνεώς.	ἄδω,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
πῶατατ.	ἄδομαι,	ἄδομην,	ἄδομην.
πῶακείμ.	ἄδομαι,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
ὑπῶσω.	ἄδομαι,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
ἀόριστος α.	ἄδομαι,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
ἀόριστος β.	ἄδομαι,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
μέλλωρα.	ἄδομαι,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
μέλλωρα β.	ἄδομαι,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
μετ' ὀλίγ.	ἄδομαι,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
μέλλωρ.			

	Ἐνδυνάμει.	Παθητικά.	Μέσα.
	Activa,	Passiva,	Media.
Ἐνεώς.	πείδομαι,	πείδομαι,	πείδομαι.
πῶατατ.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
πῶακείμ.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
ὑπῶσω.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
ἀόριστος α.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
ἀόριστος β.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
μέλλωρα.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
μέλλωρα β.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
μετ' ὀλίγ.	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι,	ἐπείδομαι.
μέλλωρ.			

	Ἐνδυνάμει.	Παθητικά.	Μέσα.
	Activa,	Passiva,	Media.
Ἐνεώς.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
πῶατατ.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
πῶακείμ.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἄτηκώς.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.

ἔλενδομαι

ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Quarta coniugatio.

	Ἐνδυνάμει.	Παθητικά.	Μέσα.
	Activa,	Passiva,	Media.
Ἐνεώς.	φράζομαι,	φράζομαι,	φράζομαι.
πῶατατ.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
πῶακείμ.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
ὑπῶσω.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
ἀόριστος α.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
ἀόριστος β.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
μέλλωρα.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
μέλλωρα β.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
μετ' ὀλίγ.	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι,	ἐφράζομαι.
μέλλωρ.			

	Ἐνδυνάμει.	Παθητικά.	Μέσα.
	Activa,	Passiva,	Media.
Ἐνεώς.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
πῶατατ.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
πῶακείμ.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
ὑπῶσω.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
ἀόριστος α.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
ἀόριστος β.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
μέλλωρα.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
μέλλωρα β.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
μετ' ὀλίγ.	ὄρωμαι,	ὄρωμαι,	ὄρωμαι.
μέλλωρ.			

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Quinta coniugatio.

	Ἐνδυνάμει.	Παθητικά.	Μέσα.
	Activa,	Passiva,	Media.
Ἐνεώς.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
πῶατατ.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
πῶακείμ.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.
ἄτηκώς.	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι,	ἔλενδομαι.

ἔλενδομαι

ὑπῶσω.
ἄτηκώς.
ἀόριστος α.
ἀόριστος β.
συγκοπή.
μέλλωρα.
μέλλωρα β.
μετ' ὀλίγ.
μέλλωρ.
καὶ
ἄτηκ.

Ἐνεώς.
πῶατ.
πῶακ.
ὑπῶσω.
ἀόριστος α.
ἀόριστος β.
μέλλωρα.
μέλλωρα β.
μετ' ὀλίγ.
μέλλωρ.

Ἐνεώς.
πῶατατ.
πῶακείμ.
ἄτηκώς.
ὑπῶσω.
ἄτηκώς.
ἀόριστος α.
ἀόριστος β.
μέλλωρα.
μέλλωρα β.
μετ' ὀλίγ.
μέλλωρ.

ἔνεσθε. πῶτα. πῶται. ὑπὸσσω. ἄοριος α. ἄοριος β. μέλλω α. μέλλω β. μετ' ὀλίγ. μέλλω.	ἄλλω, ἔφαλλον, ἔφαλλα, ἔφάλκαρ, ἔφηλα, ἔφαλον, φαλῶ, φαλῶ, ἔνδον. ἄτιμα.	φάλλομαι, ἔφαλλόμην, ἔφαλλαι, ἔφάλλην, ἔφάλλην, ἔφάλλην, φάλλομαι, φάλλομαι, φάλλομαι, Παθητικὰ. Passiva.	φάλλομαι, ἔφαλλόμην, ἔφαλλαι, ἔφάλλην, ἔφάλλην, ἔφάλλην, φαλοῦμαι, φαλοῦμαι, φαλοῦμαι, Μέσα. Media.
ἔνεσθε. πῶτα. πῶται. ὑπὸσσω. ἄοριος α. ἄοριος β. μέλλω α. μέλλω β. μετ' ὀλίγ. μέλλω.	στέλλω, ἔσελλον, ἔσαλλα, ἔσάλλκαρ, ἔσαλλα, ἔσαλλον, σελλῶ, σελλῶ, ἔνδον. ἄτιμα.	σέλλομαι, ἔσελλόμην, ἔσαλλαί, ἔσάλλην, ἔσάλλην, ἔσάλλην, σελλοῦμαι, σελλοῦμαι, σελλοῦμαι, Παθητικὰ. Passiva.	σέλλομαι, ἔσελλόμην, ἔσαλλαί, ἔσάλλην, ἔσάλλην, ἔσάλλην, σελοῦμαι, σελοῦμαι, σελοῦμαι, Μέσα. Media.
ἔνεσθε. πῶτα. πῶται. ὑπὸσσω. συγκοπή. ὑπὸσσω. συγκοπή. ἄοριος α. ἄοριος β. μέλλω α. συγκοπή. μέλλω β. μετ' ὀλίγ. συγκοπή.	κάμνω, ἔκαμνον, κέκαμναί, κέκαμνηί, ἔκαμνήκαρ, ἔκαμνήκαρ, ἔκμημα, ἔκαμον, καμῶ, καμῶ, μέλλω α. μέλλω β. μετ' ὀλίγ. μέλλω.	καμύνομαι, ἔκαμνόμην, κέκαμνηί, κέκαμνηί, ἔκαμνήκαρ, ἔκαμνήκαρ, ἔκαμνήκαρ, ἔκαμνήκαρ, καμνήσομαι, καμνήσομαι, κέκαμνήσομαι, κέκαμνήσομαι, Παθητικὰ. Passiva.	καμύνομαι, ἔκαμνόμην, κέκαμνηί, κέκαμνηί, ἔκαμνήκαρ, ἔκαμνήκαρ, ἔκαμνήκαρ, ἔκαμνήκαρ, καμνοῦμαι, καμνοῦμαι, καμνοῦμαι, καμνοῦμαι, Μέσα. Media.
ἔνεσθε. πῶτα.	τέμνω, ἔτεμνον.	τέμνομαι, ἔτεμνόμην.	τέμνομαι, ἔτεμνόμην.

τέτεμνηκα,

τέτεμνηκα, τέτεμνηκα, ἔτετεμνήκαρ, ἔτετεμνήκαρ, ἔτεμα, ἔταμον. τεμῶ, ταμῶ.	τετέμνημαι, τέτεμνημαι, ἔτετεμνήμην, ἔτετεμνήμην, ἔτεμῆδην, ἔταμην, τεμνήσομαι, ταμνήσομαι, τετεμνήσομαι, τετεμνήσομαι.	τέτομα, ἔτετόμαρ, ἔτεμάμην, ἔταμόμην, τεμούμαι, ταμούμαι, Μέσα. Media.	ἔνεσθε. πῶτα. πῶται. ὑπὸσσω. συγκοπή. ἄοριος α. ἄοριος β. μέλλω α. μέλλω β. μετ' ὀλίγ. μέλλω. συγκοπή.
φάνω, ἔφαινον. πέφαγκαί, ἔπεφάγκαρ, ἔφηναι, ἔφαινον. φαιῶ, φαιῶ.	φαίνομαι, ἔφαινόμην, πέφαμμαι, ἔπεφάμμην, ἔφάνην, ἔφάνην, φαινήσομαι, φαινήσομαι, πέφάνομαι, Παθητικὰ. Passiva.	φαίνομαι, ἔφαινόμην, πέφηναι, ἔπεφήνην, ἔφηνάμην, ἔφαινόμην, φαινοῦμαι, φαινοῦμαι, φαινοῦμαι, Μέσα. Media.	ἔνεσθε. πῶτα. πῶται. ὑπὸσσω. ἄοριος α. ἄοριος β. μέλλω α. μέλλω β. μετ' ὀλίγ. μέλλω.
κλίνω, ἔκλινον. κέκλιναί, κέκλινηί, ἔκλιναί, ἔκλινον. κλινῶ, κλινῶ.	κλινόμαι, ἔκλινόμην, κέκλιμαι, κέκλιμην, ἔκλιθην, ἔκλιθην, κλινήσομαι, κλινήσομαι, κέκλίσομαι, Παθητικὰ. Passiva.	κλινόμαι, ἔκλινόμην, κέκλιναί, κέκλιμην, ἔκλιθην, ἔκλιθην, κλिनούμαι, κλινούμαι, κλινούμαι, Μέσα. Media.	ἔνεσθε. πῶτα. πῶται. ὑπὸσσω. ἄοριος α. ἄοριος β. μέλλω α. μέλλω β. μετ' ὀλίγ. μέλλω.
σπεύρω, ἔσπερον.	σπεύρομαι, ἔσπερόμην.	σπεύρομαι, ἔσπερόμην.	ἔνεσθε. πῶτα.

ἔσπερον.

ἤσκα.	ἑσκα,α.	ἑσκαρμαι,	ἑσκα.
ἕψουσι.	ἑσκαρμαι,	ἑσκαρμην,	ἑσκαρ.
ἀόριστος α.	ἑσκαρ,	ἑσκαρην,	ἑσκαρμαι.
ἀόριστος β.	ἑσκαρορ,	ἑσκαρην,	ἑσκαρμην.
μέλλω α.	ἑσκαρῶ,	ἑσκαρῆσομαι,	ἑσκαρῶμαι.
μέλλω β.	ἑσκαρῶ,	ἑσκαρῆσομαι,	ἑσκαρῶμαι.
μετ' ὀλίγ.			
μέλλω γ.			

Ἑκτη ΣΥΖΥΓΙΑ.

Sexta coniugatio.

	Ἑνδεδυκῆ.	Παθηκῆ.	Μέσα.
	Αἰτια.	Παθηκῆ.	Μέσα.
ἔνεσθε.	ἄκουω,	ἀκούομαι,	ἀκούομαι.
ἔραται.	ἄκουορ,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
ἔρακειμι.	ἄκουκα,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
ἄπειθε.	ἄκουκα,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
ἕψουσι.	ἄκουκαρ,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
ἄπειθε.	ἄκουκαρ,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
ἀόριστος α.	ἄκουσα,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
μέλλω α.	ἄκουσω,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
μετ' ὀλίγ.	μέλλω,	ἄκούομαι,	ἄκούομαι.
ἄπειθε.			
	Ἑνδεδυκῆ.	Παθηκῆ.	Μέσα.
	Αἰτια.	Παθηκῆ.	Μέσα.
ἔνεσθε.	παύω,	παύομαι,	παύομαι.
ἔραται.	παύορ,	παύομαι,	παύομαι.
ἔρακειμι.	πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυκα.
ἕψουσι.	πέπαυκαρ,	πέπαυμαι,	πέπαυκαρ.
ἀόριστος α.	πέπαυσα,	πέπαυμαι,	πέπαυκαρ.
ἀόριστος β.	πέπαυσα,	πέπαυμαι,	πέπαυκαρ.
μέλλω α.	πέπαυσω,	πέπαυσομαι,	πέπαυσομαι.
μέλλω β.	πέπαυσω,	πέπαυσομαι,	πέπαυσομαι.
μετ' ὀλίγ.	πέπαυ,	πέπαυσομαι,	πέπαυσομαι.
μέλλω γ.			

Exempla hæc, etsi omnia in usu non sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam gravitonorum uerborum regulariter declinandorum: quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

Finitis primi toni libri secundi.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ.
DE VERBIS CIRCVNFLEXIS.

Ἡ ἀπὸ τῶν Ῥημάτων, Ῥήματα, hoc est, circumflexa uerba à sexta coniugatione gravitonorū sunt, nō tantum ab omnibus uerbis, sed ab his solum quæ in penultima habet siue ε, siue α, siue ο, ut ἠρέω, βοάω, χρυσάω. Et dicuntur circumflexa, eo quod habeant circumflexum accentum in ultima, à qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσάω. Patiuntur autem syneresim in presentis et preterito imperfecto modi indicatiui: quæ quidem tempora in aliis modis, et etiam participiis simul uariantur, ut in gravitonis dictum est. Sed sciendum syneresim pro crasi poni, et ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum et in uocibus syneresim declaratum est. Et cum in his uerbis uariæ sint synereses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales distinguuntur, quæ χαρακτηριστικά, hoc est, formatiuis literis appellare possumus, quæ admodum et consonantes in gravitonis. Per ea enim cognoscimus unumquodque uerbum quomodo sit coniugationis. Quibusdam tamen placet, quemadmodum Dionysius Thrax affirmat, ut per extremam secundarum personarum huiusmodi coniugationes distinguantur. Nam prima coniugatio in eis per syneresim facit secundam personam contractam, ut ποιῆς. Secunda in eis subscripto ι, βοῆς. Tertia in eis, χρυσῆς. Est igitur ε χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexorum, α secundæ, ο tertię. Quæ quidem seruatur in omnibus modis, tam actiuorum, quam passiuorum, quæ autem ipsa natura fert, et si communes syneresim regule aduersari uideantur: proprias enim ac distinctas synereses habet unaquæque circumflexorū coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est, futurum in σω desinens, superare præsens una syllaba: si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσάσω, et alia huiusmodi esse à circumflexis. Sed analogia postulat, ut futura sine à gravitonis propriis circumflexorum, mutatis ε et α in η, et ο in ω, ut ἠρήσω, ἠρήσω, βοήσω, βοήσω, χρυσάσω, χρυσάσω. Licet in quibusdam maneant immutabiles, ut τελῶ, τελῶσω, γελῶ, γελῶσω, ὀνόσω, ὀνόσω, et alia.

Penultima etiam futuri seruatur in præterito perfecto, et præterito Penultima plusquam-

Circumflexorum coniugationes.

Futura.

Gg

242 DE FORMATIONE VERB. CIRCUNFL.
 præteritorii plusquamperfecto, et in primo aoristo in omnibus uerbis circumflexis, ut ποιήσω, πεποίηκα, ἔπειτα οἰκήσω, ἐποίησα, βεβόηκα, ἔβεβόηκα, ἔβόησα, χερύσω, κερύσω, κερύσωμαι, ἐκέρυσάμην, ἐκέρυσάμην. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

DE PRIMA CONIUGATIONE CIRCUNFLEXORVM.

Rima igitur coniugatio circumflexorum à uerbis sextæ coniugati. grauitonorum in εω desinentibus, per syneresin fit: ut ποιέω, ποιῶ, cuius secunda persona et tertia in ε diphthongum propriam desinent, ut ποιῆς, ποιῆσι. Et habet in futuro ante σω η, hoc est, cum præsens longam habeat penultimam, siue naturā, siue positionem: ut οἰκῶ, οἰκήσω, ποιῶ, ποιήσω, ἀδῶ, ἀδήσω. Excipitur νεκῶ, νεκέσω, quod contendo significat: νεκῶ enim νεκήσω secunda coniugationis est. Excipitur et ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam cum præsens in ω purum desineret, futurum habebit η ante σω: νοῶ, νοήσω. Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima: ut οἰλῶ, οἰλήσω, κίχῶ, κίχῆσω, præter ἀρῶ, ἀρέσω, et καλῶ, καλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus masculinis in ος desinentibus: ut κτύω, κτυπήω, κτυπήσω. Δύω, Δύω, Δουπήσω. Etiam decomposita: ut ὀικονόμοω, ὀικονομήσω, ὀικονομήσω. Etia à grauitonis uerbis in circumflexa deducta: ut ὀικτεῖρω, ὀικτερήσω, ἔλκω, ἔλκῶ, ἔλκῆσω. Etia quæ indifferenter sunt et primæ et secundæ coniugationis, ut ζυρῶ, ζυρήσω, ζυρῆσω, ἔλεω, ἔλεψῶ, κολῶ, κολήσω, γηρῶ, γηρήσω, γηρῆσω, ἔλεω, ἔλεψῶ. Etiam monosyllaba, ut χῶ, χήσω, ῥῶ, ῥήσω, μνῶ, μνήσω. Quæ uero nihil horū habent, et penultima presentis aut in ε, aut in ο desinat, per εσω faciunt futurum: ut πελῶ, πελέσω, ὀλῶ, ὀλέσω. Excipiuntur μολῶ, μολήσω, πορῶ, πορήσω, ὠφελῶ, ὠφελήσω. Hæc autem adnotantur, quæ indifferens habet futurū, καλῶ, καλέσω, κολῶ, κολήσω, φρονῶ, φρονέσω, φρονήσω, κορῶ, κορέσω, κορήσω, φορῶ, φορέσω, φορήσω, αἰνῶ, αἰνέσω, αἰνήσω, πηνῶ, πονέσω, κολῶ, πηνήσω, πηνέσω, quidem, si ad corpus referamus: πηνήσω uero, si ad animam. Et aduerte, dissyllaba in hac prima coniugatione ex communi usu non pati syneresin in prima persona singulari presentis temporis. Nā regula est ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὀριστικὸν εἰς ω λήγου μονοσύλλαβον εὐρίσκειται ὅν χησῆσαι, χωρὶς ἐμῆ εὐρεθῶσι Διτῆρας σύζυγας τῶν πρῶτων μὲν, οἷον Δρῶ, θλῶ, κλῶ, hoc est; quod nunquam uerbum indiatiuum in ω desinens, in dissyllabis inuenitur in usu, nisi inueniatur secundæ coniugationis circumflexorum: ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, et c. neq; in prima plurali, neq; in tertia. Non enim dicimus πλέω, πλώ, neq; πλέομεν, πλοῦμεν, neq; πλέεσι, πλέεσι, et ut plurimum accipere u in futuro: ut πλέω, πλέωσω, ῥέω, ῥέωσω.

Quæ futurū habeant indifferens.

σω, ῥέω, ῥέωσω, νέω, νεύσω. Synereses autem huius coniugationis, quæ semper ex ε et sequente uocali fiunt, hæ sunt: scilicet ει ου οἶη κω, sicut libro primo dictum est.

DE OPTATIVO ACTIVO circumflexorum uerborum.

Optatiui circumflexorum actiui, fiunt à genitiuis suorum participiorū omnes, quemadmodum et grauitonos fieri monstrauimus, ut πείρομαι, ποιέομαι, sic à πείρω, ποιέω, extremā scilicet in μαι conuersa, et abiecto υ, deinde addito i penultimæ uocali, utamen ex ου diphthongum prius expuncto: cum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secunda uero coniugatione etiam à genitiuo participij contracti fit, diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etia diuersa sit, ut βούρω, βούρω, βούρω, τοῦ enim in μαι, et υ consonante expuncta, ac i penultimæ uocali subscripto, fit βούρομαι, βούρομαι, βούρομαι. At in tertia quidem coniugatione similis erit formandi ratio, qualis in prima diximus: quandoquidem et utriusq; genitiui contracti eadem est literaturā: ut πείρω, πείρω, πείρω, χερύρω, χερύρω, χερύρω. Possimus tamen huiusmodi optatiuos contractos à propriis perfectis deducere, hoc est πείρομαι, βούρομαι, χερύρομαι, abijcentes primū i ex penultima diphthongum ου. Deinde contrahentes ε et ο si primæ sint coniugationis, rursus in οἶ diphthongum, et duo οο. Item in οἶ, si sint tertiæ, ut ποιέομαι, ποιέομαι, χερύρομαι, χερύρομαι. At si secundæ sint coniugationis, contractis prius α et ο in ω μέγας, iterum sumendum est per syneresin, ut in penultima omnino fiat diphthongus δῖα ῥ, ut βούρομαι, βούρομαι. Quo in loco dicit aliquis: Cur ex ε et ο, et ex duobus οο fit syneresis in οἶ, cum aliis per communem regulam syneresin utrobique in ου contrahantur κοινῶς. At quod respondetur, optatiuos omnes in penultima diphthongum appetere, quæ ex i subiunctiua uocali consistat. Nā regulæ quædam sunt peculiare, quæ quibusdā in locis habent privilegiorum uim, communēq; regulas superant, sicut etiam in principio declinationum diximus nominum contractōrū, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῦ δημοδενέου, ubi prius expuncto, ac ε et ο rursus in οἶ diphthongū contractis, fit δημοδενέου. Quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum δῖα ῥ, siue propriam siue impropria desinere opus est.

Questio.

Atq; iterum queri potest: Si igitur huiusmodi optatiui diphthongū δῖα ῥ naturā omnino appetunt, cur non potius altera uocalis eliditur, quæ præcedit, et ex ea que remanet et i subsequente fiat syneresis? Respondetur, syneresin fieri non posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongum sint, ac pure, hoc est, nulla intercedente aut uocali aut consonante, ut πείρομαι, ποιέομαι, βούρομαι, βούρομαι. At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongum syneresis fiat, sciendum præpositiuam uocalem diphthongum

Alia questio.

omnino esse suscipiendam, cum in ipsa diphthongo tanquam principalis ac domina primum obtineat locum. Subiunctivam uero, siue ἴωτα sit siue υψιλόμῃ prorsus abijciendam, utpote appendicem, & præpositivis uocalibus subiectam, ut ex ipsa præpositiva uocali & monophthongo, quæ fortè ei adhaerit, contractio fiat, ut ποιέομι, ποιόμι: nisi in α crasim fieri contingat, aut in η, aut in ω μέγα, quia tunc huiusmodi uocales per syneresim sibi asciscunt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat: ut βοάεις, βοᾷς, ποιέεις, ποιῆς, βοάοιμι, βοᾶμι. Quare sciri uelim, in uerbis ἀρανflexis, ac etiã in nominibus contractis, has esse ueras syneresium formandarum regulas, quas ab antiquis Grammaticis exærsimus. Sed de hoc etiam ἔν τῷ πρώτῳ παθῶν τῷ τριφώνῳ, in fine huius libri aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐν τε λῶς, ἢ κατὰ κρᾶσιμ, hoc est, ποιέομι, ποιόμι, ποιέεις, ποιῆς, ποιέοι, ποιόι. Nam Attici & Aeoles, uertentes μί in λῶ puram, dicunt ποιόλω, ποιόλω, ποιόλω, sicut τυφθέλω, τυφθέλω, τυφθέλω. Doræ uero non solum μί in λῶ, sed etiam οί penultimam diphthongum propriam in φ impropriam uertentes, dicunt ποιῶλω, ποιῶλω, ποιῶλω. & sic in aliis ἀρανflexorum coniugationibus. Aduertendum est etiam, tertiam personam pluralem secundum hos non in σῶ, sed in σῶν desinere, cum penultima primæ pluralis sit η monophthongus: sicut in passivis aoristis dictū est, ut ποιόωμι, ποιόωμι, ποιῶμι, ποιῶμι.

Hoc quoque aduertendum est, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiui ἀρανflexorum, proprium facere primum aoristum: quemadmodum & in grauitonis, hoc est, ποιήσα, ποιήσα, ποιήσα: sicut τυφάα, τυφάα, τυφάα.

FORMA CONIUGANDI VERBA

ἀρανflexa optatiuo modo, secundum uariam dialectorum rationem.

		κοινῶς μὲν οὕτως.	
	ἐν τῷ πρώτῳ παθῶν.	Præsens & præter. imperfect.	
ἐν.	ποιέομι, ποιόμι	ποιέεις, ποιόεις	ποιέοι, ποιόι.
Δυ.		ποιέοιτο, ποιόιτο	ποιέοιτο, ποιόιτο.
πλ.	ποιέοιμεν, οἴμεν.	ποιέοιτε, ποιόιτε	ποιέοιμεν, ποιόιμεν.
		Ἀττικῶς & ἁολικῶς οὕτως.	
ἐν.	ποιόλω	ποιόεις	ποιόει.
Δυ.		ποιόιτο	ποιόιτο.
πλ.	ποιόωμεν.	ποιόιτε	ποιόωμεν.
		Δωρικῶς δὲ οὕτως.	
ἐν.	ποιῶλω	ποιῶεις	ποιῶει.
Δυ.		ποιῶιτο	ποιῶιτο.

ποιῶωμεν.

ποιῶωμεν	ποιῶετε	ποιῶσθε.	πλ.
ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.	ἐν.
	ποιήσατο	ποιήσατω.	Δυ.
ποιήσασθε	ποιήσατε	ποιήσατε.	πλ.
ποιήσασθε	Ἀττικῶς δὲ ἔχει	ἁολικῶς οὕτως.	
ποιήσασθε	ποιήσαίς	ποιήσαί.	ἐν.
ποιήσασθε	ποιήσαίτο	ποιήσαίτω.	Δυ.
ποιήσασθε	ποιήσαίτε	ποιήσαίτε.	πλ.

Cætera uero, grauitonorum sequuntur inflexionem.

DE INFINITIVO ACTIVO.

Infinitiuus ἀρανflexorū omnium præsentis temporis secundum iuniores Grammaticos, à tertia eiusdem præsentis indiatui modi fit, additã v, quemadmodum & grauitonius, ut ποιέει, ποιῆει, ποιῆει. Veteribus tamen placuit, ut huiusmodi infinitiuus à tertia persona præteriti imperfecti omnino deducatur, à quibus hæc datur regula, quã ex Theodosio, & Herodiano accipimus. Πᾶς ἐνεσῶς ἂν βαρυτόνωμ ἢ δὲ τρίτου προσώπου ἢ προσλαβῶν ἂν πῶς ἐμφατομ ποιῆει, λέγει, λέγειμ, ἂν δὲ πῶς ἁολικῶς ἢ παρατακτικῶς προσόδῳ τῷ ἢ ἡδὲ συσολῆσθι ἄρχοντες, ἐποιέει, ἐποιῆει, ἐβόαει, ἐβοᾶει, ἐχρῆσται, χρῆσται. Quod scisse uidentur, tum ut formatiua littera cuiusuis coniugationis, sicut in aliis modis, ita & in infinitiuo seruaretur, hoc est, ε & ο, ut ποιῆει, βοᾶει, χρῆσται. tum ne repugnare uiderentur huic regule, ὅτι τὰ εἰς ἄνθρωπον ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει τῷ τριφώνῳ ἀνεκφώνητομ, hoc est, quod uerba desinentia in v, nunquam habent ante v quicquam non prolatum: sicut est i in α diphthongo impropria, & in η. est enim i ἀνεκφώνητομ. Nam in diphthongis impropriis nullum habet sonum. Si igitur in uerbis secundæ coniugationis, à tertia persona præsentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, necessariò i erit subscribendum. Ex α enim & ε fit syneresis in i, quidem subscripto, quod ἀνεκφώνητομ est: ut βοάει, βοᾶει, βοᾶει, πεινάει, πεινάει, πεινάει, quod manifestè est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, si à tertia præsentis facerent infinitiuum, aut in εῖ secundum communem regulã, aut in οῖ secundum propriam desinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in usu sit, sed potius in οῖ, ut χρῆσται, aptior erit formatio si à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut supra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfectò infinitiuo præsentis temporis in unaquaque ἀρανflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit, ut in primo quoque tractatu diximus. Nam si ex α

Præceptio.

extrema diphthongo infinitiui perfecti subtrahatur i subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiusuis coniugationis, & sequente, quae erat praepositua uocalis a diphthong. fiat syneresis: id eueniet ut unaqueque coniugatio etiam in ipso infinitiui contracto, propriam sortiatur syneresim: ut ποιέειρ, ποιέειρ, ποιέειρ. βοάειρ, βοάειρ, βοάειρ. χρυσόειρ, χρυσόειρ, χρυσόειρ. & in α, ο & in ου.

Ενεσώρ ηορ ηατακός, Praesens & prat. imperfect.

Ποιέειρ, ποιέειρ, κοινώρ, & ποιέειρ Δωρικώς, expruncto i, & accentu circumflexo in acutum conuerso. Regula, πᾶρ ῥήμα βαράνεται, ἢ ῥῖ- ωᾶται, ὁξύνεται. δεῖ οὐδέποτε ἦν πῶ κοινώ σωηθεῖν, εἰ μὴ παρὰ Δωρ, εἰς τὰ σωηθεῖν ἄπαρ ἑμφρατα εἰς εἰρ, ὑφαιρέσει τὸ i. ποιέειρ, ἀντι τῷ ποιέειρ. Δασμοφορέειρ, ἀντι τῷ δασμοφορέειρ, ὅστις δημόσια φέρει. hoc est, Omne uerbum grauiatur, aut circumflectitur: acuitur autem nunquam secundum communem consuetudinem, praeterquam apud Doros infinitiuos contractos in φρ qui subtrahitur i sunt, ut ποιέειρ, pro ποιέειρ. δασμοφορέειρ, pro δασμοφορέειρ, id est, tributa ferre. Reliqua uero tempora, grauiationum sequuntur formam.

De optatiuo passiuo.

Optatiui passiuu perfecti uerborum circumflexorum, ab indicatiuo fiunt ut grauiatione, hoc est, extrema in μω conuersa, & adiuncto i penultime uocali ut ποιέομαι, ποιέομαι. Contracti uero a perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc est, i subiunctiua uocali penultimae diphthongi expruncta, & ε & ο in oi diphthongum uersis, si primae sint coniugationis: ac duobus oo ite in oi diphthongum, si sint tertiae. fit enim ex ποιέομαι, ποιέομαι, & ex χρυσόομαι, χρυσόομαι. In secunda uero coniugatione in ω μέγα fit crasis, cui subscripto i, fit βοάομαι, βοάομαι. Quo in loco, quoniam secundae personae in o desinentes optatiuorum in μω exciuntium, in aliquibus acuiuntur in antepenultima, in aliquibus autem circumflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuiuntur, & in quibus circumflectuntur. Nam quae sunt duarum syllabarum, circumflectuntur: ut χοίμω, χοίμω. δόιμω, δόιμω. Item quorum actiui in μι desinunt circumflexorum, ut νοοίμω, νοοίμω. ποιόιμω, ποιόιμω. βοώμω, βοώμω. Eodem modo dicendum est de omnibus iis, quorum indicatiui actiui desinunt in μι, & habent optatiuum in ω puram desinentem, quia & ipse secundae personae circumflectuntur, ut τίθημι, τίθημι. ἰδέω, ἰδέω. quia ἰδέω optatiuum actiuium est. Δωάμω autem Δωάμω acuitur in antepenultima, quia non habet δάωμι in usu, neque Δωείω optatiuum actiuium. Circumflectuntur etiam secundae personae praeteriti perfecti, πεποιήμω, πεποιήμω. Δεδόιμω, Δεδόιμω. Reliquae uero omnes secundae personae in o desinentes acuiuntur.

acuiuntur in antepenultima, τυπήοιμω, τυπήοιμω. λέγοιμω, λέγοιμω. τυφείμω, τυφείμω. Tertiae personae horum optatiuorum in to desinentium, eundem habent accentum quem secundae, νοοίω, νοοίω. τυπήοιω, τυπήοιω.

De subiunctiui passiuo.

Subiunctiui in μαι, si a grauiationis existant, grauiantur. εἰμ τυπήω, εἰμ τυπήωμαι. Si uero a circumflexis, circumflectunt penultimam. εἰμ φιλάω, εἰμ φιλάωμαι, εἰμ ποιέω, εἰμ ποιέωμαι. Hoc quoque attendendum est, secundam personam a tertia fieri, sicut in uerbis in ω desinentibus dictum est, expruncto scilicet τ. εἰμ ποιέεται, ποιέεται, deinde η & α in η contractis, ac subscripto i, ποιέει, καὶ κρᾶσα τὸ ε καὶ η iterum in η, ac subscripto i, ut prius, fit ποιή. Poterimus tamen facere tertiam subiunctiui actiui, secundam subiunctiui passiuu, secundum regulam antiquorum, quae est: ὅτι καὶ δόλω τὰ τρίτα πρόσωπα ἢ ἢ ῥῖ γηῖν ὑποτακτικῶν Δει/τεροῦ εἰς i ῥῖ παθητικῶν, εἰμ ποιέω, ποιέω. ποιέω, ποιέω. ποιέω, ποιέω. εἰμ ποιέωμαι, ποιέωμαι. ποιέω, ποιέω. Etiam secundam personam praeteriti passiuu subiunctiui circumflexorum a tertia actiui eiusdem temporis fieri, extrema scilicet syllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum uerso. εἰμ πεποιήμω, πεποιήμω, πεποιήμω. εἰμ πεποιήμω, πεποιήμω. Est enim regula, ὅτι ἢ ἢ ῥῖ πρῶτω μὲν, ἢ ἢ ῥῖ εἰς μί, καὶ ὅτι τὰ τρίτα, πρόσωπα τὸ ῥῖ γηῖν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῆ ῥῖ τελοῦτα εἰς συλλαβῆς τὸ Δει/τερον τὸ παθητικῶν ποιούσι. πεποιήμω, πεποιήμω, subscripto i, ut opinor, quandoquidem secunda persona passiuoru in μαι desinentium in diphthong. impropriad omnino desinere appetat κοινώρ. Tertia persona a prima fit, & in η, & extrema in ται mutatis, εἰμ ποιέωμαι, ποιέωμαι. ποιέεται, ποιέεται.

Præceptio.

DE SECUNDA CONIUGATIONE circumflexorum.

Secunda coniugatio circumflexorum a uerbis sextae coniugationis grauiationum in ω desinentibus per syneresim fit, ut βοάω, βοάω. γελᾶω, γελᾶω. Quorum secunda persona & tertia per α diphthongum impropriad enunciantur, ut βοᾶς, βοᾶ. γελᾶς, γελᾶ. In futuro uero ante σω quandoque habet α, quandoque η. Desinentia in ω purum, praecedente aut e, aut i, sine solo, sine in diphthong. habent α in penultima futuri, ut εἰω, εἰω. σὼ, δειῶ, δεῖῶ. ἀνῶ, ἀνῶ. κοπιῶ, κοπιῶ. ἐλοιῶ, ἐλοιῶ. κοινῶς, κοινῶς. ἀλοιῶς, ἀλοιῶς. Habentia uero o in penultima praesentis quinque amittuntur, quorum duo habent η in penultima futuri, hoc est, βοῶ, βοῶ. ῥοῶ, ῥοῶ. γοῶ, γοῶ. duo autem α. ἀκροῶ, ἀκροῶ. ἀκροῶ, ἀκροῶ. μακροῶ, μακροῶ. Quorum uero indifferens est, scilicet ἐλωῶ, quod ἀλοῶς.

facit, et ἀλοήσω. Etiam habentia siue ε, siue λ ἢ πρὸ μ ονοσύνθετα, nullā cōsonante præcedēte, α habent in penultima futuri, ut πρῶ, πρῶσω, φρεῶ, φρεῶσω. γελῶ, γελῶσω. χαλῶ, χαλῶσω. Quæ uerò habent α ante ω, per ἦσω faciunt futurum, ut ἐγγυῶ, ἐγγυῶσω. Etiam ἢ πρὸ νισ/λλασα, in ρω, siue in λω desinentia, præcedente aliqua consonante, η habent ante σω: ut ποδ᾽αγρῶ, ποδ᾽αγρῆσω. ὀμὸκλῶ, ὀμὸκλήσω. κολλῶ, κολλῆσω. Monosyllaba uerò habentia ante ρω, siue λω consonantem aliquam, si faciunt deriuatiua uerba in μι, η habent ante σω: ut χρῶ, χρῆμι, χρῆσω. τλῶ, τλήμι, τλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι, α habent ante σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. Δρῶ, Δράσω. Etiam habentia ante ω aliquam aliarum consonantium, η habent ante σω: ut σμῶ, σμήσω, κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. ἄμῶ, ἄμήσω. κνέζνῶ, κνέζνήσω. ἠέω, ἠήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. ἄπῶ, ἄπῆσω. Διψῶ, Διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis sunt duæ, α scilicet productum, et ω. Quo in loco aduertendum est, ex α quæ est formatiua litera huius coniugationis, et ex quâuis uocali fieri synæresin in α productum: nisi ω μέγα siue ο μικρόν utcumque sequatur ipsum α, quia tūc in ω fit synæresis. Et sic in omnibus modis et participiis, tam actiuorum quam passiuorum, duæ tantum fiunt synæreses, hoc est in α, et in ω.

Attici. Dores.

Hoc etiam annotandum est, ex α et ε fieri synæresin in α productum, ut dictum est, Atticorum more et communium: ut βοάεε, βοάε. At secundum Dores non in α, sed in η fieri synæresim: nec ei subscribitur ι, sed prorsus abiicitur, ut Ioanni τῷ χάρρακι et Theodosio placuit: ut βοάεε, βοῆε. γελάεε, γελῆε. πφάεε, πφῆε. Διψάεε, Διψῆε. ζάεε, ζῆε. ὀράεε, ὀρῆε. Θεόρεετ τῷ ὀροπῶροε, εὐμάεε δὲ τ᾽αε ἀγῶεε ὀρεε τῷ εὐμαεε εὐμαεε εὐμαεε. κινεάεε, κινεῆε. ὀπαταεε ἄκῶεε ἐκίρεεε, ἐκίρεεε, ἐκίρεεε, ἐκίρεεε. ὀδυσσεάεε ε.

Εμ ἄερα κισυεῖω κίρεεε. ἀντὶ τῷ ἐκίρεεε. Inueniuntur etiam in usu apud Atticos πφῆεε, Διψῆεε, ζῆεε, et ζῆεε infinitiuum: quoniam Dorum sint propria.

DE TERTIA CONIUGATIONE circunflexorum.

Tertia coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis, grauitonorum in ωω desinentibus per synæresim fit, ut χρυσῶ, χρυσῶ. ἀργυρῶ, ἀργυρῶ. quorum secunda et tertia persona in οι diphthongum desinunt: ut χρυσοῖε, χρυσοῖε. ἀργυροῖε, ἀργυροῖε. In futuro uerò ante σω ut plurimum habet ω μέγα. Cognoscitur autem sic: Quandoquocumque enim uerbum habet

bum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω in penultima: ut χρυσός, χρυσός, χρυσῶ, χρυσώσω. ἀργυρός, ἀργυρός, ἀργυρῶ, ἀργυρῶσω. γυψός, γυψός, γυψῶ, γυψώσω. χεῖρ, χεῖρ, χεῖρῶ, χεῖρῶσω. πῦρ, πῦρ, πῦρῶ, πῦρῶσω. σέφαι, σέφαι, σέφαι, σέφαι. ὄρνις, ὄρνις, ὄρνις, ὄρνις. Σφίβλος, Σφίβλος, Σφίβλῶ, Σφίβλῶσω. κακός, κακός, κακῶ, κακώσω. ταπεινός, ταπεινός, ταπεινῶ, ταπεινῶσω, et alia. Cum autem uerbum nullum habet nomen à quo deriuatur, tunc futurum habet in penultima ο paruū, ut ὀμός, ὀμῶ, ὀμός. ἀξός, ἀξός, ἀξός. ὀνός, ὀιῶ, ὀνόσω. et c. quæ pauca sunt numero. Quo in loco aduertendum est, quòd ubicunque post ο, quæ est formatiua litera huius coniugationis, sequitur ω μέγα, fit synæresis in idem ω, ut χρυσός, χρυσῶ. Vbi uerò sequitur ε monophthongus, aut ο, aut ου, in ou fit synæresis, ut χρυσόετορ, χρυσοῖτορ. χρυσόμω, χρυσοῖμω, χρυσόουσι, χρυσοῖσι. Sed ubi sequitur ι in diphthongo, siue ει, siue οι, siue η, semper fit synæresis in οι in omnibus modis tam actiuorum quam passiuorum (infinitiuo actiuo ex ἀρτω) et hoc ut seruetur τὸ χερσικτισικὸρ εδὶ συζυγίας, hoc est, ο μικρόν, ut χρυσόεε, χρυσοῖε. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. εἰμ χρυσόεε, χρυσοῖε. Si uerò sequitur η monophthongus, sicut est in secunda et tertia persona dualis numeri, et secunda pluralis subiunctiui modi, tam actiui quam passiu, quæstio est quomodo facienda sit synæresis, quia in nonnullis codicibus per η huiusmodi personæ reperiuntur scriptæ. εἰμ χρυσῆτορ, εἰμ χρυσῆτε. Etiam seruetur in his ο μικρόν formatiua litera in ipsa diphthongo. εἰμ χρυσόητορ, χρυσοῖτορ. εἰμ χρυσόητε, χρυσοῖτε. Et sic in passiuis, εἰμ χρυσόητορ, χρυσοῖτορ. εἰμ χρυσόητε, χρυσοῖτε. Theodorus autem existimauit synæresim eam fieri in ω, uel in ου. Secundo etenim τῷ εἰς τῆσασαεε scribit: Επομῶου δὲ τῷ η, εἰς ω, ἢ εἰς ου τῷ σωαίρεσιν γίνεοται, εἰμ χρυσόηται, χρυσοῖται, ἢ χρυσοῖται. Nos autē quod Theodorus de synæresi in ου scripsit, nusquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum usu scripsit, synæresim eam in ω fieri ἀπῆκῶε: ita etiam faciendum esse censimus: quanquam is non nisi de tertia persona singularis numeri subiunctiui passiu atulerit exempla. εἰμ σεφαιόηται, σεφαιῶται, εἰμ γυψόηται, γυψῶται. Et sic tres duntaxat erunt synæreses, οι fallat, ου, et ω sicut in primo libro dictum est.

Præter ea quæ de subiunctiuo passiuo diximus, hoc etiam aduertendum, De subiunctiuo secundam personam præteriti perfecti per ω μέγα scribendam esse, secundum Grammaticorum præceptionem, licet in plerisque codicibus per η inueniantur, quorum uerba hæc sunt: τὸ Δειπερομ, εἰμ κεχρυσῶ, κεν ὠφελεν Grammaticοῖναι εἰμ κεχρυσώκη, ἵνα ἀπὸ τῷ τριτοῦ ἐν γνήκων Δειπερομ παρὰ τῷ γνήκων ἄληται. ἀλλῶ τῷ πρῶτω μωμ, κεν τῷ εἰς μι, δὲ εἰς ἀπτο. Ηδ τομ πρῶσ=

την πρόσωπον τῶν ἐπισημασμένων παρακαλεῖται ἀποκοπῆ ἢ τελευ-
ταίας συλλαβῆς, Δευτέρου παθητικῶν γίνεται. hoc est, Secunda per-
sona ἐὰν κεχρυσῶ, ἔσθ δεσβκατ esse ἐὰν κεχρυσώκη, ut à tertia actiui se-
cunda passivi fiat. At in ἀρανflexis ἔσθ terminatis in μι, tertia persona
preteriti actiui per ἀποκοπὴν ἐκτείνετ συλλαβὴ secunda passivi fit. ἐὰν πε-
ποιήκη, ἐὰν πεποιώμην, πεποιή, ἐὰν βεβοήκη, ἐὰν βεβοώμην, βεβοή.
Sic ἐὰν κεχρυσώκη, ἐὰν κεχρυσώμην, κεχρυσώ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Εἰς ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis in μι.

VERBA in μι desinentia, sunt à uerbis sextæ coniugationis
grauitonorum: partim ab his quæ habent circumflexa, par-
tim ab his quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ
habent ἀρανflexa, reduplicationem suscipiunt, ἔσθ trisylla-
ba esse uolunt, annumerata ea syllaba quam per reduplica-
tionem suscipiunt, ut ἄδῶ, ἄδῶ, τίδημι. Alia autè ab iis solum quæ in uo
desinunt, ἔσθ ipsa quæ; trisyllaba sunt: licet reduplicationem non habeant: ut
ἔσθ γυνώω, ἔσθ γυνώμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud Poëtas trisyllaba,
in quibus nulla est reduplicatio: etsi à grauitonis habentibus circumflexa de-
riuantur: ut ἄδηνμι, ἄδηνμι, ἔληνμι, ἄννημι. ἠοῖοδ' ἔσθ ἐργίς.

Trisyllaba.

Poëtica.

ὄν μι μ' ἐπὶ γέ ἄννημι.
ἴλημι, unde ἴλαδι, καὶ ἴληδι.
ἄλλ' ἀνασθ' ἴληδι.
Δείπωνμι, ἴσημι, κρέμηνμι, γήρημι, unde γηράς, γηράντ' ἔσθ.
ἠοῖοδ' ἔσθ ἐργίς, οὐδ' ἐμῶ οἴγῃ.

ὄσους γ.

ἔσθ ἄντ' ἔσθ τὸ κεῖσιν ἀπὸ δρεπῆς ἔσθ Δοῖερ.
ἔσθ ἔσθ, unde ποδῶρημι. Θεόκριτ' ἔσθ βωκολιασαῖς.
ἄλλ' ἀνὰ αὐτὸς ἔσθ κνίτ' ἔσθ πάλιν οὐ ποδῶρημι.
νίκημι. Θεόκριτ' ἔσθ δαλυσίγῃς.

Σικελίσου νίκημι, τὸν ἐκ σάμω, οὐτὲ ἔσθ Πικτῶν.
ἔσθ ἔσθ. ἔσθ similia.

Annotantur nonnulla quæ numerum trium syllabarum excedunt, quæ
etiam poëtica sunt, ut ἀρίσημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλκτῆμι, quo-
rum passiva, hoc est, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλκτῆμαι, penultima
producta (more Aeolico) apud poëtas frequentissimo habentur in usu. Quin-
que etiam annotantur, quæ communiter in usu sunt, ut κῆρυμι, πετάνυ-
μι, ὁμογενυμι, ὁρέγενυμι, ὀνήνημι. ἠοῖοδ' ἔσθ ἐοργίς.

ἔσθ Δ' ἐδέλα μεγάλων παραγίνεται, ἔσθ οὐνήση.
Et Homerus Ἰλιάδ' ἔσθ ω. οὐδὲ δὲ ἀδῶς.

ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ.

ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ.

ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ.

ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ.

ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ.

ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ, ἔσθ ἔσθ.

Sunt

Sunt quedam Aeolica his simili: ut Δοκιμῶμι, ἔλδ' ἔσθ, ἔσθ - Aeolica
tr.

Inueniuntur alia quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt: ut Dissyllabas
ἔσθ ἔσθ τὸ ὑπάρχω, ἔσθ ἔσθ τὸ πορεύομαι, φημι δ' λέγω, ἔσθ ἀφαιρέσθ τῶ
φ, ἔσθ τὸ αὐτό. Sunt ἔσθ alia dissyllaba, quæ licet communiter non anno-
tentur, frequenter tamen apud Poëtas in usu sunt, ut γυνώμι, τλήμι, Δύ-
μι, φύμι, ἔσθ similia. Sed de his ἔσθ nonnullis aliis, in fine huius libri
uerborum in μι dicitur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam
uerborum in μι regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse
uolunt. Nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si à grauitonis circun-
flexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis primo libro in princi-
pio uerborum in μι abimè mentio facta est.

Cum autè alia uerba appellata sint partim grauitona, partim circunfle-
xa ab accentu, hæc à terminatione in μι, in quam desinunt, nuncupata sunt: μι cur sic
quia plerique trisyllaba sunt, ἔσθ accentum habent in antepenultima, ho-
rum μι finalis breuis est. Penultima uerò est uaria, secundum uarias penultima,
uocales, quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immedia-
tè sunt: quæ quidem uocales χαρακτηριστικά sunt tam grauitonorum quàm
circunflexorum, ἔσθ terminatum in μι, quæ sunt ε α ο υ, quibus in pro-
priis longas mutatis, ἔσθ extrema in μι breuem conuersa, quatuor sunt
coniugationes uerborum in μι, ut τίδημι, ἴσημι, δίδωμι, ἔσθ γυνώμι, ab
eò quod est ἔσθ γυνώω, quod non circunflexum, quia non patitur syne-
resin. Nec me fugit ab aliis traditum esse, tres primas coniugationes
uerborum in μι fieri à circunflexis. Sed si quis diligentius inuestigare uo-
luerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circunflexis: Verba in
quia ἀρανflexa uerba dissyllaba sunt, hæc autem trisyllaba, illà etiam annu-
merata, quam per reduplicationem assumunt. Ea enim accidentalis est, duantur.

Coniugatio-
nes.

Verba in μι unde de-
ducantur.

Verba in μι unde de-
ducantur.

tertia coniugationis figuratiua. Et haec quoque χαρακτηριστικὰ sunt uerborum in μι, quae a uerbis syneresin patientibus fiunt. Est igitur et formatiua primae coniugationis terminatorum in μι, α secundae, ο tertiae. Quae quidem et si in singulari numero actiuorum in proprias longas mutantur, in duali tamen et plurali, et in eorum passiuus in easdem breues iterum uertuntur. et quidem mutatur in η secundam praerceptionem uerborum in μι. quanquam per ι in diphthong. etiam augeri possit. α etiam in η, cum uocale longa nullam habeat in quam mutetur. ο uero in ω μέγα mutatur: ἄδειω, ὠ, τίδημι, ἰσάω, ὠ ἰσημι, δίδωω, ὠ. Δίδωμι. In quibus extrema, hoc est ω μέγα uersa est in μι breuem. Penultimae uero quae in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatae sunt, quod factum est, ut tempus, quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali et plurali, et in eorum passiuus, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimam produci. ζεγγυμι uero quartum sortitum est locum, cum a simili uerbo deductum non sit: patitur tamen eandem penultimae mutationem cum supradictis, non quidem uocalis, sed temporis tantum. Nam cum u Δίχρονος sit, nec habeat uocalem longam sibi propriam, in quam mutari possit, eadem breuis in seipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod praesens horum uerborum propriam sortitum est formationem et inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similem. At praeteritum imperfectum, et secundus aoristus, ubique sequuntur formationem et inflexionem aoristi passiuus uerborum in ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην, τύφθη, τίθη, et c. pro quibus talis datur regula: Quandoque participium inuenitur terminatum in σ, extremam habens acutam, ac declinatum per υτ, ut est ἄδειε, ἄδειν, τύφθειε, τύφθειν: tunc indicatiuus eiusdem temporis, hoc est, praeteriti imperfecti, et etiam secundi aoristi uerborum in μι terminabit in υ, cum penultima uocali praesentis temporis: ut ἐτίθην, ἐθήν, ἀπό τῶ τίδημι, ἰσάω, ἰσάω, ἀπό τῶ ἰσημι, ἐδίδω, ἐδίω, ἀπό τῶ Δίδωμι, ἐζέγγυω finali syllaba producta, ἀπό τῶ ζέγγυμι, cuius penultima longa est. Imperatiuus uero definit in δι, ut τίθει. non tamen τίθει δι dicimus, propter alternationem duarum aspiratarum, sed τίθει, extrema syllaba Δία τῶ τ. Optatiuus definit in λω, ut ἄδειλω. Subiunctiuus in ὠ circumflexum, ut ἄδειω. Infinitiuus in ου, ut ἄδειναι. Futurum uero horum uerborum secundum aliquos a praesenti proprii derivatiui fit, abiecta reduplicatione, et extrema in σω mutata, τίδημι, δίδωω, et sic inuenitur una syllaba a praesenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit praesenti, ut φημι, φήσω. Possimus tamen dicere, haec futura primitiuorum esse: et uerba in μι, cum propria non habeant futura, ab ipsis primitiuis ea sumere: sicut et circumflexa, et hoc melius. Etiam praeteritum perfectum, et praeteritum plusquamperfectum, et

Formatio uerborum in μι.

Præsentis declinatio.

Præceptio.

Imperatiuus.

Optatiuus.

Futurum.

Hæc eadem Theodorus.

primus aoristus primitiuorum formam sequuntur. Verba quartae coniugationis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usque ad paratitiam. Si uero dissyllaba, et futurum habent, et secundum aoristum: ut Διδωμι, Διδωω, ἐδίδω. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

Verba quartae coniugationis.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΗΤΙΑ.

Prima coniugatio.

Verba in μι desinentia primae coniugationis, sunt, ut dictum est, a uerbis grauitonis circumflexorum primae coniugationis, a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. In passiuo autem penultima ε, quod ostendit et quotae sint coniugationis, et unde deducantur: ut ἄδειω, ἄδειν, τίδημι, passiuum τίδεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Indicatiuus actiuus.

Præsentis.

Τίδημι, fit ut supra dictum est, a ἄδειω grauitono; ω in μι, et ε in η mutatis, et acutu in antepenultimam retracto. Secunda persona a prima fit, expuncto i extrema uocali, et μ in σ conuersa, siue ut aliis placet μ in σ conuersa per communem regulam, quae est: τὰ εἰς μι, τῶπι δὲ μί εἰς σ τὰ δὲ ὑπεροπέ εἰς τίδημι, quae mutatio uocalis fallit in consonantem fit κλιτύ, sicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum est. Tertia a secunda fit, adiuncto ι, τίδημι, nec subscribitur i secunda et tertiae personae, quemadmodum in uerbis in ω desinentibus, quoniam a nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. Nā i in diphthong. impropriis nullum habet sonum. Exapitur φημι, φήε, cuius secunda persona acuitur, et ei i subscribitur, secundum antiquorum traditionem. Διδωμι. Prima persona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum est. Secunda persona a secunda plurali, τε in τῶ conuersa, τίδετε, τίδετον. Tertia similis est secunda duali, τίδετον. Πλάτωμα. Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema in μω mutata, ac penultima quae longa est in propria breue conuersa, τίδημι, τίδημι, uel fit a genitiuo participij. Nā regula est, q participij praesentis et futuri extremam genitiui abijcens syllabam, et ante u suscipiens με, primam personam pluralem facit: ut ἄδειε, ἄδειν, τίδεμεν, cuius penultima breuis existit, ut regula exposcit. Secunda persona a prima fit, μω in τε conuersa, τίδετε. Tertia ἄδεισιν ad similitudinem datiu pluralis eius participij. Nam tertia persona pluralis praesentis temporis et futuri uerborum, tam in ω quam in μι desinentium, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut τύφθω, τύφθουσιν, τύφθουσιν, τύφθουσιν, τύφθουσιν, ἄδειε, ἄδειν, ἄδεισιν, sic τίδεμεν, ἄδεισιν, ἄδεισιν, ἄδεισιν, ἄδεισιν, a tertia communi, expuncto i de diphthongo, et a in-

Præceptio.

Iones.

terposito. Sic enim tertiam personam pluralem presentis temporis Iones formare consueverunt in uerbis in μι, hoc est, corripientes penultimam tertie personae communis, pluralis numeri, et productum ante si assumentes, ut Apollonio placet: quanquam in tertia plurali praeteriti perfecti, et praeteriti plusquamperfecti passiuorum id corripiant: quoniam uerba in i desinentia natura longam habere uolunt penultimam et in i desinere: ut τυπῆουσι, τετίφασι. ἠδῆσι κοινῶς, ἠδέασι ἰωνικῶς, εἰσι κοινῶς, ἔασσι ἰωνικῶς. Οδυσείας π.

Εἰ δὲ ζακῶνδου ἔασσι εἰκοσι φῶτες ἀχαιῶν. Ἐπιπέδου ἔασσι πενήντα π. Ἐπιπέδου ἔασσι πενήντα π. Ἐπιπέδου ἔασσι πενήντα π.

Et alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat, circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba et locum et tempus mutauerit. Sic et Attia, inquit Apollonius et Herodianus, hac eadem tertia persona plurali presentis temporis uerborum in μι, uti consueuerunt, ἠδέασι, διδάσσι, ἰδύνασσι.

Attici.

Παρατ. Praeteritum imperfectum.

Ἐτίδω, fit a prima persona presentis extrema in u mutata, et communi augmento praeposito: ut τίδημι, ἐτίδω, extrema syllaba διὰ τοῦ κ. Nam praeteritum imperfectum, et secundus aoristus uerborum in μι, penultimam proprii actiui presentis seruare debent, ut supra dictum est. Secunda persona a prima fit, u in o conuerso, ἐτίδω, ἐτίδης. Tertia a secunda, expuncto σ, ἐτίδην. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit. Secunda a secunda plurali fit, τε in τω conuersa, ἐτίδετε, ἐτίδετον. Tertia a secunda duali, extrema in τω conuersa, ἐτίδτε, ἐτίδτε. Πληθυντικῶς. Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema correpta, et ante u praeposita με syllaba: ut ἐτίδω, ἐτίδεμεν. Secunda persona a prima plurali fit, μου in τε conuersa, ἐτίδετε. Tertia quoque ab eadem fit, extrema in σω mutata, ἐτίδεμεν, ἐτίδεσθε, καὶ βοιωτικῶς ἐτίδεμεν. Nam Baeoti in uerbis quae habent partiapium in σδεντον, et declinatum per ut, impares faciunt primam et tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτίδεμεν, ἐτίδεμεν, ἐτίδεμεν, ἀντι τοῦ ἐτίδεσθε, et ἐτίδεσθε. quam tertia persona βοιωτικῶς formare poterimus, aut a partiapio neutri generis, augmento praeposito, et accentu mutato, ut ὁ ἠδεις, τὸ ἠδερ, ἐτίδεμεν. ὁ εἰς, ὁ εἰς, ἔσασ: aut a prima persona singulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, si sint uerba in μι, et accentu etiam mutato, ut ἐτίδω, ἐτίδεμεν, ἐτίδεμεν, unde μετίδεμεν. Οδυσ. φ.

καὶ διὰ μετίδεμεν χαλεποῦ χολοιο. ἀντι τοῦ μετίδεσθε, ἔσασ, ἔσασ. Ἐπιπέδου ἔσασ, ἔσασ. Ἐπιπέδου ἔσασ, ἔσασ.

οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ζῶντες ἔσαν ἀχαιῶν. ἀντι τοῦ ἔσασθε, ἐκταυ, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτῆω, κτῆω, deducitur. Οδυσείας μ.

Δαμπετὴν τῶν πελῶν, ὁ δὲ βόας ἐκταυ ἐτάροι. ἔσασ, ἔσασ. Nam u nullū habet antistæchum in quod mutari possit: sed idem productum, in seipsum correptum mutatur. Ἐπιπέδου δ.

οἱ δ' ἀντι κατὰ τὸν ἔσασ, μνήσασθε δὲ χάσμεν. ἀντι τοῦ ἔσασ, ἔφω, ἔφω. Οδυσ. ε.

Ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφω ἔπαμοισι ἀδύς. ἀντι τοῦ ἔφω. Quo in loco aduertendum est, quod in omnibus numeris et personis eadem sunt uocalium mutationes, quae in presenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est, cognationem quam habet praeteritum imperfectum cum presenti. Etiam annotandum est, quod in prima et secunda, et tertia coniugatione uerborum in μι singularis numerus non est in usu: sed pro eo utimur singulari numero suorum ἀρανflexorum, hoc est, ἀπὸ τοῦ ἠδέω, ἠδέω, ἐτίδω, ἐτίδεις, ἐτίδεις, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσάω, ἰσάω, ἰσάω, ἰσάω, ἀπὸ τοῦ διδάω, διδάω, ἐτίδω, ἐτίδεις, ἐτίδεις, ἐτίδεις. Utimur etiam et tertia plurali eorundem ἀρανflexorum, ἐτίδω, ἰσάω, ἐτίδω.

Praeteritum imperfectum non esse in usu.

Παρατ. Praeteritum perfectum.

Praeteritum perfectum proprium non est in uerbis in μι, nec praeteritum plusquamperfectum: sed eorum loco utimur primitiuorum temporibus. Non tamen erit alienum eorum tradere formationem. Παρακειμενος: ergo τέδεκα, a futuro fit δῆσω, cuius penultima η esse debuerat, cum sit penultima futuri. Sed mos Baeotum obtinuit, ut η mutaretur in ε diphthongum. Vbi enim Dores seruant η, ibi Baeoti mutant η in ε diphthongum: ubi uero Dores mutant η in α, illic Baeoti seruant η: et quod Dores dicunt ἦρωες, id Baeoti scribunt εἰρωες: quod autem Dores dicunt ἄδω, ut θεδω.

Baeoti.

Ad ἄδω δὲ ψιδύρισμα καὶ ἀπίτες. Baeoti scribunt ἠδω. Sic igitur diximus de hoc praeterito τέδεκα, quoniam Dores non consueuerunt mutare η in α, Baeoti mutauerunt η in ε diphthongum. Secunda persona a prima fit, adiuncto σ, τέδεκας. Tertia etiam a prima fit, α in ε conuersa, τέδεκε. Δυϊκά. τέδεκατον, τέδεκατον. Πληθ. τέδεκαμεν, τέδεκατε, τέδεκασι.

τῶν σωτελικῶν. Praeteritum plusquamperfectum.

Ἐπεδέκαμεν, ἐπεδέκατε, ἐπεδέκασι, sicut ἐπετίφασθε, φασθε, φασθε, ἀδεις α. Indefinitum primum.

Ἐδέκα, a futuro fit, sicut a τυψω, ἐτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ σ ἀπὸ τοῦ θῆσω, ἔθησα. Sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitationis: ut ἔψα, ἔψα, tres uero in his uerbis, hoc est, ἔδεκα, ἔδεκα, ἔδεκα, quoniam non seruant consonantem suorum futurorum, sed permutant.

mutas potius enunciantur, quod est contra naturam propriam primi aoristi. Secunda persona εδνωσ. Tertia, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν.

Cur aoristus secundus a futuro.

εδνωσ, a futuro fit, extrema in u mutata, ac preposito e augmento: ut εδνωσ, εδνωσ, extrema δα τω u, ut in preterito imperfecto dictum est. Cur autem a futuro formetur, et non a primo aoristo, quemadmodum secundus aoristus uerborum in ω desinentium, hæc est ratio. Nam secundus aoristus uerborum in ω desinentium fit a primo, extrema in op mutata, et ante finalem syllabam preposita consonante medij preteriti, quæ communis est trij temporum, hoc est preteriti medij, secundi aoristi, et secundi futuri, ut τετυωα, ετυωω, τυωω. At in uerbis terminatis in μ, cum mediū preteriti nō inueniatur, culus consonantem accipere deberet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationem, hoc est a futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona εδνωσ. Tertia εδνωσεν. Δυνά. εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. Πληθω, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν: sicut et preteritum imperfectum.

Penultima.

Quo in loco aduertendum est, quod penultima pluralium producenda fuerat: quoniam aoristus secundus, quam uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. Sed annotantur tres aoristi, hoc est εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, a quo cætera formanda sunt, a cōmuni regula deflexerunt: et ut forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in indicatiuo corripunt penultimam pluralium, secundū analogiam preteriti imperfecti: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, quod nisi signifi-

Indicatiui.

fiat, quam ceteri aoristi producunt, ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, a quo cætera formanda sunt, a cōmuni regula deflexerunt: et ut forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in indicatiuo corripunt penultimam pluralium, secundū analogiam preteriti imperfecti: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, quod nisi signifi-

Imperatiui.

cauerit, quam ceteri aoristi producunt, ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, a quo cætera formanda sunt, a cōmuni regula deflexerunt: et ut forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in indicatiuo corripunt penultimam pluralium, secundū analogiam preteriti imperfecti: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, quod nisi signifi-

Infinitiui.

cauerit, quam ceteri aoristi producunt, ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, a quo cætera formanda sunt, a cōmuni regula deflexerunt: et ut forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in indicatiuo corripunt penultimam pluralium, secundū analogiam preteriti imperfecti: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, quod nisi signifi-

μέλλω α. Futurum primum.

μέλλω, a presenti fit, abiectione reduplicatione, et extrema in ω mutata, ut τίδωμι, θέσω. Vel potius a primitiuo grauiono λέω, abiectione reduplicatione, ut supra, et in uersa ac σ interiecto, ut δέω, θέσω, θέσω, θέσω, θέσω, θέσω.

μέλλω β. Futurum secundum.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μ, ea ratione qua nec preteritum medium. Nam ut medium preteritum minuitur una syllaba ab actiuo, sic etiam secundus aoristus a primo, et secundum futurum a primo.

Igitur

Igitur primo futuro dissillabo existente, opus esset secundum monosyllabum esse, hoc est, δω, quod absurdum est in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus modus actiuus.

Ενεργεσθε, ενεργεσθε. Praesens et praeteritum imperfectum.

Τίδε, a genitio sui participij fit, expuncto v, et extrema in θι mutata. Quia quancumque participium desinit in σ δευτονου, et declinatur per vt, imperatiuus desinit in δι: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. Vel fit a prima persona plurali, extrema in δι conuersa, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda mutatur in propriam tenuem: ut τίδε, penultima uero corripitur. Est enim regula, quod Penultima imperatiui in δι, et infinitiui in uou desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprii indicatiui: etsi a genitio participij etiam formentur, ut τίδε, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. Est et alia regula, quod imperatiui uerborum in μ, presentis temporis corripunt penultimā. Homerus tamen eam produxit metri gratiā. Οδυσσεύς γ.

Αλλὰ ἀνασθ' ἴληδι, δίδωμι δέ μοι κλέε' ἐδλόμ.

Aduertendum est, quod in uerbis in μ secundæ personæ imperatiuorū circumflexorum presentis temporis magis sunt in usu, q̄ secundæ imperatiuorum uerborum in μ: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. Tertia persona a secunda fit, extrema in τω mutata: ut εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. Δυνά. εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν.

Παρακλήσειμι, εδνωσεν. Praeteritum perfectum et plusquamperfectum.

Τέτακε, τετακέτω, a tertia persona praeteriti actiui: sicut a τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Primus aoristus non est in usu. Nam δικοπεσε debuerat, ἀπό τω εδνωσεν: sicut ἀπό τω εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. Sed quia abnegauit futuri consonantem, et accepit mutam, κ saluat, etsi per omnes modos secundum ariem formari ac flecti possit, eius tamen usus non est. Hoc idem patitur εδνωσεν, εδνωσεν: sicut in primo aoristo grauionorum dictum est.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Secundus aoristus debuit esse a genitio sui participij, sicut et praesens, abiectione v, et extrema in θι mutata: ut εδνωσ, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. uel a prima persona plurali, extrema in δι conuersa: ut εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν, εδνωσεν. altera densa in tenuē conuersa, tamen δεύ non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est, Quod imperatiui in δι, et infinitiui in uou desinentes, praeteritum seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprii indicatiui.

αίτι, ut in presenti dictum est. Altera est, quod imperatiui in θι, & infinitiui in vai, secundi aoristi penultimam habere uolunt naturā productam ut εἶθι, γνῶθι, σὺναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est, εἶθι, εἶθω, εἶθω, corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est, quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulam penultima corripere- tur, ut δέλι, ἀπό τοῦ εἶθε μου. δ'οἶθι, ἀπό τοῦ εἶθω μου. εἶθι, ἀπό τοῦ εἶθω μου. Per alteram uero, quae propria est secundi aoristi, euenit, ut eadem produ- ceretur, ut θάλλω, δάσθω, ἡδῶ. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut εἶθω, εἶθης, θέε. εἶθω, εἶθω, Δός. ἦρ, ἦε, εἶε. At in aliis uerbis talis error non accidit, cum penultima primae per- sonae pluralis secundi aoristi longa sit, ut εἶθω μου, εἶθω μου. Tertia perso- na δέτω, tanquam ab eo quod est δέλι, extrema in τω mutata. Δυνάει δέτωρ, δέτωρ. Πλην. δέτε, δέτωσα.

ΕΚΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Optatiuus actiuus.

Ενεσώεσ κελ ἡδῶτατ. Praesens & praet. imperfect.

Τι δέλω, à genitio sui participij fit, expuncta u consonante, & addito penultimae uocali, ac extrema in lw mutata, per communem regu- lam: quod quandocumque participium desinit in σ ὀξύτονον, & c. optatiuus desinit in lw puram, ut τι δέλε, τιθέντ. τιθείλω, τιθείλε, τιθείμι: sicut τυφδέλω, τυφδέλε. Δυνάει. τι δέλωτορ, τιθείπτω. Πλην. τι δέλω μου, ηἰ συγκοπή τι δέλω, ἄθείντε, τιθείσασ, ηἰ τιθείε, ἀπό τοῦ τι δέλω. Subtracto μ: sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.

ἡδῶκ. ὄθι ὑπὸ σωτ. Praet. perfect. & plusquamperfect.

τε δέλωμι, à genitio participij, extrema in μι mutata, & adiecto penultimae uocali, ut τεθεκώε, τεθεκότος, τεθεικοίμι, τεθεικοίς, τεθεικοί.

Αόριστ. α. Indefinitum primum.

Θηάαμι, θηάαε, θηάασι: sicut τυφάαμι, τυφάαίς, τυφάασι, ἀχρησά.

Αόριστ. β. Indefinitum secundum.

Θείλω, à genitio sui participij fit, sicut & praesens, ut δέλε, θέντ. δέλω, δέλε, δέμι. Δυνάει. δέλωτορ, δέλωτ. Πλην. δέλω μου, & συγκο- πῆ δέλω, δέλε, δέλεσασ, ηἰ δέλε, ἀπὸ τοῦ θεῖλω. Οδυσ. μ. τενθῶλω, ἐνθακῆ θεῖλω ἀγάλματα πολλά καὶ ἐοδλά. & οδυσ. γ. Αἰ γὰρ ἐμοί τασλὴ δέ θεοί δάωαμι ἡδῶθῆε. & ἡλίουδ. δ. τὰ δέ πάντα θεοί μεταμώλια δέεμ.

μέλωμ. Futurum primum.

Θήσοιμι, à genitio participij eiusdem temporis, extrema in μι mu- tata, & adiecto penultimae, ut θήσωρ, θήσοιτ. θήσοιμι, θήσοίς, θή- σοί.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Subiunctiuus actiuus:

Ενεσώεσ ὄθι ἡδῶτατ. Praesens & praet. imperfect.

Εὰρ τι δῶ, à tertia persona praeteriti imperfecti, extrema in ω conuer- sa, & abiecto augmento, ut εἶθι, εὰρ τι δῶ: sicut ἐπίφθῆ, εὰρ τυφθῶ. Vel fit à prima persona per communem regulam, quod tria tempora indicatiui, hoc est, praeteritum imperfectum, praeteritum perfectum, & aoristi abiecto augmento, praeterquam in praeterito perfecto, & extrema in ω conuersa, su- auint subiunctiuum. Cur autem τι δῶ arcusflectatur iam dictum est, quod quandocumque participium desinit in σ ὀξύτονον, & c. subiunctiuus desi- nit in ῶ circumflexum. Secunda persona τιθῆε. Tertia τιθῆι, subscripto ι, quia omne uerbum in ω desinens, habet secundā & tertiam personam sin- gularis numeri in diphthou desinentes, aut propriam, aut impropria. Etiam aduertendum est, in hac prima coniugatione secundam & tertiam personā praesentis temporis modi subiunctiui desinere in η, ut τιθῆε, τιθῆι. In secunda uero in α, ut ισῶ, ισῶ. In tertia in ω: ut Διδῶε, Διδῶ. Est enim huius- modi regula generalis subiunctiui modi, καὶ δόλω τὰ εἰς ω, ὑπὸ τανῶν αἰετῶν ἢ τὸ δεύτερον ὄθι τρίτον ἡδῶ, πλὴν ἢ Διδῶταε ὄθι τρίτης συζυγίας ἢ πρῶτω μωλύω, ηἰ εἰς μι, ἐκείναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὀριστικοῖς ὑπὸ τανῶν κλίνουσιν, ὅιορ εὰρ βοῶε, εὰρ χρεσθῆε, εὰρ ισῶε, εὰρ Διδῶε. Datur & alia regula modi subiunctiui uerborum in μι, ὡς φασίμ ὁ τεχ- νικός, ὅτι τὰ δειπτερά, ηἰ εἰς τριτά προσώπα τῆι μι, ὡδ τῶ ἡμεσῶ- τ ὄθι καὶ ἡδῶτατ κόν, δηλονότι ὡδ ἢ ὄθι πρώτης συζυγίας δία τῆ ἢ ἢ ἢ ἐκφέρειται, ὅιορ εὰρ ἄθω, τιθῆε, τιθῆι, ὡδ ἢ ὄθι δέυτῆε εἰε δία τῆ α Διφθόγγου, προσήραφομῶν μου τῶ ι, μὴ σσηκεφωσ μῶν δέ, εὰρ ισῶ, ισῶε, ισῶ. ὡδ δέ ὄθι τρίτης δία ὄθι φ Διφθόγγου. ὅιορ εὰρ Διδῶ, Διδῶε, Διδῶ. Δυνάει, εὰρ τιθῆτορ, τιθῆτορ. Πληθωτ, εὰρ τιθῶμ, τιθῆτε, τιθῶσι.

Preceptio

Παρακείμω ὄθι ὑπὸ σωτ. Praet. perfect. & plusquamperfect.

Εὰρ τε δέλω, τε δέλε, τε δέλωμι, ἀπὸ τοῦ τε δέλω: sicut εὰρ τετύφω, τετύφῃ.

Αόριστ. α. Indefinitum primum.

Εὰρ δέλω, δέλε, δέλεμι: sicut εὰρ τυφάω, τυφάε, τυφάασι, ἀπὸ τοῦ θεῖλω ἀχρησῶ.

Αόριστ. β. Indefinitum secundum.

Εὰρ δῶ, à tertia secundi aoristi, uel à prima, sicut & praesens, ut εἶθω, εἶθης, εἶθι, εὰρ δῶ, θῆε, θῆι. Pro quo huiusmodi datur regula: ὅτι ὡδ ἢ ὑποτακτικῶν τῶ Διδῶτορ ἀορίστω ἢ εἰς μι, τὰ δειπτερά, ηἰ εἰς τριτά προσώπα, ἐπὶ μὲν ὄθι πρώτης ηἰετῆε συζυγίας, δία τῶ ἢ ἢ ἢ ἐκφέρειται, ὅιορ εὰρ θῶ, θῆε, θῆι, εὰρ σῶ, σῆε, σῆι, ἐπὶ ἢ ἢ εἰς τριτά δία ὄθι φ Διφθόγγου, εὰρ Διδῶ, Διδῶε, Διδῶ, εὰρ γνῶ, γνῶε, γνῶ. Οδυσ. γ.

conuersa, ac e communi augmento preposito: τίδεμαι, ἐβδέμλω. Secunda persona, ἐτίθεισο, à tertia singulari τ in σ conuerso, per eandē regulā, quæ in presenti dicta est: ἐτίθειτο, ἐτίθεισο κοινῶς, ἢ ἀποβολῆ τω σ, sicut ἐτίθεισο ἰωνικῶς, ἢ κρησάσει τω ε ἢ οὐ ἐτίθεισο ἀπικῶς. Tertia uero à prima μλω in τω conuersa, ἐβδέμλω, ἐτίθειτο. Δυνάμει. ἐβδέμενον, ἐτίθειτο, ἐτίθειτο. Πλην. ἐτίθειμεθα, ἐτίθειθε, ἐτίθειντο.

Παρακείμενον. Præteritum perfectum.

Τέθειμαι esse debuerat, quoniam cum cætera communia sint præterito passiuo uerborum in μι, cum præteritis grauitonorum hoc habet propriū, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur, ut Δέδωκα, Δέδομαι. Sed quia præteritum actiuum huius uerbi τίδημι, amisit propriam penultimam, et assumpsit ei diphthongum Bæotiorum more, eandem etiam retinuit et præteritum passiuum, ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda persona, τέθεισαι, à tertia, τ in σ conuerso, per regulam in presenti iam dictam, ὅσα τῆ παρὰ κω, et c. Tertia à prima, extrema in ται mutata, τέθειται. Δυνάμει. τέθειμεθα, τέθειθε, τέθεινται. Πλην. τέθεικα, τέθειμαθα, τέθειμαθε, τέθεινται, ἢ ἰωνικῶς τέθεικα.

Ἰνδυσωπλικός. Præteritum plusquamperfecti.

Ἐπέθειμλω, à præterito passiuo, μαι in μλω conuersa, ac etiam e preposito: quandoquidem præteritum perfectum à consonante incipit, τέθειμαι, ἐπέθειμλω. Habet etiam eandem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona à tertia fit, τ in σ conuerso, ἐπέθεισο. Tertia à prima, extrema in τω mutata, ἐπέθειτο, et c.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Ἐπέθειω, à tertia persona præteriti passiuī, extrema in δλω conuersa, et abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima: quia omnis aoristus passiuus uerborum in μι, penultimam correptam habere debet, ut τέθειται, ἐπέθειω. Sed propter alternationē diuturni aspiratarum, penultima mutatur in propriam tenuē: ut ἐπέθειω, quod factum est, ne propriam terminationem amitteret primus aoristus passiuus, cui propriū est in δλω semper desinere. Annotantur ἐγνώδλω et ἠδνώδλω, quoniam eorū penultima producit, sed non sunt à themate uerborum in μι. Nam alterum à circumflexo uerbo, hoc est γνώω, γνώω deducitur: alterum uerò à grauitono, hoc est δνώω. Secunda persona ἐπέθεις, Tertia ἐπέθει. et c.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Secundus aoristus passiuus non inuenitur, quoniam secundi aoristi actiuū uendiarum sibi eorum terminationem, hoc est ἐδλω.

Μέλλω α. Futurum primum.

Τέθεισομαι, à secunda persona primi aoristi passiuī, addita ομαι, et e communi

communi augmento abiecto: ut τέθειω, ἐπέθεις, ἐπέθεις, τεθεισομαι, τεθεισομαι, τεθεισομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλω. Mox futurum.

Τέθεισομαι, à secunda persona præteriti passiuī, interposita ομ, ut τέθεισαι, τεθεισομαι, τεθεισομαι. Differt autem à passiuo futuro antepenultimatantum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus passiuus.

Ἐνισῶς ἢ ἴνα. Præsens et præter. imperfectum.

Τίθεισο, à secunda persona præteriti imperfecti passiuī abiecto augmento tantum, ut ἐπέθειμλω, ἐτίθεισο. τὸ προστακτικὸν τίθεισο κοινῶς, ἢ τίδεο ἰωνικῶς, ἢ τίδου ἀπικῶς, ἢ τίδου δωρικῶς. τίθεισο, ad similitudinem imperatiui præteriti perfecti passiuī grauitonorum tertia coniugationis.

Παρακείμενος ἢ ἰνδυσωπ. Præter. perfecti et plusquamperfecti.

Τέθεισο, à secunda persona præteriti plusquamperfecti passiuī, expuncto e augmento: ut ἐπέθειμλω, ἐπέθεισο. τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθεισο: sicut πέπεισο, πεπέισω.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Τέθειται, à tertia persona primi aoristi passiuī, expuncto e augmento, et addita ται, διακρίτ. sicut τύφθηται. Tertia persona τέθειται, ἢ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiuus passiuus.

Ἐνισῶς ἢ ἴνα. Præsens et præter. imperfectum.

Τίθειμλω, à prima persona presentis temporis modi indicatiui passiuī, extrema in μλω mutata, et adiuncto i penultima, sicut in passiuis grauitonorum dictum est: ut τίθειμαι, τίθειμλω, τίθεισο, τίθεισο, acentu circumflexo in penultima secundæ et tertiæ personæ: sicut in optatiuo passiuo uerborum circumflexorum primæ coniugationis.

Παρακείμενος ἢ ἰνδυσωπ. Præter. perfecti et plusquamperfecti.

Τέθειμλω, à prima persona præteriti passiuī, extrema in μλω conuersa, τέθειμαι, τέθειμλω. At si à communi præterito, hoc est, τέθειμαι formare uoluerimus, addendum erit i penultima, sicut in presenti ut τέθειμαι, τεθειμλω, τεθεισο, τεθεισο, acentu circumflexo in penultima secundæ et tertiæ personæ, sicut in presenti.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Τέθειίω, à genitiuo participij passiuī, eiusdem temporis, extrema in ηω mutata, sicut in aoristo passiuo grauitonorum dictum est: ut τεθείς, τεθείς, τῶ, τεθείίω, τεθείίης, τεθείίης, sicut τυφθείω, τυφθείης, τυφθείίης.

Μέλλω α. Futurum primum.

τεθείίω

τε δὴσ'οίμω, à prima persona futuri passivi indicatiui, extrema in μω conuersa, & addita penultima, τε δὴσ'οίμαι, τε δὴσ'οίμω, τε δὴσ'οίσοιο, τε δὴσ'οίσοιο.

μετ' ὀλίγον μέλλωρ. Mox futurum.

τε δεισ'οίμω, τε δεισ'οίσοιο, τε δεισ'οίσοιο, sicut & praesens, ἀπὸ τοῦ τε δεισ'οίμαι. Differt autem à futuro passiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ,

Subiunctiuus passiuus.

Εἰς ὧς καὶ ᾄεται. Praesens & praeter. imperfect.

Ἐὰρ τιδῶμαι, à prima persona subiunctiuu actiui, adiuncta μαι. Ἐὰρ τιδῶμαι, Ἐὰρ τιδῶμαι. Regula, ὃ ἐν ἰσχυτικῶς ἐν ἑσῶς ἄν ὑποτακτικῶν, προσθεῖσθαι μαι ὑποτακτικῶς γίνεται: hoc est, Actiuum praesens subiunctiuorum appositione μαι passiuum fit. Potest etiam formari à prima persona passiuu indicatiui, penultima in ω conuersa. Nam omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικῶν, extrema in μαι mutata, si in eam non desinat, & penultima uocali in ω conuersa, subiunctiuum facit passiuum: ut τίδεμαι, Ἐὰρ τίδεμαι, penultima circumflexa. Nā subiunctiuu in μαι praesentis temporis, à uerbis desinentibus in μ, si habeat indicatiuum actiuum in usu, circumflectuntur in penultima: ut τίδημι, Ἐὰρ τίδημι, Ἐὰρ τίδημι, Ἐὰρ τίδημι. Si autem non habent actiuum in usu, ac uentur in antepenultima: Δάωμαι, Ἐὰρ Δάωμαι, quia Δάωμαι non est in usu. Alia autem si à circumflexis existant, circumflectuntur: Ἐὰρ νοῶμαι, Ἐὰρ νοῶμαι, Ἐὰρ νοῶμαι, Ἐὰρ νοῶμαι. Etiam si sint praeteriti perfecti, Ἐὰρ πεποιῶμαι, Ἐὰρ μεμνῶμαι. Quod etiam seruadum est in uerbis in μ desinentibus, quia & ipsa in praeteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quae à grauitonis existunt, ut Ἐὰρ τύπῳ, Ἐὰρ τύπῳ, Ἐὰρ τύπῳ, Ἐὰρ τύπῳ. Secunda persona à tertia fit expuncto τ, καὶ κρείσσει τοῦ κ, αἰετὶ δὴται, τίδη, subscripto ι. Possumus etiam & tertiā subiunctiuu actiui eiusdem temporis facere scaudam subiunctiuu passiuu per communem regulam, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα, πρόσωπα, ἄν ἐν ἰσχυτικῶν ὑποτακτικῶν Δεν περάσει, & παθητικῶν, hoc est, Quod uniuersaliter tertia persona subiunctiuu actiui, est secunda subiunctiuu passiuu. Tertia uerò à prima fit μαι in ται, ac penultima in η conuersa: Ἐὰρ τίδῶμαι, Ἐὰρ τίδῶμαι.

Παρακείμενον ἔνδεσσωτ. Praeteritum perfect. & plusquamperf.

Ἐὰρ τεδῶμαι, à communi praeterito passiuo, hoc est, τίδεμαι (nā τεδῶμαι Βαοτορου est proprium) penultima in ω mutata, per communem regulam supra in praesentiam dictam: Quod omne uerbum passiuum, siue medium habens in fine μ κλιτικῶν &c. Moscopulus tamen formari uult à praeterito actiuo subiunctiuu modi, sicut & praesens, addita μαι Ἐὰρ τεδῶμαι.

τεδῶμαι

τεδῶμαι, Ἐὰρ τεδῶμαι. Sed quia hoc praeteritum non est in usu, nec etiā uidetur haec regula esse communis omnibus temporibus (nam in uerbis terminatis in ω, si ab actiuo praeterito modi subiunctiuu formari liceret passiuu, dicandum esset Ἐὰρ τετύφω, Ἐὰρ τετύφωμαι, nec opus esset supplere per partiāpium & uerbum substantiuum) uidetur ergo potius esse formandum à praeterito passiuo communi modi indicatiui, penultima in ω mutata, sicut in aliis uerbis, ut πεποιῶμαι, Ἐὰρ πεποιῶμαι, sic τεδῶμαι, Ἐὰρ τεδῶμαι. Secunda persona Ἐὰρ τεδῶμαι, à tertia fit, sicut in praesenti. Potest etiam & à tertia singulari praeteriti actiui communis dedua, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum mutata: Ἐὰρ τεδῆκα, τεδῆκα, τεδῆκα, Ἐὰρ τεδῆκα, τεδῆκα, Διὰ τὴν κ. Nam τεδῆκα ἀπὸ τοῦ τεδῆκα Βαοτορου est proprium, est enim regula, ὅτι ὡς ἄν ἰσχυτικῶν, ἢ ἐπὶ Praeceptio. ἄν ἐν μαι καθόλου τὰ τρίτα, πρόσωπα τοῦ ἰσχυτικῶν, παρακείμενου ἄν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῆ τὴν τελευταίαν συλλαβῆς, & Δεν τῶν παθητικῶν ποιοῦσι. Tertia persona τεδῶται, à prima eiusdem temporis ω in η, & μαι in ται conuersis, Ἐὰρ τεδῶμαι, τεδῶται.

Ἄορις ἔνα. Indefinitum primum.

Ἐὰρ τεδῶ, à tertia persona primi aoristi passiuu, extrema in ω conuersa, & augmento expuncto, ut ἐτέδω, ἐτέδης, ἐτέδην, Ἐὰρ τεδῶ, τεδῶς, τεδῶς, sicut Ἐὰρ τυφῶ, τυφῶς, τυφῶς.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Infinitiuus passiuus.

Εἰς ὧς ἔνδεσσωτ. Praesens & praeter. imperfectum.

Τίδεσθαι, à tertia persona singulari passiuu, extrema in θαι mutata, ac σ interposito, τίδεσθαι, τίδεσθαι. Potest etiam fieri à secunda plurali numeri, τρῶπῃ τοῦ εἰλον' ἐν τῷ αὐτῷ Διφθογγῶν, τίδεσθε, τίδεσθε, παρακείμενον, ἔνδεσσωτ. Praet. perfect. & plusquamperf.

Τεδῶσθαι, à tertia singularis numeri praeteriti passiuu, extrema in θαι mutata, ac σ interposito, seruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto: τίδεσθαι, τεδῶσθαι. Vel à secunda pluralis τίδεσθε, sicut & praesens, penultima tamen circumflexa, cum sit naturā longa ante breuem, τίδεσθεσθαι.

Ἄορις ἔνα. Indefinitum primum.

Τεδῆναι, à tertia primi aoristi passiuu, adiuncta uocis syllaba: ut ἐτέδην, τεδῆναι, sicut ἐτύφην, τυφῆναι.

μέλλωρ α. Futurum primum.

τεδῆσεσθαι, à tertia singulari eiusdem temporis τεδῆσεσθαι, uel à secunda plurali.

μετ' ὀλίγον μέλλωρ. Mox futurum.

τεδῆσεσθαι, à tertia singulari uel à secunda plurali, ut supra.

Κκ

PRIMA

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.
Verba media.

Verba media, sicut in grauitonis dictum est, in presenti et praeterito imperfecto formationem habent communem cum passiuis, etsi ueteres Grammatici in his duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare consuerunt, idcirco eundem ordinem quo in grauitonis usi sumus, in his quoque nobis seruandum putauimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Infinitiuus medius.

Ενεως, praesens.

ΤΙ ΔΕΙΜΑΙ, ΤΙ ΔΕΙΣΑΙ, ΤΙ ΔΕΙΤΟ, sicut et passiuia.
Παρατ. Praeter imperfectum.

Εὐθέμω, ἐτίδεισο κοινῶς, καὶ ἐτίδειο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίδου ἀπικῶς, καὶ ἐτίδου Δωρικῶς.

Παρακείμενον. Praeteritum perfectum.

Medium praeteritum perfectum, et praeteritum plusquamperfectum in his uerbis formari non possunt, sicut neque in uerbis circumflexis, a quibus deriuantur.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Ἐθικάμω, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ ἑθικα, sicut ἐτυψάμω, ἀπὸ τυψα.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Εθέμω, a prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propria breuem coniugationis mutata, ac interposita μω, ἐθμω, ἐθέμω. Antiqui tamen a primo aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in μω mutata, et tenui in densam conuersa, ἐτέδω, ἐδέμω. Secunda persona a tertia fit, τ in σ conuerso, ἐδέτο, ἐδέσο. καὶ ἐδέο ἰωνικῶς, καὶ ἐδέσῃ ἀπικῶς. Tertia ἐδέτο.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ἐήσομαι, a futuro actiuo fit, adiuncta μαι, et ω magno in ο paruum mutaturut ἐήσω, ἐήσομαι, ἐήση, ἐήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Imperatiuus medius.

Ενεως α. Πρατ. Praesens et praet. imperfectum.

Τίδεισο κοινῶς, καὶ τίθειο ἰωνικῶς, καὶ τίθῃ ἀπικῶς, καὶ τίθειο Δωρικῶς.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Primus aoristus δῆκω, δηκάδω esse debuerat, sicut τυψαί, τυψάδω: sed in usu non est, nec etiam in aliis modis.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Ἐέσο, a secunda persona secundi aoristi medij, abiccto augmento, ut ἐδέμω.

ἐδέμω, ἐδέσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θέσῃ ἀπικῶς, καὶ θέειο Δωρικῶς. Οδυσεία κ.

Αλλ' ἄγε Ληκολεῖ μὲν ἄορ θέο.

unde κατ' ἑο. Hesiodus,
Σὺ δὲ ταύτα, περὶ ζῆκατ' ἑο θυμῷ.

κατ' ἑο ταχέως θοιμάσθω.

Tertia persona θέσθω, καὶ τὰ λοιπὰ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Optatiuus medius.

Ενεως καὶ πρᾶτατ. Praesens et praet. imperfectum.

Τι δείμω, ἔδεισο, ἔδειτο, ad passiuum inflexionem.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

οείμω, εἶσο, εἶτο, a prima persona secundi aoristi medij ἐδέμω, sicut et praesens.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ἐησοίμω, a prima persona medij futuri, extrema in μω conuersa, ac in penultima e uocali adiuncta, ἐήσομαι, ἐησοίμω, ἐήσοιο, ἐήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Subiunctiuus medius.

Ενεως καὶ πρᾶτατ. Praesens et praet. imperfectum.

Ἐάρ ἔδωμαι, ἔδῃ, ἔδῃται, ad passiuum similitudinem.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Ἐάρ δῶμαι, a prima persona secundi aoristi medij, extrema in μαι conuersa, ac expuncto augmento, et penultima uocali in ω mutata: ἐδέμω, ἐάρ δῶμαι, δῆ, δῆται, accentu circumflexo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ. Infinitiuus passiuus.

Ενεως α. Πρατ. Praesens et praet. imperfectum. τίδεισθαι.

Αόριστος β. Indefinitum secundum. δέσθαι.

Μέλλω α. Futurum primum. δήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Secunda coniugatio.

Verba in μι secunda coniugationis fiunt a uerbis grauitonis circumflexorū secunda coniugationis, a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η, in passiuo autem penultima α, quod ostendit et quotae sine coniugationis, et unde deducuntur: ut ἰσάω, ἰσῶ, ἰσημι. Passiuum ἰσαμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Indicatiuus actiuus.

Ενεως, Praesens.

Ἰσημι, ἀπὸ ἑ ἰσάω uerbo grauitono fit: unde ἰσῶ uerbum secunda coniugationis circumflexorū, extrema in μι, et penultima, hoc est, α, quae breuis est, in

est in legitimam longam mutata, uideat n, et accentu in antepenultima re- tracto: ut ισάω, ισήμι. ισάω uerò από τω σώω, cui preponitur i solum, que reduplicatio abusiva siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut in primo tractatu dictum est. Nam σισάω diandum fuerat, et σισήμι. Sed quorum reduplicatio communis nunquam fit per longam uocalem, (nam ισάω hoc in loco est positione longa) idcirco σ non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba: quoniam i ante s aspiratur, nisi syn- copā fiat, uel subsequatur r post s, quia tunc tenui spiritu scribitur: ut ισε, ισω, από τω ισάτε, ισάτω, ισέορ, et ισή. Secunda persona à prima fit, extrema in σ mutata, ισήμι, ισήσθ, ισήσθι. Δυϊκά. ισάτορ, ισάτορ, penulti- ma correpta. Πλη. ισάμην, ισάτε, ισάσθι, ad similitudinem pluralis datiuī partiāpij actiui eiusdem temporis, penultima circumflexa. Quia α, que an- teps est, hic natura habetur longa. Ionice uerò, siue Attice non formatur ter- tia persona in hac secunda coniugatione, Δία τῆς κακοφωνίας. Nam ισάα- σθι diandum fuerat.

ante s a- spiratum.

Παραταλικός. Præteritum imperfectum.

ισῶ, ισῆς, ισῆς, à presentia: sicut ἐτιδῶ. Δυϊκά. ισάτορ, ισάτω, pe- nultima correpta, sicut et præsens. Πληθωτ. ισάμην, ισάτε, ισάσθω.

Παρακειμήλιος. Præteritum perfectum.

Ἔσθαι esse debuerat à futuro σήσω, cuius penultima præteritum perfe- ctum seruare debet. Sed ne coincideret cum ἔσθαι, quod est medium præteri- tum από τω ἔσθαι, mutata est in α, et factum est ἔσθακα, ἔσθακαε, ἔσθα- κει. Seruat enim aspirationem presentis, quoniam e ingrediens præteriti tē- pora modi indicatiui, si remanet in aliis modis, spiritum thematis seruat, ut in hoc uerbo ισήμι, ἔσθακειμήλιος ἔσθακα. τὸ προστατικὸν ἔσθακαε, ἔσθα- κέτω. εὐκλειδὸν, ἔσθακοίμι, etc. Si uerò cadit, hoc est, si non remanet in aliis modis, si ut est in ambobus aoristis, tenuē spiritū habet. ἀόριστος πρῶ- τος, ἔσθα. τὸ προστατικὸν, σήσορ, σήσάτω. εὐκλειδὸν, σήσοίμι. ἀόρι- στος Δειντερος, ἔσθω. τὸ προστατικὸν, σπήδι, σήπω, εὐκλειδὸν, σάίλω, σάιης, σάιης, et cetera.

Præceptio. de aoristis.

ὑπερσωτελικός. Præteritum plusquamperfectum.

ἔσθακαρ, ἔσθακαε, ἔσθακει, à præterito perfecto unde et eundem spiri- tum seruat, cum in aliis modis idem sit præteritum perfectum et præteritū plusquamperfectum, ἢ τὰ λοιπὰ.

Αόριστος Α. Indefinitum primum.

ἔσθα, ἔσθαε, ἔσθαε, sicut ἐτυψα, ἐτύφα, ἐτύφα.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

ἔσθω, ἔσθης, ἔσθι, à futuro extrema in ω mutata, et e communi augmē- to preposito, ut σήσω, ἔσθω. Δυϊκά. ἔσθτορ, ἔσθήτω, penultima produ- cta. Πλη. ἔσθμην, ἔσθητε, ἔσθησθω, εὐκλειδὸν ἔσθω. Ιλιαδ' Α. α.

Θεοί.

Θεοί Ἄλμα πάντες ἀνέσω.

Μέλλω Α. Futurum primum.

Στήσω, από τῆ σώω, α in η conuerso, ac σ interposito: sicut à θέω, θέσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus modus actiuus.

Ἐνεσώε υγιήσθαι. Præsens et præter. imperfectum.

Ἰσαδι, fit à genitiuo partiāpij presentis temporis, abiecto υ, et extre- ma in δι conuersa: ut ισάε, ισάντ', ισάδι. Vel à prima persona pluralis numeri, extrema in δι mutata: ut ισάμεν, ισάδι. In usu tamen non est, sed pro eo utimur ισά, à uerbo arcumflexo ισάω, ισώ: unde compositum καδι- σα.

Ιλιαδ' Α. α.

Μελλόναι Δήκηκτῆρα μύθοισι υἱὲ καδίσαι.

Tertia à secunda fit, extrema in τω mutata, ισάτω, et c.

Παρακειμήλιος Η. ὑπερσωτ. Præteritum perfect. et plusquamperf.

ἔσθακε, ἔσθακέτω, sicut τέτυφε, τέτυφέτω.

Αόριστος Α. Indefinitum primum.

Σπήσορ, σήσάτω: sicut τυψορ, τυψάτω.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

Σπήδι, fit à genitiuo partiāpij eiusdem temporis, expuncto υ, et ex- tremā in δι mutata, ut σάε, σάντ', σάδι, υγιήσθαι, τῆσθαι, τῆσθαι, τῆσθαι, α εἰς η. Vel à prima persona pluralis numeri fit: ut ἔσθαμην, σπήδι, penultima produ- cta per regulam superius dictam. Tertia persona σήτω, à secunda δι in τω conuersa. Δυϊκά. σήτορ, σήτωρ, Πλη. σήτε, σήτωσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiuus actiuus.

Ἐνεσώε καὶ πῶτατ. Præsens et præter. imperfect.

Ἰσταίλω, à genitiuo sui participij fit, extrema in ω mutata, ac i penulti- ma uocali adiecto, ut ισάε, ισάντος. ισάίλω, ισάίης, ισάίη. Δυϊκά, ισάίν- τορ, ισάίντω. Πληθωτ. ισάίμην, υγιήσθαι, υγιήσθαι, υγιήσθαι, ισάίντε, ισάίνσθω, υγιήσθαι, από τῆ ισάίμην, subtracto μ ἀπικῶς: ut in optati- uo primæ coniugationis uerborum in μι dictum est.

Παρακειμήλιος Η. ὑπερσωτ. Præter. perfect. et plusquamperf.

ἔσθακοίμι, ἔσθακοίε, ἔσθακοί: sicut τετύφοίμι, τετύφοίε, τετύφοί.

Αόριστος Α. Indefinitum primum.

Στήσοίμι, σήσοίε, σήσοί. υγιήσθαι, ἀολικῶς υγιήσθαι, ἀπικῶς σήσοί, στή- σθαε, σήσθαι.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

Σταίλω, σάίης, σταίη, à genitiuo partiāpij eiusdem temporis, σάε, σάν- τ' sicut et præsens. Δυϊκά. σάίντορ, σάίντω. Πληθωτ. σάίμην, υγιήσθαι, υγιήσθαι, υγιήσθαι, σάίντε, σάίνσθω, υγιήσθαι, από τῆ σάίμην. Οδυσ. θ.

Κκ. 3. ΑΥΧΗ

Αρχὴ παρὰ αὐτῶν, ἢ τὸ ἀρχαῖον φωνῶν.
ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτῶν.

μέλωρα. Futurum primum.
Στῆσοιμι, σήσοις, σήσοι, ἴστω, ἴσθης, ἴσθι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Subiunctiuus actiuus.

Ἐνισῶς, ἢ παρὰ αὐτῶν. Præsens et præter. imperfectum.
Ἐν ἴσῳ, ἢ tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue à prima, ut
in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in ω ἀ-
anflexum mutata, ut ἴσῳ, ἴσῃς, ἴσῃ, ἴσῃσι, ἴσῃσιν, ἴσῃσιν, ἴσῃσιν. Regula, καὶ γὰρ
τὸ τῶν ἐν ἴσῳ, καὶ τὰ δευτέρω, ἢ τῶν τριῶν πρὸς ὅσα ὑποτακτικὰ, ἢ δὲ
δευτέρω συλλυγίας διὰ τὸ α, ἢ δὲ τριῶν διὰ τὸ ω μεγάλου.

Δυϊκά. Ἐὰν ἴσῳτον, ἴσῳτον. Πληθῶν. Ἐὰν ἴσῳτον, ἴσῳτε, ἴσῳσι.
παράκειμιν, ἢ ὑπερσῶν. Præter. perfe. et plusquamperfectum.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Πληθῶν. Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ. Præter. perfe. et plusquamperfectum.
Ἐὰν ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ.

quorum regulam, et hoc in loco omnino anseo seruandam, quae est, οὐ κα-
δούλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῆν ὑποθητικῶν ὑποτακτικῶν, Δευτε-
ρα εἰσι τῆν παθητικῶν. hoc est, quod uniuersaliter tertiae personae acti-
uorum subiunctiuorum, secunda sunt passiuorum: quamuis inueniatur in acti-
uo etiam aliter declinatum hoc idem tempus a nonnullis, quam regula tra-
dat. Illi enim ponunt εἰμι ἴσω, ἴση, ἴση. Regula uero ἴσῶς, ἴσῃ, διὰ το α,
quae est, κατὰ μὲν δὲ Δευτέρου, καὶ τρίτου πρόσωπου τῆν εἰμι, ἴμι
μὲν πρώτης συζυγίας διὰ το η γράφεται, ἴμι δὲ δευτέρας διὰ το
α, ἴμι δὲ τρίτης διὰ το ω μέγαλου: cum praesertim το χαρακτῆριστικῶν
ἴμι συζυγίας seruandum sit. Δυνά. εἰμι ἴσω μενδορ, ἴσῶσθον, ἴσῶσθον.
πληθυντ. εἰμι ἴσω μεδα, ἴσῶσθε, ἴσῶσται.

Παρακειμήλιον ὁ ὑπόσωτ. Präteritum perfect. et plusquamperf.
εἰμι ἴσωμαι, a praeterito passiuo penultima in ω μετὰ conuersa, ut ἴσα-
μαι, ἴσωμαι. Secunda persona, εἰμι ἴσῃ, a tertia actiui eiusdem tempo-
ris et modi, abiectione extrema syllaba, εἰμι ἴσακω, ἴσακῃς, ἴσακῃ. ἴσῃ, ἴσα-
ται. Δυνά. εἰμι ἴσω μενδορ, ἴσῶσθον, ἴσῶσθον, ὁ τὰ λοιπά.

Αόριστος α. Indefinitum primum.
εἰμι σαδῶ, σαδῆς, σαδῆ, a tertia persona primi aoristi passiu, etc.
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Infinitiuus passiuus.
εἰμι ἴσωμαι ἴσῃ, ἴσῃ. Praesens et praet. imperfect.
ἴσαδῶ, a tertia persona singularis passiu ἴσαται. Vel a secunda plu-
rali, et in αι diphthong mutato.

Πῶς α. ὁ ὑπόσωτ. Präteritum perfect. et plusquamperfe. ἴσῶσθῶ,
a tertia singul. uel a secunda plurali: ut in praesenti.
Αόριστος α. Indefinitum primum, σαδῶμαι.
μέλλω α. Futurum primum, σαδῆσθῶ.
μετ' ἄλιγ. μέλ. Mox futurum. ἴσῶσθῶ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Indiciuus medius.
εἰμι ἴσω. Praesens.
ἴσαμαι, ἴσασαι, ὁ ἴση, ἴσῃται. ab actiuo fit, sicut et passiuo.
Παραταλιόθ. Präteritum imperfectum.
ἴσῃμι, ἴσαο, ἴσαο, ἴσῃμι, ἴσῃται.

Αόριστος α. Indefinitum primum.
εἰμι ἴσῃμαι, ἴσῃσω, ἴσῃσθαι, ἴσῃται, ἴσῃται, ἴσῃται.
Αόριστος β. Indefinitum secundum.
Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἴσῃμι, posset tamen se-
cundū analogiā formari ab actiuo, hoc est ἴσῃμι, ἴσῃμαι: extrema uocall, η
saluat in α legitimam breuē uersa, ac interposita μ. Vel potius a primo
aoristo passiuo antiquorum more, extrema in μλω mutata: ἴσῃμι, ἴσῃ-
μαι, ἴσῃσαι, ἴσῃσθαι, ἴσῃται, ἴσῃται: et eadem est literatura cum praeterito plu-
quam-

quamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.
μέλλω α. Futurum primum.
στῆσομαι, σῆση, σῆσεται, a σῆσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Imperatiuus medius.
εἰμι ἴσωμαι ἴσῃ, ἴσῃ. Praesens et praet. imperfectum.
ἴσαο κοινῶς, ὁ ἴσαο ἰωνικῶς, ἴσω ἀπικῶς, ἴσῶσθαι.
Αόριστος α. Indefinitum primum.
στῆσαι, σῆσῶσθαι, ἴσῃται, ἴσῃται.

ΕΙΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Optatiuus medius.
εἰμι ἴσωμαι ἴσῃ, ἴσῃ. Praesens et praet. imperfect.
ἴσῃμαι, ἴσῃσαι, ἴσῃσαι.

Αόριστος α. Indefinitum primum.
στῆσομαι, σῆσῶσθαι, σῆσῶσθαι.
μέλλω α. Futurum primum.
στῆσοίμι, σῆσοίμι, σῆσοίμι, ὡς τυφίμι, τυφίμι, τυφίμι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Subiunctiuus medius.
εἰμι ἴσωμαι ἴσῃ, ἴσῃ. Praesens et praet. imperfect.
εἰμι ἴσῃμαι, ἴσῃσαι, ἴσῃσαι.

Αόριστος α. Indefinitum primum.
εἰμι σῆσωμαι, σῆση, σῆσῶσθαι.
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ. Infinitiuus medius.
εἰμι ἴσῃμαι ἴσῃ, ἴσῃ. Praesens et praet. imperfectum. ἴσαδῶμαι.
Αόριστος α. Indefinitum primum. σῆσῶσθαι.
μέλλω α. Futurum primum. σῆσῶσθαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ. Tertia coniugatio.

Verba in μι tertie coniugationis, fiunt ut supra diximus, a grauitonis, a quibus fiunt arcumflexa tertie coniugationis, et in penultima actiui habent ω μέγα, in passiu autem penultima ο μικρόν, quod ostendit et quotae sint coniugationis, et unde deduantur: ut Διδῶ, Διδῶ, Διδῶμαι, Passiuum uero Διδῶμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. Indiciuus actiuus.
εἰμι ἴσω. Praesens.
LI Διδῶμαι

Διδωμι fit à Διδώω grauitono, cuius arantflexum est Διδώ, extrema in μι, et penultima uocalli, ο sicut paruo in ω magnum mutatis: ut Διδώω, Διδώμι. Διδώω uerò, από τω Δώω, per reduplicationem propriam, quæ est, cum bis eadem consonans repetitur cum uocalli breui. Secunda persona à prima fit, extrema in σ mutata, Διδώε. Tertia à secunda adiuuncto Διδώσι. Δυικά. Διδότορ, Διδότορ. Πληθω. Διδόμου, Διδότε, Διδόσι, ad similitudinem datiu pluralis proprii partiaprij, κρη, κωικώε, Διδόσι, εν χρεσσορ.

παρτατ. Præteritum imperfectum. Διδώω, Διδώε, Διδώω, à præsentis sicut ετιδω, ετιδης, ετιδης, extrema Διδά τω ω μεγάληου. Nam ut in τιδημι dictum est, præteritum imperfecti et secundus aoristus uerboru in μι penultima proprii actiuu præsentis seruari debent: ut Διδωμι, Διδω, Διδω, κρη, τὰ λοιπὰ.

παρκειμυθ. Præteritum perfectum. Δέδωκα, Δέδωκαε, Δέδωκε. ἱπρωπληκός. Præteritum plusquamperfectum. Δεδώκαμ, Δεδώκαε, Δεδώκαε.

Αόρις Θ α. Indefinitum primum. Δέδωκα, Δέδωκαε, Δέδωκε, αντι τω Δέδωσα, Δέδωσαε, Δέδωσαε. Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

Δέδω, Δέδωε, Δέδω, à futuro, extrema in u conuersa, et e communi augmento præposito. Δυικά. Δέδοταρ, Δέδοτλω. Πληθω. Δέδομαι, Δέδοτε, Δέδοσαν, penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi: ut, in τιδημι dictum est.

μέλωρα. Futurum primum. Δώσω, Δώσωε, Δώσα, από τω Δώω, ο paruo in ω magnum mutato. ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. Imperatiuus actiuus.

ενεσώε κρη πρτατατ. Præsens et præteritum imperfectum. Διδόθι, Διδότω, ως τιδε. Διδέτω, penultima correpta, ut in τιδημι dictum est, quam Homerus produxit. Οδύω, γ.

Διδώθι Δέ μοι κλέθ. Præteritum perfectum. Δέδωκε, Δεδώκέτω, à tertia præteriti perfecti actiuu sicut τέτυφε, τετυφέτω. Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

Δόθι, Δότω, penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo prima coniugationis dictum est, άχρεσορ, sed pro eo uimur, Δόε, Δότω et c. ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. Optatiuus actiuus. ενεσώε κρη πρτατατ. Præsens et præteritum imperfectum.

Διδόλω

Διδόλω, Διδόηε, Διδόηι, sicut Διδέλω, Διδέηε, à genitiuo partiaprij Διδούε, Διδόντθ.

πρτακ. ἱπρωσω. Præteritum perfectum et plusquamperfectum. Δεδώκοιμι, Δεδώκοις, Δεδώκοι, sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, κρη. Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

Δοίλω, Δοίηε, Δοίηι, à genitiuo partiaprij Δούε, Δόντοε. Δυικά, Δοίητορ, Δοίητλω. Πληθ. Δοίημω, κρη συγκοπή Δοίμου, Δοίητε, Δοίησαν, κρη Δοίμω, από τω Δοίμω exprimeτω μ. Οδυασείωε ω. Οδλε τε, κρη μέγα χάρη θεοι Δέ τοι δλθια Δοίμω.

μέλωρα. Futurum primum. Δώσοιμι, Δώσοις, Δώσοι, ως τυφοιμι, τυφοις, τυφοι. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. Subiunctiuus actiuus.

ενεσώε κρη πρτατατ. Præsens et præteritum imperfectum. Εάρ Διδώ, Διδώε, Διδώ, Διδά τω ω μεγάληου, sicut in prima et secunda coniugatione dictum est.

παρκειμυθ κρη ἱπρωσωτ. Præteritum perfectum et plusquamperfectum. Εάρ Δεδώκα, Δεδώκαε, Δεδώκα, ως Εάρ τετύφω, τετύφης, τετύφη. Αόρις Θ β. Indefinitum secundum.

Εάρ Δώ, Δώε, Δώ, Διδά τω ω μεγάληου, ως εισηται. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. Infinitiuus actiuus.

ενεσώε και πρτατατ. Præsens et præteritum imperfectum. Διδόνα, à genitiuo partiaprij Διδούε, Διδόντοε. Vel à prima persona pluralis numeri Διδόμω.

πρτακ. ἱπρωσωτ. Præteritum perfectum et plusquamperfectum. Δεδώκέναι, ως τετυφέναι.

Αόρις Θ β. Indefinitum secundum. Δοῦώε, Διδά Διφθόγγου, ut in τιδημι dictum est. μέλωρα. Futurum primum.

Δώσαμ. ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Indiciuus passiuus. ενεσώε, Præsens.

Διδόμαι, Διδόσαι, Διδόσαι, ab actiuo ω magno in ο paruum, et extrema in μαι mutatis.

παρτατ. Præteritum imperfectum. Διδόμω, Διδόσο, κρη Διδώ, Διδόστο, à prima persona præsentis. παρκειμυθ, Præteritum perfectum. Δέδομαι, Δέδοσαι, Δέδοται, à præterito actiuo Δέδωκα, ω magno

in o paruum mutatio, & extrema in μι conuersa.

ἔπεισσωτελικός, Præteritum plusquamperfectum.
Ἐδέδομαι, ἔδεδόσσο, ἔδεδόστο, à præter. passiuo, Δεδόμομαι.

Αόρις α. Indefinitum primum.
Ἐδέδω, ἔδεδης, ἔδεδη, à tertia singulari præteriti passiuo, extrema in δλω mutata, sicut ἐτύφδης, ἐτύφδης, ἐτύφδης.

μέλλω α. Futurum primum.
Δοθήσομαι, Δοθήση, Δοθήσεται, à secunda persona aoristi passiuo.

μετ' ὀλίγου μέλλω. Mox futurum.
Δεδόσομαι, Δεδόση, Δεδόσεται, à secunda persona præteriti passiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤ. Imperatiuus passiuus.
Ἐνεώξ α. ἰπρᾶτατικός, Præsens & præter. imperfectum.
Δίδοσο, ἰπρᾶτα Δίδου, Διδόστω, à secunda persona præteriti imperfecti passiuo.

Παρακείμενος α. ἰπρᾶσσωτ. Præteritum perfectum & plusquamperfectum.
Ἐδέδοσο, Δεδόστω, à secunda persona præteriti plusquamperfecti passiuo.

Αόρις α. Indefinitum primum.
Δόδη, Δοθήτω, à tertia persona aoristi passiuo.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤ. Optatiuus passiuus.
Ἐνεώξ ἰπρᾶτατικός, Præsens & præter. imperfectum.
Διδόμι, Διδόο, Διδόοτο: sicut ἠδέιμι, ἠδέο, ἠδέτο.
Παρακείμενος α. ἰπρᾶσσωτ. Præteritum perfectum & plusquamperfectum.
Δεδόμι, Δεδόο, Δεδόοτο: sicut πεδέιμι, πεδέο, πεδέτο.

Αόρις α. Indefinitum primum.
Δοδέιλω, Δοδέιης, Δοδέιη, à genitiuo partiâpij eiusdem temporis.

μέλλω α. Futurum primum.
Δοθήσοίμην, Δοθήσοιο, Δοθήσοιτο, à prima futuri passiuo.

μετ' ὀλίγου μέλλω. Mox futurum.
Δεδόσοίμην, Δεδόσοιο, Δεδόσοιτο, à prima persona paulò pòst futuri.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤ. Subiunctiuus passiuus.
Ἐνεώξ καὶ ἰπρᾶτατ. Præsens & præter. imperfectum.
Ἐὰν Διδώμαι, sicut ἔὰν ἠδῶμαι. Secunda uerò & tertia persona & magno scribuntur, ἔὰν Διδῶ, ἔὰν Διδῶται. quoniam (ut supra dictū est) prima coniugatio uerborum in μι per κ declinatur, secunda per α, tertia per ω μέγα, in modo subiunctiuo.

Παρακείμενος α. ἰπρᾶσσωτ. Præter. perfectum & plusquamperfectum.
Ἐὰν Δεδῶμαι, ὡς ἔὰν πεδῶμαι. Secunda persona ἔὰν Δεδῶ, à tertia actiuo subiunctiuo eiusdem temporis, extrema syllaba abiecta: ut ἔὰν Δεδῶκω.

Δεδῶκω, Δεδῶκη, Δεδῶκη, ἔὰν Δεδῶ. Tertia ἔὰν Δεδῶται.
Αόρις α. Indefinitum primum.

Ἐὰν Δοθῶ, Δοθή, Δοθή, à tertia persona aoristi passiuo, extrema in ῶ ἀρανflexum mutata, & abiecto augmento, ἔδεδῶ, ἔδεδης, ἔδεδη, ἔὰν Δοθῶ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Infinitiuus passiuus.
Ἐνεώξ α. ἰπρᾶτ. Præsens & præter. imperfectum.

Διδόσθαι, à tertia persona singulari Δίδοται. Vel à secunda plurali, & tenui in αι diphthongum uerso.

Παρακείμενος α. ἰπρᾶσσωτ. Præteritum perfectum & plusquamperfectum.
Δεδόσθαι, sicut πεδέσθαι,

Αόρις α. Indefinitum primum.
Δοθῶμαι, à tertia eiusdem temporis.

μέλλω α. Futurum primum.
Δοθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγου μέλλω. Mox futurum.
Δεδόσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Indiciuus medius.
Ἐνεώξ, Præsens.

Διδόμαι, Διδόσαι, Διδόται, ad passiuorum declinationem.
Αόρις α. Indefinitum primum.

Ἐδῶκάμην, ἔδῶκω, ἔδῶκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδῶκα.
Αόρις β. Indefinitum secundum.

Ἐδόμην, ἔδосо, καὶ ἔδου, ἔδοτο, à passiuo aoristo fit, antiquorū more, extrema in μην mutata, ἔδῶδην, ἔδῶμην, unde ἀπεδόμην.

μέλλω α. Futurum primum.
Ἐώσομαι, Ἐώση, Ἐώσεται, ὡς δέξομαι, δέξη, δέξεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Imperatiuus medius.
Ἐνεώξ καὶ ἰπρᾶτ. Præsens & præter. imperfectum.
Δίδοσο, α. Διδῶ. Διδόστω, ad passiuorum similitudinem.

Αόρις β. Indefinitum secundum.
Δόσο, α. Δοθῶ, Δοθῶτο, Δοθῶτο, Δοθῶτο, Δοθῶτο, Δοθῶτο.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Optatiuus medius.
Ἐνεώξ καὶ ἰπρᾶτ. Præsens & præter. imperfectum.
Διδόμι, Διδόο, Διδόοτο: sicut passiuo.

Αόρις β. Indefinitum secundum.
Δοίμην, Δοίω, Δοίωτο.

μέλλω α. Futurum primum.
Δεδόσοίμην, Δεδόσοιο, Δεδόσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Subiunctiuus medius.

Ενεώς εν τω παρ. Praesens et praet. imperfect.

Εάν διδωμαι, διδω, διδωται, sicut passiva.

Αόριστος Β. Indefinitum secundum.

Εάν διδωμαι, διδω, διδωται, από τω εδωμαι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ. Infinitiuus medius.

Ενεώς εν τω παρ. Praesens et praet. imperfect.

αόριστος Β. Indefinitum secundum, quo tamen non utimur, sicut nec indefinito primo.

μέλλω α. Futurum primum.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Quarta coniugatio.

Verba in mi quartae coniugationis, sunt (ut dictum est) a uerbis grauitonis sextae coniugationis in uo definitibus, in quibus nulla fit syneresis. Et in penultima actiui habent u productum. In passiuo uero penultima idem u correptum: quod ostendit et quotae sine coniugationis, et unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in mi desinentia: ut ζδυνω, ζεύνημι. Passiuum ζεύνημαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Indiatiuus actiuus.

Ενεώς, Praesens.

ζεύνημι, a ζδυνω uerbo grauitono fit, extrema in mi conuersa, et penultima, quae in grauitono breuis est, hoc est u in seipsam producta conuersa. Secunda persona ζεύνης, a prima fit, extrema in σ conuersa. Tertia ζεύνησι, a secunda adiuncto i. Δυνά. ζεύνητορ, ζεύνητορ. Πληθωμά. ζεύνημι, ζεύνητε, ζδυνωσι, secundum communem regulam esse debuerat, ad similitudinē datiuī pluralis: sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartae coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum: ut ζδυνωσι, ρηγνωσι, πηγνωσι, et similibus. Iones uero ζεύνησι dicunt, παρατάλαος. Praeteritum imperfectum.

Εζεύνηω, εζεύνης, εζεύνη. Δυνά. εζεύνητορ, εζεύνηται. Πληθωμά. εζεύνημι, εζεύνητε, εζεύνησων. Nec ultra declinat. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in praesenti solum et praeterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quam in passiuis. Si uero dissyllaba, et futurum primum et secundum aoristum habent: ut κλβμι, πατάλαος, εκλω, μέλλωρ πρωτ, κλσω, αόριστος Β. Δευτερος, εκλυρ, η μετοχη, δκλυς, τω κλωτ, το προστακλωρ, κλβμι, ως το κλωβι μδν ἀργυρότοξε, et cetera quae ab his deducantur. Δβμι, παρατ. εδω. μέλλωρ α, αόριστος Β. Δευτερος, εδω, et similia. In quibus secundus aoristus

Aoristus par est praeterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Imperatiuus actiuus.

Ενεώς εν τω παρ. Praesens et praet. imperfectum.

ζεύνημι, ζδυνωτω. Δυνά. ζεύνητορ, ζδυνώτωρ. Πληθωμά. ζεύνητε, ζδυνώτωσων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Optatiuus actiuus.

Ενεώς εν τω παρ. Praesens et praet. imperfectum.

ζδυνωτω, ζδυνώτω, ζδυνώτω, et c. Quae etsi regulariter formari possunt a genitiuo partiapij ζδυνως, ζδυνώτω, sicut et alia uerba in mi, in usu tamen non sunt. At eorum passiuia omnino desunt in modo optatiuo: quia si formarentur secundum regulam, necessariò haberent q diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur a prima persona indicatiui passiuī, extrema in μω mutata, et adiuncto i penultime uocali, ut τήνη οίκα, τήνη οίμω, sic ζεύνημαι, ζεύνημω. Sed hoc fieri non potest, quia post u diphthongum sequitur μ consonans, quod est contra regulam quae post u diphthongum uocalē tantummodo admittit: ut αρα, μύα, τετυφά, quae autem est, ut post u diphthongum uocalis tantum sequatur, non autem consonans.

De diph. q.

SVBIUNCTIVS.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quam passiuorum huius quartae coniugationis non potest formari, duabus regulis inter se repugnantibus: quarum altera est, quod subiunctiuī uerborum in mi eandem uocalem, et eundem accentū habere debent cum suis primitiuis: sic enim arcūflexa cōmuniter appellantur, etsi uerba in mi ab eis mediata deriuētur, sicut supra dictum est: ut εδω, εδω, διδω, εδω, εδω, εδω, εδω, εδω, et similia: secundum quam regulam etiam subiunctiuī quartae coniugationis coguntur eandem habere uocalem et accentum cum suis primitiuis quae grauitona sunt: ut ζδυνω, εδω ζδυνω. Altera regula est, quod omne participium in σ δδυνωτορ declinatū per ut subiunctiuum facit arcūflexum: ut τυφδείς, τυφθέντ, εδω τυφδω, εδω τυφδω, εδω τυφδω, εδω τυφδω, sic ζδυνω, ζδυνώτ, εδω ζδυνω, πηγνω, πηγνώτ, εδω πηγνω, quod priori regulae omnino repugnat, ob quam rem subiunctiuus modus prorsus desit.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Infinitiuus actiuus.

Ενεώς εν τω παρ. Praesens et praet. imperfect.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Indiatiuus passiuus.

Ενεώς, Praesens.

ζεύνημαι, ζεύνησαι, ζεύνηται, ab actiuo fit, penultima quae tonica est, in seipsam breuem conuersa.

παρατ.

παρταλιδος. Præteritum imperfectum.
εξδηνωμιω, εξεγυυσο, εξεγυυτο, και τα λοιπα.
ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus passiuus.
Ενεσως εη πατ. Præsens et præter. imperfect.
ζεγυυσο, ζδηνωσδω: ζεγυυσοδωρ, ζδηνωσδωρ, ζεγυυσθε, ζδηνωσδωσ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.
Infinitiuus passiuus.

Ενεσως και πατατ. Præsens et præter. imperfectum.
ζεγυυσθαι.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS,
quæ non omnino regulas sequuntur.

Οστεα quam de uerbis in MI dictum est, quæ trisyllaba sunt,
et regulariter formari possunt, et quorum usus per omnes
modos frequenter habetur: nunc de his dicendum est, quæ à cõ-
munibus regulis declinant, nec per omnes modos, et tem-
pora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de
disyllabis, quorum cum εμι substantiuum uerbum frequentissimo sit in usu,
ab eo inapiendum esse duxi. Verum quoniam εω primitiuum eius secundum
uariam accentum et spiritum uaria habet significati, hæc primum ex-
ponam. Grauitonum enim et tenui spiritu signatum, sum siue existo signi-
fiat.

Οδυσσεύς ι.

εμι η ζενω, και αποπροδι δωματα νεωρ.

Et etiam uado et perficio significat. Aspiratum uero, induo et sedeo, unde
εξω significat etiam mitto, unde εω, εω, και τα ανασταλασισμορ. At
εω circumflexum et tenuem spiritum habens, απο το εω, sino significat:
aspiratum uero sedeo, et fit απο το εω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΜΙ ΤΟ ΥΠΑΡΧΩ.

De εμι, quod est sum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ, indicatiuus modus.

Ενεσως, Præsens.

Singularis
numerus.

Ab εω igitur, quod existo significat. sextæ coniugationis grauitonorum,
deriuatur εμι, extrema in MI mutata, sicut à δέω, τίδημι, et in-
apiti assumpta: quoniam uerba in MI desinentia, penultimam productam ha-
bere uolunt, et ε in η conuerti non potuit, ne uimaderet cum hoc uerbo,
quod est εμι το λείω, απο το φημι, και τα αφαιρεσιρ τω φ, et etiam
ne penitus amitteret omnes partes siue literas sui primitiuu: quoniam deriuati-
tina

tua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Præterea ut sape-
ret naturam uerborum in MI quartæ coniugationis quæ in penultima u an-
apitem longam habere uolunt. Nam ε non potest produa per u, sed per η
aut ι, et sic penultima ei diphthongo facta est longa, et εμι dictum est:
quod omnino est contra communem regulam uerborum in MI, quæ uolunt
habere in penultima aut η, si sint primæ uel secundæ coniugationis: aut ω, si
sint tertie: aut u longam, si sint quartæ, idcirco hoc uerbum excipitur, et
etiam εμι το πορευομαι, cum et ipsum ei diphthongum habeat in pe-
nultima, et est quartæ coniugationis uerborum in MI, cum eius primitiuum
non patitur syneresin in modo indicatiuo, et etiam sit ei par syllabis: sicut
ζεδηνω, ζεγυυμι. Acuit extremam, quod est etiam contra communem
dictorum uerborum regulam. Nam uerba in MI aut habent circumflexum
accentum in penultima, si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima, si po-
lysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εμι, et φημι και αφαιρε-
σιρ τω φ, ημι. quæ cum sint εγκλιτικα, orus est ut acuiant extrema. Nam
omnis εγκλιτικα dictio acutum supra extremam habet, aut acutum, aut
circumflexum: nunquam autem grauem, nisi per pathos: ut σφέας, ανη τω
σφαζ.

Οδυσσεύς ιαε Δ.

και σφέας φωνήσας εωεα ηη προσηυδα.

Cum aliis uero enunciata inclinatur ad accentum præcedentis syllabæ, si di-
ctio præcedens permisit: ut εμι, εγω εμι, φημι, σμ φημι. Inuenitur
etiam εμι δωρικως subtracto i diphthongi, ac geminato μμ. Θεοκρι-
τη εμ βουκολισκω,

Είπατέ μοι το κληγιον ου καλος εμι. Et in eodem,
Αλλ ου βωκολ εμι ημε δεραμε η ουποσ ακονα.
ανη το εμι.

Secunda persona ειε, απο το εμι, extrema in σ conuersa: sicut ανη
τω τιδημι, τιδης, cuius apud Poetas frequentissimus est usus. Quo in lo-
co aduertendum est ειε acutum habere accentum, quamquam per communem
regulam circumflecti appetat. Nam omne uerbum in longam desinens, accen-
tum suscipientem circumflectitur, quod ut quibusdam placet factum est, ne co-
incidat cum ειε secunda persona απο το εμι το πορευομαι, quæ cir-
cumflexum habet accentum. Est etiam encliticum, ut οδυσ Δ.

Αιματ ειε αγαροιο ειλουτεη.

abiecto uero σ, fit ει το νωσχεε, et circumflectitur, quamquam deductur
ab ειε, quod acuitur, ut dictum est: quod et Ioannes Charax asserit dicēs,
ου και τα παθη γέγονε το ει, απο οδι ειε, ανηβολη τω σ, και ηη πι-
πωδνη το ει τω ειε οξυτονου μιν, εω εσ η ειε χαρακτηρα ειωεμ
απωαιτωα τω πωω μιν ταστη. τα ηη ειε τη ε Διφθογορ
ληγοντα ηματα, ωη τελουε χειοτα τω τονορ ηηωωνται. nec in-
clinatum

MM climatium

clinatum est εἰ ut ἦδ' ἔμοιγε εἰ σὺ, et si εἰμι, εἶε, δὲ ἐνclitica sint. Potest etiam σ' alio modo formari secundum Apollonium, hoc est, ἄ uerbo gratuito ἔω τὸ ἤπαρξω, passiuum ἔομαι. Secunda persona εἰ κωνῶε, σ' εἰ ἄπικῶε, σ' κρᾶσα εἰ. Nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas indiatiuorum passiuorū per ei diphthongum, σ' sicut in τῶ πρῶμῳ dictum est, tertiam personam actiuorū secundam faciunt passiuorū: ut βάλω, βάλεις, βάλει, βόλομαι, βούλει, sic ἔω, εἶε, ἔει, ἔομαι, εἰ κὴ κρᾶσα εἰ. Est et alia secunda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentissimus est usus, hoc est ἔοσι, quæ secundum aliquos fit à secūda persona regulariter formata ἄπὸ τοῦ εἰμι, hoc est εἶε, cui addito altero σ', σ' in finem translato fit ἔοσι, σ' enim necessariò geminatur, quoniam simplex σ' cum ἰσῶα prolato, est χαρακτηρισμὸς τερτίῃ personæ, ut τῆπ' ἔοσι, τῆπ' ἔοσι. Sed alio modo cum format Herodianus, hoc est ἄπ' τοῦ εἰμι, interposito σ', ἔομι fiat, cuius extrema in σ' conuersa, fit ἔος, geminato σ' sed quoniam nulla dicitio in eandem consonantem geminatam desinere potest, additū est ι, σ' sic ἔοσι factum est, quod inclinatur: ut, ἰλιὰδ' σ' κ.

σχέτλιός ἔοσι γρῶαί. Tertia persona δὲ, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari possit, quæ coincidat cum tertia plurali. Nam si à prima persona formare uoluerimus, μῖ in σι conuersa, εἰσὶ fiet. Si à secunda regulariter formata, hoc est εἶε adiuncto, fiet tertia singularis εἰσὶ, σ' talis est tertia pluralis, idcirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim à prima persona εἰμι, abiectò prius, de diphthongo: deinde extrema in σι conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ in τ mutato δωρικῶς ἐτί faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι desinens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset positioe longæ, σ' sic factum est ἔσι. Est et alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, à secunda persona ἔοσι, mutato altero σ in τ, fit ἔσι. Non tamen Doricum est, licet in ἄ desinat, sed Dorico simile. Nam Dorici propria (secundum Herodianum) in ἄ pura desinunt, hoc est, nulla consonante præcedente τ, si sint tertie persone singularis uerborum in μι, ut φᾶσι, φάτι, Διδῶσι, Διδῶναι. Verum δὲ σ habet ante τ, in plurali uerò consueuerunt Dorei etiam consonante præcedente τ, formare tertiam personam in ἄ, φᾶσι, Διδῶναι, σ' cetera huiusmodi. Δυϊκόι, ἐτῶμ, ἐτῶμ, esse debuerat, penultima correpta, ἄπὸ τοῦ εἰμι, interposito uerò σ ἐσομ, ἐσομ dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in singulari tantum productam esse uolunt. ἰλιὰδ' σ' κ. Αλλά πῆδ' ἔσ' ἄμφω δὲ νεότερω ἔσομ ἔμοιγε. ἰλιὰδ' σ' ν. Πληθῶντ' ἐσμέν, σ' εἰμὲν, ἄπ' εἰμι. Et ἰλιὰδ' σ' κ. Οὐτοὶ μᾶλ' ἀδάκρυτοι εἰμὲν, Et ἰλιὰδ' σ' κ.

εἰμῆε

εἰμῆε, δ' εἰμὸν τοῖσι δι' ἄρ σέθεν ἀνλάσασθαι. καὶ δωρικῶς εἰμῆε. θεόκριτ' σ' φαρμακὸν τριγῶ. Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμε, ἢ ζῶοι εἰμῆε. Secunda persona ἔσι. Tertia εἰσὶ, ἢ εἰσὶ interposito ι, ut penultima produatur (sicut dictum est) ad similitudinem datiu pluralis proprii partiapij, cum in ι desinat. Et ἰωνικῶς ἔασι: ut ἠδέασι, retracto accentu in antepenultimam cum non amplius sit encliticum. Poly syllaba enim enclitica esse non possunt, sed dissyllaba tantum, σ' monosyllaba. ἰλιὰδ' σ' κ. τμῆρ' μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆεσ' πωμαχαῶν.

παραταλικός. Præteritum imperfectum.

Ἢρ, à prima persona presentis temporis fit, extrema in p mutata: ut εἰ- Singularis μῖ, εἰρ, sicut ἴσκημι, ἴσχω. Deinde soluta diphthongo, σ' e in η conuerso, sicut numerus εἰμελλομ, ἢ μελλομ, fit ἦρ, ι tamen prius expuncto. Quoniam desinentia in v nihil uolunt habere non prolatum ante v. Iones uerò dicunt ἔα. ἰλιὰδ' σ' ε.

ἠκερ ζῶε ἀμλῶε ἔα χαλκοῦ τυπήσι. καὶ οἴδ' ὄψωσ' ε. τοῖσ' ἔα σὺ πολέμῳ, ἕρπον δὲ μοῖου ὄλομ ἔσκει. Siue ἀπὸ τοῦ εἶρ, dissoluta diphthongo, in εα ἰωνικῶς: sicut ἦδ' ἄρ, ἢ δὲ α. Siue ἀπ' ἢ ἦρ, η in εα soluta etiam ἰωνικῶς, abiectò v, sicut ζέρεξλω, ζέρεξεα. Nam α respuit habere post se η, nisi dicitio ex declinatione desinat in η: ut μοῦσῶν, σ' ἔτυλον. Hæc enim à declinatione habent η, σ' πὸ ἦσ' σ' σ' sic fit ἔα: uide e in η conuerso, fit ἦα. οἴδ' ὄψωσ' κ. Αλλ' ὅτε Δηγεδῶρ ἦα κίωρ νεδὸε ἀμθελίσῃε. Attici uerò e σ' in η uertentes κατὰ κρᾶσιν ἢ dicunt, sicut ἦδ' ἄρ, ἦδ' ἦ.

αρισοφάνηε σὺ πλῶτω.

Δὲ γὰρ ὦε ἔομέ μοι λέγειν ἂ κρηπῆε ἢ ἢ πῆσ κδισ μῦσ' σ' σ' ἀντί ἢ ἦρ, Poëta uerò præponentes e primæ personæ communi ἦρ, ἔλω δι-

ἰλιὰδ' σ' λ.

ἦε ἔορ εἰποτ' ἔλωγε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔορ à uerbo gratuito ἔω τὸ ἤπαρξω, ὃ παραταλικός ἦορ, καὶ συστολή ἔορ: ut ὦε ἔορ εἰποτ' ἔλωγε. καὶ ἰλιὰδ' σ' ψ. Ὦε ποτ' ἔορ, νῦν ἄντε νεώτεροι ἀνθρώπων ἔρωμ τοιοῦτων. Ἔεσκορ quoque dicunt, ὦε τῆπ' ἔσκορ, χαίρεσκορ. ἰλιδ' κ. γενεῆ δὲ νεώτατ' σ' ἔσκορ ἀπάντων.

Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis inuenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦρ dicunt, Iones uerò ἔα, σ' ἦα. Attici uerò ἢ monosyllabum. At poëta ἔλω, ἔορ, σ' ἔσκορ dicunt. Secunda persona à prima fit η in σ conuerso: ut ἦρ, ἢε: sicut ἐτίσω, ἐτίδῃε: nec subscribitur ι, ut in τῆδ' ἠμῖ dictum est: cui adiuncta σα ἀσολικῶς, fit ἦσα. οἴδ' ὄψωσ' κ. π.

Μμ 2 Η γὰρ

Η γὰρ τοι νέου ἤδη α γέρων καὶ ἀεικία ἔσο.
ἤδη tamen inuenitur subscripto i in modo indicatiuo: sed hoc est a uerbo grauitatio ἐίδω. ὁ μέσος ὑπερσωτελικὸς ἤδ' εἰρ, ἤδ' αἰς, adiuncta δ' α, ἤδ' αἰα, ὅτι συγκοπῆ ἤδη α: sicut οἶδα, οἶσας, οἶδαα, οἶδα.

Tertia persona ἦ esse debuerat, a secunda persona abiecto σ, secundum communem regulam uerborum in μι: ut ἐτίθης, ἐτίθησθε ἦς, ἦ, sed in usu non est, pro ea autem utimur ἦρ, quae a grauitato uerbo deriuatur, hoc est ἔω. ὁ παρατακτικὸς ἦρ, ἦς, ἦ, ὅτι ἦρ. Nam ε si in id desinat tertia persona uerborum, appetit post se μ, mutato uero n in ε, fit ἔεμ, καὶ κρῶσαι ἄνω Δνο εε εἰς n fit ἦρ: sicut ἔεμαι, ἦμαι, τὸ καὶ δημαί, ὅτι τρωτῆ τω μ εἰς σ Δωρικῶς, fit ἦς, sicut in prima persona plurali, λέγομεν, λέγετε.

Θεόκριτος ὁ μὲν ἀλλοιοίς, ἦς χρόνον ἄντι ἐγὼ τε καὶ ἔμμερις τὸν ἀλενα, εἰς πομεις ἐκ πόλι.

Poetae uero praepontes ε, ἔλω dicunt. Ἰλιάδ. ὁ ω. ὅς δέ μοι οἶ ἐλω, εἰς το δε ἄσω καὶ αὐτόυς. ὅδ' οὖσ. ε.

Deinde producentes ε in n, ἦλω, faciunt. ὅδ' οὖσ. τ. καὶ κερ πάλαι ὅδ' ὁδ' οὖσ' εἰς ἦλω.

Iones uero ἔσκεμ dicunt. ὅδ' οὖσ. ι. ἔσκε ἄς ὅδ' αἰς ἀνὴρ ἦς τε μέγας τε τῆλε μ.

Et sic tertia persona sex modis inuenitur: hoc est, ἦρ, ἦς, ἦε, ἦμ, ἦλω, ἔλω, ὅτι ἔσκεμ, quod ἀπὸ το ἦε fit, abiecto temporali augmento, ὅτι adiuncta σκα ἰωνικῶς, ἔσκε: sed propter alternationem duorum εε, alterum abijcitur, ὅτι sic fit ἔσκε.

Sed aduertendum est, ἦρ tertiam personam communem, ὅτι ἦλω ὅτι ἦεμ nunquam absque μ inueniri. Δυῖν ἀ. ἔτορ, ἔττω esse debuerat, ab eo quod est εἰρ penultima correpta: sicut in duali praesentis temporis, ὅτι πλεονασμῶ τω σ, ἔσορ, ἔστω, ἄμφω γὰρ ἔστω τῶ ὁδ' ορ ποισ μὲν, καὶ ἦτορ, ἦττω, ab eo quod est ἦρ penultima producta, ὅτι πλεονασμῶ τω σ, ἦσορ, ἦστω.

Ἰλιάδ. ε. Ἰρενς ἠφάισοι οδ' ὅ δ' εἰς ἦστω. ἄντι το ἦσαι, πλεονασμῶ ἦμμεν, καὶ Δωρικῶς ἦμεν, ἦτε, ἦσαι, ὅτι σὺ, εὐλοῖ ἔσαι.

Ἰλιάδ. β. ἔνθα δ' ἔσαι σφουδρῶ νεοσοὶ νῆπια τέκνα.

Illud uero Hesiodi in Theogonia, τῆς δ' ἦρ ἔεθς κεφαλαί, μία μὲν χαροπότο λέντο, ἄντι το ἦσαι, nonnulli dicunt hoc esse Baecorum more, ac Thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus nonnibus, ὅτι masculini generis ὅτι foemini, iungere consueuerunt. Pindarus in Olympiis.

Μελεῖ

Μελιγάρυες ὕμνοι Ἰσέρω ἀρχαί λόγω πέλεται.
ἀντι το πέλονται, πούτ' εἰς ὕψ' ἀρχουσι. Et illud, Διήγετο σέρεες, ἀντι το Διήγοντο, quod Attici solum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem esse existimant per synopsam, ἀπὸ το ἦμμεν, ἦρ, pro ἦσαι, sicut ἀπὸ το ἐτύφθημμεν, ἐτύφθηεν, pro ἐτύφθησων, quod etiam Baecorum est. παρὰ κείμμεν ὅτι ἦκα, ἦκαε, ἦκα, ἀ futuro. ὑπερσωτελικὸς ἦκαμ, ἦκαε, ἦκα, ἀχρησά. μέσος ὅτι ἦκα, ἦκαε, ἦε, ἀχρησά. Aliqui tamen uolunt ἦα ὅτι ἦα primam personam praeteriti imperfecti ut dictum est, ἀπὸ το ἦρ esse potius, quam medij praeteriti perfecti. μέσος ὅτι ὑπερσωτελικὸς ἦκαμ, ἦκαε, ἦκα. παρὰ κείμμεν ὅτι παρὰ κείμμεν, ἦμαι, ἦσαι, ἦται, ἀχρησά. ὑπερσωτελικὸς παρὰ κείμμεν, ἦμμεν, ἦσο, ἦτο, ἀχρησά. Quibusdam tamen placet hoc esse praeteritum imperfectum ἀπὸ το ἦμαι, cuius actiui est ἐμμεν, ὁ παρατακτικὸς ἦμμεν, ἦσο, ἦτο. Ευριπίδης. Εργὸ δ' εἰς πρὸ ὄψε δὸν ἦμμεν τέκνων. ἀντι το ἦρ.

Aorismus ὅτι πρῶτος ὅτι ἦσαι, ἦσαε, ἦσε, ἀ futuro ἔσαι, ἀχρησά. ἀόριστος ὅτι Δεύτερος ὅτι ἦρ, ἦς, ἦ, ἀ futuro ἔσαι, sicut ἀπὸ το δῆσαι, ἐδῆσαι, sed in usu non est: pro eo autem utimur praeterito imperfecto, ἦρ, ἦς, ἦρ, μέλλων πρώτος, ἔσαι, ἀπὸ το ἔω, sed in usu non est, ne coincadat cum ἔσαι aduerbio loci. μέσος ὅτι μέλλων, ἔσομαι, ἔση, καὶ ἔσαι ἰωνικῶς, ἔσεταί, καὶ ἔσεταί ποιητικῶς, geminato σ, καὶ συγκοπῆ ἔσαι, ἔση, ἀπὸ το ἔσαι. Dores uero diaui, ἔσον' ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσῃται, ἀπὸ το ἔσαι, sicut πεσοί, καὶ ἀπὸ το πεσοί.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ. Imperatiuus,

Enesōs ὅτι πρῶτος, Praesens ὅτι praeter imperfect.

Ἰδοί, ἀπὸ το ἔδ' εἰ, quod secundum communem regulam formatū est, ἀπὸ το ἔμμεν prima persona plurali, extrema in θι conuersa. Vel a genitiuo participij εἰς, ἐντ' ὅτι, ἐθι, καὶ πλεονασμῶ το ἔδ' εἰ, καὶ ἰδοί, ε in i conuerso. Quia quandocūque fit pleonasmus alicuius consonantis in habentibus penultimam in e desinentem, uertitur ut plurimum e in i, ut ἔέσω, ῥίπῃ. μὲν, μίμνω, sic ἔδ' εἰ, ἰδοί. Tertia persona ἔσω, ἀπὸ το ἔδ' εἰ, imetricto σ ubi e seruatum est. Δυῖν ἀ. ἔσορ, ἔσωρ. Πλεονασμῶ. ἔσε, ἔσωσαν, καὶ ἔσωρα κατὰ συγκοπιῶ. Vel erit dualis numerus pro plurali, ἔσο uerὸ ab eo quod est ἦσο, formatur a secunda persona praeteriti imperfecti ἦμμεν, ἦσο, ἦτο, quando accipitur pro eo quod est ἰδοί, sis uel es, quod est tēporis praesentis ὅτι praeteriti imperfecti imperatiui modi. Si autem ponatur in significatione praeteriti perfecti, accipere poterimus deriuatū esse a praeterito plusquamperfecto: quod in hoc uerbo simile est uox praeterito imperfecto medio. Vtrunque enim fiat ἦμμεν, ἦσο, ἦτο, licet temporis significatione differant inter se. Inuenitur etiam ἔσο, ὅτι geminato. ὅδ' οὖσ' εε α.

Μη 3 ΑΛΚΙΜ

ΑΛΜΙ Ο εσ' ινα τις σε κη' οφ' υγονωρ εν' ε'πη.

ΕΥΚΤΙΚΑ Optativus.

Ενεσώε και π'ρατατ. Praesens et praeter imperfect.

Είλω, ειηε, ειμ, α' genitio participij ειε, εντ' Ο, quod in usu non habetur, sicut ιδειλω, ιδειηε, α'ωδ' του' ιδειε, ιδειντ' Ο : Δυικα. ειητορ, ειηκτω, πληδωι. ειημλν, ειηητε, ειησων, κη' σ'υ' κοπη', ειημλν, ειητε, ειηερ.

Οδ'υσείας φ.

ποιοι' εν' οδ'υσ' η' αιμωει' μου ειποδερ' ελδοι.

αντι' του' ειητε, hoc est, quales essetis vlysi opinari sicunde ueniret. Ο

Οδ'υσείας τ.

Οι' υνεε' ειερ ανερεε' υ'δ'ι' χ'ρ'ονι' σ'ιτορ' εδ'οντεε.

αντι' τ' ειησων essent.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ Subiunctiuus.

Ενεσώε Ο π'ρατατ. Praesens et praeter imperfectum.

Εαρ ω, quod circumflectitur, quia eius participium in σ'οξ'ντονορ desinens, declinatur per υτ, ut ειε, εντ' Ο, et si in usu non sit, nec obstat altera regula, quae in ζεν' γ'νη' dicta est, quod subiunctiuu uerborum in μι eandem uocem et eundem accentum habere debent cum suis primitiuis circumflexis. Quia licet εω grauitonum sit, a quo deriuatur ειμ, i quartae coniugationis, ut dictum est: possumus tamen ab eo formare circumflexum uerbum in modo subiunctiuo, εαρ ω, cum ante ω praedat ε, licet in usu nō habeatur in modo indiatiuo: sicut neque πλω α'ωδ' του' πλωε, et similia, quae dissyllaba sunt primae coniugationis circumflexorum. At ζηνωω nullo modo synaresin pati potest, cum neq; α, neque ε, neq; ο paruum praedat ω magnum. Secunda persona ης, cui addita δα syllaba αιολι' κωε, fit ησ'α, et subscripto. Tertia persona η, και' ιωνικωε ησι, adiuncta σι syllaba, κη' εν' α'ωδ' του' εω, ειε.

Ιλιαδ' Ο ε.

ινα μι' α'κασι' γ'νη' τοι' ο' γε' ποιη' δηρορ' α'ιτ' Ο' ειη.

κη' Οδ'υσείας τ.

Οσ'δ' αρ' α'μν' μονα' αυ'τοε' ειη, Ο' α'μν' μονα' ειδ' η.

Δυικα. ει' αμ' ητορ, η'τορ. Πληδωι. ει' αμ' ω' μλν, η'τε, ω'σι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ Infinitiuus.

Ενεσώε κη' π'ρατ. Praesens et praeter imperfectum.

Είνοι, ε'νοι tamen esse debuerat α'ωδ' τ' ε'μλν prima psona plurali, sicut α'η' τ' τιθε' μλν, υβ'ε'νοι. Nam infinitiui uerborum in μι presentis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At ε'νοι tanquam dissyllabum, dissyllabos aoristos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel α'ωδ' τ' ε'μλν, extrema in uoi' μιαιτα, uel α'ωδ' τ' ε'μλν interposito ι, ε'νοι, κη' Δωρι' κωε' κη' α'πικωε' ε'μνοναι, κη' α'ιολκωε' ε'μμλναι, κη' ιωνικωε' ε'μλναι. Ιλιαδ' Α τρε'ιδ'ι' μ' α'λα' μλν' κερ' ε'γωρ' ε'δ'ε'λοι' μι' κη' αυ'τοε'

Ωε' ε'μλν.

Εε' ε'μνον, ωε' ο'τε' Δ'ιορ' ε'ρδ'ι' δια'λι'ωνα' κα' πε'κται.

και' Δωρικωε' η'μλν, τ'ρο' πη' του' ε' ειε η. δι' ο'κρη' τ' φ'αε' μα' κη' δ' ε' ε'ω' ο'ε' μετα'λαι'ωναι

Αντι' γυναικωε' ε'δ'η' κη' κα' α'μ' κη' απ' α'ε' δ' η'νορ' η' μλν' αντι' τ' ε'ι'ναι.

κη' ε'λλωρ' α. Futurum primum.

Εσε'οθαι, a' tertia singulari medij futuri ε'σεται, siue a' secunda plurali ε'σε'οθαι, ε'σε'οθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ Participia.

Ενεσώε κη' π'ρατα' α'κοε. Praesens et praet. imperfect.

Είε, του' εντ' Ο' sicut ο' ιδειε, του' ιδειντ' Ο. Sed in usu non est. pro eo autem utimur participia eius primitiui, εω scilicet ut ο' ωρ, τ' ο'ντ' Ο, quod a' secundo aoristo fit, hoc est η'μρ. η' με'τοχ' η, ο' ε'ωρ, τ' ε'ωντ' Ο' δεξυ'τόνωε; sicut ο' τυτωρ, κη' αφ'αιε'σ'α' τ' ε, fit ο' ωρ, του' ο'ντ' Ο, idcirco a' uitur tamen si monosyllabum sit, etiam si per crasim fiat, ε'ωρ, ωρ, nam ex graui et acuto circumflexus non fit.

Μέσ' Ο' με'λλωρ. Futurum medium.

Ο' ε'σο' μλν' Ο, του' ε'σο' μλν' ου, η' ε'σο' μλν' η, το' ε'σο' με'νορ. Sed de hoc satis: cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nunc uero de compositis quae ex eo fiunt, et eorum significatione.

DE COMPOSITIS AB ε'μι.

Ευε'σιν, αντι' του' ε'νο'πα'ρχαι, ωε' το' ε'ν'ε'σι' μοι' πλο'ντ' Ο' ε'ν'ε'σι' αυ'τι' του' Δ'ω'ατορ' ο'ξ'η.

Εξ'ε'σιν, αντι' τ' α'δ'ια' ο'ξ'η.

Ξω'ε'σιν, αντι' τ' σ'ω'νο'πα'ρχαι, κη' αυ'τι' τ' ε'μι' λ'θ', και' αυ'τι' τ' Δ'ω'α' λε'γει'ται, κη' σ'ω'νο'σι' α'ζ'α.

Πε'ρα'ε'σιν, αντι' τ' σ'ω'ν' α'λλοι'ε' ο'ι'ε' ε'χω' ε'σι' μοι' κη' α'λλοι'ε' σ'ω'ν' τ' ο'ξ'η' Δε' ο'ξ'η' κη' τ' ο'ξ'η.

Με'τε'σιν, αντι' του' με'το'υσ'ια' ο'ξ'η, η'το'ω' με'το'χ' η, κη' σ'ω'ν'τα' ο'σ'ε'ται' α'ωδ' Δ'ο'λ'κ'η' ει'ε' γ'η'κ'λω, δι'ορ' με'τε'σι' μοι' πλο'ν'του, η'γο'ω' με'τα'υσ'ια' ε'σι' μοι' πλο'ν'του.

Πα'ρε'σιν, αντι' του' πα'ρε'ωρ' ο'ξ'η, η' φα'ρε'υ'σ' ο'ξ'η, η' υ'δ'ι' δ'υσ'τε'ρε'ου' πα'ρε'ωρ' ο'ξ'η.

Ε'ω'ε'σιν, αντι' του' ε'ξ'ου'σ'ια' ε'σι' σ'ω'ν'τα' ο'σ'ε'ται' δε' α'ωδ' Δ'ο'λ'κ'η' ει'ε' απ' α'ρε'μ'φατορ' επ'ε'σι' μοι' ποι'ε'ρ' το'δ'ε', αντι' τ' ε'ω' ε'μοι' ο'ξ'η' ποι'ε'ρ' τ'ω', η'γο'ω' υ'δ'ι' τ' η' ε'μ' η' ο'υσ'ια' ε'ω' ε'μοι' ο'ξ'η, κη' αυ'τι' τ' ε'νο'πα'ρχαι.

Πο'ρε'σιν, αντι' του' πο'ρι'ουσ'ια' ο'ξ'η, η'γο'ω'ρ' πλο'ν'τοε' κη' σ'ω'ν'τα' ο'σ'ε'ται' α'ωδ' Δ'ο'λ'κ'η' ει'ε' γ'η'κ'λω, η'γο'ω'ρ' π'ο'ρε'σι' μοι' σο'φ'ια'ε' τ' ο'ξ'η' ε'σι', και' αυ'τι' κ'ρε'τ'η' ο'ξ'η, και' ο'μ'ηροε' π'ο'ρε'σι' μοι' βου'λη' Δ'ανα'ωρ' πε'ρι' Δ'ε'σε' μα'χε'οθ'αι, η'γο'ω'ρ' π'ο'ρε'σε' μλν', κη' κ'ρε'τ'η'ο'ε' ε'σε' ε'ν' τ' η' βου'λη' η' η' Δ'ανα'ωρ.

Π'ο'ρε'σιν

ᾠδὴς Δ ὣν ἄρ' ἄπειρα, ἀπὸ ἡλικίης, εἰς Δοῦκῶν. πρὸς ἄντι
τοῦ ἄπειρα, ἀπὸ τῆς μακροῦ ἐστὶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ.

De εἰμι, quod est uado.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Indicativus actiuus.

Ενεσώρ, Praesens.

Εἰμι τὸ πορεύομαι, hoc est uado, fit à uerbo grauitono ἔω, ἐπὶ ἡδέσθ
ἐστὶ, quòd quatuor sunt uerba in ω desinentia quae uado significant, quorum
primum est ἔω, à quo derivatur ἔω, interiecto ι, cui subtracto ε fit ἔω, unde
εἰμι dissyllabum, εἰ ἔω, ἔω, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδ' ἰσλασσιασμοῦ τοῦ
ι, unde ἰνμι uado. A uerbo igitur ἔω, διὰ διφθόγγου fit εἰμι, εἰς ἔσ
quarta coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuum non patitur
synaresin, quemadmodum εἰμι δ' ὑπ' ἀρχῶν. Habet etiam ε diphthongum
in penultima, contra naturam uerborum in μι, εἰς eadem circumflectitur,
cum sit longa natura ante breuiem. Secunda persona εἶς à prima fit, ex-
trema in σ mutata.

Οδύσειας α.

τίς πόδες εἶς ἀνδρῶν, πόδες τοῖ πόλις, ἢ δὲ τοκίης.

hoc est quis est uenis hominum? Illud uerò Theocriti εἰ νομῶσι, uide-
licet εἰ μὴ ἄρα εἰ τῶ δού, hoc est, nisi ab eis isthinc, secunda persona est o-
mnino similis secunde uerbi substantiui εἶ, quae quidem eodem deducitur
modo ἀπὸ τῆς ἔω τὸ πορεύομαι, ὁ παδικῶδες εἰομαι. τὸ δεύτερον πρόσ-
ωπορ εἶ κοινῶς, καὶ εἰ ἀπικῶς, καὶ κρῆσαι εἶ, καὶ εἰ σιωδῆσαι ἄρα
uel à secunda fit persona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῆ τοῦ σ εἶ, καὶ ἄρα:

Tertia persona εἶσι à secunda fit, adiuncto ι. Ἰλιάδ. γ.

Αἰεῖ τοι κρῆσαι πέλεικες ὡς ὄσιν ἀτρεγῆς.

Ὁς τ' εἶσι διὰ Δούροθ.

Dualis nu-
merus.

hoc est, διέσχεται transit. Δυϊκά ἴτορ, ἴτορ, διὰ τ' ι. Nam singularia
cum ε diphthongo scribuntur, ut productam habeant penultimam, secundu
regule praerptionem. Dualia uerò ε pluralia solo ι correpto, siue à pro-
prio singulari fiant, abiecto ε de diphthongo, siue ἀπὸ τοῦ ἰμι.

Ἡσίοδ. εἰ ἐξοῖς,

Ἀθκοῖσι φαρέεσι καλυψαμύω χροάκαλῶρ.

Ἀδανάτορ μετὰ φύλορ ἴτορ.

ἀντὶ τοῦ ἐλεῖν σου ται. praesens pro futuro. Πλαδωῦ ἰμερ, ἴτε, ἴσι κοι-
νῶς penultima producta, quandoquidem in ι desinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι.

Ἰλιάδ. π.

κατ' ἀγελιδόρ ἴασιν ἀπὸ κελῶν μελαν δ' ρου.

accentu

accentu in eadem syllaba seruato. Nam ἰωνες interponentes α in huiusmodi
personis, accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat, circumfle-
xo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba ε locum ε tempus muta-
uerit: ut Ἰδῶσι, τὶ δῶσι, sic ἴσι, ἴασι.

Παρατάτ. Praeteritum imperfectum.

Ἐμ, εἶς, εἶ, à praesenti, sicut ἐτίδω ἀπὸ τοῦ τίθμι. Δυϊκά. ἴτορ,
ἴτω.

Ἰλιάδ. α.

τὸ δ' αὐτίς ἴτω παρὰ νῆαρχαῶν.

Πλαδωῦ ἰμερ, ἴτε, ἴσαν, penultima correpta.

Ἰλιάδ. γ.

Ὁί δ' ἀρ' ἴσαν σιγῆ μῦθεα πνεύοντες ἀχαιοί.

καὶ πλεονασμῶ τ' κ, ἴσαν. Ἰλιάδ. ν.

τὸιοι μνηστήρες τε καὶ ἰδομενεὺς ἀπὸ ἀνδρῶν

ἴσαν εἶς

πόλεμον.

Eustathius tamen εἰ ἔω εἰς Ὀδύσειας uult hanc esse tertiam plura- Futurum.

lem primi aoristi ἀπὸ τοῦ ἔω. μελλωρ, εἶσω. ἀόρισ. α. εἶσα, unde εἶσαν Indefinitum.

tertia pluralis, καὶ διακλῦσε καὶ τροπῆ τοῦ ε εἶς κ, fit ἴσαν. ἴσακα. Praet. imperf.

εἶμα, εἶκαε, εἶκε, à futuro εἶσω, ἀχρησα, μῆσθ' ἴσακ. εἶα, εἶαε, εἶε. εἰ εἰς plusquam-

uerò in κ uerso, ac subscripto ἢ α dicitur, καὶ διακλῦσε ἴσα, ἴσαε, ἴσε. perfect.

Οδύσειας Δ.

καὶ τότε διηγεῖται δινα δῶκας εὐρυπόροιο ἴα. καὶ Ἰλιάδ. α.

Ὁ Δ ἦε νυκτὶ ἐοικῶς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

τῶδ' ἰσων τελευτῶν, ἠμερ, ἠμερ, ἠκα, à praeterito perfecto ε in κ conuerso

ἀπικῶς, ac subscripto ι, ἀχρησα, μῆσθ' ἴσων τελευτῶν, ἠμερ, ἠμερ, ἠκα, à

praeterito medio. Δυϊκά. ἠετορ, ἠεῖτω. Πλαδωτικῶ. ἠμερ, ἠμερ, ἠτε,

ἠσαν, καὶ συσολῆ ἠεσαν. Et sic omnia composita ab his: ut ἀνήρ, δὲ ἠφῆρ.

ἀνήρ μερ, δὲ ἠφῆρ μερ, ἀνήεσαν, δὲ ἠεσαν, σωήεσαν. σωήεσαν δὲ ἀντὶ τῆ

ἐνόησαν. καὶ δὲ ἠεσαν ἔπει μ. φων, διὰ τ' ι, ἀόρισθ' ἴσων τελευτῶν, εἶ-

σαε, εἶσε, ἀχρησα. ἀόρισθ' ἴσων τελευτῶν, Secundus aoristus non inuenitur: sed

pro eo uimur aoristi primitiui, hoc est, ἴορ, ἴε, ἴε, ἀπὸ τῆς εἶω. unde parti-

cipium ἴωρ, ἴοντ' ἴωρ, καὶ ἴωρ, δὲ ἴοντ' ἴωρ secundum alios. At secundum

Theodorum lib. 3. τ' εἶς τεόσαερα, praesentis temporis est. μελλωρ πρῶ-

τ' εἶσω, εἶσθε, εἶσθε, ἀπὸ τῆς εἶω. Sed in usu non est: uimur autem pro

eo praesenti tempore, hoc est, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιάδ. ος α.

Νῶν Δ εἶμι φθίλωδε. hoc est, ἴβο. Ἡσίοδ. εἶ ἔρωτες.

τῆ Δ εἶς ἢ ὅ ἀν ἐγὼ πρῶ ἄτω. καὶ προδέσθ' ἴσα δα ἀολικῶς, εἶδα. Ἰλιάδ. ος κ.

Εἰ μὲν γὰρ κέσε νῶν ἀπολύσομεν, ἠέ με δῶμον, ἠτε καὶ ἴσων εἶδα δῶαε ὑπὸ νῆαρχαῶν. Οδύσ. τ.

ἠτάχα, Δαλῶ βεβλημῶδες εἶδα δνραζε.

hoc est, ἴβις. Et Ἰλιάδ. ος σ.

N:

A: π:

Αψ πάλιν ἐῖς ὡδὶ νῆας. id est, ibit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ, Imperatiuus.

Ενεσώεσσι καὶ πρῶται. Præsens et præter. imperfectum.

Ἰδι, unde ἄπειδι, fit à prima persona plurali, extrema in δι nuttata, ἴμην, ἴδι, fiat Διδόμενον, Διδόμεδι. Tertia ἴτω, à secunda, extrema in τω uersa. Δυκῶ, ἴτορ, ἴτορ. Πληθων, ἴτε, ἴτωσων, ἀορις, Δεῖνπερος, εἶ, quod cum omnibus præpositionibus componere licet, duabus tantum exa-

ΕΥΚΤΙΚΑ, Optatiuus.

Ενεσώεσσι καὶ πρῶτα ἀκοῆς. Præsens et præter. imperfect.

εἶλω, εἶκός, εἶκ, esse debuerat secundum artem, à genitio participij εἶς, ἐντ, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἶμι. Sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt: attamen Homerus usus est tercia persona εἶς. Ὀδυσσεύς, εἶς. λίω γοῦρνηκῶν ἐκάς ἠλδορῶν, ἀλλά ἕς ἐν εἰπέρι Ατρεΐδῃ ἀγαμέμνονι ποιμνί λῶν. ἄντι τῷ πορευοῖτο εἰπέρι. Etiam subiunctiuus modus in usu non est: quia omnaderet subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui, hoc est, εἶμι ὡς, ἕς, ἕς.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ, Infinitiuus.

Ενεσώεσσι καὶ πρῶται. Præsens et præter. imperfectum.

ἴνα, à prima persona plurali, extrema in να conuersa. ἴμεν, ἴνα, εἰπῆκός, καὶ Δωρῶς ἴμην, καὶ ἰωνικός ἴμην, quod omnino est simile primæ personæ plurali. Ἰλιάδ, εἰ. εἰ μὲν πολλὸν φέρτορ ὄστρ, ὅμο δ' ἴμην. hoc est, ire. Inuenitur etiam ἴνα τὸ πορευοῖτο Διά Διφθόγγα πρῶτα λῶς, quod fit aut ἀπό τ' ἴνα, præposito ε, aut ἀπό τῷ ἴνα, quod idem significat. ἀπὸ τῷ ἴνα, καὶ μεταθέσει τ' ἴ, ε, ἴνα, unde πρῶτα εἶναι, ἀπὸ τῷ ἴνα, ἀπὸ τῷ ἴνα.

composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Ἰνα αὐτὸν de compositis eiusdem uerbi.

COMPOSITA AB ΕἶΜΙ.

- Εἶναμι, ἀντι τῷ συνπάρχω.
- Σώαμι, ἀντι τ' σωσέεσθαι, καὶ ἀντι τ' σωσπάρχω.
- τῷ τὸ δὲ ὡδὶ ὀμιλίας λέγεται, ἕτε καὶ ὡδὶ ὡμιλονοσία.
- Εἶσαμι, ἀντι τ' εἰσέεσθαι.
- Εἶξαμι, ἀντι τ' εἶσεσθαι.
- Πρόσαμι, ἀντι τ' προσέεσθαι.
- Πρόμι, ἀντι τ' προέεσθαι.
- Ανεμι, ἀντι τῶν ἀνεσέεσθαι.
- Κάταμι, ἀντι τ' κατέεσθαι.
- Δίαμι τὸ γράμμα, ἡτοιω δ' ἰεσέεσθαι.
- μέταμι λόγους, ἡτοιω μετέεσθαι, καὶ μέταμι ἄνα, ἡ ἐκ κολαῶ.
- Πάρμι, ἀντι τ' παρῶν εἶμι.
- Ἐπέμι, ἀντι τ' ἐπέεσθαι, exequor.
- Ῥίεμι, ἀντι τ' ῥιέεσθαι, obeo, obambulo.
- Απαμι, ἀντι τ' ἀπέεσθαι.

DE ΙΗΜΙ.

Ἰημι uaria significat, secundum uarium spiritum. Densio enim spiritu, Imitto et apio significat: tenui autem, uado Nec in omnibus modis, et temporibus, ac generibus idem est usus et scriptura. Idcirco in tria illud distinguere licet, secundum tria diuersa significata, hoc est, ἴημι τὸ πέμπω. ἴημι τὸ ἐπιδυμῶ, ἴημι τὸ πορευομαι: quorum ἴημι τὸ πέμπω, cū eius inflexio magis sit in usu, id in primis formandū et declinādum esse cēsi, ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Indicatiuus actiuus.

Ενεσώεσσι, Præsens.

ἴημι τὸ πέμπω ἀπὸ τ' ἴεω fit, extrema in μι, ac penultima in propria longam mutatis, ἴεω uero fit ἀπὸ τ' ἴεω πέμπω, per reduplicatione quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι primi libri dictum est, et patitur syneresin, et est prima coniugationis circumflexorum: ut ἴεω ἴω, unde ἴημι, sicut ἀπὸ τ' ἴδεω, ἴδω, τίδημι. Cuius formationem et inflexionem in omnibus modis et temporibus et generibus hoc uerbum ἴημι omnino imitatur. Secunda persona, ἴης. Tertia, ἴησι. Ἰλιάδ, εἰ. Αξίου ὁσ κάλλισον ἴδωσ ὡδὶ γαῖου ἴησι. hoc est, mittit. Δυκῶ, ἴτορ, ἴτορ. Πληθωντικά. ἴμην, ἴτε, ἴσι κοινῶς. Ἰλιάδ, εἰ. Δένδρεω ἐφεζόμενοι ὅσα λαγύρας ἴησι. εἰωνικός ἴησι, sicut ἴδῃσι, ἴδῃσι, καὶ κρῆσι τ' ε καὶ εἰς α μακρόν ἀπῆκῶς, ἴησι, trisyllabum: fiat ἴησι ἀπὸ τῶν εἶμι τ' πορευομαι. Differentiam tamen et accentu et spiritu. Nā ἴησι accentum acutum habet in antepenultima.

Subiunctivus activus.

Ενεσώεσσι πρῶτα. Praesens et praeterperfectum.
Εὰν ἴω, ἴης, ἴησι, sicut εὰν ἴδω, ἴδῃς, ἴδῃσι. Πρῶτα κείμουσσι πρῶτα...

ΑΠΑΡΧΗΜΕΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Infinitivus activus.

Ενεσώεσσι κρη πρῶτα. Praesens et praeterperfectum.
Ἴεναι, ἀ πρώτα persona plurali, extrema in vna conuersa, ἴεμην, ἴεναι...

Ιλιάδ α.

Αὐτὰρ ἔγωγε Δίσομι ἀχιλλῆϊ μεδέμεν χόλορ.
κρη προέμεν. Ιλιάδ α δ.
τλαίης κέρ μενελάω ὤν προέμεν ταχέω ἴορ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Participia activa.

Ενεσώεσσι κρη πρῶτα. Praesens et praeterperfectum.
Ο ἴεις, ἴέντ. ἠ ἴεσσα, ἠ ἴεσσα, τὸ ἴερ ἴέντ. Ορφεύς ὦ...

ὁ εἴς, τὸ ἔντ. ἠ εἴσα, ἠ εἴσα, τὸ ἴερ ἴέντ. unde ἀφείς, ἀφέντ.
κρη ὑφείς, ὑφέντ. Ιλιάδ α.

ἴσορ Δ ἴσορ δὲ κη πέλασσω προτόνοισιν ὑφέντς. deponentes.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Infinitivus passivus.

Ενεσώεσσι Praesens.

Ἴεμαι ab activo, extrema in mai, ac penultima in propriam breuē mu-
tatis, ἴημι, ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεσαι, sicut τίδημι, τίδεμαι. Δυϊκά, ἴεμεν...

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus passivus.

Ενεσώεσσι κρη πρῶτα. Praesens et praeterperfectum.
ἴεσο, ἴεσθω, ἀ secunda persona praeteriti imperfecti: sicut τίδεσο, τίδε...

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ, Indicativus medius.

Ενεσώεσσι Praesens.

Ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεσαι, sicut et passiva. πρῶτα. ἴεμην, ἴεσο, ἴετο. ἀόρισ.
Ἰα. ἠκάμην, ἠκάμην, ἠκάμην, ἀπὸ τοῦ ἠκάμην aoristo activo, qui licet excipia-

ΠΡΟΣ-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. Imperatiuus medius.

Ενεσώε και πρσατ. Praesens et prat. imperfectu m
τεσο, ιεσδω, a secunda persona praeterii imperfecti, sicut et passiva.
αορις θ β. εσο κοινως, και εο ιωνικως, και ου κατα κρσισι ατημωε:
unde πρσθ, πρσθσ, και δου, et similia quae in usu habentur. Quo in loco
aduertendum est, quod medius aoristus secundus in omnibus aliis modis et
participiis habetur in usu, et maxime in compositione: ut προσείμλω το
ευκλειδου, εαμ προωμαι ο υποτακτικου. προσεδι, και αφεδι, και υφε-
σθαι το αταρεμφοτον, και προεμειν θ η μετοχη. Reliqua omnia ta
media quam passiva, si quis formare et inflectere uoluerit, regulas sequatur
quae habentur de his in τιδημι.

De ημι, quod est cupio.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. Indiatiuus actiuus.

Ενεσώε, praesens.

Ημι, ηε, ηισι, απο το ιεω, ιω, το εωιδυμω, hoc est, desidero, quod etia
aspiratur, sicut ημι το πέμπω, et est eiusdem coniugationis uerborum
in μι, per quam secundum artem potest regulariter formari ac uariari, tam
in actiua literatura quam passiva, per omnes modos et tempora. πρσατ.
ιλω, ηεε, ηι. πρσκειμενοε, ηκα, ηκαε, ηκε. υπρσσωπελ. ηκερ, ηκαε, ηκα.
αοριε. α. ησα, ησαε, ησε. αοριε. β. ηρ, ηε, η. μελλωρ α. ησω, ησε, ησαι.
et sic per alios actiuorum modos, quae tamen in usu non habentur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Indiatiuus modus passiuus.

Ενεσώε, Praesens.

Εμαι, ιεσαι, κεται, unde εθειμαι, εθεισαι, εθειται.
ιέμλω, ιεσο, ιετο. Ιλιαδ οε ε.
ιετο ο αιει αινειω κτηναι. hoc est, aplebat.
Vnde εθειμλω, εθεισο, εθειτο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΛΗΘΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus passiuus.

Ενεσώε και πρσατ. Praesens et prat. imperfect.

Ιεσο, ιεσδω, ιεσορ, ιεσδωρ. ιεσθε, ιεσθωσθαι, et alia quae cisi omnia
in usu non sunt, regulariter tamen flecti possunt.

De ημι, quod est uado.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤ. Indiatiuus actiuus.

Ενεσώε, Praesens.

Ημι, ηε, ηισι, απο το ιεω, ιω, το πορευομαι, quod tenui spiritu signa-
tur, et eo solo a superiore uerbo distinguitur: cuius usus in modo infini-
tuo duntaxat habetur κοινως, ut ιεναι. Ιλιαδ. λ.
βαρ Δ. ιεναι και ομιλον ανασφατον ευρω εχαϊωρ.

Quod

Quod a prima persona plurali fit, extrema in uoi mutata, ημεν, ιεναι
unde αωιεναι, μελιεναι, et similia. Poeta tamen etiam in aliis uiuunt mo-
dis, et participiis. Οδυσειαε η.

ηδ ετρωθερ υω αυληε ουδ ορ ηισι πρθε Δομορ υηληομ.
και οδυσελ. εε πολυ καιλλιε ποταμωρ υω γαϊω ηισι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Indiatiuus passiuus.

Ενεσώε, Praesens.

Εμαι, ιεσαι, κεται.

Παρατακτικε. Praeteritum imperfectum.

Ιέμλω, ιεσο, ιετο, et λοιπα.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ, ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Imperatiuus passiuus.

Ενεσώε και πρσατ. Praesens et praeter. imperfectum.

Ιεσο, ιεδω. Δινκα. κεδωρ, κεδωρ. πληθυντικα. κεδε, κεδω-
σαι. Ιλιαδ θ μ.

Αλλα πρσσω κεδε, και ελληλοισι κελεσθε.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤ. Participia passiu.

Ενεσώε και πρσατ. Praesens et praeter. imperfect.

Ο ιεμην θ, τον ιεμλου η ιεμλη, εθι ιεμληε, ο ιεμενον, τον
ιεμλου. Οδυσειαε ε.

ειλετο Δ ελλιμορ εγγθ, ο δι παλαμ ηθιρ ερερε.

Ασυ δε ιεμην θ, ο εθι πορλυομω θ.

Reliqua uero si quis uariare uoluerit, regulas uerborum in μι prima con-
iugationis omnino sequetur.

De ημαι, quod est sedeo.

Ημαι, praesentis temporis est, et primae coniugationis uerborum in μι.
Hest enim εω ε καδημαι, hoc est, sedeo, a quo εεω, η ανανπλα-
σιασμορ ε, και στωαιρεσα ε εω, unde ημι deriuatiuum: sicut a εδ εω,
τιδω, τιδημι. Passiuum εεμαι, και κρσσει αν Δνο εε εε η, fit ημαι:
sicut δημοσ δενεε, δημοσ δενη. Licet frequentius et familiarius in ei di-
phthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est, ne uincideret cum ει-
μαι praeterito passiuo, απο του ημι το πέμπω. Praetera εεμαι inci-
pit a uocali, et duo ee per crasim in ei diphthongum plerunqne mutan-
tur, quando syllaba incipit a consonante: ut κεεμαι, κεεμαι, δημοσ δενεε,
δημοσ δενεε. Licet interdum etiam in η commutentur: ut δημοσ δενεε,
δημοσ δενη. At quando syllaba incipit a uocali, duo ee in ei diphthongum
nunquam mutantur, sed in η ut εεμαι, ημαι. Propter quod argui potest,
hoc uerbum neque esse a uerbo in ω desinente, neq; in μι. Nam si a uer-
bo desinente in ω fieret, penultima esset aut ο, sicut τωπιομαι: aut ε, sicut
ποιοιμαι: aut ω, sicut βοωμαι. Si uero a uerbo in μι desinente, aut eius
penultima

ultima esset e, ut τιδμεμαι: aut α, ut ἴσαμαι: aut σ, ut Διδόμεαι, aut υ, ut ζειγυμαι: quorum nullum uidemus esse. Nec Acoliam est. Sed sciendum patios esse. Nam integrum eius est ἐεμαι, quod habet e correptum in penultima: quod proprium est uerborum in μι prime coniugationis, quod secunda ostendit persona, quae desinit in σαι. Quia omne tempus praesens in μι desinens, habens secundam personam in σαι, est a uerbis in μι: ut τιδμεσαι, ab eo quod est τιδμεμαι. Sic ἦσαι, ab eo quod est ἦμαι. Ιλιάδ. σ τῶν αὐτῶν ἀτρειδῶν ἀγαμέμνονι ποιμνί λαῶν ἦσαι ὄνειδ' ἔλωρ, hoc est, sedes exprobrans.

Tertia persona ἦται. Δυικά. ἦμεθον, ἦσθον, ἦσθον. Πλη. ἦμεθα, ἦσθε, ἦσθα, ἦσθα, ἦσθα. ἦσθα, ἦσθα, ἦσθα. Ιλιάδ. γ. Οἱ Διὶν αὐτῶν ἔαται σιγῆ.

Consuevit enim Homerus has tertias personas plurales praesentis temporis, hoc est, ἦνται, ἦενται, a tertia singulari (Ionium more) formare, tanquam tertiam pluralem praeteriti passivi uerborum circumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo α: sicut πεποιέαται, ἀπό τοῦ πεποίηται. At metri gratia eandem syllabam quae ex longa breuis facta est, ἦσθε, ἦσθε, ἦσθε iterum produatur: ut εἴαται, καὶ κείαται. Ιλιάδ. σ. β. καὶ νήπια τέκνα εἴαται ἐν μεγάροισιν. Οδυσ. υ. ἔνθ' ἄρα δὲ μύλαι εἴατο ποιμνί λαῶν.

Sed super hoc et alius huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias, et Heraclidae, et Aristarchi, et Zenodoti, quas referre longum esset.

Παρατατ. Praeteritum imperfectum. ἦμλω, ἦσο, ἦτο, ἦσο, ἐπενδέσθ' ἦσ, ut quibusdam placet. Ιλιάδ. α. Δλλ' ἀκέωρ Δῶ ἦσο. Δυικά. ἦμεθον, ἦσθον, ἦσθω. Ιλιάδ. δ. Πλησίαι αὐτῶν ἦσθω, κακὰ δὲ τρώεσσι μεδέσθω. Πληθυσιακά. ἦμεθα, ἦσθε, ἦσθη. Ιλιάδ. γ. Τοῖσι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἦντ' ὤν πύργω. καὶ ἰωνικῶς ἔατο. Ιλιάδ. κ. Οἱ δ' ἔατ' εἰρ' ἀγορῆ τρώεσ καὶ Δαρδανίωνας. Et εἴατο. Οδυσ. εἰατ. Περικλήσιοι Δ' ἐν ἀκάσθ' εἴατο. Possunt etiam haec (ut quibusdam placet) ἀπὸ τοῦ ἔω grauitono deduci, ut suo loco dicitur.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ, Imperatiuum. ἦσο, ἦσθω. Ιλιάδ. σ. γ. ἦσο παρ' αὐτῶν ἰούσασα. ἦσα, ἦσα, ἦσα. Ιλιάδ. σ. δ. ἦσα σιωπῆ ἦσο, ἦσο, ἦσο.

De compositis ex ἦμαι. Compo-

Componitur hoc uerbum cum κτλ prepositione, et idem habet significatiu: ut κἀθημαι, κἀθησαι, κἀθηται. inde κἀθημι infinitiuum.

Πῆσατα ἄκιδες, Praeteritum imperfectum. καθίμλω, καθήσο, καθήκτο, καθήσο: sicut ἦτο, ἦσο. ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ, Imperatiuum. καθήσο, καθήσθω. Ιλιάδ. σ. α.

Δλλ' ἀκέουσα κἀθησο, ἐμῶ Δ' ἐπιπέδιο μινδω. et similia quae in usu habentur: in quibus accentiis retrahitur in antepenultimam: nisi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis assignatur ratio: Quoniam κἀθημαι, ἦσθω, ἦσθω, ἦσθω est: sicut ἀέκωρ, ἀέκοντ. Praepositiones enim sumuntur cum partibus orationis: aut per σάωθισιν, ut κἀτα γδάρφω: aut per ἦσθωθισιν, ut κἀθημαι: aut per σάωθισιν, ut κἀτὰ πόλεως. Sed aduertendum est, Graecos id appellare σάωθισιν, quod in ipsa prima positione uerbi componitur: ut κἀθίω, ἐκ κτλ ἔλω, utrumque enim per se dicitur.

Παρασώθισιν uero, non id solum quod a composito deriuatur: ut ἔλιπτο, ἔλιπιτο: sed etiam quod non in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis, sicut est κἀθημαι, cuius prima positio esset ἐθημι, si in usu existeret. Inde ἐεμαι passiuum: quorum neutrum componitur. Non enim καδέεμαι dicimus, neque καδέεμαι, sed κἀθημαι, quod deriuatum est ἀπὸ τ' ἐεμαι, postquam κτλ κτλ factum est ἦμαι, ut dictum est. Quare neque mirandum est, si κἀθημαι non eundem habet accentum quem ἦμαι: cum traditum sit, quod in compositis accentus simplicium non mutatur, siue quod κἀθημαι non est compositum, sed decompositum, siue quod ut ἀέκωρ non habet compositionem positiuam, sic etiam κἀθημαι. Et ut ex α particula priuatiua, ἔκωρ componitur ἀέκωρ: sic ex κατὰ ἦμαι componitur κἀθημαι. Quoniam ἀέκωρ non inuenitur, sic etiam κἀθημαι non potest dici deriuatum esse ab eo quod est κατὰ ἦμαι, uel καδέεμαι, quorum neutrum est in usu: sed compositum esse ex κατὰ ἦμαι: sicut ἀέκωρ ex α priuatiua particula, ἔκωρ, ἐκόντος, quod est participium non positiuum, hoc est praesentis temporis, sed aoristi secundi.

Sciendum est autem, huiusmodi compositionem (si compositio sit) decompositionem appellari, et propter accentum transcendere. Et ut non dicimus ἀέκωρ, ἀέκοντ, sed ἀέκωρ, ἀέκοντ: sic etiam non dicimus κἀθημαι, κἀθησαι, sed κἀθημαι, κἀθησαι. Est et alia communis regula uerborum in μι. Quod omne uerbum passiuum in μι desinens, a uerbo in Praeceptio, μι declinatum, in compositione accentum retrahit in tertiam a fine, nisi quid impediatur: ut κέμαι, ἀπὸ κέμαι. ἦμαι, κἀθημαι, ἦμλω, κἀθημλω, ἦσο, κἀθησο, ἦτο, κἀθητο, ἔλω, ἔλω, ἔλω, ἔλω.

Sed quoniam alia uerba sunt in ω desinentia, hoc est, ἔω, ἔω, ἔλω, ἔλω, ἔλω, ἔλω, ἔλω, ἔλω, ἔλω, ἔλω.

ἰζάνω : quæ idem significant quod κάθημαι & eorum usus uarius est & mixtus, ab re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

De ἕω, quod est sedeo.

Est igitur ἕω grauitonum, & aspiratum, quod sedeo etiam significat & induo, ut supra dictum est : & in utraque significat one eius præterita augentur: non enim secundum communem regulam, sed in diphthogum assumptis, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut in augmento præteritorum dictum est, non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. Nam ἕω præsentis tempore in neutra harum significatione utimur, neque ἕω præterito imperfecto, neque ἤκα, præterito perfecto activo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est, εἵμαι, εἴσαι, ἤσαι, εἴται, καὶ εἴσαι, σ interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo, & pro sedeo. Pro induo. Οδυσσεύας ψ. Νῶ δ' ὄνα ῥυπῶ, κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἵμαι.

Indutus sum. Οδυσσεύας ω.

Ἄλλ' ἄμα γῆρας.

Ἀυγῶν ἔχεις ἄνωχ' ἔτι τε κακῶς, & ἀεκέα ἔσαι.

ἤσ' Οδυσσεύας λ.

κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἴται.

Sive εἴσαι, ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusquamperfectum passiuum, hoc est εἶμην, εἴσο, καὶ ἔσο, εἴτο, ἤ εἴσο, ἤσ' εἴται, tertium pluralis ionice.

Ἰλιάδ' θ' γ.

Δάσιν ἔσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ἔσαι.

ἤσ' Οδυσσεύας π.

Ἢ γάρτοι νέον ἦδ' αὖ γέρον, καὶ ἀεκέα ἔσο.

Differt autem à uerbo substantiuo ἔσο aspiratione tantum. Οδυσ. χ.

Ἀμφὶ δὲ δέσμα ἔσο βοός νεοδαστον. Et Ἰλιάδ' θ' ψ.

καὶ φωνῶ, ἤσ' ταῖα παρὶ χροῖ εἵματα ἔσο. Et Ἰλιάδ' σ.

Οἱ δὲ χιτῶνας εἴατ' εὐνήτους ἤκα εἰλθονταε ἑλάφ.

Hoc est, induiti erant. Participio quoque, hoc est, εἶμην & utitur Homerus Ἰλιάδ' θ' α.

Ὡ μοι ἀναιδεῖν ἔπειμην.

Id est, impudentiam indute. Et Ἰλιάδ' σ.

Τρεῖς δὲ Διὸς αἰῶνες δέριν ἐπειμῆναι ἀκλή.

In alia uero significatione, hoc est sedeo, frequentissimo habetur in usu, maxime in tertiis personis pluralibus: ἔνται, & εἴτο, & ἰωνικῶς ἔται, & ἔατο, ἤσ' πρηνδέσει τοι, Διὰ τὸ μέτρον εἴται, ἤσ' εἴατο, quæ pro præsentis etiam & præterito imperfecto sumuntur. Idcirco nonnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione præsentis temporis esse, & præteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ εἵμαι, ut supra dictum est. Aduertendum est hoc in loco

εἴται.

in loco εἵμαι præteritum passiuum eadem literatura & eisdem accentibus diuersa habere significatione, secundum diuersa themata, à quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵμαι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum, siue liberatus sum, significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ εἵμαι, indutus sum. ἀόριστος α, εἴσαι, εἴσας, εἴσε, ἤσ' ἔσαι, ἔσας, ἔσε, & futuro ἔσω fit, & pro sedere feci, siue locui accipitur.

Ομηρ' ἐν βοιωτίᾳ,

κάσ' Δ' ἐν ἀδύω ἔσειε ἔφ' ἐν πῖονι νῆσ. Et Οδυσ. γ.

εἴσ' γ.

Ἦς δ' ἄρα πηλέμαχορ θεοεικέλορ εἴσαι ἄγοντες. hoc est, sedere fecerunt, unde ἔσαι, ἀπρ' ἐμφατόρ. ἤσ' ἐν στωδέσει, ἐφ' ἔσαι.

Ἰλιάδ' ν.

τοὺς μ' ἐκέλευσα πύλονδε κατασῶναι, & ἐφ' ἔσαι ἀντὶ τοῦ καθύσσαι, Inuenitur etiam & ἐφ' ἔσαι τὸ προσοκλήκορ μέσορ, ἀπὸ τοῦ εἴσαι, μῶσιαι τῶναι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Οδυσσεύας ο.

ἐφ' ἔσαι.

Ἀλλὰ μὲν ἠὲ φέουσαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἠέτθησα. Hoc est, colloca me in nauē. Et participium ὀ ἔσαι, & ἔσαιτο. Οδυσ. ξ.

Εξ Δίφρορ δ' ἔσαι ἄλλυ οἴκαδ' ἐ Δακρυχέοντα. Et etiam pro indui accipitur. Οδυσσεύας Δ.

ἔσαι.

Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσαι. Et Ἰλιάδ' θ' ε.

τόρ δ' ἦσ' ἰονιστ' ἠέτθη, χαρῆντα δὲ εἵματα ἔσαι. Et in futuro. Οδυσσεύας π.

Ἔσω μιν χλαῖν' ἀρ τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. Et Οδυσ. ο.

κῆνος σε χλαῖν' ἀρ τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσαι. εἴσαι μῶν ἔσο & εἴσαι μῶν ἔσο & ἀντὶ τοῦ εἴσαι μῶν.

hoc est, indutus sum, accipitur. Ἰλιάδ' θ' κ.

Ἔσατο δ' ἔκτοσθερ βῆνορ πολιοῦο λυκίοιο. Et in eodem, Ἀμφὶ δ' ἔπατα Δαφονόρ ἐἴσατο Δέρμα λέοντο.

Præpositio ε. καὶ ἠσ' ἠσ' ἐν ἔροις, Οἱ ῥὰ φυλάσσουσιν τε Δίκας καὶ χέτλια ἔργα.

ἠἔρα ἔσ' ἀλλοιοι. τρεῖς ἐν δ' ἐδ' ἠσ' ἠσ'.

Ἔσω ἔσο ἀπὸ τ' ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῶ τοῦ ζ. Et est quarta conjugationis grauitonorum, cuius præterita augentur, & in h mutato per communem regulam. ut ἔζω, ἤζορ. παρακείμε. ἤκα, & componitur cū κατὰ præpositione ut καδέζω, unde καδέζομαι. πρ' ατὰρ. καθύσ' ἔσω, καδέζω.

ἔζω, sedeo.

καδέζω, καθύσ' ἔσω, καδέζομαι, καθύσ' ἔσω, καδέζομαι. ὑπὸ στωτ. καθύσ' ἔσω, καθύσ' ἔσω, καθύσ' ἔσω.

καθ' ἔζω.

καθ' ἔζω, καθύσ' ἔσω, καθύσ' ἔσω, καθύσ' ἔσω. Ἰλιάδ' θ' α.

ἤσ' ἔσειε, καθύσ' ἔσειε ἐπιγνάμψασα θίλορ κῆρ. In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habent consonantes, accentum suorum simplicium etiam in compositis

sitione seruant: ut ηγμαι καπηγμαi, εβγμαi καδεβγμαi. sic ησμαι καδησμαι, εσμαι κωδησμαι. Est et alia regula, quod omnia preterita indiatiua a uocali natura longa imparientia, accentum seruant in compositione, que eorum simplia habent: ut ειχορ, καταειχορ, ευεορ, δευεορ, ηψα, σωκψα, ωγε ανωγε, ωσμαι, ανωγμαι, ωσμαι ανωσμαι. sic ησμαι, καδησμαι. Exarbitur εξερ ανωεξερ, εσορ ανωσορ. σωσοιδανερ ανωεξερ ανωειξερ, εσο ανωσο ανωσ ανωωσμαι. sic ησμαι, καδησμαι. Exarbitur εξερ ανωεξερ, εσο ανωσο ανωσ ανωωσμαι. sic ησμαι, καδησμαι.

Aeoles.

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

ερω καδερω

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

καμαι κω

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

καμαι

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

non sint, penultimam habent productam Alterum quidem a monophthongum, alterum a diphthongum, sed de hoc in ημαι satis dictum est. Secunda persona κησαι. Tertia κηται. Δυικα. κειμεθορ, κηδορ, κησορ. Πληδω. κειμεδα, κηδοε, κηγται, κηγιωνικωε κηαται, interiecto η, Δια το μετρορ κηιατη. Ιλιαδ. ο ω.

Διοιοι γαρ τε πιδοιοι κατακειαται ημ Διοεσ ουδ'ει. ηρατ. κειμω, κηασο, κηατο. Δυικα. κειμειδορ, κηαδορ, κηειδορ. Πληδ. κειμειδα, κηασδε, κηαντο, καω αβοβολη η κηι ανηισεωε κηινο, κηγιωνικωε κηατο, καω κηιατο.

Προ τοι ισημι.

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

hoc est, ut a uocali imparientia, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε. Additum est, et a natura longa, propter xes, per xes, xes, κατάρχονε.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ Imperatiuus

εινεωε

ενεσως ηχη πατα. Praesens et praeter imperfectum.
ισαδι, a genitio participij, siue a prima persona plurali: sicut ισαδη
Et patitur syncoptam in omnibus numeris et personis: ut ισαδι, ισδι, ισα-

In quibus syncoptam patientibus aduertendum est, quod principalis syl-
laba aspiranda fuerat: quia i ante s per communem regulam aspiratur, nisi
sequatur: ut ισως ο επισημων, ισορια, ισοςω, ισαι nomen proprium,

Hoc etiam aduertendum est, quod secunda persona huius imperatiui,
hoc est ιδι, et scriptura et accentu eadem est cum secunda imperatiui sub-
stantiui uerbi ειμι: nec discerni possunt, nisi ex orationis sententia. Cetera

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ. Infinitiuus.

ενεσως ηχη πατα. Praesens et praeter imperfectum.
ισαναι αρχεσον, a prima persona plurali ισαμυ, extrema in uai eo-
uerfa, ηχη απικως ηχη δωρικως ισαμυ, ηχη ιωνικως ισαμυ, ηχη

Ουκ εφατ αρχεσ εδμυ. hoc est, Non dixit uere scire.
Ει ανα που δεσ ακηαε, εοικε δε σ ιδμυ αεδλους.
Et in eodem, Αλλ εδελω ιδμερ, et περιδημειναι αντω.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Indiatiuus passiuus.

ενεσως, praesens.
Ισαμαι, ισασαι, ισαται, απο του ισημι, penultima in propriam bre-
uiē mutata, et interiecto τ, ισαμαι, ισασαι, ισαται. Nec aspiratur prin-
cipalis syllaba, quamquam post i sequatur s, quod ionum more factum est, qui

ισησω, πα ακειμεν, ισηκα, παδηλικος, ισαμαι, ισασαι, ισαται: unde
uerbale nomen ισατος, et συγκοπη ισος, quod non aspiratur Δια δ πα-
δ, a quo uonime fit uerbum ισάω, ισώ, unde ισημι. et παδηλικος, ισα-
μαι. Philo uerδ sic: Est ειδω grauitonum. μελλωρ, εισω. πα ακειμεν,
εκα, ο παδηλικος, εισμαι, εισαι, εισαι, unde ισος uerbale nomen: sicut α

Αλλ ου επισω γ οι μ αμιαε αγεε. μελλωρ, επισησομαι, επισηση, επισησεται: ισουεα της ad Demonicη,
τυχωρ δε μαλλωρ τον τροπορ αντην επισηση.

Φημι το λεγω, et το φάω, φώ, deriuatur, nec reduplicatione susā-
pit, sicut τιδημι: quoniam φημι encliticum est, τιδημι autem non.
Enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba: nunquam autem poly-
syllaba. Habet etiam acutum accentum super extremam: quod est contra na-
turam uerborum in μι. Nam uerba in μι, si disyllaba sunt, accentum habēt

Enclitica

Præceptis

in penultima, ut γωμι, τλημι: si polysyllaba, in antepenultima. Sed ab
hac regula duo excipiuntur, hoc est, ειμι το υπαρχω, et φημι το λε-
γω, ut supra dictum est. Secunda persona φης accentu acuto, ac i subscri-
pto, contra regulam uerborum in μι, quod nihil ανεκφωνητορ, hoc est, non
prolatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in ω desinentibus. Sed
hoc uerbum ηη παδουσιρ ανη παλαωρ habet in secunda persona sin-
gulari praesentis temporis, ut inquit Eustathius. Οδωσ. η.
Ουδη φης ων ποντορ ελωμου ενδεδικεδη, et ιλιαδ. δ.
Πωε δη φης πολεμοιο μεδιεμυ οπποτ ακαιοι. et ιλιαδ. ρ.
Οε τε με φης αιωτα, πελωριον δυχ υπομειναι.
Sunt qui dicant φης a uerbis in μι tonum suscipere, literaturam uerδ a uer-
bis in ω. Nam uerba in ω in secunda et tertia persona diphthongum ha-
bent Δια του ι, Tertia persona φησ. Dicimus etiā ημι, ηε, ησι, κατ
αφάρεσιρ το φ. Nec aspiratur principalis syllaba propter φ ablatum: ημι,
quoniam η ante μ φιλονται, quibusdam paucis exceptis. Δυκα. φα-
τορ, φατορ. Πληδω, φαμυ, φατε, φασιρ, ηχη δωρικως φωντι, φασι-
ται tamen grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiu pluralis eius
participij, ut supra in alijs dictum est: quod accentum grauem super extre-
mam habet, ut φας, φαντ, φασι. Quoniam omnis datiuus pluralis di-
syllabus in i desinens, non per protensionem, sicut et λογοσι, pro λοσις
in nominibus quidem acuit extremam, ut βοουσι, τρωσι. Excipitur παεε,

pp παντοεε

παιτρός, πασι. In participiis uero accentum grauem habet super extre-
mam, ut βασι, σασι. Sic igitur φασι. At φασι uerbum acuitur, quoniam
encliticum est.

ἄτακτος. Præteritum imperfectum.

ἔφλω, ἔφλε, ἔφην. ἀποβολῆ τω ε, φῶ, φῆ, φη. Ἰλιαδ. Ϟ ε.
φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην.
ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ἢ φῆς που ἄτακτος λαῶν πόλιν ἐξέμην. Ἰλιαδ. Ϟ φ.

ium in singulari numero. ut ἐτίδλω, ἔδλω: quæ si subtrahatur, coincidunt
omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem: nam si ab eo quod
est ἐτίδλω, subtrahatur ἡ syllaba, quæ est reduplicatio, ἔδλω remanet, ἢ
talis est secundus aoristus. At in aliis numeris, ἢ reduplicatione differunt,
ἢ penultima.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Indicativus passiuus.

Ἐνεσώε, Præsens.

Φαμαι, φασαι, φαται, ab ætino φημι, sicut ἀπὸ τῆ ἴσημι, ἴσαμαι,
sed in usu non sunt, ἐφάμλω, ἐφασσο, ἐφατο, ἢ c. quæ inflexionem
uerborum in μι secundæ coniugationis omnino sequuntur. ἢ ἄτακτος
τα, φᾶσσι, penultima circumflexa, quia natura producta est, ἢ ultima
breuis, pro sententia Heraclidis apud Eustathium Ὀδυσσεύς ἰ, qui ait,
Ὅμοιοι ἀπὸ τοῦ ἐστίν, ἢ ἴδω, ἢ ἴδω, fit τίθημι, ἢ ab eo quod
est ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσημι, sic ab eo quod est φᾶω, φᾶω secundæ coniugationis φη-
μι, passiuū φαμαι, infinitatum uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι. Aliis
tamen placet ab eo quod est ἐφάμλω, medio aoristo secundo factum esse, ἢ
propterea acui penultimam, tanquam a natura breuis sit in penultima, si-
cut τυπέσθαι, sed sententia Heraclidis magis probatur.

Πῶς τῶ ἀλάλημαι, ἢ ἀκράχημαι.

Ἄλλ' αὐτοὺς ἀλάλημαι ἢ ἐντυπυλὲς ἀπὸ τῶ δῶ. Ἰλιαδ. Ϟ ψ.
Diuersas inter Grammaticos inuenio opiniones super his uerbis, utrum
sint præsentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea esse præ-
sentis temporis. Dicit enim esse ἀλάλω, ab eo ἄλημι, ἄλημαι, ἢ per
mutationem coniugationis ἀολικῶς fieri primæ coniugationis, ἢ per re-
duplicationem ἀλάλημι, passiuū ἀλάλημαι: unde ἀλάλησθαι. Eodẽ mo-
do ἢ participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος: quæ
non fierem si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem cõ-
trã in libro de passiuis dictionibus, uult esse præteriti perfecti. ab eo enim
quod est ἄλημι, præteriti passiuum esse ἠλάμαι, ἢ ἀπικῶς ἀλήλαμαι:
ἢ inde ἀληλάμενοι πρὸ κνήλον, ἢ per transpositionem ἀλάλημαι.
Sed sciendum est, quod ἀλαλήμενος, ἢ ἀκράχημενος non sunt præ-
terita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεπονημένους, πεπεμέ-
νους. Sed ἀλῶ, ἄλημι, ἢ ἀλάλημι, ἀκράχῳ, ἀκράχημι præsentis tem-
poris sunt. Passiua ἀλάλημαι, ἀκράχημαι, ἀολικῶς. Nam Aeoles
penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκράχη-
μενος præsentis temporis, sicut ἀλάλημι, ἀλάλημαι, ἀλάλησθαι. Ἰλιαδ. Ϟ ζ.
Ὁὐ γὰρ ἐγὼ πληθῶν ἀλάλημενος, οὐ δὲ χρατήσωρ.
Ex magno Etymologico.

Πῶς τῶ ἀλαλήκτημαι.

Ρρ 2

Αλα-

γνωμι.

ελλῆμι.

τιμ in

Αλλά κτημαι etiam idem pati videtur quod αλλά κτημαι. Nam alij praeteritum perfectum esse uolunt, alij uero praesens. Est igitur αλω εωλανω, hoc est, erro, unde αλω, sicut ανω, αννω, a quo αλυσω, sicut ερυτω, ex quibus admodum ab ερυτω fit ορυκτος, sic ab αλυτω fit αλυκτος. Et sicut ab eo quod est ατακτος uerbale nome, fit ατακτω, sic ab eo quod est αλυκτος, fit αλυκτω, cuius praeteritum perfectum est ηλυκτημαι, praesens ηλυκτημαι, uel απικως αληλυκτημαι, uel εροη η εις α, αλαλυκτημαι. Alij uero qui praesentis temporis hoc esse uolunt, sic. Est uerbum αλυκτω, a quo αλυκτημαι, praesens αλυκτημαι αολικως. Aeoles enim in huiusmodi uerbis produciunt praesentium penultima: ut ποιημι, νοημι, ποιημαι, νοημαι, uel εναλιπλασιασμορ αλλά κτημαι. Homerus enim multis huiusmodi uerbis Aeolicè utitur, ex maxime αλαλημι, εαχαχημι, εσυκοπη ακαχημι. Sic Methodius.

Πρι το καθη, επιση, δαωη ηχη μεμνη.

Καθη, επιση, ε δαωη, secundae personae sunt praesentis temporis, praesentiae uocis a uerbis in mi παραλογα, hoc est, praeter rationem, prohibis quae sunt καθησαι, επισασαι, δαωσασαι, quae secundae communem regulam uerborum in mi formatae sunt a tertia persona singulari, τ in σ mutato: ut καθημαι, καθηται, καθησαι, επισαμαι, επισαται, επισασασαι. δαωαμαι, δαωαται, δαωασασαι, sicut τειεμαι, τιειεται, τιειεσασαι, a quibus subtracto σ fiunt secundae personae εδαι ιωνικως: ut καθηται, επισαται, δαωσασαται: sicut Διζημαι, Διζησασαι, Διζηται. οδυσσειας λ.

Νοσση Διζησαι μελιθε φαειμι οδυσσει.

Deinde penultima in ε conuersa fit καθεσαι, επισεσαι, δαωεσαι: καθεσαι ηχη α εις η, ac subscripto ι, καθη, επιση, ε δαωη dicimus, ad similitudinem secundae personae praesentiae uocis uerborum graecorum: ut τυπησασαι, τυπησασαι. Eodem modo fit ε μεμνη, secunda persona praeteriti praesentis. Est enim μενομαι, μενωμαι secundae coniugationis circumflexorum, a τω ακι μεμνημαι, tertia persona μεμνηται, a qua τ in σ fit secundae μεμνησασαι κοινως, σ uero subtracto fit μεμνηται, ιωνικως, deinde η in ε conuersa, ηχη ηεσσει τω ηχη α εις η, ac subscripto ι, fit μεμνη.

οδυσσ. ω.

η ου μεμνη οτε κεσσει κατηλυτορ ημετερορ δαω.

Πρι το ισα, και ιση.

Ιστα, ηχη ιση Ιλιαδ φ η.

Ιμεριζονα δη κρητηρα μνηνοντιου ηε καδισα.

hoc est, statuo. ηχη Ιλιαδ φ.

ιση δε μεγα, κνμας, πολων δ ορυγμασδ ορ ερινε.

Alij dicunt αποκοπιω fieri imperatiuorum desinentium in θι, ex augmentum sequi: ut ισαθι, η αποκοπη ισα, η ευτασσει ιση. Si breuis sit, αποκοπιω esse

esse dicunt. Si uero λογα, per εκτασθη, ab eo quod est ισαω. ω, ισαε, ισα: sicut ab eo quod est βοαω. ω. βοαι, βοαιτα. ειλων η ευφωρ. Nos autè dicimus, non solum in uerbis desinentibus in ω, sed etiam in his quae desinunt in μι, tertias praeteritorum imperfectorum fieri secundas imperatiuorum: ut νοει, ειλαι, βοαι: sic ε Attica, si non utantur terminatione in θι, mutantur tertiis personis praeteritorum imperfecti in imperatiuis: ut ετιδλω, ετιδης, ετιδκη, ετιδμη, ετιδμπλω, ετιδμπλης, ετιδμπλη, ετιδμπλη, sic ιστλω, ισης, ιστη. το προστακεικορ ιση. etiam haec Dorica sunt. Doros enim dicunt ορα, ορη ε τιμπλα, τιμπλη. Haec Herodianus.

Πρι το τεδνημι, ηχη τετλημι.

Τεδνημι, ηχη προτι η κικταει βελλοροφοντω. Ιλιαδ φ η. αντι το αποδανωε. Est enim τεδνημι praesentis temporis, ab eo quod est τεδνημι, secundae coniugationis ηχη εις μι, cuius primitiuum est τεδνω, τεδνω, per reduplicationem propriam quae per ε fit ιωνικως, ab eo quod est δνωω. ω, eius partiarium τεδνας, τεδναε φ, unde τεδναελω: sicut ισαε, ισαντες, ισαελω. quod autem sit praesentis temporis τεδναεθι ostendit, quia habet α correptum. Ιλιαδ φ η.

Τεδναεθι, κηρα δ εγω τ οπε δεξομαι οπι οτε κερ δη, ζε νε εδελη τελεσω.

Si enim esset secundae aoristi, α debisset productum esse: quia imperatiuis in θι desinens, secundae aoristi naturam productam habet penultima. Nec me fugit esse, qui tradiderim, τεδνημι, non τεδνημι esse thema huius quod est τεδναεθι. Sed hos potius sequor qui τεδνημι ponunt: etiam si τεδναεθι κατ αυξησθη ηχη τε συλλαβηε inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit praeteriti perfecti temporis, αποβολη το η, κα εροη το η η εις α, ηχη ηεσσει τω α κα ε εις α productum. τεδνηκειται, τεδναεται, τεδναεθι, quod est non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem: quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. etsi τεδναεθι eo modo inueniatur in infinitiuo praeteriti temporis penultima producta, hoc non impedit quominus etiam in praesenti sit τεδναεθι penultima correpta, a prima persona plurali secundum communem regulam, μνι in να conuersa, τεδναεθι, τεδναεθι: siue a genitiuo participij, τεδνας, τεδναεθι φ, τεδναεθι, κα δ ωρεκωε πεθναμναι. Ιλιαδ φ ω.

ει δε μοι αισα τεδναμναι η α νησθη ακαιωρ χαλοχοιτω νωρ βοιλομαι.

Et τεδνημι hoc modo fiat ab eo quod est δνωω, δνω, per reduplicationem, quae per ε fit, sicut εσημι. tamen haec differecia est inter has reduplicationes, quia altera est propria, altera impropria, sicut ex his quae de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuius cognoscere, Idè arbitror tenendam esse

esse de eo quod est τέτλημι: ἀπο τέτλαδι τέκνον ἐμόν. Ἰλιάδ. ε
 Ἐπτάλιω. Ἰλιάδ. ρ. ι.
 οὐδ' ἄρ' ἔμοιγε πτλάην κἀνεός πρ' ἐώρ ἐς ὄσσε ἰδέειν.
 Et πτλάειν, Ἐπτάλιω, unde πτλάμι ἰωνικῶς. Ὀδυσ. γ.
 Νῦν δὲ χρὴ πτλάμεν ἔμπης.
 Quod absque reduplicatione etiam inflectere licet: ut τλάμι, τλάης, τλάει.
 μέλλω, τλάσω. ἀόριστος ε.
 ἔτλη, ἔτλης, ἔτλη. Πληθύνω, ἔτλημι, ἔτλητε.
 τὸ προσκλήκορ, τλάει.
 ὁ τλάς, τὸ τλάειν. ἡ μετοχή.
 τλάω, τλάει, τλάειν. Ἰλιάδ. ρ. α.
 τλάειν κέρ μὲν ἐλάω ἐπιπροέμην ταχυν ἰόν.
 ἢ τὸ ἐσάω καὶ ἀφесаίω.

Libuit quæere, quæ sit positio huius uerbi ἐσαίω, sed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire: licet Eustathius dixerit super illud Homeri Ὀδυσείας ψ.
 οὐ μὲν ἢ ἄλλῃ γ' ὄσσε γωνὴ τέτλησσι θυμῷ
 Ἄνδρὸς ἀφεσαίν, δὲ δι' πολλὰ κακὰ μογήσασθε ἔλθοι.
 τὸ δὲ ἀφεσαίω κοινὸν ὄρορ ἐχρημάσασθαι, καὶ ἐσι μὲν κοινόν, Ἐσώσθαι δὲ ἐντ' αὐτῷ τὸ ἀποσαίω. τὸ μὲντοι ἀφεσαίω ἑλτὸρορ δμῆς ὄσα ποικιλιώτ' ὄρορ: hoc est, ἀφεσαίω autem nouè formatum est, Ἐπὲρ κοινὸν ac consuetum est pro ipso poni ἀποσαίω, ἀφεσαίω tamen ab Homero magis amatum, tanq̄ magis poeticum. Verum ex his non intelligo quæ esse uelit thema huius uerbi ἴσημι, an aliud. Non enim uideo ἴσημι thema ipsius esse posse. Nā siue uellemus dicere ἐσαίω esse presentis temporis optatiui modi huius quod est ἴσημι, non ἐσαίω fieret, sed ἐσαίω, ἀπὸ τοῦ ἴσας ἴσαντος, per reduplicationem quæ fit per ε, qualis reduplicatio est in presentis indicatiui. Siue esse à secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἴσημι, uidelicet ἔσω incrementum caderet, Ἐσαίω fieret, ἀπὸ τοῦ ἔσας, ἔσαντος, non ἐσαίω. Sed hoc Ἐσώσθαι et alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema quàm ἴσημι, licet hoc forsitan in presentis non sit in usu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec solum in uerbis, sed etiam in alijs partibus orationis, quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per ε noui haberi potest, cum in tam multis uerbis eam inueniamus: ut τμῶ, τέτμω, φνῶ, πέφνω, ἔω, ἔέω, ἔώ, unde ἐκμι, ἔεμαι, ἦμαι, τλήμι, τέτλημι, δυνῶμι, τέδνημι, Ἐσώσθαι et alijs cũ presentis prima syllaba aspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεσαίω, quod non fieret si ἐσαίω esset secundi aoristi, Ἐσώσθαι et maxime quia ε incrementum caderet. Nec solum ἐσαίω placet esse ab eo quod est ἴσημι, sed etiam ἐσαίω primam personam pluralem presentis temporis modi indicatiui.

dicatiui. Ὀδυσείας λ.
 Ἐσαίω ἀχνύμενοι θαλάσσοι κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Et ἔσατε Ἰλιάδ. ρ. α.
 τίη' καταπ' ὠσοντες ἀφίσατε, μίμνετε δ' ἄλλους.
 Et ἔσασι. Ἰλιάδ. ρ. μ.
 σκόλοπες γὰρ εἴν' αὐτῆ' ὀξέες ἐσασι. Et Ἰλιάδ. ι.
 Νῆες δὲ τοὶ ἀρχὴ δαλάσσης ἐσασι ἀντι τῷ ἴσανται. Et ἔσασιν tertiam pluralem preteriti imperfecti. Ἰλιάδ. δ.
 τρώωρ δ' ἰπποδάμορ καὶ ἀχαιοῶρ, δὲ δὲ μύοντες ἔσασιν.
 Unde ἀφίσασιν. Etiam in modo imperatiui ἐσαδι, Ἐσατε. Ἰλιάδ. υ.
 κηκέ' αὐτῶν τρώωρ ἐκάς ἔσατε Διοὶ ἀχαιοί.
 In infinitiui quoque ἐσαναι, καὶ ἐφίσαται, καὶ ἐφίσαμεν, καὶ ἐφίσατε ἰωνικῶς. Ὀδυσ. α.
 Ἐσῶρ δ' κ' ἀδ' ἀφίσαται, ἐγγύθι δὲ σάς.
 Vbi liquidò apparet, imperatiui Ἐσώσθαι et infinitiui presentis Ἐσώσθαι et preteriti imperfecti temporis esse: cũ presentis penultima in his correpta sit, secundum regularum præceptionem et secundum analogiam fiant, nec ad eorum formationem nullis mutationibus sit opus: sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere preteriti perfecti esse temporis, per metaplasmas et syncopas, et huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantilibet hoc ostendere conentur, non poterunt quin ἐσαίω presentis sit temporis: cũ non possit aliqua ratione à preterito perfecto deduci, cuius thema ἴσημι esse fieri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducantur. Vnum tandem inuenimus exemplum πρὸ τῷ ἴσημι δέμαρ ρ, quod huic nostre ascribitur opinioni: Ἐσώσθαι id quidem apud Theodorum Grammaticum εἴν' ὄσα τῶν ὄσα μ' ἄστωρ, qui inter alias dictiones aspiratas ab e imperantes, hanc quoque inseruit, sic inquit: ἴσημι δασώεται, καὶ κληνίματα αὐτῶν. hoc est, ἴσημι aspiratur, et declinata eius: id est, Ἐσώσθαι quæ per motum siue declinationem ab eo deducantur, ut sunt exempla quæ supra posuimus.
 Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inscribere, cũ apud Homerum usum horum uerborum tam frequenter reperiamus.

ΠΕΡΙ ΠΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΑΚΘ ΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ.

De uerbis quorum usus præter præteritum imperfectum nullus est.

Verba in βω desinentia grauitona, et quæ habent ε in penultima, siue solum, siue eum aliqua immutabili, futuro carent, et usque ad præteritum imperfectum solum uariantur: ut ἔμεθω, ἔμεθεν, φέρω, φέρορ. Etiam in σκω desinentia.

πὸ α ἐρε η, βέβληκα, ἢ ἀπὸ τ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόρισ. β. ἐβλασθ. βλασάνω. μέλλω, βλασθήσω, ἀπὸ τὸ βλασέω. ὦ. ἀχρήσου. ἀόρισος β. ἐβλασθ.

βιώω. μέλλ. βιώσω. ἀόρισ. θ. ἐβίωμ, ἀπὸ τὸ βίωμι ἀχρήσει. ἢ μετοχή, ὁ βιούε, τὸ βιούτ. θ.

βούλωμαι. μέλλω, βουλήσομαι. πῶρα κείμ. βεβούλημαι, ἀπὸ τὸ βουλέομαι ἀχρήσει.

βρώσκω. μέλλ. βρώσω, ἀπὸ τ βρώω ἀχρήσει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

γαμέω. ὦ. μέλλω, γαμήσω. ἀόρισ. θ. α. ἐγήμε, ἀπὸ τὸ γάμω βαρυτόνου ἀχρήσει.

γηράσκω. μέλλ. γηράσω, ἀπὸ τὸ γηραίω, γηρῶ ἀχρήσει.

γίνομαι, θ. γίνομαι. μέλλ. γήνησομαι. πῶρα κ. γεγύημαι. μέσος ἀόρισ. α. ἐγγησάμην. μέσος ἀόρισ. β. ἐγγύόμην, ἀπὸ τ γήνομαι. ὦ. ἀχρήσει. μέσος πῶρα κεί. γέγονα, ἀπὸ τ γείνω ἀχρήσει.

γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλ. γνώσομαι, ἀπὸ τὸ γνῶω. ὦ. ἀόρισος β. ἐγνώμ, ἐγνώε, ἐγνώ, ἢ μετοχή, ὁ γνους, τὸ γνόντ. θ. ἀπὸ τὸ γνῶμι ἀχρήσει.

γείνομαι. μέλλ. γήυμαι. μέσος ἀόρ. α. ἐγεναίμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

δαίω, ὁ πῶρα κ. παθητικός, δέδοσμαι, ἀπὸ τ δάω καὶ δεδάημαι. ἀόρ. β. ἐδάμ, ἀπὸ τὸ δαέω, δαῶ, ἀχρήσει.

δάκνω. μέλλ. δήξω. ἀόρ. β. ἐδάκω, ἀπὸ τ δήκω ἀχρήσει.

δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλω, δήσω. πῶρα κεί. παθητικός, δέδεμαι. ἀόρισ. α. ἐδέδην.

δέομαι, ὅ πῶρα κ. καὶ τὸ χρήζω. μέλλ. δέησομαι. ἀόρισος α. ἐδέηδην, ἀπὸ τὸ δεέω. ὦ. ἀχρήσει.

δέιδω. μέλλω, δείσω. πῶρα κ. δέειθα, καὶ ἰωνικῶς δέειθα δινὰ τὸ ἰμόνορ. μέσ. θ. παρακεί. δέειθα δινὰ τὸ διφθόγγου, δέειθαι δινὰ tamen esse debuerat δινὰ τὸ Δ, cum sit χαρακτηριστικὸν presentis temporis θ. preteriti medi, sed propter alternationem trium δ δ δ servatum est. n. quod est χαρακτηριστικὸν preteriti activi.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. διδράσω ἀπὸ τὸ διδράω. ἀόρισος α. διέδραμ, καὶ ἀπέδραμ. ἴσως ἀπὸ τ ἀποδράμι ἢ πρῶτου προσώπου τ ἐνικῶν, ὡς φησι Θωμάς ὁ μάγιστρος, ἢ ἢ τριτοῦ πῶρ πληθυντικῶν, ὅ ἢ σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἰωνίῳ. ἀλλ' ὅτε γὰρ διή τὸ σὸρ ὁ μ μ ἀπέδραμ, παταίστην ἔτε πῶρ ἀγέλαι, ἢ ἀπέδραμ ἢ μ ἢ τὸ πληθυντικῶν, ὡς Ἀριστοφάνης. Δεῦρο δ' αὖ οὐκ ἀπέδραμ ἢ ἢ μετοχή, ὁ ἀπέδραξ. Ὁδύω. πινύω δ' αὖ ἢ ἢ ἀποδύω ἢ ἀποδύω ἐκ νεῶς ἀπέδραξ.

Διδάσκω.

Διδάσκω. πῶρα κ. ἐδίδασκω, καὶ πλέορ ὄν. μέλλ. διδάξω, ἀπὸ τὸ διδάχω. ἀόρισ. α. ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἶδω ἀχρήσει. μέλλω, εἶσομαι, ἢ εἶδῶ ἀπὸ τ εἶδέω, ὦ. ἀχρήσει. ὁ μέσος παρακ. διδα, ἐκ τ εἶδω. ὁ ὑπερστυ. ἦδ' ἦμ. ἢ μετοχή, ὁ εἶδώς. Διὰ ὅτι ε Διφθόγγου. idcirco quidam uolunt hoc participium esse preteriti medi à uerbo εἶδέω. ὦ. ὁ μέλλ. εἶδήσω. παρακ. εἶδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἀχρήσει. μέσος ὑπερστυ. ἦδ' ἦμ, ε im h priori diphthongo conuerso, ac i subscripto ἀπικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον εἶδέναι. ἢ μετοχή, ὁ εἶδώς, τὸ εἶδόντ. Eustathio tamen placet ut ab actiua preteriti, hoc est εἶδηκα, huiusmodi participium per synopsam deducatur ut εἶδηνκός, εἶδηνκός. εἶδώς, εἶδόντ. τὸ ἀπαρέμφατον εἶδηνκέναι, καὶ συνηκοπή εἶδέναι.

ἔρχομαι. μέλλ. ἐλεύσομαι, ἀόρισ. β. ἤλυθον, ἢ ἤλθον, ἀπὸ τ ἐλεύθω. εὐρίσκω. μέλλ. εὐρήσω. ἀόρισ. β. εὐρήμ. παρακεί. παθητικός, εὐρήμαι. ἀόρισος α. εὐρέδην, ἀπὸ τ εὐρέω, εὐρέω ἀχρήσει.

ἔχω. μέλλ. ἔξω, ὅ πῶρ Δασύεται; παρακεί. ἐχθηκα. ἀόρισος β. ἔχον, ἀπὸ τ χέω. ὦ. ἀχρήσει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ζούγω, καὶ ζεύγωμι, μέλλω, ζεύξω, ἀπὸ τ ζεύγω, ζώνω, καὶ ζώνωμι. μέλλ. ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπῃω. μέλλ. θάψω. ἀόρισ. α. ἐθαψα. ἀόρισ. β. παθητικός. ἐτάψην. Θέλω. μέλλ. θελήσω. ἀόρ. α. ἐθέλησα, ἀπὸ τ θελέω, θελῶ ἀχρήσει.

Θνήσκω. μέλλ. θανούμαι. ἀόρισος β. ἐθανον; ἀπὸ τὸ θείνω; παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τ θνώ, θνήσω ἀχρήσει, καὶ ἀπεβολή τ κ, ἢ θωπῆ τ η εἰς α ἰωνικῶς τέθνηκα, ὡς βέβηκα. βέβηκα. τὸ προσεκτικὸν τέθνηθα. δ' ἐκτικὸν τεθναίμην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθναίμην. ἢ μετοχή τεθνάς, τεθνάτος, ἀπὸ τ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τ τεθνάω, τεθνώ ἀχρήσει. τεθνάς μετὰ preteriti temporis, ἀπὸ τ τέθνεα: unde τεθνώε; at lecto i, á quo τεθνώε; in h conuerso, quorum τεθνώε; commune est, alia uerò pot' est. At τέθνηθα ἀπὸ τ τέθνηκα βοιωτικῶς, sicut τέθνηκα, cuius thema est τέθνημι prime coniugationis uerborum in μι. Est enim θεῖω τὸ κόπῃω. ὁ μέλλ. α. θανῶ. ὁ μέλλ. β. θανῶ, sicut ἀπὸ τ σπείρω, σπύρω, σπασῶ. A primo igitur futuro καὶ μετὰ δευτέρου τ v, fit θνέω, θνώ, θ' ἀναδ. πλασιασμοῦ τ θνῶ. Vnde τέθνημι prime coniugationis τ' ἢ εἰς μι. μέλλω, θνήσω. παρακεί. τέθνηκα, διὰ ὅτι ε Διφθόγγου βοιωτικῶς. A secundo uerò futuro θανῶ, καὶ μετὰ δευτέρου fit θνάω, θνώ, καὶ τεθνώ. Vnde τέθνημι secunde coniugationis, ut supra dictum est.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Q 1 2 πινύμαι.

ικνούμαι, unde ἀεικνούμαι. μέλλ. ἴξομαι, μέσθ' ἀόρισ. β. ἰκόμην, unde ἀεικόμην, ἀπό τοῦ ἴκομαι ἀχρήσου.

ἴππαι, unde ἀεῖππαι. ὁ μέλλ. ἴππσομαι. ἀόρισ. β. ἴππῳ, ἀπὸ τοῦ ἴππι ἀχρήσου.

Ἰλάσσομαι. μέλλ. ἰλάσσομαι, ἀπὸ τοῦ ἰλάω, ἀχρήσου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

καῶ. μέλλ. κανσω. ἀόρισθ' β. παθητικὸς, ἐκείλω.

κεδέξομαι. μέσθ' μέλλ. β. κανδέσσομαι.

κάδημαι. μέλλωμ κανήσομαι.

κλάξω. μέλλ. κλάξω, ἀπὸ τοῦ κλάγω ἀχρήσου. ὁ μέσος πῶα- κείμηνθ' κέκληγα.

καθαίρεω, καθαίρω ἀόρισ. β. καναίρομαι, ἀπὸ τοῦ κανάω.

καταδιδάσκω. μέλλ. καταδιδάσκω, ἀπὸ τοῦ καταδιδάσκω ἀχρήσου.

κεραυνῶ, ἢ κροάω. μέλλ. κροάω, πῶα κείμηνθ' κέκραμαι. σιγγοσὴ κέκραμαι.

κορύνω, ἢ κρένω. μέλλ. κορέσω, ἀπὸ τ' κορέω. ὦ. ἀχρήσου.

κρύπτω. μέλλ. κρύψω. ἀόρισθ' β. παθητικ. ἐκρύβην, ἀπὸ τ' κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

λαγχάνω. μέλλ. λήξω. πῶα κείμηνθ' ἐλήχην. ἀόρισθ' β. ἐλαχον, ἀπὸ τοῦ λήγω ἀχρήσου.

λαμβάνω. μέλλ. λήψομαι. πῶα κείμηνθ' ἐληψα. ἀόρισθ' β. ἐλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήσου.

λαυδῶ. μέλλωμ λήσω. μέσθ' πῶα κείμηνθ' ἐλέησα. ἀόρισθ' β. ἐλαυδον, ἀπὸ τ' λείδω ἀχρήσου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

μαυθάνω. μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθάνω. ὦ. πῶα κείμηνθ' ἐμάθηκα. ἀόρισθ' α. ἐμάθηκα, ἀχρήσουθ' ἀόρισθ' β. ἐμάθον: sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω. ὦ. ἐδούπησα, ἐδούπησα, sicut ἀπὸ τ' μήδω ἀχρήσου.

μάχομαι. μέλλ. μαχῶμαι, ἢ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι, ὦ. ἀχρήσου.

μέλομαι, τὸ φροντίζω, αὐτο. μέλλ. μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. ὦ. ἀχρήσου. μέσθ' πῶα κείμηνθ' ἐμέλησα.

μένω. μέλλωμ μείνω. πῶα κείμηνθ' ἐμείνω. ἀπὸ τοῦ μείνω. ὦ. ἀόρισθ' α. ἐμείνα.

μίγνω, ἢ μίγνυμι. μέλλ. μίξω. ἀόρισθ' β. παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τ' μίγω ἀχρήσου.

μοργνῶ, μέλλωμ μόρξω. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

οἶχομαι. μέλλωμ οἰχέσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι, οἰχούμαι, ἀχρήσου. ἀόρισθ' β. ὠχόμην.

οἶομαι

οἶομαι, καὶ συνηγοσὴ οἶομαι. πῶα κείμηνθ' ἐοίκα. μέλλ. οἰήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἶομαι, οἰούμαι, ἀχρήσου. ἀόρισθ' β. οἰήσην.

Οφείλω. μέλλ. ὀφελήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὀφελῶ, ἀχρήσου. ἢ ὀφλῶ, ὀφλήσω, κατὰ συνηγοσὴν πῶα κείμηνθ' ὀφλήκα. ἀόρισθ' α. ὀφλήκα. ἀόρισθ' β. ὀφλομαι.

Ομνῶ, καὶ ὀμνυμι. μέλλωμ ὀμώσω, ἀπὸ τοῦ ὀμώω, ὀμῶ. πῶα κείμηνθ' ὀμώσω. ὀμώσομαι.

Ομόρξω. μέλλωμ ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάγω. μέλλωμ πείσομαι, ὅτι ἀπὸ τοῦ πάγω, ἢ ἀπὸ τοῦ παθῶ. ἢ παθῶσομαι λαμβάνεται: hoc est, parare, sicut parebo, sicut credam, ἀπὸ τοῦ παίδομαι. Potest et ἀπὸ τοῦ πῆθω immitato deduci. ὁ μέλλωμ, πῆσω, καὶ μέσθ' μέλλωμ, πῆσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ κείμηνθ' εἰδήθω, πείσομαι. ἀόρισθ' β. ἐπαίδω, ἀπὸ τοῦ πῆθω. μέσθ' πῶα κείμηνθ' πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπώνηκα. μέσος, πέπονθα, ἢ πλεονασμῶ τ' πέπονθα.

Πίπτω. μέλλωμ, πεσοίμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήσου. ὁ μέλλωμ, πέσω, ἢ ὀφρῶ, πέσω. ὁ μέσθ' πεσοίμαι. πῶα κείμηνθ' ἐπέσθην, ἀπὸ τοῦ πῆθω, πῆω. ἀόρισθ' α. ἐπέσθην, ἀπὸ τοῦ πέσω, πεσήσω ἀχρήσου. ἀόρισθ' β. ἐπεσομαι, ὡς ἐδούπησα, ἐδούπησα.

Πεταίνω, ἢ πετάω. μέλλωμ, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετώ.

Πηγνῶ, ἢ πηγνυμι. μέλλωμ, πήξω. μέσθ' πῶα κείμηνθ' ἐπήξα. ἀόρισθ' β. παθητικὸς, ἐπήγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήσου.

Πίνω. μέλλωμ, πῶσω. πῶα κείμηνθ' ἐπέπωκα, ἀπὸ τοῦ πῶω, πῶ. ἀόρισθ' β. ἐπιπομαι, ἀπὸ τ' πῶω.

Πυνδάνομαι. μέλλωμ, πυνδοίμαι. πῶα κείμηνθ' ἐπυνδοίμην. μέσθ' ἀόρισθ' β. ἐπυνδοίμην, ἀπὸ τ' πυνδοίμαι.

Πράττω, τὸ πωλῶ. μέλλωμ, πράσω. πῶα κείμηνθ' ἐπράξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

ῤέω. μέλλωμ, ῤένσω, ἢ ῤήσω. πῶα κείμηνθ' ἐῤήθηκα. ἀόρισθ' β. ἐῤήθηκα, ἀπὸ τ' ῤέω, ῤύω ἀχρήσου.

ῤηγνῶ, ἢ ῤηγνυμι. μέλλωμ, ῤήξω. ἀόρισθ' β. παθητικὸς, ἐῤήγην, ἀπὸ τοῦ ῤήγω ἀχρήσου.

ῤωννῶ, ἢ ῤώννυμι. μέλλωμ, ῤώσω, ἀπὸ τ' ῤώω. πῶα κείμηνθ' ἐῤώσαμαι, ἢ πῶα κείμηνθ' ἐῤώσωμαι, ῤῶσω, ῤῶσω. τὸ πρὸς ἀκρίτως, ῤῶσω, ῤῶσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβέννω, ἢ σβέννυμι. μέλλωμ, σβέσω, ἢ σβήσω. πῶα κείμηνθ' ἐσβήθηκα. ἀόρισθ' β. ἐσβήθηκα, ἀπὸ τ' σβῆμι ἀχρήσου.

Q 9 3

Σεννομαι

σεινομαι. ἄορις θ. πρώτος, ἐσθλω. ἄορις α. ἑσθλω. ἑσθλω.

στρωνω, καὶ στρώνυμι. μέλλ. στρώσω, ἀπὸ τ' στρώω, ἀχρήσθ.
στορένω, καὶ στορένυμι. μέλλωμ, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, σο-
ρῶ, ἀχρήσου.

σπένδω. μέλλωμ, σπείσω, ἀπὸ τ' σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

τάνω, καὶ τάνω. μέλλωμ, τάσω.

τέμνω. μέλλ. τμήξω, ἀπ' τ' τμήγω ἀχρήσθ. ἄορις β. ἔταμορ.

τιτρώσκω. μέλλωμ, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήσου.

τρέχω. μέλλωμ. δρέξω. πῶκείμ. Δεδράμκα, ἀπ' τ' Δραμείω,
Δραμῶ ἀχρήσου. ἄορις β. ἔδραμορ, ἀπὸ τ' δρέμω, ἢ ἀπὸ τ' δραμείω,
Δραμῶ, ὅθεν ὁ μέλλ. β. δραμῶ ἀχρήσου, ὁ μέσος μέλλ. δραμῶμαι.

τυγχάνω. μέλλωμ, τειζομαι, ἀπὸ τοῦ τειχω. πῶκείμ. τέτυ-
χα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήσου. ἄορις β. ἔτυχορ, ἀπὸ τ' τει-
χω ἀχρήσου, ἕν τ' περὶ λόγῳ.

τρώω. μέλλωμ, φαγομαι. ἄορις β. ἔφαγορ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

ὑπαικνομαι. μέλλωμ, ὑποκίνομαι, ἢ ὑποσίσσομαι. ἀπὸ τοῦ
ὑπείσομαι, ὅθεν ὑπέσιω ἄορις θ. β. πῶκείμυορ, ὑπέκηνμαι, ἄορι-
ς α. παθητικῶς, ὑπεκένω. μέσος ἄορις β. ὑπεκένωμαι, ἀπὸ τῷ
ὑπεκένωμαι, ὑποκίνομαι, ἀχρήσου.

ὑπνώττω. μέλλωμ, ὑπνώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

φέρω. μέλλωμ, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήσου. μέσος πῶκείμυνορ,
ἐκόνωκα, ἀπὸ τοῦ ἐκόνω. ἄορις α. ἕνεκα, ἄορις β.
ἕνεκα, ἀπὸ τ' ἐκόνω.

φύω. μέλλωμ, φύσω, ἄορις β. ἔφυω, ἀπὸ τ' φύμι.

φθίνω. μέλλωμ, φθίσω, ἀπὸ τ' φθίω ἀχρήσου.

φρίττω. μέλλωμ, φρίξω. μέσος πῶκείμυνορ, πέφρικα, ἀπὸ τῷ
φρίκω ἀχρήσου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

χάσκω. μέλλωμ, χανῶμαι. μέσος πῶκείμυνορ, κέχλωα,
ἄορις β. ἔχανορ, ἀπὸ τ' χάνω ἀχρήσου.

χαίρω. μέλλωμ, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαίρω, χαρῶ, ἀχρήσου.
ἄορις β. παθητικῶς, ἐχάρω.

χώννω, καὶ χώννυμι. μέλλωμ, χώσω, ἀπὸ τ' χῶω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

ὠδέω, ὠδῶ. μέλλωμ, ὠσω, ἀπὸ τ' ὠδῶ ἀχρήσου, ἄορις α. ἔω-
σα. πῶκείμυνορ παθητικῶς, ἔωσαι.

Ἐτοχὴ ὅστι λέγεται μετέχουσα ἐστὶ τῶν ὀνομάτων, καὶ
ἐστὶ τῶν ἑκαστῶν ἰδιότης. hoc est, Participium est di-
ctio participas nominum ac uerborum proprietatem. Nomi-
nis quidem genera et casus, uerbi autem significationes, tē-
pora, et coniugationes; et communiter species, figuras, et
numeros. Dicitur autem μετοχή, ἅδι τὸ μετέχω, quod Latine participo
significat, eo quod partem capit nominis, partemq; uerbi. Pro quo d. τύπῳ
commune sit exemplum, quod habet generalem sui declinationem in eo, quod
pars orationis esse dicitur. Specialem uero in eo quod partem capit nomi-
nis, partemq; uerbi.

Proprium est huic parti, semper in deriuatione consistere: quod de nul-
la alia parte orationis dici potest. Nam alie partes et primitiuae habent
species: ut a βασιλεύς nomine βασιλικός, ab ἀρῶ uerbo ἀρῶμαι,
et alia.

Ἐνεώς, Præsens.

Masculinum.

Participium autem semper in deriuatione est: ut a γράφω, ὁ γράφων, Formatio
τοῦ γράφοντος. ἢ τύπῳ, ὁ τύπῳ, τοῦ τύπῳ. quod fit a pri- participio-
ma persona presentis temporis modi indicatiui, adiuncta v consonante. Nam
omne uerbum in ω, apposita v participium facit. ἢ γὰρ καὶ τοῦ τύπῳ, ὁ
a nominatio fit ω magno in o paruum mutato, et adiuncta τας: ut ὁ τύ-
πῳ, τοῦ τύπῳ, διὰ τοῦ ντ. Quoniam omnis genitiuus participij,
proprium superans nominatum, διὰ τ' ντ declinatur, dempto participio
preteriti perfecti, τὸ πῳ, ὁ μικρόν. Quoniam participia declinando cor-
ripiuntur, nisi synæresin aut crasim patiantur, ut ποιῶρ, ποιοῦντος, et ἔ-
σῳ, ἔσῳ.

ἢ δὲ οὐκ, ὁ δὲ τύπῳ.

ἢ ἀλλοτρίῳ, ὁ δὲ τύπῳ.

ἢ κλητικῶς, ὁ τύπῳ. Nam participia omnia imparibus syllabis decli-
nata, et nomina participialia, eundem habent nominatum et uocatiuū.
Διὸ καὶ τὸ τύπῳ, τοῦ τύπῳ, τῷ τύπῳ. Πληθῶ, δι τῷ τύπῳ,
ταρ, τῷ τύπῳ, τοῖς τύπῳ. Quoniam omnis datiuus singularis de-
sinens in i prolatum, ante ipsum (insuperans σ, ac elementa reueniens quæ cum
ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit: et sic τύπῳ, diandum
fuerat. Sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem
tempore, siue maiorem penultimam aliorum casuum, accipit v. et fit τύπῳ,
sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοντι, λέοντι, τὸ γὰρ ὁ μεγαθυρόμυνορ, διὰ
ἐπὶ προσηκῆς τοῦ ν, μεγεθυρόμυνορ, hoc est, o enim productum, per ap-
positio-

positionem u productur.

τὸ δὴλυκόρ.

Ἡ τύπῃ οὐσα, ἄ γενίτιο masculini fit. Nam omne participium Διά τοῦ ὡς declinatam, extremam genitui in σα conuertens, ac penultimam naturā produans, foemininum facit. Producitur autem penultima assumptione τοῦ ὡς in diphthongum, ut supra dictum est: prius tamen in consonante abiecta, τὸ σα correptum. Quoniam foeminina in α ἄ masculinis formata, equelem tēz pore habent α, cum extrema genitui masculini eius. Vel sic,

Omne foemininū in α ὀξωόρωμ, siue πρῶτω ὀξωόρωμ, producit α, προπρῶτον οὐρ, siue προπρῶτω ὀξωόρωμ corripit. ἢ γρηκῆ φη τύπῃ σης, sicut φη μὸν σης, ἔσ reliqua.

τὸ οὐδέτερον, Neutrum.

τὸ τύπῃ οὐσα, ἄ γενίτιο masculini fit, extrema syllaba abiecta. Nam omnis genituius participij Διά τοῦ ὡς declinatū, abiecta τὸ σ syllaba, neutriū facit, ἔ πῃ οὐσα, ὁ μικρόρ. Nā neutriū in v desinens, extremā corripit. ἢ γρηκῆ τοῦ τύπῃ οὐσα, sicut ἔ masculinum. Quoniam omne neutrum ἄ masculino formatum, cuiuscunque sit declinationis eandem seruat inflexionem,

παράκέρμην φη ὡς ἰπρῶτω πελικός.

Præteritum perfectum, ἔ plusquamperfect.

Masculinum.

Ὁ τετυφῶς, τοῦ τετυφῶτ φη, ἄ prima persona præteriti perfecti, ἄ in ως conuersa, ἔ accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως desinentia, acunt extremam, ἔ per ω magnum scribūtur: quod quidem in obliquis in o paruum conuertitur, ἔ declinatur per vt.

τὸ δὴλυκόρ, Foemininum.

Ἡ τετυφῆσα, fit ἄ γενίτιο participij eiusdem temporis τῶς in α conuersa, ac in penultima addita. Nam ο, ut supra dictum est, προοδῆσα τοῦ ὡς producit, ἔ sic τετυφῶσα diandum fuerat Διά φη οὐ διφθόγγου, sicut τύπῃ οὐσα, τῆ οὐσα. Sed quoniam foeminina ἄ masculinis formata in α purum desinentia, ut plurimum, in penultima habere uolunt, additum est ι, ἔ abiectum est ο μικρόρ, cum tres uocales in eadem syllaba minime loari possint: sic ὡ diphthongus impropria facta est, τὸ α βραχυ. Quia omne foemininum in α desinens προπρῶτον οὐρ, siue προπρῶτω ὀξωόρωμ, corripit α, ut supra dictum est. Vnde penultima quæ naturā longa est, ante breuem suscipiens accentum, circumflectitur. ἢ γρηκῆ, φη τετυφῆσα, τὸ ας μακρόρ. Quoniam omnis genituius par proprio nominatio, producit extremam: superans autem, corripit.

τὸ οὐδέτερον, Neutrum.

τὸ τετυφῶς, ἄ γενίτιο participij masculini fit τετυφῶτ φη, ἄ ὡσθε ἀφ τοῦ το, τετυφῶς, τῆ τετυφῶτ φη, φη τετυφῶσα, τὸ τετυφῶς.

ΑΟΡΙ-

ΑΟΡΙΣΤΟΣ Α.

Aoristis primus.

Masculinum.

Ὁ τύψας, ἄ prima persona primi aoristi abiecto augmento, ἔ adiuncto σ, ἔ τυψα, ὁ τυψας. Vel ἄ secunda persona abiecto augmento tantū, τὸ ψας μακρόρ. Quia masculina in σας desinentia grauitona, siue nomina sint, siue participia, produant extremam. ἢ γρηκῆ, τοῦ τυψατος: sicut τῆ τυψοντ φη.

τὸ δὴλυκόρ, Foemininum.

Ἡ τύψασα, fit ἄ γενίτιο participij masculini. Nam omne participium Διά τῆ vt declinatam, extremam genitui in σα uertens, ac penultimam naturā produans, foemininum facit. ἢ γρηκῆ, φη τυψασης, sicut τῆ μῶσης.

τὸ οὐδέτερον, Neutrum.

τὸ τυψων, ἄ γενίτιο participij masculini: sicut τυψοντ φη, τὸ ψων βραχυ. Quia omne neutrum in v desinens, ἔ cetera. Declinatur autem τῆ τυψων, τῆ τυψωντ φη, φη τυψωνσα, τὸ τυψων.

ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β.

Aoristis secundus.

Ὁ τυπῶρ, ἄ prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, ἔ ὁ paruo in ω magnum mutato, ἔ accentu in ultimā translato: ut ἔ τυπρ, ὁ τυπῶρ, τῆ τυπόντ φη. τὸ δὴλυκόρ, ἢ τυπῶσα, φη τυπῶσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπῶρ, τῆ τυπόντ φη, sicut ἔ præsentis participium.

Μέλλωρ α.

Futurum primum.

Ὁ τύψωρ, ἄ prima persona primi futuri, προοδῆσα τοῦ ὡς, τῆ ψω. ὁ τύψωρ, τῆ τυψοντ φη. τὸ δὴλυκόρ, ἢ τυψουσα, φη τυψουσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυψωρ, τῆ τυψοντ φη, φη τυψουσα, τὸ τυψωρ.

Μέλλωρ β.

Futurum secundum.

Ὁ τυπῶρ, ἄ prima persona secundi futuri adiecto ὡ, cuius extrema circumflectitur. Nam participium secundi futuri ὁμοφώνῃ participio secundi aoristi: non tamen ὁμοτόνῃ, hoc est, conueniunt uocæ, non autem accentu. Participium enim secundi Aoristi semper acuitur, ἔ per ον declinatur, ac etiam neutrum in ον facit. Participium uerò secundi futuri circumflectitur semper, ἔ per ον declinatur, ac perinde neutrum in οω habet, ut ὁ τυπῶρ, τῆ τυπῶτ φη, τὸ δὴλυκόρ ἢ τυπῶσα, φη τυπῶσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπῶρ, τῆ τυπῶτ φη.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑ Ι.

Participia passiva.

Ενεσῶς ἢ φη πρῶτ. Præsens ἔ præter. imperfectum.

Ὁ τυπῆ ὀμην φη, ἄ ὡσθε τῆ τυπῆμαι fit. Quoniam omne passiuum siue medium, habens in fine μ κλιτικόρ, uertens extremam primæ personæ in ἢ ὀμην, participium facit, τὸ πῆ ο μικρόρ, ut in uerbo. Nam omne uerbum passiuum, siue medium in μ desinens, absque synæresi, in uerbis in ω Rr ante μ,

ante μ, ο habere debet, uel solum, uel cum ι, exceptis subiunctiuis, τὸ με ψι-
 λου. Nam participia in μψι αauunt antepenultimam, ac per ε ψι-
 λου scribuntur τὸ ν μικροῦ. Quoniam masculina et foemina in σ
 desinentia, et neutra in ου, habentia genitiuum in ου per ο μικροῦ scri-
 buntur. ἢ ἄλλοι τὸν τῆσσι. Nam masculina in ος desinentia, in ου
 faciunt genitiuum. τὸ θηλυκόν, ἢ τῆσσι. a masculino fit. Quoniam omne
 masculinum desinens in ος cum aliqua consonante, praeter ε, si foeminiuum
 habet, in η facit illud. ἢ ἄλλοι τῆσσι. τὸ οὐδέ τ' ἔσσι. εἰ τῆσσι ο-
 μωον, εἰ τῆσσι ομωον, a masculino fit. Quoniam omne masculinum, paribus
 syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile proprio accusatiuo fa-
 cit illud, et eandem habet declinationem: ut τὸν σοφόν, δ' σοφόν, τὸ σο-
 φόν. δ' τῆσσι ομωον, τὸ τῆσσι ομωον, εἰ τῆσσι ομωον.

παρὰ κεί. Ἐν ὑποσώφ. Praeter perfect. et plusquamperfect.
 Ο τετυμμένον, τὸ τετυμμένον, ἀπὸ τοῦ τετυμμαι, prima perso-
 na praeteri perfecti passivi, per regulam iam dictam, quoniam omne passi-
 uum siue medium, habens in fine μ κληλικόν, et c. auit penultimam con-
 traria conuenient regulam. Nam participia in μψι α desinentia auunt an-
 tepenultimam. Hoc autem factum est, quoniam praeteritum passiuum syn-
 copam patitur, ac defectum syllabae in uerbo, sicut in praeterito passiuo gra-
 uitorum declaratum est. Quibusdam tamen participiis contrarium eue-
 nit, quae cum syncopam siue systolen patiantur, auunt antepenultimam: ut
 ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην, ἔρημην,
 κ, ἀπὸ τοῦ ἔρημην, τὸ εὐφροσύνη, τὸ εὐφροσύνη, τὸ εὐφροσύνη, τὸ εὐφροσύνη,
 τὰ συσολύ. τὸ θηλυκόν, ἢ τετυμμένον, ἢ τετυμμένον, ἢ τετυμμένον, ἢ τετυμμένον,
 ἔρημην, δ' τετυμμένον, τὸ τετυμμένον.

Αορίστ' α. Aoristus primus.
 Ο τυφθεῖς, τὸ τυφθέντ' α, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, prima persona pri-
 mi aoristi passivi, quoniam omne uerbum in v desinens cum uocali natura lō-
 ga, non habens μ κληλικόν, mutato in σ, ὅζυ' τονοῦ participium facit. τὸ
 φθεῖς diphthongus. Quia desinentia in εσ, Διὰ τὸ ντ declinata diphthō-
 gum habent. Auit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus et ac-
 cusatiuus, non existens ex synœresi acuiuntur. Quo in loco queri potest, cur
 participium aoristi passivi non seruauit η, sed illud in ε diphthongum mu-
 tauit. Dicitur quod desinentia in κ, Διὰ τὸ η σθέντα triplex genus, per ος
 purum appetunt declinari, ut ὁ εὐσεβής, τὸ εὐσεβέσσι. Participia uero
 in equalibus syllabis declinata, uel per vt uariantur, uel per τος, absque v,
 ob quam rem mutauit η in ε diphthongum, ut sit imitatio declinationis no-
 minis, quae quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationē suscipere.
 Διὰ τὸν ντ. ἢ ἄλλοι, τὸν τυφθέντ' α, a nominatiuo fit addita τ
 syllaba, ac subtracta subiunctiua uocali diphthongi, deinde σ in v conuerso.
 τυφθέντ'

τυφθέντ' α tamen esse debuerat, sed declinata per vt syllabam, quae in
 nominatiuo natura existens longa, in genitiuo uertunt in positione lon-
 gam, ηυ) ἄλλως. Desinentia in σ cum diphthong. in genitiuo abiliunt
 subiunctiuam uocalem: excipiuntur κλειε, κλειεός, πάε, παιδός, et
 Δαίε, Δαιδός. Declinatur etiam per vt, quia omnis genitiuus partici-
 pij, proprium superans nominatiuum, Διὰ τὸν ντ declinatur, dempto pra-
 terito perfecto. ἢ Δοικῆ, τὸ τυφθέντ' η. αἰαῖα κη, εἰ τυφθέντ' α. ἢ κλη-
 τικῆ, εἰ τυφθέντ' ε. Δοικῆ, τὸ τυφθέντ' ε, τὸν τυφθέντ' ο. εἰ τυφθέντ' ε. Πλη-
 οῖ τυφθέντ' ε, ἢ τυφθέντ' ο, τὸις τυφθέντ' ο, a datiuo singulari fit: si-
 cut ἀπὸ τὸ τῆσσι ον, τῆσσι οσι. Differunt tamen diphthongo. Nam τῆσσι οσι
 producit penultimam per u, τυφθέντ' ο, uero per i: sicut χαρῆσιν, χαρῆσι,
 χυθῆσι. Potest etiam huiusmodi datiuus a nominatiuo singulari deduci, addita
 ετο, ac etiam accentu acuto in circumflexum mutato, ubi penultima natura
 longa accentum suscipiens breuem praeadit, τυφθεῖς, τυφθέντ' ο.

ἢ αἰαῖα κη, τὸν τυφθέντ' ε, ἢ κλητικῆ, εἰ τυφθέντ' ε.
 τὸ θηλυκόν, ἢ τυφθέντ' ο, ἢ τυφθέντ' ο, a genitiuo participij masculi-
 ni fit. Nam omne participium Διὰ τὸν ντ declinatum, extremam genitiui
 in σα conuertēs, ac penultimam natura producens, foeminiuum facit: ut τυ-
 φθέντ' α, τυφθέντ' ο.
 τὸ οὐδέ τ' ἔσσι, τὸ τυφθέντ' ο, τὸ τυφθέντ' α, fit a genitiuo participij
 masculini extrema syllaba abiecta: sicut τὸ τῆσσι ο, ἀπὸ τοῦ τῆσσι οντ' α,
 τὸ δὲ τ' ἔσσι.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.
 ὁ τυφθεῖς, τὸ τυφθέντ' ο, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, prima persona secūdi aor-
 istis, ἢ τυφθέντ' ο, ἢ τυφθέντ' ο, τὸ τυφθέντ' ο, τὸ τυφθέντ' ο. Et haec omnia forma-
 tionem et declinationem participij primi aoristi omnino sequuntur.
 μέλλω α. Futurum primum.
 ὁ τυφθέντ' ο μωον, εἰ τυφθέντ' ο μωον, ἀπὸ τοῦ τυφθέντ' ο μωον, prima
 persona primi futuri passivi, μωον μωον conuersa.
 μέλλω β. Futurum secundum.
 ὁ τυφθέντ' ο μωον, τὸ τυφθέντ' ο μωον, a prima persona secūdi futuri
 passivi τυφθέντ' ο μωον.

μετ' ὀλίγον μέλλω, Mox futurum.
 ὁ τυφθέντ' ο μωον, εἰ τυφθέντ' ο μωον, a prima persona praesentis temporis,
 ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.
 Participia media.

Participia media singula a singulis temporibus fiunt, extrema in με-
 ν α conuersa, quemadmodum et passiuam, ut τῆσσι ομα, τῆσσι ομενος.
 Αόριστος α. ἐτυφάμενος, ὁ τυφθέντ' ο μωον.
 Rr 2 Αόριστος

Οτιδέμινος, ή τιδεμίου, από ή τιδεμιά, μηδ in μινος con- uersa sicut από του τυπόμενα, δ τυπόμενός. ή τιδεμίνος, ή τιδεμίνος, το τιδεμινόρ, ή τιδεμίνος.

Παρακείμενος ή υπήσων. Prater. perfect. et plusquamperf. δ τεδιδεμίνος, ή τεδιδεμίνος, από ή τεδιδεμιά, prima persona prateriti perfecti passivi. ή τεδιδεμίνος, ή τεδιδεμίνος. το τεδιδεμινόρ, του ή τεδιδεμίνος.

Αόριστος α. Indefinitum primum. δ τεδιδε, του ή τεδιδέντ, ά prima persona primi aoristi passivi έτέδιδε: sicut δ τυφδεις, από του ή τυφδίδω. ή τεδιδεσα, ή τεδιδείσθς. το τεδιδεμ, του ή τεδιδέντ.

μέλλων α. Futurum primum. δ τεδιδεσόμενος, ή τεδιδεσόμενός, από ή τεδιδεσόμενα, prima persona futuri primi passivi. ή τεδιδεσόμενός, ή τεδιδεσόμενός. το τεδιδεσόμενόρ, ή τεδιδεσόμενός.

μετ' ήλίσον μέλλωρ. Mox futurum. ο τεδιδεσόμενος, ή τεδιδεσόμενός, ή τεδιδεσόμενός, ή τεδιδεσόμενός. το τεδιδεσόμενόρ, του ή τεδιδεσόμενός, ά prima persona eiusdem temporis, τεδιδεσόμενα.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ, Participia media. Ένεσώσθς, ή ήσων. Præsens et præter. imperfectum.

Οτιδέμινος, ή τιδεμίνος, ά prima persona presentis: quemadmodum et passiva. Participium preteriti medij non inuenitur, cum non habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μ. medium preteritum et secundum futurum formari non possunt, sicut in uerbis dictum est.

Αόριστος β. Indefinitum secundum. ο δέμινος, ή δέμινός, ά prima persona eiusdem temporis, έθέμινος. ή δέμινός, ή δέμινός. το δέμινόρ, ή δέμινός.

μέλλων α. Futurum primum. ο διδεσόμενος, ή διδεσόμενός, ά prima persona eiusdem temporis, δ διδεσόμενός, ή διδεσόμενός. δ διδεσόμενός, ή διδεσόμενός. το διδεσόμενόρ, ή διδεσόμενός.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ. Secundæ coniugationis uerborum in μ. participia actiua. Ένεσώσθς, ή ήσων. Præsens et præter. imperfectum.

Οισάς, του ήσάντ, από ή ήσων, prima persona prateriti imperfecti, ή in α conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est ή ήσων, ή ήσων. το ήσάρ, ή ήσάντ.

Παρακείμενος ή υπήσων. Prater. perfect. et plusquamperf. Ο ήσων, ή ήσόντος, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων.

ήσων, ή ήσων, ή ήσων, το ήσων, ή ήσων. Inuenitur etiam ή ήσων, ή ήσων, από ή ήσων. Consueverunt enim uoces subtrahere κ in præteritis, ac penultimam corrumpere. ut μέμνηκς, μέμνηκς: sic ήσων, ήσων, unde participium ήσων, ήσων. Ο ήσων, ήσων.

Έσων, ήσων, ήσων, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων. Ο ήσων, ήσων.

Έσων, ήσων, ήσων, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων. Ο ήσων, ήσων.

ήσων, ήσων, ήσων, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων. Ο ήσων, ήσων.

ήσων, ήσων, ήσων, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων. Ο ήσων, ήσων.

ήσων, ήσων, ήσων, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων. Ο ήσων, ήσων.

ήσων, ήσων, ήσων, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων. Ο ήσων, ήσων.

ήσων, ήσων, ήσων, από του ήσων, extrema in κως mutata. ή ήσων, ή ήσων. Ο ήσων, ήσων.

κα, ἀπό τὸν γῶ, γήσω. μέμνηκα, ἀπό τὸν μῶ, μῆσω. βέβηκα, ἀπό τὸ βῶ, βήσω. à quibus subtracto κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέλαα, μέμαα, βέβαα. unde participia γεγαῶς, μεμαῶς, βεβαῶς, καὶ κρησῶς γεγῶς, μεμῶς, βεβῶς ἔσ' sic de aliis huiusmodi.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Ο σήσαο, ἢ σήσωντο, ἀπὸ τὸ ἔσησα, prima persona primi aoristi, sicut ο τύφας, ἢ τύφωτο, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Ο σαῖς, ἢ σάντος, à prima persona eiusdem temporis, ἔσλω; sicut ἰσάς, ἀπὸ τὸ ἴσω. ἢ σᾶσα, ἢ σᾶσθες, ὅ σαῖν, ἢ σάντος.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ο σήσωμ, ἢ σήσουτο, à futuro σήσω, ἢ σήσουσα. τὸ σῆσορ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤ. Participia passiva.

Ἐνεσῶς καὶ πρῶτα. Praesens ἔσ' preter. imperfectum.

Ο ἰσάμενος, ἢ ἰσαμῆν, ἀπὸ τὸ ἴσαμαι, καὶ ἰσάμενος, ἢ ἰσαμένη, ἢ ἰσαμένης, ὅ ἰσάμενον, τὸν ἰσαμένον.

Παρακείμε. Ἐν ὑπερσώτ. Praeter. perfect. ἔσ' plusquamperfect.

Ο ἔσαμένος, τὸν ἔσαμένου, à prima persona praeteriti perfecti ἔσαμαι; sicut τετυμμένος, ἀπὸ τὸν τέτυμαι. ἢ ἔσαμένη, ὅ ἔσαμένορ.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Ο σαδέις, τὸ σαδέντο, à prima persona eiusdem temporis ἔσάθλω; sicut τυφδέις τυφδέντο, ἀπὸ τὸν ἐτύφθλω, ἢ σαδέισα, ἢ σαδέισθες, τὸ σαδέιν, τὸν σαδέιντο.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ο σαδησόμενος, τὸν σαδησόμενον, à prima persona futuri passivi σαδησομαι, ἢ σαδησομένη, ὅ σαδησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλω. Mox futurum.

Ο ἔσασόμενος, τὸν ἔσασόμενον, à prima persona eiusdem temporis ἔσασομαι, ἢ ἔσασομένη, τὸ ἔσασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.

Ἐνεσῶς ἑκατάδικος. Praesens ἔσ' preter. imperfectum.

Ο ἰσάμενος, τὸν ἰσαμένου, ἀπὸ τὸν ἴσαμαι; sicut ἔσ' passivum.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Ο σήσάμενος, τὸν σήσαμένου, ἀπὸ τὸν ἔσησάμην, primo aoristo medio, exprimito augmento. ἢ σήσαμένη, τὸ σήσάμενον.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Ο σάμενος, τὸν σαμένη. ἀπὸ τὸν ἔσάμην, ἀχρήστου, exprimito augmento. ἢ σαμένη, ἢ σαμένης, ὅ σάμενον, ἢ σαμένου.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ο σήσάμενος, τὸν σήσομένου, à futuro σήσομαι, ἢ σήσομένη, τὸ σήσο-

σῶ-

σῶσόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Tertia coniugationis uerborum in μι participia actiua.

Ἐνεσῶς καὶ πρῶτα. Praesens ἔσ' preter. imperfectum.

Ο Διδούς, ἢ Διδόντο, à prima persona praeteriti imperfecti ἔδιδωμ, ὡς magno in ο paruum mutato, ac u interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. ἢ Διδῶσα, τὸ Διδόντο.

Παρακείμε. Ἐν ὑπερσώτ. Praeter. perfect. ἔσ' plusquamperfect.

Ο Δεδωκώς, ἢ Δεδωκότες, ἀπὸ τὸ Δέδωκα, ἢ Δεδωκῆς, ἢ Δεδωκῆς, ἢ Δεδωκῆς, τὸ Δεδωκός, τὸν Δεδωκότες.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

Ο δούς, τὸν δόντο, ἀπὸ τὸν ἔδιδωμ, ἢ δούσα, ἢ δούσθες, τὸ δόντο, τὸν δόντο.

Μέλλω α. Futurum primum.

Ο δώσωμ, τὸν δώσουτο, à futuro δώσω, ἢ δώσουσα. ὅ δώσορ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ. Participia passiva.

Ἐνεσῶς καὶ πρῶτα. Praesens ἔσ' preter. imperfectum.

Ο Διδόμενος, ἢ Διδόμενος, ἀπὸ τὸν δίδομαι. ἢ Διδόμενος, τὸν Διδόμενον.

Παρακείμε. καὶ ὑπερσώτ. Praeteritum perfect. ἔσ' plusquamperfect.

Ο Δεδόμενος, τὸν Δεδόμενον, ἀπὸ τὸν Δέδομαι. ἢ Δεδόμενος, τὸν Δεδόμενον.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

Ο Δοδέις, ἢ Δοδέντο, à prima persona primi aoristi passivi ἐδόθλω; ἢ Δοδέισα, ἢ Δοδέισθες, ὅ Δοδέιν, ἢ Δοδέντο.

Μέλλω α. Futurum primum.

ὁ Δοδησόμενος, ἢ Δοδησομένης, ἢ Δοδησομένη, τὸ Δοδησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλω. Mox futurum.

ὁ Δεδησόμενος, ἢ Δεδησομένου, à prima persona eiusdem temporis Δεδησομαι, ἢ Δεδησομένη, τὸ Δεδησόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ. Participia media.

Ἐνεσῶς καὶ πρῶτα. Praesens ἔσ' preter. imperfectum.

ὁ Διδόμενος, τὸν Διδόμενον. ἢ Διδόμενος, τὸν Διδόμενον, ἀπὸ τὸν Δίδομαι; sicut ἔσ' passivum.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

ὁ Δόμενος, ἢ Δομένου, ἀπὸ τὸν ἐδόμην, ἢ Δομένη, ὅ Δόμενον.

Μέλλω α. Futurum primum.

ὁ Δωσόμενος, ἢ Δωσομένου, à futuro Δώσομαι, ἢ Δωσομένη, ὅ Δωσομένης, ὅ Δωσόμενος, ἢ Δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

sf

Quarta

Quarta coniugationis uerborum in μι participia.
Ενεσώεσ κωλ πρσ ατ. Praesens et praeter imperfectum.

Ο Ζδουγυεσ, η Ζδουγυωτος, a prima psona praeteriti perfecti ελευνωω,
ut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. η εδουγυωσα,
η Ζδουγυωσθε, το Ζδουγυω, του Ζδουγυωτ.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ. Participia passiuα.

Ενεσώεσ κωλ πρσ ατ. Praesens et praeter imperfectum.
ο Ζδουγυμμενω, η Ζδουγυμμενου, απο η Ζεγυμμαι. η Ζδουγυμμε-
νη, η εδουγυμμενηε, εδουγυμμενορ, το εδουγυμμενου. Et haec de partici-
piis satis.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Αρθρον οσι μεροσ λογσ πτωικωρ προτασομωμορ η
κλισεωσ η ονοματωμ, η υποτασομωμορ: hoc est, Ar-
ticulus est pars orationis casualis praepositiuα declinationi
nominum, et subiunctiuα, siue subordinatiuα.

Articulorum aliqui praepositiuι, aliqui subiunctiuι.

Praepositiuι hi,

Αρσενικα ενικα ο, η, τω, τορ, Δυικα. τω, τορ, Πλη. οι, τω, τοιε, τω.
Θηλικα ενικα. η, η, τω, τω Δυικα τα, ταιμ. Πληδ. αι, τω, ταιε, τα.
Ουδετερσ ενικα. το, τω, τω, το. Δυικα. τω, τορ. Πληδ. τα, τω.
τοιε, τα.

Articuli suppositiuι.

Αρσενικα ενικα. οε, ον, ω, ορ. Δυικα. ω, ορ. Πληδ. οι, ωρ, οιε, οε.
Θηλικα ενικα. η, η, η, ηρ. Δυικα. αι, αιμ. Πληδ. αι, ωρ, αιε, αιε.
Ουδετερσ ενικα. ο, αν, ω, ο. Δυικα. ω, ορ. Πληδ. αι, ωρ, οιε, αι.

Articuli praepositiuι et pro nominibus interrogatiuis accipiuntur. ωδ enim
αντι η τινη, η τορ αντι τω τινα, et in aliis similiter. Sumuntur etiam et
pro demonstratiuo pronomine: τορ enim pro τωτορ, et τω pro τωτω.
et sic de aliis.

De articulis compositis, ubi sciendum οδε et οσπδ simplicium sequi
declinationem, immutatis δε et περ in οσι uero utranque
compositionis partem declinari.

Etiā cum δε coniunctione compositi, demonstratiuα pronomina fiunt:
ut οδε, αντι η οστος, et ηδε, αντι τοσ αυτη, et τοδε pro τωτορ, et in
aliis casibus similiter.

Articuli suppositiuι cum nomine infinito tis compositi, relatiua fiunt.
Αρσενικα ενικα. οσι, ον, ον, ωτνη, οντινα. Πληδωτ. οιτνηε, αντι-
νωμ, οισισι, ονσινχε. Θηλικα ενικα. ητιε, ησιν, ητινη, ηντινα. Πληδ.
αιτνηε, αντινωμ, αισισι, αισινχε. Ουδετερσ ενικα. ο, ο, ον, ον, ωτνη, ωττι-
νη, ο, τι, Πληδ. αιτνη, αντινωμ, οισισι, αισινχε.

Etiā

Etiā si cum πδ coniunctione repletuα componantur, tantundem possunt:
ut οσπδ, αντι η οσι, et ηπδ, αντι η ηε, et οπδ, αντι η ο, η. Eodem mo-
do si cum aliis coniunctionibus componantur, γε scilicet et δε. Αρσενικα
ενικα. οπδ, οπδ, ωπερ, ονπερ. Θηλικα ενικα. ηπδ, ηαπερ, ηπερ, ηνπερ.
Ουδετερσ ενικα. οπερ, οππερ, ωπερ, οπδ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΙΜΙΩΝ.

De pronomibus.

Αντωνιμια οσι μεροσ λογσ κλιτωρ, αντι ονοματ.
η αλαμ. βανομ. ενικα est, Pronomen est pars orationis
declinabilis, pro nomine assumpta. Dicitur autem αντωνι-
μια, απδ αντι, quod est pro, et ονομα nomen, τρωπη
τω πρωτω ο μικρο εις ω μεγα, η δυτερσ δε εις υ.

Habet autem accidentia quatuor genera, numeros, casus, et personas. Qui
dam addunt species et figuras.

Accidentia pronominum.

Τωρ Δ αντωνιωμ η η πρωτοτυπ, η η κηκη, η δε Δικη, η η
αναφορικη, η δε σωδερ, hoc est, Pronominum aliud quide pri-
mitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud au-
tem compositum.

Primitiuα quidem tria esse oportet: quandoquidem inuenta sunt, ut tres
distinctas significant personas: εγω primam, συ secundā, οε tertiam. Que-
admodum in uerbis quorum declinationes δεματικαι appellatur, hoc est
positiuα. Quoniam unaquaeque uox suiipsius est positio, nec altera ab alte-
ra regulatur: quod non alijs orationis partibus declinabilibus cecinit, quoru
inflexiones consequenti uocis proeunt. Sed quoniam huiusmodi pronomi-
na primitiuα uario modo reperiuntur, tam in recto quam in obliquis, secun-
du uarium linguaru usum: no ab re duximus eoru singula, per omnes nume-
ros et casus secundum diuersa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Pronomen prime personae. Singularis numerus.

Ενικα η ευδθεα, κοινωε μωι εγω, απικωε δε εγωγε προπαροξυ. Nominati-
τιονωε. Οδυσειαε ρ.

Δοσ οι ελωμ, ουτι φδονεω, κελομαι γαρ εγωγε.
et est pars una orationis composita. Nam si duae essent orationis partes,
εγωγε dicendum fuisset, sicut εγω μη.

Omnis enim dictio habens acutum accentu super extremam, sequente en-
clitica dictione, in eadem syllaba seruat accentu: ut καλοσ καλοσ γε. σοφοσ,
σοφοσγε. Sic igitur εγω, εγωγε, κωλ δωρικωε εγωμ. Θεοκρ.
εμ ουανιχω,
ταμοε εγω τορ ιοεσ τυ δυωνχε.

S f z

κωλ

ἢ γυνή, quod apud poetas διὰ τῶν χασμωδίων τῶν φωνηέντων, hoc est hiatus, in usu non est.

ἢ ἡλικίη, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μὲν ἀφαιρέσει τὸν ε, ἔσ' est enclitica distictio, ut τὸ μου σκοπεῖ, ἰωνικῶς δὲ ἐμίο, Διαλίσσει ἐν τῷ οὐ εἰς εο, καὶ πρηνδέσει τὸ ι, ἐμῖο.

Διὰ ἀπὸ τῶν ἀμφω δὲ νεωτέρω ἔσορ ἐμῖο. καὶ προσδέσει ἐν τῷ πρηνδέσει, ἰωνικῶς δὲ ἐμίο, Διαλίσσει ἐν τῷ οὐ εἰς εο, καὶ πρηνδέσει τὸ ι, ἐμῖο.

ἢ ἐμῖο, καὶ ἀδελφικῶς ἀγγελίης. καὶ Δωρικῶς ἐμῖο, ἰωνικῶς δὲ ἐμῖο, τρῳάδῃ ἐν τῷ εἰς εο.

Οὗτος ἀοιδῶν λῆσος, ὅς ἐστι ἐμῖο οἰσεται οὐδέμ.

Dativus.

ἢ δολική, κοινῶς μὲν ἐμοῦ ὀξυτόνως, ἐμῖοι καὶ ἀφαιρέσει τὸν ε, ἔσ' est enclitica distictio, ut τὸν τὰ μοι λέγε. ἰωνικῶς δὲ ἐμοίγε προσπρὸξυτό- νως, ὡς πρὸς ἔγωγε.

Πατρῴε μοιγε καὶ ἄλλοι, οἱ καὶ μετ' ἐμῖοισι. καὶ Δωρικῶς ἐμῖο, θεόκριτος ἐν τῷ νομῆσι. Δωρικῶς ἐμῖο, ἐγὼ δὲ ἔμῖο μελκτάς.

Accusativus.

ἢ ἀδελφική, ἐμῖο ὀξυτόνως, καὶ μετ' ἀφαιρέσει τὸν ε, ἔσ' est enclitica distictio, ut τὸ τὰ μετ' ἀδελφίῃ, κληνική δὲ ὄνκ ἐσι.

ἢ εὐδέξια καὶ ἀδελφική, νῶν ἀποκοπῇ τῷ ι, νῶ, quod acuitur: sicut τῶ καλώ. Quandoquidem nominativus dualis in ω desinens, nunquam circumflectitur.

ἢ ἀολικῶς ἢ Δωρικῶς ἀμμῖο, secundum analogiam nominativi pluralis. Aeolia ἀμμῖο, quo numero usus est θεόκριτος ἐν τῷ οἰσεται.

καὶ τίς ἀμμῖο, τίς κρινθῖο. καὶ ἐν Δαφνίδῃ καὶ μετ' ἀλλὰ. τίς ἀμμῖο κρινθῖο, τίς ἐπακοοῦ ἔσεται ἀμμῖο.

Sepius tamen poetæ pro accusativo plurali accipere consueverunt. ἰλιὰ ἀμμῖο. Ἀτρεΐδῃ νῶν ἀμμῖο παλιμπλαγχιδέντας οἶο.

καὶ ἰωνικῶς βιβλίῳ Δωδ' ἐκάτω. μίμνετε εἰσόμεν ἀμμῖο ποτὶ πτόλιν ἑρυσσοῖσι.

καὶ θεόκριτος ἐν τῷ τρισίαις. ἢ καλὰς ἀμμῖο ποιῶν ἐλελήδην βῶκος ἀοιδ' ἀσ. ἀντὶ τῶν ἀμῖο. ἢ ἡλικίη καὶ δολική νῶν, καὶ νῶν subscriptio κατὰ στωαίρεσις, ἰσείω circumflectitur.

Pluralis numerus. ἢ εὐδέξια κοινῶς μὲν ἡμῖο, ἰωνικῶς δὲ ἡμῖο, καὶ Δωρικῶς ἀμμῖο, καὶ ἀο- λικῶς ἀμμῖο.

ἢ ἀολικῶς ἀμμῖο geminato μμ. οδ' υσ. ι. Αὐτῷ γάρκει καὶ ἀμμῖο μῆν ἀπαλώμεθ' ἀπὸ ὅλων.

ἢ ἡλικίη κοινῶς μὲν ἡμῖο, ἰωνικῶς δὲ ἡμῖο, καὶ ἀφαιρέσει τὸν ε, ἔσ' est enclitica distictio, ut τὸν τὰ μοι λέγε. ἰωνικῶς δὲ ἐμῖο, Διαλίσσει ἐν τῷ οὐ εἰς εο, καὶ πρηνδέσει τὸ ι, ἐμῖο.

ὅτι δὲ ἐμῖο ἡμῖο ἀνάτω κρῆατροῖο βίοιο κδ' ἠνδ' ἄνυσαι. ἔσ' in eodem.

ὅτι δὲ ἐμῖο ἡμῖο ἀνάτω γυνῶναι τῶν ἐόντων. καὶ Δωρικῶς ἀμμῖο, θεόκριτος ἐν τῷ φαρμακίῳ, ἢ ὄνκ ἀλλοτὶ περηνδρ' ἐχθρῶν ἀμμῖο δὲ λέλασαι.

καὶ ἀολικῶς ἀμμῖο κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἀμμῖο. ἢ δολική, ἢ ἡλικίη κοινῶς μόνον ultima producta, ob quam rem circumflectitur: eadem uerò nunquam apud poetas corrigitur atque acuitur, ἢ ἡμῖο. Iones tamen ἔσ' Attici sepe circumflectunt penultimam, ἢ ἡμῖο. Homerus, δὲ ἑλλοῖ οὐ μῶν ἢ ἡμῖο, εὐκλέες ἀπονέδθ', καὶ Δωρικῶς ἀμμῖο ὀξυτόνως, extrema exci-

stente correpta, θεόκριτος ἐν τῷ δαλυσίοις. Πολλὰ δὲ ἀμμῖο ὑπὸ τῷ κατὰς Δονέοντο.

Si uerò producta sit, circumflectitur. θεόκριτος ἐν τῷ οἰσεται. καὶ ἀμμῖο ὀξυτόνως καὶ ἡμῖο ἰωνικῶς, ὅς ἐστι ἀμμῖο.

καὶ ἀολικῶς ἀμμῖο, οδ' υσείας μ. ἐν τῷ γούλ' ἀνάτω κακὸν ἔμμεναι ἀμμῖο ἐφκασα. καὶ ἀμμῖο ἄνθ' ἐν τῷ οδ' υσείας.

καὶ ἡλικίη κοινῶς μὲν ἡμῖο, ἰωνικῶς δὲ ἡμῖο. οδ' υσείας. ἢ ἡμῖο πρῶτους λέγε κίτσει. καὶ ἀμμῖο Δωρικῶς, καὶ ἀμμῖο ἀολικῶς, ἐκ τῶν ἀμμῖο κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an ἢ aspirato in ἀ conuerso Δωρικῶς καὶ ἀολικῶς, etiam aspiratio in tenuem spiritum ubiq; mutanda sit. Nam sunt nonnulli qui asserunt omnino α tenui spiritu secundum regulas scribendum esse, solum illud Theocriti exarpiens, hoc est.

Ad ἄντ' ἄψιδύσισμα. Pro ἄντ', quod ab omnibus aspiratur. Sunt ἔσ' qui articulos quoque exci-

piant, quos quidem pari modo aspirari uolūt: sed his aduersari uidetur poetarum auctoritas. Nam regula est, quod quæ uis tenuium, hoc est κ π τ se-

quente uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam, alioqui immutabilis remanet. Unde consequens est, ut quæ uis uocalis aspirata sit, ubicunq; euenit quampiam tenuium ante ipsam uocalem in propriam aspiratam uersam esse: ut καὶ ἀμμῖο ἀμμῖο, καὶ ἡμῖο. Igitur ubicunq; e aliqua te-

Acusat.

De mutati- ne ἢ in ἀ plurali nu-

nuium in propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio a uocali aspirata primarium habet. Igitur ε α, siue per se, siue ex η, aspirata fiat more Dorico.

Θεόκριτ. ἐν Νύρσιδι, παιδὶ ὄρ γοῦρ χ' ἀφ' ἑοθε δεαὶ καλὰ πάντα ποιῆτε.

καὶ ἐν φαρμακθυρίᾳ, Ως κ' ἐν Θ' Δινοῖτο ποδ' ἄματέρῃσι Νύρασι.

ἐντὶ τοῖς ἡμετέροις. Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπίῳις, ΜΗΚΕΪ ἄλιου σκόπῃ ἄλλο δαλτωνόπερον.

ἐντὶ τοῖς ἡλίου. Idem, ΑΝΙΧ' ἀφάισου τέχνοισι χαλκελάτῳ πελέκε.

ἐντὶ τοῖς ἀφάισου. Quid igitur ascendendum de plurali numero primæ personæ pronominis, in cuius casibus omnibus η aspirata in α uertitur Dorico more ε α Aeolicæ an α quoque aspirandum sit, an tenui spiritu scribendum?

Diandum, quod cum pluralis numerus huius primæ personæ uariis sit per omnes suos casus, ε etiam uariam habeat literaturam secundum linguarum diuersitatem, discernenda sunt quæ nam sine Dorum propria, ε quæ Aeolum. Nam ἄμεγ simplia μ, ε ἄμῳ, ε ἄμῃ, ε ἄμῶς Dorum sunt propria, idcirco aspiranda. ἄμμε uero ε ἄμμεγ, ε ἄμμῳ, ε ἄμμῃ, siue ἄμμι, ε ἄμμας Aeolici sunt propria, igitur tenui spiritu scribenda, quandoquidem Aeoles omnino aspirationem ignorant, etsi Doros ijs quoque dictionibus non aspiratis frequenter uti solent.

Θεόκριτ. ἐν Νυωνίχῳ, Αμμεγ μὲν φωνεῖν τε εἰς ἐπίνομεγ ὡγ εἰσέδοκτο.

καὶ ἐν φαρμακθυρίᾳ, Θέστυλι τὰ κῶνεγ ἄμμῃ ἀνά πῆ ὄλιμ ὤρνοντα.

Παραδείγματα. Ενικά. Ἡ εὐδῆα, ἐγὼ κοινῶγ, ἐγὼ γε ἀπῆκῶγ, ἐγὼν Θ' ἐγὼν Δωρικῶγ.

Ἡ γῆρικῆ, ἐμὸν, ἢ μὲν κοινῶγ, ἐμὸς Θ' ἐμὸιο ἰωνικῶγ, ἐμὸοδερ, ἢ μὲν ἀπῆκῶγ, ἐμὸν Θ' ἐμὸν Δωρικῶγ καὶ ἀιολικῶγ.

Ἡ Δοῖκῆ, ἐμοίη μοι κοινῶγ, ἐμοίη ἀπῆκῶγ, Θ' ἐμῃ Δωρικῶγ.

Ἡ ἀιλιαῖκῆ, ἐμε, καὶ με. κληῖκῆ οὐκ ἔστι. Δυϊκά. Ἡ εὐδῆα, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

ἢ μὲν Δωρικῶγ. Ἡ γῆρικῆ καὶ Δοῖκῆ, νῶν, ἢ μὲν νῶν. Πληθυντικά. Ἡ εὐδῆα, ἢ μὲν κοινῶγ, καὶ ἢ μὲν ἰωνικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ, Θ' ἄμμεγ ἀιολικῶγ.

Ἡ γῆρικῆ, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ Δοῖκῆ, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ εὐδῆα, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ Δοῖκῆ, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ εὐδῆα, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ γῆρικῆ, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ Δοῖκῆ, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ εὐδῆα, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, Θ' ἄμῳ Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

ἢ μὲν

ἢ μὲν ἀπῆκῶγ προπρῆσσω μένωγ, ἢ μὲν Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

Ἡ ἀιλιαῖκῆ, ἢ μὲν κοινῶγ, ἢ μὲν ἰωνικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ, ἢ μὲν Δωρικῶγ, ἢ μὲν ἀιολικῶγ.

ΤΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΙ.

De secundæ personæ pronomine.

Singularis numerus.

Ενικά. Ἡ εὐδῆα, κοινῶγ μὲν σὺ, Δωρικῶγ δὲ τὺ, τρωπῆ τὸ σ' εἰς τ. Nominiatius. Quod auuitur sicut ε σὺ. Θεόκριτ. ἐν Νύρσιδι, Αλλὰ τὺ γῆρ Δὴ Νύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγ' ἄσθε.

καὶ τῶν προοδέσῃ τῳ νη, sicut ἐξ ὧν, penultima producta, licet συ εὐνιπριatur. Ἰλιάδ. Θ' τ.

τῶν Δ' ἡφάισοιο πρὸς κλυτὰ τεύχεα Δέξο. Genitiuus. Ἡ γῆρικῆ, κοινῶγ μὲν σοὺ, ἰωνικῶγ δὲ σέο, Δωρικῶγ δὲ σὺ, εἰς εὐ.

Ο Δωρεῖαγ β. τὰντα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἄμεινωμ μαιτενεοδα.

καὶ πρὸς δέσῃ τῳ ι, σ' εἰς. Ἰλιάδ. γ.

Ζεὺς πάτερ οὐκ ἔστι δειῶν ὀλοώτερ. Ἰλιάδ. γ.

καὶ ἀπῆκῶγ σέοδερ, Θ' σέοδερ, ἢ σ' συγκοπῶν. Ἰλιάδ. θ.

Ὡς γὰρ δάσφατόρ ὄβρι, σέοδερ Δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω.

καὶ Δωρικῶγ ἢ ἀιολικῶγ σὺ, ἢ σ' σοὺ, ἢ εἰς ἐμὸν ἀπό τ' ἐμὸν.

Θεόκριτ. ἐν ἑπιταφίῳ τῳ βίον. Εἰσέει σὺ τὸ μέλισμα κινερεταῖ ἄμιτυλάνα.

καὶ τὺ, τρωπῆ τ' σ' εἰς τ. Θεόκριτ. ἐν ὀδοιπόροιγ, Οὐ τὸν τὰμ σφρηγα λαθῶν ἐκλεψε νομάταγ.

Ἡ Δοῖκῆ κοινῶγ μὲν σοὺ, Δωρικῶγ δὲ τὸι. Θεόκριτ. ἐν Νύρσιδι, Αἶγα τέ τοι Δωρεῖα Διδυματόνορ εἰς τρεῖς ἀμείλιζαι.

καὶ τῆμ. Θεόκριτ. ἐν φαρμακθυρίᾳ, Φάινε καλὸν τῆρ ἄποταίσομαι ἄσυχρα Δαῖμορ.

καὶ τῆμ πλεονασμῶ τῳ ε, Ἰλιάδ. λ. Ζεὺς με πατῆρ προέκε τῆμ τὰ δ' ἐμυθίσασαδ.

καὶ καλλίμαχ. ἐν ἕμνοισ, Εὐμένη Δ' ἐσθ' ἰθάξαι τῆμ κεχαρισμέν. Ἰρενέγ.

ἐντὶ τῳ σοὺ. Diantur autem τῆμ ε τῆμ μονόπῳτα, ἢ μὲν μοναδικῶγ, ε προέτια sunt. Ἡ ἀιλιαῖκῆ κοινῶγ μὲν σέ, Δωρικῶγ δὲ τέ.

Θεόκριτ. ἐν Νύρσιδι, Αἶκα Δ' αἶγα λάσθι τῶν γέρας ἐς τέ καταρξῆ. Αχιμαρογ.

καὶ τὺ, quod inclinat in casus, quemadmodum ε σέ. Θεόκριτ. ἐν συρακουσίαιγ, Δάκρυς ὄσα Νήλεγ, χολορ Δ' οὐ Δεῖ τὺ γῆρ ἐσθαι.

ἢ κληῖ

Vocatiuus.

Η κλητικὴ σν, secundum aliquos.

Dualis numerus.

Η εὐδιθα, ἠὲ αἰναιλικὴ σφῶι, ἠὲ σφῶ, ἀποβολῆ τοι, idarco acutur quemadmodum εἶ νῶ, ἠὲ αἰολικῶς ἠὲ Δωρικῶς ὑμμε, ἐκ τοῦ ὑμμεε κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus usus est in Olympiis cum duobus fratribus tantum scriberet.

Ἵμμε Δ' ἐκλάσσει ποτμός ζῶι ἠνεθλίω. ἀντὶ τῶ σφῶ. sarpus tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueverunt: sicut ἀμμε. Θεόκρητ. ἐν ὀδοποροίς.

Αἶγες ἐμὰὶ παρσῆτε, κτρουχίδ' εἰς ἀυσιον ὑμμε, Εἰσάσας ἐγὼ λουσῶ.

Η ἠρηκὴ καὶ Δοικὴ σφῶι, ἠὲ σφῶ, ἠὲ σφῶ εἰσιπ subscripto i, idarco dransfectitur sicut νῶμ.

Pluralis numerus.

Ἐ εὐδιθα κοινῶς μῆν ὑμμε, ἰωνικῶς δὲ ὑμμεε, ἠὲ Δωρικῶς ὑμμεε, καὶ αἰολικῶς ὑμμεε.

Αλλὰ πίδαοι καὶ ὑμμεε εἶπ' ἐπειθεδλ' ἄμενον. Η ἠρηκὴ κοινῶς μῆν ὑμωρ, ἰωνικῶς δὲ ὑμείωρ. Οδυσσ. β. τμείωρ Δ' ἀνδρὶ ἐκάσω ἐθέμεν. τὰ δ' εἶρω. καὶ ὑμείωρ, παρηνδέσει τῶι. Οδυσσείας φ. μὴ δ' εἰς ὑμείωρ, τῶ ὕ ἐνεκα θυμῶρ ἀχει/ωρ ἐν δάδ' εἰ Δαυυόδω.

Et Apollonius undecimo Argonauticorum, Αὐδῶρ δ' ὑμείωρ ὄνομα κλυτόν, ἠδ' εἰ ἠνεθλίω, ἠὲ ὑμμεε ἠὲ αἰολικῶς.

ἠ Δοικὴ, κοινῶς μῆν ὑμωρ, ἠὲ ὑμμεε πῆσσω μένωρ. Poeta tamen nunc produant extremitat, nunc corrigunt: sicut ὑμωρ, ideo acuitur, extremita existēte correpta, ἠὲ Δωρικῶς ὑμωρ ὄζυτόνωρ, ἠὲ αἰολικῶς ὑμμωρ. Οδυσσ. κ. φαίηκες, πῶρ ὑμμωρ ἀνήρ, ὅ δ' εἰ φαίνεταί ἐναί.

ἠὲ ὑμμωρ. Πηρσῶ ὥρ κ' ὑμμωρ κακὰς ὑπὸ κήρα εἶπ' ἠλω. Η αἰναιλικὴ, κοινῶς μῆν ὑμμεε, ἠὲ ἰωνικῶς δὲ ὑμείωρ. Οδυσσ. β. εἶπα δ' ὅπως ὑμείωρ κραδίη, θυμός τε κελεῖνα.

Et Apollonius secundo Argonauticorum, εἶς δὲ ἠὲ ὑμείωρ αὐτὸς ἀπῆμόναρ ὄζεσάσσωσε. ἠὲ ὑμμεε, ἐκ τοῦ ὑμμεε κατὰ ἀναλογίαν.

Aduertendum est hoc. in loco pluralium secundæ personæ, a plurali primæ literaturâ differre, quia pluralis primæ ab η uocali longa per omnes suos casus principium habet, quæ ἐδα Δωρικῶ ἠὲ αἰολικῶ in α mutatur. Pluralis uerò secundæ ab η uocali anapæst, quæ licet ubique aspi-randa si

anda sit per communem regulam, Aeoles tamen hanc omnino abnuentes, quoque. εἶ si in primapio dictionis existat, tenui spiritu ubique scribi uolunt. Idarco quæ Aeoolum sunt propria, tenui spiritu scribenda esse, hoc est, ὑμμε, ὑμμεε, ὑμμεωρ, ὑμμωρ, ὑμμεας.

Παραδείγματα. Ενικά.

ἠ εὐδιθα, κοινῶς μὲν σν, Δωρικῶς δὲ τν, καὶ τῶν. ἠ ἠρηκὴ, σν κοινῶς, Ε' σέο η̄ σφῶ ἰωνικῶς, ἠὲ σέοθερ ἠὲ σέθερ, ἠὲ σέθερ, Ε' σεν' ἠὲ τεν' Δωρικῶς ἠὲ αἰολικῶς. ἠ Δοικὴ, σοὶ κοινῶς, Ε' τοὶ Δωρικῶς, Ε' τῆρ ἠὲ τῆρ ποιητικῶς. ἠ αἰναιλικὴ, σέ κοινῶς, ἠὲ τῆ ἠὲ τῆ Δωρικῶς.

ἠ κλητικὴ, σν. Δοικὰ. ἠ εὐδιθα ἠὲ ἀττιατικὴ, σφῶι, ἠὲ σφῶ κοινῶς, ἠὲ ὑμμε αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς.

ἠ ἠρηκὴ ἠὲ Δοικὴ, σφῶι, ἠὲ σφῶρ. Πληθω. ἠ εὐδιθα ὑμμεε κοινῶς, ἠὲ ὑμμεε ἰωνικῶς, ἠὲ ὑμμεε Δωρικῶς, ἠὲ ὑμμεε αἰολικῶς.

ἠ ἠρηκὴ, ὑμωρ κοινῶς, ἠὲ ὑμείωρ ἠὲ ὑμείωρ ἰωνικῶς, ἠὲ ὑμείωρ αἰολικῶς.

ἠ Δοικὴ, ὑμωρ κοινῶς, ἠὲ ὑμωρ ποιητικῶς ἠὲ Δωρικῶς ὄζυτόνωρ, ἠὲ ὑμμωρ ἠὲ ὑμμω αἰολικῶς φιλουμνῶρ. ἠ ἀττιατικὴ, ὑμμεε κοινῶς, ἠὲ ὑμμεε ἰωνικῶς, ἠὲ ὑμμεε αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

De du tertia personæ pronominæ

Singularis numerus.

Ενικά. ἠ εὐδιθα δε, quod frequentissimum est apud Platonicos: ἠ δ' εἰ, εἶπ' ἠὲ ὑμμεε, ἠὲ ἰωνικῶς μῆν ὄν. Inquit ille, ἠὲ ἰsecundum ueteres: nunc autem inusitata. ἠ ἠρηκὴ κοινῶς μῆν ὄν.

ἠ ἠρηκὴ δ' εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διαλίνσφ σφῶ ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ εἰς κλισίω ὄν ὑέ. ἠ ἰωνικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου. ἠ αἰναιλικῶς δὲ εἰς Διόρουσ, ἠὲ ὄν ὄν Διφθόγγου.

ἠ ἠρηκὴ, δὲ πῆσσω μένωρ, Ε' εἰ. ἠ ἀττιατικὴ, εἰ, Ε' εἰ. ἠ Δοικὴ, δὲ πῆσσω μένωρ, Ε' εἰ. ἐδ' ἀυδ' ἠ ἐποτρῶσφ μ' ἀχεοδαί. ἠ ἠρηκὴ, εἰ, Ε' εἰ.

Σκνσεδαί σοι φησί θεοῦς, ἐξ ἑξοχα πάντων.
 Et hec omnia aspirantur. Quia omne pronomen abijdens σ κατ ἀρχῶν
 aspiratur. σός, δε, σοῦ, δού, σέ, δει, ἐ, δει, σοί, οί, σέ, ἐ, καὶ ἐέ. Est σ alius
 accusativus in ip ab inusitato nominativo i. qui nunc μ, nunc ν κατ ἀρχῶν
 suscipiens, μίρ, σάτ σ νη Δωρικῶς, σ est omnis generis, σ accusativi α-
 sus, tam singularis quam pluralis, pro αὐτῶ, αὐτῶν, αὐτό, αὐτῶν, αὐτά, αὐτάς.
 αὐτά, appellaturq; μονάπλωτ σ, siue μοναδικός, σ apud poetas fre-
 quentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri unigatissimum.

καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πῖ ῥόδοις, προσήσδα.
 καὶ καλλιμάχ σ ἐν ὕμνοις.
 Πῶς καὶ νη δικταῖορ ἀείσομερ, ἢ ἐ λυκαῖορ.
 καὶ θεόκριτ σ ἐν θύρσι, α.
 φαίης κέρ γῆσιν νή ὄσορ δέν σ ἐ λλοσιεν/ερ. ἐντὶ τῷ αὐτῶρ.
 Et in plurali licet raro inveniatur. οδυσ. γ.
 θύρα δ' ἐυροκέες ἐσί.
 Δικλίδες οὐκ ἄρ τίς μιν ἀνήρ ὑψηπολίσοιτο. ἐντὶ τῷ αὐτῶς τὰς
 θύρας.

Dualis numerus.

ἢ ἀλλοῦ σφωέ σ σφέ ὀξυτόνωσ, σ ambo enclitici sunt, σ accu-
 sativi casus tantum. Quandoquidem in pronomibus nullus rectus encliticus
 est. Ἰλιάδ σ α.

τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἐρίδι ζωνέκε μάχεδλ. Et illud,
 ἴνωση γὰρ σφε πᾶρ σ.
 ἢ γῆρικη σ Δοικη σφωῖρ ὀξυτόνωσ σ ἐγκλίνετ. οδυσ. δ.
 ἀλλ' εἴω ἐ σφωῖρ καταλίσσομεν ὠκέας ἵππους. ἐντὶ τῷ αὐτῶρ.
 Et in dativo. Ἰλιάδ σ α.
 καὶ σφωῖρ δός ἄγαρ. ἐντὶ τ' αὐτοῖς.

Differt autem σφωῖρ genitivus dualis tertie personae, a genitivo secun-
 dae, accentu tantum. Nam genitivus secundae aransflectit penultimam: geni-
 tivus uero tertie acuit extremam, σ est encliticus. Quam differentiam Ho-
 merus plane ostendit Ἰλιάδ σ δ. Nam cum uellet Iupiter Iunonem σ
 Palladem inbibere, ne Achivis succerent, Irim ad eas misit, ut hoc eis absen-
 tibus nunciando nunciaret, sic inquitens: Ἰνώσω μ σφωῖρ ὑφ ἄρμα-
 σιν ὠκέας ἵππους, pro τούσ ἵππους αὐτῶν.

Cum uero Iris Iunoni σ Palladi mandata Iouis refert, tanquam secundae
 personas eas alloquitur, inquitens:
 Ἰνώσσηρ μλν σφωῖρ ὑφ ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 pro τούσ ὑμῶν ἵππους, καὶ σφωῖρ, ἀπὸ τῷ σφωῖρ: sicut σφέ, ἀπὸ τῷ
 σφωέ. Πληθυστικῶς.

ἢ ἐυροκέες κοινῶς μ σφωῖρ, ἰωνικῶς δέ σφέες, καὶ Δωρικῶς σφέες.
 ἢ γῆρικῶς.

ἢ γῆρικῶς, σφωῖρ κοινῶς, καὶ σφωῖρ καὶ σφωῖρ ἰωνικῶς.
 Απολλών σ Αργοναυτικῶν libro tertio.

καὶ οἱ χαλκὸσπεδῶσ τανύσους καμει, χαλκεία δέ σφωῖρ
 ἢ σόματῶν. καὶ Ἰλιάδ σ λ.
 ἔκ γὰρ σφωῖρ χερῶν φύγορ ἠνία σιγαλόεντα. Ἰλιάδ σ δ.
 ἴσων ἀπὸ σφωῖρ, δέ χασά, μου σ πελεμίχθη.
 ἢ Δοικη, σφωῖρ ἰωνικῶς. Ἰλιάδ σ γ.

Genitivus

Dativus

ἴσορ γὰρ σφωῖρ πᾶσιν ἀπύχθιτο κηρὶ μελαίνῃ.
 καὶ σφωῖρ. Ἰλιάδ σ δ.
 πῶς δέ σφωῖρ τίδη χρυσῆα κύπελλα.
 καὶ σφωῖρ κατὰ πλεονασμῶρ, καὶ πάντα ἐγκλίνοντα.
 ἢ ἀϊάκτικῶς, κοινῶς μὲν σφᾶς, ἰωνικῶς δέ σφέας ἐγκλίτικῶς.
 καὶ ἐ Δωρικῶς. θεόκρ. ἐν νομεισιν.
 ἔπα ἢ κρῖσδῶν τὰ πρὸ ἔσθῶ α ἀμέλγες.

Accusativus

ἐντὶ τῷ αὐτῶς. Volunt enim quidam σφᾶς accentum habere circumfle-
 xum, tanquam contractum ἐκ τῷ σφέας, κατὰ κρᾶσιν: sic σφῶρ, ἐκ τῷ
 σφέωρ. Quidam uero contrarium sentientes, uolunt σφᾶς primum esse
 naturā, σ ab eo σφέας deduci ἢ πλεονασμῶρ, siue ἐπέκτασιν τῷ ε.
 Sic σφῶρ primum esse, a quo σφέωρ. Sic σφῖρ, a quo σφωῖρ. Quan-
 doquidem σ σφέωρ, σ σφωῖρ, σ σφέας inclinatur sicut eorum per-
 fecta, ut Herodianus asserit, σ Ioannes Charax Grammaticus ἐν τῷ πρὸ
 πρὸ ἐγκλινομένων. quod minime pati possent, si ut disyllaba perfecta es-
 sent: cum grauitona existant.

Nam regula est, δὲ βαρῶν τῶν σφωῖρ κατὰ πᾶρ μὲν ἐγκλίνετα,
 φῶσιν δέ δουδαμῶς. Et altera similis βαρῶν τῶν γορ λέξις οὐκ ἐγκ-
 κλίνετα, ἐκ μὴ κατὰ πᾶρ ἔκ βαρῶν. Igitur cum haec grauitona
 sint, σ uere enclitica, apparet illa non naturā, sed ἢ πᾶθος esse grauito-
 na, alioqui non inclinarentur. οδυσείας γ.

τῶ καὶ σφωῖρ πολέες κακὸρ οἶτορ ἐπεισσηρ. σ Ἰλιάδ. κ.
 ἀπὸ τῆ σφωῖρ ὑπνοσ ὀλωλσν. σ Ἰλιάδ. δ.
 καὶ σφέας φωνήσας ἔπεια πῖ ῥόδοις, προσήσδα.
 Sic σέο, ἐκ τῷ σοῦ ἢ Διαιρεσιν. Et εὐ σ ἐδερ, ἐκ τῷ εῦ. grauitona
 quidem sunt, sed ἢ πᾶθος: quandoquidem σ ipsa pariter inclinatur,
 sicut σφέας. Ἰλιάδ. γ.

ὧσ σσο νῶν ἔραμᾶ. καὶ οδυσείας ζ.
 ἐπέε εὐ κήδετο λίω. καὶ Ἰλιάδ. ος α.
 εὔει δὲ ἐδερ ὄσι χῆσῖορ.

Nam quae per πᾶθος sunt, nullis tenentur regulis, quibus perfecta dictio-
 nes arctari solent: seruant tamen suorum perfectorum proprietates: ut est
 illud Homer. οδυσ. ε.

ο ε ποτ' εν υμιν, τοις δεσσι βασιλδνε.
αντι τω τον τοις. ε ιλια ε κ.
χαϊρε δεα τοις δεσσι.

Est enim τοις dativus pluralis articuli prepositivi, qui per communem regulam circumflectitur, quæ talis est.

πασα γληκη ε δοικη μακροκαταληκτ ε, ων ελη μακροε ε-
χουσα τον τονου, περιωσται, cui si duæ addantur syllabæ η ι παδ ε,
ε fiat trisyllabus τοις δεσσι, ut in tertia simplicium declinatione dictum est:
non ob hoc fit aliqua accentus innotatio: licet auidam communi regule accen-
tuum liquidò aduersetur, quæ est: προς δυο συλλαβων περιωω μλη ου τι-
δετα. Quod etiam Eustathius manifestè asserit οδυσ. φ. sic inquires:
τοις δεσσι ουκ εμ προπρωζωυ δεη ευλοωε, Δια το προς δυο συλλαβων
εχου τον τονου, ουκ εμ η εκτασιε αλλοιωση τιω τονωσιν τω αρ-
δρου ελη δοικηε, hoc est, τοις δεσσι non aueret rationabiliter antepenul-
timam, eò quòd ante duas syllabas tonum habeat. Nò enim επεκτασιε μι-
ταρε posset tonum articuli datiuu. Quare non mirandum, si supra dicta pro-
nomina grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur: quandoquidem
non natura, sed secundum ω α δ ε talia sunt. σφαιε igitur cum perfecta
dictio sit, ε primium natura, ut ostendimus, aui prius, quam per crasim ar-
circflekti consentaneum est.

πρωδε γματα.

- Ευκ α. η. ευδ εα, ι και ο ε αχρισα.
- Η γληκη, ον κοινωε, και εο ε ειο ιωνικωε, ε εοδερ η ε εδερ ε τ ε-
κωε, ε ε ε δωρικωε η ε ε αολικωε.
- Η δοικη, ον περιωω μληωε, ε ε ο ι.
- Η αιλια κη, ε, η ε ε ε. και μ ε ε, ε η η δωρικωε. Δυικ α.
- Η ευδ εα η ε αιλια κη, σφαιε, η ε σφαιε οζυ τονωε.
- Η γληκη ε δοικη σφαιη οξυ τονωε. Πληδωτ.
- Η ευδ εα, σφαιε κοινωε, η ε σφαιε ιωνικωε, ε σφαιε δωρικωε.
- Η γληκη, σφαιη κοινωε, ε σφαιη ε σφαιη ιωνικωε.
- Η δοικη, σφαιη ε σφαιη, η ε σφαιη.
- Η αιλια κη, σφαιε κοινωε, η ε σφαιε ιωνικωε, ε η ε δωρικωε.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

De pronomibus possessiuis.

Possessiua uero pronomina a primitiuis deriuata sunt octo, εμοε, σοε,
οε, νωιτερ ε, σφαιτερ ε, ημετερ ε, υμετερε, σφαιτεροε. Quo-
rum tria a genitiuis singularibus sunt, hoc est, εμοε απο τω εμου, σοε
απο τω σου, οε απο τω ου. Duo uero a nominatiuis dualibus, uidelicet νωι-
τερ ε απο τω νωι, σφαιτερ ε απο τω σφαι. ε hæc de duobus tantum
dicuntur. A duali numero tertie persone non fit pronomem possessiuu: quo-

nam

nia σφαιε non est nominatiui casus, a quo deducendū fuerat, sed accusatiui
tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt, ημετερ ε απο τω
ημεε, υμετερ ε απο τω υμεε, σφαιτερ ε απο τω σφαιε. Et hæc omnia
trium sunt generum. Masculina quidem ε neutra, tertiam declinationem
simplicium sequuntur. Fœminina uero secundam, ε in eorum declinatio-
nibus articulos suscipiunt tanquam adiectiua nomina. ο εμοε, τω εμου, εδ
εμοε, τον εμου: sicut ο καλοε, τω καλου, εδ καλω, τον καλου. η εμη,
ελη εμη: sicut η καλη, ελη καληε, τον εμου, τω εμου: sicut τον καλυ, η
καλυ, ε ε sic de aliis. Desinentia uero in ε ε, mittunt fœmininum in
α, ε id quoque in obliquis seruant. ο νωιτερ ε, η νωιτερε, ελη νωιτε-
ρε, η νωιτερε, ο σφαιτεροε, η σφαιτερε, ελη σφαιτερε, η σφαι-
τερε, ε τα λοιπα.

Alia possessiua preter supradicta apud poetas inueniuntur: ut τεοε,
τεη, τεομ δωρικωε, αντι τω σοε, ση, σομ. Θεοε, εν δυσειδι,
Αδιομ ε ποιμαμ τον τονου μελ ε.
αντι τω σομ. ε εοε, εη, εομ, αντι τω οε, η, ομ. Sunt ε alia quæ a no-
minatiuis pluralibus δωρικωε deriuantur, hoc est, εμεε, υμεε, σφαιε. απο
τω εμεε, εμοε, εμη, εμου, προ ημετερ ε, ημετερε, υμετερομ.

Θεοεριτ ε εν Διοσκουροιε,

Εγνηε οραε ου εν με, εμοε κεκλησε ε ο πνκτηε.

προ ημετερ ε ο πνκτηε. ε ιλια ε ο ε.

τα ε ου μλη ε εμου ερνεα.

απο δε τω υμεε, υμοε, υμη, υμου, προ υμετεροε, υμετερε, υμετερομ.

ιλια ε ν.

Ηκε πολυ φδαιη εν ναοι μλη πολιε υμη.

προ υμετερε, απο δε τω σφαιε, σφαιε, σφη, σφομ, αντι τω σφαιτερ ε.

σφαιτερε, σφαιτερομ. Κοιντ ε libro tertio,

μνησ αμει ε σφαιε αμει ε εφρον ε ανιλοχοιο.

pro σφαιτεροε. Annotandum etiam genitiuos singulares deriuatiuorum:
pronomina in ου κοινωε desinentes, Δια τω οιο omnino canuclari ε τ ε-
κωε ε ιωνικωε, sicut ε genitiuus nominum tertie declinationis simplicium,
cum ε hæc ad ipsam declinationem referantur, ut εμοε, εμου, εμοο: si-
cut καλοε, καλου, καλοο, σοε, σου, σοο, ε alia similiter. Differt autē
a genitiuo primitiui penultima tantum. Nam genitiuus primitiui a diphtho-
go scribitur, ε γω, εμου, εμοο, deriuatiui uero οι, εμοε, εμου, εμοο.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

De pronomibus demonstratiuis.

Demonstratiua autem duo, ουτ ε η ε εν ε. Et hæc quoque tria
sunt generum, quorum communis inflexio talis est:

Ενικά ἀρσενικά.	οὗτος.	τοντος.	τοιτῶ.	τουτοῦ.
Ενικά θηλυκά.	αὕτη.	ταντης.	ταντη.	ταντιῶ.
Ενικά οὐδέτερα.	τουτό.	τουτου.	τουτω.	τουτο.
Ενικά ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκεῖνου.	ἐκεῖνω.	ἐκεῖνω.
Ενικά θηλυκά.	ἐκεῖνη.	ἐκεῖνης.	ἐκεῖνη.	ἐκεῖνῶ.
Ενικά οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκεῖνου.	ἐκεῖνω.	ἐκεῖνο.

Quibus Attid addentes ηὐτὴ προσρηματισμῶν, ac extremam adiecti-
tes, sic proferre consueverunt.

οὗτος.	τουτός.	τουτοῦ.	τουτονί.	οὗτος.
αὕτη.	ταντής.	ταντῆ.	ταντιῶ.	
τουτό.	τουτοῦ.	τουτω.	τουτοῦ.	ἢ τῶτι. ἢ τῶδι.

Ἀριστοφάνης ἐν πλάτῳ, σαφῶς γάρ ὁ θεός ἔειπε μοι τουδί.
Ἐκενοσί. ἐκενουί. ἐκενωί. ἐκενονί. ἢ τὰ λοιπὰ.

Aeoles uerò auferentes e, dicitur κενῶ, κείνω, κείνω.

Dotes uerò uerentes in η, τ, ε diphthongi in η, subscriptes q; i; e
τήνδε, τήνη, τήνο dicitur. Quidam tamen uolunt hæc absque i scribi, τήνω, τήνω.

O quoque articularius prepositiuus, assumens δε ε γε coniunctiones re-
pletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est, ut ὁδε ἢ ὁδε.
τοῦδε, τῆδε, pro οὗτω, τοντω, τῶτω. ἢ δε. τῆδε, τῆδε, pro αὐτῆ,
ταντης, ταντη, τῶδε, ἢ τῶδε, τοῦδε, τῶδε, pro τουτό, τῶτω, τῶτω.
Sic ὄγε, ἤγε, τόγε. Inuenitur etiam ὁ δεῖνα, in tertia persona tan-
tium, quam ob rem μονοπροσωπῶ appellatur, quidam uerò infinitum
pronomen uocant. Et id quoque trium existit generum. Declinat ut
sic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα, τῆ δεῖνα, δεῖνα. Διδάσκοντες ἐν τῆ δεῖνα ἰσο-
λοῦ μελέτη. ὁ δεῖνα, τῆ δεῖνα, τὸν δεῖνα ἐγείλετο, hoc est, quidā cuiusdā
quendam accusauit. Femininum. ἡ δεῖνα, τῆ δεῖνα, τῆ δεῖνα.
Neutrum. τὸ δεῖνα, τῆ δεῖνα, τῆ δεῖνα. Declinat ut etiam ὁ
δεῖνα, τῆ δεῖνα, τῆ δεῖνα. Et ὁ δεῖνα, τῆ δεῖνα. Et ὁ δεῖνα, τῆ δεῖνα.

De relativo.
Relatiuum autem unum, εἰ ipsum quoque trium existit generum. αὐ-
τός, αὐτοῦ, αὐτῆ, αὐτόν, αὐτῆ, αὐτήν, αὐτό, αὐτόν,
αὐτῆ, αὐτό. Huius autem pronominis propria est significatio trium per-
sonarum: ut αὐτός ἐγώ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκείνος, εἰ lenem spiritum sem-
per habet. Si uerò αὐτοῦ, αὐτῆ, αὐτόν aspirata inueniantur, sciendum
pronomina reāproca esse, εἰ ab αὐτῷ deducta κατ' ἀφορέσειν. Nam
aspiratio quæ erat super e, eadem quoque super αυ seruatur.

ΠΕΡΙ ἈΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.
De relativo.

Relatiuum autem unum, εἰ ipsum quoque trium existit generum. αὐ-
τός, αὐτοῦ, αὐτῆ, αὐτόν, αὐτῆ, αὐτήν, αὐτό, αὐτόν,
αὐτῆ, αὐτό. Huius autem pronominis propria est significatio trium per-
sonarum: ut αὐτός ἐγώ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκείνος, εἰ lenem spiritum sem-
per habet. Si uerò αὐτοῦ, αὐτῆ, αὐτόν aspirata inueniantur, sciendum
pronomina reāproca esse, εἰ ab αὐτῷ deducta κατ' ἀφορέσειν. Nam
aspiratio quæ erat super e, eadem quoque super αυ seruatur.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.
Composita pronomina.

Pronomina composita tria, quæ nominatiuum nō habent, hoc est ἑμαυ-
τοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduer-
tendum est, composita primæ εἰ secūde persone, in tribus casibus numeri
singularis tantum uariari. Tertie uerò etiam in plurali, nec solum conium-
ctim, sed etiam disiuctim, sic,

τοῦ πρώτου προσώπου. Primæ persone.
ἑμαυτοῦ, ἑμαυτῆ, ἑμαυτόν. ἑμαυτῆς, ἑμαυτῆ, ἑμαυτῶ. ἑμαυτῆ,
ἑμαυτῆ, ἑμαυτό.

τῆς δευτέρου προσώπου. Secundæ persone.
σεαυτῆ, σεαυτῆ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῆ, σεαυτῶ. σεαυτῆ,
σεαυτῆ, σεαυτό. κατὰ κράσιμ ὀντως, σεαυτῆ, σεαυτῆ, σεαυτόν, σεαυτῆ,
σεαυτῆ, σεαυτῶ, σεαυτό.

τῆς τρίτου προσώπου. Tertie persone.
ἐαυτῆ, ἐαυτῆ, ἐαυτόν. ἐαυτῆς, ἐαυτῆ, ἐαυτῶ. ἐαυτῆ,
ἐαυτῆ, ἐαυτό. Πληθυντικά. ἐαυτῶν, ἐαυτῶν, ἐαυτῶν. ἐαυτῶν, ἐαυτῶν,
ἐαυτῶν, ἐαυτῶν, ἐαυτῶν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.
De prepositione.

Ἡ πρόθεσις ὅστι μέρη λόγου ἀκλιτοῦ, προὐδέμενον
πάντων τοῦ λόγου μέρων κατὰ σύνησιν, ἢ κατὰ
παράδεισον. ἢτοι σὺνταξιμ. hoc est,

Prepositio est pars orationis indeclinabilis, que præponi-
tur omnibus partibus orationis per compositionem, uel ap-
positionem, siue constructionem, id est, per regmen casus. Per compositionem:
ut σὺντομῶ, cohabitator. ἑμπεριῶ, peritu. Per appositionem, siue con-
structionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ὑπὸ τῆ ἀγρῶν, in agru Atticum. No-
minibus enim iuncta per cōpositionē, omnibus casibus præponitur: ut ὁ ἐμ-
πυρος, τῆ ἐμπεριῶ. τῆ ἐμπεριῶ, δὲ ἐμπεριῶ, αἰ ἐμπεριῶ. Per apposi-
tionem uerò siue constructionē, nunquam nominatio iungitur. Cum uerbis
iungitur per solā compositionem: ut ἀνατέλλω, orior. Διαλέγομαι, differo.
Cum participiis per compositionem secundum uerborum figuram ex quibus
nasantur: ut ἀνατέλλω, oriens. Διαλέγομαι, differens. Et præterea
per appositionem obliquis casibus secundum nomina: ut πρὸς ἀνατέλλον-
τα, πρὸς Διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appositionem solam:
ut ὑπὸ ἐμοῦ, à me. πρὸς σε, ad te. Cæteris uerò partibus orationis per so-
lam compositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria,
τὸ ὀξεύεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id est, ac, si tonum admittit. Vel
potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς ἥν πείραρα.
sic inquit:

sic inquit: πρὸς τις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βαρύνεται ἀπὸ τῆς πλῆθους ἐν τῇ ἑξῆς, hoc est, Praepositio autem omnis grauat, et omnis extremam corripit, praeter eius est, et paulò inferius subiungit: ἄλλοι δὲ τὰς προθέσεις βαρύνουσι, ἐκ τῆς ἐπιπέδου γὰρ δευτεροῦτο μεταφέρει ἄρ ὡς τὸ εὐξεία, ὡς πρὸς καὶ πρὸς ἑλπίδος. Ἐπιπέδον ἄρα τὸ οὐκ ἔστιν βαρύνειν καὶ βαρύνειν. id est, Manifestum autem, praepositiones grauari, ex eo quod est ἐπὶ ἐμοί. Si enim aueretur, transferretur ad e acutus accentus, quemadmodum est in ἐπὶ ἄρα τὸ οὐκ ἔστιν, et e ubi liquidò apparet, ὡς praepositionem (exprimētia extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in ἐπὶ ἄρα non euenit, cum nomen existat ὁζυτονόμοι, sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est, τὸ ἑλπίδος, hoc est, primapalē syllabam leuigari: demptis quae in principio u habent, τὸ βαρύνειν ἀπὸ τῆς ἑξῆς, hoc est, extremā syllabam corripit, quibusdam exarptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem et octo tantum, diuersas singula habentes significationes. Quarum sex sunt monosyllabae: ἐν, ἐξ, ἐκ, ἐκ, ἐκ, ἐκ. Duodecim uero dissyllabae: ἀνά, κατά, διά, μετά, πρό, ἀντί, ἐπι, ὑπὸ, ἀπὸ, ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ἢ πρὸς θέσεωρ.

De constructione praepositionum.

EN quidem praepositio, datiuo semper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo, ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κατὰ ἑλλάσιν, ἐν Δολιχῆς, id est, per defectum datiuo ἀπὸ τῆς ἐξῆς. ἐν οἴκῳ, ἀντί ἐν οἴκῳ τῶν οἴκων, in domo Platonis. Inuenitur etiam apud poetas ἐν κατὰ ἐπέκτασιν τῶν ἑξῆς ἐν ἑνὶ ὁζυτονόμοι uerbi habet, hoc est, ἐν si.

Εἰς uero quae est ἐξ diatur ἀπὸ τῆς ἐξῆς, accusatiuo semper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγορὰν, ad forum. Genitiuo uero κατὰ ἑλλάσιν, ἐν ἀπὸ τῆς ἐξῆς ἀπὸ τῆς ἐξῆς. εἰς Διδασκάλου, ἀντί τῶν εἰς οἰκίαν τοῦ Διδασκάλου, ad domum praepertoris.

Utimur enim εἰς in rebus inanimatis: πρὸς uero maximè in rebus animatis: ut πρὸς οὐρανὸν εἰς ἀγορὰν, πέμπω τὸ χρυσίον πρὸς σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie eis utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾷς, hoc est, in laude et relatione, ut ἀνὴρ ἐστὶν ἡμεῖς ἢ ἐξ ἑξῆς ἄρχοντα. φάμεν καὶ ἕμους εἰς ἀπόλλωνα. Retulit enim ad magistratū. Dicimus et hymnos ad Apollinem. πρὸς uero econtrariò. πολέμῳ δὲ πρὸς δμοδους, Bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnunquam utimur et εἰς: ut ἡγνωμονήσεω εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

Ἐξ uero, quae est ἐκ diatur, genitiuo semper iungitur, et motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾷ, ex foro. Habet enim sequente uocali. et uero si consonans

consonans sequatur. ἐξ ἀπὸ τῆς ἐξῆς, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ βαθυμίας τὰ κακά, ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλῶ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uero ἐμφασιν significat. ἐξ ἐφαργῆ, μέχρι τῶν τέλους ἐφαργῆ, usque ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἐξω: ut ἐκ φρον, extra mentem. Similiter et in uerbis, ἐξ ἐρχομαι, egredior.

Σὺν uero, quae est ἐξὼ ἀπὸ τῆς ἐξῆς diatur, datiuo semper iungitur. σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετὰ ἕνα σωφρασίαν, καὶ τὸ ὁμοίῳ ἢ πρὸς. Cum aliquo coniunctionem, et simul aliquid facere. σὺν οἰκοῖς, cum aliis habitans. σὺν βουλοῖς, cum altero consultas.

πρὸς uero genitiuo et datiuo, et accusatiuo iungitur. genitiuo quidem, ante τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motū à persona. πρὸς θεῷ τὰ ἀγαθὰ, à deo bona. Etiam cum ὡς ὅρκου, hoc est, in iuramento accipiunt.

πρὸς θεῶν ὡς ἀνδρες δικασαὶ ὅτι μοι κώνεοι.

Per deos o iuri iudices date mihi acutam.

Vel cum τὸ ἠνωτιόμοι, ἢ τὸ ἠνώπιον, id est, corā significat. πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων. Coramq; diis beat is, corāq; mortalibus hominibus. Vel ἐκ ἀπὸ τῆς ἐξῆς, hoc est officium, siue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ προεῖν ἐπαθῆς, Non est sapientis mediā diare incantationes. Datiuo autem iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ πρὸς ἀκρίμιον, id est prope et adiacens significat, πρὸς τοῖς πεσιν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν praepositionis. Δός μοι πρὸς ἑμάτω καὶ ἀργύριον, Da mihi cum ueste et argentū. Accusatiuo uero iungitur, cum significat κίνησιν πρὸς ἐμψυχόν ἢ, hoc est motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἀρχοντα, uado ad magistratum. Etiam cum χέσιν τινὰ καὶ λόγον significat, id est, habitum quendam et rationem: ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτως καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. Vel sic πρὸς ἀργμα, id est exemplum, ἀπὸ πρὸς ἀυλόν, cantat ad tibiam.

πρὸς uero, genitiuo semper iungitur, et τόπον καὶ χρόνον significat: ut πρὸς τὴν πύλιν, ante ianuam, πρὸς Ἀλεξάνδρου Φίλιππον ἡξέε ἢ μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus imperauit Macedonibus. Similiter et in compositione: ut πρὸς μάχην, qui ante alios pugnat. πρὸς γένεσιν, maior nati. Accipitur etiam ἐμφασιν, ut προπετής, petulans.

ἀνά accusatiuo semper iungitur. ἀνά στρατόν, per exercitum. ἀνά ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ὡς, ἀνά σώματι, in ore. In compositione uero significat τὸ ἄνω: ut ἀνάβασις, ascensus, ἀναβαίνω, ascendo. Si

gnificat etiam πῶς ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem: ut ἐναδρομὴ rearsis, ἀνατρέχω, rearro. Illud uerò Homeri, χρυσεῶ ἀνά σκίτην, poetice est: id est, auro scripto.

κατὰ uerò genitiuo ἔρ' accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem ὡς κατὰ φορῶς καὶ κατηγορίας, hoc est, in delatione ἔρ' accusatione: ut κατὰ Αἰσχίνου λόγον, contra Aeschinam oratio. Etiam cum ἑπ' ἀνώ significat. κατὰ γῆς καὶ θ' ἡμῶν, Super terram sedeo. Siue πρὸς ἡ, καὶ πρὸς τῷ, ἀνά aliquid, uel de aliquo: ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τὸ ἀνδρώπυ, Animal dicitur uel praedicatur de homine. Illud uerò Homeri,

κατ' Ὀλυμπεοὺς κατέβην,

ἀντὶ τοῦ Ἄρη, id est, ab olympi uertibus. Accusatiuo uerò iungitur, cum ὅμοιον significat, hoc est, simile: ut ἔπειτα δὴμοθεν ἦν γράφει, secundum Demosthenem scribit. Siue χρόνον, κατ' ἡμέρας ἐγγύετο σοφὸς ἄνθρωπος, Nostris temporibus fuit sapiens uir. Siue κίνησιν, id est, motum: ut ἔπειτα ἄχαιῶν, Per naues Achaeorum. Siue cum significat πρὸς ἡ, καὶ ἐν ἡμῶν, κατὰ ὀδὸν ταύτης ἐποίησεν, Circa uiam haec faciebam. καὶ ἐμῶν κατὰ χῶρον, Et manserunt in regione.

Διὰ genitiuo iungitur, ἔρ' accusatiuo. Genitiuo quidem, cum ἐνέργειαν ἔχει, hoc est, actionem quandam significat. Διὰ σοὺς ταῦτα ἅρ' ἀμείνονοι γούνοιο, Per te haec forsā melius facta fuissent. Siue μέεσόν: ut ἐπὶ ρηθὺ μὲν δι' ἀγορῶν, ibam per forum. Accusatiuo uerò iungitur, cum αἰτίον, id est, causam significat. Διὰ σε ταύτης γράφω, Propter te haec scribo.

Nonnunquam tamen apud Homerum significat τὸ μέεσον. Ἰλιάδα κ. Διὰ τῆ ἐντα καὶ μέλαινα ἀίμα. Perq; arma ἔρ' atrium sanguinem.

μετὰ genitiuo ἔρ' accusatiuo iungitur. Genitiuo cum ἐνωσιν, id est, unionem significat: ut ἡδύς μετὰ φίλων βίβω, Suavis aui amicis uita. Accusatiuo uerò cum ὑπόθεσιν significat, id est, post: ut μετὰ τὴν ἐορτήν, post festum. πλάττω μετὰ Σωκράτους, Plato post Socratem. Illud uerò Homeri, μετὰ τρίτητοισιν ἄνασε, cum tertiis, id est, cum hominibus tertie etatis imperauit, καὶ μετὰ τρίτων ἔσθ' ἀντὶ τοῦ σώ του τοῖς, poetice est.

παρὰ genitiuo, ἔρ' datiuo, ἔρ' accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἀποδυσίαν κίνησιν significat, id est, motum à persona. πρὸς δὲ τὰς ἀδὰ ἀπὸ θεοῦ. Αποδ enim praepositio, ἔρ' ἐκ, maxime sunt motui de loco familiares: πρὸς uerò ἔρ' πρός, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum στάσει καὶ ἐγγύς, hoc est, statum ἔρ' prope significat. παρ' ἐμοῦ Δίω τρέβο, Apud me moratur. Accusatiuo uerò, cum κίνησιν ἐπὶ ἡ, hoc est, motum ad aliquid significat. Παρὰ σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel cum significat τὸ διὰ τι, propter aliquid: ut παρὰ τὸ ἀδίκησιν ἠ ἐμωφρία, quia iniuria fit, uilito, supple est. Vel τὸ ἐξω σκοποῦ, ἠ ἐπιγενέλας, hoc est,

extra

extra considerationem siue denundationem: ut πρὸς ἂν γνώμῃ συμβάνει, Praeter opinionem contingit.

Αντὶ genitiuo iungitur semper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecuniis. Significat enim ἀμοιβῶν, ἔρ' καταλλάττω, hoc est, uia situationem ἔρ' permutationem: ut ἐκείνος ἀντὶ ἐκείνου, Ille pro illo. ἀντὶ ἰπποχρύσου, Pro equo aurū. In compositione uerò interdum τὸ ἴσον significat: ut ἀντὶ θεοῦ ἠρώμενος, Diis parē Polyphemum. Interdū uerò τὸ ἐναντίον, ut ἀντὶ θεοῦ βόλεμα, contrarium deo decretum, siue placatum.

Επι genitiuo, datiuo, ἔρ' accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον: ut ἐπὶ ἀρχόντων ἐδύθησι πυδοδῶρον, Imperante Athenis Pythodoro. Vel δὲ πρὸς ἡ ἐν ἡμῶν, Circa aliquid ἔρ' in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μείων ἠ ἔρ' ταὶ λεγόμενα, circa multa, uel in multis diseret aliquis quae dicuntur. Siue significat δὲ ἑπ' ἀνω: ut τετραπόδια ἐπὶ γῆς, quadrupes super terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀπικνωσιν: ut ἐπὶ τῷ ἄπικνωτῶ ἐπρεψέτο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datiuo uerò iungitur cum αἰτίον, id est, causam significat, ἐπὶ ἀρετῶν πάντα ἐπέψ', propter bonorum omnia faciebat. Siue δυνάμει ἐπὶ ἀντιθέσιν, id est, potestatem ἔρ' arbitrium: ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ ἴκων ὑπακόσμων, in potestate, siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὑπόθεσιν: ut ἐπὶ τοῖς πᾶσι ἔτερα Διέξισ, post haec multa alia narrabat. Siue significat δὲ ἐπ' ἀνω: ut ἐπὶ κρηπίδι ὁ τοῖχος ἔσκηεν ἰχυρῶς, super fundamento murus stetit forti.

Vel ἐπιβουλίῳ, id est, insidias significat. ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populū. Accusatiuo uerò iungitur, cum κίνησιν significat: ut ἐπὶ τῷ ἀγορῶν, in foro. παρὶ uerò genitiuo, ἔρ' datiuo, ἔρ' accusatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίον, id est, causam significat: ut μάχουμαι πρὸς σοῦς, pugno pro te. Datiuo autem iungitur idem propemodum significat ποικιλῶς: ut Διέδοικα πρὸς ξανθῶν μύλων, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐπὶ προδέσεως ποικιλῶς: ut Αἰεὶά τοῖς ἀίμα, κελευθῶν ἐρωήσει πρὸς δερσί, Statim tibi sanguis ater fluet in hasta.

Etiam ἀντὶ τοῦ κίβωτος ποικιλῶς: ut πρὸς πύργου, circa turrim. Accusatiuo uerò iungitur cum significat τὸ κίβωτος, siue συστάσις, ut πρὸς τῶν βωμῶν ἐκίσου, circa arā steterūt. πρὸς τὴν πόλιν ἐστῆνεν, ara urbē exeratus. Interdum autem significat τὸ ἐγγύς: ut πρὸς τῶν ἀλεξάνδρειον, prope Alexandriam. In compositione uerò significat τὸ κίβωτος: ut πρὸς φορῶν, circumferentia. πρὸς δρομῆν, circuitio. πρὸς δ' ἐπερ, circumuolue. πρὸς σφίβω, circumuolue. Significat etiam δὲ κρηπίδων, hoc est, praestantius: ut δὲ ἀχιλλεύς πρὸς ἠχιλλεύς, ut ἐκτοπος, id est, Achilles praestantior fuit Hectorē. Diatur quomodo πρὸς ἡμῶν τον τῶν βασιλῆ ποικιλῶς, καὶ πρὸς ἡμῶν ἐπὶ μῶν, πρὸς ἡμῶν μὲν ἐπὶ μῶν, hoc est, antea illi his confilio, mente, ἔρ' pugna.

v v 2

οδ' υσ'

Οδυσσεύας α.

Οί πρὶ μὲν νόον ὄσι βροτῶν. ἢ ἱλιάδ. α.
οὐ πέρι μὲν βουλῆ Δαναῶν, πέρι δ' ἐσέ μάχεσθ'. Etiam πρὶ οὐσίαν ἢ πλῆθ' ὄσι σημαίνει, ut πρὶ ἐσί μοι πλοῦτ', hoc est, opulentia, siue opie sunt mihi.

Αμφὶ uerò eandem habet significationem et uim, quam πρὶ. Νὰ ποῦ-
ταε σεπενυμερο ambas simul ponunt. ἱλιάδ. β.

Ἐκ τῶν δ' ἀμφοῖν πρὶ σφῶφα καλλίτριχας ἱπποῦς.

Id est, arcinuerbat. πρὶ tamen frequentiori est in usu.

Απὸ γενιτιου semper iungitur, et motum de loco significat: ut ἀπὸ πό-
πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ Δικαίου, à iusto. In compositione uerò ἀρνη-
σιμ, καὶ σέσησιμ, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc est, negatione, priuationem, uel
maiores emphasim significat. ἀρνησιμ ut ἀπόφθιμι, ἀπαγορεύω. σέσησιμ,
ἀπέμαθορ, ἀπεδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀρχαρίζομαι, ἀσφῆ-
γάζομαι, effiāo.

τῶ δ' genitiuo, datiuo, et accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum
ἀίλου, id est, causam significat, ut ὑπὸ νόσου ὄν πρὶπατῆ, ob morbum nō
ambulat. Vel cum ὑποκάτω significat, ut ὑφ' ἰματ' κερπύοντα πλῆ-
χθῆρα, sub ueste occultantem manum. Datiuo quoque et accusatiuo iun-
cta, idem significat: ut ὑπὸ Δένδρω, καὶ ὑπὸ Δένδρον κάθημαι, sub ar-
bore sedeo. Significat etiam cum accusatiuo aliquē sub aliquo esse κατ' ὑπε-
ταγῶν, id est, per subiectionem, ut ὁ στρατὸς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν. In
compositione uerò, nunc clam significat: ut ὑφέλετο, surripuit. nunc uerò di-
minutionem: ut ὑποβέβηκε, nunc autem mediocritatem: ut ὑποχρησορ, τὸ
μετρίως χρῆσορ, nunc uerò nihil plus quam simplex dictio significat: ut
ὑπεδέξατο, ὑπέφηνε, ostendit.

τῶ δ' genitiuo et accusatiuo iungitur. Genitiuo cum auxilium significat:
ut ὑπὲρ κτησιφῶντ' ὁ λάιος, pro Ctesiphonte oratio. Etiam cum cau-
sam significat: ut ὑπὲρ ἧν ἔιωρον πάλιν ἐρῶ, de quibus loquutus sum, ite-
rum loquar. etiā τὸ ἐπ' ἄνω: ut ὑπὲρ καπνῶ δ' ἐπιδάλιορ, supra fumū gu-
bernaculum. Accusatiuo uerò cum δ' πλέον, ἢ ἐπέκεινα significat, hoc est
plus, et ultra: ut ὑπὲρ ἀνθρώπων φρονί, supra hominem sapit. ὑπὲρ πλῆ-
θ' ἠρώων ἢ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compositione uerò
eadem habet significata, ut ὑπὲρ μαχ' ὑπὲρλώρ, ὑπὲρ κοντίζω, et
similia.

Verba ex praepositionibus composita, eam quam et praeposito-
nes ex quibus componuntur, sequuntur constructionem.

Praepositiones cum uerbis compositae, propriam etiam seruantes signi-
ficationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum. κατὰ τῶν σε,
ααααο

ἀαααο τε. ἀέλις μ' ἴσου, absisto siue defido à te. ὑπὲρ ἔχω σου, ante alio tibi.
πρὶ αὐτῶ σοι, moneo te. Praterquam possessiua et acquisitiua. ἐμφορῶμαι,
ἐν τρυφῶ, καὶ πρὶ ἀπολαύω σου, fruor te. et πρὶ τῆς δαμῆ σοι, arampono
tibi. Tamen ἢ καὶ composita etiam intendit eodem casu. κατεδίει πάντα,
peredit omnia. κατέπαε μοι, narrauit mihi. Et haec tamen, et si quid aliud
compositum sic proferretur, nihil prohiberet defitui à proprietate praeposi-
tiua. Diatur ergo κατεπερ' ἑτέρου, id est, contra alterum diare, et κατε-
δίει, hoc est exedere, καὶ κατὰ ὁρῶν intueri. Vocatur autem hoc praeposi-
tiuum, illud uerò uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.
DE ADVERBIO.

Πίρρημά ὄσι μέρ' ὁλοῦ ἀκλιτον, κατὰ ῥήματ'
λεγομῶρον, ἢ ἐπιλεγόμεον ῥήματι. id est, Aduerbiū
est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo diatur, aut
uerbo additur.

Cui accidunt ἐιδ' ἢ καὶ χῆμα, hoc est, species et fi-
gura. Species duae. Primitiua, ut uῶν. Deriuata, ut uωι. Figura duae. Sim-
plex, ut πάλαι. Composita, ut πρὸ πάλαι. De quibus primo libro satis
dictum est. Nunc uerò de aduerbiorum localium habitudinibus exat dia-
re, quae Graecè ἀέσεις appellatur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου,
ἐν τόπῳ. ὁμοῖοι, ὁμοῖοι, ὁμοῖοι, ὁμοῖοι, id est, in loco, de loco, ad loam: ut
domi, domo, domum. Et quae ἐν τόπῳ sunt, in δι' definitum, ut οὐρανὸν, ἐν
οὐρανῶ, in caelo. Quae autem ἐκ τόπου in θεμ: ut οὐρανὸν, ἐκ τ' οὐρανοῦ,
ἐκ caelo. Quae uerò ἐν τόπῳ, in δ' καὶ σε: ut οὐρανὸν, καὶ οὐρανός,
ἐν τόπῳ, in caelum. Similiter ἀγρόν, in agro. ἀγρόν, ex agro.
ἀγρόν, καὶ ἀγρός, in agrum. πάντο, ubique. πάντο, undique.
παντόσε, ad omnem loam. ἀλλο, alibi. ἀλλο, aliunde. ἄλλοσε, aliò.
ἰλιό, in Ilio. ἰλιό, ex Ilio. ἰλιόσε, ἐν ἰλιόν, ad Ilion. Item ἐκασα-
χῆ καὶ ἐκασαχόν, in singulis partibus. ἐκασαχόν, à singulis partibus.
ἐκασαχόσε, ad singulas partes. πανταχόν, ubique. πανταχόν, undi-
que. πανταχόσε ad omnem loam. Omnia uerò aduerbia in δε, haben-
tia in penultima o paruum, deriuantur à nominibus: ut ἀγρός, ἀγρόν,
οὐρανός, οὐρανόν. Et haec quae de loco sunt, ablatiui casus erant apud
antiquos, quem superfluum, et nihil plus quam genitiuum significantem su-
stulerunt iuniores, qui etiam cum praepositione construebatur, ut ostendit δ'
ἐν οὐρανόν, et δ' ἀγρόν. Sunt uerò pauca quaedam, quae scribun-
tur per ω magnum, ut ἀμφοτέρω, in utraque parte. ἀμφοτέρω, ex
ambabus partibus. ἀμφοτέρω, ad ambas partes. ἐκατέρω, utrobique.
ἐκατέρω, utrimque. ἐκατέρω, utroque. ἐτέρω, in altera parte.

ἐτέρωθεν, ex altera parte. ἐτέρωσε, ad alteram partem. Quae autē non habent in penultima, ο, in σι desinunt in loco, in ζι uerò ad locum. ἀδλωήσι, ἔνδ' ἀδλωῶς, Athenis. ἀδλωήθεν, ἐξ ἀδλωῶν, Athenis. ἀδλωάζει, ἐξ ἀδλωῶς, Athenas. θηβήσι, Thebis. θηβήθεν, Thebis. θηβάζει, Thebas. ἐργυδί, propè. τὸ δὲ ἐργυδί, de propinquo loco. Præterea in ω desinentia duas habent habitudines: in loco ἔω ad locum: ut ἄνω, superius ἔω supra, κάτω, inferius ἔω infra. ἔξω, foris ἔω foras: ut ἔξω Διῶν, foris moratur. ἔξωθεν, exiit foras. ἔσω, intro ἔω intus, ut Sophocles, ἔφραχλίωσεν.

Γωαίικες αἰτ' ἔσω σέγης. Et ἔξωθεν, καὶ ἔω γέροντα, τὸν ἔσω γράϊον. ἀντὶ τοῦ ἐνδομ. πρόξω, procul sum ἔω. ἀνωθεν uerò, superne. ἔξωθεν, de foris, de loco sum. ἴνα autem, πῆ, ποῦ, ὅ, ὅπου, omnia sunt in loco, ἔ significant ubi. ποῦ uerò ad locum: ut ποῦ πορεύη, quò uadēs. Et dicuntur quæ sunt in loco, ὡς σάσεως, quæ uerò ad locum, ὡς κινήσεως, hoc est in statu ἔω motu. τὸ δὲ ἐκτός, id est, foris ὡς σάσεως est, raro etiam ὡς κινήσεως. ἔσω uerò ὡς σάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως, τὸ δὲ ἐντός ἔνδομ, semper ἐπὶ σάσεως. ἔντασθα, hic. ἐντασθεν, hinc. ἐντάσθε, huc. ἐνδένθε, hinc. Δεσφο, huc. τήσθε, hic. ἔσθε, huc. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. ἀντόσθι uerò ἴσθι. ἀντόσθεν, ἴσθι. ἀντόσθι, ἴσθι. significat locum apud eum qui audit, quod si ἐντασθα, ἔω huiusmodi alium inueniuntur significantia locum, quam qui est apud eum qui loquitur. tunc id fit cum ἔω locus manifestus est, ἔω persona ad quam fit sermo. Thucydides, ἔω ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenierunt ad Rhegium. καὶ ἐντασθα ἠδ' ἰσθοντο, ἔω ibi congregabantur. rarissime tamen inuenitur non predicto loco. Est ἐντασθα ἔω ἀντὶ τοῦ τόπου, ἔω εἰς τόπον. hoc est, pro tunc, ἔω hæcenus: ut ἐντασθα τύχης, ἔω εἰς Δεσφο τύχης, id est, hucusque fortuna est. Hinc illud, Hæc Troiana tenuis fuerit fortuna secuta.

ἐκθ' ἰλλί, ἐκθ' ἰσθ' ἰλλί, καὶ ἐκθ' ἰσθ' ἰλλί, ut inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, magis approbatus ἐπὶ σάσεως ponere ἔω ἐκθ' ut ἐκθ' τυγχάνω, ἰλλί sum. ἐκθ' εὐρίσκομαι, ἰλλί inuenior. ἐκθ' uerò ἐπὶ κινήσεως: ut ἐκθ' ἀπαύχομαι, ἰλλί discedo. Et est ἐκθ' ἀναφορῶν, id est, relatiuum, cuius ἀνταρδία, id est redditiuum est ἐντασθα: ut ποῦ εἰσι δ' ἀθῆνα, ἐκθ' ἐντασθα δ' ἀθῆνα. Vbi est quidā, ἰλλί ubi quidā, ὄφρα, καὶ ὄπη, Διὰ τὸν ἰλλί loco. Ὅποι uerò per οἰ, ad locum. ποῦ ἔω σάσεως. ποῦ per οἰ, ἐπὶ κινήσεως. ὡς δ' ποῦ ἔω ἀναφορῶν. Quo iuit Andromachas?

Differentia localium.

Πῆ ἐπὶ

Πῆ ἐπὶ σάσεως, καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πῆ ἔω, πῆ ἔω. Quò eam, ubi stem.

Πόθεν, ex quo loco, ἔω ex qua causa. Et πόθεν dubitatum est, ἀντὶ τοῦ ὀυάμω, id est, minime. ὡς μὲν ἀξία πόθεν, ut quidem digna non.

Πῆ, est locale ἔω interrogatiuum, ἔω ἀντὶ ἔω, ἔω abundat. Πῶς simpliciter interrogatiuum est: ut πῶς ἔχεις; Vt uales? Et ἔμφασιν, id est, ostensionem significat intensiois ut ἔγω δὲ τῆς τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' αἰ. Ego hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ ἴνα τῆς ἔω, quoquo modo encliticum est, ut apud Aristidem, Δοκῶν γε Δὲ πῶς εἰς ἔλλωαε τελεῖν.

id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse.

Etiam localia aduerbia ἔξω, id est, sex modis capiuntur. ἄνω, supra, κάτω, infra. ἔω, ἔω, ante. ὀπίσθεν, retro. Δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad sinistram. Quoniam ἔω qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

E constructione coniuñtionum quanquam prescriptum egressiemur, quedam tamen hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc secundo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto ἔω εἰς τῆς ἔω etiam de coniuñtionum constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est: ὁ δὲ συνδεσμὸς λέξιν σωδελικὴν ὄυσαν ἔω ἐτέρω τῶ λόγου μῶν, εἰς κατὰ ἄλλομ σωδελικὴν τε καὶ τῆς ἔω ὄμοια σωδελικὴν αἰ. Coniuñctio autem cum dictio sit copulatiua aliarum quidem orationis partium, ad congruitatem compositionis ἔω ordinem similia copulat semper. Nam nomen quidem nomini, ἔω uerbum uerbo, ἔω omnino casum casui, ἔω tempus pariter ac modum, ἔω alia itidem connectit. Constructionem autem differenter habet, secundis differentes illius inter se species.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

Copulatiue.

Earum igitur quæ connectunt sensum, orationemue in multum producta, ἔω ob id συμπλεκτικοί, hoc est, copulatiue nuncupantur. Coniuñctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε uerò subiungitur encliticè posita, δεοί τε καὶ ἀνέρες, ἔω sic inuicem construuntur, ut τε præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua sit, oportet omnino ἔω aliam καὶ subsequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam constitui. Si enim quispiam dicat, καὶ πῆρατ' ἔω σωκράτης, inferet ex necessitate, καὶ Δαλέγετα, uel tale aliquid, Si uerò dicat, καὶ σωκρά-

της γὰρ

της γράφει, inferet profectō uel πλατώμ, uel quispiam alius. Vniuersa- liter etenim copulatiua præcedens, uel disiunctiua similem exigit orationis partem. Si nempe casualem, eundem postulat casum, si uerò non casualē, eundem modum, sed non necessariō: ut uel γράφω κη νοώ, η γράφω, η νοώ. uel δ' εμός Δούλ, η δ' όός. Licet autem in eadem constructione cō- iungere articulares nominatiuos genitiuis; ut άριστ τά δμμηικά έωνη, uel τά Ηοιόδου, id est, optima Homericæ carmina, et Hesiodi. Cūm autem diuersus existat modus, idem uerbum seruari neasse est: ut uel γράφω, κολ γράφοιμι, uel έλεγε, uel λέγε. Eodem uerò existente modo, diuersa ponuntur et uerba, κολ πριωατώ, uel Διαλέγομαι, et casus etiam eos- dem tam copulatiuē quam disiunctiuē requirunt, et præcedentes et in me- dio positæ, cūm ad id uerbum referantur: ut κη έγω σν γράφομεν, η έμξ η σοσ φείδετα, uel mihi, uel tibi parcat. μλν uerò coniunctio, dictionis quidem nusquam inchoatiua est, sed orationis. δε autē subiunctiua existens, et orationis et dictionis consecutiua est τω μω: ut άλλοι μω εά δεοι εδωρ.

παινύχοι, Δία Δ ουκ έχε νδνυμ ηπν. Ιλιάδ Β. Existit autem eadem etiam transitiuua, cūm per ipsam transitionem circa sen- sum et narrationem fiat. άτάρ uerò et αυτάρ inchoatiuæ sunt, quamuis δέ equiualeant. Ιλιάδ Α.

Αυτάρ επει πόσι, uel έδκτι ηξ έρον έντ. Et Ιλιάδ η. Ατάρ κατακίολων αυτοινς τυτδ όρ άηρ προ νεωρ.

Αλλά uerò subiunctiua est. Ιλιάδ Ε. τυδεις τοι μικρός μλν έλω Δέμας, αλλά μαχηής.

Quare et hæc erit consecutiua τω μω. Coniunctiones uerò η μλν et ηδε inchoatiuæ sunt, sed η μλν orationis et dictionis, ηδε uerò dictionis tan- tum, et coniunctionem η μλν subsequitur. Ιλιάδ Ε.

Οφρ εϋ γινώσκης η μλν δεόρ, ηδε uel άνδρα. Sed hæc quidem poëtice sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ητοι, inchoatiua orationis et ipsa existens. Οδυσ. Β.

ητοι ο γώε επώρ κατ άρ έζετο.

ΔΙΑΣΕΥΚΤΙΚΟΙ, Disiunctiua.

Οι δε Διαζευκτικοι, hoc est, disiunctiua, disiuncti componunt, et aut rem a re, aut personam a persona segregantes, locutionem annexunt. Ιλιάδ ος ο.

Αδώς άργειοι νω άγκορ, η απολέδς. ηε σσωνδλωαι. Et Ιλιάδ ος α.

Είς Δέ ης άρχός άκηρ βουληφός έσω. Η άιας, η ιδο μλνε, η Δίος όδ υσσε, ητοι enim equiualens τω η pre- positiua est τω η, ητοι άγαδός, η φανλор. Aequiualens uerò τω η μλν inchoatiua

inchoatiua fit orationis, sed apud poetas, ut dictum est, ητοι ο γώε επώρ. η igitur distinguens indefinitē, nō absque altera η uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiua autem, siue declaratiua sola ponitur. Ιλιάδ α. Βδλωμ έγω λαόρ σοορ έμ μλναι, η απλέδς.

significat enim uel ουκ απλέδς, hoc est, et non perire. Vnde fortē et άναρ έλικός, id est electiua, siue discretiua magis propriē appellari potest, sicut apud nos quām, coniunctio electiua: ut diues uolo esse quām pauper. hoc est, et non pauper. μοναδ κωε δε, id est, sola et per se η constructiua, cūm sit dubitatiua. Ιλιάδ Β.

η έλ uel χρυσος επιδεναι, όρ κέ ης όισα, τρώωρ ιπποδάμωρ. id est, an etiam et auro indiges. et c. Siue solu- tiua am dubitatione. Ιλιάδ Γ.

Τι δε λαόρ άνήγαγγυ ενδία Δ άείρας Ατρείδης, η ουχ έλένης ένει ηκόμοιο.

Illud uerò η μάλα Δη τέδνηκε μλνοιτου άλλιμ ηος. Ιλιάδ σ. et similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuorum, quemadmo- dum τώ, η δέμις aduerbiorum similitudinis.

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ, Continuatiua.

Οι δε συναπτικοι, id est, continuatiuae sunt, quæ existentiam quidē mi- nimē, sed consequentiam quandam et ordinem significantes, copulant qui- dem sensus imperfectos. Constructur autem et secundum rectum, id est, recto ordine, et secundum oppositum siue conuersum, id est, opposito ordi- ne. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, et præcedentibus quidem secundū rectum constructur. Ιλιάδ Α.

Είπορ γάρ τε χόλονγε uel αυτημαρ καταπέψη, Αλλά γε uel μετόπισθερ έχακότορ όφρα τελέση.

Illatis uerò, secundum oppositum siue conuersum constructur. Ιλιάδ Α.

Ηκερ γηδήςαι πρίαμ η πρίαμοιο τε πάδης, Αλλοιτε εώε, ει σφωρ τάδε πάντα πυδοίατο μαρνα μλνοιρ.

Etiam cum subiunctiua hanc coniunctionem et construere aliquando cō- tingit, præsertim si unā cum uel capiat, et omnino cum reliquis coniu- ctionibus, et cum optatiuo et indicatiuo, prout consequentia est, aut con- fessionis siue ætitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confessis qui- dem indicatiuum et subiunctiuum exigere. In ambiguis uerò optatiuum, quapropter et potentialē άρ ad huiusmodi magis propriē redderemus: ut ει ηδονήτ άγαδός ενη, ταν ημ όρίλογο η εϋδαιμονία. Hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto diffiniri posset felicitas. Verū non semper eadē utimur. De præterita uerò re indicatiuo semper iungitur: ut ει ημ, si erat, hoc est, si esset, ει uel ημ, et si erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΗΤΙΚΟΙ. Subcontinuativæ.

Similiter autem et ἁσυνάπτῃ μοι, id est, subcontinuativæ constructur, nisi quod hæc et existentiam cum ordine significant, ut est ἐπι.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ. Causales.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοί, hoc est, causales uero et præpositivæ sunt dictionibus, exarptο et secundū rectum et secundū conuersum constructur, et aliqua istarum subiunctiva uerba faciunt: ut ἐπεὶ μάθω, ἵνα διδάξω, si didicero, ut doceam. Et aduerbialiter, ut ἐπεὶ Διδάξω, postquam docuerο, ἢ ὅταν διδάξω, uel quando doceuro. Verūm coniunctio ἵνα, et quæ huic æquivalent, etiam cum optatiuo constructur, si de præterito sermo habeatur: ut ἀθήκετο ἵνα θεῶτο, uenit ut spectaret.

Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid ansemus esse, uel non esse: ut ἐχρῶντο αὐτὸν λαβῆναι συγγράμην, ἵνα ἐπιχερῶται κατὰ νόμους, id est, oportebat eum accipere syngraphum, ut posset exigere secundum leges. Hæc autem coniunctio ὅπως ἀντι τοῦ πῶς, horatiuè cum futuro indicatiui constructur: ut σκοποῦτε δὲ τὸ, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicant: pro dicitur, alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio εἰ, et quæ huic æquivalent: ut οὐδὲ οὐδὲ εἰς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces, neque ars. Coniunctio autem ἐφ' ἧ, et indicatiuo et infinitiui iungitur, cum indicatiuo præterito et futuro: ut ἐφ' ἧ ἐλάττω, ea ratione qua scripsit. ἐφ' ἧ κομιούται, ea ratione ut accipiat. Cum infinitiui, ἐφ' ἧ μεμνημένοι, ea ratione ut recordetur. ἐνεκα, uero genitiui constructur.

Illud uero Homeri Ἰλιάδ' ὅρα, οὐνεκα τὸν χρυσὸν ἠτίμησ' ἀρητιζῶν. Ionicum est. γὰρ uero omnibus orationis partibus subiungitur, et nusquam inchoatiua est. ἢ γὰρ, οὐδὲ γὰρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ. Aduersatiuæ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοί, hoc est, Quæ autem aduersatiuæ dicuntur, et præponuntur dictionibus, et subiunguntur, orationi tamen præponi nusquam contingit: ut ἐκαμὸν πρῶτον, ἀλλ' ὅμως πρῶτονέσομαι. ἐλάττω, fessus sum admonendo, attamen admoenebo adhuc. καίτοι πένδω, ὅμως οὐκ ἔχομαι καταλασθῆναι, id est, quanquam festinans, tamen non potui assequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ. Rationales.

Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc est, rationalium siue collectiuarum, uidelicet illationibus et conclusionibus accommodatarum, coniunctio ἀλλὰ, siue ἀλλὰ μὲν, præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ uero omnes et præponi et subiungi possunt: ut πᾶς ἄνθρωπος ζῷον, ἀλλὰ μὲν πᾶν ζῷον οὐσία, πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal

animal substantia, omnis ergo homo substantia.

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

Dubitatiuæ.

Οἱ δὲ ἀπορρηματικοί, hoc est, dubitatiuæ, dubitanti et percontanti in usu aduini: ut ἀρ' οὐκ ἀγαθόν το ἡδύ, nunquid igitur uoluptas bonū. præcedunt autem orationes, nisi aliquid sit per ὑπερβατόν, id est, quando aliqua dictione interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Expletivæ.

Οἱ δὲ ἁπλοῦς ματικοί, hoc est, expletivæ, nomen quidem habuerunt ab eo quod locutionem sensusque expleant, aut metri aut ornatus gratiā. Habent sepius etiam significationem diuersam: ut γέ diminutiua, ἀδ autem arcanscriptiua, et transitiva et affirmatiua est. Sed et potentialis et indefinita, omnes tamen aliis partibus orationis subiunguntur. Ἰλιέδ' ὅ. Ἄλλοι μὲν ἴα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἰπποκοροῦσαι, εὐδὸν πικρῶν χροί, ἀρ uero subiunctiuo modo subiungitur indefinita existens: ut ὅσα ἀρ λέγει, ὅσα ἀρ εἶπες. Sed potentialis, presentis et futuro optatiui modi: ut οὐκ ἀρ λέγοις, οὐκ ἀρ λέξοις, siue præponatur, siue postponatur. Et cum indicatiuo: ut οὐκ ἀρ εἶπες, id est, non utique dicēs, sed raro id quidem. Præterito uero indicatiui sepius: ut οὐκ ἀρ εἶπες, ἢ ἔλεγε, non utiq; dixisses aut diceres. Familiarius autem, etiā si quidē et ante uerbū et post uerbū ἀρ possit indifferēter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utrisque locis, subiunctiuo solam. Et assumētes infinitiuum ad congruam constructionem indicatiui dicimus potentialiter, secundū tres temporis differentias: ut λέγειν ἀρ, εἶπαι ἀρ, καὶ εἶπαι ἀρ. Etiam participio, ut ἐπόντας ἀρ, καὶ ἐροῦντας ἀρ. Similiter autem et in aliis, minimè uero præteritū perfectum ἀρ recipit.

F. VRBANI GRAMMATICARVM

institutionum libri secundi,

FINIS.

Xx 2 COL-

Est etiam λυλικός ως ἀποξήματικώς, secundum Theodorum, hoc est solutiua quaedam cum dubitatione. Ιλιάδ. ι.

τί δὲ λαὸν ἀνήγαγον ἐνθάδ' ἀγείρας
ἀτρεΐδης, ἢ οὐχ' ἑλένης ἐνεῖν ἠὲ κῆρ μοιο.

Quid autem populum duxit huc congregans Atrides: an non Helene causa pulchricome? at secundum alios ἢ in hac significatione dicitur σάωσις μετ' ἐπιφωτισίως, hoc est, coniunctio affirmatiua cum interrogatione: quae quidem etiam sine interrogacione inuenitur.

Ιλιάδ. σ.

ἢ μάλα δὴ τέθνηκε μνηστίου ἄλλυμι ἢ ἴδε. Et,
ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσεται, ἔσ' ἰμῖλια.

Sed ut Theodoro placet, ἢ hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet affirmatiuorum.

ἢ ἀντὶ τῶ ἀμμοῦ εἰ. Ιλιάδος γ.

ἢ τοῖσ' εἰς ἐὼν ἐν ποντοπόροισι γέεσι.

hoc est, Si talis existens in nauibus per Pontum currentibus.

Et in eodem, ἢ Ἐ γυὰ ἔσ' ἴερ.

Si ἔσ' generatione posterior esset.

ἢ ἀντὶ τῶ ἰσθμῶ, ut est apud Platonem. μῖνος ἢ πρὶ νόμων, id est, *Minos* ἔσ' de legibus. In qua significatione capitur etiam à Porphyrio accuratissimo Homeri interprete in enodatione arminis illius, βέλομ' ἐγὼ, eius uerba haec sunt, θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σάωξαι, ἔσ' αὐτὸς ἀπλεῖδης. id est, Volo ego populum suffragari, ἔσ' ipsemet interire. Quia uero significat se populi Graeae salutem propriae salutis preferre, quod optimo atque imperatori conuenientissimum est.

ἢ ἀντὶ τῶ ὀπότερον, id est utrum. Ιλιάδ. α.

Διάνδρα μωρὸν ἠέριζεν,

ἢ ὄγε φάσγονον ὄζυ ἐρυσάμυλ' ἢ πρὸ μέρου.

utrum hic ense autum educens à femore.

ἢ συγκριτικὸς, comparatiua. Ιλιάδ. ο.

βέλπερον ἢ ἀπλεῖδης ἕνα χρόνον, ἢ ἐ βιῶνα.

ἢ δὴ δ' ἔσ' ἐν γένει ἐν αὐτῇ δὴ ἴσθη.

Id est, melius uel morti uno tempore, uel uiuere, quam aitu corrumpi in graui pugna.

ἢ πρὸ ἔλλειψις, id est abundat. Ιλιάδ. ς.

Ἐπει δὲ ἢ πολὺ φέρτερος ὄστι, quoniam praestantior est.

ἢ ἀδυνατὶ ἀλλὰ coniunctio, fit ἀλλὰ, ἔσ' κατὰ συγκοπῶν, ἀλλὰ ἢ ἴσθη.

ἢ μὲν ἀρκυλικὸς ὄστι τῶ ἢ δὲ, hoc est incertiua.

ἢ δὲ uero ἔσ' ἀκαλουθικὸς τῶ ἢ μὲν, hoc est subsecutiua, Ιλιάδ. ι.
Ἐρ δὲ

Ἐρ δὲ ἢ ἰμῖν ἢ μὲν κακὸς ἢ δὲ ἰσθμῶ ἐσθλός.

At in uno precio ignauus ἔσ' fortis.

ἢ τοὶ ἀκινεῖται μὲν, fit orationis praepositio apud ποιητὰς. Ιλιάδ. α.
ἢ τοὶ ὄγ' ὡς ἐπιπῶν κατ' ἄρ' ἔζετο.

Hic quidem sic fatuus sedit.

ἢ τοὶ uero ἀκινεῖται ἢ, praepositio fit τῶ ἢ, ut ἢ τοὶ ἀγαθῶν, ἢ φαύλων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ, ΠΟΣΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ.

De significatione ὡς.

Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει πρὸς τριῶν.

Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει πρὸς τριῶν.

ὡς τὸ λέωμ' ἐχάρην μεγάλην ὡς σῶμα ἀκίρως.

ἢ ἴδε: leo letatus est, magnum nactus corpus.

ὡς ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ιλιάδ. γ.

ὡς ἀντιπρὸς ὁμιλίῳ ἐδ' ἰσθμῶν ἀγλῶχων.

Sic per turbam subit Troianorum illustrium.

ὡς ὑπερβολῶν, superlatiōnem. Ὀδυσσεύς λ.

ὡς οὐκ ἀνόπερον ἰσθμῶν καὶ κώτερον ἀλλογαδικῶν.

Ut non grauius ἔσ' impudentius aliud muliere.

ὡς ἀναφορῶν, relationem. Ὀδυσ. δ.

ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

ὡς θαυμασμῶν, admirationem. Ὀδυσ. ω.

ὡς ἀγαθὰ φέρει ἢ σὺν ἐχέφρον πλῆλοσιν.

Ut bone mentes erant prudenti Penelope.

ὡς βεβαιώσιν, confirmationem. ὡς χαριεῖν ἔσ' ἀνδρῶν ἢ ἀνδρῶν.

ὡς ὁμοίωσιν, similitudinem. Ὀδυσσεύς δ.

ὡς ὁ δὲ ὁδυσσεύς ἢ μεγαλήτορ ἢ ἴσθη.

Ita hic Ulyssis magnanimi filio assimilatus est.

ὡς τὸ οὕτως, sic. Ιλιάδ. η.

ὡς ἐπιπῶν πυλέων δ' ἐσθλῶν φάσιν ἢ ἐκτῶν.

Sic fatuus portis erupit splendidus Hector.

ὡς ὁ ὅμως, tamen. Ὀδυσσεύς α.

Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἐτάξουσ' ἐρρυσάσ' ἰεμῶν πρ.

Sed neque tamen soados liberauit, capiēns quamquam.

ὡς τὸ ὅπως, ut. Ιλιάδ. ς.

ὡς ἀείσθη δὲ πατρὶ ἰσθμῶν ἀλλοίς ἀδωάτοις.

Ut libes ioui patri, ἔσ' aliis immortalibus.

ὡς τὸ ὁμοίως, similiter. Ὀδυσσεύς α.

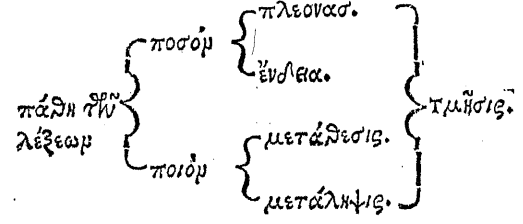
ὡς ὑπερ-

Ως ἀπόλοιτο ἢ ἄλλ' ὅτι τοιαύτ' ἄγε βέλοισι.
Similiter periret et alius, quicumque talia quidem faceret.
 ὡς τὸ ὄσον, *quantium.* Ὀδυσ. ρ.
 καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνοντο ἀμειβόμενοι.
Et carnem quantum ei manus ariebant amittenti.
 ὡς τὸ τόσον, *tantum.* Ὀδυσ. η.
 Ὅσον φαίης περὶ πάντων ἰδρῆς ἀνδρῶν
 ἢ ἢα δούλιον πόντον ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γαυαῖες, Ἴσον τεχνισαί.
Quantium Phaeac super omnes periti homines nauem uelocem in ponto
impellere, tantum mulieres telam operari.
 ὡς τὸ ὡσαύτως, *eodem modo.* Ὀδυσ. ε.
 Ὡς δ' ἀνὴρ μοι ἀγαθὸς θεοὶ βροτῶν ἀνδρῶν περὶ ἔναι.
Eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dii mortalem hominem adesse.
 ὡς δ' ἕως, *donec.* Ὀδυσ. εἰς γ.
 Ὡς δ' ἐμὸν εἶδα πολὺν βίον, ἢ ἢ χρυσὸν ἀγέρον.
Donec hic multum uisum est aurum congregans.
 ὡς τὸ ἀλλὰ, *sed.* Ὀδυσ. χ.
 Κεῖσομαι, ὡς οὐκ ἔσι χάρις μετ' ὅπισθ' ἐυγέμων.
Iacabo, sed non est postea gratia benefactorum.
 ὡς δ' ὅτι, *quia.* Ἰλιάδ. θ. χ.
 Οὐδ' ἐνὶ πύμας, ὡς θεὸς ἐμὸν.
Neque quidem, nempe me nouisti quod deus sum.
 ὡς τὸ ἐπει, *postquam.* Ἰλιάδ. θ. κ.
 Ὡς ἴδ' ἐν χῶρον ἔρημον ὅθ' ἔσασαν ὠκείας ἵπποι.
Postea quam uidit locum desertum ubi steterant uelocis equi.
 ὡς τὸ εἶδε, *ut.* Ἰλιάδ. ο. γ.
 Ἦλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὄφελος ἀντόθ' ὀλέσθαι.
Venisti ex bello, utinam illic periisses.
 ὡς δ' ἢ ἐσώσω, ὡς σὺ ἀπὸ κινδύου, *si coniunctionem continuatiuam.*
 Ὀδυσ. εἰς γ.
 Ὡς ἢ μὲν παρ' ἐμῶν δούλιον ἴδ' ἢ ἢ κίοντε.
Si uos a me uerem ad nauem iretis.
 ὡς δ' ἀπὸ κινδύου κεφάλαιον, *narratiuum arripit.* Ὀδυσ. γ.
 Ὡς ἢ λῆναι εἶλε τέκνον ἀποθνήσκον, οὐδ' ἐμὸν εἶδ' ἄ.
Sic ueni chara fili nihil audiens, neque quid noui.
 ὡς τὸ καθάπερ, *quemadmodum.* Ὀδυσ. ψ.
 Ἐξῆτο δ' ὡς πρῶτον κίονας Δάμασσε.
Caepit quemadmodum primum Ciconas domuit.
 ὡς τὸ εὐθέως, *statim.* Ἰλιάδ. ο. ζ.
 Ὡς δ' ἴδ' ἐμ, ὡς μὴ ἔρωσ πικρῶς φρένας ἀμφεκάλυψεν.

Ut autem

Ut autem uidit, statim illum amor densa praecordia aramobruit.
 ὡς ἀλλὰ μὲν, *atqui.* Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις.
 Ὡς τὸ ἄλκιον ἄτημον χωρῖον. *Atqui haec uere Attica regio.*
 ὡς τὸ λίαν, *ualde.* Ἰλιάδ. θ. τ.
 Αὐτὰρ ἀχιλλεύς ὡς εἶδ' ὡς μὴ μάλλον ἔδ' ἢ χόλον.
At Achilles ut uidit, ualde illum magis subijt ira.
 ὡς τὸ ἵνα σώσω, *ut coniunctionem.* Ἰλιάδ. θ. γ.
 Ὡς μοι καὶ τὸν δ' ἀνδρῶν πελώριον ἴδ' ὄνομα λῶν.
Ut mihi et huic uirum magnum nomines.
 ὡς τὸ διό, *ea propter.* Ἰλιάδ. θ. ι.
 Ὡς ἀρ' ἐπέτ' ἀπ' σέο φίλον τέκνον οὐκ ἐδέλομαι λείπεσθαι.
Ea propter postea a te chara fili non uellem relinqui.
 ὡς τὸ πρὸς πρόθεσιν, *ad.* Ὀδυσ. εἰς γ.
 Ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγείρει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
Ut semper similem agit deus ad similem.
 ὡς τὸ γὰρ σώσω, *enim coniunctionem.* Ἰλιάδ. φ.
 Ὡς οὐτοι ποταμῶν γε Δαμῆυδω αἰσιμόμ' ὄζει.
Non enim tibi flumio domari fatale est.
 τὸ ὡς πάντοτε δεξιῶνται, ἢ ἢ ἢ ἀρχῆ, καὶ ἢ ἢ μέσφ, ἢ ἢ τέλει,
 χωρὶς ὅτε σημαίνει δ' οὐτως, καὶ τὸ ὅμως, ἢ ἢ Δασάωνται πάλιν
 ὅτε σημαίνει τὸ ὡτίον.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM,
 ex Tryphone Grammatico.
 ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜ-
 ΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΙΦΩΝΟΥ.

Πλεονασμὸς δὲ ἢ οὐδ' ὄζει πει-
 ρισότης χροῦν ἢ χροῦν, σοιχεῖν ἢ
 σοιχείωμ.
 Ἐνδεα δὲ τὸν αὐτίον χροῦν ἢ
 χροῦν, σοιχεῖν ἢ σοιχείωμ ἐλα-
 τῆσις.
 Τμήσις δὲ ὄζει σωδέτου λέ-
 ξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον
 ἄκρα πόλις, ἀντί τοι ἀκρόπολις.
 εἶδη τοι πλεονασμοῦ.
 πρόσθεσις ὄζει σοιχεῖν κατ' ἀρ-
 χὴν ἢ συλλαβῆς πρόσθετον. οἷον
 χυ ἄσαφίς

iusmodi contractio fieri contingat, primum quidem ex præcedente diphthō- go subiuñctiua uocalis, hoc est, ἡ δὲ ἐκ δὲ λυφρῶν omnino elidenda est: deinde ex uocali relicta & ex ea quæ sequitur in altera diphthongo, fit crasis in uocalem productam, quæ in diphthongum impropriam ἡ δὲ σιωαίεσι μηδὲν ἰνδubitātō admittit. ut αἰ ἀπόλοι ἐπόλοι, τῆ ἀδιοπίε τὰ διοπίε.

Est autem præter hæc & alia species σιωαλοιφῶν, quæ fit cum duæ di- uersæ dictiones per uocales uniantur, quarum præcedens sit articularis præpo- sitiuus neutri generis, hoc est τὸ, sequens uero indifferens. Quæ si ab e tenui incipiat, fit crasis in ou: ut τὸ ἐνωτίον, τὸ ἰνωτίον, τὸ ἔλαιον, τὸ ὕλαιον, τὸ ἐνωμα, τὸ ἰνωμα, & similia. At si ab α dicitio sequens incipiat, iterū in α productum fit contractio: ut τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀπερον, Δω- ρικῶς δάπερον, ἔσοπῆ τ τ ἐς δ sequente uocali aspirata. In plurali quoque præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, sequentis uero siue α siue ε, in α item productum fit crasis: ut τὰ ἀγαθὰ, τὰ ἀγαθὰ, τὰ ἔπερα, δάπε- ρα, τὰ ἔμα, τὰ μα, & alia huiusmodi. In quibus contractionibus illud dili- genter considerandum est, quod ubique ex quacumque uocali tenui sequente, facta sit crasis, ea τὴν ψιλὴν superponi sibi desiderat. Ex aspirata uero sequente, nequaquam: quod ab antiquis constantissimè ubique seruatum uide- mus, non solum articularibus, sed aliis quoque dictionibus: ut τὸ ὄψι, ποῦσι. Eliso enim u subiuñctiua uocali, o & e in ou contracta sunt. Sic μοῖ ὄσι, μοῖσι, & alia huiusmodi.

Παρένδεισις ὅστις προοδήκη φωνῶν ἔλλαψις ὅστις ἀποβολὴ φωνῶν ἢ ἐν τῷ κατὰ μέσον, ὅν περιού- τος ἢ μέσον ὅν περιόντος συλλα- τῶν συλλαβῶν. οἶον νοῖσος, ἀντὶ βῶν, ἀμύζα, ἀντὶ τῆ ἀιμύζα, γε- τὸ νόσος, ἔξενος, ἀντὶ τῷ ξένος, ραόν, ἀντὶ τῆ γρῶον, ἰδία τῆ ἀπῆ- τὸ δὲ πᾶσι ἰώνων, κῶν, Δωριέων, Ἄλολέων.

Διπλασιασμός ὅστις τῷ αὐτοῦ Παρέλλαψις ὅστις ὅτι ἂν ἐν τῷ τῷ συμφώνου προοδήκη κατὰ μέσον διπλασιαζομένων συμφώνων ὅν ἀποτελοῦν τῶν συλλαβῶν. πρᾶλειπητῆ, κάλιον, ἀντὶ τῆ κάλ- ῆτῆ, ἀντὶ τῷ ὄν, μέσον, ἀντὶ τῷ λιον, ὄφελος, ἀντὶ τῆ ὄφελος, θᾶ- μέσον, δὲ πᾶσι ἰώνων, τῶν, ἀντὶ τῆ δᾶπῶν.

Παρέμψωσις ὅστις προοδήκη ἔκδλιψις ὅστις ἀποβολὴ ἐνόσ- συμφώνου ἢ μέσον ὅν ἀπτε- συμφώνων ἐν δὲ ἐν πρώτης ἢ τε- λῆν τῶν συλλαβῶν. οἶον πῆ ὄλις, λδνταῖας συλλαβῆς ὅν περιόντος συλ- ἀντὶ τῷ ὄλις, πῆ ὄλις, ἀντὶ λαβῶν, σκῆπῶν ἀντὶ τῆ σκῆπῶν, τῷ πόλις.

Αποκοπή ὅστις ἀφαιρέσις συλ- Προσημασίωμός ὅστις προοδή- λαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἶον Δῶ- κη συλλαβῆς ἢ τὸ τέλος. ἐστὶ τῆ ἀντὶ τῷ Δῶμα, ποσειδῶν, ἀντὶ τῆ ποσειδῶν διαλέκτων ἰδῶν, οἶον ποσειδῶν, ἀπόλλω, ἀντὶ τῷ ἀ- λάοισι, ἀντὶ τῆ λῶσις, πᾶλλωνα.

HEB

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De spiritibus.

Ἡ Νευματα Græcè, Latine spiritus, duo sunt: ἢ Δασεία, ἢ ἢ ψιλῆ. hoc est, aspiratio, & leuigatio, siue exilitas. Omnis enim dicitio à uocali siue à diphthongo incipiens, uel nota aspirationis, uel exilitatis annotatur. Ex consonantibus autē solum in principio dictionis positum aspiratur: ut ἦν τος.

At in medio duarum uocalium in eadem dictione simplici exilem spiritum habet: ut χαῖρω, φέρω. Si uero geminatum exiterit, primum quidē exili spiritu annotatur, alterum uero aspiratur: ut ποῖρω, ἀξῖως.

In nominibus, quem utique spiritum nominatiuum habet, eundem & cæ- teri casus suscipiunt.

In uerbis quoque spiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ser- uatur. Exapitur ἔχω, quod ἔξω futurum habet aspiratum. ἴσμη quoque aspiratur: sed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & plus- quamperfecto ἔσαν salicet & ἔσαν. Quoniam e ingrediens præteri- ta tempora modi indicatiui, si remanet in aliis modis, spiritum thematis ser- uat: si uero cadit, hoc est, si non remanet in aliis modis, sicut est in ambobus aoristis, exilem spiritum habet: ut ἔσησα, ἔσησον, ἔσησάτω, ἔσω, ἔσηθι, ἔσητω. Atticè aucta, spiritum thematis seruant: ut ἔλενδω, ἔλελυδα, ἔωνω, ἔώνη- κα, ὄρω, ἔώρω, ἔώρακα, ἀνδάνω, ἔλωδωνω.

Omnis articularis à uocali incipiens aspiratur: ut ὄ, ἦ, ὄι, ἀι.

Omnia pronomina ab e incipientia, exili spiritu annotantur, ut ἐγώ, ἐμῶ. Præter e, & ab eo deriuata: ut ἐαυτῶν. At si ab alia uocali initium habent, aspirantur: ut αὐτῶν, αὐτῶν. Exapitur αὐδῶ, & ex eo composita: ut αὐτό- χερα, αὐτόματῶν. Aspiratur & αὐτῶν, ἀπὸ τῷ αὐτῶν, κατὰ ἀφαίρε- σιν τῷ ε.

Omnis præpositio à uocali incipiens attenuatur: ut ἀνά, ἀπό, ἐπί. Exa- pitur ὑπό & ὑπέρ.

In medio dictionum compositarum, nec densus spiritus, nec tenuis poni- tur: ut κατέτρεχον, καδῶαξ, ἀφυφόδερ.

Omnis coniuñctio à uocali incipiens leuigatur: ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ. Exapitū- tur causales, quæ omnes aspirantur: ut ἐνεκα, ὅπως, præter ὅφρα.

Deriuatiua omnia, si principium primiuuorum seruant, eiusdem quoque retinent spiritum: ut ἀλς, ἀλίλις, ἀλιλις, ἔλκω, ἔλκῳ. Exapitūtur ἰδῶς ἀπὸ τῆ ἰδῶν, ἀμυδῶς ἀπὸ τῆ ἀμαειδῶς ἀπὸ τῆ ἰρω, ἐρεκτῆ ἀπὸ τῆ ἔρετω.

Relatiua per aphæresin tenuis consonantis facta, aspirantur: ut τῶσος, ἔσῳ, πτωικά, ἰνικά. Exapitūtur τῶφρα, ὄφρα, τίμῳ, ἦμῳ. Atte- nuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α, & ο ante aspiratam exili spiritu.

Υ 3

annotantur: ut ἀφροίσι, ἐδνθ, ὄφεις, ἤμθ uero, quoniam in trochaica dictione exilem spiritum sibi asafat: ut ἦχος, ἦδος, ἦμος, praeter ἦλθ.

Aeolica omnia leuigantur. Nam Aeoles aspirationem omnino ignorant. Nomina numeralia aspirantur omnia: ut εἶς, ἑξ, ἑπτὰ, demptis ὀκτώ, ἑννέα, & quae ab eis deducuntur: ut ὀγδοήκοντα, ἑννήκοντα.

De α.

A siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundantiam, exili spiritu annotatur. Exaritur ἄλυσίς, quod ex α priuatio componitur & λυ, ἀδης quoque aspiratur, ex α priuatio & ἴσω. α uero ἀδροίσι κὸρ aspiratur. ἄμα, ἄπασ.

A ante β leuigatur. ἀβυδός, ἀβυσσός, ἀβασ, ἀβερύων. Exaritur quae eam ε implicatum habent: ut ἀβρός, ἀβρότονρον, ἀβρόπης, ἀβρώω. ἀβρότη tamen ἢ νύξ exili spiritu annotatur. & ἀβροτάξω ὃ ἀποτυγχάνω, & ἀβρομθ ὃ μὴ ἔχω ἢ ἦχορ: haec enim α habent priuatum.

A ante γ leuigatur. ἀγαυ, ἀγειρώ τὸ σωμαδερίζω, ἀγορά, ἀγνθ τὸ φυτόρ. Exaritur ἀγιθ, & ἀγνός ὃ κἀδαρός, & quae ab eo deducuntur: ut ἀγνίζω, ἀγιάζω, ἀγνισμός, ἀγνισμός, ἀγνισσών.

A ante Δ attenuatur: ut ἀδωνίς, ἀδελφός, ἀδράνις. Exaritur ἀδής & ἀδὴ ὄνομα πᾶνδρος. ἀδρός, ἀδρώω, ἀδρότης, ἀδρῖσις, ἀδανᾶς ἀδωνῶρ & ἀδέρ, ἀντι τῷ ἀρεσκεμ.

A ante ε leuigatur: ut ἀεὶ, ἀεὶδός, ἀένναος, ἀέριος.

A ante ζ attenuatur: ἀζωτος πόλις, ἀζω τὸ ξηραίνω, ἀ quo & ἀζαλές & ἀζυγές, ἀντι τῷ ἀδιαλείπτως, ἀζομαι uero δ σέβομαι ἢ ἀθυμᾶζω, & quae ab eo fiunt, aspirantur. Tryphon uero α ante ζ, & leuigari & aspirari existimat.

A ante η, θ, ι, κ, attenuatur semper: ἀκρόρ, ἀκλιωαῖος, ἀίω τὸ ἀκονω. ἀκμωρ, ἀθρησσαι ab Atticis aspiratur: sed a communibus attenuatur. ἀθρης uero si α priuationem significat, leuigatur: si aggregatione, aspiratur, unde ἀθροίζω, & ἀθροισμα.

A ante λ, siue solum siue geminatum, attenuatur: ἀλω δ πλανῶ, ἀλῆτης ὃ πλανήτης, & ἀλείτης ὃ ἀμαρτωλός. ἀλυδίς ἀντι τῷ ὁμοῦ, ἀλδήςσκω τὸ ἀυζάνω. ἀλλως, ἀλλοθθ, ἀλλοδαπός, ἀλλὰς ἀλλᾶντθ, ἀλείφω. Exaritur ἀλεῖ ἢ θάλασσα, & quae ab eo deducuntur. ἀλίτης ὃ θαλάσσιος θ ὃ μάταιος. ἀλικήναςος & ἀλιάρτος ἢ πόλις, ἀλικὸρ ὃ ἀλμυρόν, ἀλίξω ὃ ἀλαμπάπῳ. His additur & quae ἀθροισμ signifiat: ut ἀλις ἀντι τού ἀρκονντως, ἀλίξω τὸ σωμαδροίζω, ἢ ἀλω, ἀλω ὃ ἀλώνορ. & etiam ἀλω ὃ κρατῶ, & quae ab eo deriuantur, ἀλωσις, ἀλωπός, ἀλίσκω, ἀλυσίς, etiam ἀλλομου ὃ κιδῶ, duplici λ, & ἀλλόμωθ & ἀλμα. ἀλτο uero ἀντι τῷ ἐπιδῆσε attenuatur. unde ἐπαλτο apud Homerum, ἀλκυὼρ uero, & si ab eo quod est ἐν ἀλι κνερ

ἀλι κνερ dicitur, leuigatur tamen propter κ sequens. ἀλῖα ἢ δῖμασία, apud Atticos aspiratur, sed communiter attenuatur. ἀλος fluvius, unde ἀλυσίτης tenui spiritu annotatur: quidam tamen aspirari uolunt. ἀλι uero ἢ ἀδὴμονία apud omnes leuigatur.

A ante μ leuigatur: ἀμῶω, ἀμῶ ὃ δροίξω, ἀμῆ ἢ Δρεπᾶνῃ, ἀμᾶλη, ἀμαδῶω ὃ ἀφωίζω, ἀμῆς πλακόνθ, ἀμμορ, ἀμαθός & ἀυτό, ἀμυδίς, ἀμμιρ ἀντι ἢ μπρ, etiam quae α habent σφῆκὸρ, ἀμορφθ, ἀμείλικθ, & his similia. Exaritur ἄμα, & quae ab eo deducuntur, ἀμαρπῆ, ἀντι τῷ ὁμοῦ, ἀμιλλᾶ, ἀμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι, ἀμαζα, ἀμαζοτροχία. Etiam ἀμαρτᾶνω & quae ab eo fiunt, ἀμαρτία, ἀμδῖτωλός, ἀμμη δ χοινίον, ἀμῖς τὸ δυροδόχορ ἀγγίον. ἀμνίον: δ ἀμμοτόδοχορ, ἀμμοσῆπας, καὶ ἀμκγέπῃ, ἀμη uero, ἢ Δρεπᾶνῃ apud quosdā aspiratur, ab eo quod est ἄμα ἢ ἄλλοις τέμναι σαχνας. Inuenitur & ἄμμοσ aspiratum, & per simplex μ apud multos. Vnus tamen obtinuit ut leui annotetur spiritu, ac geminato με scribitur. ἀμαζα uero, si ab eo quod est ἄμα ἀγῶδα ἢ τῷ βοῶμ, aspiratur. Si uero ab eo quod est ἄμμοτὸρ ἀγῶρ, leuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quod α in μ desinens, quae iam sequente consonante, leuigatur semper, ut ἀμφω, ἀμφι, ἀμμοθ, ἀμμοός, ἀμπελος, & caetera his similia.

A ante ν leuigatur: ut ἀνία, ἀνεμορ, ἀνεμώλιον, ἀνῶ ἢ ἄνοια, ἢ ἀγνοια, & his similia. Exaritur ἀνδάνω δ ἀρεσκω, quod aspiratur, quādoquidem ἐκ τῷ ἴσῳ, ὃ ἐνφραίνομαι deducitur.

A ante ξ & ante ο leuigatur semper, ut ἀξωρ, ἀξίον, ἀξυλος ἢ ἄλη ἢ ἀλξυλος, ἀορ, ἀορος, ἀολλέες ὃι σωμαδεροισμῶμοι, ἀορισός, ἀοροκτῆς ὃ βοκιδός, & caetera his similia.

A ante π leuigatur, ἀπῆ πρόδεσις, ἀπλωές, ἀπώλας. Exaritur ἀπαζ, ἀπας, ἀπαι, ἀπαλός, ἀπῶ, ἢ ἄπῳμα. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur α ante π. At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut praepositio est.

A ante ρ leuigatur. ἀρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρνίον, ἀρνός, ἀρῶ, ἀρξω. Si uero μ sequatur aut π, aspirabitur: ut ἀραμοῖ ἀντι τῷ νεωσί. ἀρμολίω, ἀρμονί, ἀρμός, ἀρμονία, ἀρμα, ἀρπῃ ἢ Δρεπᾶνῃ, ἀρπῆ εἶδος ἀνέμου. ἀρπᾶζω, ἀρπᾶξ, ἀρπᾶλεος, & his similia. Exaritur ὃ ἀρμυθίος, & ἀρμονορ, & ἀρπᾶέωσα, quae leui spiritu signantur, ἀρκυς uero ἢ παγίς aspiratum inuenitur.

A ante σ attenuatur. ἀσῖα, ἀσῆ ἢ Βλαβῆ. ἀσίς siue auis, siue astrum sceli. ἀσάμινθος, ἢ λεκάνη. ἀσορ ἀντι τῷ πλησίον. ἀσῶ, ἀντι τῷ ἴνα. ἀσορίσως, ἀσῶ uero, ἀντι τῷ ἴνα aspiratur. & ἀσορ Δωρικῶς, ἀντι τῷ ἴπῳ. & ἀσωρ ὃ ἡθῶρ, τρῶπῆ ἢ ἢ εἰς α μακρόρ.

A ante τ, siue solum, siue geminatum leuigatur, ἄτῆ, ἄτῃ ἢ Βλαβῆ. ἀτῆ ἢ ἄλλω.

της υρη δ' αυγαδός, ευρυς, ευρώνω, ευ, ερ quae ab eo sunt. Excipitur ε-
ρίσκω, ευρεσις, ευρεμα, ευρω, ευρήσω, ευω δ' φλογίζω, ε τὰ ὅμοια.

ε ante φ, χ, leuigatur, εφεσις, εφετόμ, εχις, εχιδρός. Excipitur εφθός
δ' εφημι δ'.

ε ante ψ aspiratur semper: εψω τὸ εψώνω, εψημα, εψομαι τὸ ἀκο-
λουθῆσω. Excapitur εψία ἢ Διαλότου παιδία, ἐκ τῶν ἔψω τὸ λέγω, im-
de ψιλέψι. Excapitur εψ quae ex augmento e habent: ut εψώμισα,
ἐκ τῶν ψωμίζω, εψεξα, ἐκ τῶν ψέγω, εψησα, ἐκ τῶν ψάω, εψ alia his similia.

ε ante ω, μέγα aspiratur: εως ἢ ἡμέρα υρη ἢ ἀνατολή, ε quae ab ea
deriuantur, εωδερ, εωσφόρ, εωδινόν, εωλορ τὸ χδεσινόν υρη μ-
ταμορ, εως εωξίμα χρονηόρ εω δ' εὐδύομαι. Excapitur εω δ' ὑπαρ-
χω, εω, ἐκ τῶν εάω, si uero ε κατὰ πλεονασμόν abundauerit spiritui
thematis sibi uendicabit: ὁρῶ, εώρακα, εἶκω, εῶκθρ, ελω, εῶλωθρ.

Η.

η ante α ex augmento inuenitur εψ Leuigatur: ut ἡάκα, ἀντι τῶν εβρώκα
σφ, ἡάριζορ, ἀντι τῶν εαζ, εχχορ, εψ his similia.

η ante β aspiratur semper: ἡβη ἢ ἡλικία, ε quae ab eo deducuntur, ἡβῶ,
ἡβάσκω, ἡβασθόρ, nisi pleonasmus fiat: ut ἡβασθόρ, ἐκ τῶν βαιόρ τὸ μακρόρ.

η ante γ aspiratur semper: ἡγεμώρ, ἡγεμονία, ἡγῶ, ἡγεμόμα, ε quae ab
eo deducuntur, ἡγδ' μουσε, ἡγιστοπ, nisi α in mutata fuerit: ut ἡγά-
θεος ὁ ἄρτω θεῖ, εψ similia. Verum si à declinatione augmentū fuerit,
thematis spiritum omnino desiderabit: ut ἄρω, ἡτορ, ἀγνίζω, ἡγνίζορ.

η ante δ leuigatur, ἡδονός ὁ μακεδών, ἡδ' τὸ ὄφελ, indecli-
nabile ἡδκ, εψ alia huiusmodi. Excapitur ἡδύς, ἡδύωρ, ἡδύσος, ἡδύωω, ἡδου-
νά, ε quae ex augmento existunt: ut ἡδρασ μύδος, ἡδ' ραυώ μω.

η ante ε, ζ, δ, λ, leuigatur: ἡετίωρ, ἡέλι, ἡζιοια, ἡζροφοί, ἡζωοί,
ἡδν, ἡδ, ἡδῶ, ἡδμός, ἡδ' ἐπίδωτορ τῶν ἀπόλλων, ἡίτε, ἡίωρ
δ' ἀγαλάς, υρη τὰ λοιπά.

η ante κ aspiratur, ἡκω, ἡκισα, εψ alia. Excipitur ἡκα ἀντι τῶν ἡσν-
χωε, secundum quosdam aspiratur.

η ante λ attenuatur, ἡλίος, υρη ἡλει, propria nomina, ἡλεῖ, ἡλεός
δ' μάται, ἡλεῖοι, ἡδν, ἡλιτόμω, τόκ, ἡλίδι, εψ simi-
lia. Excapitur ἡλι, ἡλος, ἡλῶ, ἡλικία, ἡλιξ, ἡλικ, ἡλικιώπης. Quae
uero à declinatione sunt, thematis spiritum retinent.

η ante μ leuigatur: ἡμας, ἡμαθός ὁ ψαμάδης, ἡμ' τὸ φημι, ἡμύα-
δ' ἐπικλίνω, εψ alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμωρ, ἡμα, ἡμῆς, ἡμισυ, εψ
quae ab eo sunt, ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίον, ἡμέτερος, ἡμεδα-
πός, ἡμωρ, ὁ ἀκονίσις.

η ante ν attenuatur: ἡνορέα ἢ ἀνορέα, ἡνε δ' εὐνοισι, Excapitur ἡ-
νία, ἡνία δ' χαλινός, ἡνιοχ, εψ quae ab eo deriuantur, ἡνοχέω,
ἡνιοχέια.

ἡνιοχέια, καὶ ἡνιοχόρ.

η ante ζ non inuenitur, nisi à themate, ut ἡζω ἐκ τῶν ἡκω. Sine ex augmento
ε, ut ἡζώσα ἐκ τῶν ἡζώω, ἡζώω.

η ante ο π attenuatur, ἡονε' ε proprium nomen, εψ alia huiusmodi,
ἡπῶ τὸ εἶπῶ, ἡπεδανός ὁ χδαμαλός, ἡπι, ὁ περ, ἡπερ, ἡπερ
ἢ γῆ, ἡπεδοπυθῆς ὁ ἀπατεώρ, εψ similia. Excipitur ἡπαρ ἡπατ, VII,
de ἡπαάκος, ἡπατοσκοπ, καὶ ἡπατοσκοπία ἢ μαυτεία.

η ante ρ leuigatur: ἡρδανός ποταμός, ἡρηγύσα, ἡρηγῶν, ἡρίορ τὸ
μνημ. ἡρομ, ἡρεμ, ἡρεμῶ, ἡρινός ὁ εἰσιν, ἡρηγέρωρ βοτάνη. Exci-
pitur ἡρωδης, ἡρωδινός, ἡρωρ κνριορ, ἡρα, εψ quae ab eo deducuntur,
ἡρωε, ἡρακλῆς, ἡροστός, εψ ἡρόλι, Vniuersaliter η ante ρ cum uo-
callynatura à longa, aspiratur, cum breui uero, leuigatur, ἡροτόρ enim εψ
ἡρόλιος ἐκ τῶν ἡρα, ὅσα in breui uersa, facta sunt. Quae uero à declinatione
sunt, thematis spiritum seruant: ut ἡρα ἐκ τῶν ἡράω, ἡρῶ δ' ἐπιδυμῶ.

η ante σ aspiratur: ἡσίον, ἡσάια, ἡσυχία, ἡσις ἢ εὐφρο-
σύνη, ἡσος, ἡσωρ ὁ ἐλάσωρ, ἡσίδωρ, ἡδῶ, ἀντι τῶν καδῶδῶ. Exci-
pitur quae à themate, sine augmento sunt: ut ἡσῶ, ἀντι τῶν φησῶ, ἡσα,
ἀντι τῶν λέλεκτα, ἡδῶ, ἀντι τῶν ὑπερχεε, ἡδῶ, ἀντι τῶν ἐλέ-
χδῶ, εψ alia huiusmodi.

η ante τ leuigatur, ἡτορ ἢ ψυχῆ, ἡτα, τὸ σοιχέορ, ἡτῶρ τὸ ἐντερορ,
ἡτοισάδωρ. Excipitur ἡτῆα, ἡτῆω, ἡτῶρ, εψ ἡῆς ὄνομα ἀναφο-
ρικόν ὑπὸ δ'ηλυκόν.

η ante υ leuigatur semper, ἡύε ὁ πλατύς, ἡύχρῆ, ἡύκομ.

η ante φ aspiratur semper: ἡφαισος, ἡφασέορ, ἡφαισία πόλις. Exci-
pitur ἡφλοισμός ὁ ἀφρός, εψ quae ex augmento sunt, thematis spiritum
sequuntur.

η ante χ attenuatur: ἡχοε, ἡχῶ. Excipitur ἡχι, ἀντι τῶν ὄπυ.

η ante ψ ex augmento reperitur, εψ aspiratur semper, quoniam aut ab
εἶπῶ fit, ut ἡψερ, aut ab εἶπῶμα: ut ἡψάμω, ἡψατο.

η ante ω μέγα leuigatur semper: ἡώε ἢ ἡμέρα, ἡῶδι, ἀντι τῶν ἐκ
πρωίας, ἡῶρ ὁ ἀγαλάς. Et quae ex augmento sunt, ἡώρησερ ἐκρεμάσερ
ἐκ τῶν αἰωρέω αἰωρῶ, ἡωρη μύδος, ἐκρεμα μύδος, εψ similia.

De I.

I ante α, β, γ, leuigatur: ἰαθός, ἰακωβός, ἰκερ, ἰδωκός κύριορ, ἰγνύς, ἰγνά-
α, εψ alia. Excipiuntur quae ex augmento sunt: ut ἰγμαί, ἀντι τῶν
ἰερχομαι, ἰγ μύδος, εψ alia huiusmodi.

I ante δ attenuatur: ἰδός ὁ κόπος, ἰδῶ, ἰδῶρ, ἰδού, ἰδῶ ὄρος, εψ α-
λία. Excipiuntur quae post δ p habent: ut ἰδρῶς, ἰδρῶ, ἰδρῶς πόλις,
ἰδρῶς uero quidam aspirant.

I ante ε leuigatur, ἰέναι, ἰεσαί, ἰεχονία, εψ similia. Excipiuntur ἰερός,
ἡνιοχέια.

TITVLI PER DVOS HOS LI-
 bros, quò faciliùs quicquid ex eis quæratu-
 r, discretis possit locis inueniri.

LIBRO PRIMO secundum communem Græ-
 cæ linguæ usum tractantur.

Litere & earum partes	folio 3
Accentus	ibidem
Articularum declinatio	4
Nomen & eius accidentia	4
Declinatio nominum, Prima in αε & in ηε, 5. Secunda in α & in η, ibidem. Tertia in οε & ορ, 6. Quarta Atticorum in ωε & ωρ, 7. Quinta imparisyllaborum secundum omnia genera & terminationes, 8.	
Contracta II. Eorum declinatio, Prima in ηε & εε, ibidem. Se- cunda in ιε & ι, 12. Tertia in οε, 14. Quarta in ω & ωε, ibidem. Quinta in αε purum & εαε, 15.	
Nomina ὀλοῶσα, hoc est, quæ per omnes numeros & casus synere- sin patiuntur, ut νόος, ξόος, πλόος, λέξις, ibidē & 16. Item ὀλιγο- ῶσα, id est, quæ in paucis casibus syneresim patiuntur, ut ἰσθίς, βό- τρε, βοῦς, μέλις, 16, & 17	
Adiectiua secundum omnia genera & terminationes	17
Nomina numeralia	18
Declinationum omnium typi, siue formæ	19
Verbum eiusq; accidentia, 21, & 22. Coniugationum species sex	22
Graviusculorum actiuorum coniugatio, τῦπῶ, 24. Passiuorum, τῦπῶ- μαι, 27. Mediorum, τῦπῶμαι, 31.	
Circonflexa, 34. Eorum coniugatio prima actiuorum in εω, ποιέω, 35. Passiuorum, ποίεομαι, 38. Mediorum, ποίεομαι, 40. Secunda actiuorum in αω, βοάω, 42. Passiuorum, βοάομαι, 45. Me- diorum, βοάομαι, 47. Tertia actiuorum in οω, χευσόω, 48. Pas- siuorum, χευσόομαι, 51. Mediorum, χευσόομαι, 53.	
Verba in μι, 54. Eorum coniugatio prima actiuorum, τίδημι, à ἴ- δέω, 56. Passiuorum, τίδεμαι, 58. Mediorum, τίδεμαι, 61. Secunda actiuorum, ἴσῃμι, ab ἴσάω, 62. Passiuorum, ἴσαμαι, 65. Mediorum, ἴσαμαι, 67. Tertia actiuorum, Δίδωμι, à Διδάω, 68. Passiuorum, Δίδομαι, 70. Mediorum, Δίδομαι, 73. Quarta actiuorum, ζεύγνυμι à ζόνειω, 74. Passiuorum, ζεύγνυμαι, 75. Coniugatio uerbi substantiui, εἶμι, 76. Pronomen 77.	
	Præpositio

Præpositio	79
Aduerbium	ibidem
Coniunctio	81
Repetitio τῶν ἑξακτακτισμῶν sex coniugationum, earumq; præteritorum & futurorum,	82
Augmentum præteriti uerborum à uoali siue diphthongo inapientiu, 84. Et uerborum initio consonantium aliquam habentium, 85. Et uerborum compositorum, 87.	
Formatio omnium personarum cuiuscuque sint numeri, siue singularis, siue dualis, aut pluralis, secundum omnes modos & tempora: & quidem in uer- bis actiuis, 89.	
In uerbis passiuis uerò, 97. Et in uerbis mediis, 104. Additâ u- bique partiâ priorum ratione.	
Præteritum Atticam,	90

LIBRO SECUNDO, altius omnia post primum librum
 repetuntur, uarietate simul Græcæ sermonis secundum Dia-
 lectorum genera omnem in partem copiosissime
 ostensa, traduntur.

Litterarum usus	109
Nomen cum suis accidentibus	114
Accentuum ratio & usus	115
Declinatio prima, 120. Secunda, 123. Tertia, 127. Quarta, 129. Quinta, 130.	
Contracta, 157. Eorum declinatio prima, 159. Secunda, 161. Ter- tia, 163. Quarta, 164. Quinta, 166.	
Præter has declinationes contrahuntur & alia quedam nomina, ut οἶς, πλακός, ἴε, & c. ibidem, & 167.	
Comparatiua & superlatiua	169
Patronymia	171
Diminutiua	173
Possessiua	174
Denominatiua	ibidem
Verbalia	ibidem
Species nominis, ut est proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid, & cætera.	175
Verbum & eius accidentia	179
Coniugatio quid & quotuplex	ibidem
Αντὶ γινῆσθαι duo τῆς ex geminato ω, an uerò diuersa elementa τ saltat et γ, 182	
	Tempore

Tempora uerborum	184
Formatio uerborum actiuorum per omnes modos et tempora	187.
Passiuorum 211. Mediorum	224.
Præteritum Actiuum	195
Exemplum coniugandi uerba actiua secundum uaria dialectorum genera	226
Passiua 229. Media 232	
Exempla aliorum uerborum graecorum per tria genera distincta, actiuum saluet, passiuum et medium, et de prima coniugatione 234. De secunda 235. De tertia 236. De quarta 237. De quinta 238. De sexta 240.	
Circumflexa uerba 241. Eorum coniugatio prima, ποιέω, 242. Secunda, βοάω, 247. Tertia χρυσάω, 248.	
Circumflexorum optatiuus modus actiuus 243. Infinitiuus actiuus 245. Optatiuus passiuus 246. Subiunctiuus passiuus 247.	
Uerba in μι, 250. Prima coniugatio actiua, τίθημι, 253. Passiua, τίθεμαι, 261. Media, τίδεμαι, 266. Secunda coniugatio actiua, ἴσθμι, 267. Passiua, ἴσασμαι, 270. Media, ἴσασμαι, 272. Tertia coniugatio actiua, δίδωμι, 273. Passiua, δίδομαι, 275. Media, δίδομαι, 277. Quarta coniugatio actiua, ζέω, 278. Passiua, ζέωμαι, 279.	
ἔιμι, id est sum, 280. Composita ex uerbo, ut ἐνεσις, ἐξεσις, σῶνεσις, et cetera. 287	
ἔιμι, id est uado, 288. Composita ex eo, ut σῶψιμι, ἔισασμαι, et c. 291	
ἔιμι et ἔιμι actiuum	ibidem, et 296
ἔεμαι passiuum et medium	295
ἔεμαι 297. Composita ex eo	298
ἔω, id est sedeo	300
ἔζω, καδέζω	301
ἔζω, καδίζω	302
κέω, κέεμαι	ibidem
ἴσθμι actiu.	303
ἴσασμαι uel ἴσασμαι passiu.	304
φθμι actiu.	305
φασμαι passiu.	307
ἀλλάσθαι, ἀνάχθαι	ibidem
ἀλλανθασθαι	308
κέειμι, ἐπίσθμι, δ' ὄωμι, et μέμνημι	ibidem
ἴσα et ἴσθ	ibidem
τέθημι, τέτλημι	309
ἔσασθαι, ἀφ' ἑσασθαι	310
Verba	

Verba quaedam, quorum usus præter præteritum imperfectum, nullus est.	311
Verba anomala ordine alphabetico descripta	312
Participia actiua 319. Passiua 321. Media 323. Item participia actiua uerborum in μι prima coniug. 324. Passiua 325. Media 326. Secundæ coniug. ibidem. Tertie 329. Quarte 330.	
Articularum usus	ibidem
Pronomen	331
Præpositio	343
Aduerbium	349
Coniunctio	351

PRAETEREA

Differentia dictionum ἦμι, ἦμι, ἦμι. Item ἦς, ἦς, ἦς. et ἦ, ἦ, ἦ. 356. Item ὤς et ὠς, 359.	Item
Passiones dictionum	361
Spiruum densi et tenuis usus.	365.

FINIS.

